

श्रीः

श्रीमते रामावुजाय नमः

श्रीमच्छणसूरये नमः

ஸ்ரீஸ் உக்திமாலா

KMMO952 மலர்-10

பரமகாருணிகரான பேரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்.

[முகவுரை பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டு
களுடன்கூடியது]

—○—

பதிப்பாசிரியர்:-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3-புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி.

ஸ்ரீ சிவாஸம் பிரஸ், 8-புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

விலை ரூ 4-0-0.

தபாற்கூலி அணை எட்டு.

[ஜய - ஸ்ர சித்திரை - மீ]

| ○ முகவுரை ○ |

. அஸ்மத்தாதபாதர்களான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திமாலைத்தொடரில் இது பத்தாவது மலராக மலர்கின்றது. 1. பார்தரஹஸ்யம் மாணிக்க மாலை முதலிய ரஹஸ்ய கார்த்தங்கள். 2. ஸ்தோத்ர சது:ச்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள். 3. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம். 4. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம். 5. பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம். 6. திருமாலை வ்யாக்யானம். 7. திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யாக்யானங்கள். 8. (நாயனராச்சான்பிள்ளை யருளிய) சது:ச்லோகீ வ்யாக்யானம். 9. கத்ய வ்யாக்யானங்கள் ஆகியவை முதல் ஒன்பது மலர்களாகும். மாலாகாரவம்ஸ்யரான தாமே தொடுத்த நவமான இம்மலர்களை நாராயணனுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தபிறகு ஜ்ஞானபக்திவைராக்யாதி குணகணபூஷிதரான அஸ் மத்ஸ்வாமிகள் திருநாட்டுக்குச் சென்றவருஷம் எழுந்தருளிநார்கள். தமக்குப் பின்னும் பகவத்பக்திமணம் கமழும் பற்பல வண்ணமலர்கள் மலர்ச்சிபெற்று வெளிவருவதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளார்கள். அவ்விதமாக முதலில் வெளிவருவது நாய்ச்சியார் திருமொழி என்னும் இப்பத்தாவது மலராகும். இந்நாய்ச்சியார் திருமொழியை அருளிய ஆண்டாளுடையவும் அதற்கு வியாக்கியானமருளிய பெரிய வாய்ச்சான்பிள்ளையுடையவும் பெருமைகளை வாய்படைத்த பலன் பெறுவதற்காகப் பேசுவோம் சிறிது.

தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்திருப்பவர்களான ஸம்ஸாரி களுக்கும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களான ரிஷிகளுக்கும் மிகவும் வாசி (வித்தியாசம்) உண்டு. ஸ்வயத்தனத்தால் புருஷார்த்தத்தைப் பெறவிருக்கும் ரிஷிகளுக்கும், பகவானுலே மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. பகவதனுபவத்தை ஆசைப் பட்ட ஆழ்வார்களுக்கும், பகவத் ஸம்ருத்தியை ஆசைப்பட்ட பெரிய யாழ்வாருக்கும் நெடுவாசியுண்டு. பகவத்ஸம்ருத்தியை ஆசைப்பட்ட பெரியாழ்வாருக்கும் பாகவத ஸம்ருத்தியை ஆசைப்பட்ட ஆண்டா ளுக்கும் அம்மாதிரியே நெடுவாசியுண்டு. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமா னுலே மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றார்கள். இவள் எம்பெருமானுக்கு மயர்வற மதிநலமருளினாள். ஸம்ஸாரத்தில் உறங்கிக்கிடந்தவர்களான ஆழ்வார்களை ஸர்வேஸ்வரன் எழுப்பினான் - பள்ளியுணர்த்தும் பிரா னுகிய தொண்டரடிப்போடியாழ்வாரும், முதலில் நாராயணனுலே உணர்த்தப்பெற்று, பின்பு அவனை உணர்த்தினார்.

“அவரைப் பிராயம் தொடங்கி என்றும்
ஆதரித்தேழுந்த என் தடமுலைகள்
துவரைப் பிராணுக்கென்றே சங்கற்பித்துத்
தொழுதுவைத்தேன்.....”

என்கிறபடியே பிறந்ததிலிருந்தே கேசவனைக் காமுற்றவளாயிருந்து அவனை எழுப்பினாள் இவள். ஆழ்வார்கள் இளையபெருமானைப் போன்றவர்கள். பெரியாழ்வார் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ஒப்பானவர். ஆண்டாளும் மதூரகவிகளும் ஸ்ரீ ஸத்ருக்னாழ்வானை ஒப்பார்கள். ஆழ்வார்களும், இளையபெருமானும் பகவதனுபவத்தை ஆசைப் பட்டார்கள். ஸ்ரீபரதாழ்வானும், பெரியாழ்வாரும் பகவதஸ்மருத்தியை ஆசைப்பட்டார்கள். ஸ்ரீ ஸத்ருக்னாழ்வானும், ஆண்டாளும், ஸ்ரீமதூரகவிகளும் பாகவதஸோஷத்தவத்திலே நிலைநின்றவர்கள். மேலும் புருஷன் புருஷனைக் கண்டு காமுறுவதிற்காட்டில், ஸ்திரீ புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹிக்கை பள்ளமடையாகையாலே ஆழ்வார்களுடைய பக்தியைக் காட்டில் பதின்மடங்கு அதிகமான அன்பை உடையவளாயிருப்பாளி வள். “பதின்மநடைய ஜ்ஞானமும் ஸ்திரீதனமாக இவள் பக்கலிலே யிறே குடிக்கொண்டது; பத்துப்பேர்க்கு ஒரு பெண்பிள்ளையிறே” என்று ஜந்நியாசார்யர் அருளிச்செய்தார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய நாயச்சியாரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழிக்கு மற்ற திவப்பரபந்தங்களுக்கு அருளியதைவிட அதிவிலக்ஷணமானதொரு வியாக்கியானத்தை அருளியுள்ளார் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சாண்டிள்ளை. இவ் வியாக்கியானத்தை ஸேவித்த ரவிகமஹான்கள்

“गोदागभीरवचसां परमार्थभावं जानाति कृष्णगुरेव किमत्र चित्रम्।

यत्कृष्ण एव सुविचार्य निरूढभावां गोदां प्रियामभिमतामुररीचकार॥”

[ஸ்ரீகோதாதேவியின் ஆழ்ந்த திருவாக்குகளின் உண்மைக்கருத்துக் களை க்ருஷ்ணஸூரியே அறிகிறார். இதில் என்ன ஆச்சர்யம்! ஏனெனில் தன்னிடத்தில் ஈடுபட்டவளும், தனக்கு மிகவினியோகமான கோதையை நன்கு சோதித்து, அக்க்ருஷ்ணனையன்றோ ஏற்றுக் கொண்டார்] என்று அருளிச்செய்துள்ளார்கள். “கண்ணின் தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே” என்று கலிகன்றியாலே நியமிக்கப்பட்ட கண்ணன், ஸ்ரீஜயந்தியன்றே மறு படியுமோர் கண்ணனாக அவதரித்து, கலிகன்றியின் அவதாரமாகக் கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளில் காசினியோர் தாம் வாழ அவ

தரித்த கலிகன்றிதாஸரிடம் கனிப்பொருள்களைக் கற்று உலகுப்ப வெளியிட்டருளினார் என்பதன்றோ மஹான்களின் முடிபு. ம்ருஷ்டாந் நத்துருக் க்ருமிசேஷங்கள் போலே லேகக பரிசோதக ப்ரமாதத்தாலே இவ்விபாக்கிபானத்தில் பற் பல பாடப்பிறழ்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஜ்ஞானஸ்ரீலவபோ வ்ருத்தரான ஸ்ரீ உ. வே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமிகள் அவற்றில் பலவற்றை ஒலைச் சுவடிகளைக்கொண்டு திருத்தியுள்ளார்கள். அத்திருத்தங்களும் மற்றும் சிலவும் இப்பதிப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:—

“நீரிலே நின்றயர்க்கின்றோம்” [நாச்-திரு 3-7] என்னும் பாசா லியாக்கியான பங்க்திகள் பின்வருமாறு காண்கின்றன:—

“‘ஆர்வமுனக்கேயுடையோம்’ என்கையாவதென்? ஒரு உக்தி அமையுமோ? அதின் கார்யமும் பலிக்கவேண்டாவோ” என்றான். “அது நாங்கள் வேண்டோமோ? (அம்மனைமர்காணிலொட்டார்) பிறரைப் பரிஹரிக்கவேனுமென்றிருந்தோமித்தனைகாண்!” என்றார்கள். “நானும் நீங்களும் பட்டுக்களும் உடுத்து மந:ப்ரீதியோடே போய் உங்களாகங்களிலே புக்கிருந்து விளையாடவன்றோ வேண்டியிருப்பது. பட்டுத்தர நெஞ்ச இசைசுகுறில்லை. அத்தை இசைவித்தத்தர வேணும்” என்றான். “நீ நெஞ்சொழியத் தந்தாலும் அமையும் எங்க ளுக்கு” என்றார்கள்.

ரஸகநமான இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளில் மஹான்கள் காட்டும் ஒரு சிறு திருத்தமாவது:—“நானும், நீங்கள் பட்டுக்களும் உடுத்து.....” என்பது. உள்ள பாடத்தை ஸேவித்தால் “நானும் நீங்களும் பட்டுக் களும் உடுத்து....” என்னும் வாக்கியத்தில் “நானும் நீங்களும்” என்னும் பதங்கள் ‘உடுத்து’ என்னும் பதத்துடன் அர்வயிப்பதாகவே தேறிநிற்கும். “நானும், நீங்கள் பட்டுக்களும் உடுத்து....” என்னும் பாடத்தில் ‘நீங்கள்’ என்னும் பதம் மட்டும் ‘உடுத்து’ என்பதுடனும் ‘நானும்’ என்னும் பதம் ‘வேண்டியிருப்பது’ என்பதுடனும் அர்வ யிப்பதாகத் தேறும். கண்ணனுக்கும் ஆய்ச்சியருக்கும் கீழே நடந் திருக்கும் ஸம்வாதத்தைக் காணும்போது முந்திய பாடத்தில் ரஸ மில்லையென்பதும், பிந்திய பாடத்திலேயே ரஸமுள்ள தென்றும் தெளி வாகும். “‘ஆர்வமுனக்கே உடையோம்’ என்னும் வெறும் வாய் வார்த்தையால் என்ன பயன்? அன்பினாலுண்டாகும் ஸம்சுலேஷமும் நடக்கவேண்டாவோ?” என்று கேட்கிறான் கண்ணன். “அதை நாங்

களும் விரும்புகிறோம். ஆயினும், எங்கள் தாய்மார்கள் உன்னுடன் நாங்கள் ஸம்ச்லேஷிப்பதைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டார்கள். அதனாலேயே வாளாவிருக்கிறோம்” என்றார்கள் ஆய்ச்சிகள். அவர்களுடைய இவ்வுத்திராதார்யத்துக்குச் சளைத்துவிடுபவனன்றே கண்ண பிரான். அவன் சொல்லுகிறான்,— “நானும், ‘நீங்கள் பட்டுடுத்து விடுபோய் விளையாடவேண்டு’ என்றே விரும்புகிறேன். ஆனால் என்செய்வது? என் கல்நெஞ்சு அதற்கு ஒப்பமாட்டேனென்கிறதே” என்று. இவ்வுத்திராதார்யத்தினைக் காணும்போது, “நானும் நீங்களும் பட்டுகளும் உடுத்து” என்னும் பாடம் சரியன்று என்பதும், “நானும், நீங்கள் பட்டுக்களும் உடுத்து” என்னும் பாடமே சரியானது என்பதும் ரவிகர்களுக்குப் புலனாகும்.

“சுவரில் புராண நின்” [1-4] என்னும் பாட்டின் தமிழ் அச்சுப் பிரதி வியாக்கியானத்தில “(புராணம்) பழையதாகப் பிரிந்தாரைச் சேர்த்துப்போருமவனன்றோ நீ” என்று காண்கிறது. “புராணம்—பழையதான, சுவரில்—சுவர்களில்” என்று பதவுரையும் எழுதியுள்ளனர். இங்கு (புராணம்) என்று பிரித்துப் பரிக்மெடுத்திருப்பதும், அதைச் சுவருக்கு விசேஷணமாக்கிப் பொருளுரைத்திருப்பதும் வியாக்கியானத்திற்கும் ஒட்டாது. ரஸமுடையதமன்று. (புராண!) என்று ஸம்போதனமாகவே (விளியாகவே) கொள்ளவேண்டும். “புராண!”—(பிரிந்தாரைச் சேர்ப்பதில்) பழையவனே!” “சிவனும் பார்வதியும்போலே பிரிந்து வருந்துமவர்களைச் சேர்த்தவைக்கும் பழக்கம் உனக்கு நெடுங்காலமாக உண்டன்றோ” என்று பாவம்.

நாலாம் திருமொழியில் “பழகுநான்மறை” [4-10] என்னும் பாட்டின் வ்யாக்யான பங்க்திகள் பின்வருமாறு காண்கின்றன:— “(பழகு நான் மறையின் பொருளாய்) அபௌருஷேயமான வேதங்களின் அர்த்தம் இவனேயிறே. அல்லாதவை ஏகவிஜ்ஞாந ந்யாய வலித்தம். ஸாமதமாத்யுபேதமன்று. (மதமொழுகு வாரணம்).....” என்று. இதில் “பழகு நான் மறையின் பொருளாய்” என்றதுக்கு, அல்லா வேதங்களிலும்வேத்யன்—(அறியப்படும்வன்)—வாஸுதேவனே என்றும், அவனையொழிந்த சேதநா சேதநங்கள் “ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்” [ஒன்றையறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகும்.] என்றுச் சூதிப் ப்ரவலித்தமான ந்யாயத்தாலே ஸாரீரியாய், காரணனாய், விசேஷ்யனான அவன் வலித்திக்கும்போதே வலித்தித்து விடுகின்றன என்றும்

பொருள்பட இரண்டு வாக்கியங்களை அருளியுள்ளார் ஆச்சான்பிள்ளை. அதற்குமேலேயுள்ள “ஸமதமாத்யுபேதமன்று” என்னும் வாக்யம் ப்ரதீகத்துக்கும் ப்ரகரணத்திற்கும் பொருந்தாமலும் பொருள்பட மாட்டாமலும் நிற்கிறது. இதை எப்படியாவது பொருந்தவிட வேணுமென்று பார்த்த அரும்பதவுரைகாரர் “ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தாலே ஸகல ஜ்ஞாநமுமுண்டாகையாலே, ஸமதமாத்யுபேதனயக்கொண்டு சேதநாசேதநங்களைத் தனித்தனியே அறியவேண்டுமெனில்லை; ஆகையாலே சேதநாசேதநஜ்ஞாநம் ஸமதமாத்யுபேதமன்று என்கிறது” என்று எழுதிவைத்தார். இது ஸர்வாத்மநா அஸங்கதமாயுள்ளது. “அல்லாதவை ஏகவிஜ்ஞாநந்யாயவலித்தம்” என்னும் முந்தியவாக்யத்தின் கர்த்தருபதமான “அல்லாதவை” என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் சேதநாசேதநங்களே “ஸமதமாத்யுபேதமன்று” என்னும் பின்வாக்யத்திலும் கர்த்தருபதமாயிருக்கலாமெயொழிய, சேதநாசேதந ஜ்ஞாநம் இங்கு கர்த்தருபதமாயிருக்கத் தகுதியில்லை. ‘அல்லாதவை’ என்னும் பதமே சேதநாசேதநஜ்ஞாநத்தைக் குறிக்கலாமெயென்னில்:- “அர்த்தம் இவனேயிறே. அல்லாதவை....” என்று ‘இவன்’ எனப்படும் ஈச்வரனுக்கு ப்ரதி கோடியாய்எடுக்கப்படும் ‘அல்லாதவை’ சேதநாசேதநங்களாகுமெயொழிய தத்விஷயஜ்ஞாநமாகமாட்டாது. ஆகையால், “அல்லாதவையான சேதநாசேதநங்கள் ஸமதமாத்யுபேதமன்று” என்று சொல்லுவதாகவே தேறிநிற்கும். இது மூலத்திற்குச் சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லாமலும் பொருந்தாமலுமுள்ளது. அரும்பதவுரைகாரர் விவரித்திருக்கிறபடியே பொருள்கொண்டாலும் இவ்வாக்யம் இவ்விடத்தில் அஸ்வரஸமாயுள்ளதென்பது ரவிகர்களுக்கு விளங்கும்.

இங்கு உண்மைப்பாடம் யாதென்னில்: “அல்லாதவை ஏகவிஜ்ஞாநந்யாயவலித்தம். (மதமொழுகுவாரணம்) ஸமதமாத்யுபேதமன்று....” என்பதே. (மதமொழுகு வாரணம்) என்பதற்குப் பின்னாலிருக்க வேண்டிய “ஸமதமாத்யுபேதமன்று” என்னும் வாக்யம் லேககப்ரமாதத்தால் அதற்கு முன்னால் எழுதப்பட்டுப் பலசுவடிகளிலும் நிலைத்து விட்டது. திருந்தியபாடத்தில், “ஸமதமாதிகுணங்கள் நிறைந்த தொரு வஸ்துவையோ எம்பெருமான் ரக்ஷித்தருளியது? ஸமதமாதிகளற்றதான மதமொழுகும் யானையையன்றோ உஜ்ஜீவிக்கச்செய்தது. என்ன நீர்மை! என்ன நீர்மை!!” என்னும் அழகான பாவம்

கிடைக்கிறது. ஆகையால், இதுவே சுத்தபாடமாயிருக்கதும். ஒலைச்சுவடிகளைப் பெரியோர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

இங்கு ப்ராஸங்கிகமாக, ஒரு சுலோகத்தின் கீழ் அல்லது பாசரத்தின் கீழ் இருக்கவேண்டிய வ்யாக்யானபங்க்திகள், தவறாக முன் பின் சுலோகத்தின் கீழ் (அல்லது பாசரத்தின் கீழ்) கூட எழுதப்பட்டுவிடுகின்றன என்பதற்கு இரண்டு உதாஹரணங்கள் காட்டுவோம்.

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் நாலாவது சுலோகமான “ஸ்ம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக்லேஸபாஜநம் | த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ||” [மஹான்கள் உன்னையே உபாயமாக அடைந்து, கணக்கற்றதுக்கங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், மிகக் கொடிதாயிருக்கும் ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுகியுர்கள்] என்னும் ச்லோகவ்யாக்யானத் தொடக்கத்தில் “ஜகீஸ்திதிலயங்களுக்கு ஆச்ரயமாகையும், ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யமுமிறே பகவல்லக்ஷணம். அது இச்ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது” என்னும் வர்க்கியங்கள் காணப்படுகின்றன- இவை “ஏகஸ் த்வமஸி லோகஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ஸம்ஹாரகஸ் ததா” [உலகிற்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவன் ஸஹாயாந்தரத்தை எதிர்பாராத நீயொருவனேயாவாய்] என்று தொடங்கும் முந்திய சுலோகத்தின் வ்யாக்யானக் கடைசியிலேயே இருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவு. ஸ்ரீஸூக்திமாலைப் பதிப்பில் சுத்தமாக அச்சிடப்பட்டது. பெருமாள் திருமொழி (1-11) அவதாரிகையில் காணப்படும் “புவோ பூத்யை” என்று தொடங்கும் ச்லோகம், இதற்கு மொழிபெயர்ப்புப் போலேயிருக்கும் “வன்பெருவானகமுய்ய” என்னும் முந்தியபாட்டின் வ்யாக்யானக் கடைசியிலிருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவு. அஸ்மத்தாதபாதர்கள் அந்யபராயிருந்தமையாலும், அடியேன் சென்னையிலிதந்ரிதாலும் இது நம் பதிப்பிலும் தவறாக அச்சிடப்பட்டுவிட்டது-பிறகு திருத்தப்பட்டது. “ஸமாதமாத்யுபேதமன்று” என்னும் வாக்யமும் இப்படித் தவறி முன்னால் எழுதப்பட்டதாகவே இருக்கத்தகும்.

“மன்னு பெரும் புகழ்” [நாச்-சிரு 5-1] வியாக்கியானத்தில் பின்வரும் பங்க்தி உள்ளது:—“(பெரும்புகழ்) குணங்களுக்கு அவதியுண்டென்னுமது என் பக்கல் ஏறிப்பாயாதென்னும் நானிழக்கிறேனோ?”. இவ்வாக்கியம் பொருள் படாமலுள்ளது. இங்கு சரியான பாடம்,—“(பெரும்புகழ்) குணங்களுக்கு அவதியுண்டென்றும் அது என்

பக்கல் ஏறிப்பாயாதேன்றும் நானிழக்கிறேனோ?" என்பதே.
"....ஏறிப்பாயாதென்றார் தான் இழக்கிறேனோ" என்று பாடார்தார்.
'ன்று' என்னும் எழுத்துக்களை 'ன்னு' என்று உச்சரிக்கும் வழக்கினால் இங்கு பாடப்பெற்றது ஏற்பட்டுள்ளது.

"அன்றலகம்" [நாச்-திரு 5-10] வியாக்கியானத்தின் கடைசியில் பின்வரும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன:—“(இங்கு நின்றும் நின்றுத் தாரப்பன்) ஓட்டுவன். ஓட்டியிருத்துவன். இருத்திச்செய்கிறுளல்லவிறே இவள். ஆனால் என்சொல்லுகிறதென்னில்: நான் முடிவன்; பின்னை இங்கு நின்றுத் புறப்பட்டுப்போமித்தனைகிடாய்; நானுள்ளையச் சோலை நோக்கித்தரவேணுமே; நான் முடிந்தால் பின்னை உனக்கிருப்பில்லைகிடாய் என்கிறான்”. இவற்றில் “ஓட்டுவன். ஓட்டியிருத்துவன். இருத்திச்செய்கிறுளல்லவிறே இவள்” என்னும் வாக்கியங்கள் பரஸ்பரவிருத்தமாய்ப் பொருள்படமாட்டாமல் நிற்கின்றன. ப்ரகரணத்திற்கும் பொருந்தவில்லை. பின்வரும் விவரணத்தோடும் ஒட்டவில்லை. ஸ்ரீரங்கம் வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. கோலிந்தாசாரியஸ்வாமிகள் ஒலைச்சுவடிகளை ஆராய்ந்து காட்டும் திருத்தம் பின்வருமாறு:—“(இங்கு நின்றும் தாரப்பன்) ஓட்டுவன். ஓட்டுவன் ஓட்டி இருத்துவன் இருத்திச்செய்கிறுளல்லவிறே இவள். ஆனால்....”. ‘தாரப்பன்’ என்னும் பதத்திற்கு ‘ஓட்டுவன்’ என்று முதலில் சப்தார்த்தம் அருளிச்செய்தார். அதற்கு மேல் ‘ஓட்டுவது எப்படி?’ என்னும் கேள்விபெழ, “‘ஒரு தடியையெடுத்துக்கொண்டு அவற்றைத் துரத்துவேன்’ என்று இங்கு பொருளன்று. ஓட்டவேண்டியவைகளை ஓட்டி இருத்தவேண்டியவைகளை இருத்திச் செய்யக்கூடிய வலிமையுடையவளல்லள் இவள். அப்படியானால் ‘ஓட்டுவன்’ என்றதாக்கு என்ன பொருளெனில்: ‘நான் என்னையே முடித்துக்கொள்வதன் மூலம் உன்னை இங்கிருந்து துரத்திவிடுவேன்’ என்பது இவள் நிலைக்குத் தகுந்த பொருள்” என்று அருளிச்செய்கிறார் பரமரவிகிரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை. பலநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னாலிருந்த அருப்பதவுரைகாரருக்கும் இங்கு தவறான பாடமே கிடைத்திருக்கிறது. “ஓட்டியிருத்துவன்—ஓட்டி விடுவன் என்றபடி. இருத்திச்செய்கிறுளல்ல—இருந்து செய்கிறுளல்லவென்றபடி.” என்று ஏதோ ஒருவிதமாகப் பொருளெழுதி வைத்திருக்கிறார்.

இங்கு உண்மைப் பாடம் பிறழ்ந்த வழியையும் விளக்குவோம். ஒலைச்சுவடிகளில் 'ண்' போன்ற மெய்யொற்றுக்களை, 'ன்' என்றே எழுதுவார்கள், மேலே புள்ளி வைப்பதில் உள்ள சிரமத்தாலே. காற் புள்ளி (,) அரைப்புள்ளி (;) முழுப்புள்ளி '.) முதலான குறிகளும் இடுவதில்லை. ஆகையால் மேலேகண்ட வாய்ப்பம் "ஒட்டுவன ஒட்டு வன ஒட்டி இருத்துவன இருத்திச்செய்குறளல்லவிதே இவள்" என்று எழுதப்பட்டிருக்கும். இங்கு, 'ஒட்டுவன' என்பது இரண்டு தடவை எழுதியிருப்பது தவறென்றுகினைத்துச் சுவடியெழுதுபவர்கள் சிலர் ஒன்றை எடுத்துவிட்டு "ஒட்டுவன். ஒட்டி. இருத்துவன். இருத் திச் செய்குறளல்லவிதே இவள்" என்று திருத்தித் தவறாக அர்வயித் ததால் ஏற்பட்டதே இப்பிறழ்ந்த பாடம் என்பது தெளிவு.

"வாரணமாயிரம்" [நாச்-திரு6] பிரவேசத்தில், "ஸ்வப்நேடபி யத்யஹம் வீரம்" [ரா-ஸு 34-21] என்னும் சுலோகத்தை வியாக்கி யானம் செய்யுமிடத்தில், "(ஸ்வப்நேடபி யத்யஹம் வீரம்) ஸ்வப்நத் திலே கண்டாலும் து:க்கநிவர்த்தராக்க வல்லராய்த்து" என்று பாடம் காண்கிறது. "து:க்கநிவர்த்தகராக வல்லராய்த்து" என்பதே சரியான பாடம்.

அப்பிரவேசத்திலேயே கடைசியில் "இஜ்ஜந்துக்கள் கிடந்து உறக்காநிற்ச்செய்தே, ஸர்வேச்வரன் தான் உணர்ந்திருந்து, கர் மானுகுணமாகச் சில பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்வப்நத்திலே அதுபவிப்பிக்கும் என்று சொல்லாநின்றதிதே. அப்பொதுவான நிலையன்றிக்கே, தன்னை அனுபவிக்கவேணுமென்று இருக்கிறாளாகையாலே, இவள் அதுபவிக்கவேணுமென்று பார்த்து, இருந்தபடிகளில் ஒன்றும் குறையாதபடி பாணிக்ரஹண பர்யந்தமாக ஸ்வப்நத்திலே அதுபவிப்பிக்க அதுபவித்துத் தான் அனுபவித்தபடியைத் தோழிக் குச் சொல்லி தரிக்கிறாளாயிருக்கிறது" என்னும் வாக்கியங்களுள்ளன. இதில் "இருந்தபடிகளில்" என்னும் பதம் அஸ்பஷ்டமாகவேயுள்ளது. ஒலைச்சுவடிகளில் உள்ள உண்மைப் பாடம் "இவள் அதுபவிக்கவேணு மென்று பாரித்திருந்தபடிகளில் ஒன்றும் குறையாதபடி பாணிக்ரஹண பர்யந்தமாக...." என்பதே. 'பாரித்திருந்த' என்னும் வார்த்தையில் 'ரி' என்னும் எழுத்து 'ர்' ஆக மாறியதால் ஏற்பட்ட பாடப்பிறழ்வு இது. பாரித்திருந்தபடிகளாவன:—தோர் நாட்டுவது, மந்திரக் கோடியுடுத்தவது, மணமாலை சூட்டுவது, நாண் கட்டுவது,

கைத்தலம் பற்றுவது, தீவலஞ்செய்வது, அம்மி மிதிப்பது, பொரிமுநர் தட்டுவது, மஞ்சனமாட்டுவது முதலான இவளுடைய மஃநாரதப்ரகாரங்கள். இவைகளில் ஒன்றும் குறைவில்லாதபடி பகவான் அதுபவிப்பித்தான் என்றபடி. “பார்த்து, இருந்தபடிகளில்” என்னும் பாடத்தில் இப்பொருள் தெளிவாகத் தோற்றது. ஆகையால், “பாரித் திருந்த படிகளில்” என்பதே சரியான பாடமாயிருக்கத்தகும்.

“நாளை வதுவை” [6-2] விபாக்கியானத்தில் “திருவடி ராம விஜயத்தை விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டபோது, பிராட்டி ஹர்ஷத் தாலே விக்கி வார்த்தை சொல்லமாட்டாதே இருந்தாள்; அவளுக்கு ஒடுகிற ப்ரீதியாலே சிறிது அகஞ்சரிப்படுத்தவேணுமென்று ‘கிம் த்வம் சிந்தயஸே தேவி’ என்றான்” என்று பாடம் காண்கிறது. ‘ப்ரீதியாலே’ என்பதற்கு பதிலாக ‘ப்ரீதியே’ என்றிருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவு.

“கடலில் பிறந்து” [7-2] விபாக்கியானத்தில் “(நல்சங்கே) இரு கரையரையிருப்பார்கள் உனக்கு ஒப்போ? அவர்கள் குற்றத்தையும் குணத்தையும் கணக்கிட்டுச் செய்யுமவர்கள். உனக்கொப்பாகமாட்டார்களிறே” என்று மூன்று வாக்கியங்கள் காண்கின்றன. ஒலைச் சுடிகளில் “(நல்சங்கே) இருகரையரையிருப்பார்கள் உனக்கொப்பா வார்களோ? குற்றத்தையும் குணத்தையும் கணக்கிட்டுச் செய்யுமவர்கள் உனக்கொப்பாகமாட்டார்களிறே” என்று இரண்டு வாக்கியங்களாக உள்ளன. திருந்திய பாடத்தின் வாக்கியசைலி, உள்ள பாடத்தினுடையதைவிட சுவையடைத்தாயுள்ளதென்பது ரஸஜ்ஞர்களுக்கு விளங்கும்.

“விண்ணிலமேலாப்பு” [8-1] விபாக்கியானத்தில் “கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச்சோர்வேணை” என்னுமிடத்தில் “‘கிமர்த் தம் தவநேத்ராப்யாம்’ என்று வேறு சிலர் சொல்லவொண்ணாதே தானே சொல்லுகிறாள்” என்று பாடம் காண்கிறது. “சொல்லவேண்டாதே” என்பது சரியான பாடம்.

“நாறு நறுப்பொழில்” [9-6] விபாக்கியானத்தில் “நாறுதடா நிறைந்த வேண்ணெய்” என்று பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்துவைத்தாள்; கொடுத்தாளாகச் சொல்லக்கேட்டிலோய்; ப்ரார்த்தித்தவற்றை இமக்கை அஸ்ஸந்தானஜாதர்க்கு பரமிதே என்று தாம் அழுது செய் வித்தருளினாராம்.” என்று உள்ளது. பாசரத்தில் “நாறுதடா வில்

வெண்ணெய்” என்றும் “நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசில்” என்று முள்ளதேயெழிய, “நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணெய்” என்றில்லை. ஒலைச்சுவடிகளில் “(நூறுதடா நிறைந்த) பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்து வைத்தாள்....” என்றிருக்கிறது. ‘வெண்ணெய் என்று’ என்பது அதிசயம். (நூறு தடா நிறைந்த) என்பது ப்ரதீகம். இப்பாடம் பாசரத்திற்குப் பொருந்தியுள்ளது.

இப்பாசரத்திலே, “நிரபேக்ஷணாகையாலே இவளிடிகிற த்ரவ்யத்தில் தாரதம்யம் பாராளுய்த்து” என்றொரு வாக்யம் காண்கிறது. ஒலைச்சுவடிகளில் காணும் “நிரபேக்ஷணாகையாலே இவன், இடுகிற த்ரவ்யத்தில் தாரதம்யம் பாராளுய்த்து” என்னும் பாடம் ரஸவத்த ரமானது. இவளிடிகிற த்ரவ்யத்தில் மட்டுமன்றிக்கே, நிரபேக்ஷண இவன் எவர் இடுகிற த்ரவ்யத்திலும் தாரதம்யம் பாராதவனன்றோ.

“இன்று வந்து” [9-7] வியாக்கியானத்தில் “(இன்றித்யாதி) நான் ப்ரார்த்தித்திருக்கிற இன்று வந்து, என் இரப்பு மாறாமெக்கு ஒன்று செய்தானாய் விடுகையன்றிக்கே. தனக்கு இதொழியச் செல்லாமையுடையவனாய்க் கொண்டு வந்து” என்று பாடமுள்ளது. ஒலைச்சுவடிகளில் “மாறாமெக்கு” என்றவிடத்தில் “மாறாமெக்கு” என்றுள்ள பாடம் சிறக்குடா. மயுமைக்கு—மறக்காமெக்கு. இப் பாட்டிலேயே அடுத்தபடியாக “(அமுதுசெய்திடப்பெற்றில்) இத்தனை நூறுதடாவில் வெண்ணெயும் நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் அமுதுசெய்திடப்பெற்றில். இவளுக்குப் பேறிதுவே; பின்னையும் அவனுக்குக் கொடுக்குமித்தனை” என்னும் பங்க்திகள் உள்ளன. இங்கு உண்மைப்பாடம் “(இத்தனையும்) நூறு தடாவில் வெண்ணெயும் நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும். (அமுதுசெய்திடப்பெற்றில்) இவளுக்குப் பேறிதுவே; பின்னையும் அவனுக்குக் கொடுக்குமித்தனை” என்பதாகும். முதலிலுள்ள (அமுதுசெய்திடப்பெற்றில்) என்பது ப்ரக்ஷிப்தமாகவோ, அல்லது முந்திய வ்யாக்யான வாக்யத்துடன் சேர்ந்ததாகவோ இருக்கவேண்டும். ப்ரதீகமாயிருப்பது தவறு.

“கோவைமனாட்டி” [10-3] என்னும் பாட்டின் கீழ் “(பாவியேன் தோன்றி) இத்தைக் காற்கட்டுப்படி அவன் ஸ்வபாவம் அந்யதா கரித் தது என்னைத் தோற்றிக்கிடர்; பெரியாழ்வாரும் ஸர்வேச்வரனுமாய் ரஹஸ்யங்களுண்டாய்ப் போருகிற காலங்களில் இவையெல்லாமில்லை

கிடர்” என்று உள்ளது. “ரஹஸ்யங்களுண்டாய்” என்றவிடத்தில் “ரஸங்களுண்டாய்” என்பது சிறந்த பாடம்.

“பொல்லாக்குறளுருவாய்” [11-5] வியாக்கியானத்தில் “(குற ளுருவாய்) கோடியைக் காணியாக்கினுப்போலே பெரியவடிவழகை யெல்லாம் இவ்வடிவழகிலே அமைத்து அதுபவிக்கலாம்படி அடக்கின படி” என்றவிடத்தில் “....இவ்வடிவிலே அமைத்து....” என்பது சரியானபாடம்.

“கைப்போருள்கள்” [11-6] என்னும் பாட்டில் “அந்வயத்தில் தரித்தும் வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையும் இவளுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்த மாய்த்து” என்ற பாடம் தவறு. “அந்வயத்தில் தரித்து வ்யதிரேகத் தில் தரியாமை இவளுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த்து” என்பது சுத்த பாடம். “அந்வயத்தில் தரிப்பும் வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையும்” என்றுமிருக்கலாம். அங்கேயே “ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிப் பலம் விபலித்தல், ப்ரபலகர்மப்ரதிருத்தமாய் நிற்கச் செய்கையன்றிக்கே கைப்புருந்து வர்த்திக்கிற தேசம்” என்ற ஸூக்தியில் “....நிற்றல் செய்கையன்றிக்கே....” என்பது சுத்தபாடம்.

“மற்றிருந்தீர்கட்கு” [12-1] அவதாரிகையில் “‘என் தசையை அறியாதே சில சொல்லுகிற உங்களுக்கும் எனக்கும் வார்த்தை சொல்லப் ப்ராப்தியில்லை; உங்கள் வார்த்தையைச் செவிசாய்த்துக் கேட்கைக்கும் எனக்குப் ப்ராப்தியில்லை’ என்கிறாள்” என்று பாடமுள்ளது. ஊமைய ரோடு செவிடர் வார்த்தை” என்ற பாசர ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவதரித்தது இந்த அவதாரிகை. ‘எனக்கும்’ என்பது அபபாடம். ‘எனக்கு’ எனக்கு என்பது சுத்தபாடம். உங்க ளுக்கும்’ என்றவிடத்திலுள்ள ‘உம்மை’ (சகாரம்) அந்வயமில்லாமல் தனியே நிற்கிறது என்று கருதிய சிலர் அருகிலுள்ள ‘எனக்கு’ என்னும் பதத்தில் ஒரு உம்மையைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். உண்மையி ல் அவ்வும்மை அடுத்த வாக்யத்திலுள்ள கேட்கைக்கும் என்னும் பதத்தோடு அந்வயிக்கிறது.

“தந்தையும் தாயும்” [12-3] பாசர வ்யாக்யானத் தொடக்கத்தில், “பழிவினாந்தால் பழிபரிஹரிக்கை பணியுடைத்து. நீங்கள்தான் பழி பரிஹரியாமலிருக்க வல்லவர்களல்லவோள். இனி அதுவும் பிறக்கக்கொள்ளப்பின்னை நின்றும் இருக்குப்படாதே ஏற்கவே

பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்” என்று உள்ளது. நின்று மிறுக்குப் படாதே” என்பது சுத்தபாடம். அப்பாசுரத்திலேயே “[காவலும் கடந்து] கூடூதரபாஷாணங்கள் கிடக்க மேலே நீர்போமாப்போலே, நீர் வெள்ளமானால் மலைமேலே ஓடும். அப்படியே லுட்ட ஆணையை ஒன்றாக நினையாமைக்கு ஹேது கௌதூஹலத்தின் மிகுகியிறே.” என்று பாடமுள்ளது. முன் வாக்கியத்திற்குச் சேர்ந்திருக்கும் ‘அணையை’ என்பது சிறந்தபாடமாகும். “ஆர்க்கும் என் நோய்” [12-6] என்னும் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில் “[கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி] இவ்வர்த்தத்தில் நம்மைப் பார்த்திருக்கவேண்டுவ தில்லைகாண்; நீ ப்ரதிஜை பண்ணு. ‘ப்ரதிஜ்ஞாம் குரு’ என்கிற படியே நம்மை அறியாயோ நீ” என்று பாடமுள்ளது. இங்கு “‘ப்ரதிஜ்ஞாம் குரு’ என்கிறபடியே. [மே] நம்மை அறியாயோ நீ” என்பது சுத்தபாடம். [ப்ரதிஜானீஹி] என்னும் பதத்துக்கு ‘ப்ரதிஜை பண்ணு’ என்று பொருள்கொள்ளலாமோ என்னும் கேள்வியெழு ‘ப்ரதிஜ்ஞாம் குரு’ என்னும் எம்பெருமானாருடைய கீதாபாஷ்ய பூநீஸூக்தியை அப்பொருளுக்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டு கிறார் “‘ப்ரதிஜ்ஞாம் குரு’ என்கிறபடியே.” என்னும் வாக்யத்தாலே. அடுத்த வாக்யம் [மே] என்னும் பதத்தை விவரிப்பது. அச்சப்பிரதி யில் ஒரு முற்றப்புள்ளியும் ப்ரதீகமும் விடப்பட்டுள்ளது தவறு. அப்பாசுரத்திலேயே மேலே, “பகவத்ஸமாச்சரயணம் பண்ணினூரில் முன்பு கைவந்தபடி திரிந்தார்களேயாகிலும், அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்த்தவாறே இவைதானே ஸவாஸநமாகக் கழிந்து நின்றலன் றிக்கே, உகவாதார்மேலே ஏறிதேலன்றியே, தன்மேலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் செய்யுமித்தனை. “உரஸா ப்ரதிஜக்ராஹ” போலே” என்று பாடமுள்ளது. “....இவைதானே ஸவாஸநமாகக் கழிந்து நின்றல், அன்றிக்கே உகவாதார் மேலே ஏறிதேல், அன்றியே தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்யுமித்தனை” என்பது சுத்தபாடம்.

“கஞ்சைக்காய்ந்த கருவில்லி” [13-3] வியாக்கியானத்தில் (கரு வில்லி) ஆண்பிள்ளையன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலிகைக்கு வில் போலேயிருக்கிற புருவத்தையுடையவன்” என்று பாடமுள்ளது. “(கருவில்லி) ஆண்பிள்ளை. அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலிகைக்கு வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தையுடையவன்” என்பது சுத்தபாடம். ‘கரு-பெரிய, வில்லி-வில்லை அடக்கியாள்பவன்’ என்று பொருள்

கொண்டு, அதன் தாத்பர்யார்த்தமாக 'ஆண்டிள்ளை' என்று முதற் பொருள் அருளிச்செய்தார். 'கருமையுடைய புருவமாகிற வில்லை உடையவன்' என்னும் பொருள்கொண்டு 'அன்றியே' என்று தொடக்கி இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறார். "கருமை பெருமையாய், பெரிய வில்லி என்று முந்தினது" என்ற அரும்பதத் திற்கும் இப்பாடமே பொருந்தும்.

"நடையென்றில்லா" [13-6] வியாக்கியானத்தில் "எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய்' என்று அவர்கள் பேற்றுக்குப் பரிசாக நனைத்திருப்பதும் இவரை. [நந்தகோபாலன் கடைத் தலைக்கே நள்ளிருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின்] என்னொற்றுமை கரை புரண்டால் பொகடச்சொல்லுவதும் அவர் வாசலிலே" என்று பாடமுள்ளது. "'....' என்று ஆற்றாமை கரைபுரண்டால்' என்பது சுத்தபாடம்.

"வெற்றிக் கருள" [13-7] பாசர வியாக்கியானத்தின் தமிழ்ப் பிரதியில்

"(வேம்பேயாக) வேம்பும் கரும்புமாக வளர்க்கையன்றிக்கே, வெறும் வேம்பேயாக வளர்த்தாள். அவன் வேம்பானது வளர்த்த பொல்லாங்கு என்றிருக்கிறாள்.

"அவனை இன்னொதாகிறதென்னென்னில்; இவளன்றோ இப்படி வளர்த்தாள். 'அவன் வாராதொழிகிறான்; இழவு உன்னது; நடுவே பெற்றதாயை இன்னொதாகிறதென்? என்ன (குற்றம்தயாதி)....' என்று வ்யாக்யானபாடம் காண்கிறது. இங்கு 'என்றிருக்கிறாள்' என்ற தற்குப்பிறகு புது பாராவாக ஆரம்பித்திருப்பது தவறு; அப்பாராவின் முதல்வாக்கியத்திலுள்ள 'என்னில்' என்னும் பதமும் அதிகம். "(வேம்பேயாக) வேம்பும் கரும்புமாக....என்றிருக்கிறாள்; அவனை இன்னொதாகிறதென்? இவளன்றோ இப்படி வளர்த்தாள்." என்பது சுத்தபாடம்.

"வெளிய சங்கு" [14-9] வியாக்கியானத்தில் "(வெளிய சங்கித்யாதி) ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையை உடைத்தாய், கடல்போலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை உடையனாயிருக்கிறவன். 'கையிலேர் சங்குடை மைந்திற்கு கடல்' என்னக்கடவதினே" என்று பாடம் காண்கிறது. இங்கு

“(வெளிய சங்கித்யாதி) கடல்போலே ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையை உடைத்தாய், ஒப்பின் றிக்கேயிருக்கிற....” என்பதே சுத்தபாடம். ‘கடல்போலே ஒப்பின் றிக்கே இருக்கிற’ என்று சங்குக்கு விசேஷணமாயிருப்பது சவையுடையதன்று. “மைந்நிறக் கடல்” என்று மேலே எடுத்திருக்கும் ப்ரமாணத்திற்குச் சேர “கடல் போலே ச்யாமமான திருமேனி” என்றே அருளியிருப்பர்.

“பருந்தாள்” [14-10] என்னும் கடைசிப் பாசுர வியாக்கியா னத்தில் “பருத்துப் பெரிய காலையுடைத்தாய்; சரீரம் பெருத்த தனையும் பாடாற்ற அரிதாயிருக்குமிதே; அப்படிப்பட்ட ஜனையானது தன் நிலமல்லாத வேற்றுநிலத்திலே புக்கு முத்தலையின் வாயிலே அகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட அதினுடைய ஆர்த்தத்வநி செனப்பட்ட அநந்தரம்...” என்று பாடம் காண்கிறது. இங்கு “....வாயிலே அகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட, அதினுடைய ஆர்த்தத்வநி....” என்று சுத்த பாடமாகும். உள்ளபாடத்தில் “அப்படிப்பட்ட ஜனையானது” என்றது அந்வயிக்காது.

நிற்க; இப்பாடசோதனங்களில் பெருப்பான்மையானவை ரவிக மஹாசயர்களால் ஆதரிக்கப்பெறுமென்று நம்புகிறோம். இரண்டோ ரிடங்களில் அபிப்ராயபேதமிருந்தால், உள்ள பாடத்தையே ஆதரித் துக்கொள்வது. ஸ்ரீஸூக்திமாலா மற்ற மலர்களைப்போலவே இம் மலரும் பிரமாணத்திரட்டு, பதவுரை, அரும்பதவுரை முதலான நறு ம்ணங்களுடன் மலர்ந்துள்ளது. அத்துடன் (கலிகேர பைண்ட் செய் யப்பட்டு) நல்ல நிறமும் பெற்று மினிர்கின்றது. சென்ற மலரைப் போலவே இம்மலரும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்த சித்திரையில் செய்யதிருவாதிரை நாளிலேயே வெளியிடப்பெற்றது. இப்படியே நன்னிறமும், நறுமணமும் பெற்ற மலர்கள் பலபலவும் மலரும்படி பகவானும் பாகவதோத்தமர்களும் அருள்புரிவார்களாக.

இங்ஙனம்,

விஜய-ஸ்ரீ

தொண்டரடிப்பொடி

சித்திரையில் திருவாதிரை.

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த

நாய்ச்சியார் திருமொழித் தனியன் வ்யாக்யானம்.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் அருளிச்செய்த தனியன்.

அல்லிநாட் டாமரைமே லாரணங்கி னின்றுணைவி

மல்லிநா டாண்ட மடமயில்—மெல்லியலாள்

ஆயர் குலவேந்த குகத்தாள் தேன்புதுவை

வேயர் பயந்த விளக்கு.

பதவுரை:—அல்லி—இதழ்களையுடைய, நாள் தாமரைமேல்—அப் போதலர்ந்த தாமரைப்பூவில், ஆர்—பொருந்தியிராநின்ற, அணங்கின்—தெய்வப் பெண்ணான பெரியபிராட்டியார்க்கு, இன் துணைவி—இஷ்ட ஸகியாயும், மல்லிநாடு—மல்லிநாட்டை, ஆண்ட—(குணத்தாலே ஈடுபடுத்தி) ஆளாநின்ற, மடம் மயில்—அழகிய மயில்போன்றவளாயும், மேல் இயலாள்—மென்மைத்தன்மையுடையவளுமான ஆண்டாள், ஆயர் குலம்வேந்தன்—இடைக் குலத்திற்குத் தலைவனான கண்ணபிரானுடைய, ஆகத்தாள்—திருமேனியிற் பொருத்தமுடையளாயும், தேன் புதுவை வேயர்—அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வேயர்குலத் துதித்தவரான பெரியாழ்வாராலே, பயந்த—பெறப்பட்ட, விளக்கு—விளக்காயுமிராநின்றாள்.

அவ:—(அல்லிநாட்டாமரை) இதுதான் நாய்ச்சியார் திருமொழித் தனியனாக அதுஸந்திக்கப்படுமதாயிருக்கும்; இதில்—ஆண்டாளுடைய ஐஸ்வர்யம் தொடக்கமாக ஆபிஜாதய பர்யந்தமான வைபவம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(அல்லிநாட்டாமரைமேல் ஆரணங்கின் இன்றுணைவி) தாதும் வண்டுமுடைய தாமரைநாட்பூவை வாஸஸ்தானமாகவுடைய ளாய், அப்ராக்குற ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியார்க்கு இஷ்டமான ஸகியாய். § “மண்மகளுந் திருவுமநிழல்போல்வனார்” 1 “ஞாயிசி-வாஹ்யுதயினிமவனிவ் தஸ்யா:” (சாயாமிவாப்யுதயிர்மவநீஞ்ச தஸ்யா;) 2 “எவ்மூத பூமி” (ஏவம்பூதபூமி) என்னக்கடவதிறே, ஆகையால் ஸமஸகியாயிருக்கை. ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மிக்கு ஸகியாயாய்த்து இவ்விருப்பது. (மல்லிநாடாண்டமடமயில்) அவளோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்த செல்வம். / “உடனமர்க்காதல்மகளிர் திருமகள் மணமகளாயர் மடமகள்—ஆளும் § திருவிரு-3. / திருவாய் (1-9-4)

உலகமுமுன்றே” “துணைவி, மயில்” என்கையாலே—ஒருத்திக்கு ஸகியுமாய், ஒரு தேசத்துக்கு ஸிகியுமாயிருக்குமவளாய்த்து. இவள்தான் *பேடையிலிறே. புனமயிலாய்க் காட்டுமயிலாயிருக்கையன்றிக்கே நாட்டு மயிலாயிருந்து, தன் குணத்தாலே நாடாக ஈடுபடுப்படி பண்ணி அதையாளுமவளென்கை. “மயில்” என்று—அளகபாரத்தையும் பெண்மையையும் இட்டுப் பேசுகிறது. இதுதான் பராபிமாநத்தில் ஒதுங்கிவளருமிறே; இவளும் பட்டர்பிரானபிமாநத்தே வளருமவளாய்த்து. (மெல்லிபலாள்) ம்ருதுஸ்வபாவையென்றபடி. †“கொங்கை மேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேலென்னவி தங்கும்” என்னும்படி விஸுலேஷாஸஹமான மார்த்தவம். (ஆயர்குல வேந்தனாகத்தான்) அந்த மார்த்தவஸ்வபாவத்தாலே பிரிவாற்றமாட்டாமல், ஆயர்குல வேந்தனான க்ருஷ்ணனுடைய *பொன்னாகம் புல்கியிருக்குமவளாய்த்து. *கொம்மை முலைகளிடர்தீரவிறே கோவிந்தனை *ததமுவிமுமுசியிருப்பது. இனி ஆபிஜாத்யத்தாலும் அதுருபையென்கிறது (வேயர் பயந்த விளக்கு), என்கிறத்தாலே. *வேயர் தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் கோதையிறே. குலப்ரதிபையாயிருக்கை. *ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணிவிளக்குக்கு அதுருபமாயிறே *வேயர் பயந்த விளக்குமிருப்பது. ஸ்ரீகோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணின குடியிறே. ஆகையால் குலத்திலும் ஸத்ருஸையாயிருக்கை. “அல்லிநாள் தாமரைமேல்” என்று தொடங்கி இவளுடைய ஐந்தாகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே—இவளுடைய ஸத்ருஸவைபவமது ஸந்திக்கப்பட்டதாய்த்து. †“முன்னவள் தென்புதுவை தெரிவைத் திருமகள் தாரணியென்பவள் நாரணன்றனுருவுக்கு இனியவள் ஊரரங்கமென்றஞ் சீர்மையவள் பருவப்பணிமொழி யெனைப்பணிந்தருளே.”

(1)

(மற்றொரு தனியன்)

கோலச் சுரிசங்கை மாயன்செவ் வாயின் குணம்வினவும்
சீலத் தினள்தேன் றிருமல்லி நாடி சேழுங்குழன்மேல்
மாலைத் தொடைதேன் னரங்கருக் கீயு மதிப்புடைய
சோலைக் கிளியவள் தூயநற் பாதந் துணைநமக்கே.

பதவுரை:—கோலம் சுரிசங்கை—அழகையும் சுரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி, மாயன்—கண்ணபிரானுடைய, செவ்

† நாச்-திரு (8-7).

வாயின் குணம்—சிவந்த திருவதரத்தின் அதிசயத்தை, வினவும் சீலத்தினள்—கேட்குந்தன்மையுடையவளும், தேன்—தென் திசையிலுள்ள, திருமல்லிநாடி—திருமல்லி நாட்டிற்குத் தலைவியும், சேழும்—செழுமை தங்கிய, குழல்மேல்—(தனது) திருக்குழற்கற்றையில் (சூட்டப்பெற்ற) மாலைத் தோடை—கலம்பக மாலையை, தேன் அரங்கருக்கு—அழகிய மணவாளனுக்கு, ஈயும் மதிப்பு உடைய—ஸமர்ப்பிக்கும்படியான மேன்மையுடையவளும், சோலை கிளி அவள்—சோலையில் வளருங் கிளி போல் இனிய மொழியையுடையவளுமான அவ்வாண்டாளுடைய, தூய நல் பாதம்—பாவனமும் போக்கியமுமான திருவடிகள், நமக்கு—நமக்கு, துணை—தஞ்சம்.

அவ:—(கோலச்சுரிசங்கை) இதில் பகவத் ப்ரத்யாஸந்நரைக் குறித்து தத்வோக்யதையை ப்ரஹ்மம் பண்ணும்படியையும், தத்தேச வாஸத்தாலுண்டான ப்ராஸஸ்த்யத்தையும். பர்த்ருவஸீக்ரணஹேதுவான வால்லப்யத்தையும் சொல்லி, ஏவம்விதாகாரையான ஆண்டாள் திருவடிகள் அநந்யகதிகளுக்குத் துணையென்கிறது.

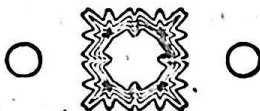
வ்யா:—(கோலச்சுரிசங்கை) †“கோலப்பெருஞ்சங்கே” என்றும், “சுரியேலுஞ் சங்கும்” என்றும், †“சுரிசங்கு” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகையும் சுரியையுமுடைத்தான சங்கை. (மாயன் செவ்வாயின் குணம் வினவும் சீலத்தினள்) * பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தா திய சங்காகையாலே * மதுசூதன் வாயமுதம்பண்ணா முண்டிறே போருவது. “வெண்சங்கமுதியவாய்”, “சங்கம் வாய்வைத்தான்” என்னும்படியிறே சங்கு வாய்வைப்பது. அத்தாலே—வாய்விடாத சாதியைக் கேட்கிறாள். மாயன் செவ்வாயின் குணம் வினவுகையாவது:—†“கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச், செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ” என்னும்படியான குணம். §“பாலொடுநெய்தயிரொண் சாந்தொடு செண்பகமும் பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமும் நாறிவரக் கோலநதும் பவளச்செந்துவர்வாய்” என்றிறே இவள் திருத்தமப்பனார் அருளிச்செய்தது. “மாயன்” என்றது—ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளால் ஆஸ்சர்யபூதான க்ருஷ்ணனென்றபடி. ஆயமாயவன்-ஆயன்மாயோனிறே. வினவுகையாவது—* விருப்புற்றுக்கேட்கை, சீலத்தினளாவது—இதுவே ஸ்வபாவமாயிருக்குமவளென்கை. 3 “सर्वगन्धस्सर्वरसः” (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:) என்னும்

† நாச்-திரு (7-3). §.பெரியாழ்-திரு (1-5-9) † திருவாய் (7-3-1).

வஸ்துவோடே ஸர்வகாலாநுபவாபேகைஷு இவஞ்சு ஸ்வபாவ
மென்றபடி. (தென்திருமல்லிநாடி) இவஞ்சு ஸ்வபாவம் நாட்டு
நலத்தாலே வந்தது; கோஸல தேஸத்திலுள்ளார்க்குப்போலே. “திரு
மல்லிநாடி” என்று - அதுவே நிருபகமாம்படியான அதிசயத்தை
யுடையவள். - தென்திருமல்லிநாடி. தெற்குத்திக்கிலையாய் தர்ஸ
நீயமாயிருக்கிற திருமல்லிநாடி. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையடுத்தணித்தான
நாட்டுக்கு “திருமல்லிநாடு” என்றிறே திருநாமம். இனி பர்த்ரு
வால்லப்பத்தைச் சொல்லுகிறது (செழுங்குழல்மேல் மாலைத்
தொடைத்தென்னரங்கருக்கீயும் மதிப்புடைய சோலைக்கிளி) என்று.
மாலைத்தொடை-பெரியாழ்வார்கட்டின கலம்பகன் மாலைத்தொடையை.
(தென்னரங்கருக்கீயும்) * ராமலீதாபநீதங்களான ஹேமாம்
போஜங்களை விருப்பிச் சாத்தியருளுமவர்க்கு. பெரியாழ்வார்கட்டின
மாலையைச் சூடிக்கொடுத்தது வடபெருங் கோயிலுடையானுக்கன்றே.
பெரியபெருமானுக்கன்றேயென்னில்: † “ஆராமஞ் சூழ்ந்தவரங்கம்”
என்றும், ‡ “தலையரங்கம்” என்றும் எல்லாத் திருப்பதிகளையும் அவ
யவமாகவுடைத்தாய் அகில திவ்யதேச ப்ரதாநமாயிருக்கையாலும்,
திருமணம்புணர்ந்ததும் அழகியமணவாளப்பெருமானையாகையாலும்,
இனித்தான் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆகாரமுமொத்து போகஸ்தான
முமாயிருக்கையாலும், தர்மயைக்கயத்தாலும், அப்படிச் சொல்லலா
மிதே. ஸ்ரீமாலாகாரர் மகளாகையாலே § “அரங்கமாலை” என்னும்படி
யான மாலுக்குமாலையை வழங்கினாள். இப்போதும் இது நம்பெரு
மாள் ஆறந்திருநாள் ஆனையேற்றத்தினன்று அநுபவலித்தம். :: “அந்
கவனோடுமுடன் சென்றங்காணேமேல்” என்றிறே இவளபேகையிருப்
பது. தென்னரங்கருக்கீயும் மதிப்புடையவையது- * பொங்கோதஞ்
சூழ்ந்த புலனியும் விண்ணுலகும், அங்காதுஞ்சோராமேயாள்கின்ற
வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனுக்குச் சூடிக்
கொடுத்த மதிப்பிறே. “स्वोच्छ्रयां सजि निगलितं या बलात्कृत्य
भुङ्क्ते” (ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்த்க்ருத்ய புங்க்தே)
என்று, * சூடிக்களைந்தன்குடுமித் தொண்டர்படியாய்த்து * அண்டர்
கோணணியரங்கப்படியும். அவன்றான் பரமப்ரணயியிறே. (மதிப்பு
டைய சோலைக்கிளி). பெரியாழ்வார் திருமகளென்னும் மதிப்பையு
டைய கிளி. * கிளிமொழியாளிறே. “எல்லையிளங்கிளியே” என்றாளே
இவளும். பெரியாழ்வார், * தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திரு
† கிறியதிரு § திருக்குறு-12. :: நாச்-திரு (6-10).

நாமத்தாலே வளர்த்தெடுத்தகிளி. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கற்பித்தாருமியரேயிறே. வளர்த்தெடுப்பார்க்கும் காலிலே வணங்க வேண்டும்படியான கிளி. “शुकतात्” (ஸுகதாதம்) என்னுமாப்போலே பெற்றவர்களை விஞ்சியாய்த்து ஸுகமிருப்பது. சோலைக்கிளி— ஆழ்வாராசரமத்திக்கிளி. இத்தால்-பராபிரமாததே வளர்ந்தமை தோற்றுகிறது. (அவள்தூயநற்பாதம்) ஏவம்விதாகாரையாய்பாவநத்வ போக்யத்வங்களையுடையவள் திருவடிகள். “அல்லியம் பூமலர்க் கோதாயடிபணிந்தேன்” என்றும், “செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி” என்றும்-ஸோஷஸோஷிக்ளிருவார்க்கும் தந்தாம் ஸ்வரூபாநு குணமாக இழியுந்துறையாயிருக்கும்திருவடிகள். அதுதான் * பாடகஞ்சேர் மெல்லடியாயிருக்கும். ‘பாடகக்காலிணை தானேபரம பதம்தருமே.” திருவடிகள் இங்கிருக்கும் நாளேக்குத் துணையாய், மேல் வழித்துணையாய், அதுக்குமேலே கைங்கர்யத்துக்குத்துணையாய், கைங்கர்யவர்த்தகமுமாயிருக்கும். “பண்டேனமாயுலகை-திருவடியே துணையல்லாத்துணையிலேன்.” இவளும் * ஞாலப்பொன்மாதிறே. ஆகையால் * கோலத்திருவடிகளோபாதி * ஞாலப்பொன்மாதான ஆண்டாள் திருவடிகளும் உத்தேச்யமென்றதாய்த்து.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.
பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ: . . .

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:

ஆண்டாளருளிச்செய்த
நாய்ச்சியார் திருமொழிக்கு

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானாவதாரிகை.

ஸ்ரீமத் கிருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸு-நவே ।

யத்கடாசைக்ஷிக லக்ஷ்யாணம் ஸுலப: ஸ்ரீதரஸ்ஸதா ॥

ப்ராபகஸ்வீகாரமும் பண்ணி ப்ராப்யத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்தா
ராய் நின்றது-கீழ்; இந்த ப்ரதிபத்தியிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது;
இத்தலையில் கண்ணழிவற்றிருந்தது; அவன் பக்கலிலே அபிதிவேஸும்
கரைபுரண்டிருந்தது. அநந்தரம் அபிதிவேஸா துருபமாகப் பெற்றுக்
கொடு நிற்றக்கண்டதில்லை; இத்தலையிலே யொருஹேதுவைக்
கொள்ளிலிறே அது பக்வமாய்ப் பெறுகிறோமென்று ஆறியிருக்க
லாவது; அதுக்கு அங்ஙனென்றின்றிக்கே யிருந்தது. இனி, பிரீக்ர
ஹித்த ஸாதநம் பலத்தோடு வ்யபிசாரமில்லாதபடி லித்தமாயிருந்
தது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தே பலிக்கக் காணாமையாலே யுத்தா
யுத்த நிருபண கூமமல்லாதபடி கலங்கி அபிமத விஷயத்தைப்
பிரிந்தார் திரியட்டும் கூடுகைக்கு மடலெடுக்குமாப்போலே, பிரிந்தா
ரைக்கூட்டிப் போருகையே ஸ்வபாவமாக உடையானெருவென்னு

அரும்பதவிளக்கத்தின் அவதாரிகை.

ப்ராபகஸ்வீகாரமுமென்றது— “புண்ணியம் நாமுடையோய்”
என்றத்தைப்பற்ற. ப்ராப்யத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்தா என்றது— “உணக்கே
நாமாட்செய்வோம்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதிபத்தியனமயமாகில் காமன
காலிலே விழுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையில்
கண்ணழிவிய்யாதி). (கண்டதில்லை) ஆகையாலே விழுகிறான் என்று
வாக்யத்தைப்பூரிப்பது. ஆகையாலே இத்தலையில் கண்ணழிவற்றிருந்
தது என்கூட்டுவது. இந்தப் ப்ரதிபத்தியுண்டானதுகொண்டுகண்ணழி
வில்லையாகவேனுமோ வென்ன, உபாயஸ்வீகர்த்தாவான இவன்
ஸ்வபாவத்தாலும் ஸ்வீக்ருதமான உபாயஸ்வபாவத்தாலும் கண்
ணழிவில்லாமையை இரண்டுவழியாலே ஸாதிக்கிறார் (இத்தலையிலித்
யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) (இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் பலிக்கக்
காணாமையாலே-அவன்பக்கலிலே அபிதிவேஸும் கரை புரண்டிருந்தது,
அநந்தரம் அபிதிவேஸா துருபமாகப்பெற்றுக்கொடு நிற்றக்கண்ட
தில்லை, ஆகையாலே யுத்தாயுத்தநிருபண கூமமல்லாதபடிகலங்கி)

மி து வே பற்றாசாகக் காமஸமாஸ்யணம் பண்ணிப்பெறுகையிலே உபக்ரமிக்கிறாள்.

பெருமானை யல்லது அறி யாத திருவயோத்யையி லுள்ளார் அவர்க்கு நன்மையையெண்ணி 6 “सर्वान् देवान् नमस्यन्ति” (ஸர்வாந் தேவாந்நமஸ்யந்தி) என்று-தேவதைகள் காலிலே விழுந்தார்களிறே; இவ்வஸ்துதன்னைப் பரதையிலும் வேண்டேனென்ற திருவடி, 7 “नमोऽस्तु वाचस्पतये” (நமோஸ்துவாசஸ்பதயே) என்றாநிறே; கீழ் நாம்செய்து நின்ற நிலை இது, தவிர்ந்தது இது என்றறியாதபடி கலங்கினாருடைய வ்யாபாரம் இருக்குப்படியிறே. 8 “ययौ च काचित् प्रेमाब्धा” (யயௌ ச காசித் ப்ரேமாந்தா) என்கிற ப்ரேமத்தாலே வந்த மருட்சிபடுத்துகிற பாடியிறேயிது. 9 “रजो रागात्मकं विद्धि” (ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி) என்கிறபடியே ஸத்வநிஷ்டரான ஸாத்விகரோடே சேர்ந்து பகவதஸ்மாஸ்யணம் பண்ணக்கடவதாயிருக்க, ஸாத்விகாக்

என்று வாக்யங்களை பின்முன்னாகையோஜித்துக்கொள்வது. இதுக்கு நியாமகம்;மேலே (யயௌசகாசித்) என்கிறவாக்யத்திலே, (ப்ரேமத் தாலே வந்த மருட்சி படுத்துகிறபாடியிறேயிது) என்று-அபிநிவேஸமே கலக்கத்துக்கு ஹேதுவென்றிருக்கையாலே.

இப்படி கலக்கத்தாலே தேவதாந்தர. ஸமாஸ்யணம்பண்ணின பெருண்டோ வென்ன (பெருமானையித்யாதி). இக்கலக்கத்தாலே தேவதாந்தர ஸமாஸ்யணம் பண்ணினதுக்கு உதாஹரணம். (‘வாச ஸ்பதயே’ என்றாநிறே) என்ற வந்தாரம் ஆகையாலே, கீழ் நாம்செய்தது இது நின்றநிலை இது என்று கூட்டுவது. செய்து நின்ற நிலை யாவது ஸர்வேஸ்வரனையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் ஸ்வீகரித்து நின்ற நிலையென்றபடி. தவிர்ந்ததிதுவென்றது-தத்வ்யதிரிக்த ப்ராப்யப்ராபகாபாஸங்களைத் தவிர்ந்த தென்றபடி. ஆனால் அஜ்ஞானம் த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன (யயௌ ச இத்யாதி) மருட்சிபடுத்துகிற பாடென்கிறதென், புத்தியூர்வகமாக ஆஸ்ரயிக்கிறு ளென்றாலோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ரஜோ ராகாத்மகம் இத்யாதி).

கடகத்வேந விழும்படியாய்த் தென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரனைப் பெற வேணு மென்கிற த்வரையாலே கடகனான காமஸமாஸ்யணம் பண்ணுகிறாள் வேணுமாகில்; “மத்தநன் னறுமலர் முருக்கமலர் கொண்டு”

ரேஸரான பெரியாழ்வார்வயிற்றிலே பிறந்தவள், ரஜோகுணப்ர
சாரான தேவதைகள்காலிலே விழும்படியென்னென்னில்; அநபரியிசி
யான பிராட்டி. பெருமாள்ளவிலுண்டான நித்யஸம்ஸுலேஷார்த்த
மாக ('ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி') என்று-எல்லாதேவதைகள் காலிலே
விழுந்தாப்போலவும், இவளுடைய திருத்தமப்பனாரான நம்மாழ்வார்
† "தெய்வங்கள்" என்று தேவதைகளை முன்னிட்டாப்போலவும்,
இவளும் அயர்த்துக் கலங்கினபடி. இப்படிப்பட்ட கலக்கத்தாலே
பிரிந்தாரைக் கூட்டுமென்னு மிதுவேகொண்டு காமஸமாசரயணம்
பண்ணுகிறாள். தன்னுடைய அழியமாறி நின்றிறே இவன்றான் பிரிந்
தாரைச் சேர்ப்பது. இதுதான் இவளுடைய ப்ராப்ய த்வரையிருக்
கிறபடி. அதாவது-பெரியாழ்வார், ப்ராப்யருசியாலே ஒரு கருமுகை
மொட்டாகிலும் டபெருங்கோயிலுடைய னுடைய திருக்குழலிலே
வெடிக்கவேணும் என்று கரு முகையை ஸுஸ்ருஷியாநிற்பர்.

என்று - மதமத்தை முதலானவற்றை ஸுச்ருஷிக்கிறதென்னென்ன
(இதுதான்நியாதி).

மேல் "அதாவது" இத்த்யாத்யுபபாதநாதுகுணமாக, கீழே காம
ஸமாசரயணத்துக்கடி ப்ராப்யத்வரையே என்றவோபாதி; மதமத்தை
முதலானவற்றை ஸுச்ருஷிக்கையும் ப்ராப்யத்வரா கார்யமென்று இங்
னானே வகையிட்டருளிச்செய்வார். ஆனால் கருமுகை முதலான
சலாக்ய புஷ்பங்களை யிடாதே இத்தை யிடுவானென்னென்ன;
அருளிச்செய்கிறார் (கடகரித்யாதி).

ப்ரவேஸே. (திருப்பாவையிலே-ப்ராப்யத்தையும் நிஷ்கர்ஷித்து-
ப்ராபகஸ்வீகாரமும் பண்ணினாராய் நின்றது) என்று வாக்
யத்தை அந்வயித்துக்கொள்வது. ப்ரதிபத்தியே அமையுமாகில்
காமன்காலிலே விழுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலை
யில்கண்ணழிவித்யாதி). (கண்டதில்லை) ஆகையாலே விழுக்கிறாள்
என்று வாக்யத்தைப் பூரிப்பது. எத்தனை அபிநிவேஸ முண்டானாலும்
(நத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்று-அவன் கைப்பார்த்திருக்குமொழிய
இப்படிக்கலங்கி காமஸமாசரயணம் பண்ணவேண்டும் ஹேதுவே
தென்ன; உபாயாந்தரபரிக்க்ரஹமில்லாமையாலும், பரிக்க்ரஹித்த

இவளுடைய ப்ராப்பத்வரையிருக்கும்படி; காமன் காலிலேயொரு மதமத்த மலராகிலும் முருக்கம் மொட்டாகிலும் வெடிக்க வேணுமென்று மதமத்தம் முறுக்கு. இவற்றை ஸூக்ருஷியா நிற்கும். கடகருகந்ததே தேடியிடவேணுமிறே. *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

உபாயத்துக்குப் பல வ்யபிசாரமில்லாமையாலும் கலங்கிப்பண்ணுகிற னென்னுமுகை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையிலே ஒருவித்யாதி) இப்படிக்கலங்கி இதரஸமாச்சரயணம் பண்ணினவர்களுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பெருமானையல்லதித்யாதி) ஸமுத்ரதரணம் பண்ணும்போது (நமோஸ்து வாசஸ்பதயே) என்றானிறே திருவடி; வ்யாபாரம் இருக்கும்படியிறே இது என்று பூரிப்பது. இது காம ஸமாச்சரயணம். கலக்கம் த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன; ப்ரேமகார்ய மான கலக்கம் உபாதேயமென்கிறார் (யயௌசகாசிதித்யாதி.) கலக்கத்தின அவதி எவ்வளவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ரஜோராகாத்மகமித்யாதி) காமன்தான் பிரிந்தாரைக் கூட்டுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடலையித்யாதி) தன்னுடலை அழியமாறுகையாவது-ஹிமவத் பார்ச்வத்திலே ருத்ரன் தபஸ்ஸுபண்ண; ஹிமவார், தன்புத்ரியான பார்வதியை ஸூக்ருஷிக்கவிட; தேவர்கள் இவன் தபஸ்ஸை அழிக்கைக்குக் காமனை ப்ரேரிக்க; அவன், தன்னை தஹிப்பென்ன; ஆனாலும் இத்தனையும் செய்ய வேணுமென்ன; தன்னையழியமாறி ருத்ரனையும் பார்வதியையும் கூட்டின ப்ரலித்தி. மதமத்தை-ஊமத்தை விசேஷம். இப்படி அதிப்ரவணையானவள் நல்ல புஷ்பந் தேடியிடாமல் இத்தை யிடுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கடகரி த்யாதி.) *

அரும்பதவிளக்கத்தின் அவதாரிகை

முற்றிற்று.

முதல் திருமொழி—முதற் பாட்டு.

தையொருதிங்களுந்தரைவிளக்கித்
 தண்மண்டலமிட்டுமாசிமுன்னுள்
 ஐயநுண்மணற்கொண்டுதேருவணிந்து
 அழகினுக்கலங்கரித்தநங்கதேவா
 உய்யவுமாங்கொலோவேன்றுசொல்லி
 உன்னையுமும்பியையுந்தொழுதேன்
 வெய்யதோர்தழலுமிழ்சக்கரக்கை
 வேங்கடவற்கென்னைவிதிக்கிற்றியே.

பதவுரை:—தையொரு திங்களும்—தையொரு முழுவதும், தரை-
 அவன் வரும் இடத்தை, விளக்கி—அலங்கரித்து, தண்—குளிர்ந்து
 அழகாயிருந்துள்ள, மண்டலம்—மண்டலாகாரமான கோலத்தை,
 இட்டு—இட்டும், மாசி—மாசிமாதத்தில், முன்னுள்—முதல்பக்கத்திலும்,
 ஐய—அழகியதாய், நுண்—நுண்ணிதான, மணல்கொண்டு—மணலைக்
 கொண்டு, தேரு—அவன் வரும் தெருவை, அழகினுக்கு—கேவலம் அழ
 குக்காகவே, அணிந்து—அழகுபெறும்படி, அலங்கரித்து—அலங்காரம்
 பண்ணி, 'அங்கதேவா—மர்மதனே, உய்யுமாங்கொலோ என்று—உஜ்
 ஜீவிக்கக்கூடுமோ' என்று, சொல்லி-சொல்லி, உன்னையும்-, உம்பியை
 யும்—உன் தம்பியான சாமனையும், தொழுதேன்—; வெய்யது—வெவ்வித
 தான, தழல்உமிழ்—நெருப்புப்பொறிக்கைச் சிந்தாநின்றதுள்ளதாய், ஓர்-
 ஒப்பற்றதான, சக்கரம்—திருவாழியை, கை—திருக்கையிலேயுடைய,
 வேங்கடவற்கு—திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனுக்கு, என்னை—,
 விதிக்கிற்றி—அந்தாங்க கைங்கர்யம் பண்ணுதல்படி விதிக்கவேணும்.

வ்யாக்:—முதற் பாட்டு. (தையொருதிங்களும்) மார்கழிமாஸ
 மொருமாஸமும் நோன்புநோற்றார்களாய் நின்றதினே; இனி தை
 யொருமாஸமும் அவன் வரும் ஸ்தலத்தை அலங்கரித்து. (தை
 யொருதிங்களும்)* "செங்கண்மாலெங்கண்மாலென்ற நாளெந்நாளும்
 நாளாகும்" என்று—ஸர்வேச்வரன் நம்பக்கலிலே ஆபிமுக்யப்பண்ணினா

அரு:—முதற் பாட்டு. (தையொருவிதயாதி) ஸ்வாபதேஸத்தை
 யுட்கொண்டு வ்யாக்யாதாவிண் ஈடுபாடு (செங்கண்மாலித்யாதி.) செங்
 கண்மாலான ஸர்வேஸ்வரன், 'எங்கள்-நம்பக்கலிலே, இச்சேதனன்,
 மால்-வ்யாமோஹத்தையுடையவன்' என்று அறிவதொருநாளாண்டு

* மூன்றாம் திருவந்தாதி-17.

னென்று அறிவதொருநாளுண்டாகில் காலதரயமும் அடிக்கழுஞ்சு பெற்றுச் செல்லாநிற்குமிதே. இப்படி ஒருநாளையாதுகூல்யம் மிகையென்றிருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி வைத்திதே இவன் காலிலேயொரு மாஸமாகத் துவளப்பார்க்கிறது. (தரை விளக்கி) திருக்கண்ணமங்கையாண்டாணைப்போலே இதுதானே ப்ரயோஜனமாய்ச் செல்லுகிறபடி. ஸர்வேச்வரனுக்கு அஸாதாரணமான ஸ்தலங்களிலே புக்குப் பரிசாய்பண்ணிப்போரும் குடியிலே பிறந்தவளிறே. பகவத்தைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு ஸ்தலஸூத்தி பண்ணுகிறபடியிறே இது.

(தண்மண்டலமிட்டு) குளிர்ந்து தர்ஸநீயமான மண்டலத்தை யிட்டு. * தொழுதெழுது மென்னுமிது மிகையான் விஷயத்தைப்பற்றி வைத்து இங்கே மண்டல பூஜை பண்ணுகிறாளிறே ஆற்றாமை. (மண்டலமிட்டு) வருத்தஹாநியை அதுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே இவள் செய்கையாலே அதுதானே ஸத்வருத்தமாயிருக்கிறபடி. (தண்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னாள்) ஒருப்ரயோகம் பண்ணுப்போது ஒருமண்டலம் ஸேவிக்கவேணுமிதே அதுக்கு பலவ்யாப்தி உண்டாப்போது. அதுக்காக மண்டலஸேவை பண்ணுகிறாள். (தண்மண்டலமிட்டு) இம் மண்டலத்தில் செய்தறியாததொன்றிறே இவள் செய்கிறது. (மாசி முன்னாள்) மாசி முற்கூறு-முதல் பதினைந்து. ஒருபக்ஷத்திலே நின்று

டாகிலென்று ஈஸ்வரனுடைய அதுஸந்தாநமாக்கினால் வாக்யம் ஸங்கதமாம். (அறிவதொருநாள்) என்றது—அதுஸந்திப்பதொருநாளென்றபடி. (உண்டாகில்) என்கிற யதஸூப்தம் சேதனனுக்கு ஈச்வரவிஷயத்தில் ஆபிமுக்ய தெளர்லப்பத்தைப்பற்ற. பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்ஸூகம், காமஸமாஸ்ரயணம் துஸ்ஸூகம் என்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படியொருநாளே இத்யாதி). (பிறந்தவளிறே) “இப்போது காமனுக்கு பரிசாய்பண்ணுகிறாள் என்று பூரிப்பது. “தரைவிளக்கி” என்றதுக்கு சேஷபத்திலே தாத்பர்யங்களருளிச் செய்கிறார். (திருக்கண்ண மங்கையாண்டானித்யாதி வாக்யத்வமும்) இது ப்ரயோஜனமோ, கைங்கர்யமன்றோ ப்ரயோஜனமென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). ஸ்தலஸூத்தி-சாடு. கைங்கர்யத்துக்கு ஸாதநமென்றபடி; திருவாராதத்துக்குப் பூர்வபாஸியான ஸ்தலஸூத்தியென்று த்வநி. மண்டலபூஜை-சாடு. வருத்தஹாநி பண்ணுகை-அர்த்தம்; தேஸமெல்லாம் பூஜிக்கை-த்வநி. வருத்தஹாநி இதர ஸமாஸ்ரயணமாகையாலே, வருத்தஹாநிபக்திகர்யமாகை

அறுஷ்டிக்கவேணும். (ஐயநுண்மணல்கொண்டு தெருவணிந்து) ஐயதாய் அவன் ஸௌகுமார்பத்துக்குச் சேரும்படி நுண்ணிதான மணலைக்கொண்டு. தெருவணிந்து-அவன் வரும் தெருவை அலங்கரித்து. (அழகினுக்கலங்கரித்து) வேறொரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றிக்கே இதுதானே ப்ரயோஜனமாக அலங்கரிப்பாரைப்போலே அலங்கரித்து. இப்படி ஸாதரமாக ஆராயிக்கிறது நீயென்பக்கல் என்கண்டென்ன; (அநங்கதேவா) உன்னை அழியமாறியும் பிரிந்தாரை நீ சேர்க்கும் ஸ்வபாவத்தைக்கண்டு. (உய்யவுமியாதி) பேறுதப்பா தென்று அத்யவஸித்திருக்கலாவதொரு விஷயமன்றே பற்றிற்று; விநாஸத்தை விளைப்பதான செயலைச்செய்திறே “உஜ்ஜீவிக்கலாம்” என்று பார்க்கிறது. பலத்துக்கு வ்யபிசாரமில்லாத ஸாதரத்தைப் பரிக்காஹித்துவைத்திறே பலம் பாஷிகமான விஷயத்திலே விழுகிறது. (என்று சொல்லி) உஜ்ஜீவிக்கலாமென்னுமாகையாலே. (உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்) ததியரோடேகூட அவனை உபாவித்துப் போந்த வாஸனையாலே. 10 “स आतुश्चरणौ गाढं निषीद्व्य रघुनन्दनः” (ஸப்ராதுஸ்சரணௌ காடம்நிபீட்ய ரகுநந்தந:) என்னுமாப்போலே, தம்பி முன்னாகப் பற்றுகிறான். காமன் தம்பி-சாமன்; சாமனையும் உன்னையும் தொழுதேனென்கிறான். 11 “नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय” (நமோஸ்துராமாய ஸலக்ஷ்மிணாய) என்னுமாப்போலே. (தொழுதேன்) † “தோள் அவனையல்லால் தொழா” என்னும் குடியிலே பிறந்திருக்கச் செய்தேயிறே இப்படி யிவள் கையிழந்தது. 12 “कृतापराधस्य” (க்ருதாபராதஸ்ய) இத்த்யாதி-தீர்க்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு ஓரஞ்சலி நேராமற்போகாது என்றானிறே திருவடி- * க்ருதாபராதர்க் குங்கூடக் கார்யகரமாவதொன்றிறே அஞ்சலி. ஏதுக்காகத்தான்

யாலே ஸதவ்ருத்தம். பக்ஷம்-சாடு. பூர்வபக்ஷம்-அர்த்தம்; ஒரு பார்ஸுவம்-தவநி. ஐ-அழகு; அச்சதை ஐயதாய்-மார்த்தவமாய்; ம்ருதுவாயென்றபடி “ஆங்கொலோ” என்று ஸப்ஸயிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பேறுதப்பாதித்த்யாதி) சஸுப்தத்திலே நோக்காக தாத்பர்யம் (விநாஸத்தை இத்த்யாதி) பாஷிகம்-பலித்தல் விபலித்தல்; ஸந்தேஹமென்றபடி. “பேறுதப்பாது” என்ற வாக்யவிவரணம் (பலத்துக்கித்த்யாதி)

இப்படி தொழுததென்ன (வெய்யதோரித்யாதி) ஸ்ரீவைகுண்டத்
திலே நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்துத் தன்செருக்குத்தோற்ற
இருக்கக்கடவன், “ஸப்ஸாரிகளும் இப்பேற்றைப் பெற்று வாழ
வேணும்” என்று அங்கு சின்றும் போந்து முதல்பயணம் எடுத்து
விட்டு, ஆஸூரிகளோடு நிரஸநஸீலனான திருவாழியாழ்வானைக்
கையிலேயுடையனாய்க் கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிறவனுக்கு;
அக்கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காணவேண்டுமென்று
ஆசைப்படுகிறவென்னை அவனுடனே சேர்த்துவிடவல்லையே. அவனோ
அண்ணியனாய் வந்து நின்றான்; எனக்கு அவனையொழியச் செல்லாமை
யுண்டாயிருந்தது. இனி சேர்த்துவிடவல்லையே. இப்போது “வெய்ய
தோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை” என்றதுக்குக் கருத்து-உகவாதாரை
அழியச்செய்கைக்கும், உகப்பார்க்குக் கண்டுகொண்டிருக்கைக்கும் இது
தானே பரிசுரமாயிருக்கை. § “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி-வாராய்”
என்றிறையிருப்பது.

இரண்டாம் பாட்டு

வேள்ளை நுண்மணற்கொண்டு தேருவணிந்து
வேள்வரைப்பதன் முன்னந்துறைபடிந்து,
முள்ளுமில்லாச் சுள்ளி யெரிமடுத்த
முயன்றனனை நோற்கின்றேன் காமதேவா,
கள்ளவழிபூங்கணை தோடுத்துக்கொண்டு
கடல்வண்ணனென்பதோர்பேரெழுதி
புள்ளினைவாய் பிளந்தானென்பதோர்
இலக்கினிற்புகவேன்னை எய்கிறியே.

“சொல்லி” என்றது-ஆகையாலே பென்றபடி. காமனையெயன்
றிக் கே அவன் தம்பியைத் தொழுததுக்குத் தாத்பர்யார்தரம் (ஸப்ரா
துரித்யாதி). “வேங்கடவற்கு என்னை” என்கிற்பதங்களுக்குத் தாத்
பர்யம் (அவனோவியாதி) நாயகியானவள் அழகுக்குடலாகவே
சொல்லுமதொழிய, “வெய்யதோர் தழலுமிழ்” என்கிறதுக்குக் கருத்
தென்னென்று ஸங்காபிப்பராயம். இரண்டுக்கும் பரிசுரமாயிருக்குமோ
வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கூராராழியித்யாதி) கூராராழி என்கை
யாலே-வினாதிநிரஸநமும், “ஏந்தி” என்கையாலே—அழகும்
தோற்றுகிறது.

பதவுரை:—காமதேவா—, வெள்ளை-வெளுத்து, நுண்-நுண்ணிதா யிருந்துள்ள, மணல்கொண்டு-மணலைக்கொண்டு, தேரு-அவன் வருகிற வழியை, அணிந்து-அலங்கரித்து, வெள்வரைப்பதன் முன்னம்-கிழக்கு வெளுப்பதற்கு முன்னே, துறை-நீர்த்துறைகளிலே சென்று, படிந்து-முழுகி, முள்ளும்-முள், எறும்பு முதலியவும், இல்லா-இல்லாத, சுள்ளி-விறகுகளை, எரிமடுத்து-அக்நியிலே போட்டு, முயன்று-முயற்சி செய்து, உன்னை-உன்விஷயமாக, நோற்கின்றேன்-வ்ரதமதுஷ்டியா நின்றேன்; கள் அவிழ்-மது ஒழுகாநின்றதுள்ள, பூ-புஷ்பங்களாகிற, களை-அம்புகளை, தொடுத்துக்கொண்டு—, கடல்வண்ணன்-கடல் போன்ற திருநிறத்தையுடையவன், என்பது-என்று சொல்லப்படுவ தான, ஓர் இலக்கினில்-ஒரு லக்ஷபத்திலே, புக-புகுப்படியாக, என்னை—, எய்கிற்றி-எய்யவேணும்.

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (வெள்ளை நுண்மணலித்யாதி) ஸத்வ ப்ரகரண ஸர்வேஸ்வரனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலும் தேவதையி னுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலுமாக, வெளுத்த நுண்ணிதாயிருந் துள்ள மணலைக்கொண்டு அவன் வருவழியை அலங்கரித்து. (வெள் வரைப்பதன் முன்னம் துறைபடிந்து) †“நாட்கிலே நீராடி” என்று அவனை நோக்கிக் குளித்தவாஸநையாலே கிழக்கு வெளுப்பதற்கு முன்னே நீர்நிலைகளிலே முழுகி, ‡“கீழ்வானம் வெள்ளென்று” என்று-அவனைக்குறித்து நோற்குமிடத்து “துணுக்குத்துணுக்கு” என்னுமித்தனையிதே இவனைநோக்கிச் செய்கிறது. (துறைபடிந்து)

அரு:-இரண்டாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) வெள்வரை-கிழக்கு வெளுக்கை. “வெள்வரைப்பதன் முன்னம்” என்கிற பதத்துக்கு வாஸநை (கீழ்வானமித்யாதி) “முள்ளும்” என்கிற ஸப்தார்த்தம் (எறும்புமித்யாதி) செல்லும் நடத்தும். கைங்கர்யபராராயிருக்கிற பெரியாழ்வாருக்கு ஹோமஸமாராத்நையில் யோக்யதையில்லாவிட் டாலும் வர்ணஸாம்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. திருநாமத்தை அம்பிலே பெழுதிக்கொண்டு என்றபகூத்தில், ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவுண்ணை இன்னாள் ஆசைப்பட்டாள் என்று எழுதிக்கொண்டு அவனுக்கு இவ்வழியாலே என்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை

† திருப்பாவை-2. ‡ திருப்பாவை-8.

ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ராமவிரஹமாறுகைக்குச் செய்யுமத்தையாய்த்து இவன்பக்கவிலே செய்கிறது. 13 “कथं स्वपररात्रेषु सरयूमवगाहते” (கதங்வு பரராத்திரேஷு ஸரயூமவகாஹதே) யிறே. (முள்ளுமிதயாதி) எனும்பும் மற்றொன்றுள்ளவை யில்லாமையெய்நிக்கே முள்ளுமின் நிக்கேயிருக்கிற, சுள்ளியுண்டு-இளவிறகு, அத்தை அக்கியிலேயிட்டு: ஸமித்தை அக்கியிலே போரமடுத்ததனையும் க்ருஷ்ணனைப் போரவணைக்கலாமென்றிருக்கிறாள். பெரியாழ்வார் பகவதஸுமாராதந ரூபமாகச்செல்லும் அக்கிஹோத்ர ஹோமத்துக்கு வேண்டுவன எடுத்துக் கைநீட்டக் கடவளிறே இப்போது இது செய்கிறாள். (முயன்று) 14 “तत्तस्य” (தத்தஸ்ய) என்னும்படியே அவனையென்று அறுதியிட்டிருக்கக்கடவநான், இப்போது அவனைப் பெறுகைக்கு உன் காலிலே விழுந்து படுகிறயத்ந மெல்லாம் கண்டாயே. (உண்ண) நான் பற்றியிருக்கும் விஷயந்தான் இன்னதென்னுமிடமறிதியே? அவனைப்பற்றியிருக்கக்கடவநானன்றோ உன் காலிலே விழுந்து துவளுகிறேன். அதுண்டு, அதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (கள் அவிழிதயாதி) இனிச் சாணையிள் ஏறிடவேண்டாவாய்த்து. “ஸிதை:” என்கிறபடியே-மதுவிரியாநின்றதுள்ள புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டு, கடல்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையவனுடைய திருநாமத்தை அம்பிலே யெழுதிக்கொண்டென்னுதல்; ஹ்ருதயத்திலே யெழுதிக்கொண்டென்னுதல். பகாஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்து விரோதிநிரஸநஸீலனாயிருக்கிறவன் பக்கவிலே நான் சென்று சேறும்படி பண்ணவல்லையே. 15 “भर्तारं परिष्वजे” (பர்த்தாராம்.பரிஷ்வஸ்வஜே) நானவனை யணைக்கும்படி பண்ணவல்லையே.

முன்றும் பாட்டு.

மத்தநன்னறுமலர் முருக்கமலர்கோண்டு

முப்போது முன்னடிவணங்கி,

தத்துவமில்லென்று நெஞ்சேரிந்து

வாசகத்தழித்துன்னை வைதிடாமே,

யுண்டாக்கி, பின்னை அவனோடேயென்னைச் சேர்க்கவேணும் என்று இவ்வளவாகத் தாத்பர்யம் விவகிதம். ஹ்ருதயத்திலே எழுதிக்கொண்டு என்றபடித்தில், இன்னோடே இவனைச் சேர்ப்பிக்கவேணுமென்று ஹ்ருதயத்திலே ஸங்கல்பித்துக்கொண்டென்றபடி.

கோத்தலர்பூங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டு

கோலிந்தனென்பதோர் பேரெழுதி,

வித்தகன் வேங்கடவாணனென்னும்

விளக்கினிற்புகவேன்னை விதிக்கிறிறே.

பதவுரை:—மத்தம் ந ஸ் ந று ம ல ர்—ஊமத்தையினுடைய நல்ல மலர்களையும், முருக்கமலர்—பலாசம்புஷ்பங்களையும், கொண்டு—கையிற் கொண்டு, முப்போதும்—காலை மாலை உச்சியாகிற மூன்றுபோதிலும், உன்—உன்னுடைய, அடி—அடிகளிலே, வணங்கி—தண்டனிட்டு, தத்துவ மிலி—இவன் 'ஸத்யம் தப்பினவன், என்று—, நெஞ்சேறிந்து—நெஞ்சு கொதித்து, வாசகத்து—வாயாலும்; அழித்து—, உன்னை—, வைதிடாமே— வைப்பதற்கு, கொத்து—கொத்துக்கொத்தாக, அலர்—மலர்கின்ற, பூங்களை—புஷ்ப பாணங்களை, தொடுத்துக்கொண்டு—, கோலிந்தனென் பது—கோலிந்தனென்று சொல்லப்படுவதான, ஓர்—ஒரு, பேர்—பேரை, எழுதி—நெஞ்சிலேயெழுதிக்கொண்டு; வித்தகன்—விஸ்வநாதன், வேங் கடவாணன்—திருமலைக்கு நிர்வாஹன், என்னும்—என்று சொல்லப் படுகிற, விளக்கினில்—விளக்கிலே, புசு—புகும்படி, என்னை விதிக்கிறி— நியமிக்கவேண்டும்.

வ்யங்கி:—மூன்றும் பாட்டு. (மத்தமிய்யாதி) ரஜோகுணப்ராசாராயிருக்கையாலே அதுக்கு அதுருபமாப்படி மதகரமான புஷ்பங் களைக்கொண்டு. மதமத்தையினுடைய நன்றான செவ்வீப்பூ, முருக் கம்பூ இவற்றைக்கொண்டு. திருத்தழாய்ப் பற்றிக்கும் குடியிலே பிறந்தவளிறே இப்போது இவனுக்கு இவை தேடுகிறார். (முப்போதும் உன்னடிவணங்கி) ஒருபோது தொழுகை தானும் மிகையாப்படியான விஷயத்தைப்பற்றிவைத்திறே இவனை தரிசுநீதியும் ஆசிரயிக்கிறது. “காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர்—மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமின்” † “கள்ளவிலும் மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்”

அரு:—மூன்றும்பாட்டு. (மத்தமிய்யாதி) மத்தமலர்—மதமத்தம்பூ. தாத்பர்யந்தரம் (காலைமாலையித்யாதி), தத்துவம்—உண்மை. வித்தகன்—ஸமர்த்தன். தத்துவமென்று—கடவுருபமாதல்; ஸத்யவாதித்வமாதல். நியாயஸூரிகள் ஆராதிக்கிறத்தை விட்டு வருகைக்கு ஹேதுவென் றென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (சூட்டுநல்மாலையித்யாதி).

† “விண்டு வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சமின்” / “பூசித்தும் போக்கி
 னேன் போது” என்று-காலகோபார்த்தமாகவும் ஸ்வயம்போக்யமாக
 வும் பகவத்கைங்கர்யம் பண்ணுங் குடியிலே பிறந்தவன்கிடர் இப்படி
 யிவனை ஆச்ரயிக்கிறான். (தத்துவமிலியித்யாதி) உன் ஸ்வரூபம்
 அழியாமே நோக்கிக்கொள்ளப்பார்கிடாய். இவனை ஆச்ரயித்தால்
 பெறுவதொரு பலமில்லையென்று, “இவன் பொய்சொல்லி” என்று
 நெஞ்சு கொடுத்தித்து, அதுதான் நினைவுமாத்ரமாகையன்றிக்கே
 வாயாலேயழித்துப் பலருமறியும்படி உன்னை வைதிடாமே. (கொத்
 தலரித்யாதி) 16 “शरव्यं वष्यं ह” (ஸரவரஷம் வவரஷஹ) என்று
 கொண்டு நூறுப்பத்தும் ஆயிரமுமாகப் பெருமாள் திருச்சரங்கள்
 தொடுத்துவிடுமாப்போலே, நீயும் கொத்துக்கொத்தான புஷ்பங்களைத்
 தொடுத்துக்கொண்டு. எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்
 கிறவனுடைய திருநாமத்தையும் நெஞ்சிலேயெழுதிக்கொண்டு. (வித்
 தகன் வேங்கடவாணன்) பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்
 கொடுக்க விருக்கக்கடவ அவன், அவ்விருப்பைவிட்டு. *காமமும் வாரா
 மும் வேடரும் ஓலக்கங்கொடுக்கத் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற விஸ்
 மயநீயன். || “மித்ருமதத்தேன் விண்ட மலர்கொண்டு விறல்வேங்கட
 வனையே கண்டு வணங்கும்களிறு” என்றும், § “வைப்பன் மணிவிளக்
 காம் மாமதிபை மாலுக்கென்றெப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை”
 என்றும்-திருவிளக்கிடுவனவும் திருவாராதநம் பண்ணுவனவும்
 இவையிறே. *சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள்
 நன்னீரார்த்தி யந்துபந்தரநிற்கவேயங்கு, அதிந்காட்டில் இதுபோக்ய
 மாயிறே இங்குவந்தி அவன் நிற்கிறது. (வேங்கடவாணனென்னும்
 விளக்கினில்) பரமபதத்திலே ஸ்வரூபம் மைத்துப்போலேயிருப்பது.
 திருமலையிலே வந்து நின்றபின்பாய்த்து ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ர
 காஸமுண்டாய்த்து. குன்றத்திலிட்ட விளக்காய்த்தே. *வேடார்
 திருவேங்கடம்மேயவிளக்கிறே. திருமலையிலே பொருந்தினபின்பிறே
 உஜ்ஜவலனாய்த்து.

நாலாம் பாட்டு

சுவரில்புராண நின்பேரெழுதிச்

சுறவநற் கோடிக்களுந்துரங்கங்ளும்,

கவரிப்பிணுக்களுங் கருப்புலில்லும்

காட்டித்தந்தேன் கண்டாய்காமதேவா,

† திருவாய் (9-10-3). / 4-திருவ 63. || 3-திருவ 70. § 4-திருவ 46.

அவரைப்பிராயந் தொடங்கியென்றும்

ஆதரித்தேழுந்த வென்தடமுலைகள்,

துவரைப்பிரானுக்கே சங்கற்பித்தத்

தொழுதுவைத்தே னொல்லெலிதிக்கிற்றியே.

பதவுரை:—புராணம்—பழையவனே! சுவரில்—சுவர்களிலே, நின்—உன் னுடைய, பேர்—பெயர்களை, எழுதி—வரைந்து, சுற்றம்—சுருவென்னும் மதஸ்யங்களெழுதின, நல்—நல்ல, கொடிசளும்—துகிறகொடிகளையும், துரங்கங்களும்—குதிரைகளும், கவரி—சவரிகளையுடைய, பிணைக்களும்—பெண்மருகங்களும், கருப்பு வில்லும்—கரும்பாகிற வில்லையும், காட்டித் தந்தேன் கண்டாய்—உனக்கு உரித்தாற்படி பண்ணினேன்கிடாய், அவரைப் பிராயம் துடங்கி—பாலயந்துடங்கி, என்றும்—என்றும் ஒருபடிப் பட, ஆதரித்து—ஊரும்பி, எழுந்த—கிளர்ந்த, என்—என்னுடைய, தடம்—பருத்த, முலைகள்—முலைகளை, துவரைப்பிரானுக்கே—தவாரகாராதனா கண்ணனுக்கே என்று, சங்கல்பித்து—ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு, தொழுது வைத்தேன்—தொழுதேன்; ஒல்லை—சிக்கிரமாக, விதிக்கிற்றி—விதிக்க வேணும்.

வ்யா:—நாலாம்பாட்டு. (சுவரிலித்யாதி) தன்த்வரையாலே ஒன்றைச் செய்கிறாளித்தனைபோக்கி க்ருஷ்ணனை ஸமரித்தவாரே இவனை மறக்கக்கூடுமே; அதுக்காக அவன்பெயரை ஒரு பித்தியிலே யெழுதிவைக்குமாய்த்து. “எழுதிவாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி” என்கிறதெல்லாம் இவன்விஷயத்திலேயாய்த்து இவனுக்கு. (புராண) பழையதாகப் பிரிந்தாரைச் சேர்த்துப் போருமவனன்றோ நீ. (சுறவ

அரு:—நாலாம்பாட்டு. (சுவரிலித்யாதி) உபாஸ்ய விஷயம் நெஞ் சிலேயிராதோ, காமன் பேரையெழுதவேண்டுமென்னெனில் (தன் த்வரையித்யாதி) வாஹநாதிகளைச் சொல்லுகிறது—பகவத்விஷயத்தைப் போலே ஸமாராதநோபகரணமாகவாதல்; ஸ விபூ திக ளாக வாதல்; இவற்றையருளிச்செய்கிறார்; (வாஹநாதிகளித்யாதி) வாக்யத்வயத் தாலே) புராணம்—பழமை. துரங்கம்—குதிரை. பிணை—பெண். அவரை— விதை. பிராயம்—பருவம் (அவரைப் பிராயம்) அவரை—விதை பருவந்

நற்கொடிக்களுப்) கருடத்வஜ்ஜோடே வாஸநை பண்ணிப் போருமது தவிர்த்து, மகரத்வஜ்ஜை நினைக்கும் படியாய் வந்து விழுந்தது. “சுறவம்” என்று-ஒருமதஸ்ஸயிச்சேஷம். (தூரங்கங்களும்) க்ருஷ்ண னுடைய தேர்பூண்ட புரவிகளை நினைத்திருக்குமது தவிர்த்து, இவனு டைய குதிரைகளை நினைத்திருக்கிறாள். (கவரிப்பிணைக்களும்) விமலா திகளை ஸ்மரிக்குமது தவிர்த்து இவனுக்கு சாமரமிடுகிற ஸ்த்ரீகளை யாய்த்து நினைக்கிறது. (கருப்பு வில்லும்) “சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்” என்னுமது தவிர்த்து கருப்பு வில்லையாய்த்து நினைக்கிறது. “பிணை” என்று-பெண்பேர். (காட்டி-தந்தேன்கண்டாய்) இவள் தன்னெஞ்சிலேபடிந்தவற்றை நமக்கு அறிவித்தாளென்று நீபுத்திபண்ணியிருகிடாய். வாஹநாதிகள் ஸமாராதநகாலத்திலே கண்டருளப்பண்ணும் வாஸநையாலே இங்குச்செய்கிறாள். ஸவிபூதி களு யிருக்குமவனை உபாஸித்துப் போந்த வாஸநை. (காமதேவா) அபிமத விஷயத்தைப்பெறுகைக்கு, வயிற்றிலே பிறந்த உன் காலிலே விழும்படியன்றோ என் தனைய. (அவரைப்பிராயந்தொடங்கி) 17 “वाल्यात् प्रभृति सुखिभ्यः” (பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸு ஸ்நி க் த :) என்று-பருவம் நிரப்பாத வளவே துடங்கி; (என்றுமாதரித் தெழுந்த வென்தடமுலைகள்) என்றுமொக்க அவனை ஆதரித்து அவ்வாதாமே எருவாகவளர்ந்து, போக்தாவா லுண்டறுக்க வெண்ணுதபடியிருக்கிறமுலைகளை. (துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்து) * பதினாறு யிரம் பெண்களுக்கும் முன்னோட்டுக் கொடுத்தவன் வேணுமாய்த்து இவற்றக்கு ஆடல்கொடுக்கைக்கு. (தொழுது வைத்தேன்) அவனுக் கென்று ஸங்கல்பித்தால், பின்னை அவன் குணங்களோபாதி உபாஸ் யமா மித்தனையிறே. (ஒல்லை விதிக்கற்றியே) என்னுற்றமை யிருந்த படி கண்டாயே! இனி இம்முலைகளின் செவ்வியழிவதற்குமுன்னே சேர்க்கவல்லையே

துடங்கி-பிராயந்துடங்கி, “அவரை-என்றும்-ஆதரித்து” என்று அந் வயித்து அருளிச்செய்கிறார், (பால்யாத்ப்ரப்ருதியாதி) முன்னோட்டுக் கொடுக்கை - முந்தி, ஸம்ச்சலேஷிக்கை. ஆடல் - அதுபவம், துவரை- த்வாரகை. தொழுதுவைத்தேன்-முலையைத் தொழுதேன். முலையைத் தொழலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்; (அவனுக்கென்றியாதி.)

ஐந்தாம் பாட்டு

வானிடைவாழ மவ்வானவர்க்கு
 மறையவர் வேள்வியில்வகுத்தவவி,
 கானிடைத்திரிவதோர்ரிபுகுந்து
 கடப்பதும்மோப்பதுஞ்செய்வதோப்ப,
 ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கேன்று
 உன்னித்தெழுந்தவெந்தடமுலைகள்,
 மானிடவர்க்கேன்றுபேச்சுப்படி
 வாழ்கில்லேன்கண்டாய் மந்தனே.

பதவுரை:—மந்தனே—,வானிடை-ஸ்வர்க்களோகத்திலே, வாழும்-
 இருக்கிற, அ-விலக்கூணமான பிறப்பையுடைய, வானவர்க்கு—
 தேவர்களுக்காக, மறையவர்-இங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்கள், வேள்வியில்-
 தம்முடைய யாகங்களிலே, வகுத்த-உண்டாக்கின, அவி-ஹவிஸ்ஸை,
 கானிடை-காட்டிலே, திரிவது ஓர்-ஸஞ்சரிப்பதொரு, நரி-நரியானது,
 புகுந்து-ப்ரவேசித்து, கடப்பதும்—அத்தைத்தனக்காக்கிக் கொள்ளுவ
 தையும், மோப்பதும்—வாசனை முகர்வதையும், செய்வதோப்ப-செய்வது
 போலே, ஊனிடைய-தன் திருமேனியிலே, ஆழி-திருவாழியையும்,
 சங்கு-ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் (திருக்கைகளிலே) உடைய, உத்தமற்கு
 என்று—புருஷோத்தமனுக்காக, உன்னித்து எழுந்த—கிளர்ந்தெழுந்த,
 என்-என்னுடைய, தடம்—பெருத்த, முலைகள்—முலைகளானவை,
 மானிடவர்க்கேன்று—மதுஷ்யர்களுக்கு என்கிற, பேச்சு—சப்தம்,
 படி—நாட்டில் உண்டாமாகில், வாழ்கில்லேன் கண்டாய்—உயிர்
 வாழமாட்டேன்.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (வானித்யாதி) போகபூமியிலே
 வர்த்திக்கக்கடவராய் விலக்கூண ஜம்மாக்களாயிருக்கிற தேவர்களுக்கு.
 18 “देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः। परस्परं भावयन्तः श्रेयः
 परमवाप्स्यथ॥” (தேவாந்பாவயதானேந தேதேவா பாவயந்துவ:। பரஸ்-

அரு:—ஐந்தாம் பாட்டு. (வானித்யாதி) ஸர்வேச்வரனை விட்டு
 தேவதாந்தரங்களை இவர்கள் ஆராதிப்பானென்னென்ன; அருளிச்
 செய்கிறார் “देवान्भावयतेत्यादि” (தேவாந்பாவயதேத்யாதி) ஸத்தயா
 பாதகமென்றது-அஜ்ஞாநதையிலும் பாதகமென்றபடியாய், தத்ப்ராதி

பரம் பாவயந்த: ரேய: பரமவாபஸ்யத) என்கிறபடியே-இங்குள்ள ப்ராஹ்மணர் தேவர்களை உபாலித்க்கடவர்களாகவும், அவர்கள் இவர்களுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணக்கடவர்களாகவும் ஈஸ்வரன் அடியிலே பார்த்து வைத்தது ஒருபார்வை யுண்டிதே; ஆகையாலே ப்ராஹ்மணர் தந்தாமுடைய யாகங்களிலே யுண்டாக் கின ஹவிஸ்சை, மதுஷ்யரில்லாத காட்டிலே எஞ்சரிப்பதொரு கூடா பதார்த்தங்கள், அவர்களுக்கு அது போக்யமாகாதபடி தூஷிக்குமாப்போலே. (ஊனிதையித்யாதி) வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டியிருக்கிற அமுசிய் திருமேனியிலே திருவாழியையும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் தரித்திருப்பானுமாய், அவ்வழகு தண்ணைப் பிறர்க்கு என்றிருக்கையாலே உத்தமனாயிருக்கிறவனுக்கு என்று அதுஸந்தித்தி, அவ்வதுஸந்தாநமே நீராகவளர்ந்த என்முலைகள், நானுமறியாதிருக்க அவனுமறியாதிருக்க மதுஷ்யமாத்ரமாயிருப் பார்க்கு என்று காட்டிலே இங்ஙனே யொருஸூப்தம் பரிமாறுமாகில் எனக்கு ஸத்தையில்லைகிடாயென்கிறாள். பிறர்க்காயிருக்குமிருப்பு ஸத்தயாபாதகமாயிருந்தபடி. “ராவணன் மாயாஸிரிஸ்சைஸக்காட் டினபோது, இதர ஸ்த்ரீகளோபாதி தரித்திருந்துக்குக்கருத்தென்” என்று ஜ்யரைக்கேட்க; இவளுடைய ஸத்தைக்கு ஹேது-பெருமாள் ஸத்தையாய்த்து, அதுக்கு தைவமறிய ஒருகுறையில்லாமையாலே தரித்திருந்தாள்; இவள் ஸத்தைக்கு ஹேது ப்ரதிபத்தய்ப்ரதிபத்தி களல்ல, அத்தலையில் ஸத்தையாய்த்து.” என்றருளிச்செய்வர். (மர்மதனே) வயிற்றிலேபிறந்த உன் காலிலே விழவேண்டும்படி யன்றோ என் ஆற்றாமை.

ஆறாம் பாட்டு.

உருவுடையாரிளையார்கள்நல்லார்

ஓத்துவல்லார்களைக் கொண்டுவைகல்,

தேருவியையேதிர்கோண்டு பங்குனிநாள்

திருந்தவே நோற்கின்றேன் காமதேவா,

கோடித்வேந பகவத்விஷயம் அஜ்ஞாத தஸையிலும் ஸத்தயாதாரக மென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு ஸம்வாதமாக ஒரைதிஹ்யமருளிச் செய்கிறார். (ராவணனித்யாதி) ப்ரதிபத்தய்ப்ரதிபத்தி-உண்டு இல்லை யென்கிற வசநமாத்ரமென்றபடி.

கருவுடை முகில்வண்ணன் காயாவண்ணன்
 கருவிளைபோல்வண்ணன் கமலவண்ணத்,
 திருவுடைமுகத்தினிற்றிருக்கண்களால்
 திருந்தவே நோக்கெனக்கருள்கண்டாய்.

பதவுரை:—காமதேவா, —உருவுடையார்—அழகிய வடிவையுடையாராய், இளையார்கள்—புவாக்களாய், நல்லார்—நல்லநடத்தையுடையாராய், ஒத்து—காமசாஸ்திரத்தில், வல்லார்களை—புலமை மிக்கவர்களை, கொண்டு—முன்னிட்டுக்கொண்டு, வைகல்—நாஸ்தோறும், தேருவிடை—அவன்வரும் வழியிலே, எதிர்கொண்டு—எதிரோசென்று, பங்குனி—பங்குனிமாஸத்தில், நாள்—பெரிய திருநாளிலே, திருந்த—தெளிந்திருந்து, நோற்கின்றேன்—கருவுடை-கர்ப்பத்தையுடைய, முகில்-காளமேகம் போன்ற, வண்ணன்—வடிவுடையனாய், காயா—காயாம் பூப்போன்ற, வண்ணன்—திருநிறத்தையுடையனாய், கருவிளைபோல்—காக்கணம் பூப்போன்ற, வண்ணன்—பளபளப்பையுடையனாய், கமல-வண்ணன்—செந்தாமரைமலரின் நிறம்போன்ற கந்தையையுடைத்தான, திருவுடைமுகத்தினில்—திருமுகமண்டலத்திலுண்டான், திருக்கண்களால்—திருக்கண்களாலே, எனக்கு—என்விஷயத்தில், திருந்த-அவன் விசேஷிகடாகூழ் பண்ணுப்படியாக, நோக்குஅருள்—நீ கடைக்கணிக்கவேணும்.

அவ:—ஆறும் பாட்டு. 19 “मच्चित्ता मद्गतप्रणाः बोध्यन्तः परस्परं” (மச்சித்தாஹத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்) என்கிறபடியே—ஸ்தவநிஷ்டர் பகவத்குணாதுபவம் பண்ணி போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு ஸாத்விகரைக் கூட்டுக்கொண்டு இழியுமாப்போலே, ரஜோகுணப்ரகாரானவனை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு அதிலே தேஸிகரைக் கொண்டிழிகிறார்.

அரு:—ஆறும் பாட்டு. (உருவுடையாரித்யாதி) உரு-அழகும் உடம்பும், ஒத்து-வாதஸ்யாயநஸாஸ்தரம், வைகல்-காலம், கருவிளை-காக்கணம், வர்த்தவான்கள்-காமதந்தரத்திற் சொன்ன ஆசாரங்களை யுடையார், இருள்படுகை-மையுண்டாகை, நெய்த்திருக்கை-குளிர்ந்திருக்கை, சோலைப்பார்க்கை-ஸமுதாயேநபார்க்கை, அப்படியன்றியே தனித்தனியே உற்றுப்பார்க்குமாப்போலே அவன் என் அவயவங்கள் தோறும் தனித்தனியே உற்றுப்பார்க்கும்படி நீயருளவேணுமென்றபடி.

வ்யா:—(உருவுடையாரித்யாதி) வடிவுடையாராய் யுவாக்களாய்
வ்ருத்தவாண்களாய் காமஸூத்ரம் கண்ணழிவறக் கைவந்திருப்பராயி
ருக்கிறவர்களை முன்னாகக் கொண்டு. (வைகல் தெருவிடை டியதிர்
கொண்டு) நாஸ்தோஹம் அவன் வருகிறவழியிலே எதிர்கொண்டு—
(பங்குனிநாள்) பெரியதிருநாளிலே க ள ன் க ா தே தெளிந்திருந்து,
உன்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படியன்றோ எனக்குண்டான த்வரை. செய்ய
வேண்டுவதென்னென்னில்; (கருவுடைமுகில்வண்ணன்) நீர் கொண்
டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன். எல்லாம்
பட்டும் பெறவேண்டும்படியன்றோ அவன் வடிவு படைத்தபடி. (காயா
வண்ணன்) நெஞ்சிலே இருள்படுகைக்கு. (கருவிளைபோல்வண்ணன்)
கண்டார் கண்ணுக்கு நெய்த்திருக்கைக்கு. (கம்லவண்ணத் திருவு
டையித்யாதி) கமலத்தினுடைய நிறம்போலே இருக்கிற கார்த்தியை
யுடைத்தான திருமுகத்திலுண்டான திருக்கண்களாலே, சோலை
பார்ப்பாரைப்போலே பார்க்கையன்றிக்கே அவன் விஸேஷகடாக்ஷம்
பண்ணும்படியாக அருள்கிடாய். நம்மாற்றுமைக்காக நோக்கினா
கையன்றிக்கே, தன்னாற்றுமைதீரும்படி நோக்கினாற்படியாகப்
பண்ணுகிடாய். *

ஏழாம் பாட்டு

காயுடைநெல்லோடுகரும்பமைத்துக்
கட்டியரிசியவலமைத்து
வாயுடைமறைபவர் மந்திரத்தால்
மன்மதனே யுன்னைவணங்குகின்றேன்,
தேசமுன்னளந்தவன் திரிவிக்கிரமன்
திருக்கைகளாலென்னைத் தீண்டும்வண்ணம்
சாயுடைவயிறு மென்தடமுலையும்
தரணியில் தலைப்புகழ்தரக்கிறியே.

பதவுரை:—மன்மதனே—, காயுடை நெல்லோடு—பசுந் காய்
நெல்லும், கரும்பு—கரும்பும், அமைத்து—சமைத்து, (அத்தோடே

அரு:—ஏழாம் பாட்டு. (காயுடையித்யாதி) காயுடை நெல்லு.
பசுந்காய் நெல்லு, கட்டி-கருப்புக்கட்டி, வாய்-ஸ்வரம், சாய்-ஒளியும்,

கூட) கட்டி—கருப்புக்கட்டியும், அரிசி—பச்சரிசியும், அவல்—அவலும், அமைத்து—படைத்து, வாயுடை—நல்லஸ்வரத்தையுடையராய், மறையவர்—காமசாஸ்தரத்தில் வல்லவர்களுடைய, மந்திரத்தால்—மந்தரத்தாலே, உன்னை—(என்பிள்ளையான) உன்னை, வணங்குகின்றேன்—ஆசிரியிக்கிறேன்; முன்—(ஸ்வர்க்கமத்ய பாதாளமென்கிற மூன்று லோகங்களும் மஹாபலியால் அபகரிக்கப்பட்ட) முன் காலத்திலே, தேசம்—ஸகலலோகங்களையும், அளந்தவன்—திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவனாய், திரிவிக்கிரமன்—தரிவிக்கிரமாவதாரம் செய்தருளினவன், திருக்கைகளால்—(தன்) திருக்கையாலே, என்னை—, தீண்டும்வண்ணம்—ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ணி, சாயுடை—ஒளியையுடைத்தான, வயிறும்—வயிறும், மெல்—மார்த்தவத்தையுடைத்தாய், தடம்—பருத்திருந்துள்ள, முலையும்—ஸ்தநங்களும், தரணியில்—லோகத்திலே, தலைப்புசுழ்நிலைநின்ற புகழை, தாக்கிற்றி—பெறுப்படி செய்யவேணும்.

வ்யா:—ஏழாம்பாட்டு. (காயுடையித்யாதி) ரஜோகுணப்ரசரனையிருக்கையாலே அவனுக்கு ஆமவைதேடுகிறாய்த்து. பால்மாறாத பசங்காய்நெல்லோடே கூட, கரும்பு, கருப்புக்கட்டி, பச்சரிசி, அவல் என்கிற இவற்றைச் சமைத்து, நல்ல ஸ்வரத்தையுடையராயிருக்கிற மறையவருண்டு—அதில் தேபரிகராயிருக்குமவர்கள். அவர்களுடைய மந்தரத்தாலே, வயிற்றிலே பிறந்தவனென்று பாராதே, உன்னை ஆசிரியிக்கிறேன். (தேசமித்யாதி) வரையாதே எல்லாரையும் அடியிலே விஷயிகரித்தவன் திருக்கையாலே என்னை. (சாயுடை வயிறுமென் தடமுலையும்—தீண்டும்வண்ணம்) ஒளியையுடைத்தான வயிற்றையும், அவன்றனக்கும் உண்டறுக்க வெண்ணுதபடியான முலையையும் திருக்கைகளால் தீண்டும் வண்ணம்—அவன் ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ணி. (தரணியில் தலைப்புசுழ் தாக்கிற்றியே) லோகத்திலே சாலநிலைநிற்பது ஒரு புகழிறே; அத்தைத் தரவல்லையே நான் பெறுப்படி. *

அழகும்; மந்தரம் - காமஸாஸ்தரம், வயிற்றிற் பிறக்கை - கருஷ்ணனுடைய பிள்ளையாகையாலே தனக்கும் பிள்ளையென்கிறாள். தலைப் புகழ்—அவன் திருக்கையால் தீண்டுகையே நிலைநின்ற புகழ்.

எட்டாம் பாட்டு

மாசடையுடம்போடு தலையுலறி

வாய்ப்புறம்வெளுத்தோருபோதுமுண்டு

தேசுடைத்திறலுடைக்காமதேவா !

நோற்கின்றநோன்பினைக்குறிக்கோள் கண்டாய்,

பெசுவதொன்றுண்டிங்கெம்பெருமான்

பெண்மையைத்தலையுடைத்தாக்கும்வண்ணம்

கேசவநம்பியைக்கால்பிடிப்பா

ளென்னுமிப்பேறெனக்கருள் கண்டாய்.

பதவுரை:—தேசுடை—மீரிந்தாரைச் சேர்க்கையால் வந்தபுகரையும், திறலுடை—அவர்கள் வி ரோ தி யை ப் போக்குகைக்கிடான மிடுக்கையுமுடையனாய், எம்பெருமான்—எனக்குஸ்வாமியான, காமதேவா—மன்மதனை, மாசுடை—அழுக்குப்படிந்த, உடம்போடு—உடம்போடேகூட, தலை—தலையிறை, உலறி—விரித்துக்கொண்டும், தாம்பூலதாரண மில்லாமையாலே, வாய்ப்புறம்—உதடுகள், வெளுத்துவெளுத்தும், ஒருபோது—ஒரேவேளை, உண்டும்—புஜித்துக்கொண்டும், நோற்கின்ற—நோற்கிற, நோன்பினை—இந்தநோன்பை, குறிக்கோள்—சண்டாய்—நீ எப்போதும் நினைவில் வைக்கவேணுங்காண், இங்கு—இப்போது, பெசுவது—சொல்லவேண்டுவது, ஒன்று உண்டு—ஒன்றுளது; பெண்மை—என்ஸத்தை, தலையுடைத்தாக்கும் வண்ணம்—தலைமைபெறும்படியாக, கேசவன்—கேசியென்னும் அஸுரனை நிரவித்தவனாய், நம்பியை—கல்யாண குணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு, கால்பிடிப்பாள்—கால்பிடிக்குமவள், என்னும்—என்கிற, இப்பேறு—இந்தப்புருஷார்த்தத்தை, எனக்கு—அருள்கண்டாய்—க்ருபை பண்ணவேணும்.

அரு:—எட்டாம் பாட்டு. (மாசித்யாதி) மாசு-அழுக்கு, ஏறும் படி-ஸ்நானத்தையொழித்தேறுப்படி, உலறல்-காய்தல், உலறி-உதறி, விரித்தென்றபடி. கொடுத்து-புறத்திலே கொடுத்தென்றாய், தாம்பூலத்தைவிட்டு. ஸத்தை-ஸ்தரீத்வம். “நோற்கின்ற” என்கிற வர்த்தமான தாத்பர்யம் (இவ்வழியாலே ஒருக்கால் மீளாதேயென்று) தேசு-ஒளி, திறல்-மிடுக்கு.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (மாசித்யாதி) ஸ்நானத்தையொழியச் செல்லாதபடியான வுடப்பு மாசேறுப்படிபண்ணி. (க) “சுரும்பார் குழல்கோதை” என்னுப்படியான மயிர்முடியையுடையவள், அத்தைப் பேணுதே போக்யதாவ்யங்களைக்கொடுத்து இன்னம் ஒருக்கால் காணலாமோ என்னும் நசையாலே ஸத்தைகிடக்க வேண்டுமள வாய்த்து உஜ்ஜீவிப்பது. இவ்வழியாலையொருக்கால் மீளாதே நோற்கின்றநோன்பைக்குறிக்கொள்கிடாய். 20 “ऋणं प्रवृद्धमिव मे” (ரிணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமே) என்று-நெஞ்சிலே இதைப்போதும் பட்டுக்கிடக்க வேண்டும் கிடாய். (தேசடைத்திறலுடை) “பிரிந்தாரைச் சேர்க்க வல்லே” என்கிற ப்ரவித்தியால் வந்த புதரையும், அவர்கள்விரோதியைப் போக்குகைக்கிடான மிடுக்கையீழுடையவனன்றோ நீ. (பேசுவ தொன்றுண்டு இங்கெக்பெருமான்) நான் சொல்லுவதொன்றுண்டு, எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! (பெண்ணையித்யாதி) என்ஸத்தை தலைமைபெறுவதொரு ப்ரகாரம். (கேசவன் நம்பியித்யாதி) விரோதி நிரஸநஸீலனாய், கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கிறவனை. (கால் பிடிப்பாளென்னும் இப்பேறெனக்கு அருள்கண்டாய்) நான் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப்பெறும்படி பண்ணுகிடாய். முலையாலே யணைக்க வென்றே தானாசைப்பட்டது. முகலடியேபிடித்து அடிமைசெய்யத் தேடுகிறாள். *

ஒன்பதாம் பாபடு

தொழுதுமுப்போதுமுன்னடிவணங்கித்
தூமலர்தூய்த்தொழுதேத்துகின்றேன்,
பழுதின்றிப்பார்க்கடல்வண்ணனுக்கே
பணிசெய்துவாழப்பெருவீடில்நான்,
அழுதழுதலமர்ந்தம்மாவழங்க
ஆற்றவுமதுவனக்குறைக்குங்கண்டாய்,
உழுவதோரேருத்தினைநுகங்கொடோய்ந்து
ஊட்டமின்றித்துறந்தாலொக்குமே.

அரு:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (தொழுதித்யாதி) தொழுது ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறதெப்படியிருக்கிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்வ நிஷ்டரித்யாதி) அவகாஹநம்—நன்றாகப்பண்ணுகை. “தூமலர்தூய்த்தொழுது” என்கிறவிடத்தில், “தொழுது” என்றது-ஆராதித் (க) நாச்-திரு (9-10).

பதவரை:—முப்போதும்—முக்காலங்களிலும், தொழுது—(உனத்தாலே) உண்ணைத்தொழுது, வணங்கி—தலையாலே வணங்கி உன்—உன்னுடைய, அடி—அடிகளிலே, தூ—பரிசுத்தமான, மலர்—புஷ்பங்களை, தூய்—பணிமரி, தொழுது—ஸேவித்து, ஏத்துகின்றேன்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகின்றேன்; பார்—பூமியால்குழப்பட்ட, கடல்—கடல்போன்ற, வண்ணனுக்கு—திருநிறத்தையுடையவனுக்கு, பழுதின்றி—பழுதில்லாமல், பணிசெய்து—கைங்கர்யம்பண்ணி, நான்—, வாழப்பெறாவிடில்—வாழப்பெறாவிட்டால், அழுதழுது—பலகால் அழுது, அலமர்ந்து—தடுமாறி, அம்மா—அம்மா என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு, வழங்க—ஸஞ்சரிக்க, உனக்கு—, அது—, ஆற்றவும்—மிகவும், உறைக்கும் கண்டாய்—உறைக்கும்கிடாய். உழுவதோரெடுத்தினை—ஏருமுகிற ஏருதை, நுகங்கோடு பாய்ந்து—துகத்தடியாலே தள்ளி, ஊட்டமின்றி—தீனியில்லாமல், துறந்தால் ஒக்கும்—நீக்கிவிடுவதையொக்கும்.

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (தொழுதித்யாதி) ஸத்வநிஷ்டராயிருப்பார் ஸமாராதந காலங்களிலே அவகாஹநம்பண்ணி ஸமாராதநம் தலைக்கட்டினவனந்தாம் திருவடிகளிலே விழுந்து “நான் துடங்கின ஸமாராதநம் தலைக்கட்டினேன், திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கான படியே போதுபோக்கியருளவேணும்” என்று ஸ்தோத்ரபுமானவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்யுமாப்பீதாலே, அவற்றையெல்லாம் இவன்பக்கலிலே செய்கிறான். (பழுதின்றி) (க) “வழுவினாவடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிறவதில் ஒரு பழுதின்றிக்கே. (பாரித்யாதி) பார்சூழ்ந்த கடல்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனுக்கே அடிமை செய்து வாழப்பெறாதொழியில். நான் அழுதழுது தடுமாறி இழவோடே ஸஞ்சரித்துக்காலக்ஷேபம் பண்ணுமது உனக்கு உறைக்கும்கிடாய். ஆற்றவும்—மிகவும். 21 “आदाय सुकृतं तस्य सर्वं गच्छेदरक्षितः” (ஆதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷித:) ஸரணாகதனை நோக்காவிட்டால் இவனுடைய பாபபலத்தை அவனதுபவித்து அவனுடைய

தென்றபடி. அம்மா—இழவாலே அம்மா என்றழைத்து, வழங்க—ஸஞ்சரிக்க, ஆற்ற—மிக, அங்கக்காரன்—எதிர்த்து வெட்டியும் ரக்ஷிக்கும் ஸாரன். ஆனால் அவனுக்கு அங்கமில்லையென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (அவனுடைய த்ருஷ்டித்யாதி) அவன் கொண்டாட—ருத்ரன் கொண்டாட, ஊட்டம்—தீனி.

(க) திருவாய் (3-3-1).

ஸுக்ருதபலம் இவன்பக்கவிலே வருவதாகச் சொல்லாநின்றதிதே; அப்படியே உன்னைக்குறித்து நான் பண்ணின ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஒரு பலமின்றிக்கேயொழியுமாகில் அது உனக்குப் பொல்லாதாங்கிடாய். அவன்றான் தன்னை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு அங்கக்காரனாய் நின்றிதே அவர்களைச் சேர்ப்பது; நம்மையும் உம்மையும் சேர்த்தான், இவன் நல்ல அங்கக்காரனாயிருந்தானென்று அவன் கொண்டாட, அவனுடைய த்ருஷ்டிதோஷத்தாலேயிதே இவன் அநங்கனாய்த்து. (உழுவதோரொருத்தினை யித்யாதி) எருத்தைக்கொண்டு தன் ஜீவநார்த்தமாகக் கார்யங்கொண்டு அநந்தரத்திலே அத்தையொன்றாலே தள்ளி, அதுக்கு ஜீவநமிடாதே துரத்துமாப்போலே யிருப்பதொன்றுகிடாய் நான் வருந்தினத்துக்கு ஒருபலமின்றிக்கே யொழியுமாகில்.

பத்தாம் பாட்டு

கருப்புலில்மலர்க்கணைக்காமவேளைக்
கழலிணைபணிந்தங்கோர்கரியலற,
மருப்பினையோசித்துப் புள்வாய்பிளந்த
மணிவண்ணற்கென்னைவகுத்திடேன்று,
பொருப்பன்னமாடம்பொலிந்து தோன்றும்
புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை
விருப்புடையின்றமிழ்மலைவல்லார்
விண்ணவர்கோனடி நண்ணுவரே.

பதவுரை:—கருப்புலில்—கரும்பாகிய வில்லையும், மலர்க்கணை—புஷ்ப பாணங்களையும் உடையவனாய், காமவேளை—பாவனையும் விஷயபோகத்திலேமூட்டுகிற மந்தனை, இணை—ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, கழல்—கழல்களணிந்த அடிகளை, பணிந்து—வணங்கி, அங்கு—கம்ஸன் ஸபை வாசலிலே நிறுத்தப்பட்ட, ஓர்—ஒப்பற்ற, கரி—சுவலயாபீடம் என்கிற யானையானது, அலற—வீரிடுப்படியாக, மருப்பினை—அதன் கொம்பை, ஒசித்து—முறித்து, புள்—பகாசானுடைய, வாய்—வாயை, பிளந்த—கிழித்துப்பொகட்டவனாய், மணி—நீலரத்நம்போன்ற, வண்ணற்கு—வடிவமுகையுடையவனோடே, என்னை—, வகுத்திடு என்று—சேர்த்துவிடவேணு

அரு:—பத்தாம் பாட்டு. கருப்பு இத்யாதி “காமவேள்” காமம்—விஷயபோகமாய், அதுக்குப் ப்ரவர்த்தகனான மந்தன். வேள்—மந்தன். பிளிறி—கூப்பிட்டு, மருப்பு—கொம்பு, ஒசித்தல்—ஒடித்தல், பொருப்பு—மலை, அன்ன—ஒத்த, பொலிவு—அழகு, விருப்பு—ஆசை, நண்ணல்—கிட்டல்.

மென்று, பொருப்பு அன்ன-மலைகளைச் சேரவைத்தாப்போலிருக்கிற, மாடம்-மாளிகைகள், பொலிந்து-நிறைந்து, தோன்றும்-தோற்றநின் னுள்ள, புதுவையார்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு, கோன்-நிர்வாஹக ரான, விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வார் திருமகளான, கோதை-ஆண்டா ளுடைய, விருப்புடை-விருப்பமடியாகப் பிறந்த, இன்-இனிய, தமிழ் மாலை-தமிழ்த்தொடைகளை, வல்லார்-பாடவல்லவர்கள், விண்ணவர் கோன்-அயர்வறுமமரர்களதிபதியுடைய, அடி-திருவடிகளை, நண்ணு வர்-கிட்டப்பெறுவர்.

வ்யா:-பத்தாம் பாட்டு. (கருப்புவில்லித்யாதி) † “சார்ங்க. மென்னும் வில்லாண்டான்” என்றும், ‡ “சரங்களாண்ட தண்டா மரைக்கண்ணனுக்கன் னி என்மனம் தாழ்ந்து நில்லாது” என்றும், இதெல்லாம் இவனுடைய வில்லையும் அம்பையுஞ் சொல்லி இவன் காலிலே விழும்படியாய் வந்து விழுந்தது. (அங்கோர்கரி அலற) குவலயாபீடமானது பிளிறி எழும்படியாக அதின் கொம்பை அநா யாஸை முறித்து, பகாஸுரனை வாயைக் கிழித்து, வைத்தகண் மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படியான வடிவழகையுடையவ னோடே என்னைச் சேர்த்துவிடு என்று. மலைகளைக் கொடுவந்து சேர வைத்தாப்போலேயிருக்கிற மாடங்கள் ஸுஸம்ருத்தமாய்க்கொண்டு தோன்றநின்றுள்ள ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் திருமகளாருடைய விருப்பமடியாகப் பிறந்த இனிய தமிழ்த்தொடை வல்லார்கள். (விண்ணவரித்யாதி) ஸாத்விகாக்ரேஸா ரான பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்துவைத்து, பகவல்லாபத்துக் காக மடலெடுப்பாரோபாதி காமன் காலிலே விழவேண்டும்படியான இவரைப்போலன்றிக்கே, இப்ரபந்தம் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளோடேயொரு கோவையாயநுபவிக்கப்பெறுவார்கள்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

—o—

இரண்டாம் திருமொழி நாமமாயிரம் ப்ரவேஸம்.

அவ:—இப்படி இவர்கள் பண்ணின ஆஸ்ரயணத்தை அதுஸந் தித்துத் தங்களைப்பெறுகைக்கு நாம் வருந்தவேண்டுமபடியிருக்குமவர் கள், நம்மைப்பெறுகைக்குத் தாங்கள் வருந்துகையாவதென்? அது தன்னிலும் நம் காலிலே விழுகையன்றிக்கே நம்மைப் பெறுகைக்கு ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலிலே துவளும்படி நாம் பிற்பாடராணோமே! அழகிதாகக் காரியம் பார்த்தோமே! என்று தன் பிற்பாட்டையது ஸந்தித்துத் திருவுள்ளம் நொந்து; திருவாய்ப்பாடியில் பொது வானார், வர்ஷார்த்தமாக இந்தரனுக்குக் கொடுபோய்டுகிற சோற்றைக் கண்டு, நாம் பிறந்து வளருகிறவூரிலே சிலர் ஒன்றை தேவதாந்த ரத்துக்கு ஆக்குகையாவதென்? என்று அதுவும் பொறுக்கமாட்டாதே “மலையின்முனை கொடுபோய்க் குவியுங்கோள்” என்று சொல்லி, தான் மலையாயிருந்து ஜீவிக்குமவன், தனக்கு அஸாதாரணைகளான இவர்கள், தன்னைப் பெறுகைக்குக் காமஸமாஸ்ரயணம் பண்ணும் போது பொறுக்கமாட்டானிறே; ஒரு ஸாதநாதுஷ்டானத்தாலே யாதல், அன்றிக்கே இதர ஸமாஸ்ரயண முகத்தாலேயாதல், தன்னைப் பெற வருந்துமதுவும் பொறுக்கமாட்டாதவன் நேர்கொடு நேரே காமன் காலிலே விழுந்தால் பொறுக்கமாட்டானிறே; அத்தாலே திருவுள்ளம் தளும்பி ஆனைக்கு உதவினாப்போலே கடுகவந்து முகங் காட்ட; அவர்களும் இருந்து அந்நபரதை பாவித்துச் சிற்றிலிழைக்க; அதுதானாகிறது-காமஸமாஸ்ரயணத்திலே யொருவகையிறே; அத்தையழிப்பதாக உத்யோகிக்க; இவர்களும் பலவகையாலும் வேண்டா என்ன; நடுவே இவனும் வேணுமென்ன; இப்படிகளாலே நடுவே யொரு மஹாபாரதம் ப்ரவ்ருத்தமாய், அனந்தரம் ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், விஸ்லேஷாந்தமானபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது.

அரு:-நாமமாயிரம் ப்ரவேஸம் (திருவுள்ளம் நொந்து) ஆனைக்கு உதவினாப்போலே வந்து உதவினென்று பூரிப்பது: தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயணம் அஸஹ்யமாயிருக்குமோ வென்ன (திருவாய்ப்பாடியிலேயாதி.) பொதுவானொன்றது-இடையரை. ஸ்வாபதேஸத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஒருஸாதநாதுஷ்டாநேத்யாதி) ஸாதநாதுஷ்டாநம். தேஸவாஸாதிகள், ஸ்வகதஸ்வீகாரம், மடலெடுக்கை முதலா னவை. இதர ஸமாஸ்ரயணம்-தேவதாந்தரயாமித்வேந அக்நீந்தரயாதி தேவதைகளைக்குறித்துப்பண்ணும் கர்மாதுஷ்டாநம் காமஸமாஸ்ரய

முதல் பாட்டு

நாமமாயிரமேத்தநின்ற நாராயணரனேயுன்னை
மாமிதன்மகனாகப் பெற்றாலேமக்குவாதைதவிருமே
காமன்போதருகாலமென்று பங்குனிநாள்கடைபாரித்தோம்
தீமைசெய்யுஞ்சிரீதராவெங்கள் சிற்றில்வந்துசிதையேலே.

பதவுரை:—நாமமாயிரம்—(ஸூரிகள்) ஆயிரம் திருநாமங்களையும்
சொல்லி, ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ணுப்படியாக, நின்ற—நித்யவிபூதி
யிலே * ஏழலகும் தனிக்கோல் சொல் வீற்றிருக்கும், நாரண—நாரா
யணனே! நரனே—சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்த் திருவவதரித்தவனே!
மாமி—எங்கள்மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி, உனை—முன்பே
தீம்பனாவுன்னை, தன்—தன்னுடைய, மகனாகப்பெற்றால்—பிள்ளை
யாகவும் பெற்றால், எமக்கு—எங்களுக்கு, வாதை—நலிவுபடுகையி
னின்றும், தவிருமே—தப்பப்போமோ? காமன்—மந்தனானவன்,
போதருகாலமென்று—வருங்காலமென்று, பங்குனி நாள்—பங்குனி
மாஸத்தில், கடை—அவன் வரும்வழியை, பாரித்தோம்—கோடித்
தோம்; தீமைசெய்யும்—தீம்புகளைச் செய்யுமவனாய், சிரீதரா—பெரிய
பிராட்டியாரைத் திருமார்விலேயுடையவனே! வந்து—நாங்கள் வீளை
யாடுமிடங்களில் வந்து, எங்கள்—எங்களுடைய, சிற்றில்—சிறு வீடு
களை, சிதையேல்—சிதையாதேகொள்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (நாமமாயிரமித்யாதி) ஸ்தநந்தயப்ராஜை
நோவுகொண்டால் அதுக்காகத்தான் குடிநீர்க்குடிக்கும் தாயைப்போலே,
நரநாராயணரூபத்தாலே வந்து இச்சேதனர்க்காகத் தான் தபஸ்ஸு
பண்ணின இத்தை அறுஸந்தித்த தேவஜாதி, “தேவரீர் என்னகாரி
யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்காக இப்படி தபஸ்ஸுபண்ணியருளு
கிறது” என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுப்படியாகநின்ற நிலையைச் சொல்
லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, “நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயண”
என்று பிரித்து, 22 “तद्विप्रासो विपन्यवः” (தத்விப்ராஸோ விபந்யவ:)

ணத்திலே ஒரு வகையிறே என்றது-அதுபோலே அவனுக்கு அநிஷ்ட
மென்றபடி. ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமா யென்றது “மெய்ப்பிணக்
கிட்டக்கால்” என்றத்தைப் பற்ற. மேலே * கோழியழைப்பதன்
முன்னமாகையாலே விஸ்லேஷாந்தமானபடியைச் சொல்லிற்றுகிற
தென்றபடி. *

என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள்
ஸ்தோத்ரம்பண்ண உபயவிபூதியுத்தனயக்கொண்டு நித்யவிபூதியிலே
யிருக்குமிருப்பைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (நானே) 23 “ज्ञातुमेवविधं
नरं” (ஜ்ஞாதுமேவம் விதம் நரம்) என்கிறபடியே—அங்கு நின்றும்
போந்து சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது.
(உண்னையித்யாதி) அளவுடையரான நித்யஸூரிகள் தன்னையுள்ளபடி
யெல்லாமறிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, தன் ஐஸ்வர்யமெல்லாம் தோற்
றும்படி பரமபதத்திலேயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லிற்று; அங்கு
நின்றும் போந்து, “அறிவுடையார், அறிவில்லாதார்” என்று வாசி
யின்றிக்கே இருந்ததே குடியாக எல்லாருமொக்கத் தன்னுடைய
ஸீலாதிசூனங்களுக்குத் தோற்று நெஞ்சுளுக்க 24 “रामो रामो राम
इति” (ராமோ ராமோ ராம இதி) என்றும், 25 “वाला अपि क्रोडमानाः”
(பாலா அபிக்ரீடமானா:) என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே ஏத்தும்படியாக
வந்தவதரித்து நிற்கும்படியைச் சொல்லிற்று; அவைபோலன்றிக்கே,
அவற்றின் கார்யமான தீம்பாலே பெண்களை ஒடியெறிந்து, தான்
செய்தது விலக்காதபடியாகப் பணிச்செய்தடையப் பொறுக்கும்படி
யான ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டுவந்து வர்த்திக்கிற

முதற்பாட்டு. நாமமாயிரமித்யாதி “நாமமாயிரமேத்த, நரநாரா
யணனாய் நின்றவனே” என்னுதல்; ஏத்தநாராயணனாய் நின்றவனே
யென்னுதல். 23 “एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे। महर्षे त्वं समर्थोसि
ज्ञातुमेवविधं नरम्॥ (ஏத்திச்சாம்யஹம் ச்ரோதும் பரம் கௌதூஹலம்
ஹி மே। மஹர்ஷே த்வம் ஸமர்த்தோஸி ஜ்ஞாதுமேவம் விதம் நரம்)
இரண்டாமர்த்தவிவரணம் (அளவுடையரானவித்யாதி.) “நானே”
என்று வைத்து, “உண்னை மாமிதன்மகளை” என்று க்ருஷ்ணாவதா
ரத்தைச் சொன்னது-தர்மையக்கயத்தைப்பற்ற. (அவற்றின் கார்யமான)
வென்றது—ஸீலாதிசூன கார்யமனவென்றபடி வாதை-தீம்பாலே
யாதல்; அழகாலேயாதல். ஹார்த்தபாவம் (உண்னைச்சேர்ப்பா நித்யாதி).
“சிரீதரா” என்றதுக்கு, “திமைசெய்யும்” என்றபதத்துக்குச் சேர
தாத்பர்யமருளிச்செய்து “எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்”
என்றதுக்கு ஸேஷமாக தாத்பர்யாந்தரம் (பிராட்டியோட்டை
யித்யாதி). *

படியைச் சொல்லுகிறது. முன்பே தீம்பனயிருக்கிற நீ, அதுக்கு மேலேயொரு மைத்துனமை முறையை ஏறிட்டிக்கொண்டு நலியப்புக்கால் எங்களால் நலிவுபடாதிருக்கப்போமோ; நாங்கள் இங்ஙனே நலிவுபட்டுப்போமித்தனையன்றோ முடி.ய. (எமக்கு) 26 “पुंसां वृष्टिचित्ता-पहारिणं” (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிறபடியே-வன் நெஞ்சரையுங்கூட அழிக்குமது பிறப்பே அபலைகளாயிருக்கிறவர்களால் பொறுக்கப்போமோ என்று அவன் தீம்புகளுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாமை தோற்றச்சொன்னார்கள் இவர்கள்; நானோ? நீங்களன்றோ முற்றிம்புசெய்தீகோள். நான் நினைவற்றிருக்க என்வரவைக்கடாக்ஷித்துச்சிற்றிலிழைத்து வைத்தீகோள் என்றான்; அதுவோ! அதுவாகில் உன்னுடைய வரவையுத்தேஸித்துச் செய்தோமல்லோங்காண், காமன் வருங்காலமென்று அவன் வரும் மாஸத்திலே எங்கள் வாசல்களை அலங்கரித்தோம், நாங்கள் உன் வரவைக் கடாக்ஷித்துச் செய்யுமவர்களல்லோம், உன்னைச்சேர்ப்பார் வரவைக் கடாக்ஷித்துச் செய்யுமவர்கள்காண் நாங்கள்; ஆனபின்பு அது அந்யார்த்தமென்றார்கள்; “ஆகில் என்னதும் அந்யார்த்தம்” என்னுச்சிற்றிலை அழிக்கப்புக்கான்; எங்களை ஆராக நினைத்திருந்தாய்? பிராட்டி பரிகரமானவெங்கள்பக்கல் அவை செய்யப்போமோ என்றார்கள்; அவள் புருஷகாரமானால் தங்களை நலியவொண்ணாதென்னுமத்தைப் பற்றச் சொன்னார்கள்; அத்தனையோ! அவளோடே நமக்கொரு ஸம்பந்தம் நீங்களே சொன்னிகோளே, நான் ஸ்ரிய:பதியல்லேனோ, நான் செய்ததுக்கு நிவாரகருண்டோ என்று அதுதன்னையே வழியாகக்கொண்டு அழிக்கப்புக்கான்; (தீமையித்யாதி) பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் எங்கள் பேற்றுக்குடல் என்று நினைத்திருந்தோம் நாங்கள், அது அங்ஙனன்றிக்கே எங்களிழவுக்கு உடலாம்படி ஸிக்ஷித்துவிட்டாளாகில் எங்கள் சிற்றிலை அழியாதே அவள் தன்னுடைய சிற்றிலைப்போயழி என்கிறார்கள்.

இரண்டாம் பாட்டு

இன்றுமுற்றம்முதுகுநோவ விருந்திழைத்தவிச்சிற்றிலை,
நன்றுங்கண்ணுறநோக்கி நாங்களுமாள்வந்தன்னேத்தணிசிடாய்,
அன்றுபாலகளுகி யாலிலைமேற்றயின்றவேம்மாதியாய்!
என்றுமுற்றனக்கெங்கண்மே லிரக்கமெழாததேம்பாவமே.

பதவரை:—இன்றுமுற்றம் — இன்றைப்பொழுதெல்லாம், முதுகு நோவ—முதுகு நோகும்படி, இருந்து—ஸ்தாவரபாதிஷ்டைபோலே யிருத்து, இழைத்த—வருத்தமுற்றுச்செய்த, இ—இந்த, சிற்றிலை—,

நாங்களும்—, நன்று—நன்றாக, கண்—கண்கள், உறநோக்கி—இலக்கில்
தைக்கும்படி பார்த்து, ஆர்வந்தன்னை—எங்களாசையை, தணிகிடாய்—
தணியும்படி பண்ணுகிடாய்; அன்று—மஹாப்ரளயம் வந்தகாலத்திலே
பாலகனாகி-பாலனாய்க்கொண்டு, ஆலிலேமேல்-ஓராலந்தளிரிலே, துயின்ற-
கண்வளர்ந்தருளியவனாய், எம்-எங்களுக்கு, ஆதியாய்-காரணபூதனான
வனே, உன்றனக்கு—உனக்கு, எங்கள்மேல்—எங்கள் விஷயத்தில்,
என்றும்-எக்காலத்திலும், இரக்கமெழாதது-இரக்கமுண்டாகாததற்குக்
காரணம், எம்—எங்களுடைய, பாவம்—பாபமேயாம்.

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (இன்றுமுற்றும்) ஒரு பகலாயிருக்
கச்செய்தேயும் அதுதான் * ஆயிரமூழியாய் நெடுகத்தோற்றினபடி.
(முதுகுநோவ) உண்ணைப்போலே 27 “**बहुस्याम्**” (பஹுஸ்யாம்) என்று
ஒரு வருத்தமற ஸ்ருஷ்டித்து இதுதனக்கு நாம் நேர்ந்ததோ பெருத்
துக்கிடக்கிறதென்று தரித்திருக்கலாவதொன்றல்லகாண். மெய்யே
நொந்து ஸ்ருஷ்டித்ததுகாண். (முதுகுநோவ) சிற்றிலழிக்கை
தவிர்த்து முதுகைப்பிடிக்குமென்று பார்த்து “முதுகுநோவ” என்கி
றார்களாய்த்து. கடக்கநின்று காலாலே சிற்றிலையழியாதே, கிட்டி
நின்று கையாலே தீண்டுமாகில் ஆகாதே எனறிருக்கிறார்கள்.
முதல்தன்னிலே அபலைகள், அதுக்குமேலே விரஹதூர்ப்பலைகள்,
க்ருஷ்ணன் திருக்கண்களாலே * நெஞ்சுடுருவவனுண்டு நிலையு
ம்தளர்த்திருப்பார்கள், இனி வெண்ணெய் விழுங்கி வளர்த்தவர்களா
கையாலே பொறுக்கமாட்டார்களிறே. (இருந்து) காற்றைப்பிடித்து
ஒரிடத்திலேயிருத்திடுப்போலே இருப்பதொன்றிறே இவர்களுையோரி
டத்திலேயிருத்துகையாவது. (இழைத்த) நெஞ்சொழியப்பண்ணுகிற
வ்யாபாரம் சாலவரிதிறே. (இச்சிற்றிலை) இது தானிருந்தபடி
கண்டாயே, நீயழிப்பது இத்தைப்பார்த்தன்றே, இதிருந்தபடியால்
சேதராயிருப்பார் இத்தையழியார்களிறே; முதலிலே நீதானே
அழியாயே. நானித்தையழித்தால் உங்களுக்கு வருவதென்னென்ன;

அரு:-இரண்டாம் பாட்டு (இன்றித்யாதி) “முற்றும்” முழுதும். முதுகு
நோவ ஸரீரத்தை நொந்தென்னுதல்; ஸரீரம் நோவவென்னுதல்.
ஹார்த்தபாவமருளிச் செய்கிறார் (சிற்றிலழிக்கை தவிர்த்தித்யாதி.)

விவரணம் (கடக்க நின்றுத்யாதி) சிற்றிலிழைக்குங்காட்டில்
முதுகுநோவ பலஹேது அருளிச்செய்கிறார் (முதல் தன்னிலித்யாதி)
அன்றிக்கே “இருந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாதல்-நெஞ்சுஒழிய

நாங்கள் இதில் பட்டவருத்தங்கண்டாயே, நாங்கள் இத்தையொருக் கால் கண்ணிலே பார்த்துக்கொள்ளக்கிடையாதென்கிறார்கள். அது வெண் ? நீங்களிழைக்கிறபோதே பார்த்தன்றோ இழைத்ததென்ன; அவயவங்கள் தோறும் பார்த்தோமித்தனையல்லது அவயவியாகப் பார்க்கப்பெற்றிலோமே, நாங்களழகிதாகக் கண்கள் தைக்கப்பார்க்கிடுக; நான்கண்டு த்ருப்தனானேயென்ன; (நாங்களுமார்வந்தண்ணைத்தணிகிடாய்) நாங்களுந் ஒருக்கால் கண்டு எங்கள் அபிரிவே ஸங்கெடுகிடாய். எனக்கு இத்தனை கருத்துண்டோ, பரமப்பரோஜநம் வேணுமென்றிருக்கைக்கிடான அறிவு எனக்குண்டோ. நான் பாலனல்லேனோ என்றான்; (அன்றித்யாதி) உனக்குப்பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே பிடித்துப்பணியாய்த்திறே எங்களை முடிக்கை. (அன்று பாலகனாகி யாலிலேமேல் துயின்ற) ஆலந்தளிருக்குள்ளே யடங்குவதொரு வடிவைக்கொண்டு, அதிலே ஸகலலோகங்களையும் வைத்து பவனான ஆலந்தளி ரிலே கணவார்த்தருளி, யஸோதைப் பிராட்டி தொட்டிலில் பண்ணும் வ்யாபாரமடைய அதிலே பண்ணி, அங்ஙனுணர்ந்து நோக்குகைக்கு ஒருதாயுமின்றிக்கே, துள்ளிவிழில் ஒருவெள்ளம் ஆபத்தாயிருக்கிறதோரிடத்திலே ஸப்ரமாதமான செயலைச்செய்து அன்று எங்களை முடித்தாய். (ஆதியாய்) எங்கள் ஸத்தாஹேதுவையன்றோ நீயழிக்கப்படுக்கது

(என்று மித்யாதி) அன்று அங்ஙனே முடிக்கப்பார்த்தாய், இன்று இங்ஙனே எங்கள் சிற்றிலையழியாநின்றாய். ஆக நாங்கள் விஷயமானால் என்று மொக்குமிதே உனக்கு எங்கள் பக்கல் க்ருபை பிறவாமைக்கு; ஜகத்ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிற உனக்கு க்ருபையிலையென்னவொண்ணாதிறே; அதுக்கடி—எங்கள் பாபமிதே. 28 “मैव दुःखं किञ्चित्” (மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்).

நெஞ்சு அவனிடத்திலேயிருக்க. நீதானே-பரமசேதநனை நீதானே. ஆர்வம்-ஆசை. பாலனல்லேனோவென்ன; உன்பால்யமேயன்றோ பாதக மாய்த்தென்கிறார்கள் (உனக்குப்பருவமித்யாதி) “நான்பாலனல்லேனோ, ஆகையாலே அழிக்கைதவிரேன்” என்றனென்று வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். “என்றும் உன்றனக்கு எங்கள் மேலிரக்கமொழாதது” என்றதுசோவேணுமிதே. இரக்கம்—க்ருபை. “துயின்ற” என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து “பாவமே” என்கிற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஜகத்ரக்ஷணத்திலே இத்யாதி.)

மூன்றாம் பாட்டு

குண்டுநீருறைகோளர்! மதயானைகோள்விடுத்தாய் உன்னைக்
கண்டுமாலுறுவோங்களைக் கடைக்கண்களாலிட்டுவா தியேல்
வண்டல்நுண்மணற்றெள்ளியாம்வளைக்கைகளால்சிரமப்பட்டோம்
தேண்டிரைக்கடல்பள்ளியாய்! எங்கள்சிற்றில்வந்துசிதையேலே.

பதவுரை:—குண்டு—மிகுந்த ஆழத்தையுடைத்தான, நீர்—திருப்பாற்
கடலிலே, உறை—கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், கோள்—மிடுக்கையுடைய,
அரி—ஆண் சிங்கம் போன்றவனாய், மதம்—மதக்கொண்ட, யானை—
கஜேந்தராமர்வாணுக்கு வந்த, கோள்—நலிவை, விடுத்தாய்—போக்கின
வனே! உன்னை—(இப்படி அடியார் துயர் தீர்த்த) உன்னை, கண்டு—
பார்த்து, மாலுறுவோங்களை—ஆசைப்படும் எங்களை, கடைக்கண்-
களால் இட்டு—கடைக்கண்களால் பார்த்து, வாதிமேல்—நலியாதொழிய
வேணும்; யாம்—நாங்கள், வண்டல்—வண்டலிலுள்ள, நுண்—சிறிதான,
மணல்—மணலை, தெள்ளி—தெளித்து, வளை—வளையல்களணிந்த,
கைகளால்—கைகளைக்கொண்டு, சிரமப்பட்டோம்—கஷ்டப்பட்டோம்;
தேண்—தெளிந்த, திரை—அலைகளுடைய, கடல்—பாற்கடலை, பள்ளி-
யாய்—படுக்கையாக உடையவனே! எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே—.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (குண்டுநீருறைகோளர்) ஆழத்துக்கு
எல்லையில்லாத ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க் கொண்டு
சாய்ந்தருளி, ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களுக்கு ஒரு நலிவு வாராதபடி அநபி
பவநீயநாயிருக்கிறவனே. (மதயானைகோள்விடுத்தாய்) ஸ்ருஷ்டித்து
விட்டால்வரும் ப்ரதிபந்தங்களைப் போக்குந்ரபடி சொல்லுகிறது;—ஸ்ரீ
கஜேந்தராமர்வாணுக்கு முதலையால் வந்த நலிவைப் போக்கினவனே.
(உன்னையித்யாதி) என்றுமொக்க துக்கநிவர்த்தகனாய்ப்போரும் நீ, உன்னைக்
கண்டு பிச்சேறியிருக்கும் எங்களை; உன்னைக் காணவேண்டியிராதா

அரு:—மூன்றாம்பாட்டு(குண்டுநீரித்யாதி)கோள்-மிடுக்கு, கோள்-சிறை
“குண்டுநீர்” என்றத்தைப் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்காண
வித்யாதி) காணவேண்டியிராதார்-ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஆத்மாக்கள்
காணவேண்டியிராதார். முழுக்கப்பார்க்கவல்லையே—முடிக்கவல்லையே
யென்றபடி (வளைக்கை) அவன் ஸ்பர்ஸித்தவளையாகையாலே பாடாற்ற
லாயிருக்கும்; அந்தவளையும் இப்போது தரிக்கைக்கு ஸக்தியின்றி
யிலேயிருக்கிற கையைக்கொண்டு, அப்படியிருக்கச்செய்தேயும் வளை

ருடைய துக்கத்தைப் போக்கினாய்; உன்னைக் கண்ணாலே கண்டு பிச்சேறியிருக்கிற எங்களுக்கு க்லேஸத்தைவிளையாநின்றாய். தங்களுக்கு அவன்பக்கலுண்டான ப்ரேமந்தோற்றத்தாங்களே சொன்னவாறே, அவனும் தங்களபக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹம் தோற்றம்படி கடைக்கண்ணாலே பார்த்தான்; நீ உன்னுடைய அபாங்கவீக்ஷணத்தாலே எங்களை நலியாதே முழுக்கப்பார்க்கவல்லேயே. வந்த அநர்த்தமென் உங்களுக்கு என்ன; (வண்டல் நுண்மணலித்யாதி) நாங்கள் பட்ட ப்ரயாஸத்தைப் பாராய்; — வண்டலுள்ளவிடந்தேடி, அதிலே நுண்ணிய மணல்தேடி, அதுதன்னைத் தெள்ளி, தூர்ப்பலைகளாயிருக்கிற நாங்கள், வளைகொண்டு பாடாற்றுகையே துடங்கி அரிதாயிருக்கிற கைகளைக்கொண்டு க்லேஸப்பட்டோம். இவர்கள் இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்தையழிக்கவொருப்பட்டான்; (தெண்டியிரையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தது உன்னுடைய சிற்றிலழியாமெக்கே. எங்கள் சிற்றிலையழிக்கிறதென்? உன் சிற்றில்போலே நெருப்பும் காற்றுமாகக் கொண்டு இட்ட சிற்றிலன்று காண். வண்டல் நுண்மணல் தெள்ளியிட்ட சிற்றில்காண், இது உபாதேயங்காண். எங்கள் சிற்றிலையழியாதே இன்னம் அங்கே போய் உன் சிற்றிலே நோக்குகிடாய். அந்தக் கடற்கரையழியாதபடி நினைப்பிடுதல், அத்தைக் கரைகட்டுதல் செய்யப்பாராய்.

நாலாம் பாட்டு

பெய்யுமாமுகில்போல்வண்ணா! உன்றன் பேச்சுஞ்செய்கையுமெங்களை, மையலேற்றிமயக்கவுன் முகம்மாயமந்திரந்தான்கோலோ, நோய்யர்பிள்ளைகளேன்பதற்குன்னை நோவநாங்களுரைக்கிலோம், செய்யதாமரைக்கண்ணினாய்! எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே.

பதவுரை:—பெய்யும்—பொழியாநின்றன, மா-கறுத்த, முகில்-போல்-மேகம்போன்ற, வண்ணா-திருநிறத்தையுடையவனே! உன்றன்-உன்னுடைய, பேச்சும்-தாழ்ந்த பேச்சுக்களும், செய்கையும்—தாழ்ந்த செயல்களும், எங்களை—அபலைகளான எங்களை, மையலேற்றி—பிச்சேற்றி, மயக்க—அறிவுகெடுக்கைக்கு, உன்முகம்—உன்னுடைய முகம், யைதரித்துக்கொண்டு செய்தோமென்றபடி. சிரமம்—இளைப்பு; பாடாற்றுகை. துக்கமாறுகை. “எங்கள் சிற்றில்” என்றதுக்கு வாஸநை (உன்சிற்றில் போலேயித்யாதி) கரைகட்டுகை-ஸேதுகட்டுகை.

அரு:—நாலாம்பாட்டு. (பெய்யவித்யாதி) மையல்-பிச்சு. (அம்மான் பொடி) “பிள்ளை அபஹரிப்பார், ஒருபொடியைப் பிள்ளைமேலே

மாயமந்திரந்தான் கொலோ—சொக்குப்பொடியோ? செய்யதாமரை—
செந்தாமரைமலர்போன்ற, கண்ணினாய்—திருக்கண்களை உடையவனே!
'நொய்யார்—இவர்கள் மிகப்புல்லியர், பிள்ளைகள்—பாலைகளாயிருந்தார்
கள்' என்பதற்கு—என்று பிறர் சொல்லுவதற்கு பயந்து, நாங்கள்—,
உண்ணேனாவ—நீ வருந்தும்படி, உரைக்கிலோம்—சொல்லுகிறிலோம்;
எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே—.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு, (பெய்யுமா முகிலித்யாதி) ஒரு வர்ஷுக
வ ல ா ஹ க ம் மின்னிமுழங்கிவில்லிட்டு ஸஞ்சரிக்குமாப்போலே
யாய்த்துப் பெண்கள்முன்னே ஸ்ராமஹரமான வடிவோடே ஸஞ்சரிக்க
ிறபோதிருக்கிறது. இவர்கள் தன்வடிவிலே தோற்று ஈடுபட்டமை
தோற்றவார்த்தை சொன்னவாறே, அதுவே அவகாஸமாக “அடியேன்
குடியேன்” என்றப்போலே சிலதாழ்வுகள் சொல்லுவது விரல்கவ்வு
வதாய்க்கொண்டு சிலவற்றைச்செய்யப்படுக்கான்; அதிலே துவக்குண்டு
அறிவுகெட்டு. (உன்றன் பேச்சும் செய்கையும் எங்களை மையலேற்றி
மயக்கவுன் முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ) உந்தாழ்ந்த பேச்சுக்
களும், வ்யாபாரங்களும் எங்களைப் பிச்சேற்றியறிவுகெடுக்க உன்
முகம் அம்மான் பொடியோ என்கிறார்கள். அதேதாசிலென்? இனிச்
செய்யலாவதுண்டோ? என்றான்; என்? இனிச் செயலற்றுப்போக
வேணுமோ, நீ நெடுநாள் கூடி வ்யாபரித்துப் பண்ணினத்தையடைய
நாங்கள் ஒரு உக்தியாலேயழித்து உன்னை மறுமுட்டுப் பெறாதபடி.
பண்ணலாய்த்திறே; அது செய்கிறிலோம். அது செய்தாலென்
னென்னில்; (நொய்யரித்யாதி) பாலான விவன் தங்களையொழியச்
செல்லாமையுடையனாய்த் தங்கள் திரளிலேவந்து புகுரப்படுக்கால்,

பொகட்டால் அந்தப்பிள்ளை “அம்மான், அம்மான்” என்று அவன்
பின்னே போம்” என்று ஒரு ப்ரவலித்தியுண்டு; அத்ததைச் சொல்லு
கிறது. இனிச்செய்யலாவதுண்டோவென்றான் என்றது—என்கை
யிலே அகப்பட்டபின்பு இனிப்போக்கடியுண்டோவென்றான் என்ற
படி. உக்தி—மர்மோக்தி. மறுமுட்டுப்பெறாதபடி—புறப்பு விலை செல்
லாதபடி. நொய்யர்—புல்லியர் (பெறாதபடி பண்ணலார்) “நொய்யர்
பிள்ளைகளென்பதற்கு உன்னை நோவ நாங்களுரைக்கிலோம்” என்று
பூரிப்பது. உன்னை நோவவுரைத்தால் எங்களை, பிள்ளைகள், நொய்யர்—
புல்லியர் என்பார்கள்; அதுக்காகநோவச்சொல்லமாட்டோமென்று
ஸப்தார்த்தம். அபிஸந்தி—அந்யபாரதை.

“இவன் புகுந்திடுவானுக்கு” என்றிருந்தால், இவர்களுக்கு என்ன சேதமுண்டு? இவன் புகுரவேண்டா என்று இங்கனே விலக்குவதே! இவர்கள் சாலப்புல்லியராயிருந்தார்கள், பாலராயிருந்தார்கள் என்று நீயுள்ளேபுகுந்து பண்ணும் மர்மம் அறியாதார் சொல்லாநிற்பார்கள். (நோவ-உரைக்கிலோம்) எங்களுக்கு ஒருக்திமாத்திரம், உன்னை மறு முட்டுப் பெறுதபடி பண்ணலாம், அது செய்கிறிலோம். பின்னையும் அழிப்பதாக பொருப்பட்டதுமாறுதேயிருக்கச் செய்தேயும் ஸாதரமாகப்பார்த்தான்; (செய்யதாமரைக்கண்ணினாய் எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேலே) கண்ணிலே எங்கள் அபிஸந்தியைக் குலையாதேகொள், காலாலே எங்கள் சிற்றிலையழியாதேகொள். *

ஐந்தாம் பாட்டு

வெள்ளை நுண்மணற் கொண்டு சிற்றில் விசித்திரப் பட வீதிவாய்த் தேள்ளி நாங்க ளிழைத்த கோல மழித்தி யாகிலு முன்றன் மேல் உள்ள மோடி யருக லல்லா லுரோட மொன்று மிலோங்கண்டாய் கள்ள மாதவா! கேசவா! உன் முகத்த னகண்க ளல்லவே.

பதவுரை:—களளம்—கபட செய்கைகளையுடைய, மாதவா—கண்ணபிரானே! கேசவா—கேசவனே, (நாங்கள்—) வெள்ளை நுண்மணல் கொண்டு—வெளுத்துச் சிறுத்த மணல்களைக் கொண்டு, வீதிவாய்—தெருவிலே, விசித்திரப்பட—(அனைவரும் கண்டு) ஆச்சரியப் படும்படி, தேள்ளி இழைத்த—தெளித்து இழைத்த, சிற்றில்—சிறுவீடுகளாகிற, கோலம்—கோலத்தை, அழித்தி ஆகிலும்—நீ அழித்தாயாகிலும், (அதற்காக), உள்ளம்—(எங்களுடைய) நெஞ்சானது, ஓடி—உடைந்து, உருகல் அல்லால்—உருகுமத்தனையெழிய, உன் தன் மேல்—உன் மேலே, உரோடம் ஒன்றும் இலோம்—சிறிதும் கோபமுடையோமல்லோம்; உன் முகத்தன்—உன் முகத்திலுள்ளவை, கண்கள் அல்லவே—கண்களன்றோ!.

அரு:—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெள்ளை இதயாதி) வாய்-இடம், இழைத்தல்-இடுதல். “ஆகிலும்” என்ற பதிப்தார்த்தம் (நீதானையிதயாதி.) உரோடம்—ரோஷம். ரோஷமில்லையோவென்ன: அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சிதயாதி.) கோட்பாடு—கோலுபாடாய், உத்யோகம்.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (வெள்ளை நுண் மணல் கொண்டு) நிலவைப்பரப்பினுப்போலே வெளுத்து, அது தன்னிலும் பருக்கைப் படிப் பொகட்டுப்போம் துஸ்ஸீலதேவதையாகையாலே; அச்சமான மணலைக்கொண்டு அது தண்ணைத்தெள்ளி. (சிற்றில் விசித்திரப்பட) விசித்ராஸ்ருஷ்டிபண்ணாவல்லேன் நான் என்றிராதே கொள், நாங்க னும் வல்லோங்காண். (வீதிவாய்-நாங்களிழைத்தகோலப்) தெருவிலே நாங்களிழைத்த அழகிய சிற்றிலே அழித்தாயாகில். இது இருந்த படி கண்டாயே, இத்தைக்கண்டால் அழிப்பாரில்லையிறே, நீ தானே அழியாய் என்கிறார்கள். நானழித்தால் தான் நீங்கள் செய்வதென் னென்றான்; உன்றனித்யாதி) நீயழித்தாயாகிலும், ஒருவன் சிற்றிலே அழித்தபடியென்! என்று அதுக்கு ஹ்ருதயமழிந்து உடைகுலைப் படுமதுபோக்கி ரோஷமென்று பேரிடலாவதொன்றுமில்லை. நெஞ்சு வேவா நிற்கச்சொல்லும் வார்த்தையிறையிது. இவர்கள், தங்கள் அகவாயில் இழவுதோற்றச் சொல்லச்செய்தேயும், பின்னையும் தான் கொண்ட கோட்பாடு விடாதிருக்க, அதுதன்னையும் மறைத்து ஸ்ரீய: பதியான செருக்குத்தோற்ற அங்கேயிங்கே ஸஞ்சரிப்பது புறம்பே அந்யபரதை பாவீப்பது, குழலைப் பேணுவதாகப்புக்கான்; அ த் தை யறிந்து; (கள்ளமாதவா கேசவா உன் முகத்தன கண்களல்லவே) பாவீ! நீயும் இத்தைக்கண்டன்றோ அழிக்கிறாய், உன் முகத்தன கண்களல் லவே. இவை தண்ணளிக்கு உறுப்பு என்று நினைத்திருந்தோம். அது அங்ஙனன்றிக்கே பீலிக்கண், மலைக்கண்ணோபாதிபாய்த்தோ, கண் என்று பேராய், கண்டாரை முன்னடியிலே விழ விட்டுக் கொள்வதொரு வலையிறே. † ‘கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு’ என்னக்கடவதிறே.

(கண்களல்லவே) வினாவாய், ஸம்ஸ்யமாதல்; தேற்றமாய், நிஸ்சயமாக வேறொன்றாதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (கண்ணென்று பேராயித்யாதி) நீயும் இத்தைக்கண்டன்றோ அழிக்கிறாய். என் கை யாலே—கண்ணு னால் நல்லத்தைக்கண்டு கொண்டிருக்கைக்கு உட லொழிய அழிக்கைக்கு உடலல்லவாகையாலே பீலிக்கண்ணோபாதி யாய்த்தோ? வென்று இதுவும் ஒரு தாத்பர்யாந்தரம்போலே தோற்றுகிறது.

ஆறாம் பாட்டு

முற்றிலாதபிள்ளைகளோம் முலைபோந்திலாதோமைநாடோறும்,
சிற்றில் மேலிட்டுக்கொண்டு நீ சிறிதுண்டுதிண்ணெனநாமது,
கற்றிலோம் கடலையடைத்தரக்கர்குலங்களை முற்றவும்,
சேற்றிலங்கையைப்பூசலாக்கியசேவகா வெம்மைவாதியேல்.

பதவுரை:—கடலை அடைத்து—ஸேதுபந்தம் பண்ணி, அரக்கர் குலங்களை முற்றவும்--ராக்ஷஸருடைய குலங்களை முழுதும், சேற்று-களைந்தொழித்து, இலங்கையை—லங்கையை, பூசல் ஆக்கிய—யுத்த பூமியாக்கிய, சேவகா—வீரப்பாடு உடையவனே! முற்றிலாத பிள்ளை-களோம்—முற்றாத இளம் பிள்ளைகளாய், முலை போந்திலாதோமை—முலையும் சிளரப்பெறாதவெங்களை, நாள் தோறும்—நாள் தோறும், சிற்றில் மேல் இட்டுக்கொண்டு—சிற்றில் விஷயமாக ஒருவியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு, நீ சிறிது உண்டு—நீ செய்யும் செயல்களுக்கு கருத்தொன்று உண்டு, அது திண்ணென நாம் கற்றிலோம்—அவற்றை நாங்கள் அழகிதாக அப்பலித்தோமல்லோம்; எம்மை வாதியேல்—எங்களை (நீ) துன்பப்படுத்தவேண்டா.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (முற்றிலாதபிள்ளைகளோம்) இன்னது செய்தான் என்று பிறர்க்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி சிலவற்றைச் செய்யத்துடங்கினான்; அத்தைக்கண்டு, சிலசெய்தாயாமித்தனையோ வேண்டுவது, அதுக்கு எதிர்த்தலையில் பருவமறிந்து கொள்ளவேண்டாவோ. உன்நினைவறிகைக்கு ஈடான பருவமல்ல, உள்ளபருவத் துக்குத்தக்க அறிவுமில்லை; ஆனாலும் போக யோக்யதையுண்டாகப் பெறிலுமாமிறே. அதுவுமில்லையிறே; ப்ராமாதிகமாசவுமொரு செயலைச்செய்து விடுகையன்றிக்கே, என்றுமொக்க “சிற்றில்”

அரு:—ஆறாம் பாட்டு. (முற்றித்யாதி) முற்றிலாத—இனைய. “முற்றிலாத பிள்ளை” என்று இரண்டும் இளமைக்கு வாசகமாகையாலே பேதம் அருளிச்செய்கிறார் (உண்டினை வித்யாதி). * முலைபோந்திலாதோமைக்கு அர்த்தம் (ஆனாலுமித்யாதி). நாயகனுடைய நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்கீடான அறிவில்லாத பருவத்திலும் போக யோக்யதையுண்டிறே நவோடைக்கு. “சிறிதுண்டு” செய்கிறதற்கு என்று அத்யாஹார்யம். ஸ்வாபத்தே—ஸம்ஸ்லேஷம். அதுவாகாதேயென்று—ஸங்கேத

என்றொருவ்யாஜத்தையிட்டுக்கொண்டு நீ செய்கிறதற்கு ஒரு கருத்
துண்டு—ஒரு ஸ்வாபதேஸமுண்டு; அதுவாகாதே நாங்கள் அழகிதாக
அப்யஸித்திலோம். அறிந்தவற்றே இவர்கள் அறியாதிருந்தபடி.
நீ நினைக்கிறவை நாங்களறிகைக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணிற்றிலோம்;
நீங்கள் கற்றிலிகோளாகிலும் நான்கற்றேனிறே என்று மேலிட்ட
நலியத்துடங்கினான்; (கடலையித்யாதி) இதுக்கு முன்பு ஒருவர் தலை
யழித்தறியாக் கடலையடைத்து, இதுக்கு முன்பு ஒருவர் மேலிட்ட
றியாத ராசுஸ ஜாதியைப்பக்கவேரோடே கிழங்கெடுத்து, சிலர்
எடுத்துவிட்டு வந்து பொரக்கணிசியாதலுரைப் பூசலாம்படி பண்ணி,
அத்தால் வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடையையாயிருக்கிறவனே.
(எம்மைவாதியேல்) எங்கள் பக்கல் பூசலைவினையாதே கொள். ப்ரதி
கூலர் திரண்டவிடத்தே செய்யுமவற்றை அதுகூலர் திரண்டவிடத்
திலேயும் செய்யாதேகொள். அது ஒருத்திக்காகச் செய்த
செயலன்றோ, அது இப்போது அவள் தன்னோடாய்த்தோ.

ஏழாம் பாட்டு

பேதன்கறிவார்களோ டிவைபேசினால் பேரிதின்கவை?
யாதுமொன்றறியாதபிள்ளைகளோமை, நீநலிந்தேன்பயன்?
ஓதமாகடல்வண்ணை! உன்மணவாட்டிமாரோடுமுறும்,
சேதுபந்தந்திருத்தினும்! எங்கள்சிற்பில்வந்துசிதையேலே.

பதவுரை:—பேதம்—(உன் பேச்சின்) வாசியை, நன்கு அறிவார்-
களோடு—நன்றாக அறிய வல்லவரோடு, இவை—இப்பேச்சுக்களை,
பேசினால்—பேசினால், பேரிது இன் சுவை—மிசவும் போக்யமாயிருக்கும்;
யாது ஒன்றும் அறியாத—எவ்வகையான பொருளையுமறியமாட்டாத,
பிள்ளைகளோமை—சிறுப் பெண்களான எங்களை, நீநலிந்து என்பயன்-
நீ வருத்த முறுத்துவதனால் என்ன பயன்? ஓதம்—திரைக்கிளப்பத்தை
யுடைய, மா கடல்—பெரிய கடலைப்போத்த, வண்ணை—திருநிறத்தை

வசநம். தலையழிக்கை—செருக்கழிக்கை “கடலையடைத்து” இத்யா-
திக்குத் தாற்பார்யாந்தரம் (அதொருத்திக்காக வித்யாதி) அதாவது—
அவளோபாதி எங்கள் விரோதிகளையும் அழியச்செய்யவேண்டி-
யிருக்க எங்களை நலியலாமோவென்றபடி. தாங்களும் பிராட்டி-
மாராகையாலே (அவள் தன்னோடு) என்கிறது.

யுடைய கண்ணிரானே! சேது பந்தம் திருத்தினாய்—திருவணை கட்டினவனே! உன் மணவாட்டி மாரோடு சூழறும்—உன்னுடைய பத்தினிகளின் மேல் ஆணை, எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்—.

வ்யா:—ஏழாப்பாட்டு. (பேதநன்கித்யாதி) சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறான்;—சொல்லப்புக்க வார்த்தையினுடைய பலம் வேறொன்றினுடைய பலத்தை பலிப்பதாகச் சொல்லத்துடங்கினான்; நீ சொல்லுகிறவற்றினுடைய கருத்தறிவாரோடே சொன்னாலன்றோ உனக்கு இத்தால் ப்ரயோஜனமுள்ளது, எங்கே ளாடு சொன்னாலென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு. (பெரிதின்கவை) வார்த்தை வாகியறிவாரோடே சொன்னாலன்றோ உனக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது, அவர்கள் ஒன்றுக்குப் பத்தாக மர்மத்திலே சொல்லுவார்களே, அது உனக்கு மிகவும் இனிதாயிருக்குமிதே. (யாதுமொன்றறியாத வித்யாதி) “தண்ணீர்” என்றால் தண்ணீரே கொண்டுவருப்படி பாலேகளாயிருக்கிற வெங்களை நெருக்கினால் உனக்கென்ன பலமுண்டு. இவர்கள் இப்படி தங்கலீடு பாடு தோற்றவார்த்தை சொன்னவாறே, வடிவஇட்டு மாறினாப் போலே இரட்டித்தது; (ஓதமாகடல்வண்ண) நம்வடிவிலே துவக்குண்டார்கள், நாம் செய்தது விலக்கமாட்டார்களென்றாச் சிற்றிலையழிக் கப்புக்கான்; (உன்மணவாட்டி மாரோடு சூழறும்) உனக்கு நல்லாரோடு சூழறுவ் கிடாய் இத்தை அழிப்பாயாகில். உனக்கு இதழிக்க வேணுமோ, புறம்பை எத்தனையிடங்கிடக்கிறது, இவர்களும் அவனுக்கு மர்மஞ்சொல்லுகிறார்களாய்த்து. ஏதாரவ்ரதனாயிருக்கிறவனை உனக்கெத்தனைபேர் கிடக்கிறது எங்கையொழியவென்கை சால மர்மமிதே. இப்படியிவர்கள் ஆணையிடச்செய்தேயும் அழிக்கப் புக்கான்; (சேதுபந்தம் திருத்தினாயித்யாதி) மிடுக்குக்கீடான பிறப்பையுடையயுமாய்ப்பருவம் நிரப்பினபின்பு * கானவெண்கும் குரங்கும் பரிகரமாகக்கொண்டு கடலிலே இத்தனை மணலொழுக்கப்பட்ட பாடெல்லாமறிதியே; அல்வோபாதி போராதோ அபலைகளான நாங்கள் இதிற்பட்ட வருத்தம். அவஸ்யமுணக்கு அழிக்கவேணுமாய்கில் உன்னுடைய சிற்றிலைப்பேயழியென்கிறார்கள்.

அரு:—ஏழாப்பாட்டு. (பேதநன்கித்யாதி) பேதநன்கறிவார்—அவன் சொல்லுகிறவார்த்தையின் பேதத்தை நன்றாக அறிவார். பேதம்-பேதம். வேறொன்றினுடைய-பாவகர்ப்பமன. ஈடுபாடு-நலிவு பாடு. ஓதம்-திரை. மா-பெருமை. சேது-ஆணை. பந்தம்—கட்டல்.

எட்டாம் பாட்டு

வட்டவாய்ச்சிறுதூதையோடு சிறுகளதமணலுங்கொண்டு,
இட்டமாலினாயாடுவோங்களைச் சிற்றிலீடழித்தேன்பயன் ?
தோட்டுதைத்துநலியேல் கண்டாய் சுடர்ச்சக்கரங்கையிலேந்தினாய்!
கட்டியும்கைத்தால் இன்னொமை யறிதியேகடல்வண்ணனே.

பதவுரை:—சுடர் சக்கரம்—ஒளிபொருந்திய ஸுதர்ச்சநாம்வானை,
கையில் ஏந்தினாய்—திருக்கையில் தரித்திரா நின்ற கண்ணபிரானே!
கடல்வண்ணனே!—; வட்டம் வாய்—வட்டவடிவான வாயையுடைய,
சிறு தூதையோடு—சிறிய பாணையோடு, சிறு களதம்—சிறியமுச்சிலை
யும், மணலும் கொண்டு—மணலையுங்கொண்டு வந்து, இட்டமா—
இஷ்டப்படி, வினாயாடுவோங்களை—வினையாடுகிற எங்களுடைய,
சிற்றில்—சிறுநிலை, ஈடழித்து—மறுபடியும் உபயோகப்படாதபடி
அழிப்பதனால் என் பயன்—; தோட்டு—கையால் தொட்டும்,
உதைத்து—காலால் உதைத்தும், நலியேல் கண்டாய்—ஹிம்லியாதொழி
கிடாய்; கைத்தால்—நெஞ்சு கசந்துபோனால், கட்டியும்—கருப்புக்
கட்டியும், இன்னொமை—ருசியாது என்பதை, அறிதியே—அறிவா
யன்றோ? .

வ்யா:—எட்டாம்பாட்டு. (வட்டவாயித்யாதி) இவற்றினுடைய
விசித்ராஸந்திவேஸமிருந்தபடி கண்டாயே, இவற்றைக்கொண்டு எங்க
ளுடைய இச்சைக்கு ஒருவரால் ஒருப்ரதிஹதி பண்ணவொண்ணாத
படி வினையாடுகிற வெங்களை ஓரவயவியாக்கிக்காணவொண்ணாதபடி
மறுமுட்டுப் பெறுதபடியழிக்கிற வித்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு.
நீ இத்தையழித்தால் பிறர் புத்யதீநமாக பரிஹரிக்கவல்ல பருவமோ
எங்குளது; ப்ரயோஜநத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டோ. இது
தானே யன்றோ ப்ரயோஜநமென்று வாராத் தொட்டான்; வாராய்,
அணைகட்டினுபென்றபடி. சூழறுகை-ஆணையிடுகை. “சேதுபந்தய திருத்
தினாய்” என்றத்தைப்பற்ற (ஏகதாரவ்ரதனென்றது.) “சேதுபந்தம்
திருத்தினாய்” என்றது-கீழுக்கும் மேலுக்கும் ரோஷமாயிருக்கிறது.
பஹுவசநத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உனக்கழிக்கவித்யாதி)
(மணலொழுக்க) என்று ஆஸுவாகச் சொன்னது—தங்களுடைய
பெருவருத்தம் தோற்றுக்கைக்காக. அவன் சிற்றில்—ஸேது

எத்களைபேரைத்தொட்டுவந்தாயென்று தெரியாது, நீங்கள் எங்களைத் தீண்டுவதே! என்னு, சிவட்கென்றார்கள்; ஆகில் * சவியுங்கோளென் னாக் காலாலே உதைத்தான்; அந்த ஸ்பர்ஸத்தாலே துவளா (நலியேல் கண்டாய்) என்கிறார்கள். என்னுடைய ஸ்பர்ஸம் உங்களுக்கு நலிவாய்விட்டதோ, நான் ஈஸ்வரனல்லேனோ என்னுடையவருப்பங் காட்டினாப்போலே, திவ்யாயுதங்களை தரித்துக்காட்டி ‡ “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி-வாராய்” என்று எல்லாரும் ஆசைப்பட்டிருக்கிற விது உங்களுக்குப் பொல்லாதோ வென்றான்; அழகிது, ஆனாலும் (கட்டியும் கைத்தால் இன்னுமையறித்யே கடல்வண்ணனே) கருப்புக் கட்டியேயானாலும் நெஞ்சுகைத்தால் இன்னுதென்னுமிடம் அறித்யே, கடல்வண்ணனே. “கடல்வண்ணன்” என்கிற இவ்வீசோஷணமிட்ட துக்குக் கருத்து-கண்டுவிடுமதுக்கு மேற்படச்செய்யலாவதில்லை. ஒரு கையள்ளி முகத்தைக்கழுவுதல் குடித்தல் செய்யவொண்ணாதே கடலில் நீர்; அப்படியேயன்றோ நீ என்கை நினைவு,

ஒன்பதாம் பாட்டு

முற்றத்தாடுபுகுந்து நின்முகங்காட்டிப்புன்முறுவல்செய்து,
சிற்றிலோடெங்கள்சிந்தையுஞ் சிதைக்கக்கடவையோ கோலிந்தா,
முற்றமண்ணிடந்தாலிலிண்ணறநீண்டளந்துகொண்டாய்எம்மைப்,
பற்றிமேய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்இந்தப்பக்கம்நின்றவரென்சொல்லார்.
பதவுரை:—கோலிந்தா—கண்ணபிரானே! முற்ற மண் இடம் தாலி-
(ஒரு திருவடியினால்) பூமண்டலம் முழுவதையும் தாலியளந்து, விண்
உற நீண்டு—பரமபதத்தளவும் ஒங்கி, அளந்து கொண்டாய்—(மற்றொரு
திருவடியினால் மேலுலகங்களை) அளந்து கொண்டவனே! முற்றத்தாடு-
(நாங்கள் ஏகாந்தமாய் விளையாடுகிற) முற்றத்திலே, புகுந்து—துழைந்து,
நின் முகம் காட்டி—உனது திருமுகத்தை (எங்களுக்குக்) காண்பித்து,

அரு:—எட்டாம்பாட்டு. (வட்டவாயித்யாதி) சிறுதுதை—சிறிய
பாணை. சிறுசுளகு—முச்சில். துதை முதலானவை ஒன்றுபோலொன்றி
ராமையாலே (விசித்ராஸந்திவேஸமென்கிறது) (பிறர்) என்று அவனைச்
சொல்லி, உன்புத்யதீநமாக-உனக்கு இஷ்டமாகச்செய்யத்தக்க பருவ
மல்லவென்றபடி. வேறு சிலர் அறியாதபடி பரிஹரிக்கவல்ல
பருவமோவென்றபடி. * யாது மொன்றறியாத பிள்ளைகளிறே. கட்டி
கருப்புக்கட்டி. கைத்தால்-கசந்தால்.

திருவாய் (6-9-1) .

புன் முறுவல் செய்து—புன் சிரிப்புசிரித்து, சிற்றிலோடு எங்கள் சிந்தையும்—எங்கள் சிற்றிலையும் நெஞ்சையும், சிதைக்கக் கடவையோ—அழிக்கக் கடவையோ? அவ்வளவோடு நில்லாமல்,) எம்மைப்பற்றி—எங்களைப்பற்றி, மெய்ப்பிணக்கு இட்டக்கால்—அணைத்துகொண்டால், இந்த பக்கம் நின்றவர்—அருகில் நிற்பவர்கள், என்சொல்லார்—என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?.

வ்யா:-ஒன்பதாம்பாட்டு. (முற்றத்தாடு புகுந்து) இவன் கோலுகிற படி சாலப்பொல்லாதாயிருந்தது, இவன் கண்வட்டத்திலே நிற்கில் தீம்புசெய்கை தவிரான், அதிற்காட்டில் பறைய நிற்கை நன்றென்று எல்லாருந்திரண்டு, 29“समेत्य मन्त्रयित्वा तु सर्वे सङ्गतवुद्धयः”(ஸமேத்ய-மந்த்ரயித்வாது ஸாவேஸங்கதபுத்தய:) என்கிறபடியே ஸமயம்பண்ணி, அது செய்யுமிடத்து எல்லாரும் திரளப்போவோமாகில் இவன் அடியொத்திக்கொண்டு வரும் என்று பார்த்து, ஒருவரொருவராகப்போய், பஞ்சலக்ஷங்குடியிலுள்ளார் எல்லாரையும் கொள்வதொரு முற்றத்திலேபுக்குக் கதவுள்ளாயுந் தலைவாசல் துடங்கியடைத்துக் கணையங்க ளையும் * ஏறிட்டு, இவனுக்குப்புகுநகைக்கு வழிமீதவேண்டா விடே;—இட்ட விலச்சிணையழியாதிருக்க வெண்ணைய் குடிபோமாப் போலே, நினைவின் நிக்கையிருக்கத் தாங்கள் அவன்சையிலே அபஹ்ரு தைகளானார்கள். இம்முற்றத்திலே தங்கள் திரளின் நடுவேவந்து நிற்கக்கண்டார்கள்; நாம் இவனை மறைத்துப்போந்தோமென்றிருந் தோம், அழகிதாயிருந்தது, இவன் நமக்கு முற்பட்டுக் கொடுகின்றான், என்செய்தோமானோர், இவன் கையிலேயாகப்பட்டோம், இனி இவ

அரு:-ஒன்பதாம் பாட்டு. (முற்றத்தித்யாதி) ஊடு-நடு. தென் படுகை-தோற்கை; இளிம்பு படுகையுள். பற்றி-பிடித்து. மெய்ப்பிணக்கு-கலவி. “என்சொல்லார்” என்றகதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஆண்பெண்ணித்யாதி) ஆண் பெண்ணுளவர்கள்—ஆழ்வார்கள். மென்மைபிறந்து என்கிறது—† “ஒருநான்று தடிபிணக்கே” என்றும், § “பந்தும்கழலும்தந்துபோகு” என்றாப்போலே. பாவகர்ப்பமாகத் தண்ணிசைவுகள் கடிநமாயிராதே. “இந்தப்பக்கம் நின்றவரென் சொல்லார்” என்று தனக்கு ஸம்ஸ்லேஷத்திலுண்டான இசைவை மார்த்தவம் தோற்றச்சொல்லுவதே! என்றபடி.

† திருவாய் (6-2-7). § திருவாய்(6-2-1).

னுக்குத் தென்பட்டோமாகாமல் கழியும் விரகேதோ? என்ற பார்த்து ஒருபோக்குக்கானுமல் லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டார்கள்; (நிம்முகங் காட்டி) எல்லாரையும் தனித்தனியே முகத்தைபெடுத்து, என்வந் தோமிறே, பிற்பட்டோமே, கூடவரப்பெற்றிலோமே, எவ்வழியே வந்திகோள், கால்கள் நொந்ததிறையென்றுப்போலே சிலவற்றைச் சொன்னான்; நம்நினைவு தப்புவதே! என்று தங்கள் தோல்வியை அறுஸந்தித்து லஜ்ஜித்தார்கள்; (புன்முறுவல் செய்து) அத்தை யறிந்து ஸ்மிதம் பண்ணினான். நாம் இவனுக்குத்தோற்று லஜ்ஜித் தோமானமை அவன் அறிபலாகாதா, புறம்பே அந்யபாரானோமாவோ மென்று அங்கேயிருந்து சிற்றிலிழைக்கப் புக்கார்கள்; இங்கே நம் ஸந்திதியிலேயிருந்து அந்யபரதை பண்ணுவதே! என்று சிவீட்கென்னு நினைக்கைக்கு நெஞ்சுங்கூடாதே வ்யாபரிக்கைக்குக்கையுங்கூடாத படியாக சிலவற்றைச் செய்தான்; (சிற்றிலோடித்யாதி) உனக்குத்தான் பசுமேய்க்கையன்றோ பணி, பெண்களை நலிகையும் பணியோ; ஸவாஸ நமாக அழிக்கக் கடவையோ. (முற்றமண்ணித்யாதி) ஒன்றை வாங்கப்படுக்கால் கொடுத்தவர்களைக் குழியிலே தள்ளுமவனன்றோ நீ. கூஷணத்திலே † இறைப்பொழுதில் பாதாளங்கலவிறுக்கை கொடுக் குமவனிறே. இனியென் பழிகேட்பது!, கெட்டோய்! இதுக்கு மேல் கேட்பதில்லையிறே! என்னு, பரியட்டங்கையுங்கழித்து, பெண்களுக்கு உடம்புகொண்டு தாய்மார் முன்பு நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணினான்; (எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்) உங்களுக்கு இது சால அஸஹ்யமாயிருந்ததோ, நம்மோடேயணைகை பொல்லாதோ. எத்தனையேனும் யோகிகளும் நம்முடம்புடனையணையவன்றோ ஆசைப் படுவது, உங்களுக்குப் பொல்லாதோவென்ன; எங்களுக்குமழகிது, ஆனாலும் (இந்தப்பக்கம் நின்றவரென்சொல்லார்) அவர்கள் தோற்றிற்றுச் சொல்லார்களோ. இத்தால்-ஸம்ச்சலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமான படி சொல்லுகிறது. “ஆண்பெண்ணாய் வார்த்தை சொல்லிற்றுகையன்றிக்கே, பெண்தனக்கே, அதுக்குமேலே யொரு மென்மை பிரதது வார்த்தை சொல்லுகிறதென்னுமிடந்தோற்றியிருக்கிறபடி காணும்” என்று பிள்ளைதாமும் வித்தராயருளிச் செய்தருளினவார்த்தை....

பத்தாம் பாட்டு

சீதைவாயமுதமுண்டாய்! எங்கள்சிறிற் லீசிதையேலென்று,
வீதிவாய்வினாயாடும் ஆயர்சிறுமியர்மழலைச்சோல்லை,
வேதவாய்த்தொழிலார்கள்வாழ வில்லிபுத்தூர்மன்விட்டுசித்தன்தன்,
கோதைவாய்த்தமிழ்வல்லவர் குறைவின்றி வைகுந்தம் சேர்வரே.

பதவுரை:—சீதை—பிராட்டியினுடைய, வாய் அமுதம் — அதராம்
ருதத்தை, உண்டாய்—பருகினவனே! எங்கள் சிறிற் லீசிதையேல் என்று—
'நாங்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலை நீ அழிக்காதொழிய வேணும்' என்று,
வீதி வாய்—வீதியிலே, வினாயாடும்—வினையாடாநின்ற, ஆயர் சிறுமியர்—
இடைப் பெண்களுடைய, மழலைச் சோல்லை—இளம் பருவத்துக்குரிய
மெல்லியசொல்லை, (உட்கொண்டு) வேதம் வாய்—வேதத்தை உச்சரிக்க
ின்ற வாயையுடையவர்களும், தொழிலார்கள்—வைதிகத்தொழில்
களைச் செய்பவருமான பரமகார்த்திகள், வாழ்—வாழுமிடமான, வில்லி-
புத்தூர்—ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு, மன்—தலைவரான, விட்டு சித்தன்தன்—
பெரியாழ்வாருடைய, (திருமகளான) கோதை—ஆண்டாளுடைய,
வாய்—திருவாக்கில் நின்று அவதரித்த, தமிழ்—தமிழ்ப்பாசரங்களை,
வல்லவர்—ஒதவல்லவர்கள், குறைவு இன்றி—குறைவில்லாமல்,
வைகுந்தம் சேர்வர்—பரமபதஞ் சேர்ப்பெறுவர்.

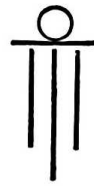
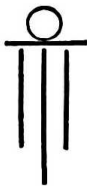
வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (சீதைவாயமுத முண்டாய்) 30 ईषदुन्नस्य
पास्यासि रसायनसिवोत्तमम्। (ஈஷதுந்நம்ய பாஸ்யாமி ரஸாயநமிவோத்
தமம்) என்கிறபடியே பருவம் நிரப்பினவளோடேயித்தீர்புகள் செய்
தாலன்றோ உனக்கு பாயோஜனமுள்ளது. உன்னினைவறிந்து பரிமாறு
கைக்கு அளவில்லாதவெங்கள் சிற்றிலை வந்து சிதையாதேகொள்
ளென்று. (வீதிவாயித்யாதி) எல்லாரும் திரளுமிடத்திலே மறைக்க
வேண்டுமவை மறைக்கவறியாதே பரியட்டங்களை இட்டுவைத்து,

அரு:—பத்தாம் பாட்டு. (சீதை இத்யாதி) வீதி—தெரு. வாய்—
இடம். மழலை—இளமை. வாய்—ஸ்வரப். (சீதைவாயித்யாதி) கோதை
வாயாலே சொல்லப்பட்ட தமிழென்று விசேஷித்தது—நினைத்து
சொல்லுமையன்றிக்கே பகவதநுபவம் வழிந்த சொல்லென்றபடி

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்வரமாக விளையாடுகிற பருவம் சிரர்பாத இடைப்பெண்களுடைய சிரம்பாமென்சொல்லை. (வேதவாயித்யதி)வாயாலுச்சரிப்படதங்கலும் வேதஸூப்தமாகையாலே செய்வதங்கலும் வைதிகக்ரியையாயிருக்கிற ப்ரஹ்மணர் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு ப்ரதாநரான பெரியாழ்வார் திருமகளுடைய பகவதநுபவம் * “वाचःकमवर्तित्वात्” (வாச:க்ரமவர்த்தித்வாத்) வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லை அப்யவலிக்க வல்லவர்கள்; அணைத்தவநந்தரம் இந்தப்பக்கம் நின்றவரென்சொல்லா ரென்னுதல், அன்றிக்கே, காமன் காலிலே விழுதல் செய்யவேண்டாதே, அணைத்தவநந்தரம் அருகு கிற்பாருமெல்லாம் * பணியாவமர ரான நித்யவலித்தரோயம்படியான தேஸூத்திலேபோய்ப் புகப்பெறு வர்கள்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்
பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
இரண்டாந் திருமொழி முற்றிற்று.

முன்னுத்திருமொழி--கோழியழைப்பதன் ப்ரவேஸும்.

அவு:—"தொட்டுதைத்து நலியேல்கண்டாய்" என்னும்படியாக வந்து ஸ்பர்ஸித்து, அகந்தரம், "எம்மைப்பற்றி மெயப்பிணக்கட்டக்கால்" என்னும்படியே இருவரும் இரண்டு உடம்பாயிருக்கையன்றிக்கே ஒருடம்பென்றே ப்ரதிபத்தி பண்ணலாற்படி ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், அப்படி வ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷந்தான், காய்ந்து பொருந்துமாப்போலே பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டு தர்மியும் அழியுமளவாக, இத்தையதுஸந்தித்து, இவர்களுடைய பந்துவர்க்கமானது சிறு பெண்களைபிழக்கவொண்ணாது, இப்படி பிறந்து நின்றபின்பு இனி போக்கடி யென்? என்று பார்த்து, இவர்களைக் கொண்டுபோய் நிலவரைகளிலேயடைக்க; அவர்களும், பிரிவாற்றமாட்டாமே, 31 "उप-वासकृशां दीनां" (உபவாஸக்ருஸாம்தீநாம்) என்று சொல்லுகிறபடியே ஆற்றாமையெல்லாமுடையராய், இவனும், 32 "न मांसं राघवो भुङ्क्ते" (ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே) என்றும், 33 "नवै दंशान् मशकान्" (நைவ-தம்ஸாந் ந மஸ்காந்) என்றும் பெருமாள் கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியாதேயிருந்தாப்போலேயிருந்தது; அதுக்கடி யென்னென்னில், 34 "त्वद्वतेनान्तरात्मना" (த்வத்தகதேநாந்தராத்த்மநா) பரகாய ப்ரவேஸும் பண்ணியிருப்பார்க்குர் ஒன்று தெரியுமோ, தமக்குணர்த்தியுண்டாகிலன்றோ அவையறியவல்லராவது என்னும்படியாய், இவர்களொருக்கால் உறங்காதிருக்கில், 35 "अनिद्रस्सततं" (அநித்ரஸ்ஸததம்) என்னும்படியாய், இத்தகை 36 "ऊर्ध्वं मासान् जीविष्ये" (ஊர்த்வம் மாஸாந் ஜீவிஷ்யே) என்னில்; 37 "न जीवेयं क्षणमपि" (ந ஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்கிறபடியே ஒரு கூணமும் ஜீவிக்கமாட்டாதபடியிறே அவன்படி. இப்படி இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருக்க, பெண்களுடைய தஸையையதுஸந்தித்த பித்ராதிகள், இவர்களை நாம் முடிய நிரோதிக்கில் இழக்குமத்தனையாயிருந்தது. நாமே சேர்த்துவிட்டோமாக

அரு:--கோழிப்ரவேஸே. காய்ந்து பொருந்துமது--ம்ருத்பாண்டமாதல்; இருப்பாதல்; பொன் முதலானவை. அதாவது-ம்ருத்பாண்டம் மனைந்தறுத்தவுடனே கொட்டினால் அழியும், காய்ந்து கொட்டினால் நீரந்தரமாகப் பொருந்துமாப்போலேயும், இரும்பு முதலானவை மழுவுவழக்காய்ந்தால் நீரந்தரமாகப் பொருந்துமாப்போலேயும், இவர்களும் கூடினவாதேயிருந்தால் உம்மஸ்தகரஸமாய் அழிவர்கள்; பிரிந்து கூடினால் நன்றாகக்கூடி தரிப்பர்களென்றபடி. அதுவும்

வொண்ணது, இனியிங்ஙனே ஒரு வழியிடுவோம், 'பெண்கள் வர
லாபத்திற்காகப் பணிநீராட்' என்றென்றுண்டு செய்து போருவது,
அத்தை இவர்கள் செய்வார்கள்; தங்கள் நினைவிலேயதவும் பலிக்
கிறது. நாம் இதுதன்னையறிந்தோ மாகாதொழிகிறோம் என்று
இவர்கள் தாங்கள் தங்களில் ஸமயம் பண்ணியிருக்க; அவனும்,
பிரிந்தபோது துடங்கி இவர்களிடையாட்டம் ஆராயுமதுவேயிறே
யவனுக்குப் பணி, ஆகையாலேதான் பிரிந்தபின்பு பிறந்தவையடைய
பஞ்சலக்ஷங்குடிக்காட்டில் பெண்களுக்குத் தனித்தனியே ஆளிட்டு
ஆராய்ந்து ஊரில் பிறந்த விசேஷங்களும் பிறக்கிறவையும் பிறக்கப்
புகுகிறவையும் அறிந்து, இப்படி பணிநீராடப்போவதாக அத்தயவலித்
திருந்தார்களென்று கேட்டு, தானும் ஒக்கப்போவதாகக் கணிசித்திருக்க
அவர்களும் இவனோட்டை ஸம்ஸ்ரிலவந்தான் பொறுக்கப்போகாது,
அவர்க்குமேலே விஸ்ரிலவவ்யஸந்தான் பாடாற்றப்போகாது. ஸம்
ஸ்ரிலவநீமா விஸ்ரிலவநீகமாயல்லதிராது, ஆனபின்பு, அவனோடே
ஸம்ஸ்ரிலவந்தது பின்னைப்பிரிந்து படுர் வ்பஸநத்தில், முன்புற்றை
விரஹஜ்வரத்துக்குப் பரிஹாரமாக நீரிலேபோய் முழுகி அத்தால்
வந்த ஆர்வாஸத்தைப் பெற்றிருக்கவமையும்; அதுசெய்யுமிடத்தில்
நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளித்துப்போரும் பொய்கையிலே
போகில் அவனறிந்துவரும்; ஆனபின்பு, அவனறியாததொரு
பொய்கை தேடிப்போகவேணும்; அது செய்யுமிடத்தில் திரளப்
போகில் அவனறியா; ஆனபின்பு, ஒருவரொருவராகப் போவோம்;
போமிடத்திலும் வழிகொரியாதபடி இட்ட அடியை அழித்துக்
கொண்டுபோவோம் என்று எல்லாரும் போனார்கள்; அவ்வளவிலே,
இவனும் இவர்களைப் பெறுகைக்கு *எதிர்குழல்புக்குத் திரிவானொருவ
னிறே; இவர்கள் நினைவையறிந்து, இனித்தான் திருவயோத்யையி

ஸம்ஸ்ரிலவமும் குடிஸமுஹத்தைப்பற்ற (குடிக்காடு) என்கிறது.
பிறந்த விசேஷங்களாவது—நிலவறைகளிலே பெண்மனையடைத்தது.
பிறக்கிறவைகளாவது—பித்தராதிகள் அவர்களை நீராடச்சொன்ன
வைகள். பிறக்கப்புகுகிறவைகள் பெண்கள் நீராடப்போகிறவை.
திருவடி பிராட்டியைத்தேடி அடியொத்திப்போலே அடியொத்திப்
போனான், அடியொத்திப்போனான் அவர்கள் அறியார்களோவென்ன;
அருளிச்செய்கிறார் (இவன்ருனிய்யதி.)

உள்ளாரப்போலே வழிமாறிப்போனான் அறிந்திலோம் என்று
மீளும் இனிம்பனன்றே; 38 “इयेव पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि” (இயேஷ
பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதேபதி) என்கிறபடியே அடியொத்தினான்
இவன்தான் || “இருளன்னமாமேனி” என்கிறபடியே இருளோடே
விக்கல்பிக்கலாயிறே திருமேனியிருப்பது. ஆகையால் சாயாவாளை
சாயை பின்செல்லுமாப்போலே, இவர்கள் நிழலிலேயொதுங்கிப்
போய் முற்பட்டுக் கரையைப்பற்றினான்; இவர்களும் இடைப்பெண்க
ளாகையாலே பரியட்டங்கனையும் ஆபரணங்களையுமடையக் கரையிலே
யிட்டுவைத்துப் போய் ஜலத்திலே அவகாஹித்தார்கள்; அவ்வளவிலே
இவற்றையடைய வாரிக்கொண்டு பெரிய வேகத்தோடே போய்க்
குருந்தின்மேலேயேறித் தன்னைத் தெரியாதபடி மறைய நின்றான்;
இவர்களும் கரையிலேயேறிப் பார்த்தவிடத்தில் அவை காணாம
யாலே “இருந்தபடியென்” என்று துணுக்கென்று, நம்முடன் கூட
வந்தாரொருவருமுண்டோ, இது ஆகாஸ்கொண்டதோ, திக்குகள்
கொண்டதோ, இக்குளம் கொண்டதோ, க்ருஷ்ணன் கொண்டானே
என்று இங்ஙனே கலங்கி, 39 “किन्तु स्याच्चित्तमोहोयं” (கிந்நு-
ஸ்யாச்சித்த மோஹோயம்) என்கிறபடியே திருவடி-முன்னேயிருந்து
வார்த்தைசொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் இது இந்நிலத்தில் ஸம்பவிப்ப
தொன்றல்ல என்றிருந்தபடியாலே இது சித்தஸ்கலநம் பிறந்ததோ
என்றும், 40 “उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृणिका” (உந்மாதஜோ-
விகாரோ வா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா) என்கிறபடியே இது உந்

மடிபிடித்து-சாடு; புடவைக்காக வந்தனென்றத்தம்; சண்டை
யிடத்வரி. “தொழுதோம்” என்றத்தைப்பற்ற (இரப்பார்) என்றது.
“மதுவின் துழாய் முடிமாலே” இதயாதியைப்பற்ற (ஏத்துவார்)
என்றது. “கூத்தாட வல்ல வெங்கோவே” என்கையாலே—வாழ்த்
துகைவலித்தம். “குரக்காச” “மகிமையிலீ” என்கையாலே (சீறுவார்)
என்றது “அஞ்சவுரப்பாள்” இதயாதியைப்பற்ற (இவனை) என்றது.
“தடத்தவிழ்தாமரை” இதயாதியைப்பற்ற (தங்களாற்றாமையை அறி
விப்பாராய்) என்றது. மேலில் திருமொழியிலே விஸ்வலேஷித்து
கூடவிழைக்கையாலே இத்திருமொழியிலே ஸம்ஸ்லேஷம் அர்த்தாத்
வரித்தம்.

மாதமோ, ப்ரக்ருதிவிகாரம் பிறந்ததோ, இது இருந்தபடியென்னென்று
 ஸங்கித்து பின்பு தெளிந்தாப்போலே, இவர்களும் அநேகத்தை ஸங்
 கித்து, இவர்கள் எங்கும் பரகு பரகு என்னப்பார்த்துக்கொண்டு வாரா
 நிற்க; இவனைக் குருந்தின்மேலே கண்டார்கள்; கண்டவநந்தரம்
 “இவன் நம்மை மடிபிடித்துவந்தான், நாமும் இவனை மடிபிடித்து
 வாங்கினோமாம் விரகேதோ” என்று பார்த்து, இவனை இரப்பார்,
 ஏத்துவார், வாழ்த்துவார், சீறுவாராய், இவனை இப்படி தீர்ப்பு செய்யப்
 பெற்றுவிட்ட தாயுமொருத்தியே! என்று அவனை வெறுப்பார்,
 தங்கள் ஆற்றாமையையறிவிப்பாராய், இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலும்
 அதுவர்த்திக்; அவனும், பரியட்டங்களும் கொடுத்து ஸம்சலேஷித்
 தானாய்த் தலைக்கட்டுகிறது.

முதல் பாட்டு

கோழியழைப்பதன்முன்னம் குடைந்துநீராடுவான்போந்தோம்
 ஆழியஞ்செல்வனெழுந்தான் அரவணைமேல்பள்ளிகொண்டாய்
 ஏழமையாற்றவும்பட்டோம் இனியென்றுப்போய்கைக்குவாரோம்
 தோழியும்நானும்தொழுதோம் துகிலைப்பணித்தருளாயே.

பதவுரை:—அரவு அணை மேல்—திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கை
 யின்மேலே, பள்ளி கொண்டாய்—திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனே!
 குடைந்து—(குளத்தில்) மூழ்கி, நீர் ஆடுவான்—நீராடுவதற்காக, கோழி
 அழைப்பதன் முன்னம்—கோழி கூவுதற்கு முன்னம், போந்தோம்—
 (இவ்விடம்) வந்தோம்; (இப்போதே வெணறல்,) செல்வன்—செல்
 வதையுடையனான, ஆழியன்—ஸூர்யன், எழுந்தான்—உதித்தான்;
 ஆற்றவும் ஏழமை பட்டோம்—(நாங்கள் உன்னாலே) மிகவும் கஷ்டப்
 பட்டோம்; இனி—இனிமேல், என்றும்—என்றைக்கு, போய்கைக்கு—

அரு:—முதற்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) அது ஒன்றாய் என்றது—
 வேறொன்றுபென்றபடி. இவர்கள் நினைத்ததேது. பலித்ததேதென்ன;
 அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன்ருணித்யாதி.) கோழியழைப்பதற்கு
 முன்னே நீராடப்போகவேணுமென்று நினைத்துப் புறப்பட்டார்களா
 கில், இவன் பின்னைவந்தபடி என்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார்
 (இவர்களிட்யாதி). அதாவது—இவர்கள் இப்படி நினைத்துப் புறப்பட்
 டார்களேயாகிலும் உடனே கோழியும்கூவி, அவனும் உணர்ந்து

குளத்திற்கு, வாறோம்—நாங்கள் வருவதில்லை; தோழியும் நானும் தோழுதோம்—தோழியும் நானுமாக (உன்னைக்) குர்பிடுகின்றோம்; துகிலை—(எங்களுடைய) சேலைகளை, பணித்தபுளாய்—தந்தருளவேண்டும்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) நாங்கள் ஒன்றை நினைத்துவர அது ஒன்றாய் பலித்தபடி கண்டாபே; க்ருஷ்ணன் தான் ராதிரிமுற்குறெல்லாம் பெண்களுடைய முலைகளோடும் தோள்களோடும் பொருது, உறங்குவது பிற்குற்றிலே யாகையாலே, இக்காலத்திலே இவன் உணரான் என்றது பற்றாசாக வாய்த்து இவர்கள் போந்தது; இவர்கள் நினைவிதவானாலும் கோழிகூவின வாறே யுணருவானொருவனாய்த்து. தாங்கள் உறக்கவுறக்கிக் கோழி உணர்த்தஉணர்ந்து போரும்படியைக்கண்டு அந்வயவ்யதிரேகங்களி ரண்டும் அறிந்தாய்த்துப்போந்தது. (அழைப்பதன் முன்னம்) இவன்மனைத் துடைத்தடி எழுப்புவாரைப்போலே கோழிகூவி எழுப்ப வேண்டுமபடியாய்த்து நிதராபரவஸூனாய்க் கிடக்குமபடி. இப்படி நம்மைமறைத்து நாமுணருவதற்கு முன்னே நீங்கள் போந்தது என்னகாரியத்துக்குத்தானென்றுன்; (குடைந்துநீராடுவான் போந்தோம்) 42 “सरयूमवगाहते” (ஸரயூமவகாஹதே) என்னுமாப் போலே உன்னைஞுட்டை விரஹதாபமெல்லாமாறுமபடி குளிக்கப் போந்தோம். உன்வரவை நினைத்துப்போந்தோமல்லோம். நீ வருவ தற்குமுன்னே குளித்து மீளவேணுமென்னும் மனோரதத்தோடே போந்தோம். ஆனால் அதுக்கு வந்ததென், செய்யலாகாதோ என்று அவனும் ஒன்றை நினைத்தான்; அதாவது-தமிழர், கலவியை “சுனை யாடல்” என்று ஒருபேரையிட்டுப் போருவர்கள்; அத்தைப்பற்றத் தன் அபிமத வலித்திக்குடலாகச் சொன்னுனவன்; உனக்கு அது

வந்தானென்று தாத்தாய்ம். உறங்குகையும் உணருகையும் அறிந்த படி எப்படியென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தாங்களுறக்கவித்யாதி) நீயுணருவதற்கு முன்னம் என்னுதே “கோழியழைப்பதன் முன்னம்” என்று விசேஷித்தபோதே-கோழி கூவுவதற்கு முன்பு இவனுக்கு உறக்கமுண்டாகையு. கோழி கூவினாலு உணருமென்றபடியாய்த்தே, இதறிந்தபடியென் இவர்களென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தாங்களு றக்கவித்யாதி) தாங்களுறக்க—தங்களைடே கூடியிருக்கிறபோது உறங்குகை, அந்வயம்—உறங்குகை; வ்யதிரேகம் உணருகை.

செய்யவொண்ணாதுகாண், உன் நினைவையெண்ணி வந்து தோற்றி
 னாண்காண் ஸ்ரீமான் ஆதித்யமென்கிறார்கள். (ஆழியன் செல்வனெழுந்
 -தான்) கடலிலே முழுநி ஈழுவாரைப்போலே தோற்றினென்னுதல்;
 அன்றிக்கே, மண்டலத்தைச்சொல்லுதல்; ஆதித்ய ரதத்தைச்சொல்
 லுதல். (செல்வன்) ஸ்ரீய:பதியான நாராயணன் தன்பக்கலிலே
 பிராட்டியோடே ஸந்திதி பண்ணும்படியான ஸர்ப்பத்தையுடையவன்.
 அது பின்னே ஆர்க்கமுக்கு? உங்களுடைய அங்கப்ரத்யங்கங்களை
 அழகிகாக்கக் கண்டதுபவிக்கைக்குடலாகிறது, நீங்கள் தான் ஒருகார்
 யத்திலே உபக்ரமிக்கும் போது அது செய்து தலைகட்டுகைக்கு
 வேண்டும்போதறிந்தன்றோ புறப்படுவது, நீங்களாரை நினைத்துப்
 போர்திகோளென்ன; (அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டாய்) உன்னுறக்
 கத்தை மெப்பென்றுபோந்தோம். “விநதை சிறுவன் சிறகென்னும்
 மேலாப்பின்சீழ் வருவானே” என்கிறபடியே இவ்வவதாரந்தான் இரு
 புரியூட்டியிருக்கையாலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின
 படியும் தங்களுக்கு விஸ்தமாசச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அங்ஙனன்
 றிக்கே, திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்த்தருளினபடியை நினைத்துச்
 சொல்லிற்றாகவுமாம். அங்குக் கண்வளர்த்தருளினபடியாகில் உன்னு
 டைய ரக்ஷணத்தை விச்வலித்துப்போந்தோமென்கிறார்களாகிறது;
 இங்கே பள்ளிகொண்டருளினபடியாகில் படுக்கையாய்ப்பாலே நீயுண
 ராதே உறங்குவது என்னுமத்தைப்பற்றப்போந்தோமென்கிறது.
 அவன் உறங்கினானில் அவ்வுறக்கத்தையதுஸந்திப்பார்கள்; உணர்ந்
 தானில் அத்தையதுஸந்திப்பார்கள்; வேறென்றறியார்களே. நம்மு
 றக்கத்தை விச்வலித்துப்போந்த உங்களுக்கு இப்போது வந்ததென
 னென்ன; (ஏழமையாற்றவும் பட்டோம்) அழகிதாக இனிம் பு

குடைந்து-உள்புக்கு. ஆழியன்செல்வன்-ஆதித்யன். அது பின்னே
 ஆர்க்கமுக்கென்றது-ஆர்க்கு நல்லதென்றபடி. ஒரு கார்யத்திலே உபக்ர
 மிக்கும் போதென்றது-நம்மையறியாமல் நீராடவென்று உபக்ரமிக்கும்
 போதென்றபடி. போதறிந்தன்றோ புறப்படுவதென்றது—ஏற்கவே
 புறப்படவேண்டாவோவென்றபடி. அதாவது—கோழி கூவுவதற்கு
 முன்னே புறப்படுகிறோமென்னாதே, அதுக்கு முன்னே புறப்பட
 வேண்டாவோவென்றபடி. ஆரைநினைத்து-எத்தைநினைத்து. க்ருஷ்ண
 னுக்குத் திருவனந்தாழ்வானுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார்

பட்டோம். ஆகில் இனியிதுக்குமேல் வருவதென்? (ஆற்றவுப்) மிகவும். நீ நெடுநாள் எங்கள் கையில் பட்டதெல்லாம் ஒருகூணத்திலே நாங்கள் உன்கையிலே பட்டோமென்கிறார்கள். “ஆகில் இனியிதுக்குப்பரிஹாரமுண்டோ. 43 “अवश्यमनुभोक्तव्यं” (அவச்யமநுபோக்தவ்யம்) அன்றோ, அத்தைத் தப்பப்போமோ இனி, நீங்கள் தான் இதுக்குப்போக்கடியாக நினைத்திருந்ததென்?” என்றான்; இதுக்குப்போக்கடியற்றுப்போகவேணுமோ? (பொய்கைக்கு வாரோம்) ஊரில்தானே “பெண்கள் கிடாய், க்ருஷ்ணன் கிடாய்” என்று நியமிக்கையாலே, உனக்குத் தேரற்றிற்றுச் செய்யவொண்ணாது, பொய்கையில்தானே வாரோம்; இத்தனையன்றோ வென்கிறார்கள். “வாரோம்” என்று சொல்லியன்றோ நீங்கள் வருவதென்றான்; (என்றும் வாரோம்) என்கிறார்கள். “என்றும் வாரோம்” என்று சொல்லியன்றோ என்றும் வருவது என்றான்; (இனியென்றும் பொய்கைக்கு வாரோம்) இவர்கள் “வாரோம்-இனி” என்றவாறே, தப்பவிழுந்ததாகாதே! என்று அஞ்சி நம்மையும் இவர்களையும் சேரவிடுவாராரோ என்று பார்த்தான்; இரண்டுதலையையும் சேரவிடுகைக்கு பரிகரம் கைகண்டு வைத்தோம், இனி நம்மையும் இவர்களையும் சேரவிடுகைக்கு அஞ்சலியல்லதில்லை என்றறியுமே, அது பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம், நீங்கள் என்னையறியாமல் போந்ததுக்குப் பரிஹாரமாகக் கும்பிடுங்கோளென்றான்; என்றவாறே, ஒரு கையாலே கும்பிட்டார்கள்; அதொண்ணாது, இரண்டு கையாலும் கும்பிடுங்கோளென்றான், ஆனால் (தோழியும் நானும் தொழுதோம்) அது போராது. நாலுகையாலும் தொழவேணும் என்றான்; (தோழியும் நானும் தொழுதோம்) இவர்கள் தொழச்செய்தேயும் கொடாதே “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் கொண்டாடியிருப்பார் பக்கலன்றோ இது பலிப்பது,

(இவ்வவதார மித்யாதி.) இருபுரி-மதுஷ்யத்வே பாத்வம். உன்னுடைய ரகூணத்தை விஸ்வலித்தப் போந்தோமென்றது—ஆஸ்ரித ரகூணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனன்றோ, நம்மை நலியப்போகிறானோ என்று விஸ்வலித்தப் போந்தோமென்றபடி. இத்தால்—அவனுட்கத்தோடு உணர்த்தியோடு வாசியறத் தங்களுக்கு ரகூகமென்றிருப்பார்கள் என்னுமத்தை ஸ்வாபதேஸமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவனுறங்கினாகிலித்யாதி.) ஆற்றவுப்-மிகவும். “என்றும் வாரோம்”

ப்ரணயிதிவிஷயத்தில் வந்தால் நம் அபிமதம் பெற்றன்றோ கொடுப்
பது என்று பின்னையார் ஒரு நிலைதிற்கிறான்; அந்த ப்ரணயிதவத்தை
விடாய், அஞ்சலிக்குப் பலவித்தியுண்டுகொண், எங்கள் து கி லை த்
த ந் த ரு ள், உன் நினைவொழியவும் பலிப்பதொன்றன்றோ அது.
44 “अज्ञलिः परमा मुद्रा” (அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா) என்னக்கடவதிறே.

இரண்டாம் பாட்டு

இதுவேன்புகுந்ததிங்கு அந்தோ! இப்போய்கைக்கெவ்வாறுவந்தாய்?
மதுவின்முழாய்முடிமாலே! மாயனே! யெங்களமுதே!
விதியின்மையாலதுமாட்டோம் வித்தகப்பிள்ளாய்! விரையேல்
குதிகொண்டரவில்நடித்தாய்! குருந்திடைக்கூறைபணியாய்.

பதவுரை:—இங்கு—இங்கே, புகுந்தது இது என்—(நீ) வ ந் து
சேர்ந்த விதற்குக் காரணமென்ன? இ போய்கைக்கு—இக்குளத்திற்கு,
எவ் வாறு வந்தாய்—எவ்வழியாலே வந்தாய்? மது இன் துழாய் முடி
மாலே—தேன்மாறாத இனிய திருத்தழாய் மாலே சூடிய திருவபி
ஷேகத்தையுடைய பெரியோனே! மாயனே—ஆச்சரிய சக்தியுடைய
வனே! எங்கள் அமுதே—எங்களுக்கு அம்ருதம் போல் இனியனான
வனே! விதி இன்மையால்—விதியில்லாமையாலே, அது மாட்டோம்—
ஸம்ச்சேஷத்திற்கு இசையமாட்டோம்; வித்தகப் பிள்ளாய்—ஆச்சரிய
சேஷடைகையுடைய பிள்ளாய்! விரையேல்—அவஸரப்படவேண்டா;
அரவில்—காளிய நாகத்தின் மேல், குதிகொண்டு—குதித்துக்கொண்டு,
நடித்தாய்—நர்த்தனஞ் செய்தவனே! குருந்திடைக் கூறை—(அக்)
குருந்த ம ர த் தி ன் மேல் வைத்திருக்கிற சேலைகளை, பணியாய்—
கொடுத்தருள்.

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (இதுவித்யாதி) தங்கள் அபிமதம்
பெற்றுப்போகப்பாராநின்றார்கள்; நம் அபிமதந்தான் நிலைக்கிறிலர்கள்;
என்றது—ஒருநாளும் வாரோமென்றபடி. அது—வாராதது. தொழு
தோம்—ஆனிலே ஒருகையாகத் தொழுகை. அவன் நிலைவொழியத்
திருநாமத்துக்குப் புடவை சூரந்தாப்போலே அஞ்சலிக்கும் பலிக்கு
மென்றபடி.

அரு:—இரண்டாம்பாட்டு. (இதுவித்யாதி) போலிருக்க நெஞ்சிலு
மென்றது—பரியட்டத்தைக் கொண்டுபோனப்போலே நெஞ்சையும்
அபஹரித்தானென்றபடி. அவன் கொண்டுபோனதறிந்திருக்கக்

இவர்கள் போக்கிருந்தபடியென்? இங்ஙனல்ல செய்வது என்று பார்த்து குருந்தினின்றும்ழிந்து ஸோஷித்த பரியட்டங்களை வாரிக் கொண்டு சுழல்காற்றுப்போலே பெங்குமொக்க வ்யாபரித்து, இன்னது செய்தான் என்று இவர்களுக்குப் ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாதபடி பரியட்டத்தின்போலிருக்க நெஞ்சிலும் வ்யாபரித்துக்கூடுகப்போய், குருந்தின்மேலேயேறி மறையவிருந்தான்; இவர்களும் கரையிலே போந்தேறி, ஒன்றுக்காணாமையாலே ஸ்தப்தைகளாய் (இதுவென்புருந்திக்கு) மின்னாத இடிவிழுந்து நிற்கக்கண்டோம், இனி இங்குப்புருந்ததுதானென்? 'நீ ஸ்தப்தனாயிராநின்றாய், அவ்விஷய ஸ்ரவணம் உனக்குண்டாய்த்தோ' என்று கேட்கப்பண்ணும் விஷயம் கண்ணுல்கண்டால் பேசாதிருக்கப்போமோ. ஸ்ரவண மாத்ரத்திலே யழிக்கும் விஷயம் ஸாக்ஷாத்நித்கால் கலங்காதிருக்கவொட்டாததே. குணஸ்ரவணத்தாலே அழிக்கும்விஷயம் தீம்புக்கிலக்கானால் பேசாதிருக்கப்போகாதிதே. (அந்தோ) நம் நினைவு அவனுக்குடலாவதே! நாம் இவனுக்கு முன்னே வரவேணும் என்று போந்தோமானோம், இவன் நமக்கு முன்னே கோலிவந்து நிற்பதே!. நீங்கள் இழவாளராய் நோவுபடுகைக்கு இப்போது விஸோஷித்து வந்ததென்? பண்டு தான் நான் உங்களோடு வாரேனோ என்ன (இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்) நீயும் நாங்களுமாய் ஜலக்ரீடைபண்ணிப்போரும் பொய்கையோ இது, இகறிந்து நீவந்தபடி எங்ஙனே, நாங்கள் உண்ணைக்கூடக்கொண்டு போந்திலோம், இட்ட அடியையும் அழித்தன்றோ நாங்கள் போந்தது, நீயிங்குவந்தவழியென். (இப்பொய்கைக்கெவ்வாறு வந்தாய்) ஆனை நின்ற பொய்கையாய் வந்தாயல்லே.

கேட்பானென்னென்ன; கலக்கத்தின் கார்யமென்னுமத்தை ஸ்ருத்யர்த்தத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (நீ ஸ்தப்தனாயித்யாதி) விவரணம் (ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே) என்று தாத்பர்யம். (குணஸ்ரவணத்தாலே) என்ற வாக்யம்—தாத்பர்யாந்தரம். குணஸ்ரவணத்தாலே என்றது—நியந்த்ருத்வரூபகுண ஸ்ரவணத்தாலே என்றபடி. வெறுமனிருக்கப்போமோவென்றபடி.

ஆறு-வழி; எவ்வாறு-எந்தப்ரகாரத்தாலே என்னுதல்; எவ்வழியாலேயென்னுதல். "எவ்வாறு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இட்ட அடியையும்) என்று ஸ்வாபதேஸம்; ஆனையென்று பொருள். (பொது

ஆர்த்தநாதம் வழிகாட்ட வந்தாயல்லை, எவ்வாறு வந்தாய். (இப் பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்) காளியன் கிடந்த பொய்கையாய் வந்தாயல்லை; முதலேகிடந்த பொய்கையாய் வந்தாயல்லை. அது கூலன் கிடந்த பொய்கையாய் வந்தாயல்லை; ப்ரதி கூலன் கிடந்த பொய்கையாய் வந்தாயல்லை; நீ வந்தவழியென்? அது கொடு கார்ய மென்? “வந்து கொடுநின்றோமே, பலம் கைப்பட்டால் ஸாதநம் நிரூபிக் கக்கடவதோ” என்றான்; இவர்கள் தோல்வியையும் தன் ஜயத்தையும் அதுஸந்தித்து மேனாணித்தமை தோற்ற மிகைத்து வார்த்தை சொல்லத் துடங்கினான்; பொகடு. இவன் கையிலே அகப்பட்டோம், இங்ங னன்று இது வாங்குவது, ஸ்தவப்ரியன், இவனையேத்திக்கொள்வோ மென்று பார்த்து ஏத்தத்துடங்கினார்கள் (மதுவித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாக வைத்த வலையத்தோடே கூட நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்து, தன்மேன்மை தோற்றப் பரமபதத்திலே ஸர்வேஸ்வரனா யிருக்குமிருப் பபச்சொல்லுகிறது; அவ்விருப்பை இவ்வருகுள்ளாரும் பெற்றேவனுமென்னும் வாதஸல்யத்தாலே அகர்மவஸ்யனானதான் கர்மவச்யரோடு ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து இடையருக்கு ஏவிக் கொள்ளலாம்படி பவ்யனாய்நின்ற ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (எங்களுமுதே) அத்தனை பொதுவான நிலையன்றிக்கே எங்களுக்கே ஸ்வம்மாய் நிரவதிக போக்யதையையுடையனாய் நிற்கிறதிலே. தேவர் களுக்கு உப்புச்சாறுபோலன்றிக்கே, எங்களுக்குக்கூறான அம்ருத மாய்த்து. நீங்கள்தான் நம்மேன்மையறிந்திகோளே, உங்களுக்கே ஸ்வம்மானமை தோற்றச்சொன்னிகோளே, தந்தாமது என்றறிந்தால் தந்தாமுடைமை மங்காமல் நோக்கி விதிமயாகக்கொள்ள வேண்டாவோ என்றான்; அதெனனப்புதென்ன; உங்கள் கண்களாலே என்னைக் கடைக்கித்து என்ஸத்தையை உண்டாக்கி நீங்களும் நானுமாக அதுப விக்கப் பார்க்கவாகாதோ என்றான்; (விதியின்மையாலது மாட்டோம்)

வான)-பரமபதத்திலுள்ளாரீர்க்கும் அவதாரத்திலுள்ளாரீர்க்கும் பொது வான நிலையன்றிக்கேயென்றபடி. (தேவர்களுக்கு) இத்யாதி வாக்யம்- தாத்பர்யாந்தரம். வித்தகன்-ஸமர்த்தன், விரையேல்-அருங்கொப்பி லேறாதே, ஏறினால் ஸத்தையழியுமென்றபடி. குதிகொண்டு-காளியன் தலையிலே குதித்துக்கொண்டு, நடித்தாய்-ந்ருத்தப்பண்ணினாய்! (அது கிடக்கிடாய்) எங்கள் பட்டைத்தாராயென்கிறார்களென்று பூரிப்பது.

அது பொல்லாதோ, அழகிய தொன்றன்றோ; ஆகிலும் எங்கள் பாக்யஹாநியாலே அதுமாட்டுகிறிலோம் என்றார்கள். “அது” என்றார்களிறே அவன் நினைவைத் தாங்களறிந்தமை தோற்ற. ஆகில் நானும் என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே பரியட்டம் தரமாட்டுகிறிலேனென்னு, இவற்றையுங்கொண்டு அருங்கொப்பிலே போயேறினான்; இவனுக்கு பாக்யஹாநியாவது-அவர்களுடன் கூடாமையிறே. (வித்தகப் பிள்ளாய் விரையேல்) எங்கள் ஸத்தையையும் அழிக்கப்பாராதேகிடாய். எங்கள் போகத்துக்கு விச்சேதம் பண்ணினாயாகிலும் எங்கள் ஸத்தையை அழிக்கப்பாராதே கொள். நான் விரைந்து எங்கே என்ன ஸாஹஸம் செய்யக்கண்டிகோளென்றான்; (குதி கொண்டரவில் நடித்தாய்) 45“एकदा तु विना राम” (ஏகதா து விநா ராமம்) என்கிறபடியே-தமயனார் கூணம் பேர சிற்கப் பார்பின்வாபிலே விழக் கடவ உனக்குஇவை சால அபூர்வமோ, அதுகிடக்கிடாயென்கிறார்கள். நம்கையிலே காணிலிறே இவர்கள் வேண்டுவது என்று பார்த்துப் பரியட்டங்களைக் குருந்திலேயிட்டு வைத்துக் கையைத்தட்டி, என் கையிலுண்டோ நான்தர என்றான்; (குருந்திடைக் கூறைபணியாய்) உன்கையிலில்லை, குருந்தின்மேலே கிடக்கிறவற்றைத் தா என்கிறார்கள். எங்கேனும் கிடக்கிலும் இவன் திருவுள்ளமுண்டாகில்லது வித்தியாதென்றபடி.

முன்றும் பாட்டு

எல்லே! ஈதென்ன இளமை? எம்மனைமார்காணிலோட்டார்

பொல்லாங்கு ஈதென்றகருதாய் பூங்குருந்தேறியிருத்தி

வில்லாலிலங்கையழித்தாய்! நீவேண்டியதேல்லாந்தருவோம்

பல்லாரும்காணுமேபோவோம் பட்டைப்பணித்தருளாயே.

பதவுரை:—வில்லால்—கில்லாலே, இலங்கை—லங்கையை, அழித்தாய்—நாசஞ் செய்தருளினவனே! எல்லே—என்னே! ஈது என்ன இளமை—இது என்ன பிள்ளைத்தனம்! எம் அனைமார்—எங்களுடைய தாய்மார்கள், காணில்—கண்டால், ஒட்டார்—(மறுபடியும் எங்களை வீட்டின்வழி வர) ஒட்டார்கள்; (நீயோவென்றால்), ஈது—எல்லாரும்

அரு:-முன்றும்பாட்டு. (எல்லேயித்யாதி) எல்லே-என்னே, எல்லே என்று-தொழியைப்பார்த்துச் சொல்லிற்றகவுமாம், எம்மனைமார்-எங்களன்னைமார்;-தாய்மார். கருதாய்-நினையாய், கருதாய்-கருதுகிற

ஏசுப்படி எங்களை நிர்வாணமாக்கி நிறுத்தியிருக்கிற இது, பொல்லாங்கு என்று—பொல்லாத காரியமென்று, கருதாய்—நினைக்கிறாயில்லை; பூகுருந்து—புஷ்பித்திராநின்ற குருந்த மரத்தின்மேல், ஏறி இருத்தி—ஏறியிராநின்றாய்; நீ வேண்டியது எல்லாம்—நீ அபேக்ஷிக்குமவற்றையடங்கலும், தருவோம்—கொடுக்கிறோம்; பல்லாரும்—(ஊரிலுள்ள) பலரும், காணாமே—காணாதபடி, போவோம்—போகிறோம்; பட்டை—(எங்களுடைய) பட்டுச்சேலைகளை, பணித்தருளாய்—தந்தருளவேணும்.

வ்யா:—மூன்றும்பாட்டு. (எல்லையித்யாதி) இவர்கள் நெடும் போது நீரிலேகின்று நோவுபடச்செய்தே இவர்கள் பரியட்டங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு குருந்தின்மேலேயிட்டு வைத்திருந்தான்; நாங்கள் நீரிலே நெடும்போது நின்று க்லேஸப்பட நீ பேசாதிருக்கிறதென்? பரியட்டங்களைத்தா என்ன; பரியட்டங்களைத்தா நீரில் நின்றும் கரையிலே போந்தேறுங்கொள்ளென்றான்; அத்தை மெய்யென்று சிலர் கரையிலே போந்தேறினார்கள்; ஏறினவிவர்களுடைய அங்கப்ரத்யங்கங்களை யூன்றப்பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணி, சில விலாஸ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ண; (எல்லையிதென்னவிளமை) என்னே! இதொரு பாலிஸ்ப்ரவ்ருத்திகளிருக்கும்படியென்! என்றார்கள். நான் பாலனாக, நீங்களோதான் பஞ்சதஸுவார்ஷிசுவயஸ்கராய்ப் பரிமாறினிகோள், அதில் வந்தால் உங்களோடு என்னோடு வாசியுண்டோ. இரண்டு திறத்தாரும் ஒத்த பருவமானபின்பு பருவத்துக்கிடாகப் பரிமாற நீங்களுடன் பட்டிலிகோள் என்றான்; (எம்மனைமார்க்காணி லொட்டார்) நாங்கள் உடன் படாமையுண்டோ, எங்கள் பந்துக்கள் காணிலொட்டார்கள் என்றத்தாலேகாண் நாங்கள் மாட்டாதொழிகிறது என்ன; எனக்கும் ஒருதாயும் தம்பபனும் உறவுமுறையாருமில்லையோ, நானேதேனும் காமபற்று வானத்தினின்றும் விழுந்தேனோ. அவர்கள் உண்டாயிருக்கவன்றோ நானும் இங்ஙனையிருக்கிறது, உங்களுக்கு அதில்லையாய்த்தேயென்றான்; எங்களைப்போலேயோ நீ

யில்லை. அப்படியேயிருக்கவேணும்—அந்தப் பிராட்டியைப்போலேயிருக்கவேணும். கீழ்வாக்ய விவரணம் (நீங்களித்யாதி.) மடியேற்கைமடியிலேவந்தேருங்கொள்ளென்று கருத்து. பல்லாருங்காணாமே போவோம்—பலர் கண் படாமல் ஏகாந்தமாக ஸம்ச்சேஷிக்கப்போவோம்.

என்றார்கள்; எனக்கு வாசியென்னென்ன; உனக்கு வாசியுண்டு
(பொல்லாங்கிதென்று கருதாய்) நீபழி என்னப்பண்ணிப்பதி; நாங்கள்
பழிக்கு அஞ்சவுதோம்; இதுகாண் உனக்கும் எங்களுக்கும் வாசி.
(பூங்குருந்தேறியிருத்தி) நான் பழிக்கு அஞ்சேனெனிலும் உங்களுக்கு
இது தரவேண்டுவதில்லையிறெயென்று குருந்தின்மேலே இவற்றையுங்
கொண்டு அதில் பூப்பொருந்தினப்போலே பொருந்தி, இழியக்
கணிசியாதேயிருந்தான். (வில்லிலிலங்கையழித்தாய்) ஒருத்திக்காக,
பாற்றமா திகளுடைய அஸ்தாங்களுக்கும் அழியாதபடி வரபலத்
தாலே பூண்கட்டினவூரை, மனிச்சக்கேகாந்தமான வில்லாலே மூலை
யடியே வழிபோப்படி பண்ணினவுனக்கு இப்போது ஸ்வபாவம்
வேறு பட்டபடியென். இப்போது என்ஸ்வபாவம் வேறு பட்டதில்லை,
உங்கள் ஸ்வபாவமும் வேறுபட்டதில்லை, உங்கள் ஸ்வபாவமும்
அப்படியே இருக்கவேணும். நீங்கள் என்னைவுக்கிடாக வரிவன்றோ
நான் உங்கள் காரியஞ்செய்வதென்ன; அதிலும் ஒருகுறையுமில்லை,
உன் அபேகூதிதமெல்லாம்செய்யக்கடவோம் என்றார்கள்; ஆகில் தரலா
காதோ என்று மடியையேற்றான்; (பல்லாரும்காணுமே போவோம்)
இவ்வண்ணு காண் இதுசெய்வது, அதில் உருவ நடக்கும்படி
செய்யவேணுங்காண், (பல்லாரும்காணுமே போவோம்) என்றார்கள்.
பலர் காணிலுங்காண்கிறார்கள், தவிரிலும் தவிருகிறார்கள், நான்
முந்தற முன்னம் கண்டேனே, ஆகில் போங்கோளென்றான்; (பட்டைப்
பணித்தருளாயே) பிறர்முன்னே நாங்கள் நிற்கும்படி எங்களைப்
பண்ணியருளாயே.

நாலாம் பாட்டு

பரக்கவிழித்தேங்கும்நோக்கிப் பலர்குடைந்தாடும்சுனையில்
அரக்கநில்லாக்கண்ணீர்கள் அலமருகின்றவாபாராய்
இரக்கமேலொன்றுமில்லாதாய்! இலங்கையழித்தபிரானே!
குரக்கரசாவதறிந்தோம் குருந்திடைக்கூறையணியாய்.

பதவுரை:—இலங்கை அழித்த பிரானே!—; பலர்குடைந்து ஆடும்
சுனையில்—பல பெண்கள் படிந்து நீராடும் இப்பொய்கையின் கரையில்,
எங்கும்—நாற்புறத்திலும், பரக்க விழித்து—நன்றாக விழித்து, நோக்கி-
கண்ணீர்கள்—கண்ணீர்த்தாரைகள், அரக்க நில்லா—அடக்கினாலும்

நிற்கமாட்டாதவைகளாய், அலமருகின்ற ஆ—தனும்புகிறபடியை; பாராய்—உற்றுநோக்கு; ஒன்றும் இரக்கம் இலாதாய்—கொஞ்சங்கூட தயவு இல்லாதவனே! குரக்கு அரசு ஆவது அறிந்தோம்—நீ மரமேற வல்லார்க்குள் தலைவன் என்பதை அறிந்துகொண்டோம்; (ஆன பின்பு,) குருந்திடை கூறை—குருந்தின் மேலுள்ள (நங்கள்) சேலைகளை, பணியாய்—கொடுத்தருளவேணும்.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (பாக்கவித்யாதி) இவர்களும் நான் சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லாநின்றார்கள், இங்ஙனன்று செய்வது, அச்சமுறுத்திக் காரியங்கொள்ளவேணும் என்று பார்த்து; சிலர் வருகிறார்களாகக்கொண்டு, சுற்றிலே பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, திரியவும் சிலர் வருகிறார்களாகக்கொண்டு, அதுக்கும் கூசினதை அத்திக்கிலே சில தழைகளையிட்டு மறைப்பது, தழைப் புரையே எட்டிப்பார்ப்பது, இப்படிசுளைக்கொண்டு சிலர் சிலர்க்கு பயாவஹமாயிருப்பன சிலவற்றைச் செய்யத்தொடங்கினான்; அவ் விடந்தான் பலரும் வருமிடமாய் இவன் செய்கிற செயலுக்கு ஸம்பாவனையுள்ளவிடமுமாயிருந்தது; ஸர்வஸாதாரணமான சுனையாய்த்து, இவனுடைய பயாவஹமான வ்யாபாரத்தாலும், ஸர்வஸாதாரணமான ப்ரதேஸமாகையாலும் துணுக்கென்று கண்ணநீர் விழவிடப் புக்கது; அதுதான் நாம் இவன் முன்னே செய்தோமாகிறதென், மறைக்கவேணுமென்று பார்த்து அமைப்பதாகக் கணிசித்தார்கள்; இவர்கள் நியமிக்கப்பார்த்தவிடத்திலும் நின்றதில்லை; அநந்தரம், ஆர் வருகிறாரோ என்னுமத்தாலும், கண்ணநீர் நிலலாமையாலும் கிடந்து தடிக்கப்புக்கார்கள்; நீ பரியட்டந்தாவேண்டா, அந்நய பரதை பாவிக்கிறத்தைத் தவிர்த்து நாங்கள் படுகிற அலமாப்பைப்பாராய் என்கிறார்கள்.

அரு:—நாலாம் பாட்டு. (பாக்கவித்யாதி) “பலர் குடைந்தாடும் சுனையில்-பாக்க விழித்தெங்கும் நோக்கி துணுக்கென்று கண்ணநீர்கள்-அரக்கநில்லாமல் அலமருகின்றவா பாராய்” என்று ஸுப்தார்த்தம். இவர்கள் பாக்கவிழிக்கைக்கு ஹேதுவான அவன் வ்யாபாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுமித்யாதி). “எங்கும் நோக்கி” என்றது-நோக்குகிறபென்று ஈச்வரகர்த்தருகமாதல்; அன்றிக்கே, ஸ்வகர்த்தருக

இவர்கள் இப்படிச் சொல்லச்செய்தேயும் நிர்த்தயரைப்போலே பாராதேயிருந்தான்; (இரக்கமேலொன்று மிலாதாய்) இப்போது இரக்கமின்றிக்கேயிருக்கிறீர், முன்பு ஒருத்திக்காக இலங்கையை அழியச்செய்து உபகரித்தவன்! தனக்கே ஒருக்காலொருபடியும் மற்றொருபோது ஒருபடியுமாக வேறுபடுமோ ஸ்வபாவம்? நமக்குள்ளது தன்னையும் இல்லையென்ன நின்றுகொளாகில், இனி இல்லையாயேவிட வமையாதோ என்னு, அவற்றையுங்கொண்டு ஒருகொப்பிலே தாவினான்; (குரக்கரசாவதறிந்தோம்) நீ மரமேறவல்லார்க்கு முதலியென்னுமிடம் நாங்குளறிந்தோங்காண். அன்றிக்கே, காபேயமாகச் சிலவற்றைச் செய்யத்துடங்கினான்; (குரக்கரசாவதறிந்தோம்) என்கிறார்களாதல். கையில் பரிபட்டங்களைக்குருந்திலே பொகட்டு நம்மையையாதே நீங்களை ஏறி வாங்கிக்கொள்ளுங்கொள்ளுனான்; (குரக்கரசாவதறிந்தோம்) மரமேறுவார்க்கு நிர்வாஹகரானாரோ தருவார்? ஏறமாட்டாதாரோ தருவார்? *

ஐந்தாம் பாட்டு

காலேக்கதுவிடுகின்ற கயலோடுவாஜாவிரலி

வேலைப்பிடித்தேன்னைமார்களோட்டில் என்னலிளையாட்டோ

கோலச்சிற்றடைபலவும் கொண்டீயேறியிராதே

கோலங்கரியிரானே! குருந்திடைக்கூறைபணியாய்.

பதவுரை:—கரிய—கறுத்த, கோலம்—திருமேனியையுடைய, பிரானே—கண்ணபிரானே! கயலோடு—கயல் மீன்களும், வாஜை—வாளை மீன்களும், விரலி—ஒன்றுக்கடி, காலே—(எமது) கால்களை, கதுவிடுகின்ற—கடியாநின்றன; (இப்படி நீ எங்களை வருத்தப்படுத்து மாதல். அதாவது—அவன் நோக்கினது கொண்டு நாங்களும் பார்க்கிறார்களென்படி. அரக்க—அடக்க, ஹேது பூர்வகமாக ஸ்பந்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார். (அநந்தரமித்யாதி) அன்றிக்கே “நோக்கி” என்றத்தை “நோக்க” என்றாய், “பலர் குடைந்தாடும் சுனையில்—பாக்க விழித்தெங்கும் நோக்க—அதனாலே, கண்ணீர்கள்—அரக்கநில்லா—அலமருகின்றவா பாராய்” என்று இங்ஙன ஸ்பந்தார்த்தமாக்வி அருளிச்செய்கிறார் (நீ பரிபட்டமித்யாதி). அரக்கநில்லா—அமைக்கநில்லா, இரக்கா—க்ருபை; இரக்கமேல்—இரக்கமாகில். “பணிபாய்” என்றதுக்கு முந்தின வர்த்தத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (மரமேறுவாரித்யாதி.)

வதைக்கேள்விப்பட்டு), என் ஐமார்கள்—எங்கள் தமையன்மார்கள், வேலை பிடித்து—வேலைப்பிடித்துக்கொண்டு, ஒட்டல்—உண்ணைத்) தூத்திவிட்டால், என்ன விளையாட்டு—(அது பின்பு) என்ன விளையாட்டாய் முடியும்? நீ—நீ, கோலம்—அழகிய, சிற்றூடை பலவும் கொண்டு—சிற்றூடைகளையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு, ஏறி இராது—(மரத்தின் மேல்) ஏறியிராமல், குருந்திடை—குருந்தமரத்தின்மேலுள்ள கூறை (எங்கள்) சேலைகளை, பணியாய்—தந்தருள்.

அவ:-அஞ்சாம் பாட்டு. ஆந்தராளக்குடியிலே பிறந்தாளொருத்தியுண்டு போலே காணும். ஈர்வாமர்மஜைஞாயிருப்பாளாய் ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவான் ஆபந்நாகத் தன்மேனமை பாராதே அது இடர் பட்ட பொய்கையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து உதவி அகி னுபத்தைப் பரிஹரித்து, பின்னையும் ஏற்கவே வந்து பரிஹரிக்கப் பெற்றிலோம், நோவுபட்ட பின்பு வந்து பரிஹரித்தவிதுவுமொன்றாய்த்தோ! என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குப்படியை அறிவாளொருத்தி, நீ பண்டு உன்னையாஸ்ரயித்ததொன்றை ஒரு நீர்ப்புழு நலிய ஒரு ஜலசராஸ்தவம் என்று பாராதே வந்து விழுந்தபடியறிசியே; இன்று அவ்வளவன்றிக்கே இரண்டுகிடாய் எங்களை நலிகின்றதென; பரியட்டங்களையும் கொண்டுவந்து விழுமென்று பார்த்து அத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்.

வயா:- (காலையித்யாதி) கயலோடு வாளையானது கலந்து காலேக் கதுவாகின்றதுகிடாய். ஒன்று நலிய அன்று பட்டபாடறிதயே நீ, இப்போது இரண்டுகிடாய் நலிகிறது. 46 “अतन्वितचमूपतिप्रहितहस्तमस्वी कृतप्रणीतमणिपादुकं” (அதந்த்ரிதசமுபதிப்ரஹிதஹஸ்தமஸ்வீக்ருதப்ரணித் மணிபாதுகம்). ஆஸ்ரிதன் கால்நொந்து கையெடுத்துக்கூப்பிட நம் கையும் காலும்பேணவே என்று சேனைமுதலியாரையும் கைவிட்டு,

அரு:-அஞ்சாம் பாட்டு. (காலையித்யாதி) பரியட்டங்களைத் தர வேனுமென்று அபேக்ஷிக்கிறவர்கள், வாளையானது காலேக் கதுவுகிறதென்று இத்தைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆந்தராளக்குடியிலே இத்யாதி) ஆந்தராளக்குடி - முக்தரும் பத்தருமல்லாத முமுக்ஷு. அவன் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டதுக்காக சேனை முதலியார் கையையுதறிவிட்டது; அவன் கால் நொந்துக்

திருவடிநிலைகளையும் காற்கடைக்கொண்டு, நீ பட்டபாடறிதியே.*கானமர் வேழம் கையெடுத்தலறக்கராவதன் காலினைக் கதுவ ஆனையின் துயரந் தீர்ப்புள்ளார்ந்தசென்று நின்றாழித்தொட்டிநேரகூழித்தது. இப்போது இரண்டுகிடாய் நலிகிறது. “அது பிறராலே வந்த நலிவாகையாலே பரிஹரித்தோம், இது நீங்களே விளைத்துக்கொண்டதொன்றன்றோ, அதுக்கு நானென்” என்று மேன்மேலன சில விலாஸ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணத்துடங்கினான்; (வேலையித்யாதி) நாங்கள் நெடுப்போது நின்று நோவுபட நீ எங்கள் பரியட்டங்கள் தாராவிட்டவாறே பெண்கள் போய் உறவுமுறையார் காலிலே விழுந்தவாறே, அவர்கள் பின்னை ஸாயுதராய்க்கொண்டுவந்து உன்னையோடிப் பிடித்துக் கட்டி. இட்டுவைப்பார்கள், அப்போது பின்பு அழகிய விளையாட்டாய்த் தலைக்கட்டுமிறே, இப்போது நாங்கள் உன்கையில் படுகிறபாடன்று கிடாய் நீ அவர்கள் கையிலே படுவது. “அத்தனையே? எனக்குப் பளித்தது பளிக்கிறது; இப்போது கைப்புருந்தவற்றைக் கொடுக்கிற தென்” என்று அரையிலேயொன்றைச்சாத்துவது, தலையிலேயொன்றைக்கட்டுவது, உத்தரீயமாக ஒன்றையிடுவதாக, இப்படித் தன் திருமேனிக்குப் பரபாடமாம்படி நானாவண்ணமானவற்றைக் கொண்டு அலங்கரித்து, ஸேஷித்தவற்றைக் குருந்திலேயிட்டுவைத்து “கண்டி கோளே நமக்குத் தகுதியாயிருந்தபடி; இத்தைக்கண்டவுங்களுக்கு வேண்டவேண்டியிருந்ததோ” என்றான்; “அழகியிருந்தது, நாங்கள் அவற்றைவேண்டுகின்றோம் அல்லோம், குருந்தில் கிடக்கிறவற்றைத்தா” என்கிறார்கள்.

ஆறாம் பாட்டு

தடத்தவீழ்தாமரைப்போய்கைத் தாள்களெம்காலைக்கதுவ
வீடத்தேளேறிந்தாலேபோல வேதனையாற்றவும்பட்டோம்
குடத்தையெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லஎங்கோவே!
படிற்றையெல்லாம்தவிர்ந்து எங்கள்பட்டைப்பணித்தருளாயே.

காகத் திருவடி நிலைகளைக் காற்கடைக்கொண்டது. கதுவுகை-கடிக்கை, கையும் காலும் நோவுபடவேராகூழிக்கிறதென்ன; ஜலசாஸத்வமென்று பாராதே வந்து விழுந்தபடிக்குப் ப்ரமாணம் (கானமர்வேழமித்யாதி) “அன்னமார்” தமையன்மார்.

பதவுரை:—தடம்—விசாலமாயும், அலிழ் தாமரை—மலர்ந்த தாமரைகளையுடையதுமான; பொய்கை—தடாகத்திலே, தாள்கள்—தாமரைத் தண்டுகளானனவ, எம் காலே—எங்கள் கால்களை, கதுவ—கடிக்க, விடம் தேள் எறிந்தால் போல—விஷத்தையுடைய தேள் கொட்டினாற்போலே, ஆற்றவும்—மிகவும், வேதனை பட்டோம்—வருத்தப் படாநின்றோம்; குடத்தை—குடங்களை, எடுத்து—தூக்கி, ஏற விட்டு—உபரவெறிந்து, கூத்து ஆட—குடக்கூத்தை ஆடுவதற்கு, வல்ல—ஸாமர்த்தியமுள்ள, எம் கோலே—எம்முடைய தலைவனே! படிற்றை எல்லாம் தவிர்ந்து—(நீ செய்கிற) தீப்புக்களையெல்லாம் விட்டு, எங்கள் பட்டை பணித்தருளாய்—.

வ்யா—ஆறும் பாட்டு. (தடத்தவிழித்யாதி) பொய்கையிலுண்டான ஜலசாஸ்தவங்கள் பாதகமாகா நின்றது என்றால் துணுக்கென்னுமோபாதி, தாமரைப் பொய்கையில் தண்டுகளும் பாதகமாகா நின்றதுகிடாய் என்றால் கூசுமோ என்று பார்த்து அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்கள். பொய்கையில் தாமரைத்தண்டுகள் எங்களை நலியா நின்றதென்ன; ஆகில் கரையிலே போந்தேறுங்கொள்ளென்றன்; (தடத்தவிழ் தாமரைப்பொய்கை) கரையிலேயோதான் தாமரையின் றிக்கேயிருக்கிறது. § * செக்கமலத் தலர்போலும் கண் கைகால் செங்கனிவாயிறே. தடம்—பெருமை. பெரிய பொய்கை. (விடத்தேள் எறிந்தாலேபோல) விஷமில்லாத தேளுமுண்டுபோலே காணும். (வேதனையாற்றவும் பட்டோம்) நாங்கள் மிகவும் க்லேஸப்படா நின்றோம். நீங்கள் நீரிலே புக்கபோது துடக்கி நாணும் மரத்திலே இருக்கிறேன், இம்மரத்திலே வர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களுக்குக்கோ

அரு:—ஆறும் பாட்டு. (தடத்தவிழித்யாதி) தடம்—கரையாதல்; பரப்பாதல். அர்த்தாந்தரம் (தடம்—பெருமை) என்றது முந்தின வர்த்தத்துக்கு. பொய்கையில் தாமரைத்தாள்கள் எங்கலைக்கதுவா நின்றது;—தடத்தவிழ் தாமரைகளும் எங்கலைக்கதுவாநின்றதென்றவயம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, அத்து—சாரியை. கரையிலே தாமரையுண்டோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (செக்கமலத்தலரித்யாதி) விடம்—விஷம். கடற்கரையில் தேளுக்குவிஷமில்லை. தனக்கு அதிகப்பாடானால் கொடுக்கிறதுக்கென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (காலத்தினித்யாதி) இவர்களுக்குக் காலம் நெடுகுக்கைக்கு ஹேதுவே § திருவாய் (9-7-3)

ரெல்லையிலை, நானும் இவற்றிலை படுகிற வேதனைக்கு ஓர் அவதிகுண்டோ என்றான்; உங்களளவேயோ நான் பட்டதென்றான். காலத்தின்பெருமை அவனுக்கும் ஒத்திருக்கச்செய்தே அது தோற்றுகிறதில்லை காணும் இவர்களுக்கு; இழந்திருப்பார்க்கிற காலம் நெடுகித்தோற்றுவது; நிரபேக்ஷணிதே அவன். இவர்களை யொழியச் செல்லாத படியாய்க்காணும் அவனுடைய நிரபேக்ஷயமிருப்பது. ஆகரித விஷயத்தில் ஸாபேக்ஷதவம் நிரபேக்ஷய விரோதியாகாதே. அந்த:புரத்துக்குத் தமிழிற்குக்காட்டில் அபிஷித்தனுக்குக் குறையாகாதே. (வேதனை ஆற்றவுப்பட்டோம்) என்கிறார்கள்; நானன்றோ வேதனையாற்றவும் பட்டேன் என்றான்; அது ஆராலே, நாங்கள் பரியட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டுபோய்க் குருந்தின்மேலே போயேறினோமோ, அது உன்னாலே வந்ததன்றோ என்றார்கள்; அது என்னாலே வந்ததானாலும் இத்திரனைக் கலக்கப் பார்த்திலோமென்றான்; அத்தனையே? உனக்கு இங்ஙனே திரட்டவேண்டியிருந்ததோ? கூட்டமாட்டாயோ பெண்களடையத்திராட்படி காண? மன்றிலே குடக்கூத்தை யாடி நிரலஜ்ஜனம், அவ்வழியாலே பெண்களையெல்லாம் திரட்டுமவ

தென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இழந்தியாதி) அவனுக்கு இழவில்லையோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (நிரபேக்ஷணித்யாதி) பரியட்டம் கைப்படுகையாலே நிரபேக்ஷதை. ஆனால் இவர்களை அபேக்ஷிப்பா நென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை யித்யாதி). ஆனால் நிரபேக்ஷத்வஹாநிவாராதோவென அருளிச்செய்கிறார் (ஆகரித விஷயத்திலித்யாதி) அப்படி எங்கே கண்டோமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்த:புரத்துக்கித்யாதி) ஆற்ற-மிக. "வேதனையாற்றவும் பட்டோம்" என்றது-உன்னை நெடும்போது பிரிகையாலும், ஜலஸ்த பதார்த்தங்களாலும் மிகவும் நோவுபட்டோமென்று தாத்பர்யம். இவர்கள், "வேதனையாற்றவும் பட்டோம்" என்றபோதே இவனுக்கு வேதனையில்லையென்னுமிடம் லித்தமாய், இத்ததை அநப்யுபகம்ய வாதத்தாலும், அப்யுபகம்ய வாதத்தாலும் அவன் பரிஹரிக்கும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் (நீங்கனித்யாதி). அதில், (நீங்கள் நீரிலே) என்று துடங்கி (என் பட்டதென்றான்) என்னுமளவும் அநப்யுபகம்யவாதம். (காலத்தின் பெருமை) என்று துடங்கி (குறையாகாதே) என்னுமளவும் அப்யுபகம்யவாதம் என்று இவ்வாக்யங்க

னன்றோ நீ. இவர்கள் தங்களுட்பாடு தோற்ற வார்த்தை சொன்னார் களென்ன, அதுவே அவகாஸமாக, இன்னது செய்தான் என்று பிறர்க்குப் பாசாமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி சில வற்றைச் செய்யத்துடங்கினான்; (படிற்றையெல்லாம் தவிர்த்து) நீ பண்ணுகிற மிறுக்குக்களையெல்லாம் தவிரையென்கிறார்கள். தவிரிகோளாகில் கொடுபோங்கோள் என்று தன்பரியட்டத்தைக் கொடுக்கப்பார்த்தான்; (எங்கள் பட்டைப்பணித்தருளாயே) நாங்கள் இவற்றையெடுத்துக்கொடுபோய் எங்கள் தாய்மார் முன்னே நிற்கப்புக்கால், இவை உங்களுக்கு வந்தவழியென்? என்று ஆராயார்களோ; ஆனபின்பு, எங்களுடைய பரியட்டத்தைத் தாராய் என்கிறார்கள். பஞ்சலக்ஷம்

ளுக்கு இப்படி வகையிட்டருளிச்செய்வார். அப்புகம்பய பக்ஷத்திலானால் இவனுக்கும் இவர்களை நெடும்போது பிரிந்த நேவுபட்டமையுண்டாயிருக்க வேதநையில்லையென்னக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காலத்தின்நெடுமையித்யாதி). இதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன (இழந்திருப்பார்க்கிறே யித்யாதி). ஆனால் இவனோபாதி அவர்களுக்கும் இழவில்லாமையுண்டேயென்னில்; அது சொல்லவொண்ணாதிதே; இவர்களுக்கு அவனோட்டை ஸம்ஸுலேஷம் அநபிமதமாய். தங்கள் வரவை அவனறியாதபடி வந்தவர்களென்று ப்ரவேஸுத்திலே சொல்லுகையாலே, அவன் ஸந்திஹிதனையாகிலும் அது கூட்டரவன்றென்று கொள்ளவேணுமிதே. ஆனால் "பல்லாருங்காணுமே போவோம்" என்றது சேருமோவென்னில்; அது புடவை தருகைக்குச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே அந்யார்த்தமென்று தாத்பர்யம். (நிரபேக்ஷணிதே) என்றது-இவர்களை அநுபவிக்கையாலே பரிபூர்ணனென்றபடி. இப்படி இவர்களுடைய அநுபவத்தாலே பூர்த்தியாகில் அவனுடைய நிரபேக்ஷயத்துக்குக்கொத்தையன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களையொழிய வித்யாதி). உபபாதம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). அநப்யுகம்பயபக்ஷத்தை அவலம்பித்து "குடத்தையெடுத்தேறிட்டு" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (வேதநையாற்றவும் பட்டோமென்கிறார்களித்யாதி). கலக்கப்பார்த்திலோமென்றென்றது-எல்லாரையும் ஒருக்காலே திரளக்கண்டிலேன், கூட்டிக்காண்கைக்காகப் பரியட்டங்களை வாங்கிக்கொண்டு போனென்றென்றென்றபடி. குடக்கூத்தாடும்போது மன்றிலே யாடவேணுமே, அப்போது அல்லாதாரும் வருவார்கள் அது நமக்கு லஜ்ஜையாயிராதோவென்ன

சூடியில் பெண்களுக்கும் வேறொரு பரியட்டங்கொடுக்கைக்குப் புடைவைக்கட்டணம் எடுப்பித்தக்கொண்டு போனானெவென்னில்; த்ரௌபதியரையில் துகிலோபாதி இவனும் ஒரு பேரிட்டுக்கொடுக்கிறான் வேணுமாகில்; கோவிந்த கோவிந்த என்கிறான், வேணுமாகில்.

ஏழாம் பாட்டு

நீரிலேநின்று அயர்க்கின்றேம் நீதியல்லாதனசெய்தாய்
ஊரகஞ்சாலவஞ்சேய்த்தால் ஊழியெல்லாம் உணர்வானே!
ஆர்வமுனக்கேயுடையோம் அம்மனைமார்காணிலோட்டார்
போலிடாயெங்கள்பட்டைப் பூங்குருந்தேறியிராதே.

(மன்றிலே இதயாதி) அதாவது—நீ முன்பும் அப்படியேயன்றே செய்தாயென்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில் “எம் கோவே” என்றது—எங்களோட்டைப் பெண்களைப் பெறுகைக்காகக் குடக்கூத்தாடி அவர்களை லபித்தவனன்றேவென்றபடி. அநப்புபகம்யவாதத்தில் “குடத்தைபெடுத்தேறவிட்டு” இதயாதிக்கு சேஷபோக்தியாக அருளிச் செய்கையாலே (இவர்கள் தங்கலீடுபாடு தோற்றவார்த்தை சொன்னார்களென்ற) என்றது. ஒளசித்யாத் அப்புபகம்ய பக்ஷத்திலே “கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாகவேணும். “எங்கோவே” என்றது—எங்கள் ஸ்வாமியென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில், “குடத்தைபெடுத்து” இதயாதிக்கு ஸங்கதியாவது—உங்களைக்கண்ணாலே கண்டறுபவிக்கையாலே வேதனையில்லையென்றான்; கண்டு அறுபவித்தாயாகில் எங்கள் பரியட்டங்களை ஏதுக்காகக்கொண்டு போனாயென்ன; ஆலோகநலாபமாதாம் போராத, ஸம்ச்லேஷமும் வேணுமென்று ததர்த்தமாகப் புடவைகளை வாரிக்கொண்டுபோனேனென்ன; பெண்களைத்திரட்டி ஸம்ச்லேஷிக்கவேணுமாகில் குடக்கூத்தாடு என்று இங்ஙனே ஸங்கதிகண்டுகொள்வது. அநப்புபகம்ய பக்ஷத்தில், “படிற்றை” என்றதுக்கு ஸங்கதியாவது—இவர்கள் நிர்லஜ்ஜன் என்றவாறே சிவிட்கென்று சிலமிறுக்குக்களைப் பண்ணினாெனென்று. “படிறு”—தீம்பு. (தவிரிகோளாகில்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்—என்னை மிறுக்குப் பண்ணினோகோள், ஆனபின்பு நீங்கள் மிறுக்குப் பண்ணுகை தவிரிகோளாகில் என்று இப்படி தாத்பர்யமருளிச்செய்வார்; “கோவிந்த கோவிந்த” என்ற வாக்யம் தாத்பர்யாந்தரமாகவும் அருளிச்செய்வார். துகிலோபாதி என்றது—ஒருதுகிலே ஸஜாதீயமான

பதவுரை:—ஊழி எல்லாம்--கற்பாந்தகாலத்திலெல்லாம், உணர்-
வானே—(ஐதரக்ஷணசின்னையுடன்) உணர்ந்திருப்பவனே! நீரிலே
நின்று—ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு, அயர்க்கின்றேன்—வருத்தப்படா
நின்றேன்; நீதி அல்லாதன—அநீதியான செயல்களை, செய்தாய்—
செய்யாநின்றாய்; (உன் விஷமங்களுக்குத் தப்பி ஒடிப்பிழைக்கப்
பார்ப்போமென்றால்), ஊர்—எங்கள் ஊராகிய ஆப்பாடியும், அகம்—
அதில் வீடுகளுப், சாலவும்—மிகவும், செய்து—தூரத்திலிராநின்றன;
ஆல்—ஐயோ!; (இப்படி நீ எங்களை வருத்தச் செய்தேயும்), உனக்கே—
உன் விஷயத்திலேயே, ஆர்வம் உடையோம்—நாங்கள் அன்புள்ளவர்
களாயிராநின்றோம்; அம்மனைமார்—எங்கள் தாய்மார், காணில்—
(உன்னுடன் ஸம்சலேஷிப்பதைக்) கண்டால், ஒட்டார்—இசையமாட்
டார்கள்; எங்கள் பட்டை—எங்களுடைய சேலைகளை, போர விடாய்-
தந்தருளாய்; பூ குருந்து—பூத்திராநின்ற குருந்த மரத்தின்மேல், ஏறி
இராதே—ஏறிக்கொண்டு திமைகளைச் செய்யாதே.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (நீரிலேயித்யாதி) கோழிகூவுவதற்கு
முன்னே-போதுவிடிந்து நீ உணர்வதற்கு முன்னே வந்து நீ ரி லே
புகுந்து ஒருபடிப்பட நின்றத்தாலேயறிவுகலக்கிப் படுகிற க்லேஸுத்
தைப்பாராய். நீங்கள் நீரிலேநின்று அறிவுகெட்டிகோளாகில்,
நான்மரத்திலே நின்று அயர்க்கிறது நெடும் போதில்லையோ, நீங்கள்
அன்றோ இதைல்லாம் பண்ணிணிகோளென்னு, பரியட்டங்களையுங்
கொடாதே சில விலாஸசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணினான்; (நீதியித்யாதி)
வாராய், இங்ஙன் முறைகெடப் பரிமாறலாகாதுகாண் என்றார்கள்.
இனி அது கொடுகாரியமென்? என் செய்கை செய்தோமிதே. நான் ஸ்வதந்த்ர
னன்றோ, நான் செய்ததுக்கு நிவாரகருண்டோ, இனி நிற்கள் நம்மால் பட்ட

அநேகம் துசிலாக அபிவ்ருத்தமாக்கினப்போலே என்றபடி. அன்றிக்கே,
ஏகதாத்பர்யமாய், பேரிட்டுக்கொடுக்கையாவதென்னென்ன (கோவிந்
தேத்யாதி).

அரு:-ஏழாம்பாட்டு. (நீரிலே இத்யாதி) உத்த விவரணம்
(போது விடிந்தித்யாதி) (சேய்த்தால்) சேய்த்து—தூரிது—‘ஊர்—
சேய்த்து, அகம் சாலவும் சேய்த்து’ என்ற அந்வயம். ஆல்—
விஷாதஸூசகம். பிறரால் வந்த நலிவாவது-ப்ரளயத்தால் வந்த
நலிவென்றபடி. தந்தாமால்வந்த நலிவாவது-அதுக்கும் அடியான

இடரை ஊரிலே போய் முறைப்படமாட்டிகோளோ என்றான்; அது செய்யலாய்த்திறே(ஊர் அகம்சாலவும்சேய்த்தால்) ஊர்தானே தூரிது. அவ்வளவும் வருந்திச்சென்றோமேயாகிலும் அதுக்குமேலே ஊரிலகந்தான் சாலதூரிதுகாணென்றார்கள். நான் மிறுக்குப்பண்ணா நின்றேனாகில் ஊரகம் சாலவும் தூரிதாகில், இனியிதுக்குமேல் போக்கடியாக நீங்கள் நினைத்திருந்ததென்னென்றான்; (ஊழியெல்லாமுணர்வானே) பிறரால் வந்தநலிவேலாடு தந்தாமால் வந்த நலிவேலாடு வாசியற உண்ணக்கொண்டு தீர்க்குமாப்போலே, உன்னால்வந்த நலிவுக்கும் நீயே போக்கடிசொல் என்றார்கள்; உன்னையொழிந்த காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்தவன்று அவற்றுக்குப் போக்கடி தேடவல்ல நீயே போக்கடிதேடுமித்தனையன்றோ. 47 “सदेव” (ஸதேவ) என்னும்படியானவன்று, 48 “बहु स्यात्” (பஹுஸ்யாம்) என்று போக்கடிபார்க்கவல்ல நீ பார்க்குமித்தனையன்றோ. நாம் போக்கடிபார்த்து நல்வழிபோக்கலாய்த்திறே அந்த ஜகத்துக்கு அப்ரதிஷேத முண்டாகையாலே; உங்கள்பக்கல் இது இல்லையென்றான்; அப்ரதிஷேதமாத்ரமேயன்று (ஆர்வமுனக்கேயுடையோம்) எங்கள் பக்கலிலும் அதுக்கொரு குறையில்லைகாண். நீ அதறிந்திலே, இத்தனையுள்ளது என்றார்கள். நானறிவேனோ இந்தக்கூட்டெழுத்தை? இல்லையாகில் அநிஷ்டகார்யம் பலியாநிற்க, “ஆர்வமுனக்கேயுடையோம்” என்னையாவதென்? ஒரு உக்தியமையுமே, அதின்கார்யமும் பலிக்கவேண்டாவோ? என்றான்; அது நாங்கள் வேண்டோமோ (அம்மனைமா

தந்தாமுடைய அபதேப்ரவருத்திகண்டு ஈரர்வரன் கரணங்களைக்குலைத்திட்டு வைக்கையாகிற நலிவென்றபடி. (தீர்க்குமாப்போலே) யென்றது-சேதநர் தீர்த்துக்கொள்ளுமாப்போலே என்றபடி. ப்ரளயங்கதரான சேதநர்க்கு, இத்தைப் பரிஹரித்துத்தரவேணுமென்னுமபேசைக்ஷ அநந்தரமாகிலும்கூடுமே. அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்றருளிச்செய்வர். இந்தப்பக்ஷத்தில், “உணர்வான்” என்றது-இவர்கள் அபேக்ஷாதுகுணமாக ப்ரளயாத்யாபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கைக்கீடான அறிவைச்சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். “ஊழியெல்லாமுணர்வான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தர்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னையொழிந்தலித்யாதி) இந்தப்பக்ஷத்தில், “உணர்வான்” என்றது—ஸ்ருஷ்டிக்கடியான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. (நானறிவேனோ) இத்யாதி வாக்யம் உத்தரப்ரத்யுத்தரம்.

காணிலொட்டார்) பிறரைப்பரிஹரிக்கவேணுமென்றிருந்தோமித்தனை காண் என்றார்கள். நானும், நீங்கள் பட்டுகளும்உடுத்து, மந:ப்ரீதி யோடே போய் உங்களகங்களிலே புக்கிருந்து விளையாடவன்றோ வேண்டியிருப்பது, பட்டுத்தர நெஞ்ச இசைகிறதில்லை, அத்தை இசைவித்துத் தரவேணுமென்றான்; நீ நெஞ்சொழியத் தந்தாலும் அமையும் எங்களுக்கு என்றார்கள்; ஆகில் பிடியுங்கோள் என்று பரியட்டத்தையெடுத்துச் செண்டிலேயேறிட்டு இவர்களுக்கு எட்டிற்று எட்டாததாக நூற்றி, முகத்தைமாறிச் சிலபூக்களிலே கண்ணைவைத்து அந்யபரரைப்போலேயிருந்தான்; (போரவிடாயித்யாதி) எங்களுக்கு எட்டும்படிதாராய். பரியட்டங்களை வாரிக்கொண்டு போய் இவர்க ளுக்கு எட்டாதபடியிருந்ததுக்கு மேலேயொன்றிறே இது.

எட்டாம் பாட்டு

மாமிமார்மக்களேயல்லோம் மற்றுமிங்கெல்லாரும்போந்தார்
தூமலர்க்கண்கள்வளரத் தோல்லையிராத்துயில்வானே!
சேமமேலன்றிதுசாலச் சிக்கனநாம் இதுசொன்னோம்
கோமளவாயர்கொழுந்தே! குருந்திடைக்கூறைபணியாய்.

பதவுரை:—தோல்லை இரா-பழையராத்திரிகளில், தூமலர் கண்கள் வளர—பரிசுத்தமான மலர் போன்ற கண்கள் நித்ராபரவசமாம்படி, துயில்வானே—பள்ளி கொள்பவனே! இப் பொய்கைக் கரையிலே நிற்கு மவர்கள்), மாமிமார் மக்களே அல்லோம்—உனக்குத் தேவிமாராகும் முறையிலுள்ளார் மாத்திரமல்லோம்; மற்றும் எல்லாரும்—மற்றுள்ள மாமிமார், அவர்கள் தாய்மார் முதலியவர்களும், இங்கு-இவ்விடத் தில், போந்தார்—வந்திருக்கின்றார்கள்; இது—நீ செய்கிற இத்தீம்பா னது, சால-மிகவும், சேமம் அன்று—தகுதியானதன்று; இது—இவ் வார்த்தையை, நாம்-நாங்கள், சிக்கன—உண்மையாக, சொன்னோம்— சொல்லுகின்றோம், ஆயர்—இடையர்களுக்கு, கோமளக் கொழுந்தே— இளங் கொழுந்து போன்றவனே!, குருந்திடை கூறை பணியாய்—

(நானறிவேனோ இந்தக் கூட்டெழுத்தை) என்று அவன் வார்த்தை. இல்லையாகில்—ஸ்நேஹமில்லையாகில் என்று இவர்கள் வார்த்தை. அம்மனை-தாய். செண்டிலே-செண்டுகோலிலே. இது-போரவிட்டது. எட்டும்படி விடாததென்றபடி.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (மாமியாரித்யாதி) இவன் ஒரு காலேக் கொருகால் மிகைசெய்யப்பட்டவனாதே, ஊரில் இவை செய்யாதே இங்கேயிவை செய்கிறதாக்குக்கருத்து;—தனியிடத்திலே செய்ததாக்கு ஆராய்ச்சியில்லையென்றிறே; இவையடைய ஊரிலேயும் வார்த்தையாங்காணென்றார்கள்; ஊரில் வார்த்தையாகிறதென், நீங்களேயன்றே இங்கே வந்தீகோள், நான்தான் தீர்ப்பென்றே, நீ தீர்ப்பு செய்வாணென்னென்றால் மைத்துனமைமுறையாலே செய்தேன் என்று எனக்கு மறுமாற்றமுண்டு என்ன; (மாமியார் மக்களையல்லோம்) ஒருராக நோற்கப்போந்த விடத்திலே வெறும் மாமிமார் மக்களாயிருப்பார்களோ. (மற்றமிக்கெல்லாரும் போந்தார்) அவர்களைப் பெற்றவர்களுமுண்டாயிராதோ? நீ நினைத்தவர்களல்லகாண் இங்குப் போந்தார், உனக்குக் கூச்ச முறையுடையாரெல்லாரும் போந்தார்களகாண்; ஆகையால் இங்குப் பிறந்தவை ஊரிலும் வார்த்தையாங்காண். நீங்கள்தான் நம்மையறிவுதினீகோளே, நம்மையறிந்தால் நாமும் நீங்களுமான பரிமாற்றத்துக்கு வேண்டாதாரைக் கொடுவரக்கடவிகோளோவென்றான்; (தூமலரித்யாதி) நீ பண்டுபோலேயே இப்போது என்றிருந்தோம், இப்போதா க வேறொருபடியாவதறிந்தோமோ? பழையராத்திரிகளில் முற்கூறெல்லாம் பெண்களோடே தீர்ப்பு செய்து பிற்கூறு உறங்கிப் போரக்கண்டபடியாலே இப்போதும் அப்படியென்றிருந்தோம், நீயெங்களுக்கு முன்னேயுணர்ந்துவந்து முற்பாடாய் வந்து நிற்பது நாங்களறிந்திலோம்காண். இனி அதுகொடு காரியமென், முற்பாடராய்வந்து நின்றோமே, என்று அதுக்குமேலே சிலமிகைகளைச் செய்யப்பட்டகாண்; (சேமமித்யாதி) வாராய்; நீ யும்

அரு:—எட்டாம் பாட்டு. (மாமியாரித்யாதி) வார்த்தையாம் என்றத்தை அங்கீகரியாமல் சொல்லுகிறான் (ஊரில்வார்த்தையாகிறதென்) என்று; வார்த்தையாம் என்றத்தை அங்கீகரித்துச்சொல்லுகிறான் (நான்தான் தீர்ப்பென்றே) என்று. பெற்றவர்களுமுண்டாயிராதோ என்றது-அவர்கள் தாய்மாரும் ஊரிலேயுண்டாயிருக்குமே, இவர்கள் போய்த் தாய்மாரோடே சொல்லுவார்களே, ஆகையாலே உனக்குக் கூசவேண்டும்படி முறையில்லாத மறைப்பெண்களும் வந்தார்களென்றபடி. “மற்றும்” என்றது—“மக்கள்” என்றதாக்கு (பா) கூசவேண்டும்படி முறையில்லாதார்.

நாங்களுமான பரிமாற்றம் உருவச்செல்லவேணும் என்று இங்ஙன் சொல்லிப்போருவதுண்டு, அதக்கு உடல்லகிடாய் நீயிப்போது செய்கிறவை, இது ரகசுபெற்றுப் போருவதொன்றல்ல, இவ்வள விலே தலைக்கட்டுங்கிடாபென்ன; இது ஆர்தான் சொன்னாரென்றான்; (நாம் இதுசொன்னோம்) என்றார்கள். ஆகில் இவ்வாசார்யவசநம் அதிலங்கிக்கலாகாத, ஒக்குமொக்கும், உங்கள் வார்த்தையன்றே என்றான்; அப்படியல்லகாண் (சிக்கனச்சொன்னோம்) ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார்க்குக் குற்றத்தாலே வந்ததா மத்தனைகிடாய் இனிமேல் வரும் அநர்த்தமென்றார்கள்; ஒம், இந்த குருவசநா திலங்கநம் பண்ணின நான் புக்கலோகத்திலே புகுகிறேன் என்று, அவற்றிலே திருவரைக் குத் தகுதியாயிருப்பன சில பரியட்டங்களைத் திருவரையிலே சாத்தி, ஸேஷித்தவற்றைக் குருந்திலேயிட்டிவைத்து, கண்டிகோளே இவை நம்மௌகுமார்யத்துக்குச் சேர்ந்திருந்தபடி! என்ன; அழகிதாயி ருந்தது, நாங்கள் தான் அவற்றைத் தாச்சொன்னோமோ, மேன்மையிலலாத மரத்திலே கிடக்கிறவற்றைத்தா என்கிறார்கள்.

அ—ஒன்பதாம் பாட்டு. இவனுக்கு ஆகாரத்வயமுண்டு. அதாவது—ஏத்தினார்க்கும் காரியம் செய்யுப்; வைதார்க்கும் காரியம் செய்யுப். அதில் ஏத்திப்பார்த்த விடத்தில் ஒன்றும் பலித்ததில்லை; இனி வைதால் காரியஞ்செய்யுமாகில் அத்தைச்செய்து பார்க்கிறோமென்று வைகிறார்கள்.

ப்ரதிகோடியான மாமிமார்களைச் சொல்லுகிறது. தொல்லை-நெடுமை; * தொல்லையிரா—தூமலர்க்கண்கள் வளர—தூயில்வான் என்றபடி. மீமிசை; நன்றாக நித்திராபண்ணுகை. சேமம்; சேஷமம். ஏல்—அசை. சால அமைந்து விடும். இது தெலுங்கு ஆகையாலே, ஸம்ச்சேஷம் முற்ற நடவாதென்றபடி. (உங்கள் வார்த்தையன்றே என்றான்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்—உங்கள் வார்த்தை ஸத்யமன்றேயென்றபடி. “சிக்கன” என்றது—ஸத்யமென்றபடி. அன்றிக்கே, ஆசார்யன் கௌரவ்யனாகையாலே அவன் எது சொன்னாலும் கேட்கவேணும், அதுத்தேச்யரான உங்கள் வார்த்தையன்றே என்றான் என்னவுமாய். சிக்கன—ஸத்யமாக. இதிலும் முந்தின நிர்வாஹத்திலே ஒளசிய முண்டு. கோமளம்—இளமை. (திருவரைக்குத் தகுதி) என்கையாலே மெல்லியபுடவைகளைச் சாத்திக்கொண்டு பரும் புடவைகளை மரத்திலே பொகட்டுவைத்தானென்றபடி.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கஞ்சன்வலைவைத்தவன்று காரிருளெல்லில்பிழைத்து
நெஞ்சுதுக்கஞ்செய்யப்போந்தாய் நின்ற இக்கன்னியரோமை
அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆண்டவிட்டிடிருக்கும்
வஞ்சகப்பேய்ச்சிபாலுண்ட மசிமையிலீ கூறைதாராய்.

பதவுரை:—கஞ்சன்—கம்ஸனானவன், வலை வைத்த அன்று—
உன்னை அழிப்பதாக நினைத்த காலத்தில், கார் இருள்—மிக்க இருளை
யுடைத்தான, எல்லில்—இரவில், பிழைத்து—பிழைத்து, நின்ற—
(அம்மணமாக) நிற்கின்ற, இக் கன்னியரோமை—இளம் பெண்களான
எங்களுக்கு, நெஞ்சு துக்கம் செய்ய—மனத்துன்பத்தை உண்டாக்கு
வதற்காக, போந்தாய்—வந்து பிறந்தாய்; அசோதை—யசோதைப்
பிராட்டியோவென்றால், அஞ்ச-நீ பயப்படும்படி, உரப்பாள்—உன்னை
அதட்டமாட்டாள்; ஆண்ட விட்டிடிருக்கும்—தீம்பிலே கைவளரும்
படி உன்னை விட்டிராநின்றாள்; வஞ்சகம்—வஞ்சனையையுடைய,
பேய்ச்சி—பூதனையினுடைய, பால்—முலைப்பாலை, உண்ட—(அவனையி
ரோடேகூட) உறிஞ்சியுண்ட, மசிமை இலீ—லஜ்ஜையில்லாதவனே!
கூறை தாராய்—சேலைகளைத் தந்தாள்.

வ்யா:—(கஞ்சன்வலைவைத்தவன்று) அவன் உபயவிபூதியையும்
அழிக்கக்கோலினவன்று. ஸத்தாயோகி ஸகல பதார்த்தங்களையும்
முடிக்கக்கோலினவன்று. விபூதியழிந்தால் அவனுளனாகவுண்டாக்கிக்
கொள்ளலாம். அவனுக்கு ஒருநிலிவு பிறந்தால் பின்னையொன்றுமில்லை
யிறே. 49 ‘‘सन्त्यं तद्विपसंमिश्रं रस्यमासीज्जादुरो:’’ (ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்-
மிஸ்ரம் ரஸ்யமாஸிஜ்ஜகத்துரோ:) விஷந்தானே தாரகமானபின்பாய்த்து,

அரு:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) அவனைக் கார்யம்கொள்
ளப்பார்க்கிறவர்கள் வைவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவ
னுக்கித்யாதி). அவனுக்குத் திங்குவந்தால் விபூதியழியுமோ வென்ன, அரு
ளிச்செய்கிறார் (விபூதியழிந்தாலித்யாதி). அவனுண்டானால் விபூதியுண்
டாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தந்யமித்யாதி). ரஸ்யமான
வந்ததாம் க்ருஷ்ணானுனென்ன வேண்டியிருக்க. 49 ‘‘जादुरो:’’
(ஜகத்துரோ:) என்றதிறே என்றபடி. விஷம் அம்ருதமாகக்கூடுமோ
வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (விஷமித்யாதி). கார்-கறுப்பும், பெருமை
யும். எல்லி-இரவு. இருளுண்டாவதே! என்று-வெறுப்பு. இருள்

ஐகத்துக்கு ஒருஸோஷியுண்டாய்த்து. விஷம்பாதகமாவது அப்ருதம் தாரகமாவது என்னும் மர்யாதைகள் கட்டினவன் பக்கல் அது காரியம் செய்யமாட்டாதே. (காரிருளெல்லில் பிழைத்து) அவன் தப்பாதபடி நலியக்கோலினை; அற்றையளவிலே ரக்ஷகமாகைக்கு ஒரிருளுண்டாவதே! கொடுபோகிற விடத்தில் பிறர்க்குத் தெரியாத படி கொடுபோகலாட்படி திருமேனியோடொத்த நிறமாகையும், காத்துக்கிடக்கிறவர்களுக்கு நித்ரா பாரவச்யத்துக்கு உடலாகையும் இரண்டு முண்டிறே. * “வீங்கிருள்வாய் பூண்டு அன்றன்னை புலம்பப் போய் அங்கோராய்க்குலம் புக்கதும்” என்னக்கடவதிறே. இதுக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் “இவன்தான் பருவம் நிரம்பாமையாலே தன்னை நோக்கிக்கொள்ள மாட்டிற்றிலன், புறப்பு தானே பரிந்து நோக்குகைக்கு ஒருத்தரில்லை, கம்ஸாதிகள் தப்பாமல் அகப்படுத்தக் கோலி நின்றார்கள், அவ்வளவிலுதவித்தந்தது இருள், அதைத் சரணம் புகுமத்தனையிறே” என்று பணிப்பாராம். அதைப்பற்றவிறே, இவர்கள் தான் இந்தலிருளை வெறுக்கிறது இப்போது. ஸ்ரீவஸு தேவரையும் தேவகியாரையும் அவதார காலத்திலே விட்டுப்போரு கையால் பண்ணின நலிவேயன்றிக்கே, தேவகியாரையொழிந்த ஸோஷித்தஸ்தீவர்க்கத்தை நலியா நின்றாய், கம்ஸன் வலையிலகப் படாதே, தப்பினவிது பெண்பிறந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்குடல் என்றிருந் தோம், அது எங்களை நலிகைக்குடலாய் விட்டவித்தனையாகாதே, இனி அவனாலே புண்பட்ட நம்முடைய நோவுபாட்டை அறிவித்தால், ரக்ஷகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமும் ஒரைதிஹ்யமும் அருளிச்செய்கிறார் (வீங்கிருள்வாயித்யாதி) அதைப்பற்றவிறே என்றது-அப்படி ஆதர விஷயமாயிருக்கச் செய்தேயிறே என்றபடி “நின்றஇக்கன்னிய ரோமை-நெஞ்சுதுக்கம் செய்யப் போந்தாய்” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸு தேவரையுமித்யாதி). “நின்ற” என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஸோஷித்த ஸ்தீவர்கமென்கிறது). “அஞ்ச உரப்பாள்” என்கைக்கு ப்ரஸத்தியையுட்கொண்டு அந்தப் பதத்துக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இனி அவனாலித்யாதி). ப்ரஸத்தி-அவனும் பெண்பிறப்பாகை, (நல்லன்காண்) என்று வெறுப்போடே மீளுவர்களென்று பூரிப்பது. (வந்தவியவர்கள்) இத்யாதி வாக்யம்—

* திருவாய் (6-4-5)

தானும் பெண்பிறந்தவளாகையாலேயறிந்து இரங்கக் கூடுமன்று அவளுக்கு அறிவிக்கில், || “அங்கனும் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பியாயர்மடமக்களை” என்கிறபடியே-இடைப்பெண்களை, நாயன் தே! நலியலாமோ என்று அஹ்ருதயமாக வொருவார்த்தை சொல்லி, கண்ணஞ்சினியமியாதே கைவாங்கியிருக்குமே; அத்தைக் கேட்டு, பொகடு பொகடு. இவளில் இன்னமும் அவன்றானே நல்லன்காண். (அஞ்சவுரப்பாளசோதை) வந்த இவர்களெதிருக்கு ஒன்றைச் சொன்னாளாமித்தனை போக்கி அஞ்சப்படி பொடியாள். (ஆண்ட விட்டிட்டுருக்கும்) “இவர்கள் முறைப்பட்டு நம்மை நலியப்பார்த்த அதினெல்லையும் கண்டுவிட்டோம்” என்று, முன்பே தீப்பிலேகை வளருகிறவன் ஸஹகரிப்பாரையும் பெற்றவாரே ஸதஸுகமாகப்பிணக்கு மாய்த்து. (இருக்கும்) தான்கண்டபடி இவனைத் தீப்பு செய்யவிட்டு “நம்மகன் இப்படிப்பருவம் நிரம்பித்தீமை செய்யப்பெற்றோம்” என்று அத்தாலே * “தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாள்” என்கிறபடியே—ஆநந்த நிர்ப்பரையாய் க்ருதக்ருதையாயிருக்கும். பிறரையிட்டு நெருக்கியோ என்னை நீங்கள் காரியங்கொள்ளப் பார்த்ததென்னாச் சிவட்கென்றான்; நாங்கள் அங்ஙன் நினைத்திலோம்காண் (வஞ்சக மித்யாதி) நீ தான் தாய்முலைக்கும் பேய் முலைக்கும் வாசியறியாதா நெருத்தனிறே. பிறர்நோவுகண்டல் 50 “ह्रीं एषा हि” (ஹ்ரீரேஷாஹி) என்கிறபடியே முற்பாடனாய் லஜ்ஜிக்கும்போது சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக வேண்டாவோ? உனக்கு இவைதெரியுமோ? நீலஜ்ஜாஸூந் யனன்றோ. (கூறைதாராய்) நீ ஆனாராகிராய்; எங்கள் பரியட்டத்தை முதல் முன்னம் தா.

தாத்பர்யாந்தரம். உரப்பாள்-அதட்டாள். ஆண்ட—வேண்டிற்றுச் செய்ய. (எல்லையுங்காண்கை) தாயாருடைய விலக்காமையுங்காண்கை, நாங்கள் அங்ஙன் நினைத்திலோம்காண், நீ எங்கள் நினைவறிந்திலையீ! என்ன; நானறியேனோவென்ன; மேல்கிளம்புகிறது (வஞ்சகமித்யாதி). நாங்கள் நெருக்கிக் கார்யம் கொள்ளப்பார்க்கவில்லை, அவள் புருஷ காரமாகக் கார்யம் கொள்ளப் பார்த்தோம் என்று இவர்கள் நினைவு. மசிமை-சுணை. இல்-இல்லாமை. நீ ஆனாராகிராய்—ஆனவனாகிராய். லஜ்ஜாவானுகிலுமாம், லஜ்ஜாஹீநனுகிலுமாம் என்றபடி.

|| பெரிய திரு (10-7-11). * பெருமாள் திரு (7-8).

பத்தாம் பாட்டு

கன்னியரோடெங்கள்நம்பி கரியபிரான்விளையாட்டை

பொன்னியல்மாடங்கள்சூழ்ந்த புதுவையர்கோன்பட்டன்கோதை
இன்னிசையால்சொன்னமலை ஈரைந்தும்வல்லவர்தாம்போய்
மன்னியமாதவனோடு வைகுந்தம்புக்கிருப்பாரே.

பதவுரை:—எங்கள் நம்பி—எமக்கு ஸ்வாமியாய், கரிய—கரிய
நிறத்தனாய், பிரான்—கண்ணபிரான், கன்னியரோடு—ஆயர் சிறுமிய
ரோடேசெய்த, விளையாட்டை—திவ்யலீலைகளைக்குறித்து, பொன்
இடல்—ஸ்வர்ணமயமான, மாடங்கள்சூழ்ந்த—மாடங்களால் சூழப்பட்ட,
புதுவையர் கோன்—ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரிலுள்ளார்க்குத்தலைவரான,
பட்டன் கோதை—பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளான ஆண்டாள்,
இன் இசையால்—இனிய இசையாலே, சொன்ன—அருளிச்செய்த,
மலை—சொல்மலையாகிய, ஈர் ஐந்து—இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்,
வல்லவர் தாம்—கற்கவல்லவர்கள், போய்—(அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப்)
போய், வைகுந்தம் புக்கு—பரமபதத்தையடைந்து அவ்விடத்திலே,
மன்னிய—நித்யவாஸம்செய்தருளுகிற, மாதவனோடு—திருமாலோடு
கூடி, இருப்பார்—நித்யாதுபவம்பண்ணிக்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கப்
பெறுவர்.

வ்யா:—பத்தாம்பாட்டு. (கன்னியரோடெங்கள் நம்பி கரிய
பிரான் விளையாட்டை) ஐத்தாற்சொல்லிற்றாய்த்து—இவன் செய்யும
வற்றையறியாதே சொன்னவற்றை மெய்யென்றிருக்கைக்கும், கால
தத்தவ முள்ளதனையும் அதுபவியாநின்றாலும் புதுமைமாறாதேயிருக்
கைக்கும், இவன் பண்ணும் தீம்புக்குப் பாடாற்றமாட்டாதேயிருக்
கைக்கும் “கன்னியர்” என்கிறது. (எங்கள்நம்பி) பஞ்சலக்ஷம்
குடியில் பெண்களை நலிகைக்கிடான தீம்பாலே பூர்ணன். (கரியபிரான்)
அகவாயில் தீம்பில்லையேயாகிலும் மேல் விழவேண்டுமபடியாய்த்து
வடிவழகிருப்பது. (பொன்னியலித்யாதி) இவ்விஷயத்தில் இவ்வள
வான அவகாஹநத்துக்கடி பெரியாழ்வார்வயிற்றில் பிறப்பாய்த்து.
(இன்னிசையித்யாதி) 51 “पाठ्ये गेये च मधुरे” (பாட்யேகேயேசமதூரம்)
(மன்னியலித்யாதி) நித்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போய் ஸ்ரிய:பதி
யான ஸர்வேஸ்வரனோடே கூட நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் திருமொழி முற்றிற்று.

நாலாம் திருமொழி தெள்ளியார் ப்ரவேஸம்.

அவ:—இவனும், பெண்களுடைய பரியட்டங்களெல்லாம் வாரிக்கொண்டு போய் குருந்தின்மேலே ஏறியிருக்க; இவர்களும், அதுவர்த்தித்தும் வைதும் இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலே அவனுக்குக் கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி சிலவற்றைச் செய்து, அவனும் கொடுக்க இவர்களும் பெற்றார்களாய் நின்றது. இவனும் இவை கொடுத்து அவர்களும் அவைபெற்று ஸம்ச்லேஷம் வருத்த மாறலும் அதுதானும் விஸ்லேஷாந்தமாயல்லதிராதிறே. ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள் நிலைநிலாததாகையாலே அவனும் பேரநிற்க, இவர்களும் இன்னமும் ஒருக்கால் பரியட்ட முரியவல்லனே என்று அதுக்குக் கூடவிழைக்கிறார்களித்தனையிறே. இங்குத்தைப் பறிமாற்றம் பேறும் இழவுமாய்ச்செல்லுமித்தனையிறே. இதுதான் இதர விஷயலாபத்திற்காட்டில் நன்றாயிருக்குமிதே. பேறிழவுகள் இவ்விஷயத்திலேயாகப்பெறுவதே! பரமசேதநனைவிட்டு அசேதந க்ரியாகலாபங்களைக் கொண்டு பெறப்பார்ப்பாரைப்போலே, ஸர்வேஸ்வரனைப் பெறுகைக்கு அசேதநமான கூடலின் காலிலே விழுகிறாள். வருத்த ஹீநனை க்ருஷ்ணனை, வருத்தவதியாய்ப்பெறப்பார்க்கிறாள் காணும். இத்தனைகலங்காதவன்று பிரிந்த விஷயவைலக்ஷணயத்துக்கு நமஸ்கார மாயித்தனையிறே.

அரு:—பத்தாம்பாட்டு. (கன்னியரோடித்யாதி) தீப்பு போக்யமாகையாலே (தீப்பில்லையேயாகிலும்) என்கிறது. பொன்-அழகு.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு:—தெள்ளியார் ப்ரவேஸே. கூடலாவது—வட்டமாகக்கோட்டைக்கீறி, அதுக்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றும் சுழித்து, இவ்வி ரண்டு சுழியாகக்கூட்டினால், இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை. ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று ஸங்கேதம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன; ஸ்வாபதேஸத்திலேயருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்திலித்த்யாதி). “ஸம்ஸாரத்தில்” என்றவாக்ய விவரணம் (இத்தனையிறே) என்றது. இழுவோடே கூடினபேர் அபேக்ஷிதமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானித்த்யாதி). லாபத்திற்காட்டிலென்றது—லாபாலாபத்திற்காட்டில் என்றபடி. பெறுவதே! எனாது—வ்யாக்யாதானிட்டுபாடு. அவனையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிறவள், அசேதநமான கூடலின் காலிலே

முதல் பாட்டு

தேள்ளியார்பலர் கைதொழந் தேவனார்
வள்ளல் மாலிருஞ்சோலை மணாளார்
பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடி கோட்டிடக்
கொள்ளுமாகில் நீகூடிக்கூடலே.

பதவுரை:—கூடலே—கூடலே!, தேள்ளியார் பலர்—தெளிவுடைய
நித்யர்கள் பலர், கை தொழும்—கைகளால் வணங்கப்பெற்ற, தேவனார்—
ஸ்வாமியாய், வள்ளல்—பரமோதாரனாய், மாலிருஞ் சோலை மணாளா-
னார்—திருமாலிருஞ் சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அழகிய
மணவாளானாகிய பரமபுருஷன், பள்ளிகொள்ளும் இடத்து—பள்ளி
கொண்டருளுமிடத்திலே, அடி கோட்டிட—(அவனுடைய) திருவடி
களை நான் பிடிக்கும் படியாக, கொள்ளும் ஆகில்—(அவன்) திரு
வுள்ளம் பற்றுவனாகில், நீ கூடிடு—நீ கூடவேணும்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (தேள்ளியார்) காதாசிக்க ஸம்ஸலேஷத்
துக்குத்தான் இன்றிருந்து கூடலிழைக்கப் புக்கவாதே, நித்யாநுபவம்
பண்ணுகிறவர்களை நினைத்தாள். (தேள்ளியார்) அவர்களும் சிலரே!
அலாபத்தோடேயிருந்து கூடலிழையாதே, லாபத்தோடேயிருந்து
போதுபாக்குகிறவர்களும் சிலரே! பிரியில் ஸர்வதாகூடலிழைக்க
வேணுமென்றறிந்து, பிரியாதே நித்யாநுபவம் பண்ணுமத்தனை
அளவுடையவர்களாய்த்து, (பலர்) தரிபாத்விபூதியாக அநுபவத்
தோடே காலம்செல்லுகிறதிறே. இங்குதான் ஒருத்தியுமாய்க் கூட
லிழையாநின்றாள். இங்கு வருத்த கீர்த்தநத்துக்கும் ஆளில்லை;

விழக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமசேதநனித்யாதி).
அது தான் கலக்கத்தின் கார்யமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அரு
ளிச்செய்கிறார் (வ்ருத்தஹீநனாநித்யாதி). வ்ருத்தஹீநனென்றது—
தன்னைப்பெறுகைக்கு இவனால் ஒருவ்ருத்தமும் வேண்டாதவனென்
றாய், அப்படி அந்நய ஸாத்யனானவனை வ்ருத்தவதியாய் ஸாதநபரை
யாய்ப் பெறப்பார்க்கிறாளென்று ஸலாபதேஸுகர்ப்பமாயிருக்கிறது.
அன்றியே, வ்ருத்தம்—ஆசாரமும், திருவாழியுமென்று சாடு.
ஆனாலும் இப்படி கலங்கலாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இத்தனை
கலங்காதவித்யாதி).

அங்கு வருத்தகீர்த்தநம் பண்ணவேண்டா. (கைதொழுப்) 52 “नित्याञ्जलि
पुटाः” (நித்யாஞ்ஜலிபுடா:) என்கிறபடியே தொழுகையேயாத்ரையாய்
இருக்குமவர்கள். (தேவனார்) இவர்கள் தொழுது உளராமாப்போலே,
இவர்களைத் தொழுகித்துக்கொண்டு உஜ்வலனாகாநிற்குமவன். (வள்ள
லித்யாதி) லுப்தனயிருக்குமவன், கையிலே குவாலாக உண்டாயி
ருக்கச் செய்தையும் ஒன்று கழியிலும் அத்தைக்குறையாக நினைத்தி
ருக்குமாப்போலே, நித்யவிபூதியும் நித்யாதுபவம் பண்ணு வா ரு
முண்டாயிருக்கச் செய்தையுர், அவ்விருப்பு உண்டதுருக்காட்டாதே
ஸம்ஸாரிகள் இழவையதுஸந்தித்த உடம்புவெருத்து, அவ்விருப்பை
இங்குள்ளார் பெறவேணுமென்னும் க்ருபையாலே திருமலையளவும்
வந்து, தன்னை அதுபவிப்பிக்கைக்கு அவஸாபாதீக்ஷனாய் நிற்கும்
நிலையைச்சொல்லுகிறது. நித்யவிபூதியும் தானுமாய் இருக்கச்
செய்தேயிறே இவையழிந்தது கொண்டு 53 “एकाकी” (ஏகாகீ) என்
கிறது; தன்னை ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணிக்கொண்டாய்த்து நிற்கிறது.
(மணாளார்) தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்காக வந்து நிற்கிறவிட
மாய்த்து. (மணாளார்) ஸ்ரீகோபிமாரைப்போலே யமுநாதீரங்களிலே
ப்ருந்தாவந்திலே இவ்வுயிருட்டுந்தேடி ஒளிகளவிலேயாகவொண்
னாதே பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையை. * வேதப்பயன் கொள்ள
வல்லவிட்டு சித்தராகையாலே ஒரு கோத்ரஸுத்தரப்படச் செய்ய
வேணுமென்று வந்து நிற்கிறான் திருமலையிலே. (மணாளார் பள்ளி
கொள்ளுமிடத்து) ப்ரணயிநி முகங்காட்டுவது ஒலக்கத்திலேயன்றே.

அரு:-முதற்பாட்டு. (தெள்ளியாரித்யாதி) “தெள்ளியார்” என்றால்
அறிவாடைய. ரென்று காட்டுமதொழிய லாபத்தோடேயிருக்குமவர்க
ளென்று காட்டுமாவென்ன (பிரியிலித்யாதி). இப்படி உஜ்வலனா
யிருக்கச்செய்தே அத்தைவிட்டு இங்கே வருகிறதென்னென்ன, தாஸ்ய
லுப்தனாகையாலே என்கிறார் (லுப்தனயித்யாதி). அங்கு குறைபட்
டிருந்தானென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்ய
விபூதியுமித்யாதி). நித்யஸூரிகளைத் தொழுகித்துக்கொண்டு உஜ்வலனா
யிருக்கிறவன், திருமலையிலே வந்திருக்கிறுனென்றபோதே உடம்புவெருத்
தமை வலித்தம். வள்ளல்-உதாரன். (ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணி) என்றது-
ஆச்ரிதர்க்கென்றபடி. இவனைக் கைப்பிடிக்கைக்கானால் ஸ்ரீயில்லிபுத்தூ
ரில் நிலலாமல் திருமலையிலே நிற்கவேண்டுவானென்னென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்ரீகோபிமாரையித்யாதி). கோத்ரம்-சாடு, பர்வதம். “பள்ளி

படுக்கையிலேயிறே. அதாகிறது-கோயிலாய்த்து. “ ‘பள்ளிகொள்ளு மிடமாகிறது-கோயில்’ என்று பட்டராளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்று பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் பணிப்பர். (அடிகொட்டிட) உணர்ந்திருக்கும்போது அடிமைசெய்து போகையன்றிக்கே, பள்ளி கொள்ளும்போதும் அதுக்கு வர்த்தகமான அடிமை செய்து வர்த் திக்கவாய்த்துச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்தியிலே அர்வயிக்கவாய்த்துக் கணிசிக்கிறது. இதுவாய்த்து ப்ராப்திபலம். (கொள்ளுமாகில்) அதில் உபாயாஸ்மிருக்கிறபடி. அவன் நினை வாலே பேறுகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. முமுக்ஷுக்களுடைய யாத்ரையிருக்குப்படி. (நீ கூடிடுகூடலே) அவனாலே பேறு என்றி ருக்கச்செய்தேயும், அசேதநமான கூடலின் காலிலே விழுப்படி இருக்கிறதிறே ப்ராப்யத்வரை.

இரண்டாம் பாட்டு

காட்டில்வேங்கடம் கண்ணபுரநகர்
வாட்டயின்றி மகிழ்ந்துறை வாமனன்
ஓட்டராவந்து என்னைப்பற்றித் தன்னோடும்
கூட்டுமாகில் நீகூடிடுகூடலே.

பதவுரை:—கூடலே!—; காட்டில் வேங்கடம்—காட்டிலுள்ள திரு வேங்கடமலையிலும், நகர் கண்ணபுரம்—நகரமாகிய திருக்கண்ணபுரத் திலும், வாட்டம் இன்றி—மனக்குறையில்லாமல், மகிழ்ந்து—திருவுள்ள முகந்து, உறை—நித்யவாஸம் செய்தருளுகிற, வாமனன்—வாமநாவ தாரம் செய்தருளிய எம்பெருமான், ஓட்டராவந்து—ஓடி வந்து, என்னை பற்றி—என்னுடைய கையைப்பிடித்து, தன்னோடும்—தன் னொடு, கூட்டும் ஆகில்—அணைத்துக்கொள்வனாகில், நீ கூடிடு—நீ கூடவேணும்.

கொள்ளுமிடம்” என்றது-ஏகாந்தமென்னுதல்; உறங்குகிறவிடமென் னுதல். இரண்டாவது (ஓலக்கமித்யாதி). முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “அடிகொட்டிட” என்றது-ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறதாய், அதுக்கு ஸ்வாப தேஸம் (ஸ்வரூபாநுபேத்யாதி). அன்றிக்கே, “அடிகொட்டிட” என்றதுக்கு ஸாமான்யநஸ்வாபதேஸமாதல். அப்படி நினைவாகில் “நீ கூடிடு கூடலே” என்பானென்னென்ன (முமுக்ஷுக்களிட்யாதி). “பள்ளிகொள்ளுமிடத்து” என்றதுக்கு ஏகாத்ரயமாதல். உபபா தநம் (அவனாலே இத்யாதி). அடிகொட்டிட-துடைகுத்தியுறக்க.

அவ்:-இரண்டாம் பாட்டு. அவன் எண்ணப்பெறுகைக்கு ஸாதநா
நுஷ்டாநம் பண்ணுகையிலே உத்யுத்தரைப்போலே இருந்தான்,
அதின்பலம் நான் பெறப்படி பண்ணவல்லையென்கிறான்.

வ்யா:-(காட்டில் வேங்கடம்) காட்டிலேயுண்டான வேங்கட
மென்னுதல்; காட்டை இல்லாகவுடையவேங்கடமென்னுதல். ஸ்ரீதண்ட
காரணயத்தில் ரிஷிகளோடேயிருந்து வநவாஸ ரஸப் அதுபவித்தாப்
போலேயாய்த்துத் திருமலையிலிருப்பு; திருவயோத்யையிலிருக்குமாப்
போலேயாய்த்துத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற
வருப்பு. அன்றியே, ஸ்ரீபுருந்தாவரமும் திருவாய்ப்பாடியும்போலே
யாதல். பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அதுபவிக்கக்
கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமவனிறே * கானமும் வானமும் வேடு
மான இவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு திருமலையிலே
வந்து நிற்கிறான். (வாட்டமின்றி) பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள்
அதுபவிக்கக்கடவநாம், அவ்விடத்தை விட்டு இவர்கள் நடுவேயிரா
நின்றோம் என்று திருவுள்ளத்தில் ஒருவாட்டமின்றிக்கே. (மகிழ்ந்து)
அவர்கள் நடுவே நிரத்யயாநந்தயுத்தனாயிருக்குமாப்போலே, நிரவதிக
ப்ரீதியுத்தனாயிருக்கும். (உறை) அவதாரங்கள் போலே தீர்த்தம்
ப்ரஸாதியாதே நித்யாவாஸம் பண்ணுகிற. (வாமநன்) தன்னுடைமை
பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாவன். (ஒட்டராவந்து) ஓரடிக்
கழஞ்சு மண்ணுக்குப் பதறுமவன் இவனைப்பெற்றால் இரானிறே.
ஆஸூரப்ரக்ருதியான மஹாபலிமுன்னே கழஞ்சு மண்ணுக்குப்பதறி

அரு:-இரண்டாம் பாட்டு. (காட்டிலித்யாதி) “காடு” என்றதுக்குக்
கருத்தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி).
ஒட்டராவந்து ஒடிவந்து, ஒடிவருகை கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (ஒரடிக் கழஞ்சு மண்ணித்யாதி வாக்யதவயத்தாலே). (பால்யே
பாலேந த்வயா பீடத: பாணி: த்வயா ந ப்ரமாணீக்ருதஇத்யந்வய: யத்வா,
த்வயா அங்கீக்ருத: பாணி: பால்யேபாலேநபீடத:) என்றருளிச்செய்வார்.
கைப்பற்றினால்தானே கூடலாயிராதோ அவனே கூட்டவேணுமோ
வென்ன (நானித்யாதி, “கூட்டுமாகில்” என்றது-கூட்டுவானானபின்பு
என்றபடி. அவன் எதிர் சூழல் புக்குத் திரிந்தாலும் இவன்
மநஸ்ஸும் இசையவேணுமென்றபடி. (தலைதுலுக்கு).- இசைவு. நீ
கூடுகையென்றபடி.

நடக்குமவன், இவளொருதலையானால் இரானிறே ஆறி. (ஒட்டரா வந்தென் கைப்பற்றி) 54 “वाले वारेन पीडितः” (பால்யே பாலேநபீடித:) என்கிறபடியே, * “அங்கண்ணனுண்டவென்றொருயிர்க்கோதிது” என்னுமாப்போலே பிடித்த பிடியிலே அநர்யார்ஹமாம்படி பிடித்த. (தன்னொடும் கூட்டுமாகில்) நான் தன் கரஸ்பர்ஸத்தாலே துவண்டு ஸ்தப்தையாய் நிற்க, அணைத்து ஏறிட்டுக்கொள்ளுமாகில். (நீகூடிடு கூடலே) அவன் பக்கல் குறையில்லை, உன் தலைதுலக்குகைகிடாய் வேண்டுவது.

மூன்றாம் பாட்டு

பூமகன் புகழ் வானவர் போற்றுதற்
காமகன் அணி வாணுதல் தேவகி
மாமகன் மிகுசீர் வசுதேவர்தம்
கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—பூ மகன்—பூவிற்பிறந்த பிரமனும், புகழ் வானவர்—புகழ்பெற்ற நித்யஸூரிசுரூப், போற்றுதற்கு—பாடித்தாதிப்பதற்கு, ஆம்—தகுந்த, மகன்—புருஷோத்தமனாய், அணி வாள் நுதல் தேவகி—அழகிய ஒளியுடை நெற்றியையுடைய தேவகியினுடைய, மா மகன்—சிறந்த புத்திரனாய், மிகு சீர் வசுதேவர்தம்—மிகுந்த நற்குணங்களை யுடையரான வஸுதேவருடைய, கோ ம க ன்—மாட்சிமைதங்கிய புத்திரான கண்ணபிரான், வரில்—(என்னை அணைக்க) வருவானாகில், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (பூமகன்) இந்த விபூதி. (புகழ்வா னவர்) 55 “लक्ष्मिर्षन्नः” (லக்ஷ்மி ஸம்பந்:) போலே அங்குள்ளார். (போற்றுதற்காமகன்) 56 “नावेव यान्तमुभये हवन्ते” (நாவேவ யாந்த முபயேஹவந்தே) இரண்டுகரையிலுள்ளாரும் நடுவுபோகிறவோடத்தை

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு. (பூமகனித்யாதி) “பூமகன்” என்று—ப்ரஹ்மாவாய், அத்தாலே—இந்த விபூதியைச் சொல்லுகிறது (ஆம் மகன்). மகன்—புருஷனாய், ஆமென்று—தகுதியாய், தகுதியான புருஷன்—புருஷோத்தமன் என்றபடி. விபூதித்வயத்திலுள்ளாரும் ஏத்துமத்துக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கருர் (நாவேவேத்யாதி)

* திருவாய் 9-6-6.

யழைக்குமாப்போலே. (அணியித்தயாதி) அழகிய ஒளியையுடைத்தாய் வேறோராபரணம் மிகையான துதலையுடைய தேவகிக்கு. (மாமகன்) அவள்வளர்த்த செருக்காலே மகனல்ல, உடன்பிறந்தான் என்னலாம் படி மிக்க மகன். தாய்வழியால் வந்த ஏற்றமொன்றுமேயோவுள்ள தென்ன; (மிசுசீர் வசுதேவர்தம் கோமகன்) கோவான மகன். சக்ர வர்த்திக்குப்போலே நியாய்யனல்லன்; இவர் தம்மையும் நியமிக்கும் மகன். அவரை நியமிக்கையாவது-கம்ஸபயத்தாலே இவனுக்கு என் வருகிறதோ! என்று வயிறு பிடித்தாள், அப்பரே! நீரேன் பயப்படு கிறீர், அஞ்சாதே நான் சொன்னத்தைக் கேட்டு ஸுகமேயிரும் என் றுப்போலே நியமிக்கை. (வரில்) இரண்டு பிறப்பாலுமுள்ள இருவர் சாயையும் தோற்ற நடையிலே நடந்துவருமாகில். (கூடிடு கூடலே) நீ கூடி என்னையும் அவனையும் கூட்டு.

நாலாம் பாட்டு

ஆய்ச்சி மார்களு மாயரு மஞ்சிடப்
பூத்த நீள்கடம் பேறிப் புகப்பாய்ந்து
வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய
கூத்தனார் வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—ஆய்ச்சிமார்களும்—இடைச்சிகளும், ஆயரும்—இடை யரும், அஞ்சிட—பயப்படுப்படியாக, பூத்த நீள் கடம்பு ஏறி—புஷ்பித் ததாய் உயர்ந்திருந்த கடம்ப மாத்தின் மேல்ஏறி, புக பாய்ந்து— (அங்குசின்தும்) எழுப்பிக்குதித்து, வாய்த்த காளியன் மேல் நடம் ஆடிய—பாக்யசாலியான காளிய நாகத்தின் மேல் நர்த்தனஞ்செய்த, கூத்தனார் வரில்—நாட்ய சாஸ்தர் நிபுணனான கண்ணபிரான் வரக் கூடுமாகில், கூடலே! கூடிடு—.

நாவமிவ என்றபடி. (ஹவந்தே) “ஹு தானாதானயோ:” (ஹு தானா-தானயோ:) என்கிற தாதுவிலே, ஆதானமென்று—கொள்ளுகையாய், அத்தால்—அழைக்கையென்றபடி. அழைக்குமாப்போலே இ ர ண் டி விபூதியிலுள்ளாராலும் போற்றப்படுமவனென்று பூரிப்பது. போற்று தற்காய்மகன்—போற்றும்படியிருக்கிற மகனென்றபடி. அணி-அழகு. வாள்—ஒளி. துதல்—நெற்றி. கோ—ராஜா. இரண்டு பிறப்பு—தேவ கிக்கும் வஸுதேவர்க்கும் பிறக்கை.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி) பயமே ஸ்வபாவ
மானவர்களும். (ஆயரும்) பயம் வ்யுத்பத்திபண்ணியறிபாதவர்களும்.
(அஞ்சிட) அதுவே போர்க்களமாகவிதே ந்ருத்தம் செய்தது. (பூத்த
நீள்கடப்பு) விஷத்தமான கடம்பு, திருவடிகள் பட்டவாரே பூத்தது.
அங்கோலதைலத்துக்குள்ள ஸக்தியும் இங்கில்லையன்றே. கல்லு பெண்
ணைல் கடம்பு பூக்கச்சொல்லவேணுமோ. (நீள்கடம்பு) இ ல க் கு
வாய்க்கைக்காகவுயரவேறிப்பாபந்தான். (புகப்பாய்ந்து) காலாழக்
குளிக்க. (வாய்த்தகாளியன்) தன் முலைகளிலே இவள்கணிசிக்கும்
நடமடைய அவன் தலையிலே பெற்றான். பெண்ணாய்ப்பிறவாதே
காளியறைய்ப்பிறந்தேனாகில் இதெல்லாம் பெறலாய்த்தே. விஷம்
பொதிந்தவன் தலைபாகப்பெற்றான், அம்ருதம்பொதிந்த முலைகள்
பெறாதொழிவதே!. (நடமாடிய) ந்ருத்தஸாஸ்தரத்துக்கு ஸுத்தரமிதே.
(கூத்தனார்வரில்) ஆடினவொகிவோடே வந்தணையவேணும். (கூடிடு
கூடலே) உன் இசைவு கொண்டு பெறவிருக்கிறேன் நான்.

ஐந்தாம் பாட்டு

மாட மாளிகை சூழ் மதுரைப்பதி
நாடி நந்தெரு வின் நடுவே வந்திட்டு
ஒடை மாமதயானை யுதைத்தவன்
கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே.

அரு:—நாலாம் பாட்டு. (ஆய்ச்சிமாரித்யாதி) ஸ்திரீ புருஷவ்யக்
திபைப் பற்ற-பயமுண்டில்லையென்கிறது. பயப்படவேண்டுவானென்
னென்ன; “காளியன்மேல்” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்
(அதுவே போரித்யாதி). அவன் த லை யு த் த பூமியாகவென்றபடி.
தத்தமானகடம்பு பூக்கக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அங்
கோலமித்யாதி). அம், கோலென்று-வில்லாய். அழகிய வில்லையுடைய
சக்ரவர்த்தித் திருமகன். அங்கோலதைலத்துக்குள்ள ஸக்தியாவது-
அழிஞ்சில் பழம் அம்மரத்தின் கீழே உதிர்ந்து கிடந்தால், ஆகஸாத்
திலே மின்னினால் அக்ஷணத்திலே அந்தப் பழம் மரத்திலே பழைய
படியே ஒட்டும்; அந்தக்ஷணத்திலே அப்பழத்தை வாங்கித் தைலமாக்கி
ஒரு மாவிரையிலே தடவி, தறையிலே நட்டால் அப்போதே முளைத்துப்
பெரியமரமாய்க் காய்த்துப் பழுக்குமென்றப்போலே சொல்லுவார்கள்.
காலாழக்குளிக்க-திருவடிகள் அவன் பணத்திலே அமிழுவாதல்,
கொப்பளிக்கவாதல். ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு ஸுத்தரம்போலே ந்ருத்த
ஸாஸ்தரத்துக்கும் இவனாடினது ஸுத்தரமென்றபடி.

பதவுரை:—ஓடை—நெற்றிப்பட்டத்தையுடைத்தாய், மாமதம்—
மிக்க மதத்தையுடைத்தான, யானை—(சுவலயாபீடமென்னும்)
யானையை, உதைத்தவன்—உதைத்து முடித்த கண்ணபிரான்,
மாடம் மாளிகை சூழ் மதுரை பதி—மாடங்களுையுடைய மாளிகைக
ளாலே சூழப்பட்ட மதுரை நகரிலே, நாடி—(நம் வீட்டை) தேடிக்
கொண்டு, நம் தெருவின் நடுவே வந்திட்டு—நம்முடைய வீதியின்
நடுவிலே வந்து, கூடும் ஆகில்—(நம்மோடு) கூடுவனாகில், கூடலே!
நீ கூடிடு—.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (மாடமாளிகைசூழ் மதுரைப்பதிநாடி)
அவன் வில்விழவுக்கு என்று கோடித்தான்; இவள் இவன் வரவுக்
கென்றிருந்தாள். (நாடி) நேரேவந்து புதுவொண்ணாது. “இன்னாள்
வீடு எது, இன்னாள் வீடுதது” என்று ஊர் இரியவிடத்தேடிவிட்டு
விடாயெல்லாந்தோற்ற. 57 “मुदा युक्तौ मालाकारगृहं गतौ” (முதாயுத்தேள
மாலாகாரக்ருஹம்கதேள) மாலாகாரருக்கு முடுக்குத்தெருவிலே
யிறேஅகம், பெருந்தெருவெல்லாந்தேடி முடுக்குத்தெருவிலே கண்டு
கொண்டானிறே; “प्रसादपरमौ” (ப்ரஸாதபரமௌ) ப்ரஸாதமே விஞ்சி
யிருப்பது; “नाथौ” (நாதௌ) இது தர்மமென்கைக்கு ஒரு தர்மியுண்
டித்தனை; “मम गेहमुपागतौ” (மமகேஹமுபாகதௌ) நாதத்வம் மிக்கிருந்
தில் அழைத்தன்றோகாண்பது. “घन्योऽहं” (தந்யோஹம்) ஆரும் தேடிப்
பெறாத நிதியை, இருந்தவிடத்தே எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றேன்;
“अर्चयिव्यामि” (அர்ச்சயிஷ்யாமி) ஸ்வரூபாதுகுணமாகப்பெற்ற நிதியை
அழித்து புஜிப்பேன். “इति” (இதி) இப்பாசரம் ஆர்சொன்னாரென்னில்:
“माल्योपजीवनः” (மால்யோபஜீவந:) போக்யத்தைவிறு உண்கிறவன்,
பார்வையைவிறு உண்பாரைப்போலே. முகத்தைத் திரியவைத்திறே

அரு:—அஞ்சாம் பாட்டு. (மாடமியாதி) இரியவிட—ஆரவாரம்
பண்ண. தேடிவிட்டு—முழுச்சொல்லு. தேடிப்போனவிட முண்டோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முதாவித்யாதி). (நாதத்வம்) என்று
தர்மமாத்ரத்திலே ஒதுக்குவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(நாதத்வமியாதி). அழித்து புஜிக்கை—அர்ச்சநாதிகளாலே அதுப
விக்கை. (மாலையுஜிக்கை)—அதிலே அல்பமாகிலும் தானுசைப்படுகை.
மாலையிற்கிறவன் “घन्योऽहं” (தந்யோஹம்) என்னக்கூடுமோவென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வரவியாதி). என்கிருனென்றது—“இத்யாஹ”

மாலேகட்டுவது, இதிலே சாண்மாலையழியாமைக்காக. “आह” (ஆஹ) இவ்வரவு இவனை யிப்படியாக்கிச் சொல்லுவிப்பதும் செய்தது என்கிறான். இவள் தானும் ஒரு மாலேக்காரர் மகளிறே. (நந்தெருவு) திருவாய்ப்பாடியடையத் தன்னதானுப்போலே இங்குமொரு திருமாளிகையுண்டு. உகந்தருளியவிடமெங்கும், 58 “देवत्वे देवदेहेयं मनुष्यत्वे च मानुषी” (தேவேத்தவே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ) ஓரோ திருமாளிகையுண்டு. இன்னொளகத்துக்கு என்று முகம் தெரியாதபடி அகத்தளவும் தெருவின் நடுவே வாவேணும். (ஒடை) முகபடமுமாம்; பட்டமுமாம். (மாமதயானை) களிப்பித்தாரர்கள் மதத்ரவ்யங்காளாலே, மதத்தாலே செருக்கித் திமிர்த்து நின்றது; திருவுடிகளாலே யுதைத்தவன். (கூடுமாகில்) விரோதி போய்த்து, நீ கூட்டித்தருமித்தனை.

ஆறும் பாட்டு

அற்றவன் மருதம் முறியநடை
கற்றவன் கஞ்சனை வஞ்சனையில்
சேற்றவன் திகழும் மதுரைப்பதி
கோற்றவன் வரில் கூடிக்கூடலே.

பதவுரை:—அற்றவன்—(முன்பே எனக்கு) அற்றுத்தீர்ந்தவனாய், மருதம் முறிய—(யமளார்ஜுநமென்னும்) மருத மாங்களானவை முறிந்து விழும்படியாக, நடை கற்றவன்—தவழநடை நடக்கக்கற்றவனாய், கஞ்சனை—கம்ஸனை, வஞ்சனையில்—வஞ்சனையினாலே, சேற்றவன்—அழித்தவனாய், திகழும் மதுரை பதி கோற்றவன்—விளங்குகின்ற மதுரைமாநகர்க்கு அரசனானகண்ணபிரான், வரில்—வந்திடுவானாயின், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:—ஆறும்பாட்டு. (அற்றவன்) முன்பே தனக்கற்றவன். இவளுக்காகக்காணும் பிறந்தது. 59 “साधूनां” (ஸாதூநாம்) அன்றோ. தன்னையறிபாத பருவத்தே விரோதியைப் போக்கினபடி.

என்றத்தைப்பற்ற. அங்கே பூவுக்காகப் போகிறான், இங்கே வரக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவள் தானுமித்யாதி) முகம் தெரியாதபடி-முன்னடி தோற்றாதபடி. த்வரித்தென்றபடி. முகபடம்-முகத்தை மறைக்கும் சோடு.

(மருதமிய்யாதி) 60 “यमराजुनौ” (யமளார்ஜுனௌ) இய்யாதி. (வஞ்சனையில்) தர்மயுத்தமே வேணுமென்று பெருமானைப்போலேயிருந்தானாகில் அவன் வஞ்சனமே தலைகூட்டுமே. அவன் நினைத்த வஞ்சனத்தை அவன்றன்னோடே போக்கிப்படி. (திகழும் மதுரைப்பதிக்கொற்றவன்) ராஜ்யத்துக்கு உக்ரஸேனனை வைத்தானேயாகிலும், இவனே ராஜா என்று இவள்புகழும். (வரில் கூடிக்கூடலே) ராஜாக்களுக்குப் பிரேரகன் *வேணுமோ?

எழாம் பாட்டு

அன்றின்னாதுன செய் சிசு பாலனும்
நின்ற நீள்மரு துள்எரு தம்புள்ளும்
வேன்றி வேல்விறற் கஞ்சனும் வீழ முன்
கொன்ற வன்வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—அன்று—முற்காலத்தில், இன்னாதுனசெய் சிசுபாலனும்—வெறுக்கக் கூடிய காரியங்களுையேசெய்து வந்த சிசுபாலனும், நின்ற நீள் மருதும்—வழியிடையே நின்ற பெரிய இரட்டை மருதமரங்களும், எருதும்—ஏழுரிஷபங்களும், புள்ளும்—பகர்ஸூரனும், வேன்றி வேல் விறல்கஞ்சனும்—வெற்றியை விளக்கவல்ல வேலாயுதமென்ன, பலமென்ன இவற்றையுடையான கம்ஸனும், வீழ-முடிந்து வீழும் படியாக, முன்-எல்லா கண்ணெதிரிலும், கொன்றவன்—கொன்றொழித்த கண்ணபிரான், வரில்-வரக்கடுமையில், கூடலே! கூடிடு-.

வ்யா:—ஏழாம்பாட்டு. (அன்றின்னாதுன) கூடல் கூடாத இன்று போலே ஸ்வயம்வரத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமானவன்நும் இக்கூட்டரவுக்கு இன்னாதுன செய்யுமாபாலன். (நின்றமிய்யாதி) அவன்றனக்கே தனியே இன்னாதுன செய்தவிடங்கள் போராதே இவனைக் கண்டு நின்றது. (நீள்மருதும்) சாய்ந்தால் பிழைக்கவிடாது; (எருதும்)

அரு:—ஆறாம் பாட்டு. (அற்றவனிய்யாதி) மேலுக்கவதாரிகை (தன்னையிய்யாதி). மருதமுறிய-முறியவென்னுதல்; உரியவென்னுதல். உக்ரஸேனன் ராஜாவாயிருக்க, க்ருஷ்ணனை “மதுரைப்பதிக்கொற்றவன்” என்னக்கடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யத்துக்கிய்யாதி). “உக்ரஸேனனை ராஜாவாகவைத்தவனிவனாகையாலே” என்று தாத்பர்யம்.

* (பா) வேணுமே.

இவனை நலியநின்ற ஏழெருதும்; (புள்ளும்) பகாஸுரனுப்; வென்றிபைத் தருவதான வேலையுடையனும் அதுவும் மிகையாம்படியான மிடுக்கையுடையனான கம்ஸன்; (கஞ்சனும்) கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்கடியான அவன்றன்னையும். (கொன்றவன்) ஏகப்ரயோகத்தே விரோதிகளையடையப்போக்கி. அவஸரப்ரதீக்ஷனும் நின்றான்; இனி நீ கூடுமித்தனை.

எட்டாம் பாட்டு

ஆவ லன்புடை யார்தம் மனத்தன்றி
மேவ லன் விரை சூழ்துவராபதிக்க
காவலன் கன்று மேய்த்து விளையாடும்
கோவ லன்வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—ஆவல் அன்பு உடையார்தம்—ஆவலையும் அன்பையும் உடையவர்களுடைய, மனத்து அன்றி மேவலன்—நெஞ்சதவிரமற்றோரிடத்திலும் பொருந்தாதவனும், விரை சூழ் துவராபதி காவலன்—நல்ல வாஸனை சூழ்ந்த தவாரகாபுரிக்கு ரக்ஷகனும், கன்று மேய்த்து விளையாடும் கோவலன்—கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடும் கோபாலனுமாகிய கண்ணகிரான், வரில்—வரக்கூடுமாகில், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (ஆவல்) ஆவலுடையார்தான்; குணத்தயவஸாயமும் கிடக்கச்செய்தே, நோன்பு நோற்பது, காமனை ஆராதிப்பது, சிற்றிலிழைப்பது, பணிநீராடுவது, கூடலிழைப்பதான இவை-ஆவலாவது. (அன்பு) || “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்பது † “உறகலுறகல்” என்பது

அரு:—எழாம் பாட்டு. (அன்றித்யாதி) அன்றும் என்றது-அன்று அவளுக்குப் பரதிகூலனை ஸிஸுபாலனைப்போக்கினுப்போலே இன்றும் என் விரோதியைப் போக்கி ஸம்ச்சலேஷிக்கவேணுமென்று தாத்தபர்யம். “கஞ்சனும்” என்றவிடத்தில் சகாரம்ப்ராதாந்யத்திலே. விரோதிகளெல்லாவற்றையும் சொல்லி, “கொன்றவன்” என்கையாலே-(ஏகப்ரயோகத்தே) என்கிறது. (கூடல் கூடாத) என்னும் இத்த்யாதி வாக்யம்-கடினம்.

அரு:—எட்டாம் பாட்டு. (ஆவலித்யாதி) ஆவல்-அபிநிவேஸம். விரை-பரிமளம். குடியில்-ஸந்தாநத்தில். “துவராபதி” என்னுதே,

|| திருப்பல்-1.

‡ பெரியாழ்-திரு (5-2-9)

தான தம்பப்பொருடைய அன்பு. தங்கள் குடியிலுள்ளார் மந்ததோ
டல்லது மேவானென்கிறாள். (விரைகுழித்யாதி) ஆவலில்லாதாரோ
டும் பொருந்தமவன்கிடர்; 61 “षोडशस्त्रीसहस्राणि” (ஷோடஸஸ்த்ரீ
ஸஹஸ்ராணி) இத்யாதி. அவ்வூரிலுள்ள மணம்போராமே ஸ்வர்க்
கத்திலுள்ள மணமும் கூட்டிக்கொடுத்தானிறே. / “மட்டேறு கற்ப
கத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை நட்டான்” என்னக்கடவதிறே. ஜகத்
வ்யாபார லீலை பண்ணி. (கன்றுமேய்த்து விளையாடும்) 62 “सर्वस्य
जगतः पालौ वत्सपालौ वभूवतुः” (ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலேள வத்ஸபாலேள
பூவவது:) (கோவலன்) ராஜ்யப்பண்ணுமைக்காகவுமாம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கோண்ட கோலக் குறளுரு வாய்ச்சேன்று
பண்டுமாவலி தன்பெரு வேள்வியில்
அண்டமும் நிலனும் அடி யொன்றினால்
கோண்ட வன்வரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—பண்டு—முற்காலத்திலே, கோலம் கோண்ட குறள்
உரு ஆய்—(முப்புரி நூலும் க்ருஷ்ணஜிரமும் முஞ்ஜியும் பவித்ரமும்
தண்டுமான) அணி பூண்ட வாமந ரூபியாய், மாவலி தன் பெரு
வேள்வியில் சேன்று—மஹாபலியினுடைய சிறந்தயாக பூமியிலே
எழுந்தருளி, அண்டமும்—மேலுலகங்களையும், நிலனும்—கீழுலகங்களையும்,
அடிஒன்றினால்—ஒவ்வோரடியாலே, கோண்டவன்—அளந்து
கொண்டத்ரிவிக்காமன், வரில்—வருவானாகில், கூடலே! கூடிடு—.

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொண்டகோலக் குறளுருவாய்)
யஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணஜிரமும், (முஞ்சியும்,) பவித்ரமும்,
“விரைகுழி” என்று விசேஷித்ததென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார்
(அவ்வூரிலுள்ள வித்யாதி) “துவராபதி” என்று-தவாரகைக்கு நிர்
வாஹகனென்றபடியாய், “காவலன்” என்று-ஜகத்வ்யாபார லீலைகளைப்
பண்ணுமவன், கன்றுமேய்த்து விளையாடுகக்காகக் கோவலனான
னென்று பதபேதேநயோஜித்துக்கொள்வது. கோவலனானதுக்குப் ப்ர
யோஜநாந்தரம் (ராஜ்யமித்யாதி). ராஜ்யப்பண்ணுகை அஸஹ்யமாய்,
கோவலனானென்றாகவுமாம்.

தண்டும், பரமபதத்திலொப்பனையிலும் அழகிதாயிருந்தபடி. (பெரு வேள்வியில்) கூடல் தலைக்கட்டியும் பெறுதருக்க, வேள்வியின் நடுவே இவனைக் காணப்பெற்ற வேள்வி. அண்டம் ஓரடியும், நிலம் ஓரடியும். அவன் தன்னுடைமை விடான், நீ கூடுகையே குறை. 63 “**द्वीणि पदा विचक्रमे**” (தரீணிபதாவிசக்ரமே) என்றும், § ‘மூன்றடி நிமிர்த்து’ என்றும் உண்டாயிராநின்றது. இதிருக்கிறபடியென்? என்று பட்டரைக் கேட்க; 64 “**परो मात्रया तनुवा वृधान। न ते महित्वमन्वश्वन्ति। उमे ते विज्ञ रजसीपृथिव्याः। विष्णो देव त्वं परमस्य विद्से**” (பரோமாத்ரயா தநுவாவ்ருதாந। நதேமஹித்வமந்வஸ்நுவந்தி। உபேதேவித்மரஜஸீப்ரு - திவ்யா:। விஷ்ணோதேவத்வம் பரமஸ்ய வித்ஸே) என்று-வேதபுருஷன் றானே ‘இரண்டடியாலளந்த விடமெல்லாரும்றியும், நீ மூன்றடியா லளந்தவிடம் உனக்கே தெரியுமத்தனை’ என்று காணாமல் விட்டான்; அவன் அளந்தமையுண்டு; அவனுக்கே தெரியுமத்தனை என்று அரு ளிச்செய்தார் என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்.

பத்தாம் பாட்டு

பழகு நான்மறை யின்போரு ளாய்மத
மொழுகு வாரண முய்ய வளித்தளம்
அழக ன்ரணி யாய்ச்சியர் சிந்தையுள்
குழக ன்ரவரில் கூடிடு கூடலே.

பதவுரை:—பழகு நால்மறையின் போருள் ஆய் — அநாதியான சதுர்வேதங்களின் உட்பொருளாயிருக்குமவனாய், மதம் ஒழுகுவாரணம் உய்ய அளித்த—மத ஜலம் பெருகாநின்ற கஜேந்த்ராமூவான் (துயர்

அரு:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொண்டவித்யாதி) (இதிருக்கிறபடி யென்) என்றது இரண்டடியாலே அளந்தானென்று இருக்கிறபடி யென்னென்றபடி. (பர:த்வம் அதிமாத்ரயா தந்வா, வ்ருதாந—வர்த்தி- தவாநஸி, தே மஹித்வம், ந-அந்வஸ்நுவந்தி; ஈத்ருக்தயா இயத்தயா நாநுபவந்ரீத்யர்த்த: ப்ருதிவ்யா:-தே-உபே-ரஜஸீ-விது; ப்ருதிவீஸ்ப்தேந லோக உபலக்ஷித:; ர ஜ ஸீ—சரணௌ; “லோகவிக்ரான்தசரணௌ” இதியாவத். ஏதாவதேவ வித்ம:; அஸ்ய-பரம்-த்வமேவ வி த் லே ஸ ஜாநாஸி

§ பெரியாழ்-திரு (4-7-10)

நீங்கி) வாழும்படி க்ருபைசெய்தருளியவனாய், எம் அழகனார்—எம்மை ஈடுபடுத்தவல்ல அழகையுடையவனாய், அணி ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார்—அழகிய கோபிமார்களின் நெஞ்சினுள்ளே குழைந்திருக்கு மவனான கண்ணபிரான், வரில்—வரக்கூடுமாகில், கூடலேகூடிடு—.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (பழகுநான்மறையின் பொருளாய்) அபௌருஷேயமான வேதங்களின் அர்த்தமிவனையிறே, அல்லா தவை ஏகவிஜ்ஞாந ந்யாயவலித்தம்; (மதமொழுகுவாரணம்) * ஸமத மாத்யுபேதமன்று. அகப்பட்டவிடரில்சிறும் உய்ய. (எம்மழகனார்) 65 “स्रग्भूषास्वरमययायं दधानः” (ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதந்ததாந:) (அணியாய்ச்சியரித்யாதி) “தங்குமேல்” என்றிருக்குமவர்கள். அப் போதே இவனுதவாவிட்டால் இனிப்பிதற்றமையும், வரிலும் முகங் கொடுப்பதில்லையென்றிருந்தவர்கள் நெஞ்சில் மறமாமும்படி வாழ்வு கள் செய்தும் தாழ்வுகள் சொல்லியும் கலந்தவர்களோடே கலக்கவல் லவன்; அப்படி என் ஐன்னுப்பைத் தீர்த்துக் கலக்குமாகில் கூடிடு.

பத்தோராம் பாட்டு

ஊடல் கூட லுணர்தல் புணர்தலை
நீடு நின்ற நிறைபுக ழாய்ச்சியர்
கூடலைக் குழற் கோதைமுன் கூறிய
பாடல் பத்தும் வல்லார்க்கில்லை பாவமே.

அரு:—பத்தாம் பாட்டு. (பழகித்யாதி) லேதார்த்தம் இவன்தா னேயோ, சேதனாசேதநங்களுமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்குறார் (அல்லாதவையித்யாதி). ஏகவிஜ்ஞாநந்யாயமாவது—காரணவிஜ்ஞாநாத் கார்ய விஜ்ஞாநமென்கிறந்யாயம். “यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्यात्” (யதானோமயைகேநம்ருத்பிண்டேநஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ் ஞாதம்ஸ்யாத்) என்னக்கடவதிறே. ஒன்றையறியவே எல்லாமறிந்ததாம், அப்படியே ஈச்வரனைச் சொன்னபோதே எல்லாம் சொன்னதா மென்றபடி. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தாலே ஸகலஜ்ஞாநமுமுண்டாகையாலே, ஸமதமாத்யுபேதனய்க்கொண்டு சேதநாசேதநங்களைத் தனித்தனியே அறியவேண்டுவதில்லை; ஆகையாலே, சேதநாசேதநஜ்ஞாநம் ஸமதாத் யுபேதமன்றென்கிறது.

* “சமதமாத்யுபேதமன்று” என்று சில சுவடிகளில் தவறாக (மதமொழுகுவாரணம்) என்பதற்குமுன்னுள்ளது கொண்டுதவறான அரும்பதவுரையெழுந்தது.

பதவுரை:—ஊடல் கூடல்—ஊடலோடே கூடியிருக்கை (அதாவது—ப்ரணயரோஷ ஸஹிதைகளாயிருக்கை.) யென்ன, உணர்தல்—குற்றங்களை உணர்த்துகையென்ன, புணர்தல்—(பிறகு) ஸம்ச்சலேஷிக்கையென்ன (இப்படிப்பட்ட காரியங்களிலே), முன்—நெடுங்காலமாக, நீடு நின்ற—நீடித்துப் பொருந்திநின்ற, நிறைபுகழ் ஆய்ச்சியர் கூடலை—நிறைந்த புகழையுடைய ஆய்ப்பெண்கள் (இழைத்த) கூடலைப்பற்றி, குழல்கோதை—அழகிய மயிர் முடியையுடையளான ஆண்டாள், கூறிய—அருளிச்செய்த, பாடல் பத்தும்—பத்து பாட்டுக்களையும், வல்லார்க்கு—ஓதவல்லவர்களுக்கு, பாவம் இல்லை—(எம்பெருமானைப் பிரிந்து துக்கிக்கும் படியான) பாவம் இல்லையாம்.

வ்யா:—பதினொரம்பாட்டு. (ஊடல் கூடல் உணர்தல் புணர்தலை) ஊடலோடே கூடுகை-ஊடல் கூடல். ஊடியிருப்பார்களிறே பெண்கள். இவன்றன்குறைகளை அவர்களுணர்த்தும்படியும், அவன் பின்புக்ஷாமணம்பண்ணிப் புணரும்படியும். (நீடுநின்ற நிறைபுகழாய்ச்சியர்) இவனோடேயுடுவது கூடுவதாய் இதுவே யாத்ரையான புகழை உடைய திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களித்தனைவருடைய பாசுரத்தையும். “நிறைபுகழாய்ச்சியர்” என்கிறதாக்கு-எர்பார், “இவர்களுக்கு நிறைபுகழாவது-க்ருஷ்ணனை இன்னாள் நாலுபட்டினி கொண்டாள், இன்னாள் பத்துப்பட்டினி கொண்டாள் என்னும் புகழ்காண்” என்று அருளிச்செய்வர். (குழலித்யாதி) இவள் மயிர்முடியாலே அவனைக் கூடலிழைப்பிக்க வல்லவள். (பாவம்-இல்லை) இவளைப்போலே இப்படிப் படவேண்டா, சொன்னவித்தை அப்யவிக்கவல்லார்க்குக் கூடலிழைக்கவேண்டா.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

நாலாந்திருமொழி முற்றிற்ற.

அரு:—பதினொரம்பாட்டு. (ஊடலித்யாதி) ஊடலோடே கூடுகை-ஊடியிருக்கை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஊடியிருப்பாரித்யாதி). உணர்த்துகை—எங்கனையொழியப் பூமுடித்தாயென்கை.க்ஷாமணம் பண்ணுகை-உங்களுக்காகச்செய்தேனென்கை. கூடலை—கூடலிழைக்கையைச்சொன்ன பாசுரத்தை.

ஆண்டாள் திருவடிகளே ஸரணம்.

அஞ்சாந்திருமொழி மன்னுபெரும்புகழ் ப்ரவேசம்.

“நீ கூடிடுகூடலே” என்றவிடத்தில் கூடேனென்னுதல், கூடுவ
 நென்றொரு மறுமாற்றம் சொல்லக்கேட்டிலள்; முன்பு தானுமவனுமா
 யிருந்தபோது வார்த்தைகேட்டால் ப்ரதிவசநம் பண்ணிப்போந்த
 வாஸநையாலும் சைதந்யத்திலுறைப்பாலுமாக “குயில் பொருந்தவிட
 வற்று” என்று பார்த்து, என்னையும் அவனையும் நீ சேரவிடவல்லையே?
 என்று குயிலின் காலிலே விழுக்கிறாள். சொன்ன வார்த்தைக்கு ப்ரதி
 வசநம்பண்ணுமென்னுமிதுவெய்யாய்த்து, அதின்பக்கல் பற்றாசாக
 நனைக்கிறது. ராவணனைப்பார்த்து “நீ என்னையும் அவனையும் சேர்க்க
 வல்லையே” என்னுமவர்கள், இத்தைப்பெற்றால் விடார்களிறே. 66 “सित
 मौपयिकं कर्तुं रामः स्यान् परीप्सता । वधञ्चानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषर्षभः”
 (மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா । வதஞ்சாநிச்சதா
 கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:) 67 “विदितः” (விதித:)

முதற் பாட்டு

மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன்

மா மணி வண்ணன் மணி முடி மைந்தன்

தன்னை உகந்தது காரண மாக

என் சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே

புன்னை குருக்கத்தி நாழல் சேருந்திப்

போதும்பினில் வாழும் குயிலே

பன்னி யெப்போது மிருந்துவிரைந்து

என் பவளவாயன் வரக்கூவாய்.

பதவுரை:—புன்னை—புன்னைமரங்களும், குருக்கத்தி—குருக்கத்தி
 மரங்களும், நாழல்—கோக்குமரங்களும், சேருந்தி—செருந்திமரங்
 களும், (இவை முதலிய பல மரங்கள் நிறைந்த), போதும்பினில்—
 சோலையிலே, வாழும்—வாழுகின்ற, குயிலே!—கோகிலமே!, மன்னு

அரு:—மன்னுபெரும்புகழ் ப்ரவேசே. “अतिशक्त्या पतत्रिषु”
 (அதிஸக்த்யா பதத்ரிஷு) என்றத்தைப்பற்ற (சைதந்யத்திலுறைப்பா
 லும்) என்றது. ஆனாலும் திரயக்கைக்குறித்து, என்கார்யம் செய்
 என்னக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனை இத்யாதி).
 “பெருமானோடே தோழமைகொள்” என்றபோதே தன்னைச் சேர்க்
 கச்சொன்னதும் அர்த்தாத்வித்தமென்று கண்டுகொள்வது. “सित-
 मौपयिकं” (மித்ரமௌபயிகம்) ப்ராப்தமென்று க்ரியை.

பெரும்புகழ்—சித்யமாய் அளவில்லாத குணங்களையுடையனாய், மாதவன்—
ச்ரிய:பதியாய், மா மணி வண்ணன்—ரீலமணி போன்ற நிறத்தையுடையனாய், மணி முடி—நவமணிகள் அழுத்திச் சமைத்த திருவபி
ஷேகத்தையுடையனாய், மைந்தன் தன்னை—மிடுக்கையுடையனான எம்
பெருமானே, உகந்தது காரணம் ஆக—ஆசைப்பட்டதே ஹேதுவாக,
என் சங்கு இழக்கும் வழக்கு—என்னுடைய கைவளைகள் கழன்றொழி
யும்படியான நிபாயம், உண்டோ?—(உலகத்தில்) உண்டோ? (இது
வெகு அநியாயமாயிருக்கிறது). (இதற்கு நான் என் செய்வேன்
என்கிறாயே) என் பவளம் வாயன்—பவளம்போற் பழுத்த திருவத
ரத்தையுடையனான எனது துணைவன், வர—(என்னிடம்) வந்து
சேரும்படி, எப்போதும்—இரவும் பகலும், பன்னி இருந்து--(அவனது
திருநாமங்களே) கத்திக்கொண்டிருந்து, விரைந்து கூவாய்—சீக்கிர
மாகக் கூவவேணும்.

அவ:-முதற்பாட்டு. (மன்னுபெரும்புகழித்யாதி) எல்லாப் பதார்த்
தங்களையும் முறையில் நிறுத்தக்கடவ அவன், முறை செய்யாவிட்டால்
பொருந்தவிடுக உனக்கு பரமன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:- (மன்னுபெரும்புகழ் மாதவன் மாமணிவண்ணன் மணி
முடிமைந்தன் தன்னையுகந்தது காரணமாக) இத்தலையில் குறையுண்டா
யிழக்கிறேனோ? தன்பக்கல் குறையுண்டாயிழக்கிறேனோ? (மன்னு)
தர்மியுண்டாய் குணங்கள் நடையாடாததொருபோதுண்டாய்
நானிழக்கிறேனோ? (பெரும்புகழ்) குணங்களுக்கு அவதியுண்டென்றும்
அது என்பக்கலேறிப்பாயாதென்றும் நானிழக்கிறேனோ? (புகழ்)
அன்றிகே, ஹேயகுணங்களும் கலகித்தான் நானிழக்கிறேனோ.
68 “स्वभाविकान्वधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुण” (ஸ்வாபாவி
காநவதிகாதிஸ்யாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண) என்றப்போலேயிருக்

முதற்பாட்டு. “மணிமுடி மைந்தன்” என்றத்தைப் பற்ற அவதா
ரிகையருளிச்செய்கிறார் (எல்லாபதார்த்தங்களையுமித்யாதி). “உகந்தது”
என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். (இத்தலையில் குறையித்யாதி)
இத்தலையிலென்றது-நச்வரன்பக்கலிலேபென்றபடி. “உகந்தது” என்
றி நக்கையாலே-தன்பக்கலிலே என்றும் சொல்லலாம். *பெருமைக்கு
மூன்று தா த்பர்யம்; நிஸ்வலீமமாதல், நிஸ்ஸங்க்யமாதல்; ஸ்வாக்யதை
யாதல். இந்த மூன்றர்த்தத்தையும் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (குணங்க
ளுக்கித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). கத்யம் “स्वभाविक” (ஸ்வாபாவிகேத்
யாதி - “மா” என்றதுக்குத் தா த்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இழக்கலா
மித்யாதி). (தனக்காக) என்ற வாக்யத்தில் அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்

கிறதாய்த்து. (மாதவன்) இப்போது இக்குணங்களின்றிக்கே
யொழிக; அருகேயிருந்து 69 “न कश्चिन्नापराप्यति” (நகச்சிந்நா
பராத்யாதி) என்று சேர்ப்பாரில்லாமெதான் இழக்கிறேனோ? “ஸ்ரீ
வல்லப” என்றப்போலேயிருக்கிறது. (மாதவன் மாமணிவண்ணன்)
தனக்காக வடிவு படைத்திருப்பானொருவனாய்த் தானிழக்கிறேனோ?
இழக்கலாம் வடிவாய்த்தானிழக்கிறேனோ? 70 “न ते रूपं” (நதே ரூபம்)
இத்யாதி. (மணிமுடி மைந்தன்) இத்தனையுமுண்டானாலும் என்னைப்
போலே பிறர் கை பார்த்திருப்பானொருவனாய்த்தான் இழக்கிறேனோ?
ஸ்வதந்தரனாவது — ரக்ஷணத்திலே தீக்கித்திருப்பானொருவனாய்த்து.
(மைந்தன்) ரக்ஷணத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் பரயோஜனமில்லை
யிறே அஸுத்தனையிருக்குமாகில். “மைந்து” என்று-வலியாய், வலியை
யுடையவனென்றபடி. (தன்னையுடந்தது காரணமாக) அப்பாப்த விஷ
யத்தை ஆசைப்பட்டானோ? இழப்பேன் நானோ? தன் திருவடிகளிலே
சிலர் தலைசாய்த்தால் அதுபாவங்கள் பின்னை அவர்களதுபவிப்பார்
களோ? தானதுபவித்தல் பரிஹரித்தல் செய்யுமத்தனையன்றோ?
71 “पार्थ संख्य माधवः” (பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:). (வழக்குண்டே)
என்றார்த்தியைக் கண்டு ஓரம்பண்ணச் சொல்லுகிறேனல்லேன், மத்
யஸ்த புத்தியாலே பார்த்தச்சொல்லுகிறேனத்தனை. 72 “न वासुदेव-
भक्तानामशुभं विद्यते क्वचित्” (ந வாஸுதேவபக்தாநாமஸுபம் வித்யதே
க்வசித்) என்றும், 73 “न मे भक्तःप्रणश्यति” (நமே பக்த:ப்ரணச்யதி)
என்றுப் சொல்லக்கடவதிறே. 73 “कौन्तेय प्रतिजानीहि” (கௌந்தேய
ப்ரதிஜானீஹி) அர்ஜுநா, இவ்வர்த்தத்தில்நின்றும் நம்மை விஸ்வ
வித்துப்ரதிஜனாபண்ணு. “न मे भक्तःप्रणश्यति”(நமே பக்த:ப்ரணச்யதி)

“न ते रूपं” (நதே ரூபமித்யாதி) “மணிமுடி” என்றதுக்கு இரண்டு
தர்த்தபர்யம்; ஆதிராஜ்யஸூசகமாகையால் வந்த ஸ்வாதந்தர்யமாதல்;
ரக்ஷணஸூசகமாதல். (நானோ)-உகந்த நானோ. “காரணமாக” என்
றத்தைப் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (தன் திருவடிகளித்யாதி). “மன்னு
பெரும்புகழ்” -நித்யமாய் அபரிச்சிந்நமான புகழ். நாமல்-பலீர்,
பூங்கொடி. அதாவது-கொடிப் பூக்களுக்குப்பேர். பொதுப்பு-பொந்து.
பன்னல்-சொல்லல். “பவளவாயன்” என்றதுக்கு - தன்னோட்டைக்
கலவியாலுண்டான சிவப்பாதல்; ஸ்வாபாவிதமான சிவப்பாதல்.
செவ்வி-சிவப்பு.

நம்மைப்பற்றினார்க்கு ஒருகாலமும் அநர்த்தம் வாராதுகாண். (புண்ணை யித்பாதி) என்னுடைய ஸோகத்துக்கடியான அக்குணப்பரப்போ பாதியும் பேரந்திருந்ததீ உன் களிப்புக்கடியான படுக்கை வாய்ப்பும்! நான் தரைக்கிடையிடக்க நீ படுக்கையிலேபொருந்துவதே! எனக்கு *மென்மலர்ப்பள்ளிவெப்பள்ளியா யிருக்க நீ படுத்தபடுக்கைப் பரப் பிருந்தபடியே!. இத்தைவிட்டு உனக்குச் செய்யவேண்டுமத்தைச் சொல்லலாகாதோவென்ன; (பன்னி—இருந்தியாதி) ஒருக்கால் சொல்லிவிடுகையன்றிக்கே பலகாலமிருந்து. ஆனையிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்தாப்போலே விரைந்துவந்து, என்னோடே கலந்துபோகிற ஸமயத்தில் அனைத்து ஸ்மிதம்பண்ணி வருமளவும் ஜீவித்திருக்கும்படி வினாநீரடைத்துப் போனபோதைச் செவ்வியோடும், அதரத்தில் பழுப்போடும் வந்தனைக் கும்படியாகக் கூவப்பாராயென்கிறாள்.

இரண்டாம் பாட்டு

வேள்கை விளி சங்கிடங்கையில் கொண்ட
விமலனெனக் குருக்காட்டான்
உள்ளம் புருந் தென்னை நைவித்து
நாளுமுயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக்காணும்
கள்ளவிழ்செண்பகப்பூ மலர்கோதிக்
களித்திசை பாடுங்குயிலே
மெள்ளவிருந்து மிழற்றிமிழற்றாது என்
வேங்கடவன் வரக்கூவாய்.

பதவுரை:—கள் அவிழ்—தென்பெருகாரின் றுள்ள, செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவிலே, மலர்கோதி—(அஸாரமான அப்சத்தைத் தள்ளி) ஸாரமான அப்சத்தை அனுபவித்து, களித்து—(அதனால்) ஆரந்த மடைந்து, இசைபாடும் குயிலே!—(அந்த ஆரந்தத்திற்குப் போக்கு வீடாக) இசைகளைப் பாடாநின்றாள் கோகிலமே!, வேள்கை விளி சங்கு இடங்கையில் கொண்ட—சுத்தஸ்வபாவமாய் (கைகசர்ய ருசி யுடையாரை) அழைக்குமதான ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயத்தை இடக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற, விமலன்—பரிசுத்தனான பரமபுருஷன், உரு— தனது திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை, எனக்குக் காட்டான்—எனக் குக் காண்பிக்கமாட்டேனென்கிறான்; (அதுவுமல்லாமல்) உள்ளம்—

என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே, புகுந்து—வந்து புகுந்து, என்னை நெலித்து — என்னை நைந்துபோப்படி பண்ணி, (அவ்வளவிலே நான் முடிந்துபோவதாயிருந்தால் இன்னமும் என்னை ஹிர்வலிப்பதற்காக முடியவொட்டாமல்) நாளும் உயிர்பெய்து — நாள்தோறும் ப்ராணனைப் பெருக்கடித்து, கூத்தாட்டு காணும்—என்னைத் தத்தளிக் கச்செய்து வேடிக்கைபாராநின்றான்; (நீ செய்யவேண்டியதென்ன வென்றால்) இருந்து—என் அருகில் இருந்துகொண்டு; மெள்ள மிழற்றி மிழற்றி—உன் மழலைச் சொற்களைச் சொல்லி விலாஸசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணாமல், என் வேங்கடன் வர—எனக்காகத் திருவேங்கட மலையிலே வந்துநிற்கிற எம்.பெருமாமான் (இங்கே) வரும்படியாக, கூவாய்—கூப்பிடவேணும்.

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. (வெள்ளையிதயாதி) கீழ் நின்ற நிலையையறிவிக்கவேணுமிதே, மேல் அதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணும் போது; இதுகாண் என் நிலையிருக்கிறபடியென்கிறார்.

வ்யா:—(வெள்ளை விளி சங்கு) ஸபாமமான திருமேனிக்குப் பர பாகமான வெண்மையையுடைத்தாய், பிற்பாடரை. “அடிமைசெய்ய வாருங்கோள்” என்று அழைப்பாரைப்போலேயிருக்கிற த்வநியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை. (இடங்கையிற்கொண்ட) இடக்கையிலே தரித்த. வலக்கையிலேயாகில், || “வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கம்” எனபர்; இல்லையாகில், * “இடங்கைவலபுரிநிறார்ப்ப” எனபர்கள். ஏதேனுமாக, இருந்தபடி ஆதரிக்குமவர்களிறே. ராஜ புத்ரன் கையிலறுகாழிக்குத் தோற்றிருப்பாரைப்போலே, சையும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமுமான அழகுக்குப்போலே காணும் இவள் தோற்றிருப்பது. (விமலன்) விச்ரஹங்களும் திவ்யாயுதங்களும் பிறர்காணக்

இரண்டாம் பாட்டு. (வெள்ளையிதயாதி) இரக்கிறவன் தன் அவஸ்தையைச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் நின்றவிதயாதி. விளித்தல்—ஸப்தித்தல். ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முன்னே சொல்லுவானென்னென்ன, தனக்கு ப்ரகாஸித்தபடியே என்கிறார் (வலக்கையிதயாதி). அதாவது—இப்பாட்டில் திருவாழியைச் சொல்லா விட்டாலும் ஸ்தலாந்தரங்களிலே ஒக்கவெடுக்கையாலே அதுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. அன்றியே, தான் தோற்றபடியே சொல்லு

கண்டதென்று இருக்குவமன். 70 “न चाकारो नायुधानि-भक्तानां” (நசா-
காரோ நாயுதாநி-பக்தாநாம்) என்றிறேயிருப்பது. “பிறர்க்காக நம்வடிவு
கண்டது” என்றிருக்குமவன். (எனக்கு) ஆசையின் எல்லையிலே நிற்க
வெனக்கு. (உருக்காட்டான்) எனக்குக்காட்டாதே யாருக்குக்
காட்டவிருக்கிறான்? மீனுக்குத்தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே, நித்ய
ஸூரிகளுக்குக் காட்டவிருக்கிறானே? வடிவின் வாசியறியாத ஸம்ஸாரி
களுக்குக் காட்டவிருக்கிறானே? || [காசிஞெளியில் திகழும்வண்ணங்
காட்டிர்] பொன்போலே திகழாநின்றன வடிவையெனக்குக் காட்டு
கிறீர். [எம்பெருமான் வாசிவல்லீர்] உம்முடைய வடிவின்வீறும்
பெறுகிறவென்களுடைய சிறுமையும் நேராகக் கணக்கிடவல்லீர்.
[இந்தனாரீர் வாழ்ந்தேபோம் நீரே] வாசியறியாதே—தரமிடாதே,
தரவந்தவிடத்தே வாசிபார்க்கப் பார்த்தீராகில் உம்முடைய உடம்பை
நீரேகட்டிக்கொண்டு கிடந்துவாழ்ந்துபோம். (உருக்காட்டான்)
விடாய்த்தார்க்குத் தண்ணீர் வாராதாரைப்போலே. (உள்ளப்புகுந்து)
வடிவை மறந்துபிழைக்கவுமொட்டுகிறிலன். என்ஹருதயத்திலே
வந்துபுகுந்து. (எண்ணைவைத்து) ஹருதயத்திலே புகுந்தால்
வைவோடே தலைக்கட்டியல்லது நில்லாதிதே. * “நினைதொழும்”
என்றும், † “நினைந்துரைந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (நாளு
முயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக்காணும்) நெஞ்சிலேபுகுந்து மறக்கவொண்
றாதபடி பண்ணும். ஸந்திஹிதரைப்போலே, ப்ரகாஸித்தவாறே
அணைக்கக்கைநீட்டி, கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுபட்டு,
பின்னையும் முடிந்து பிழைக்கவும் பெறாதே க்ஷணிகபதார்த்தம்போலே
முடிந்தது ஜீவிப்பதாய்க்கொண்டு உருவ நோவுபட்டுச் சொல்லாநிற்கு
மாய்த்து. ஜீப்படித் துடிக்கவிட்டு இதுதானே போதுபோக்காயிரா
கிறுளென்கிறார் (ராஜபுத்திரனித்யாதி). உரு - வடிவும், அழகும்.
“எனக்கு” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் தோற்றுகிறது. “பிறர்க்
காக நம்வடிவுகண்டது” என்றிருக்குமவன் “எனக்கு உருக்காட்
டான்” என்றபோதே தன்னுடம்பைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறுளென்று
விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் (காசிஞெளியினித்யாதி). (உயிர்ப்
பெய்து) பெய்கை - இடுகையாய், நாள்தோறும் உண்டாக்குகை.
ருஜீஷம்—கோது. கள்—தேன். அவிழ்தல்—வீழ்தல்.

நின்றான். (கள்ளவிழித்யாதி) நான் இப்படி நோவுபடாநிற்க, உன்ன வஸ்தையிருந்தபடியென்! மதுவிரியாதின்றள்ள செண்பகப்பூவில் ருஜீஷமான அம்ஸத்தைக்கழித்து மலரைக்கோதி, நான் பூக்காண வெருவ நீகளித்து அந்தஹர்ஷம் வழிந்தாப்போலேயிருக்க இசை பாடுகிற குயிலே. (மெள்ள) அருகேயிருந்து கிரப்பாமென்சொற் களைச் சொல்லி விலாஸசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுக. (என்வேங்க டவன் வரக்கூவாய்) ஸ்ரீமிதிலையில் புறச்சோலையிலே பிராட்டியைக் கைப்பிடிக்கைக்காகவந்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாப்போலே எனக்காகத் திருமலையிலேயிருந்தான், நாலடியும் வருப்படியாக நீ கூவவல்லையே. “பரமபதத்தைவிட்டுத் திருபலையிலேவந்து நிற்கிற நிலை, தன்னுடைய ஸ்வயம் வரத்துக்காக” என்றிருக்கிறான்.

மூன்றாம் பாட்டு

மாதலிதேர்முன்புகோல்கோள்ள

மாயனிராவணன்மேல் சரமாரி

தாய்தலை அற்றற்றவீழத் தோடுத்த

தலைவன்வரவேங்குங்காணேன்

போதலர்காலில் புதுமணம்நாறப்

பொறிவண்டின்காமரம்கேட்டு உன்

காதலியோடுன் வாழ்குயிலே! என்

கருமாணிக்கம் வரக்கூவாய்.

பதவுரை:—போது அலர் காலில்—சிறந்தபூக்கள் அலர்கின்ற சோலையிலே, புது மணம்—புதிதான பரிமளமானது, நாற—விசை, பொறி வண்டின்—அழகிய வண்டினுடைய, காமரம்—‘காமரம்’ என்கிற பண்ணை, கேட்டு—கேட்டுக்கொண்டு, உன் காதலியோடு உடன் வாழ் குயிலே—உண்பேடையோடு கூட வாழ்கிற குயிலே! மாதலி—மாதலியானவன், தேர் முன்பு—(இராவணனுடைய) தேரின் முன்னே, கோல் கோள்ள—கோலைக்கொண்டு தன் தேரை நடத்த, மாயன் இராவணன் மேல்—மாயாவியான ராவணன் மேலே, சரம் மாரி—பாணவர்ஷத்தை, தாய் தலை அற்று அற்று வீழ் தோடுத்த—(அவ்விராவணனுடைய) ப்ரதானமான தலை (பலகால்) அற்று அற்று விழுப்படி ப்ரயோகித்த, தலைவன்—எம்பெருமானுடைய, வரவு—வரவை, எங்கும்—ஒருதிக்கிலும், காணேன்—காண்கிறேனில்லை; (ஆதலால்,)

என்—என்னுடைய அறுபவத்துக்கு யோக்யனாய், கரு மாணிக்கம்—
நீலரத்தம் போன்ற திருமேனியையுடையனான அவ்வெம்பெருமான்,
வர—இங்கே வரும் படியாக, கூவாய்—நீ கூவவேணும்.

வ்யா:—மூன்றாப்பாட்டு. (மாதலிதேர்முன்பு கோல்கொள்ள)
இந்தான் என்றுமொக்க முதுகு காட்டிப் போருகையாலே ஒரு நாளும்
முன்னின்றறியனாய்த்து. பெருமானும் ராவணனுமாகப் பொருத
வன்றாய்த்து முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணப்பெற்றது. (மாயனி
ராவணன்) செவ்வைப்பூசல்பொரவறியாமல் என்றுமொக்க வஞ்சகத்
தாலே பொருமவனாய்த்து. 74 “स्व नीचशशवत्स्मृतः” (த்வந்நீசஸஸவத்
ஸ்மருத:) என்றாளிறே பிராட்டி. கோழையாய் ராஜபுத்தர்களை
மதித்திருந்தபடியாலே அவர்களையகற்றித் தனியிருப்பிலே கொடு
போரக்கடவரீயே இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறுயென்கிறாள் 75 “यदन्तरं
सिंहसृगालयोर्वने” (யதந்தரம் ஸிம்ஹஸ்ருகாலயோர்வநே) (ஸிம்ஹஸ்ரு
காலயோ:) என்றவாறே, தன்னை விப்ஹமாகச்சொன்னாள் என்று
பையல் ப்ரமிக்கவும் கூடுமென்று, (த்வந்நீசஸஸவத்) என்றாளிறே.
பிரித்துக்கொண்டுபோந்து தனியிருப்பு இருத்தினவன் முன்னேயிறே
இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது, அவனைமதியாத வீரபத்ரியாகை
யாலே: (மாயனிராவணன்மேல்) வஞ்சகனான ராவணன்மேலே.
(சுரமாரி) 16 “शर्व्वं वर्व्वं ह” (ஸ்ரவ்ரவ்ஷம் வவ்ரவ்ஷ ஹ) என்கிற
படியே பாட்டம் பாட்டமாக. (தாய்தலையற்றற்று வீழத்தொடுத்த)
ப்ரதாரமான தலையற்றுவிழ. திருச்சரங்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே
அறுக்கவறுக்க முளைத்ததாய்த்து. பின்னை அதுதானே போதுபோக்
காக நின்று கொன்றனாய்த்து. அப்படிமுளைத்ததில்லையாகில், திருச்
சரங்களின் வரவு இவனால் அடக்கப்போகாதே. (தலைவன்) திரோ

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு (மாதலியித்யாதி) மாதலியானவன்,
ராவணன்முன்பேதேரைநடத்த. மாதலி-இந்தரனுடைய தேர்ப்பாகன்.
வஞ்சகனோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (த்வம்நீசேத்யாதி). கூடா
னாகையாலே (வஞ்சகன்) என்கிறது ராஜபுத்தர்களை மதித்திருந்தபடி
யாலே சொல்லுகிறுளென்றவயம். அவன் கோழையென்னுமதுக்கு
நியாமகவசநம் (யதந்தரமித்யாதி). (ஸிம்ஹஸ்ருகாலயோ:) என்கிற
வசநத்தில், விம்ஹஸ்ருகாலதாரத்யம்போலே பெருமானுக்கும்
உனக்குமென்றால் வாசுதேவாற்றாமையாலே ராவணபிராயத்தாலே

தாத்தநாயகன். (வரவெங்குங்காணேன்) “ப்ரதிபந்தகமென்றென்று
கிடப்பதில்லை” என்று வரும்வழியை கண்மறையப்பார்த்து நின்றாள்
போலேகாணும். (போதலரித்யாதி) பாப்புமாறப்பூத்த சேலையிலே
அப்போதலர்ந்த செவ்வியழியாத அரிமிதியான பரிமளமானது கமழ,
ரஸாயந ஸேவை பண்ணிநுப்போலே தர்ஸநீயமான வண்டானது
“காமரம்” என்கிற பண்ணைப்பாட, அதுக்குச் செவிதாழ்த்து.
(உன்காதலியோடுடன் வாழ்குயிலே) மேல்விளைவதறிந்து விடாதே
வர்த்திக்கிறாயன்றோ நீ. தண்ணைப்பிரிந்து நான் * கிடக்கும்படி
பண்ணிப்போனவனைப் போலன்றிக்கே, உன்பேடையுடனே சேரவர்த்
திக்கிற குயிலே. (என் கருமாணிக்கம் வரக்கூவாய்) தன்வடிவைக்
காட்டி என்னை அநர்யார்ஹமாக்கினவன் வரக்கூவாயென்கிறாள்.
(என் கருமாணிக்கம் வரக்கூவாய்) நல்ல அங்கக்காரனாபிருந்தான்;
அவன் வரும்படி கூவு.

நாலாம் பாட்டு

என்புகி இனவேல்நெடுங்கண்கள்
இமைபோருந்தா பலநாளும்
துன்பக்கடல்புக்கு வைகுந்தனென்பது ஓர்
தோணிபெறுது உழல்கின்றேன்
அன்புடையாரைப் பிரிவுறுநோயது
நீயுமறிதி குயிலே!
பொன்புரைமேனிக் கருளக்கொடியுடைப்
புண்ணியனை வரக்கூவாய்.

பதவுரை:—குயிலே!—ஓகுயிலே!, என் பு உருகி—எலும்புகள்
உருகிப்போனதுமல்லாமல், இனம் வேல் நெடு கண்கள் இமை
போருந்தா—சிறந்த வேல் போன்ற விசாலமான கண்களும் மூடிக்கிடக்

ஸங்கித்து, தத்பரிஹாரத்வேந த்விரதஸஸஸாய்யம் சொல்லி, விஸே
ஷோப பாதநம்பண்ணி “த்வந்நீசஸஸுவத்” என்றத்தை வ்யவஹித
மானாலும்கெடுக்கிறுளென்று தாத்பர்யம். ஸ்ருகாலம்-நரி. மாரி-மழை.
தாய் தலை-மெய்யான தலை. கண்மறைய-கண் பூச்சி பூக்க. போது—
புஷ்பம். கா-சேலை. பொறி-வரி; அழகுப். காமரம்-சிகரமானபண்.
காதலி-மனைவி. (அங்கக்காரன்)-சாதி; நல்லவடிவையுடையவனென்
றர்த்தம்; வாதுக்குவெட்டுகிறவன்-த்வநி; ஸமர்த்தனென்றபடி.

கின்றன வில்லை; பல நாளும்—நெடுங்காலமாக, துன்பம் கடல் புக்கு-
பிரிவுத்துன்பமாகிற கடலிலே அழுந்தி, வைகுந்தன் என்பது ஓர்
தோணிபெறுது—ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் என்கிற ஒரு தோணியை
அடையப்பெறாமல், உழல்கின்றேன்—அக்கடலுக்குள்ளேயே தட்டித்
தடுமாறிக்கொண்டிருக்கின்றேன்; அன்பு உடையாரை பிரிவுறும் நோய்
அது—அன்பர்களைப் பிரிவதனாலுண்டாகும் துக்கத்தை, நீயும் அறிதி-
நீயும் அறிவாயன்றோ? பொன் புரை மேனி—பொன் போன்ற மேனி
யையுடையனாய், கருளன் கோடி உடை—கருடனைக் கொடியாகவுடை
யவனான, புண்ணியனை—“தர்மமே வடிவெடுத்தவன்” என்னப்படுகிற
கண்ணடிராளை, வர கூலாய்—இங்கே வருப்படி கூவு.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (என்புருகி) தோல்புரையேபோகை
யன்றிக்கே, எலும்பானது உருகி. (இனவேல் நெடுங்கண்களிட்யாதி
35 “அநித்ரஸ்ஸதத் ராம:” (அநித்ரஸ்ஸதத் ராம:) என்று—அவன் படக்கடவ
பாட்டைக்கிடர் நான் படுகிறது. இக்கண்ணுக்கு இலக்காரை
படுவத்தைத் தான் படாநின்றாள்ய்த்து. 35 “ராம: அநித்ர:” (ராம: அநித்ர:)
செல்வப்பிள்ளைகளாயி ருப்பார், பாதிப்போது நித்தரையோடேயாய்த்துப்
போதுபோக்குவது; இப்படியிருக்க நித்தர இல்லையாய்த்து. சிறிது
போது உறங்கிச் சிறிதுபோது உணர்ந்துதானிருப்பாரோவென்னில்;
35 “சதத் அநித்ர: சூதோபி ச” (ஸதத் அநித்ரஸ்ஸுப்தோபி ச.) ஆனால்
இதென் சொல்லிற்றுகிறதென்னில்; உணர்ந்திருக்கச்செய்தே உணர்த்
தியற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகிறது. பராகர்த்தாநுஸந்தாநா-
பாவம் இருந்தபடி. 35 “நரோத்ம:” (நரோத்தம:) அபிமதவிஷயத்தைப்

அரு:—நாலாம் பாட்டு. (என்புருகியித்யாதி) இனவேல்—
வேலொழுங்கு, இமைபொருந்தா—உறங்கா. தோணி—மாக்கலர். பகல்
நித்தரையில்லாமையாலே (அநித்ர:) என்கிறது. (ஸதத்) என்னை
யாலே—ராத்ரியுமில்லையாய், நித்யாக்ந்தேஹாத்ர் வ்யாவருத்தி. (பெருங்
கடலுக்கு ஒரு மாத்தோணிபோலே) என்றது—மாத்தோணியானது
கடலில்லாகப்பட்டவனுக்குக் கைக்கெட்டினாப்போலே இருக்க நழுவிப்
போமாப்போலே, அபிநிவேஸமாகிற கடலிலே அகப்பட்டவிவருக்கு
மாநஸாதுபவத்தாலே கிட்டினாப்போலவும் பாஹ்யாதுபவமில்லாமை
யாலே கிட்டாதாப்போலவுமிருக்கையாலே வைகுந்தனை “தோணி”
என்கிறது.

பிரிந்தால் இப்படி அநித்யையாலே நோவுபடுகைபோலே காணும் புருஷோத்தமக்வமாவது. 76 "न च तेन विना निद्रां लभते पुरुषोत्तमः" (நசதேநவி-நா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தமம்) 35 "सीतेति" (ஸீதேதி) இத்யாதி. அநேகம் வேல்களையொருமுகமாகச் சேர்த்து வைத்தாப்போலே ஓராளுமொரு நேரக்கும் நேரம் அவ்வளவல்லாதபாப்பையுடைத்தான கண்கள் இமையோடிமை பொருந்துகிறனவிலை. (பலநாளும் துன்பக்கடல் புக்கு) பிரிவாற்றாமையிலுண்டான துக்கஸாகரத்திலே ஆழ்ந்து. (வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெறுதழல்கிணறேன்) உகந்தருளின நிலங்களிலேபுக்கு அதுபவிக்கக்கோலி, அங்கு அணைத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்யக்காணாமையாலே அப்படிப் பரிமாறின அவதாரங்களிலேபோய், அவை தீர்த்தம் ப்ராஸாதித்துப்போகையாலே பரதவத்தளவிலே சென்று, அவ்விருப்புத்தானும் பெருங்கடலுக்கு ஒருமாத் தோணிபோலேயாம்படியாக அபிநிவேஸமானது கரைபுரண்டு, அதினுடைய அலாபத்தாலே படுகிற அலமாப்பிருக்கிறபடி. (அன்புடையாரித்யாதி) பிரிவாற்றாமையால் படுகிற வ்யஸநம் நீயறியாமையிலேயேறே. சேரவிருக்கச்செய்தே "நீயுமறிதி" என்னும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஸம்ச்லேஷமாகில் விச்லேஷாந்தமாயல்லதிராதென்றிருக்கு மவளாகையாலே சொல்லுகிறாள். தனக்குத் துன்பக்கடலை விளைத்தானிறே அவன். (பொன்புரைமேனி) தன்னோடு கலந்தபோது பொன்போலே திகழ்கிறவடிவுத்தானுமாக நின்றதிலே-பிரிந்தபோதும் வடிவு அப்படியிருக்குமென்று இருக்கிறாள்; பிரிந்தபோது அவனிருக்கும் படிதான் அறியாளே; "பிரிவாற்றாமையாலே நெந்து விவர்ணனாயிருந்தானாகில் குயிலின்காலிலே விழப்பார்த்திருக்குமோ. வாராளே" என்றிருக்கிறாள். (கருளக்கொடியுடை) ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு

(தனக்கு) இத்யாதிவாக்யம் தாத்பர்யமாதல். "வேங்கடவன்" "தொடுத்தலைவன்" என்கையாலே—அர்ச்சாவதாரம் என்கிறது. அன்புடையாரைப் பிரிவுறுகை-நோயென்றபடி. விஸ்லேஷ ஸமயத்தில் விவர்ணமாயன்றோவிறுப்பது, "பொன்புரைமேனி" என்னக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன்னோடித்யாதி). புரை-ஒப்பு. ஆகையாலே (பிரிந்தபோதித்யாதி) ஆனால் விஸ்லேஷதஸ்யயில், "नैव दंशान्" (நைவ தம்ஸாந்) என்றன்றோவிறுப்பதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தபோதவனித்யாதி). விஸ்லேஷதஸ்யயில் "பொன்புரை

த்வஜங்கட்டியிருக்கிறவன். (புண்ணியன்) 77 “அநுச்சயம் பரோ தர்மம்.” (ஆந்ரு-
ஸம்ஸ்யம் பரோ தர்மம்.) “நீரும்நானுமாய் ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளு
மளவாயிருக்கச்செய்தே தர்மங்களில் நீர் விரும்பியிருப்பதென்”
என்று கேட்டேன்; “பிறர்நோவுபடப் பொறுக்கமாட்டேன். பிறர்
நோவுபடப்பொறுக்கமாட்டாதவிதுவேகாண், நாம் வெளியு கழிந்த
தர்மமாக நினைத்திருப்பது” என்றருளிச்செய்தீர்; 77 “त्वत्त एव मया श्रुतः”
(த்வத்த ஏவ மயாச்ருத:) இதுதான் உம்முடைய ஆளான திருவடி
வாயிலேபிட்டு நீட்டுகையன்றிக்கே உம்முடைய வாயாலே அருளிச்
செய்ய நான் செவியாலேகேட்டேன். “இதுதான் பிறர்மேலே
யேறிட்டு, நீர் நம்மைப்பிரிந்து நோவுபடவிட்டீர், ஒங்காண்”
என்று சொன்னாரானார் அவர். பிரிந்து நோவுபடவிட்டிருந்தா
னென்னுமத்தைப்பற்றி; அதைச் சொல்லுகிறாளாய்த்து இவள்.
(புண்ணியனை வரக்கூவாய்) “பிறர் நோவுபடப்பொறுக்கமாட்டாதவன்
நெஞ்சு திருத்தவேண்டா, நீசென்று கிணுக்கவமையுங்காண் அவன்
வருகைக்கு” என்கிறாள்.

ஐந்தாம் பாட்டு

மென்னடையன்னம் பரந்துவிளையாடும்

வில்லிபுத் தாருறைவான் றன்

பொன்னடி காண்பதோராசையினு

லென்பொருகயற் கண்ணினைதுஞ்சா

மேனி” என்னலாமோவென்றஸங்கைக்கு ஸம்ஸலேஷதஸையில
கண்டதுகொண்டு விஸ்லேஷதஸையிலும் அப்படி இருக்குமென்றார்-
கீழ்; ஸம்ஸலேஷதஸையிலிருக்கும்படியைக் கண்டபடியாலே சொல்லு
கிறாளென்னவேனுமோ, விஸ்லேஷஸமயத்திலும் * பொன்புரைமேனி
யாயிருக்குமென்ற வெறுப்பாலே சொல்லுகிறாளென்கிறார் (பிரிவாற்
றமையாலித்யாதி). இந்தவாக்யம் ஸங்கையின்மேலே அர்த்தாந்தரம்.
கருளன்-ருடன். கூலிகொள்ளுகை-அதுபவம் விஞ்சினதஸை.

அப்போது பெருமாள் சொன்னதுக்கும் இப்போது பிராட்டி
சொன்னதுக்கும் கருத்தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இதுதான்
பிரிந்தியாதி). (பிறர்மேலே ஏறிடுகை)-பிறர் துக்கப்படவிட்டிரோம்
என்கிற வ்யாஜத்தாலே உன்னைவிட்டிரோமென்றபடி. இதுதானென்

இன்னடிசிலோடு பாலமுதூட்டி
மேடுத்த வேன்கோலக்கிளியை
உன்னோடு தோழமைக்கொள்ளுவன் குயிலே!
உலகளந்தான் வரக்கூவாய்.

பதவுரை:—மேல் ஈடை அன்னம்—மந்தத்தையுடைய அன்னப் பறவைகள், பரந்து—எங்கும் பரவி, விளையாடும்—விளையாடுவதற்கு இருப்பிடமான, வில்லிபுத்தூர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, உறைவான் தன்—எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, போன் அடி—அழகியதிருவடிகளை, காண்பது ஓர் ஆசையினால்—காணவேணுமென்றுண்டான ஆசையினாலே, பொரு கயல் என் கண்ணினை—சண்டையிடும் இரண்டு கெண்டைகள் போன்ற எனதுகண்கள், துஞ்சா—உறங்குகின்றனவில்லை; குயிலே!—ஓ குயிலே! உலகு அளந்தான்—(தீர்விக்காமலாய்) உலகங்களை அளந்த பெருமான், வர—இங்கேவரும் படி, கூவாய்—கூவு; [அப்படிக்கூவுவாயாகில்] இன் அடிசிலோடு பால் அமுது ஊட்டி எடுத்த என் கோலக்கிளியை—இனியசேற்றையும் பாலமுதையும் ஊட்டிவளர்க்கப் பெற்றஎனது அழகிய கிளியை, உன்னோடு—உன்னோடே, தோழமை கொள்ளுவன்—ஸ்ரேஹப்படுத்தி வைப்பேன்.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (மென்னடையன்னம் பரந்து விளையாடும்) ஊராகத் தன்னினமே பெருந்திருக்குமாய்த்து. பாம்பதத்திலே நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்கிறுக்கிறவன், அத்தை விட்டு என்னோடு ஸஜாதிய பதார்த்தங்கள் கண்டு போது போக்குகைக்காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. “வைகுந்தனென்பதோர் தேணி பெறுதுழல்கின்றேன்” என்கை ப்ராப்தம் அது தூரஸ்தமாய்கையாலே.

ரது-ஆர்ஞஸம்ஸ்யத்தை. அத்தைச் சொல்லுகிறுளென்றது—அந்த ஆர்ஞஸம்ஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறுளென்றபடி. (கிணுக்க)-ஸப்திக்க. அதாவது-அல்பம் ஸூசிப்பிக்கவென்றபடி.

அஞ்சாம் பாட்டு. (மென்னடையித்யாதி) அன்னநடையாகையாலே அன்னங்களை (தன்னினம்) என்கிறது. தாத்பர்யாந்தராமருளிச்செய்கிறார் (பாம்பதத்திலித்யாதி). (வந்து நிற்கிறது)—அதிப்போது காண்கிறிலோமென்று வெறுப்பு உள்ளேகொண்டு. போனால் ஈடுபடுத்தமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழைகொளியாதி). பொன்—

தனக்காக வந்துநிற்கிற விடத்திலே காணப்பெறுதே நோவுபட்டுக் கண்ணுறங்காதேயிருந்தாள் என்றால் இது சேருப்படி எங்ஙனே” என்று நான் ஜீயரைக்கேட்டேன்; “உள்ளுப்புக்கால் குறியழியாமே நம்மைப்போலே போரவல்லவளல்லன். ஸ்ரீ பரதாழ்வானைப்போலே மோஹிப்பாளொருத்தியாய்த்து. உள்ளே கொடுபுகில், அந்த ஸீல குணத்தைக்கண்டவாறே இவள் மோஹித்துக்கிடக்கும். ‘பின்னை இவனையிழக்கவெண்ணாது’ என்று கொண்டு புக்கார்களில்லைபோலே காணும் என்றநுளிச்செய்தார்” என்றநுளிச்செய்வார். * [இழை கொள் சோதி] இத்யாதி, “பரிஹாரம் சொல்லுகிறவர்கள் தாங்களே படுகொலையடித்திகோள், நீங்கள் கொடுபுக்குக்காட்டிக்கொடுத்தி கோள்” என்னுப்படியிறே யிருப்பது. பிறர்க்குக் காட்டுகைக்காக வந்து நிற்கிறவன் திருவடிகள் காணவேணு மென்னுமாயினாலே. (என்பொருகயல் கண்ணினைதுஞ்சா) இக்கண்ணுக்கு இலக்கானவன் படுமத்தைத் தான்படாதின்றாளுய்த்து, பொராதின்றுள்ள கயல்போலே யாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான கண்களானவை உறங்கா. (இன்ன டிசிவித்யாதி) பிறரோடுதோழமைக் கொள்ளுகைக்கு அவகாஸமில் லாதபடி ச்லாகித்துக்கொண்டு போருகிறவென்கிளியை. இப்படி நான் உபலாசனம் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறகிளியை, உன்னோடு தோழமைக் கொள்ளுவிப்பன். அதுக்குக்கடவாள் தானே. (உலகளந்

அழகு. தோழமைக்கொள்வன்-தோழமைக்கொள்விப்பன் (பிறரோடு தோழமைக் கொள்ளுகைக்கு அவகாஸமில்லாதபடி) என்றது-இங்கே யொருகுறை உண்டானாலிறே சிலரோடு தோழமைக்கொள்ளுகைக்கு அவகாஸமுள்ளதென்றபடி. குயிலோடே தோழமைக் கொள்விக்கை யாவது-தன்கார்யம் செய்தால் தானும் ஸேஷமாய், தன்னுடைமையையுமதுக்கு ஸேஷமாக்குகை என்று ஸ்வரபதேஸம்- “கொள்ளு” என்னுதே, கொள்விப்பனென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி). அதுக்குக்கடவாள் தானென்றது-பலிதம். அதாவது- அந்தக்கிளியைப்போலே உன்னையுமுபலாளிப்பனென்றபடி. ஸாதநத்வ ஸங்கா நிவ்ருத்யார்த்தம் (எல்லரோடு மித்யாதி). கார்யம் அல்பம், பேறு அதிகம். அதாவது-கூவுகை அல்பமாய், ஸம்ஸ்லேஷம் அதிகமாயிருக்குமென்றபடி.

தானித்யாதி) இத்தோடே தோழமைக் கொள்ளுகையாகிற ஏற்ற முனக்கு; பேறு எனக்குக்கைப்படும். எல்லாரோடும் வரையாதே பொருந்துமவன் வரக்கூவுகை உனக்குக்காரியம்; குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே வலிவட்ட சண்டாள விபாகமற எல்லாரோடும் பொருந்து மவன் வரும்படி கூவப்பாராய்.

ஆறும் பாட்டு

எத்திசையுமமரர் பணிந்தேத்தும்
 இருடிகேசன் வலிசெய்ய
 முத்தன்ன வேண்முறுவல்செய்யவாயும்
 முலையும் அழகழிந்தேன் நான்
 கோத்தலர்காவில் மணித்தடங்கண்படை
 கொள்ளும் இளங்குயிலே! என்
 தத்துவனை வரக்கூகிறியாகில்
 தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே.

பதவுரை:—கொத்து—பூங்கொத்துகளானவை, அலர்—மலருமிட மான, காவில்—சோலையிலே, மணி தடம்—அழகானவொரு இடத் திலே, கண் படைகொள்ளும்—உறக்குகின்ற, இளங் குயிலே!—சிறு குயிலே!; எத் திசையும்—எல்லாதிசைகளிலும், அமரர் பணிந்து ஏத்தும்—தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்கும்படியான பெருமை வாய்ந்த, இருடிகேசன்—கண்டாருடைய இந்திரியங்களைபெல்லாம் கொள்ளை கொள்ளுமவனான எம்பெருமான், வலி செய்ய—(கண்ணை எனக்குக் காட்டாமல்) மிறுக்குக்களைப் பண்ண, (அதனாலே) நான்—நான், முத்து அன்ன வேண்முறுவல்—முத்துப்பேரல் வெளுத்த முறுவலும், செய்ய வாயும்—சிவந்த அகரமும், முலையும்—முலைகளும் (ஆகியஇவை) அழகு அழிந்தேன்—அழகு அழிந்ததாய்ப்படி மாறுபட்டேன்; என் தத்துவனை—நான் உயிர்தரித்திருப்பதற்கு மூலகாரணமான அவ்வெம் பெருமானை, வர கூகிறி ஆகில்—இங்கே வரும்படி கூவவல்லையெயா னால், தலை அல்லால்—என்வாழ்நாள் உள்ளவளவும் என் தலையை உன் காணிலே வைத்திருப்பதானவிர, கைம்மாறு இலேன்—வேறொரு பாத யுபகாரம் செய்ய அறியேன்.

வ்யா:—ஆறும் பாட்டு. (எத்திசையுமித்யாதி) பார்த்த பார்த்த விடமெங்கும் துர்மாரிகளாயிருக்கக்கடவ ப்ரஹ்மாதிகள், தந்தா

முடைய அபிமானங்கள் முறிந்து திருவடிகளிலே விழுந்து ஜிதரானமை தோற்ற ஸ்தோத்ராதிகள் பண்ணுதிற்பர்களாய்த்து. இப்படி ஸர்வ ஸமாச்சரயனியனாயிருக்கிறவன், என் ஸர்வேந்தரியங்களையும் அபஹரித்துத் தன்னை யெனக்குக்காட்டாதே மிறுக்குக்களைப்பண்ண, முத்துப்போன்ற முறுவலும் சிவந்த அதாமும் ஒரிடுசிவப்பு வேண்டாத முலையும் அழகழிந்தேன் நான். என்னை மிறுக்குக்கள் பண்ணுகைக்காகத் தன்ஜீவநத்தையும் அழியாநின்றான். 30 “ईषदुन्नस्य पास्यामि” (ஈஷதூந்நம்ய பாஸ்யாமி) என்பாளிவளன்றே. (கொத்தலரித்யாதி) அவன்விபூதி அழியாநிற்க, நோக்காதே நீ கிடந்தறங்கும்படியாயன்றோ உன் செருக்கிருக்கிறது. நான் இப்படி நோவுபடாநிற்கப் படுக்கையிலே பொருந்துப்படியாயிருக்கிறதன்றோ உன்தன்மை. (என்தத்துவனை வரக்கூகற்றியாகில்) எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவன் வருட்படி கூவவல்லையாகில். இது கூளியழைக்கவேண்டும்படி அவன் வரவு தாழ்க்கச்செய்தேயும், தன் ஸத்தை அவனென்றிருக்கிறாள் காணும். “ராவணன் மாயாபிரஸஸைக் காட்டினபோது, ‘ஸர்வ பெளமனாயிருப்பானொருவன் கைப்பிடிக்கக் கடவன் என்றாப்போலே ஜ்யோதிர்வித்துக்கள் சொன்னவையும் பலிக்கக் கண்டிலேன்’ என்று இங்ஙனே சிலவற்றைச்சொல்லி, இக்காலத்தில் ஸ்த்ரீகள் பொய்யே கண்ணீரை விழ விட்டிருக்குமாப்போலே, இவளும் தரித்திருக்கைக்கு அடியென்” என்று நான் ஜீவரைக்கேட்க, “ஜ்ஞானமன்று இவள் ஜீவநத்துக்கு ஹேது, பெருமாள் ஸத்தையாய்த்து, அவர்

ஆறும் பாட்டு.—(எத்திசையுமித்யாதி) “முறுவல்”-பல். இவள் அவயவம் அவனுக்கு ஜீவநமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “ईषदुन्नस्य” (ஈஷதூந்நம்யேத்யாதி). (அவன்விபூதி அழியாநிற்க) என்றது — “முத்தன்னவெண்முறுவல்” இத்யாதியை. “மணி”-அழகு. “தடம்”-பெருமை. “கண்படை”-உறக்கம். “தத்துவன்”-மெய்யன். “தலை”-அஞ்சலி. “கைம்மாறு”-ப்ரத்யுபகாரம். தத்வம்-ஸ்வரூபமாய் ஸத்தாஹேதுவான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. (ஸத்தை) உண்மை. அவன் இவளுக்கு ஸத்தையென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). “தலையல்லால்” என்கிற பதத்துக்கு ஸம்வாத முகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பெற்றி யித்யாதி). தலையெய்த் தருமென்றது-தலையாலே வணங்குகையென்று பெற்றிக்கு விவகஷ.

உளராகையாலே யிருந்தாள் காணும்” என்றருளிச்செய்தார். தானுள
னாகில் நானுளேனும்படியாயிருக்கிறவன் வரும்படி கூவவல்லையாகில்.
(தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே) பெற்றி, கிழக்குக்குப் போனவிடத்
திலே “இதுக்குப் பொருளென்” என்று என்னைச்சிலர்கேட்டார்கள்;
“நீ இவன் வரும்படி கூவவல்லையாகில் உனக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக
என்தலையைத் தருமத்தனையிறே என்று சொல்லுகிறான்” என்று
சொன்னேன்; இவ்வளவாகமாட்டாது இதுக்குப் பொருள் என்றி
ருந்தேன்; “இவ்விடத்துக்கு ஜ்யாருளிச் செய்யும்படியென்” என்று
கேட்டார்; “நீ பண்ணின உபகாரத்துக்கு இத்தலையால் செய்வ
தொன்றுண்டோ என்று, என்தலையையுனக்காக்கி, காலமெல்லாம்
உன்காலிலே வணங்கி வர்த்திக்குமத்தனையென்கிறான் என்றருளிச்
செய்வார்” என்றேன்; போரக்கொண்டாடியருளி “நான்பதினொருநத்
திருவாய்மொழி கேட்டேன், திருமொழிகேட்கப் பெற்றிலேன்,
போனவிடங்களிலே என்னைச்சிலர் கேட்டால் அருளிச்செய்யுமதுவே
எனக்குத் தேற்றி நானும்சொல்லும்படி ப்ராஸாதிக்கவேணும்
என்று வேண்டிக்கொண்டேன்; அவரும் அப்படி ப்ராஸாதித்தருளினார்;
ஒரு வரலாபத்தாலே இவையறியப் போகாது; ச்ரவணம் கொண்டே
அறியவேணும்” என்று அருளிச்செய்தார் என்றருளிச்செய்வார்.

ஏழாம் பாட்டு

பொங்கியபாற்கடல் பள்ளிகொள்வாணைப்

புணர்வதோ ராசையினால் என்

கொங்கைகளிர்ந்து குமைத்துக்குதுகலித்து

ஆவியை யாகுலஞ்செய்யும்

பெற்றி தாம் அருளிச்செய்த அர்த்தம் தம் திருவுள்ளத்துக்குப்
போந்திராமையாலே, நம்பிள்ளையை, “நஞ்சியாருளிச்செய்யும் ஸம்ப்ரா
தாயமான அர்த்தமேது?” என்று கேட்க அவாருளிச்செய்தபடி;—
(தலையையுனக்காக்கி) என்றது “सर्वस्य गात्रस्य शिरः प्रधानं” (ஸ்ர்வஸ்ய
காத்ரஸ்ய ஸ்ரீரஃப்ரதாநம்) என்கிறபடியே “அவயவவிஸிஷ்டானை வென்னை
யுனக்கு ஸோஹமாக்கி காலமெல்லாம் அடிமைசெய்கையெழிய வேறு
உபகாரமில்லை” என்றருளிச் செய்தார். (ச்ரவணம் கொண்டேயறிய
வேணும்) என்னகையாலே-பட்டருக்கு ஆழ்வான் ப்ராஸாதித்தருளின
தாகவேணும்.

அங்குயிலே! உனக்கென்னமறைந்துறைவு
ஆழியும் சங்குமொண்தண்டும்
தங்கியகையவனை வரக்கூவில் நீ
சாலத்தருமம் பெறுதி.

பதவுரை:—அம் குயிலே!—அழகியகுயிலே!, பொங்கிய பால்
கடல்—அலையெறியும் திருப்பாற்கடலில், பள்ளி கொள்வானை—
பள்ளிக்கொண்டருளும் எம்பெருமானோடே, புணர்வது ஓர் ஆசையி-
னால்—ஸம்சுலேஷிக்க வேணு மென்று உண்டான ஆசையினால்,
என் கொங்கை—எனது முலைகள், கிளர்ந்து—பருத்தி, குதுகலித்து—
மிக்க உதஸாஹக்கொண்டு, ஆலியை—எனது உயிரை, குமைத்து
ஆகுலம் செய்யும்—உருக்கி வியாகுலப்படுத்தா கின்றன; குயிலே!—
ஓ குயிலே! மறைந்து உறைவு—(வெயில் படாமல் சிழலிலே) நீ
மறைந்திருப்பதனால், உனக்கு என்ன—உனக்கு என்ன பயன்?
ஒண் ஆழியும் சங்கும் தண்டும் தங்கிய கையவனை வர—திருவாழி திருச்
சகுகும் ஸ்ரீகதையும் பொருந்திய திருக்கைகளையுடைய பெருமான்
இங்கே வரும்படி, நீ கூவில்—நீ கூவுவாயாகில், சால—மிசவும், தருமம்
பெறுதி—தர்மம் செய்ததாவாய்.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (பொங்கியவித்யாதி) பாம்பதம் இருப்
பிடமாயிருக்க அத்தை விட்டுவந்து, ஸ்வஸந்திராதத்தாலே திரைக்
கிளப்பத்தையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிக்கொண்டருள்கி
றவனை. ஒரு சந்தரதர்ஸநத்திலே கிளரக்கடவதான கடல்,
78 “नखच्छन्नाश्रित्य नित्यं सद्भक्तोभूत् स तु दशगुणः पुष्कलो निष्कलः”
(நகச்சத்மநாஸ்ரித்ய நித்யம் ஸத்வ்ருத்ததோபூத்ஸது தஸு குண: புஷ்களோ
நிஷ்களங்க:) என்கிறபடியே, நிஷ்களங்கரான சந்தரர்கள் ஒரு

ஏழாம் பாட்டு.—(பொங்கியவித்யாதி) கடல் சந்தரனைக் கண்டா
லொழிய இவனைக்கண்டால் கிளப்பக்கூடுமோவென்ன அருளிச்
செய்கிறார் (ஒருசந்தரதர்ஸநத்திலேயித்யாதி). (அடியாக)—சா. திரு
வடிகளிலே உண்டாக-அர்த்தம். ஹேது-தவநி. அன்றிக்கே, அவன்
குளிர்த்திக்குமிவன் ஹேதுபூதனாகையாலே ஈஸ்வரஸ்வபாவத்தாலும்
கிளருமென்கிறார்(சந்தரன் தனக்கித்யாதி). (நெஞ்சனடி)-சா. பா. தக-
அர்த்தம்; மார்வையடைக்கை-தவநி. (அங்கு) என்றது வீங்கினவிடத்

முஹூர்த்தத்திலே ஒருவனடியிலே தோற்றக்கண்டால் கிளரச் சொல்லவேண்டாவிடே; அதுதானே அடியாகக் கிளருமிடே இது. சந்தரன் தனக்குத் தன் திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியிலே சிறுதுட்டின மாதாமியேயுள்ளது, 79 “चन्द्रमा मनसो जातः” (சந்த்ரமா மனஸோ ஜாத:) என்று. அவனைக்கண்டு கிளரக்கடவதானால், தானேவந்து படுகாடுகிடந் தால் சொல்லவேண்டாவிடே. (புணர்வதோ ராசையினால்) அவனுடனே கலக்கவேனுமென்கிற ஆசையாலே, (என்கொங்கை இத்யாதி) ஆசை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கிக்கொண்டிருக்க வேனுமென்றிருக்கிற எண்ணப்போலே இருக்கிறனவன்றே முலைகள். (கிளர்ந்து) அவனுக்கு வீங்காநின்றன. எண்ணப்போலே ஆறியிருக் கும்படியோ நான் முலைபடைத்தது. இவளுக்கு நெஞ்சடையாயிருக் குமே இவை. (குமைத்து) அங்கு இரை பெறுவிட்டவாறே தன் முதுகிலே இடாநின்றதாய்த்து. (குதுகலித்து) தன் தலையைப் பார்த்து வந்தானென்று எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவாரைப்போலே கௌதுஹலம் பண்ணாநின்றதாய்த்து. (ஆவியை ஆகுலம் செய்யும்) ஹ்ருதயத்தை நலிகிறபடி ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் பேராரும். (அங்குயிலே உணக்கென்னமறைந்துறைவு) நான் இவ்ருணைக் கலேஸப் படாநிற்க, உணக்கு வெய்யில் காணாமெருக்கப்போமோ. (ஆழியுமி த்யாதி) || “எப்போதும் கைகமுலாநேமியான்” என்கிறபடியே வினை யுண்டானபோதாகத் தேடவொண்ணாதென்று ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக் காக எப்போதும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வருட்படி கூவுதியாகில். 80 “वाचा धर्ममवाप्नुहि” (வாசா தர்மமவாப்நுஹி) என் ஸத்தை பெறுகிற்று உணக்கு ஒருத்தியே நேரவேண்டுவது. ஒருவாய்ச்சொல்லாலே

திலுமென்றபடி. (முதுகிலேயிருகை) சாடு; த்வரிக்கை; ப்ரஹரிக்கை. புணர்தல்-கலத்தல். குதுகலித்தல்-ஸம்ப்ரமித்தல். ஆவி-ப்ராணன். சால-மிகவும். சாலத்தருமம்-மிக்க தர்மம். பக்ஷியான எங்களுக்கு ரக்ஷணதர்மமுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பழையத்தையித் யாதி). இவ்வை ரக்ஷித்தால் ஸேச்வரமான ஜகத்தை ரக்ஷித்ததாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளில்லையாகவித்யாதி). இவ்வை ரக்ஷிக்கவே உபயிபூதியும் ரக்ஷித்ததாமென்றதுக்குப் ப்ரமாணம் “धर्मतः परिरक्षिताः” (தர்மதாபிரக்ஷிதா இத்யாதி). ஸ்லோகமெல்லாம் விவக்ஷிதம். || பெரியதிருவ-87.

தண்ணீர்ப்பந்தலாம்; ஆறியிராதே இத்தனையும் செய். (நீசாலத் தருமம் பெறுதி) ஸேஸ்வரமான ஜகத்தை ரக்ஷித்தாயென்னும் ஏற்றம் பெறுதி. பழையத்தைப் புதியதாக்கினாய்வுதி. பண்டும் ஒருபுகழி யிறே தன்னையழியமாறி ஸாணாகத்தை ரக்ஷித்தது; இங்கு உன்னை அழியமாறவேண்டா. ஒருத்தியே நேரவேண்டுவது. இவளில்லை யாகவே அவளில்லையாம்; பின்னை உபயவிபூதியுமில்லையாம் இத்தனையிறே. “தருமம்பெறுதி” என்னுதே, “சாலத்தருமம் பெறுதி” என்கிறது;—அங்கு நிஷாதனொருவனும்; இங்கு உபயவிபூதியும். 81 “धर्मतः परिरक्षिताः” (தர்மத: பரிரக்ஷிதா:)

எட்டாம் பாட்டு

சார்ங்கம்வளையவலிக்கும் தடக்கைச்
சதுரன் பொருத்தமுடையன்
நாங்களேம்மிலிருந்தோட்டியகச்சங்கம்
நானுமவனும் அறிதும்
தேங்கனிமாம்பொழில் செந்தளிர்கோதும்
சிறுகுயிலே! திருமாலே
ஆங்குலிரைந்தோல்லைக் கூகிறிறியாகில்
அவனைநான் செய்வனகானே.

பதவுரை:—தே த ம் கனி—இனிமையானபழக்களையுடைய, மா பொழில்—மாந்தோப்பிலே, செம் தளிர் கோதும்—சிவந்த (துளிர்களை வாயலகால்) கொந்துகிற, சிறு குயிலே!—இளங்குயிலே!, சார்ங்கம்— தனதுவில்லை, வளைய வலிக்கும்—வளைத்து வலிக்கும் சக்தியையுடைய, தடகை—பெரிய திருக்கைகளையுடையனாய், சதுரன்— ஸ க ல வி த ஸாமர்த்தியான எப்பெருமான், பொருத்தம் உடையன்—ப்ரணயரீதி யிலும் வல்லமை பெற்றவன்; நாங்கள்—அவனும் நானும் ஆக இருவரும், இருந்து—சேர்ந்திருந்து, எம்மில் ஒட்டிய—எங்களுக்குள் ரஹஸ்யமாகச்செய்துகொண்ட, கச்சங்கம்—ஸக்கேதத்தை, நானும் அந்நாம் அறிதும்—நாங்களிருவருமே அறிவேமேயன்றி வேறொருவரும் அறியார்; ஆங்கு திருமாலே—தூரஸ்தனையிருக்கிற சரிய:பதியை, ஒல்லை விரைந்து—மிகவும் சீக்கிரமாக, கூகிறிறி ஆகில்—நீ கூவவல்லையாகில், அவனை—(பிறகு அவன் இங்கு வந்த பிற்பாடு) அவன் விஷயத்தில்,

நான் செய்வன—நான் செய்யப் போகிற மிதுக்குக்களை, காண்—
காணக்கடவை.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (சார்ங்கமித்யாதி) 82 "रामचापाश्रयां वने"
(ராமசாபாஸ்ரயாம் வநே) என்கிறபடியே விற்பிடித்த பிடியிலும் வில்
வளைத்தபடியிலும் தோற்றிருப்பாளொரு வீரபத்திபோலேகாணுமிவள்
தான். 83 "चामञ्च मुमोच" (சாபஞ்ச முமோச) என்கிறபடியே—எதிரிகள் வில்
பொகடும்படி வில்பிடிக்க வல்லவர். (பொருத்தமுடையன்) வீரவாசி
யிலும் காட்டில் கிடர் ப்ரணயித்வத்தில் நிற்கும் நிலை. வீரத்திலும்
கொத்தையிலே, ப்ரணயித்வத்திலும் கொத்தையிலே. (நாங்களித்
பாதி) பிறர்க்குத்தெரிவதொன்றல்லகாண் எங்கள் நிலை. அதாகிறது—
இன்றியமையாமை. "ஒருவரையொழியவொருவர் உளோமாகோம்"
என்று, எங்களில் நாங்கள் பண்ணிவைக்கும் ஸமயம் நானுமவனும்
அறியுமத்தனை. அது நிர்வஹிக்கையுனக்கு பரமாயிருக்கச்செய்தே,
ஆறியிராநின்றாய். அதுபின்னை, ஸமயம்பண்ணின விடம் இதுவோ
வென்னில்; ஒருவருமானபோது "நான் உன்னையொழியஜீவியேன்,
நானுன்னையொழிய ஜீவியேன்" என்றிறே இருவர்க்கும் வார்த்தை.
தூதர்க்குட்படச்சொல்லக்கடவ அவர்கள் சேரவிருந்தால் சொல்லா
திருப்பரோ. (தேங்கனியித்யாதி) என கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்ட
வேண்டும்படியன்றோ உன்னளவிறுக்கிறது. தேமாப்பழத்தை புஜித்து

எட்டாம் பாட்டு.—(சார்ங்கமித்யாதி) "சார்ங்கம்"—வில், "தடம்"—
பெருமை. அல்லாத ஆபுதங்களிருக்க வில்லைச்சொல்லுவானென்
னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ராமசாபாஸ்ரயாமித்யாதி). "சார்ங்க
மானது வளையும்படி வலிக்கும்" என்றபிரதே, பிடித்ததும் வலித்த
தும் வலித்தமிதே. "சதூன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் "चापञ्च"
(சாபஞ்சேத்யாதி). கீழ்ப்ரணயித்வாதிரயம் சொல்லி, ஸாய்யம் அரு
ளிச்செய்கிறார் (விரத்திலுமித்யாதி). கச்சங்கம்—வயவஸ்தை. ப்ர
திஜ்ஞை. (இன்றியமையாமை)—ஒருவரையொழிய ஒருவர் தரியாமை.
இது சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (அது நிர்வஹிக்கையித்யாதி).
(அது பின்னை) என்றது—ஆனால் பின்னையென்றபடி. ஸமயம்பண்ணின
விடமிதுவோவென்னில் என்றது—ஸமயம் பண்ணின வார்த்தை இது
வாகவேனுமோ, வேறென்றானாலோ என்றபடி. (இதுவோ)—இப்படிப்
பிரிந்திருக்கையோவென்று வ்யங்க்யம். பிரியில் தரியோமென்னக்

அது தேக்கிட்டு, ரஸாந்தரத்தையிட்டு மாற்றவேணுமென்று சூழ்ந்த பொழிலிலுண்டான சிவந்ததளிர் கோதுகிற சிறுகுயிலே! (திருமாலை இய்யாதி) நீ அத்தலையிலே சென்றறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; நக்குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துப் பதறிநடந்து வரப்பண்ணுவாராகே யுண்டு; அவன் பதறிநடந்து வருட்படி சடக்கெனக்கூவவல்லையாகில். (அவனையிய்யாதி) இவள் படுகிறக்லேஸுத்துக்கு ஒருப்ரயோஜனமில்லை யென்றிறே நீ இருக்கிறது. அவன் வந்து கிட்டினவாரேயவன் பிரிந்து நெடுநாளென்னைப் படுத்தின பாட்டையெல்லாம் உன் ஸந்திதியிலே நான் அவனைப்படுத்தும்படி பாராய். அது காண்கையே போருமிறே உனக்குப்பலம். இவள்தான் அவனையென்னென்பது செய்வதென்னிள்; முகத்தை மாறவைக்கத் தீருமே அவன்காரியம். நெடுநாள் பட்டினிகிடந்தவன் முன்னே சோற்றையிட்டு வைத்து உண்ணாதபடி தகைந்தால் கிடந்து க்லேஸிக்குமாப்போலே, இவனும் கிடந்து துடிக்குமத்தனை. இவள் முகத்தாலேயிறே அவனுக்கு ஊண்.

* மண்ணோக்க முண்டானிறே.

ஒன்பதாம் பாட்டு

பைங்கிளிவண்ணன்சிரீதர னென்பது ஓர்

.. பாசத்தகப்பட்டிருந்தேன்

பொங்கொளிவண்டிரைக்கும் பொழில்வாழ்துயிலே!

குறிக்கொண்டிதுநீகேள்

கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (துதர்க்கித்யாதி). “न जीवेयं क्षणमपि” (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) “ऊर्ध्वं मासान्न जीविष्ये” (ஊர்த்வம் மாஸாந்நஜீவிஷ்யே) என்று சொல்லக்கடவ அவர்களென்றபடி. “தேம்”-இனிமை. “கனி”-பழம். (உன்னளவு)-விவேகத்தால் வந்த பெருமை. இந்தப் பாட்டுக்கவதாரிகை கண்டு கொள்வது. அநாவது-நாங்கள் சொன்னால் அவன் வருமோவென்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக, “தடக்கைச் சதுரன்” என்று வீரபூயும், “பொருத்தமுடையன்” என்று ப்ரணயித்வமுமுண்டாசையாலே வருகையில் தாழ்ச்சியில்லை சொல்லுங்கோளென்கிறாள். (சார்ங்கமித்யாதி) “கூகற்றியாகில்”-கூவல்லையாகில். அவதாரணர்த்தம் (அதுகாண்கையேயித்யாதி).

சங்கோடுசக்கரத்தான் வரக்கூவுதல்

பொன்வளைகொண்டு தருதல்

இங்குள்ளகாவீனில் வாழக்கருதில்

இரண்டத்தோன்றேல் திண்ணம்வேண்டும்.

பதவுரை:—பொங்கு ஒளி வ ண் டு—மிக்க வொளியையுடைய வண்டுகளானவை, இரைக்கும் பொழில்—(மதுபாநமயக்கத்தாலே) இசை பாடாநின்ற சோலையிலே, வாழ்—களித்து விளையாடுகிற, குயிலே!—கோகிலமே!, இது—நான் சொல்லுகிற இதனை, நீ குறிக் கொண்டு கேள்—நீ பரக்கில்லாமல் ஸாவதாநமாய்க்கேள்; நான்—நான், பைங் கிளி வண்ணன் சிரீதரன் என்பது ஓர் பாசத்து—பசுங்கிளி போன்ற நிறத்தையுடையனான சரிய:பதியென்கிற ஒருவலையிலே, அகப்பட்டு இருந்தேன்—சிக்கிக்கொண்டுகிடக்கிறேன்; இங்கு உள்ள காவீனில்—இந்தச்சோலையிலே, வாழ கருதில்—நீ வாழ நினைக்கிறாயாகில், சங்கோடுசக்கரத்தான் வரக்கூவுதல்—திருவாழிதிருச்சங்குடையனான எம்பெருமான் (இங்கே) வரும்படி கூவுவதென்ன, பொன் வளை கொண்டு தருதல்—(நான் இழந்த) பொன்வளைகளைக் கொண்டு வந்துகொடுப்பதென்ன, இரண்டத்து ஒன்று—இவையிரண்டுள் ஏதாவதொருகாரியம், திண்ணம் வேண்டும்—நீ கட்டாயம் செய்து தீரவேண்டும்.

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பைங்கிளியித்யாதி) என்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ளலாம் நேரயன்றுகாண் நான் கொண்ட நேரய். அவன் வடிவழகிலும் ப்ரணயித்வத்திலும் தோற்றுக் கால்நடையாடாதே, இருந்தவிடத்தேயிருக்கும்படியன்றோ என் தலையிருக்கிறது. (சிரீதரனென்பதோர் பாசத்தகப்பட்டிருந்தேன்) ஸ்ரீதரனாகிற வலையிலே என்னுதல்; ஸ்ரீதரவிஷயமாகிற ஸ்நேஹத்திலேயென்னுதல். (பொங்கொளியித்யாதி) என்னுர்த்தத்வநி செவிப்படுப்படியன்றிறே உன் செருக்கிருக்கிறது. மிக்கவொளியையுடைத்தான வண்டுகள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு தவசியாசின்முள்ள பொழிவிலே, அது கேட்டுப்

ஒன்பதாம் பாட்டு.—(பைங்கிளியித்யாதி) “பை”-அழகுப், பசுமையும். “பாசம்”-நேசமும், கயிறும். “ஓர் பாசம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (என்னால் பரிஹரித்தித்யாதி.) (ஒரு கார்யத்தாலே) ஒரு கார்யம்—அவன் வருகை. விவரணம் (அவன் கிட்டினவாறேயித்யாதியும்). இத்தாலென்னவதஸ்யம் சொன்னதாய்த்தென்ன (நானுகந்தித்யாதி.)

போதுபோக்குப்படியாயிறே உன் செருக்கிருக்கிறது. என் ஆர்த்தத்வநி செவிப்படுமளவல்ல உன்னிலே; ஆகிலும் உன் நெஞ்சிலே படும்படி அவதானப்பண்ணி, இத்தனையும் கேள். (சங்கித்யாதி) என்னுபரணம் என்கையிலே தொங்குதல், அவன் கையிலாபரணம் என்கையிலே தொங்குதல் செய்யும்படி பண்ணு. ஒரு கார்பத்தாலே இரண்டும் தலைக்கட்டுமிறே. அவன் கிட்டினவாறே இவள் *கையிலாபரணமும் இவளதாம், அவன் வந்தவாறே அவன் கையிலாபரணமும் இவளதாம். நானுந்தது பெறுதல், என்னுடைமை பெறுதல் செய்யும்படிபண்ணு. (இங்கித்யாதி) நீதான் இச்சோலையிலே இருந்து ஜீவிக்கவேணுமே முந்தற முன்னம்; என்னுர்த்தத்வநி செவிப்படாநிற்கச்செய்தே ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோ. அதுகிடக்க, நான் முடிந்தால் இச்சோலைப் பரப்பு உனக்கு நோக்கித்தருவாரார். * வானவர் நாட்டை அவன் நோக்கிவைத்துக் கொடுக்குமாப்போலே காணும், இவற்றுக்கு இவள் நோக்கிக்கொடுக்கும்படி.

பத்தாம் பாட்டு

அன்றலகமளந்தானையுந்நு
அடிமைக்கணவன் வலிசேய்ய
தேன்றலுந்திங்களு மூடறுத்து
என்னைநலியுமுறைமை யறியேன்
என்றும் இக்காலிலிருந்திருந்து
என்னைத்ததர்த்தாதே நீயும்குயிலே
இன்றநாராயணனைவரக்கூவாயேல்
இங்குற்று நின்றம்துரப்பன்.

நானுந்தது-அவன்கையிலாபரணம். இவை இரண்டும் ப்ரணயித்வத்தாலே மாறும். "பொங்கல்"-மிகுதி. "இரைத்தல்"-ஸப்தித்தல். "கா"-சோலை. "வாழக்கருதியேல்"-வாழ இச்சித்தாயாகில். கீழ்ச்சொன்னவிரண்டிலேயொன்று அவஸ்யம் செய்யவேணும். தாத்பர்யாந்தரம் (அது கிடக்கவிய்யாதி). வேறு நோக்குவாரில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வானவர் நாடிய்யாதி.)

* (பா) கையிலாபரணம் அவனதாம்; அவன் வந்தவாறே அவன் கையிலாபரணம் இவளதாம்.

பதவுரை:—அன்று—மஹாபலி கொழுத்திருந்த அக்காலத்தில்; உலகம் அளந்தானை—மூவுலகங்களையும் அளந்து கொண்டவனான எம்பெருமான் விஷயத்திலே, உகந்து—நான் கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட, அவன்—அவ்வெம்பெருமான், அடிமைக்கண்—(அந்த) கைங்கரியத்திலே, வலி செய்ய—ஒஞ்சனைபண்ண, (அதற்கு நான் நேவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே) தென்றலும்—தென்றல் காற்றும், திங்களும்—பூர்ணசந்திரனும், என்னை—என்னை, ஊடு அறுத்து நலியும் முறைமை—உள்ளே பிளந்து கொண்டு புகுந்து ஹிம்லிக்கும் நியாயத்தை, அறியேன்—அறிகின்றிலன்; குயிலே!—ஒ குயிலே! நீயும்—(என்னுடைய சேஷமத்தை விருப்புவனான) நீயும், என்றும்—எந்நாளும், இக்காலில்—இந்தச் சோலையிலே, இருந்து இருந்து—இடைவிடாமலிருந்து கொண்டு, என்னை—(ஏற்கனவே மெலிந்திருக்கிற) என்னை, ததர்த்தாதே—ஹிம்லியாமலிரு; இன்று—இன்றைக்கு, நாராயணனைவர கூவாயேல்—ஹீமந் நாராயணன் இங்கே வருப்படி அவனை நீ கூவாமற்போனாயாகில், இங்குற்று நின்றும்—இந்தச்சோலையிலிருந்து, துரப்பன்—உன்னைத் துரத்திவிடுவேன்.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (அன்றுலகமளந்தானை உகந்து) தன்பக்கல் ஆபிமுக்யம் பண்ணுதார்தலையிலும் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து வைக்குமவனை ஆசைப்பட்டி. உறங்குகிற ப்ராஜைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப்போலே இவையறியாதிருக்கத் தானே அவற்றின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனையுகந்து. (அடிமைக்கண் அவன் வலிசெய்ய) பெறவுமாய் இழுக்கவுமானத்தையோ நாணசப்பட்டது? பெற்றல்லது ஸத்தையில்லாத ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தை நாணசப்பட, அவ்வடிமையிடைபட்டத்திலே அவன் மிறுக்கடிக்க.

பத்தாம் பாட்டு.—(அன்றித்யாதி) “உலகம்” என்றத்தைபற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தன் பக்கலித்யாதி.) “அளந்து” என்றத்தைபற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உறங்குகிறவித்யாதி.) “உலகம்” என்கிற அசேதந ஸமாதிக்குத் தாத்பர்யம் (இவையறியாதிருக்க வித்யாதி.) “தென்றலும் திங்களும்” என்ற சூப்தார்த்தம் (அதில் வாசியித்யாதி.) “அதில் வாசியறியாத” என்றத்தின் விவரணம் (அடிமையிலென்று). வாசியறியாத மாத்ரமன்றிக்கே, அவன் சேஷடித வாசியும் அறியாதென்கிறார் (அவனளந்த காலித்யாதி.) தாத்பர்யம் சொல்

(தென்றலித்யாதி) அதில் வாசியறியாதவர்கள் என்னை நலியும் முறைமை அறிகிறிலேன். அடிமையில் வாசி அவையறியாவினே. அவனளந்த கால்வாசியுங்கூட அறிபாதவையினே. ராவணன் நடுவே புகுந்து நலிந்தாப்போலே, தென்றலும் சந்தரனும் நடுவே வந்து என்னை நலிகைக்கிடாயிருப்பதொருமுறையுண்டாகவறிகிறிலேன். தங்களுக்குக் கடவார்க்குக் கடவாரைச் சேர்க்க முறையுண்டித்தனையல்லது, நலிகைக்கு முறையில்லையினே. தன் புத்ரனுக்குண்டான பரிவில் காற்கூறுமில்லையெனும் இக்காற்றுக்கு. (என்னை நலியும் முறைமையறியேன்) 84 “धन्या लक्ष्मण सेवते पशोवनमारुतं” தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போவநமாருதம்) என்று அவனும் கால்கண்டமாத்தாத்திலே படுமதறியானே. || காரோறுழக்கவுழக்குண்டு தளார்த்தம், முறிந்ரும் (தான்) கிடக்குமாப்போலையினே அவன் காலாலே துகையுண்ணும் படி. (என்றுமித்யாதி) அவை நலிகிற நலிவு காதாசிக்கமினே; என்று மொக்க இச்சோலைலேயிருந்து என்னை நோவுபடுத்தாதே. ஏகதேஸ வாஸிதவத்தால் வந்த பார்த்தவமே ஹேதுவாக நோவுபடுத்தாதே. (நீயும் குயிலே இன்று நாராயணனை வாக்கவாயேல்) இத்தையுடையவனாய் உடைமைதான் அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய்த்தென்று காற்கடைக்கொள்ளாதே, அழுக்குகப்பாரைப்போலே அது தன்னோடே விரும்பும் படியாயிருக்கிறவனை வருப்படி கூவாயாகில். (இவ்வுற்றிநின்றும் தாரப்பன்) ஒட்டுவன். *ஒட்டுவன ஒட்டி இருத்தவன இருத்திச்செய்கிறாளல்லவியிறியவள். ஆனால் என்சொல்லுகிறதென்னில்: நான்

லிற்று-கீழ்; ஸுப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). ஊடு-நடுவு. “நலியும் முறைமை” என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார். (தங்களுக்குக்கிடாதி) தங்களுக்குக் கடவார்—ஈஸ்வரன்; அவனுக்குக் கடவார்—பிராட்டி. (கடவாரைச் சேர்க்க முறையுண்டித்தனை) என்றத்தால்-அப்படிச்செய்த திருவடிக்குண்டான ஆசாரமில்லை என்கிறார் (தன் புத்ரனுக்கென்று). அடிமையில் வாசியறியாதே வென்றதும், புத்ரனுக்குண்டான பரிவில் கால்கூறுமில்லையென்றதும் ஏகதாத்தர்யமாயே பவிக்கும். (புத்ரன்)-திருவடி. “என்னை” என்கையாலே-அவனையொழிய என்னை நலியக் கூடாதென்றாய், அவனையும் நலியுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “धन्या:” (தந்யா இத்

* (பா) ஒட்டியிருத்தவன். இருத்திச்செய்கிறாளல்லவியிறியவள்.

|| நாச்-திரு 13-4.

முடிவன்; பின்னை இங்குசின்றும் புறப்பட்டுப் போமித்தனைகிடாய்;
நானுள்ளையச் சோலை நோக்கித்தரவேணுமே; நான் முடிந்தால்
பின்னை உனக்கிருப்பில்லைகிடாயென்கிறான்.

பத்னோராம் பாட்டு

விண்ணுறநீண்டடிதாவியமைந்தனை
வேற்கண்மடந்தைவிரும்பி
கண்ணுறவேன்கடல்வண்ணனைக்கூவு
கருங்குயிலே! என்றமாற்றம்
பண்ணுநான்மறையோர் புதுவைமன்னன்
பட்டர்பிரான் கோதைசோன்ன
நண்ணுநவாசகமாலைவல்லார்
நமோநாராயணயவென்பாரே.

பதவுரை:—வேல் கண்—வேல் போன்ற கண்களையுடையளாய்,
மடந்தை—பெண்மைக்கு உரிய குணங்கள் நிறைந்தவளாய், பண் உறு
மறையோர்புதுவை மன்னன் பட்டர் பிரான் கோதை—ஸ்வரப்பரதான
மான நான்கு வேதங்களையும் ஒதின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்கிற
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளான
ஆண்டாள், அடி விண் உற நீண்டு தாவியமைந்தனை — திருவடி
யானது பரமாகாசத்தளவும் போய்ப்பொருந்தும் புடியாக நெடுக
வளர்ந்து (உலகங்களை) வியாபித்தமிடுக்கையுடையனான எப்பெரு
மானை, விரும்பி—ஆசைப்பட்டு, “கருங் குயிலே! என் கடல் வண்ணனை
கண் உற கூவு” என்றமாற்றம்—‘ஒகரியகுயிலே! கடல்போன்ற திரு
நிறத்தையுடையனான என்காதலை நான் ஸேவிக்கும்படி நீ கூவு’
என்று சியமித்த பாசரமாக, சோன்ன—அருளிச்செய்த, நண்ணுநு
வாசகம் மாலே—பேரக்யமான (இந்த) ஸ்ரீஸக்திமாலையை, வல்லார்—
ஓதவல்லவர்கள், ‘நமோநாராயணய’ என்பார்—எம்பெருமானுக்கு அந்
தரக்கிக்கரராகப் பெறுவார்கள்.

அவ.—சிகமத்தில், இத்திருமொழி அப்யலித்தவர்கள், ஸ்வ
ரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவனென்கிறான்.

யாதி.) ஸமாஸதவயத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (இதையுடைய
யவனாய் இய்யாதி.) ஒட்டி இருத்துவன்—ஒட்டிவிடுவென்றபடி.
(இருத்திச் செய்கிறாளல்ல)-இருந்து செய்கிறாளல்லவென்றபடி.

வ்யா:—(விண்ணுறநீண்டடி தா வியமைந்தனை) ஒருவர் பக்கலிலே ஒன்றைக்கொள்ள நினைத்தால் அவர்களுக்குப் பின்னையொன்றும் ஸேஷியாதபடி கொள்ளுமவனை. (வேல்கண் மடந்தை விருப்பி) அவனை இப்பாடுபடுத்தும் இப்பரிசுரமுடையவள்தானாதரித்து. வேல்கள் ஒரு முகஞ்செய்து நிற்கச்செய்தேகிடர் தானீடுபட்டது அவனுக்கு. (கண்ணுற) அவன்றனை வேலுக்கிரையாக்கத் தேடுகிறான். என் கண்ணுக்கு விஷயமாப்படி ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையவன் வரும்படி. (கூவுநருக்குபிலே என்றமாற்றம்) உன் வடிவைக்காட்டி, அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமான நீ “என்னையும் அவனையும் சேர்க்கவேணும்” என்று சொன்ன பாசுரமாய்த்து. (பண்ணுறு நான் மறையோர்) ஸ்வரப்பரதாமான நாலு வேதங்களும் கைவந்திருக்குமவர்கள். (புதுவையித்யாதி) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் திருமகள் சொன்ன. (நண்ணுறு வாசகமலைவல்லார்) 85 “यतो वाचो निर्वर्तन्ते” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீண்ட வேதம் போலன்றிக்கே, விஷயத்தை மறுபாடுருவும்படி யருளிச்செய்த இத்தை அப்பவலிக்கவல்லார்கள். (நமோ நாராயணபவென்பாரே) || “நமோ நாராயணபவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்த்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே தமப்பனார் வார்த்தை. இக்குடிக்காக உள்ளதோராசையிறே இது. அதுவே பலமாகப்பெறுவர். || நல்லாண்டென்று நவின்று—பல்லாண்டென்றுரைப்பார்—நமோ நாராயணபவென்று-பல்லாண்டும்-ஏத்துவாரிறே. தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே பேருகையாலே, காதாசித்தமாகை தவிருகையேயுள்ளது; ப்ரப்ப யூமியிலே புக்கிருந்து இப்பாசுரஞ் சொல்லி அதுபவிக்கப்பெறுவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாளர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பதினோராம் பாட்டு. நிகமத்தில். (விண்ணுறவித்யாதி) “கண்ணுற”-கண்காண. “மாற்றம்”-சொல். “பண்”-ஸ்வரம். “நண்ணுறு-” நண்ணுறுகை-கிட்டவுறுகை. “நமோநாராயணபவென்பாரே” என்று இத்தைப் பலமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (நமோ நாராயணபவியாதி). “நமோநாராயணப” என்று பரமபதத்திலே பல்லாண்டு பாடுவா

|| திருப்பல்லாண்டு-12.

குயிலைப்பார்த்து, “நீயழைத்துத்தாவேணும்” என்றவிடத்தில் அது அப்படியே செய்யக்கண்டிலள்; அவனைக் கடுகக் கிட்டிக்கொடுநிற்கக் கண்டிலள்; கடுகக் கிட்டவேண்டுமபடியாய்த்து, இவளுக்குப் பிறந்த தனையு; அப்போதே கிட்டப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நையானாள்; அவன்றான், இவள் தனையுக்கீடாக வந்து முகங்காட்டிற்றிலன்; இத்தலைபில் அவஸ்தையறிபாதானொருவனல்லவிறே; இன்னமும் ஓரளவைப் பிறப்பித்து முகங்காட்டுகிறோமென்றிருந்தான். * மயர்வறமதிநல மருளின்போதே * முனியை நான்முகனா யிராதே, மயர்வற்றபோதே பெறவேண்டுமபடியான் ஆற்றாமையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், பரமபக்தியர்யந்தமாக நடுவுண்டான அவஸ்தைகளைப் பிறப்பித்திறே கொடுத்தது ஆழ்வார்க்கு; வெளுத்த புடவைக்கு வாசக்கொளுத்துவாரோபாதியாக, இவ்வருகே பரமபக்தியர்யந்தமாகப் பிறந்தாவிறே அங்குப் போய் அதுபவிக்கும் அதுபவம் ஸாத் மிப்பது; முதலடியிலே இதுண்டானாலும் காலஞ்சென்றவாதே பிறப்

ரென்று ஸப்தார்த்தம். இதுவே பலமாகச் சொன்னபெருண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டு மித்யாதி.) அதாவது-அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகை இஷ்டமானையாலே அது தோற்றச் சொல்லுகிறாள் என்றபடி. ஆனால் தமப்பனரைப்போலே தானும் சொல்லவேணுமோவென்ன (இக்குடிக்காகவென்றது). இதுவென்றது-மங்களாஸாஸநம்; மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறதுண்டே, அங்குப் போகவேண்டுகிறதென்னென்ன (நல்லாண்டென்றித்யாதி). “பல்லாண்டுமேத்துவாரிறே. ஆகையாலே காதா சித்தமாகை தவிருகையே உள்ளது” என்னுதல்; அன்றிக்கே, தத்தரது ந்யாயத்தாலே பேருகையாலே ப்ராப்ய பூமியிலே புக்கிருந்து இப் பாசரம் சொல்லி அதுபவிக்கப்பெறுவரென்னுதல். ஆனால் இங்கு மங்களாஸாஸநம் நித்யமாகவிலையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தத்தரதுந்யாயேத்யாதி). தத்தரதுந்யாயமாவது ४6 “यथाकृतस्मिन् लोके पुरो भवति तथेतः प्रेत्य भवति” (யதாஶ்ரதுஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி) என்கிற ச்ருதி. ஶ்ரது: ஸங்கல்ப: யாதோருபடி இங்கே ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே இங்குசின்றும் புறப்பட்டுப்போய், இங்கே ஸங்கல்பித்த பலத்தை அங்கே அதுபவிக்குமென்றார்த்தம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிரிப்பதும் ஒரு பாகமுண்டிறே; பிராட்டிக்குப் பெருமானைப் பிரிந்த போதே கூடவேணுமென்னுமாசை உண்டாயிருக்கச்செய்தேயிறே, 36 “ऊर्ध्वं मासान्न जीविष्ये” (ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவிஷ்யே) என்பது, அவர்தாம், 37 “न जीवेयं क्षणमपि” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி) என்பதாய்த்து. 87 “खलोऽपि यद्यहं वीरं” (ஸ்வப்நோபி யத்யஹம் வீரம்)ஸ்வப்நத்திலே கண்டாலும் து:க்கநிவர்த்தகராகவல்லராய்த்து. 87 “राघवं सहलक्ष्मणं” (ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்) பிரிகிறபோது இருவரையுங் கூடப் பிரிகையாலே, காணுமிடத்திலும் இருவரையுங்கூடக் காணவேணுமென்றிறே ஆசைப்படுவது. அப்போது, இருவரும் பிரிகையாலே “தங்களில் கூடினார்களோ இல்லையோ” என்னும் அதிசங்கை பண்ணியிருக்குமே. 87 “पश्येयं यदि जीवेयं खलोऽपि मम मत्सरी” (பர்-யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நோபி மம மத்ஸரீ) என் அவஸ்தையறிந்து முகக்காட்டாமலுக்கு அவரேயன்றிக்கே, இதுவும் என்னை நலிய

அவ:—வாரணம் ப்ரவேஸம். ஆனால் ஆறியிருக்கிறதக்கென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கடுகக்கிட்டவியாதி, அவஸந்நையானு ளென்னுமளவும்).

கீழ்த்திருமொழியில் ப்ரமேயமாய், அவஸந்நையான இவள் ஸத்தையை தரிப்பிப்பானாகத் தன்விஷயமான ஸ்வப்நாதுபவத்தைக் காட்டி தரிப்பிக்கிறனென்று இத்திருமொழிக்கு ப்ரமேயம் அருளிச் செய்யக்கோலி, இப்படி அவஸந்நையான இவளுக்கு வந்து முகக் காட்டவொண்ணுமைக்கு ஹேது இன்னதென்று அருளிச்செய்வா ராக அடிகொண்டெழுந்திருக்கிறார் (அவன்றானித்யாதி). இவள் தஸையறியானோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையிலித்யாதி). (அவஸ்தை யறியாதா னொருவனல்லவிறே) “இப்படியிருக்க முகக் காட்டாதொழிகிறனென்னென்னில்” என்று ஸங்கையைப் பூரிப்பது. (அளவைப் பிறப்பித்து) என்றது-பரமபத்தி பர்யந்தமான பாகத்தைப் பிறப்பித்தென்றபடி. ஆனால் அந்த அவஸ்தையை உடனே உண் டாக்கலாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற மதிரலமரு ளின வியாதி). க்ரமத்திலே செய்ததென்கேயென்ன அருளிச்செய் கிறார் (மயர்வற்றபோதேயித்யாதி.) பரமபத்தியுண்டாக்கவேண்டுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வெளுத்த புடவையித்யாதி.) இவளுக்கு பத்திருபாபந் ஜ்ஞாநமன்றோ அடியிலே உண்டாக்கிற்று,

வேணுமோ என்றாள். தான் காணப்பெறாதபோது, பிறர் கண்டு சொல்லக்கேட்டு தரித்திருந்தாளிறே அவள்; தரிஜடாதிகள் சொல்லக் கேட்டு தரித்திருந்தாப்போலே இருக்கவல்லவளல்லளாய்த்து இவள். இவள் தன்னையுண்டாக்கி அதுபவிக்கவேணுமென்றிருக்குமே; ஸ்வப்நத்திலேயாகிலும் அதுபவித்து தரிப்பிப்போமென்று பார்த்தான்; இஜ்ஜத்துக்கள் கிடந்து உறங்காநிற்செய்தே, ஸர்வேச்வரன்றான் உணர்ந்திருந்து கர்மதுகுணமாகச் சில பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்வப்நத்திலே அதுபவிப்பிக்குமென்று சொல்லாநின்றதிறே. அப்பொதுவான நிலையன்றிக்கே, தன்னையதுபவிக்கவேணுமென்று இருக்கிறாளாகையாலே, இவள் அதுபவிக்கவேணுமென்று பாரித்திருந்த படிகளில் ஒன்றும் குறையாதபடி பாணிக்ரஹணபர்யந்தமாக ஸ்வப்நத்திலே அதுபவிப்பிக்க அதுபவித்து, தானதுபவித்தபடியைத் தோழிக்குச் சொல்லி தரிக்கிறாளாயிருக்கிறது.

பக்தியுண்டேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முதலடியிலேயித்யாதி.) ஆசையுண்டாயிருக்க, காலபாகத்தாலே பக்தி முற்றினவிடமுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிக்கித்யாதி.) “அவன், பாகம் பிறக்குந்தனையும் முகங்காட்டவொண்ணாதென்று வரவுதாழ்க்க, அது பற்றாமல் இவள் கிடந்து அலமாக்க, அத்தைக்கண்ட ஈசுவரன் “நாம் கடுக்க கிட்டிக்கொடு நிற்கில் உடைகுலைப்படும்” என்று ஸ்வப்நமுகேந அதுபவிப்பித்த தரிப்பித்து, அநந்தரம் அதுபவிப்போமென்று விசாரித்து, ஸ்வப்நத்திலே வந்து அதுபவிப்பிக்க, அதுபவித்த பாகாரத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று கூட்டியோஜிப்பது. இப்படி ஸ்வப்நம் தாரகமாமோவென்ன; தாரகமாகையாலே பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தாளென்கிறார். (ஸ்வப்நேபித்யாதி.) “ஸஹஸக்ஷமணம்” என்றது- இருவரையும் காணவேணுமென்னுதல்; இருவரும் கூடினார்களோ வென்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அப்போதிருவருமித்யாதி.) தான் காணாவிட்டால் ஸ்வப்நத்திலே தரித்தபடி எப்படியென்ன (தான் காணப்பெறாதவித்யாதி.) பிறர் காண்கை-தரிஜடை காண்கை. அப்படியே இவளுக்கும் பிறர்முகேந ஸ்வப்நத்தைக்காட்டி தரிப்பிக்க லாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தரிஜடாதிகளித்யாதி.) ஆகையாலே (இவள் தன்னை உண்டாக்கி) என்று கூட்டுவது. ஆனால் லோகவ்யவ்ருத்தமாக பாணிக்ரஹணபர்யந்தமாக ஸ்வப்நத்தனை

முதல் பாட்டு

வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து
நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றேதிர்
பூரணபொற்குடம் வைத்துப்பறமெங்கும்
தோரணம்நாட்டக் கனாக்கண்டேன்தோழி! நான்.

பதவுரை:—தோழி—என் உயிர்த்தோழியே!, நம்பி—ஸகலகுண பரிபூர்ணனான, நாரணன்—ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஆயிரம் வாரணம் சூழ—ஆயிரம் யானைகள் சூழ்ந்துவர, வலம் செய்து நடக்கிறான் என்று—பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளுகிறானென்று (வரத்யகோஷாதிகளால் நிச்சயித்து), எதிர்—எதிரே, பொன் பூரண குடம் வைத்து—பொன்மயமான பூர்ணகுடம்பக்களைவைத்து, புரம் எங்கும்—பட்டணம் முழுவதும், தோரணம் நாட்ட—தோரண ஸ்தம்பங்கள் நாட்ட (இந்த நிலைமையை), நான் கனா கண்டேன்—நான் ஸ்வப்னத்தில் அனுபவித்தேன்.

அவ.—முதற்பாட்டு. (வாரணமாயிரம்) வந்து புகுந்தால் அனுபவிக்கையன்றிக்கே, “வாராதின்றான்” என்று ஊரிலே வார்த்தையான வாறே துடங்கி அனுபவிக்கவேண்டுமென்றப்போலே காணும் இவள் தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது. அவனுடைய கதிரிந்தனை பண்ணுகிறாளாய்த்து.

வ்யா:—(வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து) * உந்துமதகளிற்றன் பிள்ளையிறே. * [ஸ்ரீ நந்தகோபரும் ஆனையேறியிறே திரிவது. ஸ்ரீ வஸுதேவரும் நந்தகோபரும் தங்களில் மித்ரராய். “एकं दुःखं सुखञ्च नौ”]

அவளுக்கு உண்டாக்குமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இஃஜந்துக்களியாதி.) (சொல்லாநின்றதிற) 88. “एष सुतेषु” (ஏஷ ஸுப்தேஷு) இத்தயாதியாலே என்றபடி. (அப்பொதுவான நிலையன்றிக்கே) என்ற விடத்திலே, 89 “स्वप्नेऽपि केशवादन्यं न पश्यति महामतिः। स्वप्नेऽपि तस्य नायाति पुरुषार्थविरोधिनी॥” (ஸ்வப்னேஹி கேஸுவாதந்யம் ந பஸ்யதி மஹாமதி:। ஸ்வப்னேஹி தஸ்ய நாயாதி புருஷார்த்தவிரோதிநீ) என்றத்தை அருளிச்செய்வார்.

இத்தால்—ஈஸ்வரன் ஸ்வப்னாநுபவம் பண்ணிவருமிடத்தில், ஸாமான்யர் விஷயத்தில் கர்மாநுகுணமாகவும் ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் அவர்கள் ருச்யநுகுணமாகவும் அனுபவிப்பிக்குமென்று பலிக்கிற தென்று அருளிச்செய்வார்.

* [குண்டலிதம் சில தாளகோசங்களிலில்லை].

(ஏகம் து:க்கம் ஸுகஞ்ச னௌ) என்றிருக்கிறபடியாலே இங்குத்தை கோஸப்ருத்தி அவரதாய், அங்குத்தை யானைகுதிரை இவரதாய், ஒன்றாய்ப் பரிமாறியிறே போருவது. இனி, தத்த புத்ரர்களுக்கு இரண்டிடத்திலும் அம்ஸமுண்டாயிறேயிருப்பது. ஆகையாலே யானைக்குக் குறையில்லையிறே.] “ஆயிரம்” என்ற தீர்ப்பந்தத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வரும்போது அவர்களைத் தன்னில் தாழ்வாக வெட்டானே; ஆகையாலே “ஆயிரம்” என்கிறது. * தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்திறேவைப்பது. (நாரணன்நம்பி) உபயவிபூதியுத்தன் வருமாப்போலே இருக்கும் போலே காணும், ஸ்ரீ மதுரைக்கும் திருவாய்ப்பாடிக்கும் கடவராய் வரும்போது. (நம்பி) உபய விபூதி யோகத்தால் வந்த குணங்கள் சொல்லக்கேட்டுப்போமித்தனையிறே; அக்குணங்கள் பூர்ணமாக அதுபவிக்கலாவது அவதாரங்களிலேயிறே. குறைவாளர்க்கு முகம் கொடுத்த விடத்திலேயிறே ஸௌலப்பம் அதுபவிக்கலாவது; தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த விடத்திலேயிறே இக்குணங்கள் ஸ்புடமாவது. செவ்வைக்கேடர் பக்கலிலேயே அவனுடைய ஆர்ஜவாதிகுணங்கள் காணலாம். (நடக்கின்றனென்று) 91 “कुशस्थले निवसति स च प्रा-
रिहेष्यति” (குஸஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹேஷ்யதி) இன்ன விடத்திலே வந்து விட்டான், அணித்தாக வந்து விட்டானென்னும்

முதற்பாட்டு. (வாரணமியாதி) க்ருஷ்ணன் பிண்ணை நாராயணனோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபய விபூதியுத்தனியாதி.) அதாவது—இவ்விரண்டுருக்கும் கடவனானத்தை உபயவிபூதிக்கும் கடவனான வேபாதியாக நினைத்திருக்குமாய்த்த அவனென்றபடி. “நம்பி” என்றது—இவ்வூர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே வந்த பூர்த்தி. அன்றிக்கே, “நாரணன்” என்றது—க்ருஷ்ணனையாய், “நாபி” என்று—நாராயணத்வப்ரயுக்தமான குணபூர்த்தியையாய், ஆனால் நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வமித்வாதிகுண பூர்த்தியுள்ளது பரத்வத்துக்கன்றே, அவதாரத்துக்குண்டோவென்ன (உபயவிபூதியாதி). “நம்பி” என்றதுக்கு ஸௌலப்பாதி குணபூர்த்தியென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (குறைவாளர்க்கியாதி.) ஸௌலப்பம் ஸௌஸீல்பார்ஜவங்களைச் சொல்லுகிறது. (தாழ்ந்

அதநானும் தரிப்புக்குடலாயிருக்குமிதே. 92 “शापादपि शरादपि” (ஸாபாதபி ஸராதபி) என்னும் விச்வாமித்ராதிகளைக் கொடுவரவும் வேண்டாவிற இங்கு. (எதிர் பூரணபொற்குடம்வைத்து) எதிரே பூர்ண குப்பங்களைவைத்து. (புறமியாதி) || “தோரணம் நிறைத் தெங்கும்தொழுதனர்” என்னக்கடவதிறே. இங்குள்ளார் அங்குப் போம்போது அதுக்கும் அடியானவர்கள் வரவுக்குடலாக அலங்கரிக் கிறபடி சொல்லுகிறதிறே இங்கு (கனக்கண்டேன்) கதிரில்லிபாலே இருக்கிற பாஹ்யேந்தரியங்களாலே அதுபவிக்கிற ஜ்ஞாநக்கொண் டதுபவிக்கையன்றிக்கே, நேரே ஹ்ருதயத்தாலே ஒருமுகஞ்செய்து அதுபவிக்கப்பெற்றேன்காண். ஆதுகூல்யமுடையார் சொல்லுதல், நீ சொல்லுதல் செய்யக்கேட்கையன்றிக்கே, நான் உனக்குச் சொல்ல லாம்படி அதுபவித்தேன்காண்.

இரண்டாம் பாட்டு

நானாவதுவை மணமென்றநாளிட்டு

பானாகமுது பரிசடைப்பந்தர்கீழ்

கோளரிமாதவன் கோலிந்தனென்பான் ஓர்

கானோபுகுதக் கனக்கண்டேன்தோழி! நான்.

தார்)—தன்குணங்களுக்கு விஷயமான ஸம்ஸாரிகள் நித்யஸூரிக ளிடங்களிலே குணம் ப்ரகாஸியாதேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (செவ்வைக்கேடரித்யாதி). “நடக்கின்றான்” என்றதற்கும். “வந்து புகுந் தால்” என்ற அவதாரிகாவாக்யத்துக்கும், (குஸஸ்தலே நிவஸதி) இத்த்யாதி வாக்யத்துக்கும் ஈஷத்பேதமுண்டாகில் கண்டுகொள்வது. ஏகனாகவரலாமோ, கடகரும் வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய் கிறார் (ஸாபாதபித்யாதி) ஸாபம் விச்வாமித்ரானுக்காய் ஸாம் பெரு மாளுக்காகவுமாம். அன்றிக்கே அஸ்தாஸிகைஷ பண்ணுவிக்கையாலே இரண்டும் விச்வாமித்ரன்னைக்கேயாகவுமாம். இத்தால் பெருமானைப் போலே கடகரைக் கூட்டிவரவேண்டாதே, குணபூர்ணமாகையாலே தானே வந்தானென்றபடி. (ஸாபாதபி ஸராதபி) என்ற இரண்டாலும் ஸம்ஹரிக்கிறேன் என்று பாசராமாழ்வான் தன் மிடுக்காலே சொல்லும் வார்த்தை. (அடியானவர்கள்) என்றது—“அதுக்கடியான வன்” என்று ஏகவாகமாகச் சொல்லாமல் பூஜ்யவாசி. கதிரில்லியா || திருவாய் (10-9-2).

பதவரை:—தோழி!—; நானை—நானைக்கு, வதுவை மணம் என்று நாள் இட்டு—விவாஹமஹோத்ஸவமென்று முஹூர்த்தம் நிர்ணயித்து, பாளை கழுது பரிசு உடை பந்தல்கீழ்—பாளையனோடு கூடின பாக்கு மரங்களாகிற அலங்காரங்களை உடைத்தான மணப்பந்தலின் கீழே, கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர் கானை—நரவியம்ஹ நென்றும் மாதவனென்றும் கோவிந்தனென்றும் திருநாமங்கள் பூண்ட ஒருபுவாவானவன், புதுத—பிரவேசிக்க, நான் கனகக் கண்டேன்.

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (நானையித்யாதி) நாள் நெடுகவிட்டால் ஆற்றமாட்டாள்; “இன்று” என்னில், வாய்புகுநீராய்த்தரிக்க மாட்டாள். 93 “प्रहर्षणावर्द्धा सा व्याजहार न किञ्चन” (ப்ரஹர்ஷேண வருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந) திருவடி, ராமவிஜயத்தை விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டபோது, பிராட்டி ஹர்ஷத்தாலே விக்கி வார்த்தைசொல்ல மாட்டாதேயிருந்தாள்; அவளுக்கு ஒடுகிற ப்ரீதியிலே சிறிது அகஞ்சரிப்படுத்தவேணுமென்று, 94 “किं त्वं चिन्तयसे देवि” (கிம் த்வம் சிந்தயஸே தேவி) என்றான்; “நான் விண்ணப்பம் செய்த ராமவிஜயம் இங்குத்தைக்கு அநபிமதமோ? ஒரு மறுமாற்ற மருளிச்செய்யாதிருந்ததி” என்ன, ஒடினப்ரீதி அரையாறுபட்டு, “ஹர்ஷம்பிடறடைக்க, வார்த்தைசொல்லாதிருந்தேனத்தனை காண்” என்றாளிறே. நானை விவாஹமங்களமென்று நாளிட்டு, நாள் பொருந்தினாலிறே அல்லாதவைகொண்டு கார்யமுள்ளது; இருவரவது—இல்லியில் கதிர் என்றாய்-ஜாலக்ரந்தரத்தில் கதிரென்றபடி. (கதிரில்லி)-ஸூக்ச்ம த்வாரமென்றுமாய். “புறம்”—ஊர்ப்புறம்.

இரண்டாம் பாட்டு. (நானையித்யாதி) “நாளிட்டு”-முஹூர்த்தமிட்டு. “இன்று” என்றால் ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே வாய்புகுநீராய்த்தரிக்கமாட்டாளென்று சற்றுக் கூட்டிக்கொள்வது; அப்படி ஹர்ஷாதிஸயம் தரிப்புக்குடலாகக் கண்டபேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹர்ஷேணேத்யாதி). அகம் சரிப்படுகையாவது-நெல்லு முதலானவை கூடைகளிலே கொட்டி, அந்தக் கூடைகளைக் குறுக்கினால் நிரம்பின நெல்லு உள்ளே அமுங்கும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது. “வதுவை”-கந்யகை. “மணம்”-விவாஹம். “பரிசு”-அழகும், பெருமையும்; இரண்டாலும் பரிதம்-அழகு. “கோள்”-மிடுக்கும், ஒளியும். (பறித்த நீ படும் பாடு)-என்னெஞ்சிலே நீ ஏறிடப்படும் பாடு.

நாளுங்கேட்டு, இரண்டுதலைக்கும் பொருந்தும்படி நாளிட்டு, பானையுடனே கொடுவந்து நட்ட கமுகையுடைத்தான பந்தலின் கீழே. பரிசு-பெருமைக்கும், அழகுக்கும் பேர். வேறோரிடத்தினின்றும் கொடுவந்து நட்டாப்போலேயிராதே, அவ்விடத்தே முளைத்தெழுந்த சோலைபோலே அழகிதாயிருக்கை.

(கோளரி) 95 “यस्य सा जनकात्मजा-अप्रमेयं हि तत्तेजः” (யஸ்ய ஸா ஜந-காத்மஜா-அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:) என்கிற பெருமையெல்லாம் தோற்ற மேனாணிப்போடே வந்தபடி. (மாதவன்) பரம ரஸிகனென்று தோற்ற நடந்து வந்தபடி. (கோவிந்தன்) விவாஹமாயிராநின்றது; “ஆராலே என்னவிக்கம் வரும்” என்றறியாமையாலே, எல்லாருக்கும் கையா ளாய் முகங்கொடுத்துக் கொடுவந்தபடி. (காளை) இவையென்று மில்லைபானாலும் மேல்விழ வேண்டும் பருவமிருந்தபடி. தோழிமார், பந்துக்கள், மற்றுமுள்ளார், * பருவமில்லையென்னவொண்ணாதே. (கனாக்கண்டேன் தோழி நான்) அவன் பருவம் என்னெஞ்சிலே படுத்த, நீபடும் பாடறிதியே; அத்தலை இத்தலையாய், நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டும்படியாய்த்துக்காண்.

முன்றும் பாட்டு

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம்

வந்திருந் தென்னை மகட்பேசி மந்திரித்து

மந்திரக் கோடி யடுத்தி மணமாலை

அந்தரி சூட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:—இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம்— இந்திரன் முதலான தேவஸமுஹங்களெல்லாம், வந்து இருந்து— (இந்நிலத்திலே) வந்திருந்து, என்னை மகள் பேசி—என்னைக் கல்யாணப் பெண்ணாக வார்த்தைசொல்லி, மந்திரித்து—அதற்குமேல் ஸம்பந்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் செய்துகொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகள் விஷயமாக யோசித்து முடிவுசெய்துகொண்டு, (பிறகு) அந்தரி— ‘தூர்க்கை’ என்கிற நாத்தனார், மந்திரக் கோடி உடுத்தி—கல்யாணப் புடவையை எனக்கு உடுத்தி, மணம் மாலை சூட்ட—பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களையும் சூட்ட, தோழி! நான் கனாக்கண்டேன்—.

* (பா) பலருமில்லை.

வ்வா:-மூன்றாம் பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) 96 "आत्मानं मानुषं मन्ये" (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) என்று-சூழ்த்துக்கொடுக்கும் அவதார மல்லாமையாலே, இந்தராதிகள் வருவர்களேறே. ஸரபங்க பகவா னாரமத்தில் பெருமானைக் கண்டவன், "இவர் மனிச்சையேறிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே நான் முகங்காட்டுகிறதென்" என்று தறையிலே கால்பாவாதே போனானிறே, ராவணவதாரந்தரத்திலே முகங்காட்டுகிறோமென்று. இங்குகவனன்றிக்கே, ஈஸ்வரத்வம் கலந்து பரிமாறும் அவதாரமாகையாலே இந்தராதிகள் வந்து அங்கேடு இங்கோடாய், ப்ராஜாபத்யம் பண்ணித்திரியா நின்றார்களாய்த்து. இந்தராதிதேவர்கள் திரள் திரளாகவந்து தறையிலே கால்பாவி, நற்றரிக்க விரந்து, இக்காரியம் தலைக்கட்டினால்லது எழுந்திருப்பதில்லையென்றிருந்து. (என்னை மகள் பேசி) ப்ரஹ்மாதல்கி இக்குலத்திலுண்டான நன்மைகளெல்லாம் பேசி; பெண்பேசி. (மந்திரித்து) திரளில் நின்றும் எழுந்திருந்து போய் ப்ரஹ்மாயமாக இருந்து, இத்தலைக்கும் அத்தலைக்கும் வேண்டுவன ஆராய்ந்து தங்களிலே அறுதியிட்டு. (மந்திரக்கோடி உடுத்தி) அறுதியிட்டபோதே ஒருவிதம் பிறப்பதற்கு முன்னே தலைக்கட்டவேணுமென்று எல்லாரும் குறைவறுத்துக் கொண்டுபோலே காணும் வந்தது. (மந்திரக்கோடியுடுத்தி) மந்தர வாஸஸையுடுத்தி. (மணமாலையந்தரிசூட்ட) நாதத்தாய், இதுக் கெல்லாம் கடவாளாய் அபிமானித்த தூர்க்கையாய்த்து மாலையும் மதுவுஞ்சூட்டி ஒப்பித்தாள். இவளுடைய ஸ்பர்ஸந்தானென்று தங்கி அவனோடே அணைந்தாப்போலே இருக்கிறதகாணும் இவளுக்கு. அவனுடன் பிறந்தாள் என்னை ஸ்பர்ஸிக்கப் பெற்றேன் காண். 97 "तं ब्रह्माक्षरेणालङ्क्यन्ति" (தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்கூர்வந்தி) இருக்கிறபடி.

மூன்றாம் பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) கோபஸஜாதியனாய் அவதரித்தவிடத்திலே இந்தராதிகள் வருவர்களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே இத்யாதி). (ஆத்மாநம் மாநுஷம்) என்றவோபாதி (அஹம் வோ பாந்தவ:) என்றதுண்டானாலும், ஈஸ்வரத்வம் கலந்து பரிமாறமவதாரமிறே என்று தாத்பர்யம். (பெருமானைக் கண்டவன்)-இந்தரன். (ப்ராஜாபத்யம் பண்ணுகை)-ஆதிபத்யம் பண்ணுகை. "மகள் பேசி"-பெண் பேசி. "மந்திரித்து"-விசாரித்து.

நாலாம் பாட்டு

நாற்றிசைத் தீர்த்தங் கொணர்ந்து நனிநல்கிப்
 பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் || பல்லா ரெடுத்தேத்திப்
 பூப்புனை கண்ணிப் புனிதனோ டென்றன்னைக்
 காப்புநாண் கட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:—தோழி!—; பார்ப்பனர் சிட்டர்கள் பல்லார்—சிவடர்
 களான பல ப்ராஹ்மணர்கள், நால் திசை—நான்கு திசைகளிலும்
 இருந்து, தீர்த்தம்—தீர்த்தங்களை, கொணர்ந்து—கொண்டுவந்து,
 நனி நல்கி—ஊனாகத்தெளித்து, எடுத்து ஏத்தி—உச்சஸ்வரமாக
 எடுத்து மங்களாசாஸனப்பண்ணி, பூ புனை கண்ணி புனிதனோடு—
 (பலவகைப்) புஷ்பங்கள் புனைந்த மாலைபயபுடையவனுய் பரமபாவ
 நான கண்ணபிரானோடு, என்றன்னை—என்னை (இணைத்து), காப்பு
 நாண் கட்ட—கங்கணங்கட்ட, நான் கனாக்கண்டேன்—.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (நாற்றிசைத்தீர்த்தங்கொணர்ந்து)
 பெருமானுடைய திருவபிஷேகத்துக்கு ஸ்ரீவாராவீரர்கள் நாலு
 ஸமுத்ரத்திலுமுள்ள ஜலங்கையுங் கொண்டுவந்தாப்போலே, நாலு
 திக்கிலுமுள்ள தீர்த்தங்களைக்கொண்டுவந்து. (நனிநல்கி) மிகவும் நல்கி.
 போரணீசைத்தெளிக்கவே ஆயுஸ்ஸுதாக்கமான நன்மைகளெல்லாம்
 உண்டாமென்றிருப்பார்களிறே. (பார்ப்பனவியாதி) ஜாதிமாத்ரமாயி

“உடுத்தி”-மந்த்ரவாஸஸ் உள்பட உடுத்தி அலங்கரித்தார்கள். “அந்தரி”-
 அந்தரத்திலே—ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற ஊர்க்கைக்குப்பேர்.

நாலாம் பாட்டு. (நாற்றிசையித்யாதி) “நனி”-மிகுதி. “சிட்டர்”
 ஸிவடர். “எடுத்தேத்தி”-உச்சமாகவேத்தி. “புனைதல்”-கட்டல்.
 “கண்ணி”-மாலை. “பூப்புனை கண்ணிப்புனிதன்” என்று பூக்களாலே
 புனையப்பட்ட மாலைபயபுடையவனுமாய் பவித்ராநானவனென்கை
 யாலே, தாத்பர்யம் (ஸிவாஹ ஸமயத்திலென்று.) விரீதவேஷத்
 தோடே ஸாசாரனாய் வந்தானென்றாகவேணுமோவென்ன அருளிச்
 செய்கிறார் (பெரியாழ்வாரித்யாதி.) (தொட்டாரை) என்றது-ஈசுவர
 னைத் தொட்ட ப்ராஹ்மணனை என்றபடி. விவரணம் (பரபுத்தீத்யாதி)
 அதாவது - பரஸம்மதியுமுண்டாய்த்தென்றபடி. உபாத்யாயர் கட்
 || (பா) பல்லாண்டெடுத்தேத்தி.

ருக்கையன்றியே, ஒத்து அழகிதாகப்போய், ஸிஷ்டர்களென்று
வ்யபதேஸ்பராய், சடங்குகள் அழகிதாகக் கைவந்திருக்கும் ப்ராஹ்
மணுக்ரேஸாரொல்லாரும் திரண்டு உதாத்தமாக இரண்டு தலைக்கும்
மங்களாஸாஸநம்பண்ணி. (பூப்புணைகண்ணிப்புனிதனோடு) விவாஹ
ஸமயத்தில் அவள் பேரொப்பனைபோலன்றித்தே, ஒரு தனிமாலையை
இட்டு ஸநாநம்பண்ணி, கையும் பவித்ரமுமாய், தீண்டினாருண்டாகில்
முகத்தைப்பொல்லாதாகப்பண்ணி, குந்திரடந்து, புடைவையொதுக்கி,
விரீத வேஷத்தோடே வந்தபடி. பெரியமூவார் பெண்பிள்ளையை
ஆசாரவைகல்ய முண்டானால் கொடார்களிறே. (என் தன்னைக்
காப்புநான்கட்ட) நான் தொடுமதொழியத் தொட்டாரைத் தொடு
மளவாய்த்துக்காண். பரபுத்தியாலே கிட்டப்பெற்றேன் காண்.
(தோழி நான்) பேற்றில் இனி இதுக்கவ்வருகில்லை; இது பற்றாசாகத்
தோழி! பெறுவதுகாண்.

ஐந்தாம் பாட்டு

கதிரோளி தீபம் கலச முடனேந்திச்
சதிரிள மங்கையர் தாம்வந் தேதிர்கோள்ள
மதுரையார் மன்ன னடிநிலை தோட்டெங்கும்
அதிரப் புகுதக் கனக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:—தோழி!—; சதிர் இள மங்கையர் தாம்—அழகிய
இளம் பெண்கள், கதிர் ஒளி தீபம்—ஸூர்யனுடைய ஒளி போன்ற
ஒளியையுடைய மங்கள தீபத்தையும், கலசம்—பொற்கலசங்களையும்,
உடன் ஏந்தி—கையில் ஏந்திக்கொண்டு, வந்து எதிர் கொள்ள—எதிர்
கொண்டுவர, மதுரையார் மன்னன்—மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரச
னான கண்ணகிரான், அடிநிலை தோட்டு—பாதுகைகளைச் சாத்திக்
கொண்டு, எங்கும் அதிர—பூமியெங்கும் அதிருப்படியாக, புகுத—
எழுந்தருள, நான் கனக் கண்டேன்—.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (கதிரோளி தீபம் கலசமுடனேந்தி)
இதுக்கு ஒருவிச்சேதம்வரில் மங்களத்துக்குக் குறையாம் என்று
டுகையாலே, தொட்டாரைத் தொடுமளவாய்த்தென்றபடி. ஸம்ச்சே
ஷம் வேண்டாவோவென்ன (இதுபற்றாசாகவென்று.) இதுபற்றாசாக-
காப்புநாஸடியாக.

ஆதித்யப்ரபைபோலேயிருக்கிற தீபம், அப்படியேயிருக்கிற பொற்கல சவகள், இவற்றை தரித்து. (சதிரிளமங்கையர்) * “மதிமுகமடந்தையர்” என்னக்கடவதிறே. தங்கள் பருவத்தாலும், வடிவழகாலும் தங்களுையே எல்லாரும் கடாக்கிக்குட்டியிருக்கிறவர்கள் தாங்கள் கவிழ்த்து முன்னடியைப் பார்த்துக்கொடுவந்தெதிர்கொள்ள. (மதுரையார் மன்னன்) பரமபதத்தை விட்டுப்போந்து விருப்பின ஊருக்கு நிர்வாஹகனிறே. பரமபதத்திலிருப்புக்குமேலே ஓரேற்றம்போலே காணும் அவ்வுருக்குக்கடவனென்னுமது. || “மன்னு வடமதுரை மைந்தனை” என்று இவள் தானாதரிப்பதும் அங்கேயிறே. ஒருவன் ஒரு பிள்ளையை உகந்தருளப்பண்ணி, “இவர்க்கு என்ன திருநாமம் சாற்றுவோம்” என்றிருக்கச்செய்தே, “அதுவே இதுவே” என்றழையாதே. என்னை மதுரைமன்னன் என்றழை” என்று ஸ்வப்நத்திலே அருளிச்செய்தாராய். (அடிநிலையித்யாதி) திருவடி நிலைகளைக் கோத்து. (எங்குமதிரப்புதுத) மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே நடந்த போது பூமி நெளிந்ததென்று ஒரு க்ரந்தத்திலே கிடந்ததாய், “இதுக்குப் பொருளென்” என்று கேட்டவாறே, “ஸர்வேச்வரனன்றோ, சொல்லவேணுமோ” என்றார்களாய்; இத்தை ஜீயர் கேட்டருளி பட்டரைக் கேட்க; “இரப்பில் பதற்றத்தாதே அடியிட்டபடிகாணும்” என்றருளிச்செய்தாராய். ஒரு பூமிக்காக இப்படிப் பதறிவருமவன் இவளைப் பெற்றுவிடுகிறானே? (தோழிநான்) உகப்பாய்நீயிறே.

அஞ்சாம் பாட்டு. (கதிரொளியித்யாதி) “மதுரையார் மன்னன்” என்றது-அதிசயமன்றேயென்ன(பரமபதத்தை இத்யாதி.) மதுரையை யிட்டு நிரூபிக்கிறது உகப்பென்னுமதுக்கு ஒராதீஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனிட்யாதி.) (பிள்ளை)-க்ருஷ்ணவிக்ரஹம். “கதிர்”-செந்நெற்கதிர். “கலசம்”-கரகம். “கதிர்”-அழகு. “அடிநிலை”-பாதுகை. “அதிர”-நெளிய. (ஒரு க்ரந்தத்திலே கிடந்ததாய்) என்றவிடத்திலே 97 “यस्मिन् प्रयातेऽसुरभूतोऽध्वरं ननाम खेदादवनिस्ससागरा। स वाम-नस्सर्वजगन्मयस्सदा ममास्तु माङ्गल्यविवृद्धये हरिः॥” (யஸ்மிந் ப்ரயாதே-ஸு-ரபூப்ருதோ-த்வரம் நநாம கேதாதவநிஸ்ஸஸாகரா | ஸ வாமநஸ்ஸர்வ ஜகந்மயஸ்ஸதா மமாஸ்து மாங்கல்யவீவ்ருத்தயே ஹரி:) என்றது அது ஸந்தேயம்.

* திருவாய் 10-9-10.

|| திருப்பாவை-5.

ஆறாம் பாட்டு

மத்தளங் கோட்ட வரிசங்கம் நின்றாத
முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் களுக்கண்டேன் தோழிநான்.

பதவுரை:—தோழி!—; மத்தளங் கோட்ட—மத்தளங்கள் அடிக்க
வும், வரிசங்கம் நின்றாத—ரேகைகளையுடைய சங்குகள் ஊதவும், மைத்
துனன் நம்பி மதுகுதன்—மைத்துனமைமுறையையுடையனாய் பூர்ண
னா கண்ணிரான், முத்து உடை தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தல் கீழ்
வந்து — முத்துக்களையுடையமலைத்திரள்கள் தொங்கவிடப்பெற்ற
பந்தலின் கீழ்வந்து, என்னை கைத்தலம் பற்ற—என்னைப் பாணிக்
றணம் செய்தருள, நான் களுக்கண்டேன்—.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (மத்தளமிய்யாதி) ராஜகுலமுடையராய்
இருக்குமவர்கள் விவாஹம்பண்ணப் புக்கால் செய்யுமாப்போலே,
மங்களவாத்யங்கள் மாறாதே நின்று முழங்க, ஸாந்தீபிரியோடே
ஓதுவதுக்கு முன்னேபோலேகாணும் இவளை விவாஹம் பண்ணிற்று.
திருவாய்ப்பாடியிலே நெடுங்காலம் வளர்ந்து, பின்பிழைங்குப்
போய்த்தது. முத்துமலேகைகளானவை தலையிலேவந்து தாழ்ந்த
பந்தலின்கீழே. (மைத்துனன் நம்பி) நப்பின்னைப் பிராட்டியேடுண்
டான ஸம்பந்தம் தன்னோடும் உண்டென்றிருக்கிறார்களானும். (மது
குதன்) மற்றும் மைத்துனமை முறையுண்டென்று ஆரேனும் வந்து
கைப்பிடிக்கப்பார்க்கில், அவர்களையுமழியச்செய்து தானே ஸ்வீகரிக்க
வல்லவனுப்த்து. தன்னுடைமையை, பிறர் “என்னது” என்னும்

ஆறாம் பாட்டு. (மத்தளமிய்யாதி) ராஜகுலத்தை உடையராயிருக்கு
மவர்களென்பானென்; ராஜாவன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(ஸாந்தீபிரியிய்யாதி). கூத்திரியனுக்கொழிய அத்யயநம்பண்ணவொண்
னாமையாலே அப்போதாய்த்து ராஜத்வம் தோற்றிற்றென்றபடி.
(ஓதுவதுக்கு)-அத்யயநத்துக்கு. “உன் மைத்துனன் பேர்பாட” என்று-
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கன்றோ மைத்துனன் முறையுள்ளது, பெரியாழ்
வார் பெண்பிள்ளையான தனக்குச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்
செய்கிறார் (நப்பின்னையிய்யாதி). அதாவது-தானும் கோபிகையென்
றிருக்கையாலே என்றபடி. (கைத்தலம் பற்ற) இதுக்கு ஸம்பவாதமாக

போது அவர்களை அழியச்செய்து கைக்கொள்ளவல்லனாய்த்து. (வந்தென்னைக் கைத்தலப்பற்ற) “அவன்றானே வந்து கைப்பிடிக்கை முறை” என்றிருப்பாளொருக்கியிறே இவர்கள்தான். (கைத்தலம் பற்ற) 99 “न प्रमाणीकृतः पाणिः वाल्ये वालेन पीडितः” (நப்ரமாணீக்ருத: பாணி: பால்யேபாலேந பீடித:.) என்னை அறிபா விட்டால் தம்மையறியாதொழிய வேண்டுமோ? தாம் பருவம் நிரப்பாதிருக்கத் தாம் என்னைக் கையைப் பிடித்தது மறந்தாரோ? “பாணிக்ரஹணம்” என்று ஒருபதத்தால் சொல்லாதே, “पीडितः” (பீடித:.) என்பானென்” என்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்டார்கள்; § “அங்கண்ணனுண்டவென்றொருயிர்க்கோதிது” என்கிறபடியே “பிடித்தபிடியிலே அநந்யார்ஹையாப்பிடிபிடித்து” என்றாரா. 100 “इयं सीता” (இயம்ஸீதா) பிறந்தவுமக்குப் பிறவாமையால் வந்த வேற்றமுடையார் தேட்டமே. “मम सुता” (மமஸுதா) நீர் ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்தால் உமக்குமுன்னே போய்க் கைச்சிறையா யிருக்கவல்லவள். “प्रतीच्छ चैनं” (ப்ரதீச்ச சைநாம்) கருப்புதிண்ணக் கூலியன்றோ, இவளைக் கைக்கொள்ளுமென்றன்றோ உம்மை நான் காப்பிடிக்கிறது. “भद्रं ते” (பத்ரம் தே) || “வடிவாய் நின்வலமார் வினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே “ஐயரும் ஊரிலுள்ளாரும் வாராதிருக்க, நான் கைக்கொள்ளுகையாவதென்?” என்று தம்முடைய வைதத்தயத்தோற்ற இராய்த்து நின்றார்; அது வேண்டாகாணுப, உம்முடைய கையாலே இவள்கையைப் பிடியீர். “प्रतीच्छ” (ப்ரதீச்ச) என்னச்செய்தே, “पाणिं गृह्णीष्व” (பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ) என்றானிறே.

ப்ரமாணத்வயமருளிச்செய்கிறார் (நப்ரமாணீக்ருத இத்யாதி.) நப்ரமாணீக்ருத:—ப்ராமாணிகமாகவன்றிக்கே வலியப்பிடிக்கை. (பீடித:.) என்பானென் என்று ஸங்காபிப்ராயம். “கைத்தலப்பற்ற” என்று கையைப் பிடித்தமாத்ரத்துக்குப்ரமாணம் “इयं सीता” (இயம் ஸீதேத்யாதி). அக்ரிஸாரக்ஷிகமாயையாலே நெகிழுவொண்ணாதென்றபடி. 101 “सीता लाङ्गलपद्धतिः” (ஸீதா லாங்கலபத்தி:.) என்கிறத்தையுட் கொண்டு (பிறவாமையால் வந்தவேற்றமென்றது). “सहधर्मचरी तव” (ஸஹதர்மசரீதவ) என்னுமள்வுக்கும் தாத்பர்யம் (நீர் ஆர்த்தரக்ஷணேத்யாதி). பெருமாள் இராய்த்ததுக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் “प्रतीच्छ” (ப்ரதீச்ச என்னச்செய்தேயித்யாதி.)

ஏழாம் பாட்டு

வாய்நல்லார் நல்ல மறையோதி மந்திரத்தால்
பாசிலை நாணல் படுத்துப் பரிதிவைத்துக்
காய்சின மாகளி றன்னானென் கைப்பற்றித்
தீவலஞ் செய்யக் கனகக் கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:—தோழி!—; வாய் நல்லார்—நன்றாக ஒதின வைதிகர்கள், நல்ல மறை ஒதி—சிறந்த வேதவாக்கியங்களை உச்சரித்து, மந்திரத்தால்—(அந்தந்த க்ரியைகளுக்கு இசைந்த) மந்தரங்களைக்கொண்டு, பாசிலை நாணல் படுத்து—பசுமைதங்கிய இலைகளையுடைத்தான நாணற் புல்லைப் பரிஸ்தரணமாக அமைத்து, பரிதி வைத்து—ஸமித்துக்களை இட்டு, காய் சினம் மா களிறு அன்னான்—மிக்க சினத்தையுடைய மத்தகஜம் போற்செருக்கனான கண்ணபிரான், என் கை பற்றி—என் கையைப் பிடித்துக்கெண்டு, தீ வலம் செய்ய—அக்நியைச் சுற்றிவர, நான் கனகக் கண்டேன்—.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (வாய்நல்லார்) அழகிபதாக ஸ்வரத்திலே உச்சரிக்கவல்லவர்கள். (நல்ல மறையோதி) ஆராதன விஷயமாகப் பார்த்தவையன்றிக்கே ஆராத்யனுடைய ஸ்வரூபத்திலே பார்த்தவற்றைச் சொல்லி. ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளைச் சொல்லி. (மந்திரத்தால்) அதுக்குள்ளே எல்லாமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவ்வோக்ரியைக்கு அநுரூபமான மந்தரத்தாலே. (பாசிலை நாணற்படுத்து) பசுத்த இலையை யுடைத்தான நாணலை, அக்நியைச் சூழப்படுத்து—பரிஸ்தரித்து. (பரிதி வைத்து) பரிதிகளையிட்டு. (காய்சினமா களிறன்னான் என் கைப்பற்றி) ஒரு மத்த கஜம்போலே மேன்மையோடே வந்து. (தீயித்யாதி) அக்நியைச் சூழ வருகிறபோது பிசுகி நடந்தபடி. 102 † “एकसिवे” (ஏகமிஷே) துடங்கி, “सखा सप्तदाभव” (ஸகாப்தபதாபவ) வளவும்

ஏழாம் பாட்டு. (வாயித்யாதி) “நல்ல மறை” என்கைக்கு, மறையிலே இரண்டுவிதமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆராதனேத்யாதி.) “பாசிலைநாணல்”—பச்சை இலையையுடைத்தான நாணற்புல்லு. “பரிதி”—ஸமித்து. “इप एकपदीभव” (இஷஏகபத்பவ) என்று ஸ்மார்த்தக்நியை. ஓரடிதுடங்கி ஏழடியளவாக என்றபடி.

† “इप एकपदीभवतु” என்றே ஸ்ரீகோசங்களிலே காண்கிறது.

நடந்தபடி. வந்து கையைப்பிடித்தபோது ஒரு மத்த கஜம் சிறைப்பட்டாப் போலேயாய்த்து. (தீவலஞ்செய்ய) தான் நெகிழமுன்றும் நெகிழவொண்ணுதபடியாகவும், நானும் நெகிழவொண்ணுதபடியாகவும் பெற்றதுகான்.

எட்டாம் பாட்டு

இம்மைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் பற்றுவான்
நம்மையுடையவன் நாராயணன் நம்பி
சேம்மை யுடைய திருக் கையாற் றுள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் களுக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவரை:—தோழி!—; இம்மைக்கும்—இப்பிறவிக்கும், ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும்—மேலுள்ளபிறவிகள் எல்லாவற்றிற்கும், பற்று ஆவான்—சரணயனாயிருப்பவனாய், நம்மை உடையவன்—நமக்குசேஷியாய், நம்பி—ஸகல கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், நாராயணன்—நாராயண னான கண்ணபிரான், சேம்மை உடைய திரு கையால்—செவ்விய (தனது) திருக்கையினால், தாள் பற்றி—(எனது) காலேப்பிடித்து, அம்மி மிதிக்க—அம்மியின் மேல் எடுத்துவைக்க, நான் களுக்கண்டேன்—.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (இம்மைக்குமித்யாதி) அகந்தானே நெகிழ்க்கப்பார்க்குமன்றும் நெகிழவிடானாய்த்து. “இவனுடைய அதுபவம்மாறாதே செல்லுமாகில், என் னும் பிறந்தாலாகாதோ” என்றிருக்கிறாள். || “ஏழேழ்பிறவிக்கும் உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம்” என்று பார்த்திக்குமவளிறே. வருஷ்ட்யாதிகளுக்கிடாக

“காய்சினமாகுளிறன்னுன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வந்து கைப்பிடித்தபோத்யாதி.) (சிறைப்படுகை) — இவன்செயிலே அகப் படுகை. அக்ரிஸாக்ஷிகமாகையாலே நெகிழவொண்ணுது இருவர்க்கும்.

எட்டாம் பாட்டு. (இம்மைக்குமித்யாதி) த்யாஜ்யமான ஜம்மத்தை உத்தேச்யமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனுடையவித்யாதி.) ஏதத்விவரணம் (ஏழேழ் பிறவிக்குமித்யாதி.) ஒருக்கால் ஸ்வீகரித்தால் எற்றைக்கும் நிற்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (வருஷ்ட்யாதிகளுக்கித்யாதி.) புறப்பு புகழில்லாவிட்டால் தனக்காயிருக்கலாகாதோவென்ன, தனக்காயிருக்கை களவாமென்று கண்டுகொள்வது. இது களவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

யத்சித்தால் வர்ஷித்தவநந்தரம் மறுத்துப்போகாநிற்கும்; பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால் காலதத்வமுள்ளதனையும் அதுபவித்தே நிற்குமத்தனையாய்த் து. * “குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல் கண்டிருணம்” என்கிறபடியே. (நம்மையுடையவன்) பலமின்றிக்கே ஒழிந்தால்தான் புறப்பு எங்கே போவது? ஸர்வஸ்வாமி. அவனுடைமையை “என்னது” என்றிருக்கும்திருமேளவாவது; 103 “சோரண-ரமாபஹரிண” (சோரேணத்மாபஹாரிண) என்கிறபடியே. (நாராயணன் நம்பி) ஸ்வாமித்வத்துக்கும் குணங்களுக்கும் வாசகமான திருநாமமிறே. (நம்பி) கல்யாண குணங்களால் பூர்ணன். (செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி) பிள்ளை உறவுமுறையார் வேண்டாவென்பர்கள்; பெண்பிள்ளை உறவுமுறையார் வேணும் என்னுந்நிற்பர்கள்; இப்படி இரண்டுதலையிலுள்ளாரும் வார்த்தை சொல்லாநிற்கச் செய்தே, தானே வந்து காலைப்பிடிக்கக் கணிசியாதிருக்குமாய்த்து. அதாவது-ஆச்ரிதர்கால்பிடிக்க வென்றால் இரயாத கையாய்த்து. உபதேஸகாலத்திற்போலன்றிறே பரிமாற்றத்திலிருப்பது. உபதேஸிப்பது-அவன்கால் பிடிக்கக் கடவதாக; பரிமாற்றத்தில் வந்தால் அவன்றான் பிடிக்கும்படியாகவாய்த்திருப்பது. (அம்மி மிதிக்கக் கனக்கண்டேன்) அர்மாரோஹணம் பண்ணக் கனக்கண்டேன். “அவ்வம்மியில் ஓடியிடிவெய்வதென்” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்றிருந்தாள் காணும்; அடியிட்டானாகில் அதுவுமொரு பெண்ணாமே. (தோழிநான்) நீ என் கால்பற்றிப் போரும்படியெல்லாமறிதியே. அவன் என் கால் பற்றும்படியாய்த்துக் காண். அவன் ஸ்வபாவம் நீ சொல்லக்கேட்டபடியே அதுபவிக்கப்பெற்றேன்.

(அவனுடைமையித்யாதி). ஸ்வாமித்வத்துக்கும் குணங்களுக்கு மென்றது “பற்றுவான்,” “உடையவன்” என்றத்தைப்பற்ற. “நம்பி” என்று-அதுத்தமான கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணனென்றபடி. “பற்றி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). * செம்மைக்குத் தாத்பர்யம் (ஆச்ரிதரித்யாதி.) இவன் பந்துக்கள் முதலானார் அவன்றன் காலைப்பிடிக்கவென்றன்றோ உபதேஸிப்பது, இப்படி மாறுட்டமாகலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபதேஸேத்யாதி). உபதேஸகாலம்-ஆர்யணகாலம். அதாவது-தன் வயா

* திருவாய் (9-1-7).

ஒன்பதாம் பாட்டு

வரிசிலை வாண்முகத் தேன்னைமார் தாம்வந்திட்டு
எரிமுகம்பாரித் தேன்னை முன்னேநிறுத்தி
அரிமுகனச்சுதன் கைம்மே லென் கைவைத்துப்
பொரிமுகந் தட்டக் களுக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:—தோழி; வரி சிலை வாள் முகம்—அழகிய வில்போன்ற புருவத்தையும் ஒளிபொருந்திய முகத்தையுமுடையவர்களான, என் னுமார் தாம்—எனதுதமயன்மார்கள், வந்திட்டு—வந்து, எரி முகம் பாரித்து—அக்தியை நன்றாகஜ்வலிக்கச்செய்து, முன் னே என் னை நிறுத்தி—அந்த அக்தியின் முன்னே என்னைநிறுத்தி, அரி முகன்—சிங்கம் போன்ற திரு முகத்தையுடையனாய் இருந்த, அச்சுதன்—கண்ணபிரானுடைய, கை மேல்—திருக்கையின்மேலே, என் கை வைத்து—என்னுடைய கையைவைத்து, பொரி—பொரிகளை, முகந்து அட்ட—அள்ளிப்பரிமாற, நான் களுக் கண்டேன்—.

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (வரிசிலையித்யாதி) “என்னுடைய ப்ராதாக்களானவர்களே இதுக்கெல்லாம் அபிமானிகள்” என்னுமிடம் தங்கள் முகத்திலொளியிலே காணும்படியாகவந்து அக்ரி முகத்தைப் பாரித்து, நான்வரீளையாலே இறாக்க, என்னை எடுத்து முன்னே நிறுத்தி. (அரிமுகனித்யாதி) மைத்துனமை முறையுடையார் இவனை இனிம்புபடுத்திச் சிரிக்கவேணுமென்று சில விலாஸசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணக்கோலினால், அவர்களுக்குக் கனி சி க் க வெண்ணுதபடி அநபிபவரீயனாயிருந்த விருப்பு. (அச்சுதன்) அவர்கள் பொரியட்டி விட்டாலும் தான்கைவிடாதவன்.

மோஹத்தாலே அவன் தலைதடுமாறாகச்செய்யுமென்றபடி. ஹார்த்த பாவம் (அவ்வம்மியிலித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (அவன் ஸ்வபாவ மித்யாதி.)

ஒன்பதாம் பாட்டு. (வரிசிலை வாண்முகம்) வரி-அழகு. அழகிய வில்லுப்போலேயிருக்கிற புருவத்தையும், ஒளியையுடைய முகத்தையு முடையவர்களான என் ப்ராதாக்களென்று ஸப்தார்த்தம். வில்லைச் சொன்னது-புருவத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “பொரிமுகந்து”-பொரியை அள்ளி; “அட்ட”-அதிலே பரிமாற என்றபடி.

பத்தாம் பாட்டு

குங்குமப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து
மங்கலவீதி வலஞ்செய்து மணநீர்
அங்கவனோடு முடன்சென்றங் காணேமேல்
மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழி! நான்.

பதவுரை:—தோழி!—; குங்குமம்—குங்குமக்குழம்பை, அப்பி—
உடம்பெல்லாம பூசி, குளிர் சாந்தம்—குளிர்ந்த சந்தனத்தை,
மட்டித்து—கனக்கத்தடவி, ஆணை மேல்—மத்தகஜத்தின்மேலே,
அவனோடும் உடன் சென்று—அக்கண்ணபிரானோடு கூடியிருந்து,
மங்கலம் வீதி—(விவாகத்திற்கான) அலங்காரங்கள் விளங்குகின்ற
வீதிகளிலே, வலம் செய்து—ஊர்வலம் வந்து, மணம் நீர்—வாஸனைஜலத்
தினால், மஞ்சனம் ஆட்ட—(எங்களிருவரையும்) திருமஞ்சனம்
பண்ணுவதாக, நான் கனாக்கண்டேன்—.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (குங்குமமித்யாதி) காப்புக்கட்டுகைக்குத்
தனிமாலையும் சாந்துமாக மட்டமாக ஒப்பித்தானென்றது. அவ்வ
ளவன்றிக்கே, விவாஹஸமயத்தில் மாலையும் அங்கராகங்களும்
போரக்கொண்டு பேரொப்பனையாகவிறே ஒப்பிப்பது; அவற்றையெல்
லாம் கழித்து; அக்ரிமுகத்திலே இருந்தது பொறுத்திறே ஸௌகு
மார்யத்தாலே; அதுக்குப் பரிஹாரமாகக்குளிர்ந்த குங்குமத்தைத்
திருமேனியெங்கும் அப்பி, பழகப்புகைத்து ஆறினசாந்தைமட்டித்து,
திருமஞ்சரத்துக் கீடாகச் சனமந்தவற்றைக்கொண்டு ஊரை வலமாக
வந்து. அற்றை வீதியிலே தானும் தோழன்மாருமாக ஆணையேறி
வந்தானென்றதிறே. இப்போது தானுமவனுமாக அககே ஆணைக்
கழுத்திலே புக்கு வலமாகவந்து. (மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன்)
இருவரையும் கூடவைத்து உடன்மண நீராட்டினார்களாய்த்து.

பத்தாம் பாட்டு. (குங்குமமித்யாதி) “மட்டித்து”-மர்த்தித்து.
(மட்டமாக ஒப்பித்தானென்றது) என்றது-“பூப்புனைகண்ணிப்புனித
னோடு” என்று கீழைக்கடவுஷித்து. “மணநீரை-மங்கலவீதி வலம்
செய்து-அங்காணைமேல்-அவனோடுமுடன்சென்று” என்று அர்வயித்து
• அருளிச்செய்கிறார் (திருமஞ்சனத்துக்கித்யாதி.) (சமைந்தவற்றை)
பரிமளதரவ்யங்களோடே கூடின திருமஞ்சனத்தை. “வாரணமாயிரம்
குழுவலம்செய்து” என்றவிடத்துக்கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்ன

பத்னோராம் பாட்டு

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவீனை
 வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதைசோல்
 தூய தமிழ்மாலை யீரைந்தும் வல்லவர்
 வாயு நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே.

பதவுரை:—வேயர் புகழ்—வேயர் குலத்தவரால் புகழப்பட்டவராய், வில்லி புத்தூர் கோன் —ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ் வாருடைய (திருமகளான), கோதை—ஆண்டாள், தான் ஆயனுக்கு ஆக கண்டகனாவீனை—தான் க்ருஷ்ணனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டதாகக் கனாக் கண்டபடியைக்குறித்து, சோல்—அருளிச்செய்த, தூய—பரிசுத்தமான, தமிழ் மாலை ஈர் ஐந்தும்—தமிழ்த்தொடையான இப் பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லவர்—ஓதவல்லவர்கள், வாயும்—நற்குணங்களமைந்த, நன்மக்களைப் பெற்று—விலகாணரான புத்தூர்களைப்பெற்று, மகிழ்வர்—ஆனந்திக்கப்பெறுவார்கள்.

வ்யா:-நிகமத்தில்; (ஆயனுக்கியாதி) அவனுக்கு அநயார்ஹையாகத் தான் கண்ட கனாவீனையென்னுதல்; அவன்பேற்றுக்கு உறுப்பாகத்தான் கண்டவென்னுதல். 37 “न जीवेयं” (ந ஜீவேயம்) என்பாரதிதே பேறு; திங்கள் புக்கிருப்பாரதன்றே. (வேயரித்யாதி) ஆப்திக்குப் பாரஹ்மணராலே ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் திருமகள் ஸ்ரீஸூக்தியான. (தூய தமிழ்மாலை) அதுபவத்துக்குப் பாசரமிட்ட இத்தனையல்லது நெஞ்சோடேகூடக் கவிபாடிற்றல்லவாய்த்து. (வாயும் நன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே) இவளோடொத்த தரத்தில் பெண்கள் இத்தை அப்யவலித்தார்களாகில் க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கும் வரனைப் பெறுவார்கள். புருஷர்கள் அப்யவலித்தார்களாகில் பெரியாழ்வாரைப்போலே பகவத்ப்ரவணரான புத்ரர்களைப் பெற்று ஹ்ருஷ்டராவார்கள். * “மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப்பெறுவார்கள்” என்றாரிதே தாம் கைக்கண்டவராகையாலே.

(அற்றைவீதியிலேயித்யாதி.) (அற்றைவீதி)-அந்த வீதி. (அற்றைவீதியிலேகொண்டு ஊரை வலமாக வந்து) என்று வாக்யத்தை அந்வயிப்பது. என்றதிதே முதற்பாட்டிலென்று பூரிப்பது. உடன்மண நீராட்டுகையாவது-தப்பதிகளிருவரும் ஒருபுடவையுடுத்து நீராடுகை.

* பெரியாழ்-திரு (1-8-11).

அவ.—(கருப்பூர மித்யாதி) ஆண்டாளுடைய பாக்கியமிருந்தபடி, புதியதொரு குரங்கைப்பார்த்து, 104 “कथमूख कथं वाहू” (கதமுநு கதம் பாஹூ) என்னுதே தேஸிகரைக் கேட்கப்பெற்றாளிறே. ஒரு ஸ்வப்நாதுபவத்தைச் சொன்னவளவன்றிக்கே ஸம்ஸ்லேஷமும் வ்ருத்தமாய்த்துப்போலே. இல்லையாகில் “வாகம்ருதமிருக்கும்படியென்” என்று கேட்கக்கூடாதிதே. ஸ்வப்நாதுபவமாகையாலே மின்மினி பறந்தாப்போலே இருக்கும்த்தனையல்லது நெஞ்சில் பட்டிராது; ரஸ்யதையாலே நெஞ்சில் படாதிராது. ஸம்ஸ்லேஷத்தில் உபக்ரமத்திலே தானிழந்தாள்; † தனக்கமைத்த அப்யாத்தை ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கேட்கிறாள். அவனைக்கேட்பானென்னென்னிள்; திரைவளைத்தால் அதுக்குள்ளே வர்த்திக்கும் கூனர் குறளரைப்போலே அவனைக்கைவிடாதே அந்தரங்கனாய் இருக்கையாலும், தாங்களதுபவிக்கும் துறையிலே இழிந்து அதுபவிக்கும் நிலவனாயிருக்கையாலும், தங்களைப்போலே காதாசித்தமன்றிக்கே நித்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணி

பதினொராம் பாட்டு. நிகமத்தில், (அவன் பேற்றுக்குறுப்பாக) என்கைக்கு அவனதோ பேறு, தம்மதன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “न जीवेयं” (ந ஜீவேயமித்யாதி.) (திங்கள்புக்கு) என்றது 36 “मासादृष्ट्वै” (மாஸாதூர்த்த்வம்) என்றபடி; கர்ப்பிணி-தவநீ; அதுபவத்தாலே சொல்லுகையால் வந்த தூய்மை. (க்ருஷ்ணனைப்போலே) என்றது-வடிவழகாயிருக்கிற நல்ல பர்த்தாக்களைப்பெறுவார்களென்றபடி. (பகவத்ப்ரவணரான புதர்களை) என்றது-ஸிஷ்யர்களுையாய், ஆண்டாளுக்கும் உபலக்ஷணமாமென்று கண்டுகொள்வது, மேலில் வாக்யத்துக்கீடாக.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு:—கருப்பூரம்ப்ரவேஸம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தைக் கேட்கைக்கு ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய்த்தோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸ்வப்நேத்யாதி). ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானால் கேட்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்(ஸ்வப்நாதுபவமித்யாதி.) ரஸ்யதை நெஞ்சிலே பட்டால் கேட்கவேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்லேஷத்திலித்யாதி.) (உபக்ரமத்திலே இழக்கை)-ஸ்வப்நத்திலே இழக்கை. (உவமை)-த்ருஷடார்தர். (உவமையமைக்கையாவது)-

† (பா) உவமை அமைத்த

வர்த்திப்பாறொருவனாகையாலும். இனி, வினையுண்டானால் திருவாழி யாழ்வான் திருக்கையை விட்டுப்போய் வயாபரிக்கும்; இவன் வினை முடுகுமுடுகத் திருப்பவளத்திலேபணையுமித்தனை. இனி உகவாத கம்ஸாதிகள் காணுமைக்கிறே 105 “அபசர்” (உபஸம்ஹர) என்றது. உகந்த பெண்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பதும் இவற்றோடே கூடவாய் இருக்குமிதே. வாய்கரையிலே போயிருந்து ஆர்ப்பாவம் பண்ணி அவ்வார்ப்பாவத்திலே : திரிகள் கெடும்படி இருப்பானுமாய், இவனை உகவாத கம்ஸாதிகள் காணாதபடி 105 “அபசர்” (உபஸம்ஹர) என்றால் அப்போதே கைகாரந்து நிற்பானுமாய், உகந்தபெண்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பதும் இவற்றோடே கூடவாயிருக்குமிதே. இவர்கள் தான் ச்யாமமான திருமேனியை அறுபவித்தால் அதுக்குப் பரபாக மான வெண்மையை உடையவனாகையாலே சேரவதுஸந்திக்க வேண்டியிருக்குமிதே. இவன்ருன் அதிதவளனுமாயிருக்குமிதே. § “தாமுக்கும் தம்பையில் சங்கமேபோலாவோ” என்றும், † “வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்” என்றும், / “பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியமே போல்வனசங்கங்கள்” என்றும், இவள்தான் பாவித்திருப்பதும் இத்தையிதே. இனி இவன் வார்த்தை கேட்டால் அவன்வார்த்தை கேட்டாப்போலே இனியதுமாயிருக்குமே. “அத்தை நியாறுபவம் பண்ணுகையாலே உனக்குத் தெரியுமிதே; அவனுடைய வாகம்ருதமிருக்கும்படியென்? நீ சொல்ல வல்லையே?” என்று அவனைக் கேட்கிறாடியிருக்கிறது.

பச்சையிடுகை. நாயகன் பச்சையிட்ட அம்சத்தை என்றபடி. அன்றிக்கே “தனக்கு அமைத்த அம்சத்தை” என்றும் பாடம். ஆகவித்தால்-கீழல் திருமொழியிலே-ஸ்வப்நாறுபவம் பண்ணின இவள் இத் திருமொழியில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாகம்ருதச்சுவடு கேட்கைக்கு ஹேது ஸப்ச்லேஷம் வருத்தமாகையாலும், ஸ்வப்நத்திலே அறுப விக்ஷையாலே விஸுதமாயிருக்கையாலும், ஸப்ச்லேஷத்தில் உபக்ரமத்திலே இழிந்தவளாகையாலும் என்று மூன்றாகக் கண்டுகொள்வது. திருவாழி முதலானவற்றைவிட்டு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாகம்ருதச்சுவடு கேட்கைக்கு ஹேதுஸப்தவிதமாய், அதில் நாலாம் ஹேது “அவனுக்குப் பரிவனாகையாலும்” என்று விவக்ஷித்து, அந்தப் பரிவை “இனி” என்று துடங்கி “கறந்துநிற்பானுமாய்” என்னுமளவாக இரண்டுவிதமாகக் காட்டி, பெண்களுக்குக் காட்சிகொடுப்பதும் இவற் § நாச்-திரு (11-1). † ஷை (5-2). / திருப்பாவை 26.

முதல் பாட்டு

கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ
 திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ
 மருப்போசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்
 விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வேண்சங்கே.

பதவுரை:—ஆழி வேண்சங்கே—கம்பீரமாய் வெளுத்திராநின்ற
 ஸ்ரீ பாஞ்சஜர்யாழ்வானே !, மருப்பு ஒசித்த மாதவன் தன்—(குவலயா
 பீட யானையின்) கொம்பை முறித்த கண்ணபிரானுடைய, வாய்—திரு
 அதரத்தினுடைய, சுவையும்—ரஸத்தையும், நாற்றமும்—பரிமளத்தையும்,
 விருப்புற்று—ஆசையோடே, கேட்கின்றேன்—(உண்ணைக்) கேட்கின்றேன்;
 திருபவளம்செம் வாய்தான்—(அப்பெருமானுடைய) அழகிய பவளம்
 போன்ற சிவந்த திருவதரமானது, கருப்பூரம்—பச்சைக்கற்பூரம்போல்,
 நாறுமோ?—வாசனை வீசுமோ?,(அல்லது)கமலப்பூ-தாமரைப்பூப்போலே,
 றோடேயாகையாகையாலும்” என்று அஞ்சாம் ஹேதுவைக்காட்டி,
 “ச்யாமமான திருமேனிக்குப்பரபாகமான ஆகாரத்தைப் பற்றத்தான்
 எப்போதும் இத்தையே பாவித்திருக்கையாலும்” என்று ஆறாம்
 ஹேதுவைக் காட்டி, “இனி இவன் வார்த்தை” இத்யாதியாலே
 ஏழாம் ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் என்று க்ரோடிகார: . இப்படிப் பல
 ஹேதுக்கள் அருளிச்செய்கிறார் (திரைவளைத்தாலித்யாதி.) “திரை
 வளைத்து” என்கையாலே-தித்யஸைலிகளையும், “தாங்களதுபவிக்கும்
 துறை” என்கையாலே-திருவாழியாழ்வானையும், “தித்ய ஸம்ஸ்லேஷம்”
 என்கையாலே-பிரட்டிமாரையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (கூனர்)-வ்ருத்
 தர். (குறளர்) எக்கடிகள். (திரைவளைத்து) இத்யாதி வாக்யத்துக்குத்
 தாத்பர்யார்த்தம்-தானுமவனுமான சேர்த்தியில் போகத்தையறியுமவ
 னாகையாலுமென்றபடி. (கரந்துநிற்பானுமாய்) “இப்படிப் பரிவனாயி
 ருக்குமிந், அத்தாலும்” என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. தங்கள் துறை
 யான வாகம்ருதத்துக்கு தேஸிகளுன மாத்ரமணிக்கே அவனை அநுப
 விக்குமிடத்தில் ப்ரதானாநுபாவ்யனாகையாலும் இவனைக் கேட்கிறார்களென்கிறார்
 (இவர்கள்தானித்யாதி.) இவனை ப்ரதானமாக அநுபவித்த
 விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாமுக்குமித்யாதி.)
 இவன் வார்த்தை அவன் வார்த்தைபோலே இருக்கையாலும் கேட்கிற
 னென்கிறார் (இனி இவன்வார்த்தையித்யாதி.) ஆக, கேட்கைக்கு ப்ர
 தானஹேது மூன்று. (அத்தை)-வாகம்ருதத்தை.

நாறுமோ? — வாசனைவிசுமோ? தித்தித்திருக்குமோ — மதாரமான ரஸத்தை உடைத்தாயிருக்குமோ?, சொல்—(இன்னபடியிருக்குமென்று எனக்கு) சொல்.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ) எறிச்சு வெட்டிதாயிருக்கும் கர்ப்பூரநாற்றம்; ஆறிக் குளிர்த்து நிலை நின்றிருக்கும் கமலப்பூவினுடைய நாற்றம்; இரண்டுமேயாயிராதினே 3“सर्वगन्धः” (ஸர்வகந்த:) என்கிற வஸ்துவாகையாலே. எல்லாம் அது பவவிஷயமாயிருக்கச்செய்தே ஒன்றையிரண்டைக் கேட்கிறாளித்தனை யாய்த்து. இதில் உனக்குத்தானேதேனும் தெரிந்திருக்குமாய்க் நீதான் சொல்லவல்லையென்கிறாள். (திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ) அதைத்தப்பி உள்ளேயிழிந்தால் அதுபவிக்கும்படி கேட்கிறாள். (ஸர்வகந்த:) என்கிறவதுபோல் 3“सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:) என்கிற இது-விகல்பவிஷயமாயிருக்கிறதில்லைபோலேகாணும். தேன் போலே கன்னல்போலே இருக்குமோவென்று விகல்பித்துக் கேட்க மாட்டுகிறிலளாய்த்து—வாய்புகுநீராய் ஆழங்காலாயிருக்கையாலே. (திருப்பவளச்செவ்வாய்)கண்ணுக்கிலக்கானபோதே பிடித்து அவ்வருகு ஒன்றில் இழியவொட்டுகிறதில்லையாய்த்து. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும்

அரு:—முதற்பாட்டு. (கருப்பூரமித்யாதி) (எறிக்கை)-ப்ரகாஸிக்கை. (வெட்டிது)-உறைப்பு. கருப்பூரம்போலவும், கமலம்போலவும் என்ன லாம், அதுவோ இதுவேவென்று ஸம்ஸயிப்பானென்னென்ன (இரண்டுமேயித்யாதி.) * ஸர்வகந்த விஷயமானால் எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டாவோ, ஒன்றிரண்டைக் கேட்பானென்னென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (எல்லாமித்யாதி.) அதாவது-நீச்சுநீரும் நிலைநீருமாகை யாலே என்றபடி. (அத்தைத் தப்பி)-பரிமளத்தைத் தப்பி; ரஸத்தை யும் விகல்பிக்கவொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “सर्वगन्धः” (ஸர்வகந்த: இத்யாதி). உத்தோபபாதம் (தேன்போலே இத்யாதி.) வாய்புகு நீர்-சாடு. தன் வாயிலே புகுகிற ரஸமென்றர்த்தம்; ஆழம்- தவநி. “செவ்வாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி.) (ஸர்வேந்த்ரிய விஷயம்)-நாற்றம், ரஸம், சிவப்பு; இம்மூன்றும் மற்றை இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். அவ்வருகிழியவொட்டாமைக்கு ஹேது வேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்குமித்யாதி.) (அளவுடையார்) என்றது-பிராட்டியை. (சுவை)-ரஸம். (நாற்றம்)- கந்தம். கீழ்ச்சொன்னபடியே நாற்றம் முன்னாக அதுபாஷியாதிருப்பா

விஷயமுண்டாயிருக்கிறபடி. (மருப்பொசித்த மாதவஸ்தன் வாய்ச் சுவையும் நாற்றமும்) அளவுடையார் இழிந்து ஆழங்கால் படும் துறையாய்த்து. 106 "भर्तारं परीपस्रजे" (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்கிறபடியே, குவலயாபீடத்தைத் தள்ளினவனந்தாம். அணைத்ததுபவிக்குமாய்த்து. (வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்) அதுபவ ஸமயத்தில் நாற்றம் முற்பட்டதேயாகிலும், அதுபாஷிக்கிறவிடத்தில் ரஸம் முற்பட்டு கந்தம் பிற்பட்டிருக்கிறதுகூறும். (விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன்) 107 "अनसूयवे" (அநஸூயவே) என்னும் விளம்பமுமில்லை; 108 "न च मां योभ्यसूयति" (நசமாம் யோப்பஸூயதி) என்னவேண்டாவிதே இவளுக்கு; அடியானாகையாலே கியமித்துக் கேட்கலாமே; அவனுக்கு ஸோஷபூத னாகையாலே இவளுக்கும் அடியானாயிருக்குமிதே; பர்த்ருபார்பைகள் இருவருக்கும் பொதுவாயிதே தாஸதாலிகளிருப்பது. (ஆழி) உன்னளவுடைமையோலையிருக்கவேண்டாவோ பரிமாற்றமும்? அன்றிக்கே பிறப்பைச்சொல்லுதல். (வெண்சங்கே) உன் நிறத்தில் வெண்மை நெஞ்சிலே பட்டாப்போலே உன் வார்த்தையும் நெஞ்சிலே படும்படி சொல்லவேணும். (வெண்சங்கே) கைவிடாதே அதுபவியாநிற்கச்செய்தே உடம்பு வெளுக்கும்படியிதே இவனுடைய ஆற்றமை.

னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுபவ ஸமயத்திலித்யாதி.) அவகாஹநாதிஸயத்தாலே ரஸ்யதை பின்னாட்டிற்றென்றபடி. "(அதுபவஸமயத்தில்) என்றது-அதுபவோபக்ரமஸமயத்திலென்றபடி" என்றருளிச்செய்வார், இத்தால் தாத்பர்யம்;—அதுபவோபக்ரம ஸமயத்திலே கந்தக் ஹணம் ப்ரதமபாவியாய், ரஸம் ப்ரஸாத்பாவியானாலும் அதுபவவேளையில் ரஸமே ப்ரதாநமாயிருக்கையைப் பற்ற அதுபாஷிக்கிறவிடத்தில் ரஸம் முன்னாகச்சொல்லுகிறுளென்றபடி. உபக்ரம ஸமயத்தைப்பற்றக் கீழ்ச்சொல்லிற்று; அதுபவஸமயத்திலிருக்கும்படியைப் பற்ற இங்கு இப்படி அதுபாஷிக்கிறதென்றபடி. "விருப்பு"-ஆதாம். "விருப்புற்று" என்றதுக்கு-ஈச்வரன் பக்கலிலே விருப்புற்று என்றாய், இதுக்குத் தாத்பர்யம் "अनसूयवे" (அநஸூயவே இத்யாதி) அன்றிக்கே, "விருப்புற்று" என்றதுக்கு-உன் பக்கலிலே ஆதரத்தை உடையேனாய்க் கேட்கிறேனென்றாக்கி, தாத்பர்யம் (அடியானாகையாலேயித்யாதி.) (கேட்கலாமே) "ஆயிருக்கவும் விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன்" என்றாநிறே செல்லாமை" என்று வாக்யஸோஷம் அத்யாஹார்யம், கேட்கலானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவ

இரண்டாம் பாட்டு

கடலில்பிறந்து கருதாது பஞ்சசனன்
 உடலில்வளர்ந்துபோய் ஊழியான்கைத்தலத்
 திடரில் குடியேறித் தீயவசுரர்
 நடலைப்படமுழங்கும் தோற்றத்தாய்நற்சங்கே!

பதவுரை:—நல் சங்கே—அழகிய சங்கே! (நீ), கடலில்—ஸமுத்
 ரத்திலே, பிறந்து—பிறந்து (அங்குகின்றும்), பஞ்சசனன் உடலில்
 போய்வளர்ந்து—பஞ்சஜனனென்ற அஸுரனுடைய சரீரத்திற்போய்
 வளர்ந்து, கருதாது—(ஆப்புடி பிறந்த விடத்தையும் வளர்ந்தவிடத்
 தையும்) நினைபாமல், ஊழியான்—எம்பெருமானுடைய, கை தலம்
 திடரில்—கைத்தலமாகிற உயர்ந்த இடத்திலே, குடிஏறி—குடிபுகுந்து,
 தீயஅசுரர்—கொடியவர்களான அசுரர்கள், நடலை பட—தூன்பப்படும்
 படி, முழங்கும் தோற்றத்தாய்—ஒலி செய்யும்படியான மேன்மையுடை
 யையாயிரா நின்றாய்,

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. நீ உகவாதாரை அழியச்செய்யுமாப்
 போலே உகப்பாரை வாழ்விக்கவேணுங்காண். நீ பிறந்து வளர்ந்தாப்
 போலே இருக்கவேணுங்காண் கார்யங்களும்.

வ்யா:—(கடலிலித்யாதி) கடலிலே பிறந்து அகவாயிலுள்ளது
 த்வேஷமாயேயிருக்கிற அஸுரனுடைய உடலுக்குள்ளே வளர்ந்தத்தை
 நினைபாதே, பின்னைப்போய், காலஸேஷமான ஜகத்துக்கு நிர்வாஹக
 னாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய கைத்தலத்திலே குடியேறி. (தீயவ
 சுரர் நடலைப்பட முழங்கும் தோற்றத்தாய்) அவன்படி அடங்க
 உண்டாயிருந்ததீ உனக்கு. அவன் யதுஞ்லத்திலே பிறந்து ஸத்ரு
 வான கம்ஸனுக்குள்ளாய் இறையிறுத்திருக்கிற திருவாய்ப் பாடியிலே

னுக்கித்யாதி.) பிறப்பைச் சொன்னபகூத்தில், ஸமுத்ரம் பதார்த்தங்
 களுக்கு தாரகமாமாப்போலே, நீயும் எனக்கு தாரகமாகவேண்டாவோ
 என்றபடி. தாத்பர்யார்த்தம் (கைவிடாதேயித்யாதி.)

இரண்டாம் பாட்டு. (கடலிலித்யாதி) உன்பிறப்பு பார்த்த
 மானாப்போலே உன்கார்யமும் பார்த்தமாகவேணுமென்று இரண்
 டாம் அவதாரிகைக்குத் தாத்பர்யம். “அசுரர் நடலைப்பட” என்றதுக்
 குத் தாத்பர்யம் (நீயுகவாதாரையித்யாதி.) (நீ பிறந்துவளர்ந்தாப்

வளர்ந்து, காலவவநஜராஸந்தாதிகளுக்காப் பேராய் ஸ்ரீமத்த்வாரகையைப் படைவீடாகச்செய்து அங்கே குடியேறி, பின்னை தூர்யோதநாதிகளை மண்ணுண்ணும்படி வந்து, இப்படி செய்தானிறே அவனும். (நல்சங்கே) இருகரையராயிருப்பார்கள் உனக்கொப்பாவர்களோ? குற்றத்தையும் குணத்தையும் கணக்கிட்டுச் செய்யுமவர்கள் உனக்கொப்பாகமாட்டார்களிறே; கர்மாறுகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்குமவனிறே அவன்.

(கடலில் பிறந்தியாதி) நஞ்சீயர் ஸர்யலித்தருளின காலத்திலே அநந்தாழ்வான் கண்டு, “முன்புத்தை ஐஸ்வர்யம் அறியுமவனாகையாலே, “ஒரு பூவைக்குடி வெற்றிலையைத்தின்று சந்தநத்தைப் பூசிப் போராநிற்கச்செய்தே, எப்பெருமானே ரக்ஷகனென்றிருந்தால் பாம்பதத்தில் நின்றும் இழியத்தள்ளுவர்களோ? இங்ஙனே செய்யத்தகாது” என்று போரவெறுத்தவாரே; கூட நின்றவர்களும் “இங்ஙன் செய்வதே” என்று வெறுத்தார்களாய், “இவர்தாம் செய்வதென்” என்று விட்டு, “திருமந்தரத்திலேபிற” என்று முக்கால்சொல்லி, “திருமந்தரத்திலே பிறந்து, த்வயத்திலே வளர்ந்து, த்வயைகசிஷ்டனும்படியாய்த் தலைக்கட்டுவது உன்கார்யம்” என்று ப்ரஸாதித்தான். “திருமந்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டாய், த்வயத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாயபரிக்காஹமுண்டாகவேணும்” என்று ப்ரஸாதித்தான்.

(பேலே இருக்கவேணும்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-ஸர்வோபகாரகமான கடலிலே பிறந்தாப்போலவும் பஞ்சஜநனுடலிலே அவன் தோஷம் தர்ஸியாமல் வளர்ந்தாப்போலவும் இருக்கவேணும்கான் என்றபடி. “கருதாது”-கீனையாது. (பஞ்சசநன்)-அஸூரன். கருதாது-பகவானைக் கருதாதென்றாய், அத்தால்-த்வேஷமேயாயிருக்கிற பஞ்சஜநனென்றபடி. (காலஸேஷமான) என்றது-எல்லாப்பதார்த்தங்களும் ஸம்ஹ்ருதமாய், காலமே ஸேஷித்த என்றபடி. ஊழியான்-காலநிர்வாஹகன். (நடலை)-து:க்கம். கர்மாறுகுணமாகக் குற்றங்களையும் குணங்களையும் பார்க்கையாலே ஈச்வரனை இருகரையனென்கிறது. அவன், குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளுகிற உனக்கொவ்வாணென்றபடி.

மூன்றாம் பாட்டு

தடவரையின்மீதே சரற்காலசந்திரன்
இடையுவாலில்வந்து எழுந்தாலேபோல நீயும்
வடமதுரையார்மன்னன் வாசுதேவன்கையில்
குடியேறிவீற்றிருந்தாய் கோலப்பெருஞ்சங்கே!

பதவுரை:—கோலம் பெரு சங்கே—அழகிய பெரிய சங்கே!,
சரற்காலம் சந்திரன்—சரத்காலத்துச்சந்திரன், உவா இடையில்—
பெளர்ணமியினன்று, தட வரையின் மீது வந்து எழுந்தால்போல்—
பெரிய உதயகிரியிலே வந்து எழுந்தாற்போல், வட மதுரையார்
மன்னன் வாசு தேவன்கையில்—வடமதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான
கண்ணபிரானுடைய திருக்கையில், குடி ஏறி—குடிபுகுந்து, வீற்றிருந்-
தாய்—உன் மேன்மையெல்லாம் தோற்றஇராநின்றாய்.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு .-(தடவரையித்யாதி) உதயகிரியின்
மேலே ஸரத்காலத்திலே எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின பூர்ண சந்தரன்
வந்து தோற்றினாப்போலே. || தடவரைத்தோளிறே. (நீயும் வட
மதுரையார் மன்னனித்யாதி) உன் ஐஸ்வர்யமிருந்தபடியென்? ஸ்ரீ
மதுரையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகனாய் ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகனாய்
இருக்கிறவனுடைய திருக்கையிலே ஒரு காலமும் பிரியாதபடியாகக்
குடியேறி, உன் ஐஸ்வர்யவ்யாபாரத்தையெல்லாம் தோற்றுப்படியாயி
ருந்தாய். (கோலப்பெருஞ்சங்கே) உன்னழகுக்குமேலே அவனுக்கும்
உன்னாலே அழகாம்படி இருந்ததி உன்னேற்றம்.

இவனைப்போலே பிறந்து வளர்ந்து விரோதிரிஸநம் பண்ணிக்கை
யிலே வாழுகைக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹயம் அருளிச்செய்கிறார்
(நஞ்சீயரித்யாதி). “திருமந்தரத்திலே பிற” என்று முக்கால் சொன்ன
துக்குத் தாத்பர்யம்—பாதம மத்யம சரம பர்வக்ரமத்தைப் பற்ற.
(செய்வதென்னென்று விட்டு) என்றது—இவரை வெறுக்கிறத்தை விட்
டென்றபடி. “கடலில்” இத்யாதி என்று புந:பதோபாதாநம் பண்ணின
துக்குத் தாத்பர்யம்—வைஷ்ணவனுக்குத் திருமந்தரோத்பத்தபாதிசுருண்
டென்று ஸந்யாஸத்தில் உபாயத்வபுத்திபண்ணவேண்டா என்றபடி.
(தோற்றம்) காட்சியும், அழகும்.

|| பெரியாழ் திரு 5-4-4.

நாலாம் பாட்டு

சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன்கையில்
அந்தரமொன்றின்று ஏறியவன் செலியில்
மந்திரங்கொள்வாயேபோலும் வலம்புரியே!
இந்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே.

பதவுரை:-வலம்புரியே!-வலம்புரிச்சக்கே!, தாமோதரன்கையில்-
கண்ணபிரானது திருக்கையில், சந்திரமண்டலம் போல்-சந்திர
மண்டலம்போலே, அந்தரம் ஒன்று இன்றி ஏறி-இடை விடாது
இருந்து கொண்டு, அவன் செலியில்-அவனுடையகாதில், மந்திரம்
கொள்வாய் போலும்-ஏதோரஹஸ்யம் பேசுகறாய் போலிராநின்றாய்;
இந்திரனும்-(செல்வத்தில் மிக்கவனாகப்புழம்பெற்ற) இந்திரனும்,
செல்வத்துக்கு-ஐசுவர்யவிஷயத்தில், உன்னோடு ஏலான்-உனக்கு
ஒப்பாகமாட்டான்.

வ்யா:-நாலாம்பாட்டு. (சந்திரனித்யாதி) செருக்கராயிருக்கு
மவர்கள் கையிலே குளிரிக்குடம் பிடித்துக்கொண்டிருக்குமாப்போலே.
(தாமோதரன் கையில்) அவனைக்கண்டால் வயிற்றில் தழுப்பாலே
“ஒருதாயார்க்கு பவ்யனாய் வளர்ந்தான்” என்று தெரியுமாப்போலே,
உன்னைக்கண்டால் இவனும் பவ்யனென்று தோற்றும்படி இருக்க
வேண்டாவோ? (அந்தரமொன்றின்று) அவன் விரும்பியிருப்பார்

மூன்றாம் பாட்டு. (தடவரையித்யாதி) “சரற்காலத்தில்-உவா-
இடையில்-தடவரையின் மீதே தோற்றின-சந்தரனைப்போலே” இது
நவய; (இடையுவா) “இடை” என்று-நடுவாய், சதுர்த்தபரிக்கும் ப்ர
தமைக்கும் நடுவான பர்வத்திலேயென்னுதல்; உவாவினிடையில்
என்றாய், பர்வத்திலேயென்னுதல். எல்லாப்பாட்டுகளுக்கும் க்ரியை
“சொல்லாழி வெண்சங்கே” என்றது. அன்றியே பாட்டுத்தோறும்
கொண்டாட்டமாதல்.

நாலாம்பாட்டு. (சந்திரனித்யாதி) (குளிரிக்குடம்)-பனிநீர்க்குப்பி.
(தோற்றும்படி இருக்கவேண்டாவோ) தோற்றும்படி இருக்கிறாயே
என்று கொண்டாட்டமாதல்; தோற்றுகறாயில்லையென்று வெறுப்
பாதல். “ஒன்றின்று” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒராதது வந்த
வாறே) என்று; திருவாழியைப்போலன்றிக்கே என்றபடி. (மந்திரங்

பலருமுண்டிறே; அவர்களைப்போலே. ஒரு விச்சேதமின்றிக்கே. [ஒருத்தர்க்கு] ஓராபத்து வந்தவாறே கைவிட்டுப் போவாரைப் போலன்றிக்கே. (அவன் செவியல் மந்திரம் கொள்வாயேபோலும்) “உம்மைப் பிரிந்தாற்றமாட்டாதார் பலருமுண்டு” என்று திருச்செவியிலே சொல்லுகிறப்போலே இருக்கிறது. அவன் செவியிலே ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லுவான் போலேயிருக்கை. கொள்ளுகை—கொடுக்கை. (வலம்புரியே) அல்லாதவை எல்லாம் இடத்திலே புரிந்து, நீ வலத்திலே புரிந்தாப்போலே, காரியத்திலும் வேறுபட்டிருக்கவேணுங்காண். (இந்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே) தான் நினைத்தபோது வர்ஷிப்பித்து அல்லாதபோது தவிர்த்து போருகையாலே ஐச்வர்யமுள்ளது இந்தரனுக்கென்றாய்த்து இவர்களிருப்பது இடைச்சிகளாகையாலே. || “இந்திரனுக்கென்றயர்க ளெடுத்தவெழில் விழவு” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாகையாலே இந்தர்ப்ராணதி ஸுப்தங்களும் பகவத் வாசகங்களென்னும் வாஸநையாலே சொல்லிற்றதல். அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய லக்ஷ்மி உன்னுடைய பாரதந்தர்ய லக்ஷ்மிக்குப்போராதா யிருந்ததி! ஒருவன் அதுகூலித்தவாறே அழியுமதிறே. 109 “लक्ष्मणो लक्ष्मि संपन्नः” (லக்ஷ்மினோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) என்று நிலைநின்றதாய்த்து இது. 110 “सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरूपैति योगम्” (ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமானோ யதா ந ஸௌமித்ரிருபைதி யோகம்) என்று-ஒருபடியாலும் முடிசூடேனென்றவரையிறே * லக்ஷ்மிஸம்பந்ந ரொன்றது. 111 “पूर्वजस्यानुयायाथै द्रुमचिरैरलङ्कृतः” (பூர்வஜஸ்யாநு - யாத்ராந்தே த்ருமசீரரைலங்க்ருத:) பெருமாள் முடிதவிர்த்தார்; இளைப பெருமாள் வகுத்த முடிசூடினார்.

கொள்ளுகை) அவன்கையிலே தான் கொள்ளுதல்; தான் அவனுக்குக் கொடுத்தல். இடைச்சிகள் இந்தரனுக்கே ஐச்வர்யமென்றிருப்பர்களாவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்திரனுக்கித்யாதி.) † (ஆகக் கொள்ளுவென்றதல்; ஆராதித்தாளென்றபடி) “லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” என்றால் பாரதந்தர்ய ஸம்பத்தாகவேணுமாவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாத்மநா இத்யாதி). ஸேஷத்வமே ஐச்வர்யமென்றதுக்குப் பரமாணந்தரம் “पूर्वजस्य” (பூர்வஜஸ்ய இத்யாதி.) “மந்திரம்”-

|| பெரியதிருமொழி 2-3-4.

† குண்டலிதம் அநந்திதம்.

நாலாம் பாட்டு

சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன்கையில்
அந்தரமொன்றின்றி ஏறியவன் சேவியில்
மந்திரங்கோள்வாயேபோலும் வலம்புரியே!
இந்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே.

பதவுரை:-வலம்புரியே!-வலம்புரிச்சங்கே!, தாமோதரன்கையில்-
கண்ணபிரானது திருக்கையில், சந்திரமண்டலம் போல்-சந்திர
மண்டலம்போலே, அந்தரம் ஒன்று இன்றி ஏறி-இடை விடாது
இருந்து கொண்டு, அவன் சேவியில்-அவனுடையகாதில், மந்திரம்
கோள்வாய் போலும்-ஏதோரஹஸ்யம் பேசுகிறாய் போலிராநின்றாய்;
இந்திரனும்-(செல்வத்தில் மிக்கவனாகப்புகழ்பெற்ற) இந்திரனும்,
செல்வத்துக்கு-ஐசுவர்யவிஷயத்தில், உன்னோடு ஏலான்-உனக்கு
ஒப்பாகமாட்டான்.

வ்யா:-நாலாம்பாட்டு. (சந்திரனித்யாதி) செருக்கராயிருக்கு
மவர்கள் கையிலே குளிரிக்குடம் பிடித்துக்கொண்டிருக்குமாப்போலே.
(தாமோதரன் கையில்) அவனைக்கண்டால் வயிற்றில் தழுப்பாலே
“ஒருதாயார்க்கு பவ்யனாய் வளர்ந்தான்” என்று தெரியுமாப்போலே,
உன்னைக்கண்டால் இவனும் பவ்யனென்று தோற்றும்படி இருக்க
வேண்டாவோ? (அந்தரமொன்றின்றி) அவன் விரும்பியிருப்பார்

மூன்றாம் பாட்டு. (தடவரையித்யாதி) “சாற்காலத்தில்-உவா-
இடையில்-தடவரையின் மீதே தோற்றின-சந்தரனைப்போலே” இதுப
ர்வய; (இடையுவா) “இடை” என்று-நடுவாய், சதூர்த்தபரிக்கும் ப்ர
தமைக்கும் நடுவான பர்வத்திலேயென்னுதல்; உவாவினிடையில்
என்றாய், பர்வத்திலேயென்னுதல். எல்லாப் பாட்டுகளுக்கும் க்ரியை
“சொல்லாழி வெண்சங்கே” என்றது. அன்றியே பாட்டுத்தோறும்
கொண்டாட்டமாதல்.

நாலாம்பாட்டு. (சந்திரனித்யாதி) (குளிரிக்குடம்)-பனிநீர்க்குப்பி.
(தோற்றும்படி இருக்கவேண்டாவோ) தோற்றும்படி இருக்கிறயே
என்று கொண்டாட்டமாதல்; தோற்றுகிறாயில்லையென்று வெறுப்
பாதல். “ஒன்றின்றி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஓராயத்து வந்த
வாறே) என்று; திருவாழியைப்போலன்றிக்கே என்றபடி. (மந்திரங்

பலருமுண்டிறே; அவர்களைப்போலே ஒரு விச்சேதமின்றிக்கே. [ஒருத்தர்க்கு] ஓராபத்து வந்தவாறே கைவிட்டுப் போவாரைப் போலன்றிக்கே. (அவன் செவியல் மந்திரம் கொள்வாயேபோலும்) “உம்மைப் பிரிந்தாற்றமாட்டாதார் பலருமுண்டு” என்று திருச்செவியிலே சொல்லுகிறப்போலே இருக்கிறது. அவன் செவியிலே ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லுவான் போலேயிருக்கை. கொள்ளுகை—கொடுக்கை. (வலம்புரியே) அல்லாதவை எல்லாம் இடத்திலே புரிந்து, நீ வலத்திலே புரிந்தாப்போலே, காரியத்திலும் வேறுபட்டிருக்கவேணுங்காண். (இந்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே) தான் நினைத்தபோது வர்ஷிப்பித்து அல்லாதபோது தவிர்ந்து போருகையாலே ஐச்வர்யமுள்ளது இந்த்ரனுக்கென்றாய்த்து இவர்களிருப்பது இடைச்சிகளாகையாலே. || “இந்திரனுக்கென்றாயர்க ளெடுத்தவெழில் விழவு” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாகையாலே இந்த்ரப்ராணதி ஸ்பத்தங்களும் பகவத் வாசகங்களென்னும் வாஸநையாலே சொல்லிற்றதல். அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய லக்ஷ்மி உன்னுடைய பாரதந்தர்ய லக்ஷ்மிக்குப்போராதா யிருந்ததீ! ஒருவன் அநுகூலித்தவாறே அழியுமதிறே. 109 “लक्ष्मणो लक्ष्मिर्संपन्नः” (லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) என்று நிலைநின்றதாய்த்து இது. 110 “सर्वात्मना पर्यनुनीयमानो यदा न सौमित्रिरुपैति योगम्” (ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமானோ யதா ந ஸௌமித்ரிருபைதி யோகம்) என்று ஒருபடியாலும் முடிசூடேனென்றவரையிறே * லக்ஷ்மிஸம்பந்ந ரென்றது. 111 “पूर्वजस्यानुयातार्थं द्रुमचिरैरलङ्कितः” (பூர்வஜஸ்யாநு - யாத்ரார்த்தே த்ருமசீராரலங்க்ருத:) பெருமாள் முடிதவிர்ந்தார்; இளைய பெருமாள் வகுத்த முடிசூடினார்.

கொள்ளுகை) அவன்கையிலே தான் கொள்ளுதல்; தான் அவனுக்குக் கொடுத்தல். இடைச்சிகள் இந்த்ரனுக்கே ஐச்வர்யமென்றிருப்பர் களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்திரனுக்கித்யாதீ.) † (ஆகக் கொள்ளுவென்றதல்; ஆராதித்தாளென்றபடி) “லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” என்றால் பாரதந்தர்ய ஸம்பத்தாகவேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாத்மநா இத்யாதீ). ஸேஷத்வமே ஐச்வர்யமென்றதாக்குப் பரமாணந்தரம் “पूर्वजस्य” (பூர்வஜஸ்ய இத்யாதீ.) “மந்திரம்”-

|| பெரியதிருமொழி 2-3-4.

† குண்டலிதம் அநந்திதம்.

ஐந்தாம் பாட்டு

உன்னோடுளே ஒருகடலில்வாழ்வாரை
இன்னுரினையாரென்று எண்ணுவாரில்லைகாண்
மன்னுகிறின்ற மதுகுதன்வாயமுதம்
பன்னாளுமுண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே!

பதவுரை:—பாஞ்சசன்னியமே!—சக்கே!, ஒரு கடலில்—ஒரே கடலில், உன்னோடு உடனே—உன்னோடு கூடவே, வாழ்வாரை— வாழ்கின்றவர்களான மற்றும் பலரை, இன்னார் இனையார் என்று எண்ணுவார் இல்லை காண்—ஒரு பொருளாகவும் மதிப்பாரில்லை காண்; (நீ ஒருவன்மாதிரி) மன் ஆகி நின்ற—ஸ்ரவஸ்வாமியாய் இராநின்ற, மதுகுதன்—கண்ணபிரானுடைய, வாய் அமுதம்—திருவாயினமுதத்தை, பல் நாளும்—பலகாலமாக, உண்கின்றாய்—பருகா நின்றாய். (ஆகையால் நீயே பாக்கயசாஸி.)

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (உன்னோடியாதி) உன்னோடு ஸஜா தீயபதார்த்தங்களை இட்டு எண்ணுவாரின்றிக்கேயிருக்க நீ ஒருவன் வாழ்ந்தபடியென். ஒரு தேஸுத்திலே உன்னோடே சேரவர்த்திக்கிறவர்களை, அவர்கள் ஸ்வரூபமாதல், ப்ரகாரமாதல், * இன்று எண்ணக் கடவாரில்லைகாண். (மன்னுகிசின்ற) 112 “राजाधिराजः” (ராஜாதிராஜ:) என்கிறபடியே நிர்வாஹகனய்நின்ற. (மதுகுதன்) இதுதான் ஒரு நாம மாத்ரமாயிராதே ஆச்ரிதர்க்குக் களைபறுத்துக் கொடுக்குமவனய்த்து; அவனுடைய வாகம்ருதத்தை. (பன்னாளும் உண்கின்றாய்) நாங்கள் அறுபவிக்குமத்தை, எங்களறுபவத்தைக் காதாசிக்கமாக்கி, நித்யாறு பவம்பண்ணுகின்றாய். (பாஞ்சசன்னியமே) “பிறப்பு” என்று ஒன்றில்லையாகாதே;—பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறந்து உன்னைக் கால் கட்டாநின்றேன்; நீ அசுரன் வயிற்றிலே பிறந்து நித்யாறுபவம் பண்ணுகின்றாய்.

ரஹஸ்யம். “ஏலான்”—ஒவ்வான். “கொள்வாய்” என்றது—முழுச் சொல்லு. முந்தின பொருள் இந்தரனே ப்ரனென்றபடி.

அஞ்சாம் பாட்டு. (உன்னோடியாதி) “இன்னார் இனையார்” என்றதுக்கு பேதம் (அவர்களிடயாதி).

ஆறாம் பாட்டு

போய்த்தீர்த்தமாடாதே நின்றபுணர்மருதம்
சாய்த்தீர்த்தான்கைத்தலத்தே ஏறிக்குடிக்கொண்டு
சேய்த்தீர்த்தமாய்நின்ற செங்கண்மால்தன்னுடைய
வாய்த்தீர்த்தம்பாய்ந்தாடவல்லாய் வலம்புரியே!

பதவுரை:—வலம்புரியே!—வலம்புரிச்சக்கே!, போய்—வெகு
தூரம் வழிநடந்துபோய், தீர்த்தம்—கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே,
ஆடாதே—நீராடுகிற கஷ்டங்கள் படவேண்டாமல், நின்ற—நாரத
சாபத்தாலே மரமாய்நின்ற, புணர் மருதம்—இரட்டைமருதமரத்தை,
சாய்த்து ஈர்த்தான்—முறித்துத் தள்ளின கண்ணபிரானுடைய,
கைத்தலத்து ஏறி—திருக்கைத்தலத்தின் மீதேறி, குடி கொண்டு—
ஆங்கே நித்ய வாஸம் பண்ணிக்கொண்டு, சேய் தீர்த்தம் ஆய் நின்ற—
லோகோத்தரமான தீர்த்தமாகிய, சேம் கண் மால் தன்னுடைய—
புண்டரீகாக்ஷண கண்ணபிரானுடைய, வாய் தீர்த்தம்—வாயிலுள்ள
தீர்த்தத்திலே, பாய்ந்து—படிந்து, ஆட வல்லாய்—நீராடும் பாக்யம்
பெற்றிருக்கிறாய்.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (போய்த்தீர்த்தமாடாதே) ஆயிரக்காதம்
ஐஞ்ஞாற்றுக்காதம்போய்ச் சரகூறலிலே முழுகித்திரியாதே. (கின்ற
வித்யாதி) அஸுராவேஸுத்தாலே பேராதே நிர்விவரமாய் நின்ற
மருதுகளிரண்டின் நடுவே அவகாஸம் கண்டுபோய், பின்னை அவை
முறிந்து உரலோடே இழுப்புண்டுவர, அதின் தவகியைக்கேட்டுப்
புரிந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த மௌக்யத்தைபுடையனாய் இருக்கி
றவன் கையிலே. (ஏறிக்குடிக்கொண்டு) அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்
டாலே 105 “उपसंहार” (உபஸம்ஹர) என்று சிலிரிக்க, நாம்மறைந்து
நாலுநாள் நிற்கையாலிதே இப்ப்ரமாதம் புதுந்தென்று, “இனி ஒரு

ஆறாம் பாட்டு. (போயித்யாதி) “புணர்”—சேர்த்தி. “புணர்மருதம்
சாய்த்தீர்த்தான் கைத்தலத்தே ஏறிக்குடிக்கொண்டு” என்று விசே
ஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அவதாரத்தினித்யாதி.) “சேய்த்தீர்த்தம்”-
பெரியதீர்த்தம். சேய்-தூரம் (அறத்தூரமாய்) என்றதின் விவரணம்
(அதிபாவநமாய்) என்றது. (முகப்பு)—சாடு. முகம்—அர்த்தம்;
முன்னே—தவசி.

நாளும் பிரியவொண்ணாது” என்று திருக்கையைவிடாதே வர்த்திக்கி
றானாய்த்து. (சேய்த்தீர்த்தமாய் நின்ற) அறத்தூரமாய், அதிபாவந
மாய் நின்ற. 113 “पावनस्सर्वलोकानां त्वमेव रघुनन्दन” (பாவநஸ்ஸர்வ-
லோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந) என்றும், 114 “पुण्यानामपि पुण्योसौ”
(புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ) என்றும், “தீர்த்தன்” என்றும் சொல்லு
கிறபடியே நின்ற. (செங்கண்மால் தன்னுடைய) புண்டரீகாக்ஷண ஸர்
வேஸ்வரனுடைய. (வாய்த்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய்) கடலில் அம்ரு
தம் படும்துறையிலே இழியுமாப்போலே, முகப்பிலே-வாய்கரையிலே
நின்று தீர்த்தமாடுகிறாயிறே. (வலம்புரியே) அதுபவத்திலேற்றம்
போலே ஸந்திவெஸுமும் இப்படி இருக்கவேணுமோ.

ஏழாம் பாட்டு

செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல்
செங்கண்கருமேனி வாசுதேவனுடைய
அங்கைத்தலமேறி அன்னவசஞ்செய்யும்
சங்கரையா! உன் செல்வம்சாலவழகியதே.

பதவுரை:—நாள்-அப்போதலர்ந்த, சேம் கமலம் மலர்மேல்—
செந்தாமரைப்பூவில் (படிந்து), தேன்-தேனை, நுகரும்-பருகுகின்ற,
அன்னம் போல்—அன்னப்பறவைபோன்று, சேம் கண் கருமேனி வாசு
தேவனுடைய—சிவந்த திருக்கண்களையும் கறத்த திருமேனியையும்
உடைய கண்ணிரானது, அம் கைத்தலம் ஏறி—அழகிய கைத்தலத்
தின் மீதேறி, அன்னவசம் செய்யும்—கண்வளர்கின்ற, சங்கு அரையா!—
சங்குகளிற்சிறந்த பாஞ்சஜந்யமே!, உன் செல்வம்—உன்னுடைய
செல்வமானது, சால-மிகவும், அழகியது—சிறந்ததுகாண்.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (செங்கமலமியத்யாதி) செந்தாமரையில்
அப்போதலர்ந்த செவ்விமலரின்மேலே அன்னம்படிந்து மதுபாரம்
பண்ணுமாப்போலே, 115 “अहमन्न” (அஹமந்நம்) என்று கொண்டு,
வாத்ஸல்யப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையும், தாபமடைய ஆறும்படி
குளிர்ந்த வடிவையும் உடைய ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனுடைய அழகிய
திருக்கையிலேயேறி, உணவுக்கிடாக இடம் வலங்கொள்ளும். பரப்பு
மாறத் தாமரை பூத்தாப்போலே திவ்பாவயங்களும், § “அக்கமலத்

திருமேனியும், அங்கே மதுபாநார்த்தமாக இழிந்த அன்னம்போலே திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய முமாய் இருந்தபடி. (சங்கரையா) 116 “ततो चानरराजेन” (ததோ வாநரராஜேந) என்னுமாப்போலே; பெருமாள் மஹாராஜரை முடி சூட்டுவதற்கு முன்னே, “வாநரராஜேந” என்றானிறே ரிஷி. 117 “गृध्र-राज्यं परित्यज्य” (க்ருத்ரராஜ்யம் பரித்யஜ்ய) விடலாம் ராஜ்யத்தையோ அவர்விட்டது. 117 “पितृपतौमहं महत्” (பித்ருபைதாமஹம் மஹத்) இஷ்வாகு முதலான ராஜாக்கள் ஆண்டு போந்த ராஜ்யத்தை நாம் பொகட்டுப் போந்தவளவுமன்றிறே அவர் நமக்காகவிட்ட ராஜ்யமென்கிறார். பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே ஸஜாதியரடங்கலும் உன்காலிலே வந்து துவளும்படியன்றோ உன் ஐஸ்வர்யம். (உன்செல்வம் சாலவழகியதே) “இந்திரனும் உன்னோடு செல்வத்துக்கேலான்” என்றவளவன்றிக்கே யிருந்ததீ உன் ஐஸ்வர்யம்.

எட்டாம் பாட்டு

உண்பதுசொல்லில் உலகளந்தான்வாயமுதம்
கண்படைகோள்ளில் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே
பெண்படையாருன்மேல் பெரும்பூசல்சாற்றுகின்றார்
பண்பலசெய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே!

எழாம் பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) (அஹமந்நம்) என்றவிடத்தில், அன்னஸுப்தம் த்வந்யர்த்தம்;—“அஹமந்நம்” என்றது-ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வான ஹம்ஸமென்று. அவன் திருக்கையாகிற தாமரையிலே ஏறினென்று இவ்விடத்துக்கர்த்தம். “சங்கரையா” என்கைக்குத் திரியக்குக்களுக்கு ராஜத்வமுண்டோவென்ன, உண்டென்னுமத்தை மஹாராஜர் பெரிய உடையார் பக்கலிலே காட்டுகிறார் (பெருமாளித்யாதி). (பித்ருபைதாமஹம்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (விடலாமித்யாதி). “மஹத்” (மஹத்) என்றத்தைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் (இஷ்வாகு முதலான இத்யாதி). க்ருத்ரராஜ்யத்தை விட்டிருக்கச்செய்தே என்றது-பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே என்றபடி. “पतरोद्वरः” (பதகேச்வர:) என்னுமளவும் ஸ்லோகத்தில் விவகாஷ. (ஸஜாதியர்)-திருப்பவளத்தை அதுபவிக்கிற பெண்கள். “இந்திரனும் முன்னோடு” என்ற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்-(சுவானளவன்றிக்கே எங்களிலும் வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்ததீ!) என்றும்.

பதவுரை:—பாஞ்சசன்னியமே!—சக்கே!, உண்பது சொல்லில்—
நீ உண்பது என்னவென்றால், உலகு அளந்தான் வாய் அமுதம்—உலகங்
களை அளந்தவனான எம்பெருமானுடைய திருவாயிலுள்ள அம்ருதம்;
கண் படை கொள்ளில்—நீ படுத்துக்கொள்வது எக்கேயென்றால்,
கடல் வண்ணன் கைத்தலத்தே—கடல் போன்ற நிறத்தையுடையனான
அவ்வெம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே; (இப்படி உனக்கு ஊனு
முறக்கமும் அக்கேயாயிருப்பதனால்) பெண்படையார்—பெண்குலத்
தவர்கள் அனைவரும், உன் மேல்—உன் விஷயமாக, பெரு ம் பூசல்
சாற்றுகின்றார்—பெரிய கூச்சல்போடுகிறார்கள்; [எங்கள் ஜீவனத்தை
இவனே கொள்ளை கொள்ளுகிறுனென்று கூச்சலிடுகிறார்கள்;] பண்பு
அல செய்கின்றாய்—(இப்படி அவர்கள் வருந்தும் படி) அநியாயமான
காரியத்தைச்செய்கியாய்; [இஃது உனக்குத்தகுதியல்ல என்கை.]

வ்யா:—(உண்பதித்யாதி) நீ உண்ணுப்படி சொல்லவோ? உறக்கும் படி சொல்லவோ? வாயதுகையதான ஐச்வர்யமன்றோ உன்னது. ஸோஷபூதரானொல்லார்க்கும் பொதுவானதன்றிக்கே, வாகம் ருத்தையாய்த்து புஜிக்கிறது. வாயாலே ஊட்டவுண்டு, சர்மஹர மான வடிவைக்கடைக்கணித்துக்கொண்டு, கையிலேயாய்த்துச்சாய் வது; ப்ராஸாதத்தைச் சூடிக்கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே. (பெண்படையித்யாதி) அவ்வாகம்ருதமும் வடிவுமே ஜீவநமாயிருக்கும் பெண்பிறந்தாரடங்கலும் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றார்கள் கிடாய். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும் ஸ்ரீ மதுரையிலுள்ளாரும் திரண்டு கூப்பிடாநின்றார்கள் கிடாய். (பண்பல செய்கின்றாய்) பகவத் விஷயத்திலே இழிந்து, நீர்மையுடையாராயிருப்பார் செய்வதல்ல, நீ செய்கிறது; பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியுடையாரிலே “ந ம க் கு” என்று தனியறுபவியில்லை காண். (பாஞ்சசன்னியமே) இது பிறப்புக்குச் சேருமத்தனை. || “வாழாட்டு நின்றுள்ளீரே” என்றும், † “போது வீர் போதுமினோ” என்றுமிதே தமப்பனார் படியும் தம்படியும்.

எட்டாம் பாட்டு. (உண்பதித்யாதி) (பொதுவானது)-திருவடிகள். “கண்படை”—உறக்கம். (பெண்படை). படை—ஸமூஹம். “பண்பு”—ந்யாயம். ‘தாங்கள்தான் பராஸுருத்திபரரோ? தனியறுபவியாதே கூடியறுபவித்தபேருண்டோ? வென்ன’ அருளிச்செய்கிறார் (வாழாள் இத்யாதி.)

|| திருப்பல்லாண்டு-3. † திருப்பாவை-1.

ஒன்பதாம் பாட்டு

பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்பார்த்திருப்ப
மதுவாயில்கொண்டாற்போல் மாதவன் தன்வாயமுதம்
பொதுவாக உண்பதனைப் புக்குநீயுண்டக்கால்
சிதையாரோ? உன்னோடு செல்வப்பெருஞ்சங்கே.

பதவுரை:—பெரு செல்வம் சங்கே—பெரிய செல்வம் படைத்த
சங்கமே!, பதினாறாம் ஆயிரவர் தேவிமார்—பதினாறாயிரத்தேவிமார்கள்,
பார்த்து இருப்ப—(கண்ணபிரானுடைய வாயமுதத்தை நாம் பருக
வேணுமென விரும்பி) எதிர்பார்த்திருக்கையில், பொது ஆக உண்பது
மாதவன் தன்வாய் அமுதத்தை—பசுவதஸம்பந்திகளெல்லாரும் பொது
வாக உண்ணவேண்டியதான அவ்வெம்பெருமானது வாயமுதத்தை,
நீ புக்கு—நீ ஒருவனே ஆக்ரமித்து, மதுவாயில் கொண்டாற்போல்
உண்டக்கால்—தேனை உண்கிறாற்போல் உண்டால், உன்னோடு சிதை
யாரோ—(மற்றபேர்கள்) உன்னோடு விவாதப்படமாட்டார்களோ?.

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பதினாறாமாயிரவரித்யாதி) எத்தனை
பேரை வாய்க்காவலிட்டால்தான் உனக்கு வயிறு வளர்க்கலாவது?
பதினாறாமாயிரம்பேர் இது அதுபவிப்பதாக அவஸம் பார்த்திருக்க,
நீயொருவனுமே மேல்விழுந்து புஜித்தால். ஸர்வ ஸாதாரணமான
அம்ருதத்தை நீயொருவனுமே புஜித்தால். (சிதையாரோவுன்னோடு)
“இவன் நம் கோஷ்டிக்குப்புறம்பு” என்றால், நீ மண்ணைமணலை
மொக்குமித்தனையிறே. † “கூழாள்பட்டு நின்றிருக்கையெங்கள் குழு
வினில்புகுதலொட்டோம்” என்றால் நீ செய்வதென்? || “சாதுகோட்டி
புள் கொள்ளப்படுவார்” என்னுமவர்களிறே. (செல்வப்பெருஞ்சங்கே)
உன் ஐச்வர்யச்செருக்கிறே விளைவதறியாதொழிகிறது. அவன் ஐச்வர்
யத்துக்கும் அடியான எங்கள் ஐச்வர்யத்துக்கும் மேலாயிருந்ததி
உன் நிலை!

ஒன்பதாம் பாட்டு. (பதினாறமித்யாதி) “பெரும்-செல்வத்தை
யுடைய-சங்கே” என்று அந்நவவிவக்ஷயா தாத்பர்யம் (அவனைச்வர்
யத்துக்குமித்யாதி.) (அவன்)--ஈச்வரன். பிராட்டிமாராகையாலே
அவனைச்வர்யத்துக்கடி.

† திருப்பல்லா-3 || பெரியாழ்-திரு 3-6-11.

பத்தாம் பாட்டு

பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும்
வாய்ந்தபெருஞ்சுற்றமாக்கிய வோண்புதுவை
ஏய்ந்தபுகழ்ப்பட்டர்பிரான் கோதைதமிழீரைந்தும்
ஆய்ந்தேத்தவல்லாரவரு மணுக்கரே.

பதவுரை:—பாஞ்சசன்னியத்தை:—சக்கை, பற்பநாபனோடும்—எம் பெருமானோடே, வாய்ந்த பெரு சுற்றம் ஆக்கிய—கிட்டின பேருறவை உடையதாகச் செய்தவனும், ஒண்புதுவை—அழகிய ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் திருவவதரித்தவனும், ஏய்ந்த புகழ்—நிறைந்த புகழையுடையவனும், பட்டர் பிரான் கோதை—பெரியாழ்வாருடைய திருமகனான ஆண்டாள் (அருளிச்செய்த), தமிழ் ஈர் ஐந்தும்—இத்தமிழ்ப் பாசரங்கள் பத்தையும், ஆய்ந்து—அதுஸந்தித்து, ஏத்த வல்லாரவரும்—(இதுகொண்டு எம்பெருமானைத்) துதிக்கவல்லவர்களும், அணுக்கர்—(பாஞ்சஜந்யம்போல்) அந்தரங்காகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (பாஞ்சசன்னியமித்யாதி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கேட்டாள்; தன்னோடுண்டான உறவறுத்து அவனோடே சேர்த்துவிடுகிறாள். (பற்பநாபனோடும்) அநந்யகதிகளான எங்கள் ஜீவநத்தைக் கைக்கொண்டாயாகில், மற்றும் இத்துறையில் இழிந்தவர்களுடைய ஜீவனத்தையும் நீயேகொள். (ஏய்ந்த புகழ்) “ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே சிறுபாறென்றாள்” என்றால் “தகாதோ? பெரியாழ்வார் பெண்டிள்ளையன்றோ? பெறும்” என்னும் புகழாய்த்து; அதுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லவல்லார். (அவருமணுக்கரே) அவர்களும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே சிறுபாறென்னவுரியராவர். நாய்ச்சியாரைப் போலே அவரும் அண்ணியராவர்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம் பாட்டு. (பாஞ்சசன்னியத்தை இத்யாதி) (கேட்டாள்) “அவன் சொல்லாமையாலே தன்னோடுண்டான உறவறுத்து” என்று கூட்டுவது. “பற்பநாபன்” என்கையாலே—வடிவழகைச் சொல்லி, அத்தை அறுபவிப்பாருமுண்டாகையாலே (மற்றும் இத்துறையில்) என்கிறது. “வாய்ந்த”—கிட்டின. “சுற்றம்” உறவு. “வாய்ந்த பெருஞ்

விண்ணீலமேலாப்பு ப்ரவேஸம்.

—:0:—

அவ:—ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை வார்த்தை கேட்டாள். இவனை வார்த்தை கேட்டவாறே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவனளவும் செல்லுமிறே. நித்யததாஸ்ரயத்வ தச்சேஷத்வங்கள் உண்டாகையாலே, தர்மியையொழிய தர்மமாதார்த்தத்துக்குப் பிரித்து ஸ்தித்யுபலம்பாதிக்களில்லையே. இவனை வார்த்தை கேட்டாள்;மேகங்களானவை வாராமுழங்கிற்று. || “கார்க்கோடுபற்றியாண்கை” என்று இங்ஙனையும் ஒரு சேர்த்தியுண்டிறே. கார்க்காலத்தில் வரவைக்குறித்துப் போனான்; அக்காலம் வந்தவாறே அவன் வடிவுக்குப் போலியான மேகங்கள் வாராதோற்றின; அவன்றானும் கூட வந்தானாகக்கொண்டு ப்ரமித்தாள். அவையையாய், அவன்றனைக் கண்டிலள்; அவற்றைப் பார்த்து வார்த்தைகேட்டு அவை ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்கூறாமையாலே நோவுபட்டு, மீளவும், “ஏகதேஸவாஸித்வத்தாலே உங்களுக்கும் அவனுக்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டிறே; ஆனபின்பு, எந்தஸ்யை அங்கேசென்றறிவிக்கவேணும்” என்று அவற்றைத் தூதாக விடுகிறாள். ராமாவதாரத்தில் ஐந்தாவதாகாணபண்டிதனைத் தூதாக விட்டாப் போலே, அர்ச்சாவதாரத்திலே, “இவை வார்த்தைசொல்லமாட்டா”

சுற்றம்”-கிட்டின பேருறவு. “ஏய்ந்த” பொருந்தின. “ஆய்ந்து”-ஆராய்ந்து. ஆய்கை-சோதிக்கையாய், மநஸ்ஸாலே ஆராய்கை-அறுஸத்தித்தென்றபடி. “அணுக்கர்”-அண்ணியர்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு:-விண்ணீலமேலாப்பு ப்ரவேஸம். இவனைக் கேட்டவள் அவனளவும் செல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யேத்யாதி.) அவனளவுஞ் செல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யததாஸ்ரயேத்யாதி). (ஸேஷத்வம்) - ஸரீரவத்ஸேஷத்வம். (உபலம்பம்)-தோற்றுகை. இன்னமும் அவனளவும் செல்லுகைக்கு ஹேத்வந்தாமருளிச்செய்கிறார் (இவனை வார்த்தையித்யாதி.) கீழிற்றிருமொழியிலே ஆஸ்வாஸஹேதுவாக ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வார்த்தைக்கேட்டாளாகில், இப்படியே தரித்திராதே “பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே” என்று-திரியவும் நோவுபடுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மேகங்களானவையித்யாதி.) ‘கார்க்கோடு’-காரின் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான

என்றறியமாட்டாதே கலங்கி, இவற்றைத் தூதாக்கிடுகிறாள். “அர்ச்சாவதாரத்தில் காட்சிக்கு மேற்பட வார்த்தை சொல்லுதல், பரிமாறுதல் செய்கையில்தான். அவதாரத்திலே இதுள்ளது” என்னும் தெளிவு மில்லை. இனி, காமமாவதுதான்—பக்தி; அதாவது—அந்நவத்தில் தரிக்கையும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையுமிதே. இவை இரண்டுமுள்ளது பிராட்டிமார்த்தாகையாலே, ஆழ்வார்களும் பிராட்டிமார் பாசரத்தாலே தங்களாசையைப் பேசக்கடவராயிருப்பார்கள். அது இருக்கிறபடியாய்த்து.

முதல் பாட்டு

விண்ணீலமேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்காள்
தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்தேன் திருமாலும் போந்தானே
கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச் சோர்வேனைப்
பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே.

பதவுரை:—விண் — ஆகாசம் முழுவதிலும், நீலம் மேலாப்பு விரித்தாற்போல் — நீலநிறமான மேற்கட்டியை விரித்துக் கட்டினாற் போலிராநின்ற, மேகங்காள்!—மேகங்களே!, தேள் நீர் பாய்—தெளிந்த அருவிகள் பாயுமிடமான, வேங்கடத்து—திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிராநின்ற, என் திருமாலும்—திருமாலாகிய எப்பெருமானும், ஸங்கமென்றபடி. மேகங்கள் வந்து தோன்றுகையாலே அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய், அவனாவும் சென்றது. “திருமாலும் போந்தானே” என்றத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (கார்காலத்திலித்யாதி.) “திருமாலும் போந்தானே” என்று கேட்கைக்குப் ப்ரஸக்தி-வர்ஷர்காலத்தில் வருவானென்றது, மேகஸாய்மும். அசேதநத்தைத் தூதுவிட்டால் சொல்லுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராமாவதாரத்திலித்யாதி.) தூதுவிடவேண்டின விஷயந்தான் ராமாவதாரம்பாலே கார்யம் செய்யுமென்று விடுகிறாளோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி.) (தெளிவும் இல்லை) என்றத-சுஸப்தத்தைப்பற்ற. இவை அசேதநமாகையாலே வார்த்தை சொல்ல மாட்டா என்கிற தெளிவுமில்லையென்று ஸமுச்சயிக்கிறது. லோகத்தார் காமம்போலேயோ இங்குமென்ன, ஸ்வாபதேஹமருளிச்செய்கிறார் (இனி காமமித்யாதி.) (அதிருக்கிறபடி)—அது இவருக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்கிறபடி.

போந்தானே—(உங்களே! டுகூட) எழுந்தருளினானோ? முலை குவட்டில்—
முலை துனியிலே, கண் நீர்கள் துளிசோர — கண்ணீர் அரும்ப,
சோர்வேனே—வருந்துகிற என்னுடைய, பெண்ணீர்மை ஈடு அழிக்குமிது—
பெண்மையை உருவழிக்கிற இது, தமக்கு — அவர்தமக்கு, ஓர்
பெருமையே—ஓர் பெருமையாயிராநின்றதோ?

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (விண்ணிலே மேலாப்பு விரித்தாற்போல்)
ஆகாஸாவகாஸ மடங்கலும் வெளியடையும்படி நீலமாயிருப்பதொரு
மேற்கட்டி கட்டினுப்போலேயாய்த்திருக்கிறது மேகங்கள் வந்து பரம்
பின்போது; நாயகனும் தானுமாக வெளியோலக்கமிருக்கைக்கு வெளி
யிலே ஒரு ஈத்தொற்றி கட்டிற்றாகவாய்த்து நனைத்திருக்கிறான். உபய
விபூதியும் இருவர்க்கும் சேஷமாயிறேயிருப்பது. ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு
ப்ராஜோஜநம் இதுவென்றிருந்தாளாய்த்து. (மேகங்கள்) திருவடி
ஒருவனுக்குமே வார்த்தை சொன்னுப்போலே சொல்லவேணுமென்
னும் கிர்ப்பந்தமில்லையே இவனுக்கு. 118 “स्यमासादिता मया” (ஸேய
மாஸதிதா மயா) என்று குறைப்பட்டிருக்குமவையுமன்றே இவை. “मया”
(மயா) “எல்லாரும் காணவேணுமென்று தேடுகிற விஷயம் நானொரு
வனுமே காண்பதே!” என்றானிறே; 118 “यां कपीनां सहस्राणि” (யாம்
கபீநாம் ஸஹஸ்ரானி)யிறே. ராஜாக்கள் வருமிடத்து ஜலக்ரீடைக்குப்
பரிகரமான “மேகர்” என்கிற ஜாதி, முன்னே வரக்கடவதாயிருக்கு
மிதே. “அவனோடே ஜலக்ரீடைபண்ணி அவன் நனைக்க நனைந்தவுடம்

முதல் பாட்டு. (விண்ணிலமியாத்விதி). “மேலாப்பு”—மேற்கட்டி.
மேல்கட்டியாகக் கொண்டாடுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(நாயகனும் தானுமித்யாத்விதி.) ஈ என்றது—ஜந்துக்களுக்கு உபலக்ஷண
மாய் ஜந்துக்கள் விழாமல் கட்டின மேற்கட்டி. நாயகநாயகிகளுக்கு
வெளி ஓலக்கம் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபயவிபூதியு
மித்யாத்விதி.) ஓலக்கம் இடுகைக்குத் தாத்பர்யம் (ஜகத்ஸ்ருஷ்டித்யாத்விதி.)
பஹுவசந்தைப்பற்றத் தாத்பர்யத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவடி
யித்யாத்விதி வாக்யத்வயத்தாலே.) பிராட்டி திருவடி ஒருவனுக்குச்
சொன்னுப்போலே சொல்லவேண்டாமல் எல்லாருக்கும் சொல்லலா
யிருக்கையாலும், திருவடி, “நானொருவனுமே கண்டேன்” என்று
குறைவுபட்டாப்போலே குறைவுபடவேண்டாமல் எல்லாரும் போய்க்
காணவற்றாயிருக்கையாலும், “மேகங்கள்” என்று திரளாக விடுகிற

போடே வந்தன" என்றிருந்தாள். (தெண்ணீர்பாய் வேங்கடத்து) தெளிந்த அருளிகள் ஒழுக்கருதே பாய்கிற திருமலையில். அவன் நிற்கிறதேஸத்திலுள்ளவையெல்லாம் தெளிந்திருக்குமிதே. 119 "उप-तप्तोदका नद्यः पल्वलानि सरांसि च" (உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச) என்றிறே இவ்விடம் கிடக்கிறது. (என் திருமாலும் போந்தானே) 120 "अग्रतस्ते गमिष्यामि" (அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி) என்ற அவள் முன்நடக்கக்காணும் வந்தது. "என் திருமால்" என்று-தன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லுகிறாள். "போந்தானே" என்றால், "ஓம், போந்தான்" என்னவல்லார்க்கிறேவாயுள்ளது. அவை பேசாதே யிருந்தன; "அசேதநமாயே வார்த்தை சொல்லமாட்டா" என்று அறியமாட்டாதே, "அவன் வாராமையாலேயிறே இவை பேசாதிருக்கின்றன" என்று கண்ணநீர் வெள்ளமிடத் துடங்கிற்று. 121 "किमर्थं तव नेत्राभ्यां" (கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம்) என்று-வேறு சிலர் சொல்லவேண்டாதே தானே சொல்லுகிறாள். "கிமர்த்தம்" (கிமர்த்தம்) ஆர்குடியேவர் பறியத்தான் இக்கண்கள் ஸோகாச்சுப் பரவலிக்கிறது. அன்றிக்கே, பிராட்டியைக் கண்டபின்பு இங்கு படையற்று, ஆரைச் சேதனராகக்கொண்டு தானென்னுதல். (முலைக்குவட்டில் துளிசோர) மேகங்கள் - நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயிறே

ளென்றபடி, அப்படி எல்லாரும் தேடினார்களே! வெண்ண அருளிச் செய்கிறார் (யாம் கபீநாமித்யாதி.) "தென்"-தெளிவு "திருமாலும் போந்தானே" என்று அவன் பின்னும் இவைமுன்னுமாய் வருகைக்குத் தாத்தப் பறியுளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களிட்யாதி.) ஜலத்தோடே கூடியிருக்கையைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவனோடே ஜலக்ரீடையிட்யாதி.) (சொல்லுகிறாள்) "தனக்குப் புருஷகாரமானமைதோற்ற" என்று பூரிப்பது. (வாயுள்ளது) - வாயுண்டானாலன்றே ஒன்று சொல்லவதென்றபடி. அதாவது-அசேதநமாயே என்றபடி. 121 "तव नेत्राभ्यां शोकं वारि स्रवति किमर्थं" (தவ நேத்ராப்யாம் ஸோகஜம் வாரி ஸ்ரவதி கிமர்த்தம்) என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஆர்குடியிட்யாதி.) 121 "पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिव-तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति किमर्थं" (புண்டரீகபலாஸாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவ-தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி-கிமர்த்தம்) என்று இவ்வனே கூட்டி அருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கே பிராட்டியிட்யாதி.) (படையற்று)-அற்றுத்

அவன் திருமலையை விடாதேயொழிகிறது. திருமலையைத் தன்னுடம் பிலே படைத்துக்காட்டுகிறான். மேகங்கள் வர்ஷித்தவாறே அருவி கள் சிதறிவந்து சிகரங்களிலே விழுந்தாப்போலேயாய்த்து-கண்ண நீர் கள் முலைக்குவட்டிலே விழுகிறபடி. “துளியும்சோர நானும் சோரு கிறேன்” என்கிறாளல்லள், அக்ரிகணங்கள் பட்டாப்போலே துளி சோரத் தானும் சோருகிறாளித்தனை. அதுவே ஹேதுவாகச் சோருகிற என்னை. (பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது) எல்லா அவஸ்தையிலும் 14 “तत्तस्य सदृशं भवेत्” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்) என்கிறபடியே- அத்தலையாலே பேறாக நினைத்திருக்குமதிதே ஸ்த்ரீத்வமாவது; அத்தை அழியாநின்றனாய்த்து. 122 “नानयोर्विद्यते परं” (நாநயோர்வித்யதே பரம்) என்னக்கடவதிறே. அன்றியே, ஸ்த்ரீத்வ பும்ஸ்த்வங்களிரண் டும் தங்கள்பக்கலிலே பர்யவஸிதமென்றுபோலேகாணும் இருப்பது. † “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழுகில்லேன்” என்றிறே இவள்படி; 123 “वरद सकलमेतत्संश्रितार्थं चकर्थ” (வரத ஸகலமேதத்- ஸம்ஸ்ரிதார்த்தம் சகர்த்த) என்றிறே அவன்படி. இப்படியிருக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வ பும்ஸ்த்வங்களுக்கு எல்லையாவது. பெண்ணீர்மை யீடழிக்கை யாவதென்னென்றால்; “போந்தானே” என்று-இவள் வார்த்தை

தீர்ந்து; ஈடுபட்டு என்றபடி. (ஆரைச்சேதநராக) பெருமாள்ளற்றே இவ்வழுகாண ப்ராப்தமென்றபடி. “குவடு”-சிகரம். “குவடு”என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (மேகங்களித்யாதி.) துளியும் தானும் தனித்தனியே சோருகிறாளல்லள். துளிப்பட்டது பாதகமாகத் தான் சோருகிறாளென்றபடி- அவனழிக்கைக்கும் இவளழிக்கைக்கும் ஹேது வுதென்ன, உத்தம நாயக நாயகிகளாகையாலே என்கிறார் “நானயோ:” (நாநயோரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) அதவா, ஸ்த்ரீத்வத்தை அழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன; “திருமாலாகையாலே” என்று விவக்ஷித்து, அப்படி அவளுக்காக அழிக்கவேணுமோவென்ன, “நானயோ:” (நாநயோரித்யாதி) என்னவுமாம். (தமக்கு) திருமாலான தமக்கு என்னுதல். என்னாலே அதிஸயத்தையுடைய தமக்கு என்னுதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே யித்யாதி §) “தமக்கு” என்ற பதத்தைக் கூட்டி, “பெண்ணீர்மை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (மானிடவுர்க்கித்யாதி)பெண்ணீர்மை-அநந்யார்ஹத்வ லக்ஷணமென்ற

†.நாச்-திரு (1-5). § இந்த ப்ரதீகத்துக்கு அதுகுணமான வாக்யத்தைக் கோஸாந்தரங்களில் காண்க.

கேட்கவிருக்கை; தன்பேற்றுக்குத் தான் பாவர்த்திக்கவேண்டுமபடியிருக்கை. (தமக்கோர் பெருமையே) ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தையுடையராயிருக்கிற தமக்கு, “அவளோடு அநந்யராயிருப்பார் நோவுபட முகங்கொடுத்தில்” என்றால், அத்தால் வருமவதயம் தம்மதன்றோ? அவள் அவயவகோடியிலுள்ளார் நோவுபடவிட்டிருந்தா னென்றால் அத்தால் வரும் ஸ்வரூபஹாநி தம்மதன்றோ? தமக்கு வரும் ஸ்வரூபஹாநி வேறுசிலரோ பரிஹரிப்பார்? தமக்கே பரிஹரிக்கை பரமன்றோ? அன்றிக்கே, 95 “यस्य सा जनकात्मजा अग्रमेयं हि तत्तेजः” (யஸ்ய ஸா ஜனகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:) என்கிற படியே—“தமக்கேற்றமாம்படி இருக்கிற பெரிடாழ்வார் திருமகள், தம்மை ஆசைப்பட்டுப் பெருதே நோவுபடாநின்றாள் என்றால் இது தமக்குப் போருமோ? நோவுபடாதபடி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ?” என்னுதல்.

இரண்டாம் பாட்டு

மாமுத்தநிதிசோரியும் மாமுகில்காள்! வேங்கடத்துச்
சாமத்தினிறங்கோண்ட தாளாளன்வார்த்தைடென்னே!
காமத்தீயுள்புகுந்து கதுவப்பட்டிடைக்கங்குல்
ஏமத்தோர்தேன்றலுக்கு இங்கிலக்காய்நானிருப்பேனே.

பதவுரை:-மா முத்தம் நிதி சோரியும்-சிறந்த முத்துக்களையும் பொன்னையும் கொண்டு பொழிகிற, மா முகில்காள்-காளமேகங்களே! வேங்கடத்து-திருமலையிலெழுந்தருளியிராநின்ற, சாமத்தின் நிறம் கொண்ட—நீல

படி. (தமக்கு)-திருமலையிலிருக்கிற தமக்கு. முந்தினவர்த்தத்திலே கோக்காக (பெண் நீர்மையிடழிக்கையாவத்யாதி.) விவரணம் (தன்பேற்றுக்கியாதி.) “தமக்கு” என்றதுக்கு, கீழே—வேங்கடத்திலே நிற்கிற தமக்கு என்றருளிச்செய்து, திருமாலான தமக்கென்று தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ரீய:பதித்வேத்யாதி.) “என்” என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து (அவளோடு அநந்யராயிருப்பார்) என்றது. அன்றிக்கே, 123 * “स्तनवाहुदृष्टिभिरिव” (ஸ்தநபாஹுத்ருஷ்டிபிரிவ) என்றத்தைப் பற்றவாதல். ‘பெருமையே’ என்றது-பிரிநிலையேகாரம். இத்தால் பஸிதம் (தமக்கியாதி.) அன்றிக்கே, 95 “यस्य सा जनकात्मजा” (யஸ்ய ஸா னகாத்மஜா) என்கிற பக்ஷத்தில், “தமக்கு” என்றது-எல்லா வேற்றமுமாம்படி இருக்கிற தமக்கென்றபடி.

நிறமுடையனான, தாளாளன்—எம்பெருமானுடைய, வார்த்தை என்னே—செய்தி எதா கிலுமுண்டோ?, காமம் தீ—காமாக்கியானது, உள்புகுந்து—உள்ளேபுகுந்து, கதுவப்பட்டு—கவ்வ அதனால் துன்புற்று, கங்குல்—இரவில், இடை ஏமத்து—நடுயாமத்திலே, ஓர் தேன்றலுக்கு—ஒருதென்றற்சூற்றிற்கு, நான் இலக்கு ஆய்—நான் இலக்காகி, இங்கு இருப்பேனே—இங்கு இருப்பனே?

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (மாமுத்தமிய்யாதி) என்னைத் தோற்றி ஒரொளதார்ப்யம் படைக்கவேண்டாவே உங்களுக்கு. பராதகர ஹமே ஸீலமாயிருக்குமவர்களன்றோ நீங்கள். பெருவிலையான முத்துக்களையும் பொண்களையும் சொரியுமாய்த்து. அதாவது—பிறிராக்கக் கொடுக்கையன்றிக்கே, தன்னாசரயங்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமல் கொடுப்பாரைப்போலேயாய்த்துக் கொடுப்பது. (மாமுகில்காள்) பிறிராக்கக்கொடுத்தல், ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளக் கொடுத்தல் செய்கையன்றிக்கே, தன்பேறாகக் கொடுக்குமவையென்கை. இப்படிக் கொடுக்கப்பெறாதவன்று உடம்பு வெளுக்குமவர்களன்றோ நீங்கள். (வேங்கடத்து) ஏகதேஸ வாவலித்வத்தாலே உங்களுக்குத் தெரியாமையிலலை யிறே. (சாமத்தின் நிறங்கொண்ட) அவ்வளவன்றிக்கே, வடிவிலே

இரண்டாம் பாட்டு. (மாமுத்தமிய்யாதி) பதப்ரயோகத்துக்குத் தாத்பர்யம்(என்னைத்தோற்றி இத்த்யாதி.) (ஆந்ரயங்கொண்டு)—முலைக் கடுப்பாலே தறையிலே பீச்சவாரைப்போலே என்றபடி. “முகில்காள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி இத்த்யாதி.) “வார்த்தை” என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஏகதேஸேத்த்யாதி.) “சாமம்”—ச்யாமம். சாமத்தின் நிறம்—ச்யாமமான நிறத்தையுடைய. (அவ்வளவன்றிக்கே) என்றது ஏகதேஸவாவலித்வமேயன்றிக்கே என்றபடி. (தாளாளன்) “தாள்” என்று திருவடியாய், அத்தால்—திருமேனியைச் சொல்லி, அத்தை ஆளுகை—தனக்கே ஸேஷமாகக்கொண்டிருக்கை. அன்றிக்கே, “தாளாளன்” என்று ரூடியாய்,—மேன்மையாய், “சாமத்தின் நிறங்கொண்ட தாளாளன்” என்று கூட்டி அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வடியித்த்யாதி.) ஸ்வார்த்தபரானுயிருக்கிறவன் வார்த்தைசொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு வாராரித்த்யாதி) “வார்த்தையேது” என்று கேட்கும்பொது வார்த்தை விகல்பங்களுண்டென்று தோற்றுகையாலே, அந்தவிகல்பங்களைக் காட்டுகிறார் (நாம் முற்பாடராயித்த்யாதி).

யும்போலியுண்டிதே உங்களுக்கு. (தாளாளன்) இவற்றுக்கின்றிக்கே அவனுக்குண்டான ஏற்றம்;-பிறர்க்காகக்கண்ட உடம்பைத் தனக்கென்றிருக்குமவனுய்த்து. 70 “भक्तानां” (பக்தானாம்) என்றிருக்கிற உடம்பைத் தனக்கென்றிருக்கிறவன். “இவ்வடிவு படைத்த நாமோ சென்றணைவோம்? இதில் அபேசைகூடியுடையார் வேணுமாகித் தாங்களே வருகிறார்கள்” என்று எழுவாங்கியிருக்குமவன். (வார்த்தை என்னே) இங்குவாராமாகிலும் இழவு தமக்கென்றிருந்தாராகில் வார்த்தை சொல்லிவிடாமை இல்லையிதே. (என்னே) நாம் முற்பாடராய் உதவப்பெற்றிலோமென்னும் லஜைஜயாலே, “நீங்கள் அவள் செய்த தென்” என்று அறிந்து வாருங்கோளென்னுதல்; அன்றிக்கே, 37 “न जीवेयं क्षणमपि” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி) என்னுதல்; அங்ஙனிருப்பாருண்டாவதாக நாமறிந்திலோம்! என்னுதல்; துஷ்யந்தனுடையவும் ஸுகுந்தலையுடையவும் கதையைச் சொல்லிக்கொள்வது; ஒன்றும் சொல்லாமை இல்லையிதே. ஒரு வார்த்தைகொண்டு தரித்திருக்கலாமோ இவளுக்கென்னில்; ஒருவார்த்தை கேட்கில் 124 “स्थितोऽस्मि” (ஸ்திதோஸ்மி) என்றிருக்கலாயிதே. “வார்த்தை என்னே” என்ற விடத்தில் இன்னதென்று சொல்லக்கேட்டிலன். (காமத்தியுள் புகுந்து கதவப்பட்டு) கேவலாக்கியோபாதி இதுவென்று நினைத்திருக்கிறானோ? கேவலாக்கியிற்காட்டில் கரகாக்கிக்கு எத்தனை வாசியுண்டு, அவ்வோபாதியும் போராதே அந்நரகாக்கிக்கு இது. (உள் புகுந்து) புறப்புள்ள தடங்கதறித்து, தாஹ்யாவதத்தாலே உள்ளே விழுந்ததாய்த்து.

“நாமறிந்திலோம்!” என்ற மூன்றாமதுக்கு உதாஹரணம் (துஷ்யந்தனுடையவுமியாத்.) கதையாவது;-துஷ்யந்தன் என்கிற ராஜா வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுப்போன விடத்திலே, ரிஷிபுத்ரியான ஸுகுந்தலையோடே யாத்ருச்சிகமாக ஸம்ச்லேஷமுண்டாக, அவன் உடனே தன்னாரேபோக, அவளுக்கு கர்ப்பமாய்ப் பிள்ளைபெற, ரிஷி, பெண்ணையும் கொண்டுபோய், ராஜாவினன்னடையிலே விட, அவன் மறந்து இப்படி உண்டோ என்றிருக்க, “உண்டு” என்று ரிஷிசொல்ல, அதிலும் விச்வலிபாதே இருக்க, பிள்ளையைவிட, பிள்ளை அவன் மடியிலே போயேற, பின்பு கூட்டிக்கொண்டானென்றபடி. “இப்புடைகளிலே-ஒன்று சொல்லாமையிலையிதே” என்று வாக்யத்தைக் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

பாவபந்தமடியாக வந்ததாகையாலே உள்ளேயாயிருக்குமிதே. (கதுவப் பட்டு) வெந்தவிடமே விறகாக எரியாநின்றதாய்த்து. (இடைக்கங்குல் ஏமத்து) ராத்ரியில் நடுயாமத்திலென்னுதல். அன்றிக்கே, ஏமத்திலே-ராகையுள்ளவிடத்திலே இருந்ததுபவிக்க வேனுமென்று பாரித்திருந்தாள்; அவன் வந்திலன். (ஏமம்) [காவலும், சாபமும்]-கட்டழகும், வலியும். புகுந்து ஆக்வலிப்பிப்பாரில்லாத விடத்திலே அகப்பட்டாள்.

(ஓர் தென்றலுக்கு) இந்த பாதக பதார்த்தத்துக்குத் தம்மோ பாதி ஸக்தி போராதென்றிருக்கிறாரோ? 84 “पमोपवनमारुतं” (பம்போபவநமாருதம்) என்று-தாமும் கால்வாசியறியாரோ? நான் இக்காலாலே துகையுண்ணக் கடவேனோ? (இங்கு) “இதுவரும்” என்றறிந்தால் என்னைத்தம்காந்தீழே இட்டுக்கொள்ளவேண்டாவோ? தாமும் நானுமாயிருந்தாலன்றோ இது வாய்மடிந்து போவது. (இலக்காய்) ஸர்வஸாதாரணமான வஸ்துவுக்கு நானொருத்தியும் இலக்காவதே! தம்முடைய கரஸ்பர்ஸத்தாலே ஜீவித்திருக்குமது தவிர்ந்து அதுக்குப் போலியான விதுவந்து ஸ்பர்ஸிக்க, இன்னம் நான் ஜீவிப்பேன் என்றிருக்கிறாரோ? தக்கையார்த்திருக்கிற நான் இக்காலாலே அமுக்குண்ணக்கடவேனோ? 84 “पञ्चसौगन्धिकवहं” (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகன் குடுவாணரப்போலே. “சிவ்”

தாத்பர்யாந்தரம் (பாவபந்தமித்யாதி.) “கதுவப்பட்டு” பாதைப் பைப்பட்டு. “உள்புகுந்து” என்று நிஸ்ஸேஷமாக வெந்ததானால், பின்னை பாதிக்க அவகாஸமுண்டோவென்ன (வெந்தவிடமேயித்யாதி.) “கதுவ” கவ்வ. (இடைக்கங்குலேமத்து) கங்குலிடையில் யாமத் தென்னுதல்; கங்குலேமவிடத்தென்னுதல். “ஏமம்” கட்டழகு, வலி, மயக்கம், இனிமை. அழகிய படுக்கை ஸ்தலமென்றபடி. அன்றிக்கே, (வலியும்) என்றது-ஒருத்தார்க்கும் கிட்டப்போகாதவிடமாய் அதைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (புகுந்தாஸ்வலிப்பிப்பாரித்யாதி.) புகுந்தாஸ்வலிப்பிக்கை-தோழிமாராதல்; நாயகனுதல்.

“இங்கிலக்காய் நானிருப்பேனே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இது வருமென்றறிந்திருந்தாலித்யாதி.) அன்றிக்கே, “நான்-இங்கிலக்காய் இருப்பேனே” என்று கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (தாமும் நானுமாயித்யாதி.) அதவா, கால்கீழே இட்டுக்கொண்டது-கொண்ட பாதை நின்றத்தமாமோ என்கிற ஸங்கையிலேயாதல்.

(ஸ்ரீவம்) இதின்றனை நன்மையுடையாரொருவருமில்லை. இதுக்கு நன்மையென்னென்னில்; 84 “शोकविनाशनं” (ஸோகவிநாஸநம்) நம்மைச் சித்ரவதம் பண்ணுது, ஸோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும் போலேயிராநின்றது. 84 “धन्याः” (தந்யா:) தநமுடையராயிருப்பார் சூழ்மத்துக்கு அஞ்சார்களிறே. 84 “सेवन्ते” (ஸேவந்தே) அஞ்சாமையே யன்றிக்கே இத்ததை அதுபவிக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடாநிற்பார்கள். 84 “पद्मोपवनमारुतं” (பம்போபவநமாருதம்) “ஆகரத்தில் நெருப்பு” என்னுமப்போலே. (இலக்காய்) ஏகலக்ஷ்யமாய். (நான்) என்னையும் தாமாக நினைத்திருந்தாரோ? “ஒருக்கால் காணில் செய்வதென்?” என்றிருக்கிற நான். (இருப்பேபனே) என்னை யொழியவும் தமக்கு ஜீவிக்கலாமென்றிருக்கிறாரோ? இரேனிறே என்றபடி.

முன்றும் பாட்டு

ஒளிவண்ணம்வளைசிந்தை உறக்கத்தோடியெயெல்லாம்
எளிமையாலிட்டென்னை ஈடழியப்போயினவால்
குளிர்ருவிவேங்கடத்து என்கோலிந்தன்குணம்பாடி
அளியத்தமேகங்காள்! ஆவிகாத்திருப்பேனே.

“நான்” என்றத்தையும் கூட்டித் தாத்பர்யம் (ஸர்வஸாதாரணே த்யாதி) (ஸர்வஸாதாரணம்) என்றது-விரஹிகளுக்கெல்லாமென்ற படி. “தென்றலுக்கு-இலக்காய் நானிருப்பேனே” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தம்முடையவித்யாதி.) “இருப்பேனே” என்கிற ஏகாரம்-பிரிதிலையிலே. அன்றிக்கே, “இருப்பேனே” என்று-ஸ்வரத்திலேயாக்கி, தாத்பர்யாந்தரம் (தம்கையித்யாதி.) “நான்” என்கையாலே-அவனன்றோ படுவானென்று விவக்ஷித்து அவர் காற்றுக்கு நோவுபடும் படியை அருளிச்செய்கிறார். 84 “पद्मसौगन्धिकं” (பத்மஸௌகந்திக மித்யாதி) (ஸௌகந்திகம்)—செங்கழுநீர். (ஸோகவிநாஸநம்) என்றது-முடிந்தால் ஸோகமில்லாமையாலே, முடித்துவிடுமென்றபடி கீழே, “நான்” என்றதுக்கு-விரஹினிகளில் வ்யாவ்ருத்தி காட்டி, ஈச்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி (என்னையுமித்யாதி.) (கால்காணில்) சாடு. பிறர்காண்கை-அந்யருடைய தர்ஸநம் த்வநி, “இருப்பேனே” என்றதுக்கு-இரேனென்றபடியாய், அத்தால் பவித்த தாத்பர்யம் (என்னை யொழியவுமித்யாதி.) இத்தால்-அவனிரானென்றபடி.

பதவுரை:—அளியத்தமேகங்காள்--அருள் புரியக்கடவமேகங்களே! ஒளி—தேஹத்தின் கார்தியும், வண்ணம்—நிறமும், வளை—வளைகளும், சிந்தை—நெஞ்சம், உறக்கத்தோடு இவை எல்லாம்—உறக்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம், எளிமையால்—என்னுடைய தைர்யமே காரணமாக, என்னை இட்டு—என்னை உபேக்ஷித்துவிட்டு, ஈடு அழிய—நான் பலம் குலையும்படி, பேராயின—நீக்கிப்போய்விட்டன; ஆல்—அந்தோ!; குளிர் அருவி—குளிர்ந்த அருவிகளையுடைய, வேங்கடத்து—திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, என் கோலிந்தன்—எனது கண்ண பிரானுடைய, குணம்—திருக்கல்யாண குணங்களை, பாடி—வாயாரப் பாடிக்கொண்டு, (அந்தப்பாட்டேதாரகமாக) ஆவி—பிராணனை, காத்திருப்பேனே—ரக்ஷித்திருக்க என்னால் முடியுமோ?.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (ஒளியித்யாதி) ஓர்உபாதி யாலே பெற்றவை, ஸ்வாபாவிசுமானவை எல்லாம் போய்த்தின; பாஹ்ய பரிகரங்களும், ஆந்தரபரிகரங்களும் போய்த்தின வென்கிறாள். புறம் புள்ள ஆபரணமும் உள்ளுள்ள ஆபரணமும் போய்த்தென்கிறாள். மெய்யிலாபரணமும் பொய்யிலாபரணமுமிருக்கிறபடி. அவனோடு கலந்து பெற்றபுகர், அதுக்காசாயமானநிறம், கழற்றிப்பூணும் ஆபரணமும், கழற்றாதே கிடக்கும் ஆபரணமும் நித்தாயோடேகூட; (இவையெல்லாம்) அவனுடைய உபயக்சிதியில் பாப்போபாதியும் போருங்காணும் இவையும். (ஒளி, வண்ணம், வளை) இவை மெய்யே விட்டுப்போய்த்தன; உறக்கந்தானே கண்ணற்ப்போய்த்தது. இவை இப்படி போகைக்கடியென்னென்னில், (எளிமையால்) நான் எளிமைப்

மூன்றாம் பாட்டு. (ஒளியித்யாதி) ஒருபாதி யாலே இத்த்யாதி வாக்யம் துடக்கி மேலெல்லாம் பங்க்யந்தரோண விவரணங்கள். ஸ்வாபாவிசுமானவை-சிந்தை, உறக்கங்கள். (மெய்)-ஆத்மா. (பொய்)-ஸரீரம். "ஒருபாதி யாலே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (அவனோடித்யாதி.) ஜ்ஞாநப்ராஸரணத்வாரமாகையாலே அந்த:காரணத்தை ஆத்மபூஷண மென்கிறது. "எல்லாம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய வித்யாதி) "எளிமை"-தனிமை. "ஆல்"-அசை. "இட்டு"-பொகட்டு. ஈடு-மிடுக்கு. "ஈழிய" நான் பலமழியவென்றபடி. (இவை அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது—தரிப்பிக்கைக்கு உடலன்றிக்கேயென்றபடி. "குணம்பாடி" என்று, குணகீர்த்தநம்சொல்லி என்றது குணஜ்ஞா

பட்டிருக்கையாலே போய்த்தன என்னுதல்; புல்லியாரிறே ஆபந்நரைக் கையிடுவார். என்னெளிமையாலே என்னுதல்; தந்தாமுடைய புன்மையாலே என்னுதல். (இட்டு) புரிந்துபாராதே சில அசேதநங் களைப் பொகடுமாப்போலே பொகட்டு. “ஒளி, வண்ணம், வளை” என்கிறவிவை, நாம் இவளுடனே கையும்மெய்யும் தீண்டிப்பரி மாறினோமென்னுமதின்றிக்கேபோயின; உறக்கந்தானே, நாம் கண் கலந்து பரிமாறினோமென்னுமதின்றிக்கே பொகட்டுப்போய்த்து. ஆகிலும், பேசுகிறது கண்ணற்றுப்போய்த்து. (ஈடழிய) அவன் பிரிகிறபோது பிரிவையுணர்த்தி, வருந்தனையும் தரிக்கும்படி ஸ்மிதம் பண்ணியனைத்து, தன் செல்லாமை தோற்றவிறே போய்த்தது. இவை அங்ஙனன்றிக்கே, 125 “शैथिल्यमुपयान्त्याशु” (ஸைதில்யமுப-யாந்த்யாஸு) என்கிறபடியே சடக்கெனப் பிரிந்துகொடு நின்றன. (குளிரருவியித்யாதி) இத்தஸ்யயில் குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தல். குண கீர்த்தநத்தாலே தரித்தல் செய்யலாமெனக்கு என்றிருக்கி றாரோ? (குளிரருவி வேங்கடத்து) இத்தாபம் அத்தேஸத்தை நினைக்கத் திருங்காணும். ஸகல தாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தேஸ மாய்த்து. (என்) இப்போது வந்திலனையாகிலும் முன்பு தன்னை பெணக்காக்கிவைத்தவற்றை முந்துறமுன்னம் தவிர்க்கவொண்ணாதே. (கோலிந்தன்) ஸர்வ ஸுலபனான நிலையைத்தவிர்க்கவொண்ணாதினே. (குணம்பாடி) 126 “सोऽनते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा” (ஸோஸநதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா) என்கிறபடியே-அந்வயத்திலும் குணாநுபவமாகில் பண்ணுவது; பிரிந்தாலும் குணஜ்ஞாநத்தாலே

நத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, (குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்து) என்றது; “आश्लेष” (ஆஸம்ஸேயம்) இத்யாதி. குணாநுபவம் பண்ணி தரிக்கைக்கு ப்ராஸக்தி ஏதென்ன (ஸோஸநதே இத்யாதி). தாத்பர்யாந் தாம் (தன்னையநுபவிக்குமதொழிய வித்யாதி) “ஆவிகாத்திருப் பேனை” என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யமுண்டு நிரூபித்தல் (ப்ராணநாதனித்யாதி). (ஆனைப்பண்) என்றவாக்யத்துக்கும் (ஒரு ஸர்வஸக்தி) என்ற வாக்யத்துக்கும் சேர்த்தி இரண்டாம் தாத்பர்யம் (தன்னையநுபவிக்குமியத்யாதி.) மூன்றாவது, (ஆனைப்பண் இத்யாதி.) (ஆனைப்பண்)-ஆனை சுமக்கிற அதின் ஸவாணை. அதாவது-ஆனைச் சேட்டை குதிரை சுமக்க மாட்டாதென்றபடி.

தரிக்கலாமென்றிருக்கிறாரோ? (அளியத்தமேகங்கள்) நீங்கள் முன்னம் அவனைப்போலேயாகாதொழியப் பெற்றேன். அவன் பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே முகங்காட்டுவதே நீங்கள். (ஆவிகாத்திருப்பேனே) ப்ராணநாதன் நானோ? தன்னை அதுபவிக்கும் தொழிய ப்ராணரக்ஷணமும் எனக்குப் பணியோ? ஆனைப்பண்ணைக்குதிரை சுமக்கவற்றோ? ஒரு ஸர்வஸூக்திதொழிலை என்னாலே செய்யலாமோ?.

நாலாம் பாட்டு

மின்னாகத்தெழுகின்ற மேகங்கள்! வேங்கடத்துத்
தன்னாகத்திருமங்கை தங்கியசீர்மார்வர்க்கு
என்னாகத்திளங்கொங்கை விரும்பித்தாம்நாள்தோறும்
பொன்னாகம்புல்குதற்கு என்புரிவுடைமைசெப்புமினே.

பதவுரை:—ஆகத்துமின் எழுகின்ற மேகங்கள்—சரீரத்திலே மின்னல் தோன்றப்பெற்ற மேகங்களே!, என் ஆகத்து—என் மார்வி லுண்டான, இள கொங்கை—இளமுலைகளை, தாம் விரும்பி—அவ்வெம் பெருமான் விரும்பி, பொன் ஆகம் புல்குதற்கு—அழகிய தம் மார்வோடே அணையவேணுமென்னும் விஷயத்திலே, நாள் தோறும்—நித்யமும், என் புரிவுடைமை—எனக்கு ஆசையிருக்கிறபடியை வேங்கடத்து—திருமலையிலே, தன் ஆகம்—தனதுதிருமேனியில், திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வற்கு—பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற திருமார்பு படைத்த பெருமானுக்கு, செப்புமின்—சொல்லுங்கள்.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (மின்னாகத்தித்யாதி) அவனைப் பிரிந்திருக்கிற ஸமயத்திலே மறக்கவொட்டாதே, அவன் வடிவுக்குப்போலியான உங்கள் வடிவைக்காட்டி அவனை ஸ்மரிப்பிக்கிற நீங்கள், வல்லி கோளாகில் நானு மவனும் சேரும்படி காரியம் பாரிகோள். மேகங்க

நாலாம் பாட்டு. (மின்னாகத்தித்யாதி) நாமைகதேஸோ நாம்கா ஹணமென்கிற ந்யாயத்தாலே “ஆகாயம்” என்னவேண்டின விடத்திலே “ஆகம்” என்று கடைக்குறைத்தலாய் ஆகாஸமென்னும் பேர்பெற்றுக்கிடக்கிறது ஆகையாலே “மின்னானது ஆகத்திலே” என்று கூட்டுவது; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு “மின்னாகத்தெழுகின்ற” என்று பதபேதம் கொள்வது;—“நாகம்”—ஆகாஸம். இது சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (தன்வடிவிலித்யாதி.) கீழ்-தாத்பர்யம்; மேல்—

ளானவை தம் மில் உரோசினவாரே நடுவேயெழுவதொன்றிறே
மின்னுவது. மின்னானது ஆகத்திலே எழுகிற மேகங்களென்னுதல்;
மின்னானது-ஆகாஸத்திலே தோற்றுப்படி எழுகிற மேகங்களென்னு
தல். தன்வடிவிலிருட்சிக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்துக் காட்டுவாரைப்
போலே, மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிபா நின்றனவாய்த்து. (மேகங்
காள்) நடுவே பெரிய உடையார் வந்து தோற்றினாப்போலே இருந்ததி
அவனைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே நீங்கள் வந்து தோற்றின
படியும். (வேங்கடத்து) கடல்கடக்கவும் விரோதிபோக்கவும் வேண்
டாவே உங்களுக்கு; * கலங்காப் பெருநகரத் தேறப்போகச் சொல்லு
கிறேனுமன்றே. (தன்னாகத் திருமங்கைதங்கபுரீர் மார்வர்க்கு)
அணைந்தல்லது தரிக்கவொண்ணாதவடிவு படைத்தவர்க்கு. பிராட்டி
§ “அகலகில்லேனிறையும்” என்று விருப்பி நித்யவாஸம் பண்ணும்
வீறுடைய மார்வுபடைத்தவர்க்கு. தான் உளளாகைக்காகவும், தன்
ஸத்தை பெறுகைக்காகவும்-பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணும் மார்வு
படைத்தவர்க்கு. “அளவுடையராயிருப்பார் அணைந்தல்லது தரியாத
உடம்பை, புதியராய் + ஆசைப்பட்டவர்களைப் போகவிட்டால் ஆற்றப்
போமோ?” என்று சொல்லுங்கோள். எனக்குப்புருஷகாரமில்லாமல்
இழக்கிறேனன்றே; ப்ரணயகதை இன்றுருந்து சிலர் ஒதுவிக்கவேண்
டாவேதமக்கு, (என்னாகத் திளங்கொங்கை விரும்பி) பிராட்டி முலையெழுந்
தாப்போலேயோ நான் முலையெழுந்தபடி? 14 “तत्तस्य सदृशं भवेत्”
(தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்) என்று ஆறியிருக்கலாப்படியோ நான்

ஸுப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (தானுள்ளாகைக்கித்யாதி.) “திரு
மங்கை தங்குகிற-மார்வு” என்றபோதே அணைத்தல்லது தரிக்க
வொண்ணாதென்னுதல்; அன்றிக்கே, “சீர்” என்றதுக்கு தாத்பர்ய
மாதல். விவரணம் (பிராட்டியித்யாதி.) “திருமங்கை-சீர்-மார்வர்க்கு”
என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம். (அளவுடையார் இத்யாதி வாக்யத்
ரயமும்.) (புதியராயாசைப்பட்டவர்களைப் போகவிட்டால்) என்றது-
ஸம்சுலேஷ ரஸமறிபாமல் ஆசைப்பட்டவர்கள் அது கிடையாவிட்
டால் ஆறியிருக்கக்கூடும், ரஸமறிந்தவெனக்கு அவர்களைப்போலே
ஆறியிருக்கப்போமோ என்றபடி. “ஆகம்”-உடம்பு. “இளங்கொங்கை”
ஆசைப்பட்ட கொங்கை. “இளங்கொங்கை” என்று-தன்னைப்பற்ற
†(பா)ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு விட்டாற்றப்போமோ?§திருவாய்6-10-10

முனையெழுந்தபடி? (இளங்கொங்கை) சொற்கேளா ப்ரஜைகளைப் போலேயாய்த்து முலைகளின்படி. “விஷயத்தைக் காட்டுகிறது” என்றால் ஆறியிருக்கமாட்டாதவை. * “என்கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்து” என்னக்கடவதிதே. (இளங்கொங்கை விரும்பித்தாம்) 127 “ गालैः शोकाभिकर्शितैः संस्पृशेय ” (காத்ரைச்சோகா-பிகர்ஸிதை: ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யம்) என்னுமாப்போலே-ஒருவர் பட்டினி விட ஒருவர் ஜீவிக்குமாப்போலே ஆகவொண்ணாது; விடாய்த்த இக் கரணங்களாலே நான் அணையும்படி பண்ணு. (நாடோறும்) கால மெல்லாம். ஆசைப்படுகிறபோதே, காலமெல்லாம் அதுபவிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படும்படி இருக்கிறது காணும் விஷயந்தான். [தன்னாகத் திருமங்கை தங்கிய சீர்மார்வர்க்கு (பொன்னாகமுண்டு-வீறுடைய ஆகம்) என்னாகத் திளங்கொங்கை தாம் விருப்பி-நாள்தோறும்-பொன்னாகம் புல்குதற்கு, என்முரிவுடைமை]-நினைவாலே தரிக்கவல்லவளல்லளாய்த்து இவள். (என்முரிவுடைமை) தாமும் நானுமாய்க் கலந்திருந்த போது தம்புரிவுடையையிறே கேட்டுப் போந்தது. ஒரு தலையிலாசையேயாய்த்துக்கேட்டுப்போந்தது. இப்போது மற்றைப்படியேயாய், நான் விரும்புகிறபடியைச் சொல்லுங்கோள். ரக்ஷய ரக்ஷகபாவம் மாறாடிற் றென்று சொல்லுங்கோள். “தம் ஸ்வரூபமும் என் ஸ்வரூபமும் அழிந்தது” என்றுசொல்லுங்கோள். “தான் நினைத்துப்பெறுமதுவும் ஸ்வரூப

முலைக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி, “இளங்கொங்கை” என்று-சொற்கேளாத ப்ரஜை என்றதே, இப்படிக்கூடுமோ, அசேதநமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காத்ரைரித்யாதி.) இதுக்கூர்த்தம் (ஒருவர் பட்டினியித்யாதி.) “புல்குதல்”-தழுவுதல். “புரிவு”-விருப்பம். “புல்குதற்குப் புரிவுடைமை” என்றற்போரதோ, “நாடோறும்” என்ன வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசைப்படுகிற போதே இத்யாதி.) (நினைவாலே) என்றது-அத்தலையில் நினைவாலே என்றபடி..

(ஒரு தலையிலாசை)-ஈஸ்வரனுடைய ஆசையென்றபடி. “என்முரிவுடைமை” என்றதுக்கு ஸ்வரூபதேஸத்திலே தாத்பர்யாந்தரம் (ரக்ஷய ரக்ஷகேத்யாதி.) விவரணம் (தன் ஸ்வரூபமித்யாதி.) இத்தால் தாத்பர்யம் (தான் நினைத்தித்யாதி.) தாத்பர்யாந்தரம் (நந்தலையி லித்யாதி.)

ஹாநி” என்று போலே கரணும் இவள்தான் நினைத்திருப்பது. (செப்புமினே) தந்தாமுக்கு இல்லாதவை கேட்டறிய வேணுமிறே; நந்தலையில் குறைதீர அறிவித்துப்போருக்கோள்.

ஐந்தாம் பாட்டு

வாண்கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்! வேங்கடத்துத் தேன்கொண்டமலர்சிதறத் திரண்டேறிப்போழிவீர்காள்! ஊன்கொண்டவள்ளுகிரால் இரணியனையுடலிடந்தான் தான்கொண்டசரிவளைகள் தருமாகில்சாற்றியினே.

பதவுரை:—வேங்கடத்து—திருமலையிலே, தேன் கொண்ட மலர் சிதற—தேன் நிறைந்துள்ள புஷ்பங்கள் சிதறும்படி, திரண்டு ஏறி போழிவீர்காள்—திரள்திரளாக ஆகாயத்திலேறி மழையைப்பொழி கின்றவையாயும், வாண் கொண்டு கிளர்ந்து எழுந்த—ஆகாயத்தைக்கப்பலி கரித்துக்கொண்டு ஒங்கிக் கிளம்புகின்றவையாயுமுள்ள, மா முகில் காள்!—காளமேகக்களே! ஊன் கொண்ட வள் உகிரால்—தசைப்பற் றுள்ளவையாய் கூர்மையுடையவையான நகங்களாலே, இரணியனை உடல் இடந்தான் தான்—ஹிரண்யாஸுரனுடைய உடலைப்பிளந் தெறிந்த பெருமான், கொண்ட—என்னிடத்துக்கொள்ளை கொண்டு போன, சரிவளைகள்—கைவளைகளை, தரும் ஆகில்—திருப்பிக்கொடுப்ப தாக விருந்தால், சாற்றியின்—(எனது அவஸ்த்தையை அவர்க்குத்) தெரிவியுங்கள்.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (வாண்கொண்டு) தங்களுக்கு வாஸ ஸ்தாநமதும்படி வந்து தோற்றுகின்றன. நம் குடியிருப்பென்று, பரிஹரிக்க அறிகிறனவிலை. “அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும் ஆகாஸம்”

“மின்னாகத் தெழுக்கின்ற மேகக்காள்-என்னாகத் திளங்கொங் கையைதாய்-விருட்டி-’என் பொன்னாகத்தோடே அவன் புல்கவேணும்’ என்று நடோறு முண்டான என்புரிவுடைமையை-வேங்கடத்துத் தன்னாகத் திருமங்கைதங்கிய சீர்மார்வர்க்கு-செப்புமின்” இத்யந்வய: “விருட்டி”-கொங்கையை ஆசைப்பட்டு.

அஞ்சாம்பாட்டு. (வாண்கொண்டித்யாதி) “கொண்டு” என்று அகடிதத்தைச் செய்தாப்போலே சொல்லுகைக்கு, ஆகாஸத்துக்கு அதிஸயமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அபரிச்சிந்நேத்யாதி.)

என்றிறே ப்ரலித்தி; அத்தை ப்ரதம பரிஸ்பந்தத்தாலே க்ரலித்துக் கொண்டு பின்னையும் அதிளவல்லாதபடியாகக் கிளரானின்றதாய்த்து. இவற்றின் ஒருமைப்பாடிருக்கிறபடி இவ்வளவன்றென்று .தோற்ற நிற்றன வாய்த்து. (வேங்கடத்தியாதி) நல்லத்தை அழிக்கிறவித் தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? நானும் அவனும் சேரும்படி காரியம் பாரிகோள் வல்லிகோளாகில். நீங்களெல்லாரும் கூடித்திரண்டு பெரிய கிளர்த்தியோடே பூக்களழியக்காரியம் பார்க்கிறிகோளித்தனை யிறே; இத்தால் எனக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? ஒருமாலே அவ னோடே சேரும்வழி உண்டாகில் பாரிகோள். தேன் மிக்கிருந்துள்ள மலர்களானவை சிதறும்படி திரண்டேறி வர்ஷிக்கிற நீங்கள். என் விரோதியை நீங்கள் போக்கினவித்தால், நான் அவனோடே சேர்ந் தேனானேனோ?. 128 நேமாந் பூபுலஸ்துமாந்” (நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந்) என்றிறே இவளுக்கிருக்கிறது. உனக்கு நாங்கள் செய்யவேண்டுவ தென்னென்றப்போலே இருந்தன. (ஊன்கொண்ட வித்யாதி) தசைந்ரு கூரிதானவுகிராலே. (இரணியனை யுடலிடந்தான்) தமப்பன் பகையாக, மகனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே வந்து தோற்றி, அவன் விரோதியைப் போக்கினவன். தமப்பனில் அண்ணியாரில்லை யிறே; இப்படியிருக்க, அவனில் அண்ணியனாய் உதவினவன். “பிறர் பகையானாலுதவுமவன், தான் பகையானால் உதவலாகாதோ?” என்று சொல்லுகிறுளென்று சொல்லுங்கோள். தன்னைப்போனோதே வந்து

(ஆகாஸத்தை, க்ரலித்துக்கொண்டு)--விழுங்கிக்கொண்டென்றபடி. “கிளரந்தெழுந்த” என்றத்தாலே பலிதம் (இவற்றினித்யாதி.) (ஒரு மாலே) என்றது. விடாய்த்தார் நாக்கு நனைக்கப்போருமென்னுமாப் போலே அபிநிவேஸாதஸயம். “மலர் சிதறத்திரண்டேறிப் பொழி வீர்கள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (என் விரோதியையித்யாதி.) பூக்கள் விரோதியாய் அஸஹ்யமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நேமாநித்யாதி) “தமப்பனில்” என்றது துடங்கி மேலெல்லாம் தாத்பர்ய பேதங்கள். “உகிரால்” என்றதுக்குத் தாத் பர்யம் (ஆஸித விரோதித்யாதி.) (உடைமை)-வளை. “சுழலுகிறவளை” என்று ஸாமான்யமாய் இருக்கையைப்பற்றத் தாத்பர்யம் (அவன் வந்தாலுயித்யாதி.) “ஆகில்” என்றயதிகாரத்தத்துக்கு-தாராமையே நிச்சிதமாக்கித் தாத்பர்யம் (தாராதொழிகையே இத்யாதி.)

விரோதியைப் போக்குமவன்; “தண்ணைப்பேணுதே வரச்சொல்லுகிறேன் அன்றே; தண்ணைப்பேண நான் பிழைப்பனே; என்பருவத்திலே ஓராணுக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவலாகாதோ?” என்று சொன்னென்று சொல்லுங்கோள். (ஊன்கொண்டவள்ளுகிரால்) ஆச்சரிதவிரோதிகளைத் தானே கைத்தொடனாய்ப் போக்குமவன். (இரணியனையித்யாதி) விரோதியைப் போக்கவும் தண்ணை அழியமாறவும் வேணுமென்று சொல்லுகிறேனல்லேன்; தன்னுடைமை தான் பெறுவாளென்று நினைக்கவமையும். (சரிவளைகள்) கழலுகிற வளைகளென்னுதல். சரியும் வளையுமென்னுதல். அவன் வந்தாலும் தொங்காதுபோலே காணும். (தருமாகில்) தாராதொழிகையே ஸ்வபாவமென்றிருக்கிறான். ஸ்வதந்தரராய் இருப்பார் தாராதொழியிலும் ஒழிவிரே; ஆனாலும் நமக்கு நசையறுதிறே. (சாற்றுமினே) அவன் தரிலும் தருகிறான், தவிரிலும் தவிருகிறான், நீங்கள் அறிவித்துப் போருங்கோள்.

ஆறாம் பாட்டு

சலங்கொண்டுகிளர்ந்தெழுந்த தண்முகில்காள்! மாவலியை
நிலங்கொண்டான்வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப்பொழிவீர்காள்!
உலங்குண்டவிலங்கனிபோல் உள்மெலியப்புகுந்து என்னை
நலங்கொண்டநாரணர்க்கு என்நடலைநோய்செப்புமினே.

பதவுரை:—ச ல ம் கொ ண்டு —குளிர்த் த ஜலத்தைக்கொண்டு, கிளர்ந்து எழுந்த—மேற்கிளப்பி விளங்குகின்ற, தண் முகில்காள்—குளிர்த் த மேகங்களே!, மா வலியை—மஹாபலியிடமிருந்து, நிலம் கொண்டான் வேங்கடத்து—பூமியையாசித்துப்பெற்றுக் கொண்டவனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையிலே, பொழிவீர்காள்!—பொழிகின்ற மேகங்களே!, (நான்) உலங்கு. உண்ட—பெருங்

அன்றிக்கே, “தருமாகில்” என்று பிரித்து, “தரும்” என்றதுக்கு—தருகையே நிச்சிதமென்றத்தமாக்கி. “ஆகில்” என்றயதிகாரத்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்வதந்தரராயித்யாதி.) முந்தினவர்த்தத்திலே நோக்காக்கித் தாராமையே நிச்சிதமானால், “சாற்றுமினே” என்பாணென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆனாலும் நமக்கித்யாதி.) இரண்டாமர்த்தத்திலே நோக்காக (அவன்தரிலுமித்யாதி.)

கொசுக்கள் புஜித்த, விளங்கனிபோல்—விளம்பழம்போல, உள்மெலிய—
உள்மெலியும்படி, புதுந்து—என்னுள்ளே பிரவேசித்து, என்னை—
என்னுடைய, நலங்கொண்ட—நிறைவுகளை அபஹரித்த, நாரணர்க்கு—
நாராயணனுக்கு, என் நடலைநாய்—எனது கஷ்டவ்யாதியை,
செப்புமின்—தெரிவியுங்கள்.

வ்யா:—ஆறும் பாட்டு. (சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த) குளிர்ந்த
தண்ணீரைச்சேர்த்து “ஏலக்குழம்பு, ஏலக்குழம்பு” என்று திரிவா
ரைப்போலே திரியாநின்றனவாய்த்து. (தண்முகில்காள்) நீங்கள்
வர்த்திக்கிற ஜலம் வேணுமோ?, உங்கள் வடிவே அமையாதோ?.
(மாவலியித்யாதி.) பிறர்க்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கினவன்
வர்த்திக்கிற தேசுத்திலே வர்த்திக்கிற உங்களுக்கு, என் இரப்புக்குக்
காரியம் செய்யவேண்டாவோ?. அஸூரன் பக்கலிலே உங்களைப்
போகச்சொல்லுகிறேனென்றே; உடையவன் பக்கலிலே உங்களைப்
போகச்சொல்லுகிறேனத்தனையன்றோ?. (நிரந்து) பார்த்து. (ஏறிப்
பொழிவீர்காள்) சாய்கரகத்தை உயரவைத்துத்தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்
போலே, காணவே விடாய்கெடும்படி உயரவேறி வர்த்திக்கிறிகோளிறே.
அவன் வர்த்திக்கிற தேசுத்திலே வர்த்தித்து அவனோடே உங்களுக்கு
ஒரு ஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் ஸ்வபாவமுண்டாகவேண்டாவோ?.
(உலங்கித்யாதி) “உலங்கு” என்பது-பெருதுளம்பு. அவை விளாம்
பழத்திலே மொய்த்தவாரே அதின் ரஸமெல்லாம் குடிபோமாய்த்து;
அப்படியே என்னுடம்போடேயணைந்து அகவாயைக் குடிபோக்கி
னாய்த்து. (என்னை நலங்கொண்ட) என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம்
பண்ணின. (நாரணர்க்கு) தம்முடம்பிலழுக்கு போக்யமாயிருக்கு
மவர்க்கு. (என்னித்யாதி) “தம் வாதஸல்யத்துக்கும் என்னொற்றா
மைக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு” என்று சொல்லுங்கோள். (என்
நடலைநாய்) தமக்கும் இந்நடனை நோயுண்டாகில் அறிவிக்க இராரிறே.
நிற்பது இருப்பது விழுவது எழுவதாய்ப்படுகிற என்னொற்றாமையை
அறிவியுங்கோள்.

ஆறும் பாட்டு. (சலமித்யாதி) “சலம்”-ஜலம். “மாவலியை நிலங்
கொண்டான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் (அஸூரன் பக்கலித்
யாதி) “நிரந்து”-பார்த்து. “உலங்கு” பெருதுளம்பு; பெருக்கொசுகென்ற
படி. “நடலை”-துக்கம். “நடலை” என்று-நிற்பதிரூப்பதானஸஞ்சாரம்.

ஏழாம் பாட்டு

சங்கமாகடல்கடைந்தான் தண்முகில்காள்! வேங்கடத்துச்
செங்கண்மால்சேவடிச்சீழ் அடிவீழ்ச்சிவண்ணப்பம்
கொங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புருந்து ஒருநாள்
தங்குமேல் என்னுவிதங்குமென்றுரையீரே.

பதவுரை:—சங்கம்—சங்குசையுடைத்தாயும், மா—பெருமைவாய்ந்
ததுமான, கடல்—கடலை, கடைந்தான்—கடைந்தருளின பெருமான்
எழுந்தருளியிருக்கிற, வேங்கடத்து—திருமலையில் திகிற, தண் முகில்
காள்—குளிர்ந்தமேகக்களே! செம் கண் மால்—சிவந்தகண்களையுடைய
அவ்வெம்பெருமானுடைய, சே அடி கீழ்—செவ்வியதிருவடிகளின்
கீழ், அடிவீழ்ச்சி—அடியேனுடைய, விண்ணப்பம்—விஜ்ஞாபகம்
(யாதெனில்), கொங்கைமேல்—எனது முலைகளின் மேல் (பூசப்பட்ட
இன்ன), குங்குமத்தின் குழம்பு—குங்குமக் குழம்பானது, அழியு—
நன்றாக அழிந்துபோய்படி, ஒரு நாள்—ஒருநாளாகிலும், புருந்து
தங்கும் ஏல்—அவன் வந்தா ஸம்சுலேஷிப்பனாகில், (அப்போதுதான்)
என் ஆவிதங்கும் என்று—என் பிராணன் நிலைநிற்கும்.—என்பதாம்;
உரையீர்—(இவ்விண்ணப்பத்தை அப்பெருமானிடத்துச்) சொல்
லுங்கோள்.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (சங்கமாகடல் கடைந்தான்) கீழ்க்
கிடந்த சங்குகள் மேலேறிக் கொழிக்கும்படி அபரிச்சிந்தமான கடலைக்
கடைந்தவன்; தன்னை அர்த்தித்தாரக்குத் தன்னை வருந்திக் கடலைக்
கடைந்து அவர்கள் பரயோஜனத்தைக் கொடுக்குமவன் வர்த்திக்கிற
தேஸத்திலேயன்றே நீங்களும் வர்த்திக்கிறது. (கண்முகில்காள்)
கடல் கடைந்தபோதுண்டான ஆயாஸத்தால் வந்த ச்ரமமாமும்படி.

ஏழாம் பாட்டு. (சங்கமித்யாதி) “சங்கம் என்றதுக்குத் தாத்பர்
யம் (கீழ்க்கிடந்த வித்யாதி.) “சங்கமாகடல் கடைந்தானுன செங்கண்
மாலானவனுடைய—வேங்கடத்துத் தண்முகில்காள்” என்று கூட்டித்
தாத்பர்யம் (தன்னையித்யாதி.) “கடல்கடைந்தான்—தண்முகில்காள்”
என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (கடல்கடைந்தபோதித்யாதி.) “சங்கமா
கடல் கடைந்தவனும், அநந்தரம், வேங்கடத்துச் செங்கண்மாலானவன்”
என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தன்னையேயித்யாதி.) உறங்காமையாலே

குளிர்த வடிவைக்காட்டி வர்த்திக்கிறனவாய்த்து. தன்னை யே ப்ரயோஜனமாகவேனுமென்றிருப்பார்க்காக வந்து நிற்கிற தேஸு மாய்த்து. “அவன்றான் வாராதிருக்க, இவளிப்பாடு படுகிறதென்!” என்றிருக்கிறிகோளாகில், (செங்கண்மால்) அங்கே சென்றவாறே காண்கிறிகோளிறே. அவன் கண்ணுறங்காமையும் அவனுடைய வ்யாமோஹமுமெல்லாம் அங்கே சென்றவாறே காண்கிறிகோளிறே. 35 “अनिद्रस्सतत् रामः” (அநித்ரஸ்ஸததம் ராம:). (சேவடிக்கீழித்யாதி) திருவடிகளிலே விழுந்து விண்ணப்பம் செய்யுங்கோள். விண்ணப்பம் செய்யும் பாசாமென்னென்னில்; “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேலென்னாவிதங்கும்” என்று சொல்லுங்கோள். “தம்வரவை விஸ்வலித்து உத்யோகித்துக் கொண்டிருந்தேன், அது ஸப்ரயோஜனமாப்படி பண்ணுவாராகில் தரிக்கலாம்” என்று சொல்லுங்கோள். முலையெழுந்தார்படிமோவா யெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிறே. “நாம் சென்றாலும் இனி ஜீவிக்க மாட்டாள்” என்றிருக்கிலும் இருப்பாரிறே; அக்குறைதீர அறிவித்துப் போரிகோள். (கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து) வெறும்புறத்திலே கொண்டு ஆற்றவொண்ணாத முலைகளை அதுக்கு மேலே குங்குமத்தாலும் அலங்கரித்தாளாய்த்து. (குழம்பு) இவை சென்றறிவித்து நசையற்றாவிதே அவை பொறியெழுவது. செருக் கனய் ஸ்வதந்த்ரானுயிருப்பாடுருவனாகையாலே “இன்னபோதுவரும்”

கண்ணிவக்கும். “சேவடிக் கீழடிவீழ்ச்சி விண்ணப்பம்” என்றதுக்கு, “அடிவீழ்ச்சியான என்னுடைய-செங்கண்மால் சேவடிக் கீழிவிடய மாண-விண்ணப்பத்தை” என்றவயித்தருளிச்செய்வார். “அடிவீழ்ச்சி”-அடியாட்டி. “அடிவீழ்ச்சி”-அடியிலே விழுந்து என்றும் (பாசா மென்னென்னில்) என்ற வந்தாம், “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேலென்னாவிதங்கும்” என்று சொல்லுங்கோள்; தம்வரவை விஸ்வலித்து உத்யோகித்துக்கொண்டிருந்தேன், அதுஸப்ரயோஜனமாப்படி பண்ணுவாராகில் தரிக்கலாமென்று சொல்லுங்கோள் முலையெழுந்தார்படி அவருக்குத்தெரியாதிறே;...கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப்புகுந்து” என்று இவ்வளவும் திருத்துவாக்யம் அவனறியானோ? சொல்லவேணாமோ என்ன (முலையெழுந்தாரித்யாதி.) அவன் வரவுக்குடலாகவொப்

என்று அறுதியிடவொண்ணாதே. இப்போது வந்தான், 'இப்போது வந்தான்', என்று அலங்கரித்தபடியே இருக்கவேணுமிதே, இத்தலை பரதந்தர வஸ்துவாகையாலே. (குழம்பழியப்புகுந்து) முன்னடி தோற்றாதேயிதே வந்து புகருவது. (ஒரு நாள் தங்குமேல்) ஒரு நாள் தங்குமாகில் போருமே பின்னை இப்பாரிப்புக்கெல்லாமென்னில் (என்னுவிதங்கும்) போகத்துக்குப்போராது, ப்ராண ரக்ஷணத்துக்குப் போரும். (ஒருநாள் தங்கு மேல் என்னுவி தங்கும்) "குணஞ்ஞாநத்தாலே தரியாளோ?" என்றிருக்கவொண்ணாது; அணையுமாகில் தரிக்கலாம்.

எட்டாம் பாட்டு

கார்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்காள்! வேங்கடத்துப்
போர்காலத்தெழுந்தருளிப் பொருதவனாற்பேர்சொல்லி
நீர்காலத்தெருக்கின் அம்பழலிபோல்வீழ்வேளை
வார்காலத்தொருநாள் தம்வாசகந்தந்தருளாரே.

பதவுரை:—கார் காலத்து—வர்ஷாகாலத்திலே, வேங்கடத்து எழுகின்ற—திருமலையிலே வந்து தோற்றுகின்ற, கார் முகில்காள்—காளமேகங்களே!, போர் காலத்து—யுத்தஸமயத்திலே, எழுந்தருளி—(போர்க்களத்தில்) எழுந்தருளி, பொருதவனார்—போர்செய்து வெற்றி பெற்ற பெருமானுடைய, போர்—திருநாமங்களை, சொல்லி—ஸங்கீர்த்த நம்பண்ணி, நீர் காலத்து எருக்கில் அம்பழ இலைபோல் வீழ்வேளை—மழைகாலத்தில் எருக்கம் பழுப்புகள் அற்றுவிழுவதுபோல் ஓசிந்து விழுகின்ற எனக்கு, வார் காலத்து—நெடுகிச்செல்லுகிற காலத்திலே ஒரு நாள்—ஒருநாளாகிலும், தம் வாசகம் தந்தருளாரே—தம்முடைய ஒருவார்த்தையை அருளாதொழிவரோ?.

பித்து போகத்திலே அந்வயிக்க அவஸரம் பார்த்திருக்கிறாளாகில், "தங்குமேலென்னுவிதங்கும்" என்பனென்னென்ன (நாம் சென்றாலு மித்யாதி.) விச்லேஷதசையில் குழப்பு அளஹ்யமாய் இருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவை சென்றித்யாதி.) பெரி யொழுக்கை-தணலாய்ச்சுகை. ஆனாலும் அலங்கரித்திருக்கக் கூடு மோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (செருக்கையித்யாதி.) குழம்பழிய வேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முன்னடியித்யாதி.)

வ்யா:—எட்டாம்பாட்டு. (கார்காலத்தெழுக்கின்ற) அவன் வரவு குறித்துப்போன காலத்திலே தோற்றினவர்களன்றோ நீங்கள். (கார் முகில்காள்) தனக்கடைத்தகாலத்திலே தோற்றுக்கிரவையாகையாலே தன்னிறம் பெற்றுத் தோற்றி உதவுமாப்போலேயாய்த்து, இவனுட்புண்பெல்லாம் தோற்றுதே, ஆஸ்திரர் நலிவுபடுமளவானவாறே வந்து தோற்றி, அவர்கள் விரோதிகளைப் போக்கி உதவி, தான் நிறம் பெறும்படியும். இத்தஸையிலே திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தாலே தரிக்க லாமென்றிருந்தோம்; அதுதானே ஸுதில்ய ஹேதுவாகாநின்றது. (நீர்கால மித்யாதி.) கோடையிலே பாலறவுலர்ந்த எருக்கிலையிலே மழைத்துளிபட்டவாறே அற்று விழுமாப்போலேயாய்த்து. விரஹத் தாலே நொந்திருக்கிற ஸமயத்திலே திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைப் பண்ண; அதுதானே ஸுதில்ய ஹேதுவாக இற்றிற்று விழுகிறபடி. (வார்காலத்து) ஓடவொழுக்கிச் செல்லுகிற காலத்திலே. (ஒருநாள் தம்வாசகம் தந்தருளாரே) என்றும் ஒருபடிப் பட்டிருக்கவேணுமோ இதிலும், 80 “वाचा धर्मवाग्धि” (வாசாதர்மமவாப்டுஷி) என்று—ஒருவார்த்தை சொன்னாலாகாதே? அங்கு தூதர்க்குச் சொன்ன வார்த்தையிறே; இங்கும் இவற்றுக்கிறே சொல்லுகிறது.

ஒன்பதாம் பாட்டு

மதயானேபோலெழுந்த மாமூகில்காள்! வேங்கடத்தைப் பதியாகவாழ்வீர்கள்! பாம்பணையான்வார்த்தை என்னே! கதியேன்றும்தானாவான் கருதாது ஒர்பெண்கொடியை வதைசெய்தானென்னுஞ்சொல் வையகத்தார்மதியாரே.

எட்டாம் பாட்டு. (கார்காலத்தித்யாதி) “கார்காலம்”-வரஷா காலம். “போர்காலம்”-என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து, இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கடைத்த வித்யாதி.) “வார்தல்”-நீளுதல். (ஓடவொழுக்கி)-மிகவுந்நெடுகி. “வார்தல் போதலொழுக லிவை நெடுமையாகும்” என்னக்கடவதிறே. முகங்கொடாமையிலே ஒருப்பட்டிருக்குமாப்போலே, வார்த்தை சொல்லாமையிலும் ஒருப் பட்டிருக்கவேணுமோவென்றபடி. (இதிலும்)-வார்த்தைசொல்லுகிற விதிலும். ஸம்ச்சலேஷமில்லாவிட்டால் வார்த்தைதான் சொல்ல வொண்ணாதென்றபடி. “அவன் வார்த்தை சொல்லுகிறானில்லை” என்றதுக்கு இச்சலோகம் ஸம்வாதமானபடி எப்படியென்ன; அரு ளிச்செய்கிறார் (இங்குமிவற்றுக்கிறேயித்யாதி.)

பதவுரை:—வேங்கடத்தை—திருமலையை, பதி ஆக—இருப்பிடமாகக்கொண்டு, வாழ்வீர்கள்—வாழ்கின்றவையாயும், மதம் யானே போல்எழுந்த—மத்தகஜம்போலே செருக்கிக்கிளர்ந்தவையாயுமுள்ள, மாமுகில்காள்—காளமேகங்களே! பாம்பு அணையான்—சேஷசாயியான, எம்பெருமானுடைய, வார்த்தை என்னே—வார்த்தையானது யாது?, தான்—“அவ்வெம்பெருமானுன், என் னும்—எப்போதைக்கும், கதி ஆவான்—ரக்ஷகனாயிருந்துவைத்து, கருதாது—(தன் ஸ்வரூபஹானியை) நினையாமல், ஓர் பெண் கொடியை—ஒருபெண்பிள்ளையை, வதைசெய்தான்—கொலைபண்ணினான்” என்னும் சொல்—என்கிற சொல்லை, வையகத்தார்—இப்பூமியிலுள்ளவர்கள், மதியாரே—மதிக்க மாட்டார்களோ?

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள்) 129 “एष ह्येवानन्दयाति” (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிற படியே அவன் ஆநந்தித்துத் திரிகிறிகோளன்றோ நீங்கள். (மாமுகில்காள்) ஒருவிபூதியாக 115 “अहमन्नमहमन्न” (அஹம்நம்மஹ்மந்ம்) என்று-அறுபவத்தாலே களிக்குமாப்போலே, நீங்களும் திரள் திரளாக அறுபவித்து வர்த்திக்கிறிகோளன்றோ? (வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்) வந்தேறிகளாய்த் திருநாள் ஸேவித்துப் போவாரைப்போலே போராடே, அக்கே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுவதே! நீங்கள்—சேறுதோய்ந்து கழுவினவர்களன்றிக்கே, முக்தரைப் போலன்றிக்கே, நித்பலித்தரைப்போலேயாய்த்து. அங்குத்தை வர்த்தநத்தையிறே வாழ்வாகச்சொல்லுகிறது. இரண்டாற்றுக்கும் நடுவில் வாஸப்போலே. || “நல்லர்கள் வாழும் நளிரரங்கம்” என்னக் கடவதிறே. † “பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ” “இன்னக்கெடுப்பாயோ?”

ஒன்பதாம் பாட்டு. (மதயானையித்யாதி) கீழ்-முழுக்ஷாக்களில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லி, முத்தரில் வ்யாவ்ருத்தி(சேறுதோய்ந்தித்யாதி.) “வேங்கடத்தைப் பதியாக உடைத்தானகயே வாழ்வு” என்றார்-கீழ் “வேங்கடத்தைப் பதியாகப்பெற்று பகவத்ப்ராவண்யமாகிய வாழ்வை உடையீர்கள்” என்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, தத்ப்ரதிகோடியையும் காட்டுகிறார் (பலநீகாட்டி யித்யாதி.) (வர்த்தநத்தையிறே.) “வாழ்ச்சியாக” என்று பூரிப்பது. அன்றிக்கே, இப்படி வர்த்த

|| ௪௪--திரு (11-5). † திருவாய் (6-9-9).

என்கிறபடியே - இதரவிஷயப் ப்ராவண்யம் விநாஸஹதுவாயிருக்கும்; பகவத்ப்ராவண்யம் வாழ்வாயிருக்கும். (பாம்பணையான் வார்த்தை யென்னே) படுக்கைத் தலையில்சொல்லும் வார்த்தைகள் அந்தரங்கர்க் குத் தெரியுமிறே. (க்தியென்றும் தானுவான்) 130 “देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतं। सर्वदा” (தேவாநாம் தானவாநாஞ்ச ஸாமான்ய-மதிதைவதம்! ஸர்வதா) என்கிறபடியே-அல்லேனென்றும் ஆவேனென் றும் சொல்லும் இவணைப்போலன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஒருபடிப் பட்டேயிருக்குமாய்த்து அவன். || “ஆள்பார்த்துழிதருவாய்” என்கிற படியே. (கருதாது) தனக்கு வருகிற ஸ்வரூபஹாரியை புத்தி பண்ணுதே. (ஓர் பெண்கொடியை வதைசெய்தானென்னும் சொல்) ஓர் கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும் கொடியைத் தரையிலேயிட்டு வைக்கையாவது-வதிக்கையிறே. 131 “न च सीता त्वया हीना” (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா) பகவத் விச்வேஷமும் வதமும்-பர்யாயங்காணும். (வையகத்தார் மதியாரே) அத்தலையில் ஸத்பாவத்தாலே இத்தலையில் ஸத்தையென்னுமது போய்த்தே. ஒருக்கால் முடிந்தார்க்கு இருக் கால் முடியவேண்டாவே? இனி நாட்டார் தம்மை ரக்ஷகரென்று விரும்பார்களென்று சொல்லுங்கோள். †தந்தாம் அழிந்தாலும் அத் தலைக்கு வருமவத்யம் பரிஹரிக்கும் § குடியிறே.

பத்தாம் பாட்டு

நாகத்தினனையாணை நன்னுதலாள்நயந்துரைசெய்
மேகத்தைவேங்கடக்கோன் விடுதுதில்விண்ணப்பம்
போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்கோதைதமிழ்
ஆகத்துவைத்துரைப்பாரவர் அடியாராகுவரே.

நத்தைக்கொண்டாடுகைக்கு ஏற்றமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பல ரீ காட்டியித்யாதி) என்னுதல். ஏகதேஸுவாஸத்தாலே (அந்த ரங்கர்) என்கிறது. அன்றிக்கே, அங்குத்தை வர்த்தநத்துக்குமடி - பகவத் ப்ராவண்யமாகையாலே, ஏகார்த்தமாகவுமாம். (தேவர்கள் அல்லேனாலேனென்னை)-தேவத்யத்தவத்துக்கு உடன்படுகையும், படாமை யும். (இவணைப்போல்) என்றது-சேதனை. “வையகத்தார் மதியாரே” என்றதுக்கவதாரிகை (அத்தலையிலித்யாதி.) “இன்றியமையாமை”

† (பா) தந்தாமையிழந்தாலும் § (பா) குடியோ!.

பதவுரை—நல் நுதலாள்—விலகூணமான முகத்தையுடையளாய், போகத்தில் வழுவாத புதுவையார் கோன்கோதை—பகவதபவத்தில் குறையாதவரான பெரியாழ்வாருடைய மகளான ஆண்டாள், நாகத்தின் அணையான் வேங்கடக்கோணை—திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையனான திருவேங்கடமுடையானை, நயந்து—ஆசைப்பட்டு, உரைசெய்—அருளிச்செய்ததாய், மேகத்தை விடுதூதில் விண்ணப்பம்—மேகத்தைத் தூதுவிடுவதாக அமைந்தவிண்ணப்பமாகிய, தமிழ்—இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை, ஆகத்துவைத்து—ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக் கொண்டு, உரைப்பாரவர்—ஒதவல்லவர்கள், அடியார் ஆகுவர்—எம் பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியப்பண்ணப்பெறுவர்கள்.

வ்யா;—நிகமத்தில், (நாகத்தினணையானை) நீங்கள் சென்றறிவிக்கு மித்தனையே வேண்டுவது; அத்தலையிலொரு குறையில்லை; நம்வரவுக்குறுப்பாகப் படுக்கைபடுத்துச் சாய்ந்துகிடந்தான். (நன்னுதலாள்) அப்படுக்கையிலே துக்கத்தேறத்ததும் அவயவஸோபையை உடையவள். (நயந்துரைசெய்—விண்ணப்பம்) ஆசைப்பட்டுச் சொன்ன விண்ணப்பம். (மேகத்தை வேங்கடக்கோண் விடுதூதில் விண்ணப்பம்) ராமாவதாரத்தில், ஐந்தாவ்யாகாரண பண்டிதனைத் தூதாகவிட்டது; இங்கு, திருமலையிலே மேகங்களைத் தூதாகவிடாநின்றாள்; இதுவே வாசி. அங்கு நின்றும் வந்தாரையே விடுகை இரண்டிடத்திலும் ஒக்கும். அவ்வவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி, திருமலையிலே வந்து தூதுவிடுவாராரோ என்று அவஸரம் பார்த்து இரா நின்றனாய்த்து.

என்கிற ந்யாயத்தாலே, தானுண்டானால் என் ஸத்தையுமுண்டென்கிறது. (போய்த்தே) இனி முடியுமத்தனையன்றோ? “ஒருக்கால் முடிந்தால் இருக்கால் மட்டு முடியவேண்டா” என்று வாக்கிய தாத்பர்யம். குடியோ!—குடியன்றோ என்றிடுபாடு.

பத்தாம் பாட்டு. (நாகத்தினணையித்யாதி) விவரணம் (நம்வரவுக்கித்யாதி.) “வேங்கடக்கோண்” என்கையாலே வ்யாவ்ருத்தியும் காட்டுகிறார் (அவ்வவதாரத்திலித்யாதி). விபவம்—சாடு;—அவதாரம் அர்த்தம்; ஐஸ்வர்யம்—தவநி. “துதல்”—நெற்றி. “நயந்து”—ஆசைப்பட்டு. “உரைசெய்” உரைக்கப்பட்ட. “ஆகம்”—நெஞ்சு. இத்தைப் புருஷார்த்த

(போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதைதமிழ்) பகவத் போகத்தில் ஒன்றும் தப்பாதபடி எல்லாவகையாலும் அநுபவித்த பெரியாழ்வார் வ யி ற் றி ற் பிறப்பாய்த்து-இவ்வாசைக்கு ஊற்று. விபவமுண்டானவன்று துடங்கி போகத்திலே அந்வயித்தவரினே பெரியாழ்வார்; † “கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” என்று துடங்கி அநுபவித்தவரினே-இது அப்யஸிக்கைக்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில்; (ஆகத்து வைத்தரைப்பாரவர்) “ஒருத்தி ஒரு விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் படுப்பாடென்!” என்று அநுஸந்தித்துச் சொல்லவல்லவர்கள். (அடியாராகுவரே) மேகங்களைத் தூதுவிட வேண்டாதே, இவள்தான் மேகங்களைத் தூதுவிட்டவதுவே ஹேதுவாக இவளாசைப்பட்ட † கைங்கர்யத்தைப்பெற்று வாழப்பெறுவர். “ஸோஷத்வம் த்யாஜ்யம்” என்றிறே புறம்புள்ளார் நினைத்திருப்பது; ஸோஷத்வம் புருஷார்த்தமென்று கேட்கலாவது—இவ்வாழ்வார்கள் பக்கலிலையினே. அபிமதவிஷயத்தில் தாஸ்யம் போகமாயிருக்குமினே; இதரவிஷயங்களில் ஸோஷத்வமினே கழிக்கிறது;-வகுத்த விஷயத்தில் ஸோஷத்வம் உத்தேஸ்யமாகக்கடவது. அந்யஸோஷத்வமாய்த்துத் தவிர்க்கிறது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.
எட்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

மாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (ஸோஷத்வமித்யாதி.) “सेवा श्ववृत्तिः” (ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:) என்று த்யாஜ்யமன்றோ, அடியாரென்கை புருஷார்த்தமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸோஷத்வம் புருஷார்த்தமித்யாதி.) ஆனால் ஸோஷத்வம் து:கரூபமாயிராதேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “सर्वं परवशं दुःखं” (ஸர்வம் பாவஸம்து:கம்) என்றும், “तां परिवर्जयेत्” (தாம் பரிவரஜயேத்) என்றும் நிஷேதிக்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதர விஷயங்களிலித்யாதி.) விவரணம் (வகுத்த விஷயத்திலித்யாதி.)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

† (பா) கைங்கர்யத்திலே அதிகரிக்கப்பெறுவர்.

சிந்துரச்சேம்போடி ப்ரவேஸம்.

அவ.—132 “प्राणानामपि सन्देशो मम स्यात्” (ப்ராணாநாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாத்) என்னும் தசையாய்த்து கீழ்கின்றது; அத்தையதன்னை அங்குச்சென்றறிவிக்கைக்கு ஆள்பெற்றதிறே அங்கு. அங்ஙனப்போய் அறிவிக்கைக்கும் ஒருவரின்றிக்கே, “போயறிவிக்க வேணும்” என்று சொன்ன மேகங்களுற்போகாதே, நின்றவிடத்திலே நின்று வர்ஷித்தன; அத்தாலே அக்காலத்துக் கடைத்த பதார்த்தங்க ளடங்கலும் அருப்பிற்று; அவர உபக்ரமிப்பனவும் கழிய அவர்வன வுமாய், அவைதான் செவ்விபெற்று, திருமேனிக்கும் அவயவ ஸோபைக்கும் ஸ்மாரகமாய்க் கொண்டு, கண்டதடங்கலும் பாதகமாகி றதாய், சிலபாதிக்கைக்கு ஒருப்பட்டபடியாய்த்து—இத்திருமொழி. அதுதான் போய்முறுகி ப்ராணன்கள் கொண்டு ஜீவிக்க அரிதாம்படி யான வளவாய்த்து மேலில் திருமொழி. ஆக, இரண்டுங்கூட || இன்னுயிர்ச்சேவலினுடைய அவஸ்தையாய்ச் செல்லுகிறது.

முதல் பாட்டு

சிந்துரச்சேம்போடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும்
இந்திரகோபங்களே எழுந்தும்பரந்திட்டனவால்
மந்தரம்நாட்டி அன்றுமதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட
சுந்தரத்தோளுடையான் சுழலையில்நின்றயதுங்கொலோ?

பதவுரை:—திருமாலிருஞ்சோலை எங்கும்—திருமாலிருஞ் சோலையில் பார்த்தபார்த்த விடமெங்கும், இந்திரகோபங்கள்—பட்டுப்பூச்சிக ளானவை, சேம்—சிவந்த, சிந்துரம் போடிபோல்—லிந்துரப்பொடி போல, எழுந்து—மேலெழுந்து, பரந்திட்டன—பாவிக்கிடக்கின்றன; ஆல்—அந்தே!; அன்று—(கடலைக்கடைந்து அமுதமளிக்கவேணுமென்று தேவர்கள்சரணம்புகுந்துவேண்டின) அக்காலத்திலே, மந்தரம்—மந்தரமாலையை, நாட்டி—(பாற்கடலில் மத்தாக) நாட்டி, (கடல் கடைந்து) கொழு மதுரம்—மிகவும் மதுரமான, சாறு—அம்ருதாஸம் போன்றபிராட்டியை, கொண்ட—ஸ்வீகரித்த, சுந்தரத்தோளுடையான்—ஸ்ரீ ஸுந்தர பாஹுநாதனுடைய, சுழலையில்நின்ற—சூழ்வலையில்நின்றும், உய்தும் கொல்—பிழைப்போமோ?.

வ்யா:—முதற் பாட்டு. (சிந்தாச்செம்பொடியித்யாதி) திருமலையைக்கண்ணாலே கண்டாகிலும் தரிப்போமென்றால் அதுவுக்கூட அரிதாம்படியாவதே! நம்தஸையிருந்தபடியென்!” என்கிறான். “அவன் நாட்டில் குன்றுங்கொடியவோ ஒன்றும் தோன்றா” என்பர்களிறே;-அவன்நன்னைக் காணப்பெறாவிட்டால் நாட்டில் மலைகளும் தோன்றாதொழிய வேணுமோ வென்ன நிற்பர்களாய்த்து. அவன் வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக்கண்டாகிலும் தரிப்போமென்று பார்த்தால் அதுவும் அரிதாம்படியாய் விடுவதே! (சிந்தாச்செம்பொடிப்போல்) ஒரு மத்தகஜம்போலேயாய்த்துத் திருமலை. † அது வலிந்தரிதமானப்போலே இராநின்றதாய்த்து இவைவந்து பார்பின போது. மத்தகஜத்துக்குத் துவருட்டிணப்போலே இராநின்றதாய்த்து. (திருமாவிருஞ்சோலையெங்கும்) ஜகத்தெல்லாமென்றபடி. ஜகத்தாவது-

அரு:-சிந்தாச்செம்பொடி ப்ரவேஸோ(அங்கு)-பிராட்டிக்கு. கீழ் மேகங்களைத் தூதுவிட்டாளாய் நின்றது; அவை அக்காலத்தில் வர் ஷித்து மறைந்தது. அவ்வர்ஷத்தால் உத்பந்நமான பதார்த்தங்க ளடைய இவளுக்கு பாதகமாய் * இன்னுயிர்ச் சேவலின் அவஸ்தை யாய்ச் செல்லுகிறது மேலிரண்டு திருமொழி.

முதற்பாட்டு. (சிந்தாமித்யாதி) (கண்ணாலே கண்டாகிலும் தரிப்போம்) என்றது-அவன் ஸம்பந்தமுடையதன்றோ என்று கண்ணாலே கண்டாகிலும் தரிப்போமென்றொன்றபடி. (நம் தஸையிருந்தபடி)-நர்முடைய பாக்யஹாநியிருந்தபடி. விரஹிணிகளுக்கு நாயகனுடைய தேஸத்தில் மலை அபேக்ஷிதமாயிருக்குமோவென்ன; அபேக்ஷிதமென்னுமத்தைத் தமிழர் துறையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நாட்டிலித்யாதி.) எடுத்த வசநத்துக்கார்த்தம் (அவன்நன்நையித்யாதி.) கீழ்-திருமலையைக் கண்டு தரிக்கைக்கு ஹேது-ஸம்பந்த மென்றருளிச்செய்தாராய், தத்ஸமாரகத்வேந என்று ஹேத்வந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் வடிவுக்கித்யாதி.) (அரிதாம்படியாய் விடுவதே) அதாவது-இந்திர கோபங்கள் மறைக்கையாலே என்றபடி. “சிந்தாம்”-சாதிவிக்கம். “செம்மை”-அழகு. சிந்தாம்” என்று - ஆனை. (துவருட்டுகை)- அந்தப் பொடியை அதின் மஸ்தகத்திலே பூசுகை. கீழ்வாக்யத்துக்கு விவரணம் (மத்த கஜத்துக்கித்யாதி)

† (பா) அதில் துவர் விஸ்நுதமானப்போலே

கண்ணுக்கு விஷயமாயிருப்பதொன்றிறே; இவள்கண்ணுக்கு விஷயம் திருமலையொழிய இல்லையாய்த்து. (சிந்தரம்)-சிவப்பு. (செம்மை)-அழகு.|| “சிந்தாமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல்” என்னக்கடவதிறே.

(இந்திரகோபங்களே) 133 “प्राकारा वानरीकृताः” (ப்ராகாரா வானரீக்ருதா:) என்னப்பெற்றதில்லை; லங்கையடங்க ராக்ஷஸரேயாயிருக்குமாப்போலேயாய்த்து. (எழுந்தும் பார்த்திட்டனவால்) 134 “एषैवा-शंसते लङ्का” (ஏஷைவாஸம்ஸதே லங்காம்) என்னுமாப்போலே, பூமியிலே தோற்றுவன சிலவும், ஆகாஸத்திலே எழும்புவன சிலவும், நாஸடியிட்டுமேலே விழுந்தாப்போலே இருப்பன சிலவுமாயிரா நின்றனவாய்த்து. § “இந்திரகோபங்களென்பெருமான் கனிவாயொப்பான் சிந்தும்புறவில்” என்கிறபடியே-திருவதரத்தில் பழுப்புக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றதாய்த்து.

(மந்தரநாட்டி) ஒருவர்பக்கலிலேயொன்று கொள்ளப்புக்கால் பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றும் தொங்காதபடி கொள்வானொருவனுய்த்து. மந்தர பர்வதத்தைக்கொடுவந்து கடலின் நடுநெஞ்சிலே நட்டுநெருக்கி, தானே அகவாயிலுள்ளது காட்டிக் கொடுக்கும்படி

கீழே அவன் ஸம்பந்தங்கொண்டும் திருமலையைக் கண்டு தரிப்போமென்றால் அது செய்யவொண்ணாதபடி இந்திரகோபங்கள் மறையாநின்றதென்றார்; அன்றிக்கே, இந்திரகோபங்கள் அவனுடைய திருவதரத்துக்குப் போலியான ஆகாரத்தாலே நலியாநின்றதென்று அர்த்தார்தரம் விவக்ஷித்து, ஆனால் இந்திரகோபங்கள் அதரத்துக்குப் போலியாய் நலிகிறதாகில் ஜகத்தில் இந்திரகோபங்களுக்கும் பாதகத்வமுண்டே. ஆனபின்பு, ஜகத்தில் “இந்திரகோபங்கள் நலிகிறது” என்னுதே “திருமாலிருஞ் சோலையெங்கும்” என்று விசேஷிப்பாநென்னென்ன (திருமாலிருஞ் சோலையெங்கும்-ஜகத்தெல்லாமென்றபடி) என்கிறார்; அதவா, வர்ஷாகாலத்தில் ஜகத்தெல்லாம் இந்திரகோபங்கள் பார்திராதோ, “திருமாலிருஞ் சோலையெங்கும்” என்பாநென்னென்கிற ஸங்கையிலேயாகவுமாம். “சிந்தரம்” என்றதுக்கர்த்தார்தரம் (சிவப்பென்று.) அவதாரணர்த்தத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் “प्राकारा” (ப்ராகாரேத்யாதி). அது உலகாலே சூழுகையன்றிக்கே பாதிகுலையாய்த்து என்றபடி. இது கீளம்பினதெப்படியென்ன

|| பெரியாழ்-திரு (3-4-6). § ஷு (4-2-9).

கடைந்தாய்த்து வாங்கிற்று. 135 “மந்ரமூடவாத” (மந்தரமூடவாத) இது யாதி. ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாத பெரியதத்வங்கனையும் கலக்கி அவர்கள் பக்கலுள்ளது கொள்வானொருவன். ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தாலே “நம்மை வந்து மேலிட்டழிக்கையாவதென்?” என்றிருந்தாள் போலே காணுமிவள்தான். (மதூரக்கொழும் சாறுகொண்ட) தான் கொண்டப்ரயோஜனத்தைக் குறித்து, அல்லாதார் கொண்டப்ரயோஜனமாக நினைத்த உப்புச்சாறு-கடலில் ஜலத்தோபாதிபிறே. விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்டவனுய்த்து.

(சந்தரத்தோளுடையான்) நெருக்கினையாகிலும் கைவிடவொண்ணாதாய்த்துத் தோளழகிருப்பது. (சுழலையில் நின்றய்துங்கொலோ) அவன் நம்மைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளப்பார்த்த சுழலையாய்த்து இம்மேகஸ்ருஷ்டி. அத்தைத்தப்பி உஜ்ஜீவிக்க வல்லோமாவோமோ? 136 “மேயோதயஸ்ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்தி:” (மேகோதயஸ்ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்தி:) என்னக்கடவதிறே. ஒருமஹாபாஹு, நம்மை அகப்படுத்துகைக்குப்பார்த்தவைத்த வலையை நாம் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கை என்று ஒருபொருளுண்டோ? இனி முடிந்துபோமித்தனையன்றோ?

அருளிச்செய்கிறார் “एवैव” (ஏவையேத்யாதி.) நானொருவனுமே லக்கையை ஸேனையோடே ஸம்ஹரிக்கிறேனென்று கிளம்புமாப் போலே என்றபடி. (ராக்ஷஸரையா யிருக்குமாப்போலே) என்றபாதகத்வம் எவ்வழியாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்திரகோபங்களெப்பெருமானித்யாதி). கடைந்தானோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் “मन्त्रमूढ” (மந்தரமூடத்யாதி.) இப்போது கடல்கடைந்தத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரால் கலக்கலித்யாதி.) இத்தால்-தான் மதித்திருந்த ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தையும் போக்கி, தனக்குள்ளத்தையும் கொண்டமை தோற்றச்சொன்னுளென்றபடி. (தான்கொண்ட) பிராட்டியைப் ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு கடலில் அம்ருதத்தை அவன் ப்ரயோஜனமாக நினைக்க அந்த உப்புச்சாறு கடலில் ஜலத்தோபாதியாய்த்தென்றபடி. அம்ருதம் ஜலமென்னுற்படி பிராட்டி அம்ருதமாயிருப்பாளாவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விண்ணவரித்யாதி.) நெருக்கினையாகிலும் என்றது-நோவுபடவிட்டானையாகிலும் என்றபடி. மேகம் அவன் ஸ்ருஷ்டியாவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “मेघोदय:” (மேகோதய இத்யாதி.) “சுழலை”-சூழ்வலை.

இரண்டாம் பாட்டு

போர்க்களிறுபொரும் மாலிருஞ்சோலையம் பூம்புறவில்
தார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவள்கைகாட்டுகின்ற
கார்க்கொள்படாக்களின்னு கழறிச்சிரிக்கத்தரியேன்
ஆர்க்கிடுகோ? தோழி! அவன்தார்செய்தபூசலையே.

பதவுரை:—போர் களிறு—போர்செய்வதையே தொழிலாகவு
டைய யானைகள், பொரும்—பொருது விளையாடுமிடமான, மாலிருஞ்-
சோலை—திருமாலிருஞ் சோலையலையினுடைய, அம் பூ புறவில்—மிகவு
மழகிய தாழ்வரைகளிலே, தார் கொடி முல்லைகளும்—அரும்புகளை
யுடையகொடி முல்லைகளும், தவளம் கை—(அழகருடைய) வெளுத்த
புன்கிரிப்பை, காட்டுகின்ற—நனைப்பூட்டா நின்றன; (அன்றியும்)
கார் கொள்—சினைகொண்ட, படாக்கள்—படா என்னுங்கொடிகள்,
நின்ற—பூத்துநின்ற, கழறிச் சிரிக்க—எமக்கு நீ தப்பிப்பிழைக்க
முடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டேசிரிப்பது போலமலர,
தரியேன்—(அதுகண்டு) தரிக்கமாட்டுகின்றிலேன்; தோழி—எனது
உயிர்த்தோழியே! அவன் தார்—(நாம் ஆசைப்பட்ட) அவனுடைய
தோள்மாலையானது, செய்த—உண்டுபண்ணின, பூசலை—பரிபலத்தை,
ஆர்க்கு இடுகோ—யாரிடத்து முறையிட்டுக் கொள்வது?.

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (போர்க்களிறுபொரும் மாலிருஞ்
சோலை) களிறுகள் களிக்குமராய்த்து; பிடியேயாய்த்து உறவுகிறது.
ஆனைகள் திருமலையிலே கரைபொருது திரியாநிற்குமாய்த்து; அழகி
தாகப்பூத்த பர்யந்தங்களிலே. (தாரித்யாதி) அழகிதாகப்பூத்த
முல்லைக்கொடியானது ஸம்போகத்தினுடைய உபோத்யாதத்தில் அவ
னுடைய மந்தஸ்யிதத்துக்கு ஸ்மாரகமாகா நின்றதாய்த்து. விஜாதி
யராய் நம்மை கலையப்பேற்றோமோ?.

(காரித்யாதி) சினைகொண்ட படாக்களானவை எங்குமொக்க
முட்டாக்கிடப் பூத்துக் கிடந்தபோது ஸம்சலேஷம்போய் உம்மஸ்தக

இரண்டாம் பாட்டு. (போர்க்களிறித்யாதி) “போர்க்களிறு”—யுத்
தோர்முகமான யானை. “கார்”—சினை. “படா”—புஷ்பவிறோஷம். (விட்
டுச்சிரிக்க)—பெரியஹாஸம்பண்ண. தோழியிருக்க, “ஆர்க்கு” என்பா
னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோழிதானித்யாதி.)

ரஸமாய், பின்னை ஒருதலையில் பேற்றக்கு விட்டுச் சிரிக்குமதுக்கு
ஸ்மாரகமாகாசின்றதாய்த்து. (ஆர்க்கிடுகோதோழி அவன் தார்
செய்த பூசலையே) நாம் அவன் தோளிலிட்டமாலையை ஆசைப்பட்டு
அது விளைத்த மஹாபாரதத்தை யார்க்குச் சொல்லுவோம்? தோழி
தான் இவளுக்கு முன்னே மோஹித்துக் கிடந்தாள்; இவளிடமுக்கு,
இவளுக்கு முன்பே தறைப்பட்டாளாய்த்து அவள். † “எம்மில்
முன்னவனுக்கு மாய்வராலோ” என்னுமாப்போலே, லாபா லாபங்கள்
இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்கையாலே நீ எனக்கு முன்னே நோவு
படா சின்றாய்; என்னொற்றாமையை உனக்குச்சொல்லி தரிக்கப்பெறு
கிறிலேன்; இனி இது கொடுகாரியமின்றிக்கே, புறம்பே அந்யபாராய்
இருக்கிறவர்களுக்குச் சொல்லவோ நான்?

முன்றும் பாட்டு

கருவிளையோண்மலர்காள்! காயாமலர்காள்! திருமால்
உருவொளிகாட்டுகின்றீர் எனக்குய்வழக்கொன்றுரையீர்
திருவிளையாடுதிண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி
வரிவளையில்புகுந்து வந்திபற்றும்வழக்குளதே.

பதவுரை:—ஒண்—அழகிய, கருவிளை மலர்காள்—காக்கணம்
பூக்களே! காயாமலர்காள்—காயாம்பூக்களே! (நீங்கள்) திருமால்—
பிராட்டியின் கூடிய எம்பெருமானுடைய, உரு ஒளி—திருமேனியின்
நிறத்தை, காட்டுகின்றீர்—நினைப்பூட்டாநின்றீர்கள்; எனக்கு—(அதனை
நினைத்துவருந்துகின்ற) எனக்கு, உய்வழக்கு ஒன்று—பிழைக்கும்
வனையொன்றை, உரையீர்—சொல்லுங்கள்; திருவிளையாடு—பெரிய
பிராட்டியார் விளையாடுமிடமான, திண்டுதோள்—திண்ணிய திருத்
தோளையுடையரான, திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி—அழகர், இல்புகுந்து—
(எனது) வீட்டினுள்புகுந்து, வரிவளை—(எனது) அழகியவளைகளை,
வந்திபற்றும் வழக்கு உளதே—பலாத்காரமாகக்கொள்ளை கொண்டு
போவதும். நியாயமோ?

வ்யா:—முன்றும் பாட்டு. (கருவிளையித்யாதி) கருவிளையினு
டைய அழகியமலர்காள். (கருவிளை)—காக்கணம். (காயாமலர்காள்
திருமாலித்யாதி) பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமாய்க் கலந்திருந்த

† திருவாய் 9-9-5.

போது தன்னிறம் பெற்றிருக்கும் போதைப் புகரைக்காட்டா நின்று
கோள். (எனக்கு) என்றும் அவனாய் அவன் கார்யமே செய்து
தலைக்கட்டப்பார்க்குமித்தனையோ? இருவராளுல் நொந்தாரை 'ஐயோ!'
என்னவேண்டாவோ? "ஸர்வேச்வரன் கருத்தைப் பிண்டெல்ல
வேண்டாவோ எல்லார்க்கும்" என்றிரா நின்றனவாய்த்து அவை.

நஞ்சியர், ஸுந்தரபாண்டிய தேவரைக் கண்டிரா நிற்கச்செய்தே,
138 "गुणैर्दशरथोपमः" (குணைர்தஸரதோபம:) என்கிற விடத்துக்கு—
"பிறந்துபடைத்த குணங்களும் ஸ்வாபாவிக குணங்களுமெல்லாங்
கூடினாலும் † அரையட்டையாய், சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என்னப்
போருமித்தனை" என்றருளிச்செய்ய; அதனைக்கேட்டு "பரமபுருஷ
னுக்கு ஒருவன் வயிற்றிலே பிறந்து ஒரேற்றமுண்டாகவேணுமோ?
அவன் பிறக்கையாலே அக்குடி தனக்கும் ஏற்றமாயித்தனையன்றோ?"
என்றானும். நாம்போன ஸமாதி இவனறிந்திலனென்று ‡ பார்த்து,
"அதெல்லாங்கிடக்க; பரம புருஷன் என்னுட்படி எந்தான்!"
என்றாராம்; ஸ்ரீசிபிஷணுழ்வானை ப்ராஸங்கித்தவாதே, "சிபிஷணு
தான் அழகிதாகச்செய்தான்! ஆபத்ஸமயத்திலே ப்ராதாவைவிட்டுப்
போந்தானே" என்றானும்; எல்லாவற்றையும் விட்டுக்கொடுக்க
வொண்ணாதென்று, "பிதாவும்ஜ்யேஷ்டனான ப்ராதாவும் சேரப்
போந்தவன்று ப்ராதாவை அறுவர்த்திக்கக்கடவன்; பிதாவோடே
அவன் விரோதித்தவன்று ஜ்யேஷ்டனென்று பாராதே பிதாவை
அறுவர்த்திக்கவேணும்" என்றருளிச்செய்தார். 139 सर्वेषामेव लोकानां
पिता माता च माधवः" (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச
மாதவ:) லோகத்துக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதனிதே ராவணனும்.

மூன்றும் பாட்டு. (கருவியையித்யாதி) (இருவராளுல்)-தானுவனு
மானால். அவைதான் பாதிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(ஸர்வேச்வரனியத்யாதி.) பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாகக் கலந்த
போது தன்னிறம் பெற்றிருக்குமென்றத்தைப் பிடித்து.

அப்படி அவளாலே தனக்கு நிறமாப்படியிருக்குமோவென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (நஞ்சியரித்யாதி.) இவள்கினைவும் பூக்கள்கினைவும்
வெவ்வேறுபிறந்ததுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார்
(நஞ்சியரித்யாதி.) ராஜா, "ஸர்வாதிகனுவனை தஸரதற்கு ஸமமா

† (பா) மார்மட்டமாய்; ‡ (பா) "வாராய்

(உய்வழக்கு) முடிக்கும் வழக்கேயோ நீங்கள் கற்றது? உஜ்ஜி
விக்கும் வழக்குசொன்னாலாகாதோ? “நீ அஞ்சாதீதென்று, நாங்கள்
மறைய நிற்கிறோம்” என்று ஒருவார்த்தை சொன்னாலாகாதோ?
பூப்போலே வந்து புலிபானிகேள்! (ஒன்றுரையீ) இவையே
சைதந்யம் பெற்று ஒருவார்த்தை சொன்னால், அது கேட்டு [பின்பு
அவற்றைக்கொண்டு] தரிக்கவேண்டும் தஸுகாணும் இவள் தன்னது.

(திருவிளையாடியாத்) ப்ரணயியல்லாதானொருவனல்லன்; ஒரு
நத்தத்தில் பிறவாதானொருவனல்லன். ஒருரிலே பிறந்து வளந்தார்
வந்தியிடர்களிறே. (திருவிளையாடு திண்டோள்) பெரியபிரட்டி
யார்க்கு லீலார்த்தமாகச் சேன்குன்று சமைத்தப்போலையாய்த்துத்
திருத்தோள்களிருப்பது. (திருமாலிருஞ்சேலை நம்பி) ஆர் யர்கள்
இகழ்ந்த ம்லேச்ச பூமியிலுள்ளார்க்கு ஸுலபனாவன். அதுக்
குள்ளேயுண்டிறே ஸீலமும். (நம்பி) சொல்லிச் சொல்லாத குணங்
களால் பூர்ணனாய்த்து. (வரிவளையித்யாதி) தாமிருந்தவிடத்திலே
நாங்கள் சென்றோமாகில் எங்களை நலியப்படுத்தம்; நாங்களிருந்த
இருப்பிலே தாமேவந்து எங்களுடைய உயிர்நிலையறிந்து. (வந்தி
பற்றும்) எங்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, எங்கள் வளை கைக்கொள்
ளுகைக்கு வழக்குண்டோ? தாம் விருப்பின வளையென்று நாங்கள்
இக்கைக்கொண்டு தரிப்போமானால் இத்தையுங் கைக்கொள்ளுகைக்கு
வழக்குண்டோ? வழக்குள்ள விடத்திலேயன்றோ கைக்கூலிகொள்வது?
ஆனபின்பு எனக்கு ஜீவிகைக்கு ஒரு விரகு சொல்லிகொள்.

கச்சொல்லலாமோ?” என்று ஜீபரைக்கேட்க, ““आत्मानं मानुषमन्ये”
“ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே” என்று “தஸுரதன் மகன்” எனகிறதே
தமக்கேற்றமாக நினைத்திருக்கையாலே ஸமொன்னலாம்; ஸௌஸீல்ய
மன்றிக்கே பரமபுருஷத்வமுண்டோ, ஸீலகுணமுண்டானபோது
காண் பரமபுருஷத்வம்” என்று ஜீயருக்கு விவகை. நாம் போன
ஸமர்தி-நம் ஹ்ருதயம். (என்னென்றாராம்) அவனைக் கொண்டாடினா
ராம். (மார்மேட்டேயாம்)-அளவுபட்டுடையபடி. இவள் நேஷுபட
பூக்கள் அவனோடேகூடி நலிகிறதுக்கு ஒரைதிஹ்யமருளிச்செய்கியூர்
(ஸ்ரீவிபீஷணஸ்வானித்யாதி.) (எல்லாவற்றையும் விட்டுக்கொடுக்க
வொண்ணாது) என்றது-ராஜாவன்றோ என்று கீழ்விட்டிருந்தாப்
போலே, இங்கும் விட்டுக்கொடுக்கவொண்ணாதென்பபடி. (விரோ

நாலாம் பாட்டு

பைம்பொழில்வாழ்குயில்காள்! மயில்காள்! ஒண்கருவிளைசாள்!
வம்பக்களங்கனிகாள்! வண்ணப்பூவைநறுமலர்காள்!
ஐம்பெரும்பாதகர்காள்! அணிமாலிருஞ்சோலைநின்ற
எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கென்செய்வதே?

பதவுரை:—பைம்பொழில்வாழ்--பாரந்த சோலையில் வாழ்கின்ற, குயில்காள்-குயில்களே! மயில்காள்-மயில்களே! ஒண்கருவிளைகாள்—அழகிய காக்கணம் பூக்களே! வம்பக்களங்கனிகாள்—புதிய களாப் பழங்களே! வண்ணம் நறு பூவைமலர்காள்—அழகிய நிறத்தையும் பரிமளத்தையுமுடையகாயாப் பூக்களே! ஐ பெரு பாதகர்காள்—(ஆகிய) பஞ்சமஹாபாதகர்களே! உங்களுக்கு—உங்களுக்கு, அணி மாலிருஞ் சோலை நின்ற எம்பெருமானுடைய நிறம் என்செய்வது—திருமாலிருஞ் சோலையிலுள்ள அழகருடைய திருமேனி நிறமானது எதுக்காக?

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (பைம்பொழிலித்யாதி) பாரந்த பொழி விலே வர்த்திக்கிற குயில்காள்! உங்களுக்குச் சோலை நோக்கித்ருவா ரார்? (மயில்காளித்யாதி) ஏகதேஹாவாஸித்வமே ஹேதுவாக பாதக மாகாநின்றிகோலீ!; காதாசித்தகமாகப் பழுத்த களாப்பழங்கள் நலிகிறபடி. அழகிய நிறத்தையுடைய பூவைகாள்!. பஞ்ச மஹாபாத கரைப்போலேயாய்த்து நலிகிறது. (அணியித்யாதி) பாதகனுனைவன் வடிவைக்கொண்டு ரக்ஷகரான நீங்கள் என்செய்ய நலிகிறிகோள்? ஸோஷஸோஷிகளானால் ஸோஷபூதர் தங்களிலே ஒருமிடறாய் நின்று பிழைக்கவோண்டாவோ?; திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டி என்னை அநர்யார்ஹையாக்கினவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் என்செய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டிகோள்?

தித்தவன்று என்றது பிதாவை விரோதித்தவன்று என்றபடி. (பூப் போலே) என்றது-சாடு. (வந்தி)-சண்டை. “இல்புகுந்து-வரிவளை-வந்தி பற்றும்” என்றர்வயம். (வந்தி பற்றுக்கை) - பலாத்காரேண அபஹரிக்கை. தாழ்த்தாருக்கு முகக்கொடுக்கை யீ ல ம ன் றோ , ஸுலபனென்று ஸௌலப்யம் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அதுக்குள்ளே இத்யாதி.)

“இல் புகுந்து-வரிவளை-வந்திபற்றும்-வழுக்குளது” என்று அந் வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (தாமிருந்தவிடத்திலே இத்யாதி.) (உயிர் நிலை)-வளை. (கைக்கூலி)-சாடு. கையில் வளை-அர்த்தம்; பரிதாபம்-தவநி.

(பைம்பொழிலித்யாதி) பரமசேதநனோடு, சைதந்யமாத்ரமுடையாரோடு, அசேதநங்களோடு. வாசியற எல்லாருமொக்க பாதகரானால் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? பிரிந்தான் ஒருவனாய், பாதகர் பலருண்டானால் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? கலந்தார் பாதகராகையன்றிக்கே, அவ்வளவில் அவன்பிரிந்த ஸமயத்திலே முகங்காட்டி ஆஸ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவ நீங்கள் பாதகரானால் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? பிரிந்தானொருவனாய் பாதகனோடி பலவானாலும் பிழைக்கப்போமோ? (அணியித்யாதி) நலியாநிற்கிறவன் நிறத்தை ரக்ஷகரான நீங்கள் என்செய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டுகோள்? அவன் நிறத்தைத் தரப்புக்கால், “எங்களுக்கு இந்நிறம்வேண்டா” என்னவேண்டாவோ?

ஐந்தாம் பாட்டு

துங்கமலர்ப்பொழில் சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
சேங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்மேல்
தோங்கியவண்டினங்காள்! தோகுபூஞ்சனைகாள்! சுனையில்
தங்குசேந்தாமரைகாள்! எனக்கோர் சரண்சாற்றுமினே.

பதவுரை:—துங்கம்மலர் பொழில் சூழ்—ஒங்கின மலர்களையுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த, திருமாலிருஞ்சோலை—திருமாலிருஞ்சோலையில், நின்ற—நின்ற திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற, சேங்கட்கருமுகிலின்—செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையும் காளமேகம் போன்ற

நாலாம் பாட்டு.—(பைம்பொழிலித்யாதி) (தருவாரார்) “நான் முடிந்தால்” இதிலேஷ: “பைம்பொழில்வாழ்-மயில்காள்” என்றும் கூட்டுவது. பாதகத்தின் உறைப்பாலும், அவைதான் அஞ்சாயிருக்கையாலும், ரஸோக்தியாக (பஞ்சமஹாபாதகர்) என்கிறது. (ரக்ஷகரான நீங்கள்) என்றது-இவ்வளவில் வந்தாஸ்வலிப்பித்த வழியாலே ரக்ஷகரான என்றபடி. ஸ்வாபதேஸத்திலே தாத்பர்யாந்தாம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷஸேஷிகளித்யாதி.)

தாத்பர்யாந்தாம் அருளிச்செய்கைக்கு மீளவும் பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (பைம்பொழிலித்யாதி.) “எம்பெருமான்” என்கையாலே (பரமசேதநனோடு) என்றது. (சைதந்யமாத்ரம்)-சூயில், சூயில் மயில்களுக்கு பங்க்யந்தரேண விவரணம் அருளிச்செய்கிறார் (கலந்தாரித்யாதி.) “சூயில்காள்” என்ற பன்மைக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தானொருவனையித்யாதி.)

வடிவையுமுடைய எம்பெருமானுடைய, திரு உருபோல்—அழகிய வடிவம்போலே, மலர்மேல் தோங்கிய வண்டு இனங்காள்—மலர் மேல் தங்கியிருக்கிற வண்டுக்கூட்டங்களே! தொகு—நெருங்கியிருக்கின்ற, பூசனைகாள்—அழகியசனைகளே! சுனையில் தங்கு—அச்சனைகளில் உள்ள, செம் தாமரைகாள்—செந்தாமரைமலர்களே! எனக்கு—எனக்கு, ஓர் சரண் சாற்றியின்—ஒரு அடைக்கலம் சொல்லுங்கள்.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (துங்கமலரித்யாதி) ஒங்கின மலையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமாவிருஞ்சோலையிலே நின்ற. ஒருவரால் சென்றுப் பாவேயுரிக்க அரிதாயிருக்கை. 140 “नगोत्तमं पुष्पितमासाद” (நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத) ஆற்றமைகரைபுரண்டால் தீப்பாயவொருப்படுமாப்போலே. 128 “नेमान् पुष्पफलद्रुमान्” (நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந்) என்னும்படியாயிறே இவளுக்கிருக்கிறது. ராக்ஷஸீதர்ஸநத்தோபாதி கொடிதாயிராநின்றதாய்த்து இவளுக்கு இவற்றினுடைய தர்ஸநமும். (செங்கட்கருமுகில்) இந்நெருப்பைக் கடந்து புகவேணுங்காணும் அதுபவிக்க. அகவாயில் நீர்மை அடங்கலும் தெரியுமாய்த்துக் கண்ணில் தண்ணளியிலே.

(மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்) நெருப்பிலே கால் பொருந்துமாப்போலே இருக்கிறதிறே இவளுக்கு. குறைவற்றார் குறைவாளர் குறை தீர்க்கவேண்டாலோ? (தொகு) அதின்கீழில் நீர்-திருமேனிக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றது. (சுனையித்யாதி) அதில் பூத்த பூக்கள் திவ்யாவயவாதிக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றது. (எனக்கித்யாதி) தரம்புத்ரன் பீஷ்ம த்ரோணாதிகள் பக்கலிலேசென்று “உங்களை நான்கொல்லும் விரகு நீங்களே சொல்லவேணும்” என்றாப்போலே, பாதிக்கவொருப்பட்டு நிற்கிற இவற்றைப்பார்த்து, ‘நான் உங்களைத் தப்பி ஜீவிப்பதொரு விரகு சொல்லவல்லிகோளே?’

அஞ்சாம் பாட்டு.—(துங்கமலரித்யாதி) “மலர்ப்பொழில்சூழ்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவராலித்யாதி.) (ஒருவரால்)-விரஹிணிகளால். அப்படி விரஹிணிகளுக்குக் கிட்டப்போகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “नगोत्तमं” (நகோத்தம-மித்யாதி.) ஆனால் கிட்டலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆற்றமையித்யாதி.) தரிக்கைக்குடலாகக் கிட்டினுளென்றாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “नेमान्” (நேமாநித்யாதி.) எடுத்த ச்லோகத்

என்று கேட்கிறாள். “ஸ்ரிகண்டியை முன்னே நிறுத்துவது, வில்லைப் பொருகுகிறோம், கொன்றுகொள்” என்றாப்போலே ஒருவிரகு சொல்ல வல்லிகோளே? “நாங்களில்லாதவிடம் இன்னவிடம், அங்கேபோய் நீ ஜீவி” என்று ஒருபுகல் சொல்லவல்லிகோளே? இவை தனக்கொரு புகல் சொல்லவேண்டும்படி காணும் இவள் தான் புகலற்றபடி.

ஆறாம் பாட்டு

நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ் சோலைநம்பிக்கு நான்
நூறுதடாவில் வெண்ணெய்வாய்நேர்ந்து பராவிலைத்தேன்
நூறுதடாநிறைந்த வக்கார வடிசில் சோன்னென்
ஏறு திருவுடையா னின்றவந்திவை கொள்ளுங்கோலோ.

பதவுரை:—நாறு பொழில் நாரும்—பரிமளம் மிருந்தபொழில்கள் மணங்கமழாநிற்கப்பெற்ற, மாலிருஞ்சோலை—திருமாலிருஞ்சோலையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற,) நம்பிக்கு—எம்பெருமானுக்கு, நான்—அடியேன், நூறு தடாவில்—நூறுதடாக்களில்நிறைந்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, வாய்நேர்ந்து—வாயாலே சொல்லி, பராவிலைத்தேன்—ஸமர்ப்பித்தேன்; (இன்னமும்) நூறு தடா நிறைந்த—நூறு தடாக்களில் (நிறைந்த), அக்கார அடிசில்—அக்காரவடிசிலும், சோன்னென்—வாயாலே ஸமர்ப்பித்தேன்; இவை—இந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும், ஏறு திரு உடையான்—(நாட்செல்லநாட்செல்ல) ஏறிவருகிற ஸம்பத்தையுடையாரான அழகர், இன்று வந்து—இன்று எழுந்தருளி, கொள்ளும்கோல்—திருவுள்ளம்பற்றுவரோ?

தில், “नैवा पश्यति राक्षसः” (நைஷா பஸ்யதி ராக்ஷஸ்ய:) என்றத் தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸீதர்ஸநேத்யாதி.) (நெருப்பை) என்றது—கீழ்ச்சொன்ன புஷ்பிதமானபொழிலை. “இனக்காள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (குறைவற்றாரித்யாதி.) (அவிக்க)—தங்கள் தாபத்தை அவனவிக்க. (மலர்மேல் தொக்கிய வண்டினக்காள்) திருக் கண்களில் கருவிழிக்கு ஸ்மாரகமாயிராநின்றதென்று கண்டுகொள்வது. (கேட்கிறாள்) ஆற்றாமைபின் கனத்தாலே என்றபடி. (ஸ்ரிகண்டி)—நிர்வாணையான ஸ்திரீ. இவனேக்காணவே பீஷ்மார்க்கு முடிசைக்குக் காரணம். “अवस्थामा हतः” (அவத்தாமா ஹத:) என்றது—த்ரோணன் வில்லுப் பொருகைக்குக் காரணம்.

வ்யா:—ஆறும் பாட்டு. (நாறுநறும்பொழிலித்யாதி) சோலையில்
† பரிமளம் தன்னுடைய நாற்றத்தோடே கூடினாப்போலே ஊனும்
பூர்ணமாவது. குறைவற்றாரை வஸீகரிக்கும்போது வெண்ணெயாலே
வஸீகரிக்க வேணுப்போலேகாணும். (நாமதடாவில் வெண்ணெய்)
இடைச்சிகள் ப்ரார்த்திப்பது வெண்ணெய்யிருக்குமிறே (வாய்
நேர்ந்து) நினைவுமாதரத்தாலே போராடுதென்றிருக்கிறான். 141 “क्रिय-
तामिति मां वद” (கிரியதாமிதி மாம் வத) என்னுமாப்போலே இரா
நின்றதாய்த்து இத்தலைக்கு.

(நாமதடா நிறைந்த) பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்து வைத்தாள்;
கொடுத்தாளாகச் சொல்லக் கேட்டிலோம்; ப்ரார்த்தித்தவற்றை
இறுக்கை அஸ்ஸந்தாந ஜாதர்க்கு பரமிதே என்றுதாம் அமுது
செய்வித்தருளினாராம். 142 “अन्यत्पूर्णादिपं कुम्भादन्यत्पादावनेजनात्”
(அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பாதந்யத் பாதாவநேஜநாத்) என்கிற வஸ்து
வுக்கு “நாமதடா நிறைந்த” என்று இங்ஙனே போராச்சொல்லு
வானென்? என்று, நான் ஜீயரைக்கேட்டேன்; “திருவாய்ப்பாடியில்
ஐர்வரயத்துக்கு இதெல்லாங் கூடினாலும் ஒரு பூர்ணகும்பஸ்தாநீயம்”
என்றருளிச்செய்தார் என்றருளிச்செய்வார். பூர்வார்த்த நிஷ்டர்க்கு
இட்டவடி மாறியிட ப்ராப்தியில்லை; உத்தரார்த்த நிஷ்டர்க்கு
143 “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே
இருக்கவேணும். பூர்வார்த்தத்தை அறுஸந்தித்தால் 14 “तत्तस्य”

ஆறும் பாட்டு.—(நாறுநறும்பொழிலித்யாதி) “நாறுநறும்
பொழில்” என்று விஸேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (சோலையிலித்
யாதி.) (தன்னுடைய) என்றது-ஆண்டாளே. “நான்” என்றதுக்குத்
தாத்பர்யம் (இடைச்சிகளித்யாதி.) இத்தால்-அவன் ஸ்வபாவத்தாலும்
தன் ஸ்வபாவத்தாலும் வெண்ணெயை ப்ரார்த்திக்கிறுளென்றபடி.
141 “क्रियतामिति मां वद” (கிரியதாமிதி மாம் வத) என்று திருவுள்
ளத்தாலே நினைத்தவளவன்றிக்கே, “இன்னத்தைச் செய்யென்றருளிச்
செய்யவேணும்” என்று இனையபெருமாளுளிச்செய்தாப்போலே,
இவளுக்கும் மனோரத மாத்ரம் போராமல் வாயாலே சொல்லி ப்ரார்த்
திக்க வேணுமென்றபடி. (என்னுமாப்போலே இராநின்றதாய்த்து
இத்தலைக்கு) என்று பாடமாயிருந்ததாகில், யதாயோக்ய மர்த்தம்
கண்டுகொள்வது அப்போதும், தாத்பர்யம் இப்படியே பவிக்கும்.

† (பா) பரிமளமடைய

(தத்தஸ்ய) என்று-பிராட்டி இருந்தாப்போலே இருக்கவேணும்; உத்தரார்த்தத்தை அதுஸந்தித்தால் இனையபெருமானைப்போலே கண்ணுறங்க அவஸரமில்லை. (ஏறுதிருவுடையான்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஏறிவருகிற ஸம்பத்தையுடையவன். நிரபேக்ஷனாகையாலே இவன் இடுகிற தர்வ்யத்தில் தாரகம்யம் பாரானாய்த்து. (இன்று வந்திவை கொள்ளுங்கொலோ) இ தொ ரு வாந்மாத்ரமேயாய்ப் போகாமே, இத்தை அதுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி ஸ்வீகரிக்கவல்லனேயோ? அத்ரி பகவானுச்சரமத்திலே ஸாயம்ஸமயத்திலே சென்று, “நான் ராமன், இவன் மைதிலி, இவன் லக்ஷ்மணன்” என்று நின்றாப்போலே, இவற்றை ஸ்வீகரிக்கவல்லனேயோ?

(ஏறு திருவுடையான்) வங்கிபுரத்து நம்பி பூநீபாதத்திலே யாய்த்துச் சிறிபாத்தான் ஆசரயித்தது. போஸுளராஜ்யத்திலின்றும் வந்த நாளிலே ராஜகேஸரியிலே ஆச்சான் நடந்திருந்தானாய், காணவேணுமென்று அங்கேசென்று கண்டிருக்கிறவளவிலே, நம்பி எனக்கிவ்வனே பணிக்கக்கேட்டேன்;-“பாஹ்ய ஸமயங்களிலுள்ளாரும் ஒரு வஸ்துவைக்கொண்டு அதுதனக்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் உண்டாக்கிக்கொள்ளாநின்றார்கள்; அவர்களிற்காட்டில் வைதிகஸமயமான நமக்கேற்றம்;- ‘ஸ்ரீய:பதியாச்சரணியன்’ என்று பற்றுக்கிறவிதகாண்” என்று பணித்தானாம். ஆகையாலிறே நாம் இரண்டிடத்திலும் அவள்முன்னாக அதுஸந்திக்கிறது. ஜகத்காரணத்வாதிகளைக் கொள்ளப்படுக்கால் ஒருநர்க்கு ஒருத்தன் ஸ்ரஷ்டாவாயிருக்கும்; ஸ்ரீய:பதித்வந்தான் ஆசரயாந்தரத்தில் கிடப்பதொன்றன்றே.

ஆனால் அநந்யஸாதநனுக்குஇதுஸாதநமாயர்வயியாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பூர்வார்த்த நிஷ்டர்க்கித்யாதி.) “வந்திவைகொள்ளுங்கொலோ” என்கைக்கு அவன் வந்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்ரிபகவானித்யாதி.) ஏறுதிருவுடையானுக்கு ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் ஓரர்த்தமாக விவக்ஷித்துத் ததர்த்தமாக ஓரைதிஹ்ய மருளிச்செய்கிறார் (வங்கி புரத்தித்யாதி.) நம்பியும் ஆச்சியும் ஒருத்தர்; நம்பி குமாரர் ஆச்சியென்றும். 144 “காரணம் துயேய:” (காரணம் துத்தேய:ய:) அன்றே, காரணத்வம் போராதோ, ஸ்ரீய:பதித்வம் வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்காரணத்வாதிகளையித்யாதி.)

ஏழாம் பாட்டு

இன்றுவந் தித்தனையு மமுதுசெய் திடப்பெறில் நான்
ஒன்று நூறியிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும்கெய்வன்
தேன்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்படிவே.

பதவுரை:—தேன்றல் மணம் கமழும் — தென்றல் காற்றானது
மணத்தைக்கொண்டு வீசுகின்ற, திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்—திருமா
லிருஞ்சோலைமலையிலே, நின்ற—அழுந்தருளியிருக்கிற, பிரான்—ஸ்வாமி
யான அழகர், இன்று—இன்றைக்கு, வந்து—இவ்விடமெழுந்தருளி,
இத்தனையும்—நூறுதடாநிறைந்த வெண்ணையையும் அக்காரவடிசிலே
யும், அமுதுசெய்திட பெறில்—அமுது செய்தருளப்பெற்றால் (உவ்
வளவுமன்றி), அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்படில்—அடியேனுடைய
ஹ்ருதயத்திலேயே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றால், நான்—அடியேன்,
ஒன்று—ஒருதடாவுக்கு, நூறு ஆயிரம் ஆகொடுத்து—நூறாயிரம் தடாக்க
ளாக ஸமர்ப்பித்து, பின்னும்—அதற்குமேலும், ஆளும்செய்வன்—ஸகல
வித கைங்கர்யங்களும் பண்ணுவேன்.

வ்யா:—ஏழாம்பாட்டு. (இன்றித்யாதி) நான் பார்த்தித்திருந்
கிற இன்று வந்து என்னிரப்பு† மருமைக்கு ஒன்று செய்தானாய்
விடுகையன்றிக்கே, தனக்கு இதுதொழியச் செல்லாமையுடையனாய்க்
கொண்டுவந்து அமுதுசெய்திடப்பெறில். (இத்தனையும்) நூறுதடா
வில்வெண்ணையும் நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும். (அமுதுசெய்
திடப்பெறில்) இவளுக்குப் பேறிதுவே; பின்னையும் அவனுக்குக்
கொடுக்குமத்தனை, அவனமுதுசெய்தால் கொள்ளும் பாயோஜன
மென்னென்னில் (நானொன்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னு

ஏழாம் பாட்டு. (இன்று வந்தித்யாதி) இன்றுவந்தென்னுதல்.
இன்று உவந்தென்னுதல். உவப்பால்—ஆற்றமை சொல்லுகிறது.
ஒன்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்கை பாயோ
ஜனமென்றபடி. “நேர்படில்”-கிட்டுமாகில். “ஆளும் செய்வன்” என்ற
துக்குத் தாத்பர்யம் (வேறென்றித்யாதி.) இவள் கொடுக்கிறதைப்
பற்றவும். அடிமையை அவனுக்கறிந்துக்குமோவென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (புதியதொன்றித்யாதி.)

† (பா) மருமைக்கு

மாளுஞ்செய்வன்) இது எனக்கு ப்ரயோஜனம். (நான்) அவனாசைப் படவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிற நான். (ஒன்று நூறுயிராமாக் கொடுத்து) நூறு தடாவுக்கும் நூறுயிரம் தடாவாகக் கொடுத்து. (பின்னும் ஆளுஞ்செய்வன்) அவனுடந்தது கொடுக்கிற நான் ஆசைப் பட்டத்தை விடுவேனோ?

(தென்றல் மணம். கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்ற பிரான் அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்படிவ்-பின்னுமாளும் செய்வன்) வேறொன்று பெருமதிந்காட்டிலும் அடிமைசெய்யுமித்தனையாகாதே தான் அவன் விரும்பியிருப்பது. புதியதொன்று பெருமதிந்காட்டிலும் பழையதாயிழந்தது பெற்றாலன்றோ அவனுட்ப்பது.

(ஆளுஞ்செய்வன்) † “வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று தமப்பனர் பாரித்திருக்குமதேகாணும்-இவளுமாசைப்படுகிறது. (தென்றலித்யாதி) அவன்பக்கல் குறையிலிலையிறே அத்தேயுவாஸம் தட்டாதாகில். அவன் உபகரிக்கையிலையொருப்பட்டான்; அது தலைக் கட்டுமாகில். (அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்படிவ்-பின்னுமாளும் செய்வன்) “வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று மனோ ரதித்திருந்தபடியே வந்து கிட்டப்பெறில், பின்னுமாளும் செய்வன். (அடியேன்) புதியதொன்றைப் ப்ரார்த்திக்கிறேனோ?

எட்டாம் பாட்டு

காலை யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக் கணங்கள்
மாலின் வரவுசோல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகோலோ?
சோலை மலைப்பெருமான் துவராபதியெம் பெருமான்
ஆலி னிலைப் பெருமா னவன்வார்த்தை யுரைக்கின்றதே.

பதவுரை:—கரிய குருவிகணங்கள் — கரிய குருவிக்கூட்டங்கள், காலை—விடியற்காலத்திலே, எழுந்திருந்து—எழுந்து, சோலை மலை பெருமான்—திருமாலிருஞ்சோலைக்குத் தலைவனாய், துவராபதி எம்

“செய்வன்” என்ற ப்ரார்த்தனைக்குத் தாத்பர்யம் (வழுவினா வித்யாதி.) இதிலும் கைங்கர்யமே அவனுக்குப் புருஷார்த்தம். “பிரான்” என்பையாலே-குறையிலிலே. தென்றல் பாதகமாகையாலே (தட்டாதாகிலென்கிறது.)

பெருமான்—தவாரகாபுரிக்குத் தலைவனாயும், ஆலின் இலை பெருமான் அவன்—ஆலிலையில் வளர்ந்தபெருமானாயுமுள்ள அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய, வார்த்தை—வார்த்தைகளை, உரைக்கின்ற—சொல்லாநின்றன; (இப்படி) மாலின்—எட்பெருமானுடைய, வரவு-வருகையை, சொல்லி—சொல்லிக்கொண்டு, மருள்பாடுதல்—மருளென்கிற பண்ணைப் பாடுவதானது, மெய்ம்மைகொல்—மெய்யாகத் தலைக்கட்டுமா?

வ்யா:-எட்டாம் பாட்டு. (காலையெழுந்திருந்து) ஆச்சான் பணித்ததாக ஜீயாருளிச்செய்யும்படி;-“இவள் பிறந்தபூரில் திரயக்குக்களுக்குத்தான் வேறு போதுபோக்குண்டோ? கண்ணுறக்கந்தானுண்டோ” என்று, * ஊநம் நாடுமுலகமும் தண்ணைப்பீபாலவிறே பண்ணிக்கொண்டிருப்பது. 145 “ब्राह्मं मुहूर्ते चोत्थाय चिन्तयेदात्मनो हितं” (ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய சிந்தயேதாத்மனோ ஹிதம்) என்னுமாப்பீபாலேயாய்த்து. (கரியவித்யாதி) வடிவாலும் பேச்சாலும் உபகரிக்குமவை யாய்த்து. (மாலின் வரவுசொல்லி) அவன் முன்னடி தோற்றாதே வரும்படியைச் சொல்லி, “மருள் இந்தாம்” என்கிற பண்ணைப் பாடுகிறது மெய்யாகவற்றே?. 146 “किन्नु स्याचित्तमोहोयं” (கிந்நுஸ்யாச் சித்தமோஹோயம்) என்னுமாப்பீபாலே.

(சோலையித்யாதி) எல்லாருடையவும் ரக்ஷணத்திலேயொருப் பட்டிருக்கிறவன்; பதினாயிரம் பெண்களோடு ஆனைக்குக் குதிரைவைத்துப் பரிமாறின பரமரலிகன்; அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவன்; அவன் வார்த்தை சொல்லாநின்றன. (மாலின் வரவு சொல்லி மருள்பாடுதல், மெய்ம்மைகொலே.)—இது மெய்யாகவற்றே?

எட்டாம் பாட்டு. (காலையித்யாதி) அசேதநமான இவை காலே எழுந்திருக்கவும் ஸர்வேச்வரன் வரவைச் சொல்லவுட்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆச்சானித்யாதி.)

(ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கை) ஆனை பெருத்திருந்தாலும் குதிரையைக் கிட்டித் தொடமாட்டாதாப்பீபாலே, அவர்கள் அநேகரும் தானொருவனுமாயிருந்தாலும் “பெருமான்” என்கையாலே அவர்க ளெல்லார்க்குமவ்வுருகாய், ப்ரணயதாரையில் விஞ்சியிருக்குமென்ற படி. “கரிய குருவிக்கணங்கள்—காலே எழுந்திருந்து—சோலைமலைப் பெருமானென்று துடக்கி, அவன்வார்த்தையுரைக்கின்றது; இப்படி மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலே” இத்யர்வய:.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கோங்கலரும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள்மேல்
தூங்குபொன்மாலேகளோடு உடனாய்நின்றதூங்குகின்றேன்
பூங்கொள்திருமுகத்து மடுத்தாதியசங்கொலியும்
சார்ங்கவில்நாணொலியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றகொலோ ?.

பதவுரை:—கோங்குஅலரும் பொழில்—கோங்கு மாங்கள் மலரப்
பெற்றசோலைகளையுடைய, மாலிருஞ்சோலையில்—திருமாலிருஞ்சோலை
மலையில், கொன்றைகள் மேல்—கொன்றைமரங்களின்மேலே, தூங்கு-
தொங்குகின்ற, பொன் மாலேகளோடு உடனாய் நின்று—பொன்
நிறமான பூமாலேகளோடுஸமமாக, தூங்குகின்றேன்--வீணாகக் கிடக்கி
றேன்; பூ கொள்—அழகுபொருந்திய, திருமுகத்து—திருப்பவளத்
திலே, மடுத்து—வைத்து, ஊதிய—ஊதப்படுகிற, சங்கு—ஸ்ரீ பாஞ்சஜர்யத்
தினுடைய, ஒலியும்—தவதியும், சார்ங்கம் வில் நாண் ஒலியும்—சார்ங்க
மென்னும் வில்லின் நானோசையும், தலைப்பெய்வது—ஸமீகிப்பது,
எஞ்ஞான்று கொல்—என்றைக்கோ?

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (கோங்கித்யாதி) கோங்கலராரின்
துள்ள பொழிலையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலையில். (கொன்றை
யித்யாதி) தாமஸபுருஷர்கள் புகுரும் தேஸமன்று; ஸாத்விகர் இது
கொண்டு காரியங்கொள்ளார்கள். பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து
பகவதர்ஹமான வஸ்து இங்ஙனே இழந்திருந்து க்லேஸப்படுவதே!.
(பூங்கொள்தியாதி) இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு
உதவினது தனக்கொருத்திக்குமே வேண்டும்படியாய்த்து இவள்
தஸு. ஸீரூபாலன் ஸ்வயம்வரார்த்தமாக வொருப்பட்ட ஸமயத்
திலே, புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜர்ய கோஷமானது வந்து செவிப்

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கோங்கலருமித்யாதி) “மாலிருஞ்சோலையில்
கொன்றை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தாமஸ புருஷர்களித்யாதி.)
“கொன்றை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸாத்விகரித்யாதி.)
“கொன்றைமாலிருஞ்சோலையில்” என்றவயித்து அருளிச்செய்வர்.
(இங்ஙனே இழந்திருந்து க்லேஸப்படுவதே) என்ற வாக்யத்துக்கு-
த்ருஷ்டார்த்தாகுணமாக, பகவதங்கீகாரமுமின்றிக்கே பகவத் ஸம்
பந்தமே ஹேதுவாக ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கூட்டின்றிக்கே இப்படி

பட்டு தரிப்பித்தது ருக்மிணிப்பிராட்டியை; ராவணன் மாயாஸிரஸ்
ஸைக் காட்டினபோது, ஸ்ரீஸாரங்கத்தின் ஜயகோஷமானது வந்து
செலிப்பட்டு தரிப்பித்தது ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகளை; இரண்டவதாரத்
திலுள்ளவையும் மடுத்தோலிக்க வேண்டும்படியாய்த்து இவள் விடாய்.
அவர்களாவல்லவாய்த்து இவளாற்றுமை.

பத்தாம் பாட்டு

சந்தோடுகாரகிலும்சுமந்து தடங்கள்பொருது
வந்தியுஞ்சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலைநின்ற
சுந்தரனைச் சுரும்பார்குழற்கோதை தொகுத்துரைத்த
சேந்தமிழ்பத்தும்வல்லார் திருமாலடிசேர்வர்களே.

பதவுரை:—சந்தோடு—சந்தனக்கட்டைகளையும், கார்அக்லும்—
காரகிற்கட்டைகளையும், சுமந்து—அடித்துக்கொண்டு, தடங்கள்
பொருது வந்து—கரைகளை அழித்துக்கொண்டு ஓடிவந்து,
இழியும்—பெருகுமின்ற, சிலம்பாறு உடை—நாபுர கங்கையை உடைத்
தான, மாலிருஞ்சோலைநின்ற சுந்தரனை—திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்
எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரைக்குறித்து, சுரும்பு ஆர் குழல்கோதை—
வண்டுகள் படிந்த கூந்தல் முடியை உடையளான ஆண்டாள்,
தொகுத்து உரைத்த—அழகாக அருளிச்செய்த, சேந்தமிழ் பத்தும்
வல்லார்—சேந்தமிழினாலாகிய இப்பத்துப்பாசாங்களையும் ஒதவல்ல
வர்கள், திருமால் அடி—ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளை,
சேர்வர்கள்—அடையப்பெறுவர்கள்.

வ்யா:—பத்தாம் பாட்டு. (சந்தித்யாதி) பிறந்தகத்தினின்றும்
புக்ககத்துக்குப் போம் ஸ்தரீகள், தங்கக்கொண்டுபோமாப்போலே
யாய்த்து. (தடங்கள்பொருது) ஒருமத்தகஜம் கரைபொருது வருமாப்
போலே. (சிலம்பாறுடை) பாம்பதத்துக்கு விரைஜபோலேயாய்த்து—

க்லேஸப்படுவதே என்று தாற்பரியம். (க்லேஸப்படுவதே) என்று
இவள் வார்த்தை. கொன்றைப்புஷ்பம்போலே ஒன்றுக்கும் அர்ஹமன்
றிக்கே நிஷ்பாயோஜகமானேனென்று கருத்து. (அவர்களாவல்ல
வாய்த்து) என்றது—அவர்களே ரொருத்தருடைய வாற்றாமையின
ளவல்ல வாய்த்தென்றபடி.

திருமலைக்குத் திருச்சிலம்பாறு. (சந்தரணை) ஸர்வாங்க ஸந்தரணை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (சுருப்பர் குழல்கோதை) தன்னுடைய ஏகாங்க ஸௌந்தர்யத்தாலே இவையடையக் குமிழ்நீருண்ணுப்படி பண்ணவல்லவராய்த்து இப்பாடுபட்டாள். (தொகுத்துரைத்த) ரத்நங் களைச் சேரத் திரட்டினாப்போலே கல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்துச் சொன்ன.

(செந்தமிழ்) செவ்விய தமிழ். பாவபந்தம் வழிந்து சொல்லாய்ப் புறப்பட்டவித்தனை. (திருமாலித்யாதி) பிராட்டியுமவனுமான சேர்த் தியிலேயடிமைசெய்யவேனுமென்றாய்த்து இவளாசைப்பட்டது. அப் பேறுபெறுவர்கள். 147 “அஹ் சிஷ்யா ச” (அஹம் ஸிஷ்யா ச) ஜ்ஞா தவ்யங்களடங்கக்கேட்டதும் உம்மோடே; 147 “दासी च” (தாஸீ ச) பெரியபிராட்டியாரும் நீரும் சேரவிருந்து “இன்னத்தையெடு, இன் னத்தவை” என்றால் அப்படி செய்யவுரியேன்; 147 “भक्ता च” (பக்தா ச) உம்முடைய அடியாரோடே கூடிக் கவிபாடவுரியேன். ஒரு வ்யக்திக்கே இப்படி அநேகாகாரமாகப் பிரியவொண்ணுமோ; இப்படி கூடுமோவென்னில்; 147 “पुरुषोत्तम” (புருஷோத்தம) நீர் புருஷோத்தமர், நீரெவ்வளவழிக்கவல்லீர் அவ்வளவுமுழியுமத்தனை யன்றோ எதிர்த்தலை. ஆறுபெருகியோடாநின்றால், வாய்த்தலைகளா லும் கைவாய்க்கால்களாலும் பிரியுண்டுபோகாநின்றாலும் கடலில் புகுமச்சம் குறைவற்றுப் புகுமிறே; அப்படியே எல்லாவகையாலும் அதுபவியாநின்றாலும் அபிநிவேஸம் குறையாதிருக்குமாய்த்திவர்க்கு.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

நிகமத்தில் (சந்தித்யாதி) “சந்த”-சந்தநம். “சுருப்பு”-வண்டு. பாவபந்தமடியாக உண்டாகையாலே-(செவ்விய தமிழ்). அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டிருக்குமோவிவளென்ன அருளிச்செய்கிறார் “அஹ் சிஷ்யா” (அஹம் ஸிஷ்யேத்யாதி.) எல்லா அவஸ்தையுமுண்டானால் அபிநிவே ஸம் குறையாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆறுபெருகியித்யாதி.)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கார்க்கோடல் — ப்ரவேசம்.

—:(0):—

அவ:-கீழ்த்திருமொழியில்-தன் ஜீவநத்திலுண்டான நசையாலே புறம்பே சிலவற்றின் காலிலே விழுந்தாள்; அது கார்யகரமாகப் பெற்ற தில்லை; அவன்றான் வந்து முகங்காட்டுதல், அவன் வரவுக்கு ஸூசக மாயிருப்பன சிலவுண்டாதல் செய்யப்பெற்று அத்தாலே தரிக்க வேண்டும்படி ஆற்றாமை கரைபுரண்டது; இவளை தரிப்பிக்கைக்குடலாயிருப்பதொன்றின்றிக்கே, அவன் வரவுகுறித்துப் போன பருவம் வந்து, அப்பருவத்துக்கடைத்த பதார்த்தங்களும் ஒருமுகஞ்செய்து, அவனுடைய திருமேனிக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கும் அவயவஸோபைக்கும்பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு, எடுப்பும் சாய்ப்புமாய் மேல் விழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டு, இவற்றின் ஒருமைப்பாடிருந்தபடியால் நமக்கு ஜீவிக்கை என்றொரு பொருளின்றிக்கே இருந்தது; இனிநாம் ஜீவிக்கைக்கு முதலாக நினைத்திருப்பது இரண்டு; அவன், 149 “न त्यजेयं” (ந த்யஜேயம்) என்றும், 151 “एतद्दत्तं मम” (ஏதத் வ்ரதம் மம) என்றும், 150 “न मे मोघं वचो भवेत्” (ந மே மோகம் வசோ பவேத்) என்றும் சொல்லும் வார்த்தைகளும், பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்புமாய்த்து.

அவன் சொல்லும் வார்த்தைகளைக்கொண்டு ஜீவிக்க நினைத்திருந்தாலும் ஸ்வதந்த்ரனை இவைகொண்டு வளைக்கவொண்ணாதிறே. அவன் ஒரோவ்யக்திகளை உபேக்ஷித்தால், அதுக்கு நிவாரகரில்லையிறே, ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே. இனி அது தப்பிற்றுகிலும், தப்பாதென்றிருக்கலாவது பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பு; “அதுதானும் நமக்குப் பவிக்கப்புகாநின்றதோ?, அதுக்குத்தான் விஷயபூதர் நாமல்லோமோ?”

அரு:-கார்க்கோடல் ப்ரவேசோ (கீழ்த்திருமொழி) * விண்ணில மேலாப்பு. காலிலே விழுந்தது * விண்ணில மேலாப்பில். “பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றது-ஸம்ஸ்யய்; “அதுகாண்டும்” என்றது நிச்சயம்; இந்த இரண்டு பதத்தையும் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவன்றானியாதி.) (பருவம் வந்து) என்றது-காலம் வந்தென்றபடி. எடுப்பும் சாய்ப்புமாய் என்றது * சிந்தாசச் செப்பொடியான திருமொழியில். “குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றத்தைப்பற்ற அவன் “न त्यजेयं” (ந த்யஜேயமென்றுமித்யாதி.) “நல்லவென்றோழி” என்கிற பாட்டைக் கடாஷித்து (பின்னையுமித்

என்று அதிலேயும் அதிசங்கைபண்ணி, பின்னையும் “அல்லாதவை யெல்லாம் தப்பிற்றுகிலும் பெரியாழ்வாரோடுண்டான ஸம்பந்தம் தப்பாது; அவன் ஸ்வாதர்த்தத்தையும் மாற்றி, நம்மையும் அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்தல்லது விடாது” என்றதயவலித்து, அத்தாலே தரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. அவன் 148 “न त्यजेय” (நத்யஜே யம்) என்றாலும், 151 “आनयै न हरिश्च” (ஆநயைநம் ஹரிச்சேஷ்ட) என்பார் வேணுமிதே. பட்டர், வாணவதரையனைக் காண எழுந் தருளி ஸ்ரீதேவிமங்கலத்திலே இருக்கச் செய்தே, அங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்பரமங்கண்டு அருளிச்செய்த வார்த்தை.

முதல் பாட்டு

கார்க்கோடல் பூக்காள் கார்க்கடல் வண்ணனெம்மேல் உம்மைப் போர்க்கோலஞ் செய்து போர விடுத்தவ னெங்குற்றான்
ஆர்க்கோ வினிநாம் பூச லிவேது அணிதுழாய்த்
தார்க்கோடும் நெஞ்சந் தன்னைப் படைக்கவல்லே னந்தோ.

பதவுரை:—கார்க்கோடல் பூக்காள்! —கறுத்த காந்தள் பூக்களே! உம்மை—உங்களை, போர்க்கோலம் செய்து-யுத்தத்திற்கு உசிதமாக அலங் கரித்து, எம்மேல்—என்மேலே (பாயும்படி) போர விடுத்தவன்—அனுப்பி னவனான, கார்க்கடல் வண்ணன்—கறுத்த கடல்போன்ற வடிவையுடைய னான கண்ணபிரான், எங்குற்றான்—எங்கேயிருக்கிறான்? நாம்—(உங்களால் துன்புற்ற) நான், இனி—இனிமேல், ஆர்க்கு—யாரிடத்தில்போய், பூசல் இவேதோ—முறையிட்டுக்கொள்வதோ (அறியேன்.) அணி—அழகிய, துழாய் தார்க்கு —திருத்துழாய்மாலையை ஆசைப்பட்டு, ஓடும் நெஞ்சம் தன்னை படைக்க வல்லேன் அந்தோ!—ஒடுகின்ற நெஞ்சையுடைய வளாயிராநின்றேனே! ஐயோ!!

யாதி) (நத்யஜேயம்) என்னுந்நிகழ் புருஷகாரம் வேண்டுவானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் நத்யஜேயமித்யாதி.) புருஷ காரம் வேணுமென்னுமதுக்கு ஸம்பாதமாக ஓரைதிஹயமருளிச்செய் கிறார் (பட்டரித்யாதி.) அருளிச்செய்த வார்த்தையாவது - “பெருமா ளிருக்க, உம்மிடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களித்தனைப் பரதிபத்தி பண் னுகைக்கு ஹேதுவேது” என்று தடஸ்தர் கேட்க; “பகவல்லபத் துக்கு பாகவதர் கடகராகையாலே ஆழ்வான் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றச் செய்தார்கள்” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா:—முதற்பாட்டு. (கார்க்கோடல் பூக்காள்) கார்காலத்தில் கோடல் பூக்காளென்னுதல்; (கார்க்கோடல்) பெருத்த கோடல்பூக்காளென்னுதல்; அன்றிக்கே, அவைதான் நானாவர்ணமாயிருக்குமிதே. அத்தாலே-கறுத்த நிறத்தையுடைத்தானவென்னுதல். காலபரமான போது, "அவன் குறித்துப்போன காலத்துக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றன" என்கிறது; மற்றைப்போது, அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற படியாகிறது. (கார்க்கோடல் பூக்காள்) முதலிலே தன்னோடே கலந்து பிரியக்கடவனாக நினைத்தவளவிலே தன்னை நலியக்கடவதாக, இப்பதார்த்தங்களை, அவன் அடியிலே ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டானென்றிருக்கிறான். "ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு பாயோஜனம் மோக்ஷம்" என்றிருக்கை தவிர்த்து, தன்னை நலிகைக்கு உடலாக உண்டாக்கினுனென்றிருக்கிறான். ஒரு விஷயத்தைப் பிரிந்து நோவுபடுவார்க்கு இத்தனை பதார்த்தங்கள் பகையாவதே!; பிராட்டியைப் பிரிந்தவனந்தாம் ராக்ஷஸஜாதியாகப் பகையானப்போலே. மூலபலத்தினன்று ராக்ஷஸஜாதியாகச் சூழப்போந்தாப்போலே, பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவையேயாய்க் கிடவாநின்றன. "விண்ணிலேமலாப்பு விரித்தாற்போல்" என்ற விடத்தில் வாயுப் பிரேரிதமாய்க் கொண்டாகிலும் ஸஞ்சரிக்கைக்கு யோக்யதையுண்டிதே மேகங்களுக்கு; அங்ஙன் கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கிறவற்றக்கு வார்த்தை சொல்லுகிறாளிதே கலங்கினபடியாலே. (பூக்காள்) உங்களுடைய ஸ்வாபாவிசமான மேன்மையைப் பொகட்டு ஓரபலையை நலிகைக்கு இவ்வன்மையை யேறிட்டுக்கொண்டுவருவதே!

முதற்பாட்டு. (கார்க்கோடல்) "கார்"-பெருமை. "கோடல்"-காந்தள். "கார்" கறுப்பும், பெருமையும். அது சிவந்தன்றே விருப்ப தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவைதானித்யாதி.) (ஸ்மாரகமாய்)-அவயவங்களுக்கும் திருமேனிக்கும் ஸ்மாரகமாயென்றபடி. "போர விடுத்தவன்"-போகவிட்டவன். "போரவிடுத்தவன்" என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே இத்யாதி.) கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்கித்யாதி) மேலில் பாட்டுக்களையும் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு விஷயத்தையித்யாதி.) பஹுவசந்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (மூலபலத்தினன்றித்யாதி.) மேகங்களைக்கேட்பது, பூக்களைக் கேட்பதாகிற இதுக்கு வாசியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விண்ணிலேமலாப்பித்யாதி.) பாதக பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே விக்ரஹத்தைச் சொல்லுவானென், இதுவும் பாதகமன்றே வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதரபதார்த்தங்களித்யாதி.) (ஸத்பாவம்)

(கார்க்கடல் வண்ணன்) கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான கடல் போன்ற நிறத்தையுடையவன். இதர பதார்த்தங்களினுடைய ஸத் பாவம் ஸ்வேச்சாதீநமாய் இருக்குமாப்போலே, இவ்விக்கரஹ பரிக்கரஹ மும் ஸ்வேச்சாதீநமாய் இருக்குமிறே. இவ்விக்கரஹத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டதும் தன்னை நலிக்கைக்கு என்றிருக்கிறான். (எம்மேல்) கலக்கையுட்கூட மிகையாம்படி, ஆராயமுங்கூட வின்றிக்கே இருக்கிற வெண்மேலே. (உம்மை) நலிக்கைக்கு ஏகாந்தமான நிறத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டுவந்து நிற்கிறவுங்களை. விரஹத்தாலே முன்பே தொட்டார் மேல் தோஷமாம்படி சென்றற்றிருக்கிறவெண்மேல். (உம்மை) மென்மையின்றிக்கே, வன்மையுடையாரையும் முடிக்கவல்ல உங்களை. “நிர்ஜீவ ஸரீரத்திலேயும் உயிரைக்கொடுத்து நலியவல்லவை” என்றிருக்கிறான்.

(போர்க்கோலம் செய்து) இத்தர்ஜித்வதத்துக்கு இளையபெருமானைப் பெருமாள் அலங்கரித்துப் புறப்பட விட்டாப்போலே, தன்னை முடிக்கைக்கு இவற்றை யொப்பித்துப் போரவிட்டானென்றிறே இருக்கிறான். அங்கு ப்ரணயிநியைப் பிரித்தாரை முடிக்கைக்குப் புறப்படவிட்டான்-சக்ரவர்த்தித்திருமகன்; இங்கு ப்ரணயிநியை முடிக்கைக்கு க்ருஷ்ணன் தந்தீம்பாலே இவற்றை வரவிட்டானென்றாய்த்து நினைத்திருக்கிறது. (செய்து) இவற்றுக்கு நிறங்கொடுத்தான் அவனிறே. 152 “कृण एव हि लोकानामुत्तरिपि चाप्ययः”

பாதகமாக புஷ்பங்களை உண்டாக்குகைக்கு. (எம்மேல்)-ஸ்வாபாவித மார்த்தவமென்னுதல்; விரஹகார்ச்சயமென்னுதல் (உம்மை)-நிறத்தாலே என்னுதல்; பலத்தாலேயென்னுதல். (கலக்கையும்கூட) என்ற வாக்ய விவரணம் (விரஹத்தாலேயித்யாதி.) (மென்மையின்றிக்கே) என்ற வாக்யம்-தாத்பர்யாந்தரமாதல். (நலிக்கைக்கு ஏகாந்தமான) என்ற வாக்யவிவரணம் (நிர்ஜீவேத்யாதி;) அன்றிக்கே, சென்றறிந்ததாகில் நலியக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிர்ஜீவேத்யாதி) என்னவுமாம்.

கோலமாவது-நிறம். நிறங்கொடுத்தான்-ஸ்ருஷ்டித்தான். “போர்க்கோலம் செய்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (ரஜாக்களிட்யாதி) முந்தினது-ஸாமான்யேந அவற்றுக்கு நிறங்கொடுக்கை; இரண்டாவது தன்னிறத்தைக் கொடுக்கை. ஸ்மாரகத்வேந பாதகத்வம், இரண்டு

(க்ருஷ்ண ஏவ ஷுரி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:) (போரவிடுத் தவன்) “இவற்றுக்கு த்வரைபோரது” என்றுபார்த்து, “நீ ந் க ள் போங்கோள், என்று அவன்றானே பின்னே நின்று த்வரிப்பிக்கிறான்” என்றிறே இருக்கிறான்.-ராஜாக்கள், எதிரிகளானழியாவிட்டால், தாங்கள் முகந்தோற்றமே நின்று, தங்களுக்கு அஸாதாரண சிஹ்ர மர்ன சத்ராசாமரா திகளைப் போகவிடுமாப்போலே, இவற்றுக்குத் தன்னி றத்தைக் கொடுத்துப்போகவிட்டானவனென்றிறே இருக்கிறான்.

நம்மை நலிகைக்குடலாக இவற்றை உண்டாக்கினுனன்றுகில் நங்கண் வட்டமொழிய நிறுத்தவுமாமே!. (எங்குற்றான்) 153 “नेन नादेन महता निर्जगाम हरीश्वरः” (தேந நாதேந மஹதா ஈர்ஜகாம ஹரிச்-வர:) மஹாராஜருடைய மிடற்றேருசையின் தசைப்பைக்கெட்டு, “முன்புபோலே கோழைத்தனமாய் இருந்ததில்லை. ஓரடி இவனுக் குண்டாகவேணும், நமக்கிரைபோருமாகில் பார்ப்போம்” என்று புறப்பட்டானிறே. அப்படியே, இவற்றினுடைய உத்யோகமிருந்த படியையும் பாதகத்வ மிருந்தபடியையும் கண்டோமுக்கு, “இவற்றி னளவல்ல, அவன் பின்னேவந்து நின்றான்” என்று, “எங்குற்றான்” என்கிறான்.

தன்னை முடிக்க நிற்கிற விவற்றை “எங்குற்றான்” என்கிறதென் னென்னில்; இவை முடிக்கை தவிராதாகில் அவ்வடிவை ஒருக்கால் கண்டு முடியலாமென்னுமத்தாலே, நம்மபிமதமும் பெற்றேருமாகில் பெறுகிறோம், அவன் நினைவும் தலைக்கட்டிற்றுகிறது. இவ ளு க் கு அபிமதம் அவன்வடிவைக் காண்கை; அவனுக்கபிமதம் இவ னை

தாத்பர்யத்துக்கும் ஸமாரம். அவன் போரவிட்டானென்கைக்கு ஜ்ஞா பகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களிட்யாதி வாக்யத்வயத் தாலே.) இவற்றுக்குத் தன்னிறத்தைக் கொடுத்துவிட்டது தன்னை நலிகைக்கோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நம்மையிட்யாதி.) “எங் குற்றான்” என்று இவற்றைக் கேட்கைக்கு ப்ராஸத்தியேதென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (தேநநாதேந்யாதி.) “எங்குற்றான்” என்கைக்குக் கிட்ட நிற்கிறானேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி) அசேதனத்தைக் கேட்டால் சொல்லுமோவென்ன அருளிச்செய்கி ரார் (எங்குற்றானென்றுலித்யாதி.) அப்படி அசேதனத்தைக் கேட்ட பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராமாயேத்யாதி.)

முடிக்கை. “எங்குற்றான்” என்றால், “இங்குற்றான்” என்று அவற்றுக்கு மறுமாற்றம் சொல்லவேண்டுப்படியிறே தன்னவஸ்தைதான். 154 “क्षिप्रं रामाय शंस त्व” (க்ஷிப்ரம் ராமாயஸம்ஸத்வம்) அவற்றுக்கு அபிமானியான தேவதா முகத்தாலேயாகிலும் வார்த்தை சொல்லு கைக்கு யோக்யதையுண்டிறே-அங்கு; அதுவுமில்லையிறே இவற்றுக்கு;

இவை யொருவார்த்தை சொல்லக்கேட்டிலள், “இவையொரு வார்த்தை சொல்லமாட்டா” என்றறியாதே, “அவன் வாராமையாலே யிறே இவை பேசாதே நிற்கிறது” என்று பார்த்து (ஆர்க்கோவினி நாம் பூசலிடுவது) என்கிறான். அவனோ வந்திலன்; அவன் விபூதியோ நமக்குப் பகையாய்த்து; வருத்தகீர்த்தநம் பண்ணி தரிப்போமென்றால், 155 “बोधयन्तः परस्परं” (போதயந்த: பரஸ்பரம்) பண்ணுகைக்கும் ஆளில்லையாய்த்து; இனி நாம் ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்?

அவன் நமக்கு பாதகனாவன்றும் அவன் விபூதி ஓரகத் தடியா ராய் நம்கருத்திலே நிற்குமென்றிருந்தோம், அதுவும் அவன் கருத் திலே நின்றபின்பு, நாம் இனி யார்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்.

பிராட்டி கோதாவரியாகிற நதியைக் குறித்துச் சொன்னு ளென்றபடி. வ்யாவ்ருத்தி அவற்றுக்கு; அதுவுமில்லையிறே இவற்றுக்கு. இப்படியிருக்க, அவற்றுக்கு மறுமாற்றம் சொல்லவேண்டுப்படியிறே (தன்னவஸ்தைதான்) என்று கீழோடே ஸம்பந்தம். “பூசலிடுவது”-கூப்பீடு. “அணி”—அழகு. மேலுக்கவதாரிகை (இவையித்யாதி.) (அவன் விபூதி) என்றது-கார்க்கோடல் பூக்களை.

அவன் பகையானால் விபூதியும் பகையாகாதோவென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (அவன் நமக்கித்யாதி.) (ஓரகத்தடியார்)—அகத்தில வளாயிருக்கிற க்ருஹிணிக்கு அடியாரென்றபடி. (இவள் விபூதி) நெஞ்சு. (ஒருமிடறாகப்பெற்றேனோ) என்றது-தாரசகத்வேந ஒருமிட றாகப்பெற்றேனோ என்றபடி. ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே உடை குலைப்படாநின்றதென்றபடி. நெஞ்சுபோனால் தரிக்கவொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மந ஏவேத்யாதி.) நெஞ்சு எல்லாவற் றுக்கும் பொதுவாகையாலே, அதில்லாவிட்டால் தரித்திருக்கப்போகா தென்று தாத்பர்யம். அதாவது-பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுகையாலே மோக்ஷஹேதுவாகிற ஆகாரம்போய், துக்கஹேதுத்வேந பந்தகமாய் விட்டதென்றபடி. அவனை விடுகை இஷ்டமாய், கூடுகை அரிஷ்டமா யிருக்கையாலே பந்தகமாய்விட்டதென்று வெறுப்பு. “நெஞ்சந்தன்னை” என்று முழுச்சொல்லாய், இப்படிப்பட்ட நெஞ்சைப் படைக்கும்படி.

(அணியியத்யாதி) அவனும் அவன் விபூதியும் ஒருமிடறனால் நானும் என்விபூதியும் ஒருமிடறாகப் பெற்றேறே? அதுவும், அவன் திருமேனியிலே சாத்தின திருத்துழாய்மலை யென்றவாறே உடை குலைப்பாடாநின்றது. 156 “मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः” (மன ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:) என்னக்கடவதிறே. அதுவும் இப்போது பந்தகமாய்விட்டதித்தனை. (நெஞ்சந்தன்னைப் படைக்கவல்லேன்) நெஞ்சு எனக்கில்லாவிட்டால் நானே தான் எனக்குளேனாய் இருக்கிறேன்? நெஞ்சுக்கு ஆஸ்ரயமான தேஹு பரிசுரஹத்துக் கடியான கர்மப்பண்ணினேன் நானேயன்றோ? (அந்தோ) அவனில்லையாய்த்து, அவன் விபூதியில்லையாய்த்து; தானில்லையாய்த்து, தன் விபூதியில்லையாய்த்து. இத்தஸைகண்டு இரங்கி க்ருபைபண்ணுகைக்குப் புறம்பு ஒருவருமில்லையாய்த்தே. தன் தஸைக்குத் தானேயிரங்கி ஐயோ! என்கிறான்.

இரண்டாம் பாட்டு

மேல்தோன்றிப்பூக்காள்! மேலுலகங்களின்மீதுபோய்
மேல்தோன்றுஞ்சோதி வேதமுதல்வர்வலங்கையின்
மேல்தோன்றுமாழியின் வேஞ்சடர்போலச்சடாது எம்மை
மாற்றோலைப்பட்டவர்கூட்டத்துவைத்துக்கொள்கின்றிரே.

பதவுரை:—மேல் தோன்றிப் பூக்காள்—உயரப்பூத்திருக்கிற கார்தள் பூக்களே! மேலுலகங்களின் மீது போய் மேல் தோன்றும் சோதி—மேலுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையும் கடந்து அவற்றுக்கு மேற்பட்டு விளங்குகின்ற ‘தன்னுடைச்சோதி’ என்கிற பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற, வேதமுதல்வர் — வேதப்பாதிபாத்யனான பரம புருஷனுடைய, வலம் கையின் மேல் தோன்றும்—வலத்திருக்கையிலே

யான பாபத்தைப் பண்ணினெனென்று ஸுப்தார்த்தம். நெஞ்சில்லாமை யாலே அர்த்தாத்நாமியில்லையென்கிறார் (நெஞ்செனக்கில்லாவித்யாதி.) இரண்டியில்லாமைக்கு ஹேது கர்மமென்கிறார் (நெஞ்சுக்காசாயமித் யாதி.) (ஆஸ்ரயமான கர்மம்)—ஹேதுவான பாபம். (தானில்லை யாய்த்து) என்றது-தன்னுடைய ஸ்திரீத்வ ஸ்வரூபமில்லையென்றாய், அதுண்டானால் வாய்திறக்கவொட்டாது, ஸ்திரீத்வமில்லாமையாலே கூப்பிடுகிறுளென்றபடி.

விளங்காநின்ற, ஆழியின்—திருவாழி ஆழ்வானுடைய, வெம்சுடர்
போல—வெவ்வியதேஜஸ்ஸுபோல, சுடாது—தஹியாமல், எம்மை—
என்னை, மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டத்து--கைவல்ய நிஷ்டர்களுடைய
திரளில், வைத்துக் கொள்கிறீரே—கொண்டு சேர்க்க வல்லீர்களே?

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (மேல்தோன்றியித்யாதி) த்ருஷ்டி
விஷம்போலே கோடல் பூக்கள் பாதகமாகப்புக்வாறே அவற்றுக்கு
இறையத்துக் கண்ணேமேலேவைத்தாள்; அங்கே மேல்தோன்றிப் பூக்க
ளாய்க்கிடந்தது; அவற்றை நோக்கி (மேல்தோன்றிப்பூக்காள்) என்கி
றாள். “அதுக்குத் தப்பினாரையும் அழிக்கக்கடவோம்” என்று
அதுக்கு ஒரு பேரும் பெற்று நீங்கள் மேலே புக்குநிற்பதே! 157 “वहु
स्याम्” (பஹுஸ்யாம்) என்று “அவன் அநேகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும்”
என்று கேட்டிருந்தோம், நாட்டில் கோடல் பூக்களும்இலையோ?
தேவாதி பேதங்களுண்டாம் படியிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது. (மேலுலகங்
களித்யாதி) அண்டங்களையும் ஆவரணஸப்தகத்தையும் கடந்து
மேலேபோய், 158 “अव्यक्तं अक्षरं तमः” (அவ்யக்தமக்ஷரம் தம:)
என்றப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கு மேலேபோய்.

மேல்தோன்றும் சோதியுண்டு 159 “अत्यर्कानलदीप्तं तत्स्थानं”
(அத்யர்க்கானலதீப்தம் தத்ஸ்தானம்) என்று சொல்லும்படி இருக்கிற
பரமபதத்திலே. 160 “तमसः परमो धाता” (தமஸ: பரமோ தாதா)
161 “तमसः परस्तात्” (தமஸ: பரஸ்தாத்) என்கிறபடியே வேதைக
ஸமதிகம்யராய் இருக்கிறவருடைய வலத்திருக்கையின் மேலே
தோன்றுகிற திருவாழியின் வெவ்விய சுடர்போலச்சுடாதே.

இரண்டாம் பாட்டு. (மேல்தோன்றியித்யாதி) “மேல்தோன்றி”
காந்தள். (த்ருஷ்டிவிஷம்)-கண்ணுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கை. காரக்
கோடல் பூக்களோபாதி, நாங்களும் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்க வந்தோம்,
எங்களை வெறுக்கவேண்டாவென்று கருத்து. (பஹுஸ்யாம்) இத்யாதி
வாக்யத்துக்கு கேட்டிருந்தோம் அப்படியே அநேகமாயிருந்திகோ
ளென்றபடி. மேல்தோன்றிப்பூக்களும் கோடல் பூக்களிலே ஒரு அவாந்
தரமாகையாலே மேலே தோன்றுகிற பூக்களோழிய, (நாட்டில்
கோடல் பூக்களும் இல்லையோவென்கிறாள்) என்றபடி. பூக்களையும்
ஸ்ருஷ்டிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தேவாதிபேதங்களித்
யாதி.) பாதகத்தவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும்போது ஆதித்

இவ்வருகுண்டான ஆதித்யாதிகளுடைய தேஜஸ்விற்காட்டில் இந்நாதிகளுடைய தேஜஸ்ஸுவிஞ்சியிருக்கும்; அதற்காட்டில் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய தேஜஸ்ஸுவிஞ்சியிருக்கும்; அதில் காரணத்வ ப்ரபுத்தமாய் வருமதாகையாலே மூலப்ரக்ருதியினுடைய தேஜஸ்ஸு விஞ்சியிருக்கும்; “அதுதான் தமஸ்ஸு” என்னும்படி பரமபதத்தில் புகர் அதுக்கு ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணும்; திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் அதுக்கு ப்ரகாஸத்தைப்பண்ணும்; அதுக்குமேலேயிறே திருவாழி யாழ்வான் தேஜஸ்ஸு.

(ஆழியின் வெஞ்சுடர்போலச்சுடாது) மஹானஸாதிகளிலே அக்ரிக்கும் தூமத்துக்கும் ஸாஹசர்யத்தைக்கண்டு பின்னையிறே பர்வதத்தில் அதுமிப்பது; அப்படியே இங்குள்ளவற்றுக்கும் அவ் விபூதியிலுள்ளவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாய் படியாய்த்து- அவ்விடம் விதேயமானபடி. இவ்விடம் மேடாய் அவ்விடம் பள்ள மாய்த்தோற்றினபடி. ப்ரலித்தத்திலேயிறே வ்யாப்தி க்ரஹிப்பது. § “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்று-முற்பட நித்யவிபூதியைச் சொல்லி, பின்னை மூன்றும்பாட்டிலேயிறே லீலாவிபூத்யறுஸந்தாநம் பண்ணிற்று. (சுடாதெம்மை) அவன் உகவாதாரையிறே முடிப்பது; நீ உகந்தாரை முடியாநின்றாய். † “அருளார்திருச்சக்கரம்” என்றும், || “அருளாழி” என்றுமிறே உகப்பார்க்கிருப்பது.

யாதிகளைச் சொல்லாமல் திருவாழியாழ்வானைச் சொல்லுவானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வருகுண்டானவித்யாதி.)

ப்ரத்யக்ஷமானத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லாதே பரோக்ஷத் திலே ஒன்றைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மஹானஸாதிகளிலித்யாதி.) (விதேயமானபடி) விசதமானபடி. இவ் விடம் விதேயமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடமித்யாதி.) விஸதமானதுகொண்டு இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தில் அது த்ருஷ்டாந்தமாகவேனுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரலித்தத்திலே யிறேயித்யாதி.) (ப்ரலித்தத்திலே) என்றது-ப்ரத்யக்ஷத்திலே என்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தைப்பற்றவும் அவ்விடம் அண்ணிமைபாகச் சொன்னபேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமித் த்யாதி.) (அவன்)-திருவாழியாழ்வான். “மாற்றோலைப்பட்டவர்”-

§ திருவாய் (1-1-1). † திருவிரு-33. || திருவாய் (1-4-6)

(மாற்றித்தயாதி) இதுக்குத்திருமலைநம்பி பணிக்கும்படி;—“தான் பிரிவாலே நொந்தபடியாலே 162 “சுராமரணமோஷாய” (ஜராமரணமோஷாய) என்று ஆசிரியிக்கும் திரளின் நடுவே என்னைக்கொடுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறாள்” என்றருளிச்செய்வர், பகவதநுபவம் பண்ணுமதிலும் துக்கநிவ்ருத்தி தேட்டமானபடியாலே சொல்லுகிறுளென்று.

“கேவலர் தனித்தனியேயாய்த்தநுபவிப்பது. திரளாயிருக்கக் கூடாது” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி, “மாற்றோலைப்பட்டவர் கூட்டமாகிறது” அடியார்கள் குழாங்களாய், என்னை அத்திரளின் நடுவே கொடுபோய் வைக்கவல்லையே” என்கிறுளென்று. ஸம்ஸாரத்திலேலை மாற்றப்பட்டவர்கள். நம் ரஹஸ்யத்திலும் அது ஸத்திப்பது ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையிறே. இங்கே பகவதநுபவமுண்டானாலும் காதாசித்தகமிறே. ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகப் பெறுமன்றிறே பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப்பெறலாவது.

கேவலர். மாற்றுகை-நீங்குகை. (மாற்றோலை)-ஒலை மாற்றப்படுகை. கேவலர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஒக்கும். திருமலைநம்பி நிர்வாஹத்துக்கு, “மாற்றோலைப்பட்டவர்” என்றது-பகவதநுபவத்துக்கு மாற்றோலைப்பட்டவரென்றபடியாய், கேவலர் கூட்டமென்றபடி. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒலைமாற்றப்பட்டவரென்னவுமாய். அத்தைச்சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவதநுபவமித்தயாதி.) அநுபவத்தையிட்டு நிரூபியாமல், “மாற்றோலைப்பட்டவர்” என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியையிட்டு நிரூபிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நம் ரஹஸ்யத்திலுமித்தயாதி.) உத்தர வாக்யத்தில், நமச்சப்தத்தாலே-ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியையும், சதுர்த்தியாலே-அநுபவகைங்கர்யத்தையுமிறே அநுஸந்திப்பதென்றபடி. ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகவேனுமென்கிறதென்? இங்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே அநுபவமுண்டேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்கே பகவதித்தயாதி.) (கேட்டு இருக்கவுமியிறே) “ஸிஷ்யராகையாலே” இதிலேஷஃ. மூன்றாப்பொருளுக்கு “மாற்றோலைப்பட்டு, அவர் கூட்டம்.” என்று பதமாய், ஒலை மாறாடிக்கொண்டுவந்தோமென்றபடி என்று விவக்ஷித்தப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவன் கொடுவர) என்று. (அவன், -ஈஸ்வரன். ஒலை மாறாடுகையாவது-“ஒருத்தியை பாதிக்கவேணும், கொடுவாருங்கோள்”

அங்ஙனன் றிக்கே, ஆப்பான் பணிக்கும்படி; ஆழ்வான் பணிக்கக் கேட்டிருக்கவுமாமிறே;—“அ வ ன் கொடுவரச் சொன்னவர்களைத் தவிர்த்து ‘மாற்றோலைப்பட்டோம்’ என்று அவர்கள் திரளிலே என்னை வைக்கவல்லையே என்கிறாள்” என்று.

முன்றும் பாட்டு

கோவைமணட்டி! நீ உன்கொழுங்கனிகொண்டு எம்மை ஆவிதோலையேல் வாயழகர்தம்மையஞ்சுதும்;
பாலியேன்தோன்றிப் பாம்பணையார்க்கும்தம்பாம்புபோல்
நாவுமிரண்டுளவாய்த்து நாணிலியேனுக்கே.

என்று சிலரை வரவிட்டால், வந்தவர்கள் அவனைவிட்டு இவனைக் கொடுபோய் முன்னேவிட்டால், “இது என்றான் சொன்னவனொங்கே” என்று ஈஸ்வரன் கேட்டால், ஒலை மாறாடினோமென்று சொல்லுகை, இது கோஸாந்தரே. அதவா, (கொடுவரச் சொன்னவர்களை) என்றது-பாதிப்பதாகக் கொடுவரச் சொன்னவர்களை என்றபடி. (தவிர்த்து) என்றது - நீங்கள் கொடுபோகவேண்டாவென்று தவிர்த்தென்றபடி. (மாற்றோலைப்பட்டோமென்று) அதாவது;-நீங்கள் பாதிக்கக்கு உறுப் பாகக் கொடுவந்த ஒலைக்கு மாறான ஒலையாவது - பாதிக்கவேண்டா வென்று ஒலை கொடுவந்தோமென்று சொல்லி என்றபடி.

அன்றிக்கே, ஈஸ்வரன் முன்னே கொடுவரச்சொன்னவர்களைக் கொடுபோகவேண்டாவென்று நீங்கள் நிஷேதித்து இவள் நமக்கு ஸத்ருவென்று ஈஸ்வரனாலே ஒலைபெழுதப்பட்டோமென்று அந்த ஸத்ருக்கள் கூட்டத்திலே வைக்கவல்லையே என்கிறாளென்றுமாம். இத்தால் அவர்கள் நடுவேயிருக்குமதிலும் கொடிதாயிருக்கிறது நீங்கள் பாதிக்கிறபடி என்று தாத்தபர்யம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஸர் வேச்வரன் தன்பக்கலிலே கொடுவரச்சொன்னவர்களை “வேண்டா” என்று தம்முடைய ஸத்ருக்களான பரிஸாபாலாதிகள் நடுவே கொடு போகச்சொல்லி ஒலைபெழுதப்பட்டோமென்று அந்த ஸத்ருக்கள் நடுவே கொடுபோய் வைக்கவல்லையே என்கிறாளென்றுமாம். இவை களில் முந்தினதே ஸ்வரஸம். முன்றும் நிர்வாஹத்தில், மாற்றோலைப் பட்டோமென்றவர்கள் திரளாவது-யமலோகத்திலே போய், ஒலைமாற் றப்பட்டுத் திரும்பிவந்தோமென்ற ஸம்ஸாரிகள் திரளிலே என்னுதல். யமன் “இவனை ஏன் கொண்டு வந்தீகோள்” என்று தூதரைக்கேட்டால், “மாற்றோலைப்பட்டோம்” என்னும் தூதர் திரளிலே என்னுதல்; முடித்து விடவல்லையே என்றபடி.

பதவுரை:—கோவை மனாட்டி!—அம்மா! கோவைக்கொடியே !!
 நீ-நீ, உன்—உன்னுடைய, கொழுங்கனி கொண்டு—அழகியபழங்க
 ளாலே, எம்மை—என்னுடைய, ஆலி-உயிரை, தோலையேல்—
 போக்கலாகாது; வாய் அழகர் தம்மை—அழகியவாய்படைத்த
 பெருமான் விஷயத்திலே, அஞ்சுதும்—பயப்படாநின்றேன்; பாலியேன்—
 பாலியானநான், தோன்றி—பிறந்தபின்பு, நாணிலியேனுக்கு—லஜை
 அற்றவளான என் விஷயத்திலே, பாம்பு அணையார்க்கும்—சேஷசாயி
 யான பெருமானுக்கும், தம் பாம்பு போல்—தமது (படுக்கையான)
 திருவனந்தாழ்வானுக்குப்போல, நாவும் இரண் டேள ஆயிற்று—
 இரண்டு நாக்குகள் உண்டாயின.

அவ.—மூன்றாம் பாட்டு. (கோவையித்யாதி) மேலில் கண்ணை
 மாறி, பக்கத்திலே கண்ணை வைத்தாள்; அங்கே செடியிலே கோவை
 படர்ந்து பழுத்துக்கிடந்தது; அதைதப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லு
 கிறாள். காரக்கோடல், நிறத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிந்தது; மேல்
 தோன்றி திருவாழிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிந்தது. கோவைப்பழம்,
 திருவதாரத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறதாய்த்து.

வ்யா:—(கோவைமனாட்டி) கொடியாகையாலே ஸாபத்நயத்
 தாலே நலிந்தாப்போலே இராநின்றது; மணமுடைமை சொல்லுகிறது.
 அது + இக்குண்டோ பின்னையென்னில்; உபமேயத்தைப்பற்றச்
 சொல்லுகிறது. 3 “सर्वज्ञः” (ஸ்ர்வகந்த:) என்கிற வஸ்துவையிறே
 உபமேயமாகச் சொல்லுகிறது. * “कुरुपूरम् नारुमो कमलप्लु
 नारुमो” என்று கேட்பது செய்தாளே. (நீ) கோடலும் மேற்றேன்

மூன்றாம் பாட்டு. (கோவையித்யாதி) “மனாட்டி” என்றது—
 ஸ்திரீத்வமென்னுதல்; மணமுடைமையென்னுதல்; மனாட்டியாவதென்
 னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மணமுடைமை சொல்லுகிறது) என்று.
 அவன்றனை, “உன்னைக் கண்ணாடிப் புறத்திலுங் கண்டறியாயே,
 கண்டால் பிரியாயே” என்னுமாப்போலே, கொடியாகையாலே ஸ்த்
 ரீத்வ ஸாப்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உனக்கு முன்னமித்
 யாதி.) தன் வைலக்ஷண்யம் அறியாதேவென்ன (தன்னைத்தானித்
 யாதி.) (இல்லையிறே அதுக்கு) ஆகையாலே, “எம்மையாவி துலையி
 யேல்” என்கிறுளென்று தாத்பர்யம். “கொழு” என்ற விஸேஷணத்

றியுமே அமையாதோ?; ஒருதூற்றிலே கிடந்து நலிகைக்கென்றே பழுப்பதே!. (உன்) உனக்கு முன்னம் நலிவில்லையே. தன்னைத் தானே நலிந்துகொள்ளவேணுமென்னுமதில்லையிறே அதுக்கு. “தன்னைத்தானறிந்ததாகில் பிறர்க்கு நலிவுபண்ணக் கடவோமல்லோம் என்று கண்வட்டத்தினின்றும் கடக்க நிற்போண்டாவோ?” என்றிருக்கிறாள். (கொழுங்குனி கொண்டு) அதுக்குச் செவ்வியுண்டாயிருக்குமிறே. (எம்மை) இப்பாரிப்புக்கெல்லாம் இங்கு விஷய முண்டோ?.

(ஆவி துலைவியேல்) தோற்புரையே நலிந்துவிடுகை அன்றிக்கே, உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றது. கோடலும்மேல்தோன்றியும் அலைத்த ஆவியை நீ என்செய்யத் துலைக்கிறாய்? “துலைவியேல்” என்றதுக்கு “நான் துலைக்கிறதுண்டோ” என்ன அதுக்கு வாயில்லையே.

(வாயழகர்தம்மையஞ்சுதம்) கலக்கப்புக்காலும், அஞ்சி நான் கண் செம்பளித்தபடியேகாணிருப்பது. முன்பேயஞ்சிக்காண் நான் அதுக்கிருப்பது. “அஞ்சுதம்” என்றால் “நீயஞ்சுவேண்டா காண். 162 “மா ஶுச:” (மாஸுச:)” என்று-என் கண்வட்டத்தினின்றும் கடக்கநிற்கவிறே அடுப்பது; அதுசெய்ததில்லை.

துக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னைத்தானறிந்ததாகில்) என்று. (தன்னைத் தானறிந்ததாகில்)-தன் வைலகூண்யமறிந்ததாகிலென்றபடி. “கொழுங்குனி” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன (அதுக்கித்யாதி.) அதுக்கு-திருவதாரத்துக்கு.

(துலைவியேல்) “மர்மத்திலே என்னுதல்; நொந்திருக்கிற ஆவியென்னுதல்” என்று தாத்பர்யம். இவற்றை வாய்யத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தோற்புரையேயித்யாதி.) ஆத்மாவை நயிப்பியாதேகொள்ளென்று ஸுபதார்த்தம். பலிதம் (கோடலுமித்யாதி.) கொழுமை-அழகு; ஆவி-உயிர்; துலைவு-மாள்வு. “வாயில்லை” என்றது-அசேதநத்வாத் என்னுதல்; பாதகத்வமுண்டாகையாலே என்னுதல்.

உபமாநமான பழத்தை உபமேயமாக விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்(வாயழகரித்யாதி.)(கண்செம்பளித்தபடியே) என்றது-பேய்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே வாய்புகுநீராகையாலே என்றபடி. அன்றிக்கே, விச்வேஷ ஸமயத்தில் இதுக்கு ஸ்மாரகமாய், பதார்த்தங்கள் நலியுமென்னுமத்தைப் பற்றவாதல்.

(பாவியேன் தோன்றி) இத் தைக் காற்கட்டுப்படி அவன் ஸ்வபாவம் அந்யதாகரித்தது என்னைத் தோற்றிக்கிடர். பெரியாழ் வாரும் ஸர்வேசுவரனுமாய் † ரஹஸ்யஸங்களுண்டாய்ப் போருகிற காலங்களில் இவையெல்லாமில்லைகிடர். அப்பரிமாற்றங்களெல்லாம் குலைந்தது என்னைத்தோற்றிக்கிடர். (பாவியேன் தோன்றி-நாவுமிரண்டுளவாய்த்து) பெரியாழ்வார் காலத்தில் இரண்டு வார்த்தை சொல்ல வொண்ணாதாய்த்து அவனுக்கு. அதாவது-இரண்டு வார்த்தை சொல்லில் அவரைக்கிடையாதே. ஆகையால் ஒரு வார்த்தையே யாய்த்து அவர்காலத்திலுள்ளது. || “ஒன்றேயுரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான்” என்று ஐயரை இடுவித்துக் கவிபாடு வித்துக் கொண்டதித்தனையிறே. “நடுவே ஜீவிக்கிலும் ஜீவிக்கிறான், முடியிலும் முடிகிறான்-நாம் வேண்டிற்றுச் சொன்னால்” என்றிருக்க லாவது எனக்கிறே. (பாவியேன்தோன்றி) 163 “शङ्के मद्भय-सङ्ख्यात्” (ஸங்கே மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்) 28 “ममैव-दुष्कृतं किञ्चित्” (மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்) 164 “मत्पापमेव” (மத்பாபமேவ) என்னு மாப்போலே சொல்லுகிறான்.

அவர் காலத்திலேதான் ஒருவார்த்தையா யிருக்குமதுண்டோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றேயித்யாதி.) அதாவது-எனக்கு இப்போது பலியாமையாலே அதுவும் வலியக் கவிபாடுவித்துக் கொண்டானுமித்தனை என்றபடி. அன்றிக்கே, என்னைத் தோன்றி பெரியாழ்வார் காலத்திலும் வார்த்தை இரண்டென்று தாற்பார்யாந் தரம் விவக்ஷித்து, ஆனால் அவரேயன்றோ ‘ஸத்யவாதி’ என்றது என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றே) என்றமாம். முந்தின அர்த்தத் திலே (ஜீவிக்கிலுமித்யாதி.) ஆனால் இது வாஸ்தவமான ஆகாரமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கே இத்யாதி.) அதாவது—அத் தலைக்கு ஒருகுறை சொல்லவொண்ணாதென்று தன்மேலே ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறுளென்றபடி.

(பள்ளி)வாசித்ததும், அத்யயநம்பண்ணிற்றும். அவதாரங்களிலே கண்டுகொள்வது. (ஒதிற்றும் ஒருகிடையிலே) திருவநந்தாழ்வ னோட்டைச்சேர்த்தியாலே இரண்டு வார்த்தை சொன்னென்னு தல்; சொன்னது தான் கண்வளர்ந்த அவஸ்தையிலே என்னுதல்.

|| பெரியாழ்திரு (2-4-6) † (பா) ரஹஸ்யங்களுண்டாய்

(பாம்பணையார்க்கும்) இவனும் தூரண்டுவார்த்தை சொல்லு
வானாய்ச் சொன்னான்ல்லன்; நடுவே பள்ளித்தோழமை பவித்தது;
அதுவே அன்றிக்கே, ஒதிற்தும் ஒருகிடையிலேயிறே. (பாம்பணை
யார்க்கும்) தம்முடம்போடே அணையவென்றாசைப்பட்டார்க்கு உடம்பு
கொடுத்துப் போருமவர்க்கு. (தம்பாம்புபோல்) அவனோடுண்டான
ரோஷம் திருவந்தாழ்வானளவுச்செல்ல அசலிட்டு, தன்படுக்கையாய்
இருக்கச்செய்தேயும் “தம்பாப்பு” என்று அவனோடே சேர்த்துச்
சொல்லுகிறான், இப்போகத்தாலேயிறே நம்மைமறந்துதரிக்க வல்லா
னாய்த்தென்னுமத்தாலே. பிறரைக்கெடுக்க நினைத்தால் சேர்த்துச்
சொல்லுவது அவனோடேயாய்த்து. || “பாஞ்ச சன்னியத்தைப்
பற்பநாபனோடும் வாய்ந்த பெருஞ்சுற்றம்” என்ற-பூரிபாஞ்சஜந்யாழ்
வானை அவனோடே சேர்த்துச்சொன்னாப்போலே, இவனையும்
அவனோடே சேர்த்துச் சொல்லுகிறான். தன்னோடு உறவறக்கையிறே
அவனைக் கெடுக்கையாவது; படுக்கைதன்னதே. தனக்கு விஷயமாக
விட்டத்தையும் படுக்கைப்பற்றென்றிறே சொல்லுவது. பெரியாழ்
வாரை அவனோடே சேர்த்துச் சொன்னாப்போலேயிறே-இவனையும்
அவனோடே சேர்த்துச்சொல்லுகையாவது.

(நாவுமிரண்டுளவாய்த்து) இரண்டு நாவுண்டானால் பிறக்குங்
கார்யம் பிறக்கையாலே, “நாவுமிரண்டுளவாய்த்து” என்கிறான்.
இரண்டு நாவுடையார்க் கல்லது இரண்டு வார்த்தை சொல்ல
தாத்பர்யாந்தரம் (தம்முடம்பித்யாதி.) “தம்பாப்பு” என்று வெறுக்
கைக்கு ஹேதவந்தரம் (இப்போகத்தாலே) என்று. பவிதம் (பிறரை
இத்யாதி.) (தன்னோடு உறவறக்கை) என்கைக்கு அப்படி தன்னதா
யிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (படுக்கை தன்னதே) என்று.
தன்னதென்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் (தனக்கித்யாதி.) (விஷயம்)-
ஸ்தீரீதநமாய் விட்டதேஸம். ரீத்பந்தரோண தன்னதென்னுமத்தைச்
சொல்லுகிறான் (பெரியாழ்வாரை யித்யாதி.) “தங்கள் தேவர்”
என்று-அவனோடே சேர்க்கை.

“நாவுமிரண்டுளவாய்த்து” என்கைக்கு இரண்டு நாவுண்டோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு நாவுண்டானாலித்யாதி.)
(பிறக்கும் கார்யமாவது)-இரண்டு வார்த்தை. இரண்டு நாவுண்டா

வொண்ணதென் றிருக்கறாள். 165 “रामो द्विर्नाभिभाषते” (ராமோ த்விர்நாபி பாஷதே) 150 “न मे मोघं वचो भवेत्” (நமே மோகம் வசோ பவேத்) என்றவை எல்லாம் தமக்கன்றாய் விட்டது. “நின்னைப் பிரியேன், பிரியிலாற்றேன்” என்று சொல்லிவைத்துப் பிரிந்தது தனக்கிறே. இப்போதும் அவை எல்லாம் ஒருவார்த்தையாயிராநின்றதிதே நாட்டார்க்கு. (நாணிலியேனுக்கே) அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதா பவிக்குங்காட்டில் என் ஸ்வரூபம் அந்யதாபவிக்கவேணுமோ? அவன் ரக்ஷகத்தவத்திலே சிறிது குறைகிற்குங்காட்டில் அத்தை மறக்கையன் றிக்கே ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக அவன் குணஹாநியை விளைக்கும்படி லஜ்ஜாஸூஞ்சையயாகவேணுமோநான்.? தம்மைப்பேணுதே அத்தலைக்கு வரும் அவத்யத்தைப் பரிஹரித்து, அவனைப்பேணும் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற்றிடுப்புக்கும் இதுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு?

நாலாம் பாட்டு

முல்லைப்பிராட்டி! நீன்முறுவல்கள்கொண்டு எம்மை
அல்லல்வினாயேல் ஆழி நங்காய்! உன்னடைக்கலம்
கொல்லையரக்கியைமூக்கரிந்திட்ட குமரனார்
சொல்லும்பொய்யானால் நானும் பிறந்தமைபொய்யன்றே.

பதவுரை:—முல்லைப் பிராட்டி!—அம்மா! முல்லைக்கொடியே!
ஆழி நங்காய்!—கம்பீரமான தன்மையை உடையாய்! நீ-நீ, உன்முறு-
வல்கள் கொண்டு—(எம்பெருமானது முறுவல் போன்ற) உனது

னாலல்லது இரண்டு வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதோவென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு நாவுடையார்க்கல்லதித்யாதி.) (ராமோ
த்விர்நாபிபாஷதே) என்றனையென்ன (ராமோத்விரித்யாதி.) (தமக்கன்
ராய்விட்டது) என்கிறவ்யதிரேசேனா பலித்தவர்த்தம் (இப்போது
மித்யாதி.) :தாமாய்விடுகை தம்நினைவிலே தமக்குண்டென்றிருக்கிற
ரத்தனை. இங்கு பவிக்கக் கண்டதில்லை என்றபடி. இவளுக்கு பவித்த
தேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நின்னைப் பிரியேனரித்யாதி.) இவ
ளுக்கு இப்படியானால் அவன் வார்த்தை நாட்டார் கேட்டபடியென்
னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்போதுமித்யாதி.) அவன் வார்த்தை
தனக்கு பேதித்ததொழிய நாட்டார்க்கும் அவனுக்கும் ஏகரூப
மென்றபடி. லஜ்ஜையின்றிக்கே பதறினால் விரோதமேதென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (தம்மைப்பேணுதே இத்யாதி.)

மலர்த்தியாலே, எம்மை—என்விஷயத்திலே, அல்லல் விளைவியேல்—
வருத்தத்தை உண்டாக்கவேண்டா; உன் அடைக்கலம்—(இதற்காக)
உன்னைச் சரணமடைகிறேன்; கொல்லு அரக்கியை—வரம்புகடந்தவ
ளான சூர்ப்பணகையை, முக்கு அரிந்திட்ட—மூக்கறுத்துத் தூர்த்தின,
குமரனார்—சகரவர்த்தி திருமகனானுடைய, சொல்லும்—வார்த்தையே,
பொய் ஆனால்—பெய்யா ய்விட்டால், நான் பிறந்தமையும் பொய் அன்றே—
நான் பெரிய மூவார் வயிற்றில் பிறந்ததும் பெய்யாக்கடவதன்றே.

அவ.—நாலாம்பாட்டு. கோவைப் பழமானது திருவதாரத்துக்கு
ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகப் புக்கவாறே, அதுக்கு அவ்வருகாகக்
கண்ணைவைத்தாள்; அங்கே முல்லைபானது நன்றாகப் பூத்துக்கிடந்தது;
‡ “உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகு” என்னக்கடவதிறே. அது
ஸ்மிதத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(முல்லைப்பிராட்டி) வழிபறிக்குமவனைக் கண்டால்,
“பிரான்” என்னுமாப்போலே. (நீ) ஒரு கோவையிலேயகப்பட்டுத்
தப்பி உள்ளே புகுந்தாராயும் நலியக்கடவையோ? அக்கோவையைத்
தப்பினேயிறேயென்றிருந்தோம்; திரியவும் நீ புகுந்து நலியாநிற்பதே!
நொந்தாரை “ஐயோ!” என்கையன்றிக்கே, நலிகைக்கொரு கொடியா
யிருந்தாய் நீயும். (உன் முறுவல்கள் கொண்டு) உன் பூவில் விசு
ஸத்தைக்கொண்டு. (எம்மை) முன்பே முடிந்தாராயும் முடிக்கத்
தேடுவார்களோ?

(அல்லல் விளைவியேல்) திருவதாரத்துக்குள்ளான திரு முத்து
நிறைக்கு ஸ்மாரகமாய், இது நலிகிறநலிவு பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே
“அல்லல்” என்கிறாய்த்து. அவனுடைய ஸ்மிதத்தை
ஸ்மிரிப்பித்து என்னைத் தடுமாறப்பண்ணுகோள். (ஆழி நங்காய்)

நாலாம்பாட்டு. (முல்லை இதயாதி) திருவதாரத்துக்குப்பின்பு திரு
முத்து அதுபாவ்யமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளே
வெண்பலித்யாதி.) பிரானேயென்னுமாப்போலே, “பிராட்டி” என்று
உபசாரம். (கோவை)-சாடு; கூட்டம்-தவறி. கொடி-சாடு. கூறை-தவறி.
“ஆழி” என்று-காப்பிரியமாதல்; வட்டமாதல். காப்பிரியமும் நிறமு
மேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வட்டமாகவித்யாதி.) “நங்காய்”

மேலே கடலைச் சொல்லுகிறதொரு பாட்டுண்டாகையாலே, முல்லை தண்ணையே சொல்லுகிறது. காப்பியத்தாலும் நிறைவுடைமையாலும் இரந்தார் காரியஞ்செய்யவேண்டாவோ? வட்டமாகப் பூத்த பூக்களும் மதுவுமாய், ஸந்திவேஸந்தானே பரியமாயிருக்கும்மே. (உன்னடைக்கலம்) 166 “अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना” (அரி: ப்ராணாந் பரித்த்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா) என்னக்கடவதிறே. ஸாத்ரவம் மாறாதே செல்லச்செய்தேயும் “ஸரணம்” என்கிற உத்தியுண்டாய் அது செவிப்பட்டால் சேதநாசேதந விபாகமற இரங்க வேண்டியிருக்கும் தன்வாஸநையாலே சொல்லுகிறாள்.

(கொல்லையரக்கியை) வரம்பழிந்த செயலையுடையவள். மாயாதையைத் தப்பிவின்றவளிறே. பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பெருமானைப்பற்றப்ராப்தமாயிருக்க, அவளோடே மலைந்து பெறப்பார்த்தவளை. “இவளையிறே இவனோட்டையதுபவத்துக்குத் தண்ணீர்த்துருப்பு” என்று அவள்மேலே விழுந்தாளாய்த்து. (மூக்கிரிந்திட்ட) தமக்கு அந்நயார்ஹராயிருப்பாரோடுண்டான ஸம்ஸலே வத்துக்கு விரோதிகளாய் வருவாரை அழியச்செய்யுமவர்கிடர். (குமரனார்) நோவுபட்டவள் 167 “तृणौ रूपसंपन्नौ” (தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ) என்று கூப்பிடுப்படியான பருவம் படைத்தவர். தான் பட்ட பரிபவத்தை முறைப்படச்சென்றவளிறே “तृणौ” (தருணௌ) என்கிறாள், அப்பருவத்திலே துவக்குப்பட்டபடியாலே. தான் பட்ட நலிவை ஸம்போகமத்யத்திலே பிறந்த போக சிஹந்தோபாதியாக நினைத்திருந்தாளாய்த்து; இல்லையாகில் பருவத்தைப் பேசக்கூடாதிதே.

எனறதுக்கர்த்தம் (நிறைவுடைமையாலும்) என்று. “அடைக்கலம்” என்றால் கார்யமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அரி:ப்ராணாதியாதி.) ஸத்ருவுமாய் அசேதனமுமானது ரக்ஷிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸாத்ரவம்த்யாதி.)

மாயாதை தப்பவந்தால் அங்கீகரியாமையெழிய ஹிப்ஸிக்க லாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளையிறேயித்யாதி) பருவத்திலேதான் ஈடுபட்டாலும் வைரூப்யத்தைப் பண்ணினாரெயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் பட்டவியாதி.) நோவுபட்டால் (தருணௌ) என்னக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் பட்டவியாதி.) கொல்லை-வரம்பில்லாமை.

(சொல்லும்பொய்யானால்) ஆசிரிதஸம்ஸ்ரீலஷ விரோதிகளைப் போக்குமிடத்தில் அர்த்தக்கரியாகாரியாப்படி பண்ணித் தலைக்கட்டு மவர், இங்கு உக்தியையும் தலைக்கட்டுகிறவர்; தம்மை ஆஸ்ரயித்தவர் கள் விரோதியைப் போக்கக்கடவ அவர், தம்மையும் இப்போது நிய மிக்கமாட்டுகிறவர். அவ்வார்த்தை பொய்யாமென்று “பொய்யானால்” என்கிறாளல்லன்; அதுக்கு விஷயம் நாமாகையாலே தப்பிலும் தப்பு மென்கிறான். (நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே) இது வ்யபிசரித் தாலும் வ்யபிசரியாதென்று நாம் நினைத்திருந்தது பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பேயிறே. அதுக்கும் இலக்கு நாமானபின்பு, இனி, அதுதான் நமக்குக் கார்யகரமாகப்புகாநின்றதோ? பெரியாழ்வா ரோட்டை ஸம்பந்தம் பகவல்லாபத்தோடே நம்மை ஸந்திப்பித்துவிடு மென்றிருந்தோம்; இனி அதுவும் தப்பிற்றே. “பொய்யன்றே” என்றது-பொய்யாமிறையென்கை. பூதார்த்தத்தோடு பவிஷ்யதர்த்தத் தோடு வாசியென் இப்போது கார்யகரமாகாவிட்டால்?

ஐந்தாம் பாட்டு

பாடுங்குயில்காள்! ஈதென்னபாடல்! நல்வேங்கட
நாடர் நமக்கொரு வாழ்வுந்நால் வந்து பாடுமின்
ஆடும் கருளக் கொடி யுடை யார்வந் தருள்செய்து
கூடுவ ராயிடில் கூலிநும் பாட்டுக்கள் கேட்டுமே.

பதவுரை:— பா டு ம் —பாடுகின்ற, குயில்காள்!—குயில்களே!
ஈது—(கர்ண கடோரமான) இக் கூச்சல், என்ன பாடல்?—எ ன் ன
பாட்டு; நல் வேங்கடம் நாடர்—விலக்ஷணமான திருவேங்கடமலையை

“கொல்லையர்க்கியை” இத்தயாதையுட்கொண்டு தா த்பர்யம் (ஆசிரித ஸம்ச்சலேஷத்யாதி.) (அப்போது நியமிக்கமாட்டுகிறவர்) என்றது- இப்போது என் கார்யம் செய்யத் திருவுள்ளமில்லாவிட்டால் (ந த்ய- ஜேயம்) என்கிற அப்போது தம்மையமைத்து, அவ்வார்த்தை சொல் லாதிருக்கமாட்டிற்றிலரென்றபடி. யதிஸுப்தத்துக்கருளிச்செய்கிறார் (அவ்வார்த்தையித்யாதி.) முன்னும் அவரையிட்டுக் கலந்து, மேலும் அவரையிட்டுக் கலப்பானாயிருக்க “பொய்யாம்” என்பானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பூதார்த்தத்தோடித்யாதி.) (பூதார்த்தம்)- பகவதுக்தி. (பவிஷ்யதர்த்தம்)-பெரியாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தம்.

இருப்பிடமாகவுடைய பெருமான், ந ம க் கு—என்விஷயத்திலே, ஒரு வாழ்வுதந்தால்—ஒரு வாழ்ச்சியைப் பண்ணிக்கொடுப்பனாகில், (அப் போது) வந்து பாடுமின்—(நீங்கள் இங்கே) வந்து பாடுங்கள்; ஆடும்—(ஆரத்தத்தாலே) ஆடுகின்ற, கருளான்—பெரியதிருவடியை, கொடி உடையார்—தவஜமாகக் கொண்டிருக்கிற அப்பெருமான், அருள் செய்து—கருபைபண்ணி, வந்து கூடுவர் ஆயிடில்—(இங்கே) வந்து சேர்வனாகில், கூவி—(அப்போதுஉங்களை) வரவழைத்து, நும் பாட்டுக்கள்—உங்களதுபாட்டுக்களை, கேட்டும்—(நாமே) கேட்போம்.

அவ.—அஞ்சாம் பாட்டு. முல்லைப்பூவானது கண்ணுக்கிலக்காய் நின்று பாதகமாகப்புகுவாரே, அங்கு நின்றும் முகத்தை மாற வைத்துக் கண்ணைப்புதைத்தாள்; செவிபுதைக்க வறியாமையாலே அகப்பட்டாள்.

வ்யா:—(பாடுங்குயில்காள்) தென்னபாடல்) ஸம்ச்லேஷ ஸமயத்திலும் உங்கள் பாட்டுக்கேட்டு அறிவுதோயிறே; இன்று துடங்கிப் பாடுகிறீர்களன்றே; என்றுமொக்கப் பாடிப்போராநிற்கச் செய்தே செவிவழியே நெருப்பைச் சொரிந்தாப்போலே, இற்றைக்கு உதவ இத்தொருபாட்டு எங்கே தேடினிகோள். (பாடுங்குயில்காள்) 168 “न तु राक्षस चेष्टितः” (நது ராக்ஷஸ சேஷ்டித:) என்னைக்கு ஒருவரைப் பெற்றிலோமி!. (ஈதென்னபாடல்) இக்காலத்திலே பாடுவதே!; இப்பாட்டைப்பாடுவதே!. இரண்டருகும் நெருப்புப்பற்றி எரியாநிற்கச் செய்தே நடுவேயிருந்து சாந்து பூசுவாரைப்போலே இருந்து பாட்டுக்கேட்கும் தஸையோ என் தஸை. நெருப்புக்கிடந்தவிடத்தே சுடுமாப்போலே அவற்றினுடைய ஆச்ரயத்தையும் அழிக்குமென்றிருக்கிறாள். கெடுவீகாள்! உங்களுக்குச்செவியில்லையோ?

அஞ்சாம் பாட்டு. (பாடுமித்யாதி) “பாடும்” என்று—ஸாமந்யமாயிருக்கையைக்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ச்லேஷேத்யாதி.) (உதவ) கொடுக்க என்று வ்யங்க்யம். பஹுவசநத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார்: (நது ராக்ஷஸேத்யாதி.) லங்கையிலே விபீஷணன் ஒருவனுண்டானாப்போலே, ஒரு குயிலாகிலும் பாடாதிருக்கக்கண்டிலோமி! என்றபடி. “ஈது” என்றது—காலபரமாதல், பாட்டுக்கு விஸேஷணமாதல், பாடினால் குறையேதென்ன (இரண்டருகுமித்யாதி.) (நெருப்புப்பற்றி எரியை) கிழில் பாட்டு. மேலில் பாட்டு ஸமாரசபதார்த்தம்

(நல்வேங்கடமித்யாதி) ஆற்றப்பெருக்கில் முன்னே சிணையாறு படுமாப்பேலே, அவன் வரவுக்குறப்பான நற்குறிகள் உண்டாயிரா நின்றன; அதுபலித்தால் வந்து பாடப்பாரிகோள். ஆஸுரிதர்க்கு அருமைப்படண்டாதபடி வந்து நிற்கிறவராய்த்து. பரமபதம் கலவீருக்கையாயிருக்க, அத்தைவிட்டுத் திருமலையிலே வந்து முகங்காட்டினார்; ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே போலே இருந்தது பயணம். (நமக்கொரு வாழ்வு தந்தால் வந்து பாடுமின்) உங்கள் பாட்டுக்கேட்கைக்குச் செவியுண்டானால் வந்து பாடுங்கோள். இப்போது இவள் கரணங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களை க்ரஹிக்கமாட்டாதேயிறே கிடக்கிறது; § “எண்ணிப்பலனுமெழிலுங்கொண்டு” என்கிறபடியே. (வந்து பாடுமின்) இப்போது உங்கள் ஸந்ரிதி எனக்கு அஸஹ்யமாய் இரா நின்றது; போங்கோளென்றபடி. உங்கள் ஸந்ரிதி அபேக்ஷிதமாய் இருப்பதம் ஒருபோதுண்டிறே; அப்போது வந்து பாடுங்கோள்.

(ஆடும் கருளக்கொடி) தாம்பரவதற்குமுன்னே தம்பரவாக்கு ஸூசகமான பரிகரத்தையுடையவர். அலாபத்தாலே துடிக்கைக் கொண்டு ஒரு விபூதியைக் கண்டுவிட்டாப்போலே, லாபத்தாலே களிக்கைக்கு ஒரு விபூதியைக் கண்டுவிட்டார். விடாயர் இருந்த பாதிக்கை. “நதென்னபாடல்” என்று அஸஹ்யந்தோற்றச் சொல்லுகைக்கு அவற்றுக்கு பாதகமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பித்யாதி.)

இப்போது அஸஹ்யமானால் எப்போது பாடுவது என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆற்றப்பெருக்கிலித்யாதி.) (வரவுக்குறப்பான நற்குறிகள்) என்றது-“கருளக்கொடியுடையார்” என்றத்தைப்பற்ற. “ஆடுக கருளக்கொடியுடையார்” என்று மேலே பரமபதநாதனைச் சொல்லுகையாலே, அவன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வந்து தன்னோடே கலக்கைக்குத் திருமலையில் நீல சிணையாறு ஸ்தானம்.

“நல்வேங்கடநாடர்” என்றவிடத்தில் நன்மையைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஆச்சரிதர்க்கித்யாதி). “ஆடும்” என்றது-ளிக்கையாதல்; ஸஞ்சரிக்கையாதல். தான் துடிக்கையாலே விபூதியாகத் துடிக்கிறதென்கிறான். (நியதியாவது) அவன் தானே வருகையும், வருமிடத்தில் ஆற்றாமையோடே வருகையும். இவள் தானே போனால் § பெரிபதிருமொழி 7-5-9.

விடத்தே சாய்கரகத்தைக் கொடுவந்து சாய்ப்பாரைப்போலே, ஆசைப் பட்டாரிருந்தவிடத்தே கொடுவந்து சாய்க்கும்பரிகரத்தை உடையவர். (வந்தருள்செய்து கூடுவராயிடி) கூடவேனுமென்றிருக்கிற வோபாதி இங்கனையுமொரு நியதிவேண்டுமாய்த்து-இவனுக்கு. தான் அவனிருந்தவிடத்தே சென்று தன்னாற்றாமையை ஆவிஷ்கரித்துப் பெறும்பேறு காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி யாகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. அத்தலையாலேவந்து கூடவும் வேணும்; தன்னாற்றாமை தோற்றவும் வந்து கூடவும் வேணும். 169 “तानहं द्विषतः करान् संसारेषु नराधमान्। क्षिपामि” (தானஹம் த்விஷத: க்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராத்மாந்! க்ஷிபாமி) என்னவேண்டுமபடியிருக்கும் என்வழியாலே பேறாகையென்றிக்கே 170 “ददामि बुद्धियोगं तं” (ததாமி புத்தியோகம் தம்) என்னும் அவன் வழியாலே பேறாகவேணும்.

“ஸ்மிருபாலனும் எப்பெருமானைப்பெற்றானிறே” என்றார்களாய் ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே, “அவன் பெற்றத்தைப்பேறாகச் சொல்ல வொண்ணாது, ருசிமுன்னாகப் பெறுப்பேறாய்த்தப் பேறாவது; இவனிருக்கில் நாடழியுமென்று கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றி எறிந்தானத்தனைகாண்” என்றாராம். “பெரியதேவப்பிள்ளை” என்று பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலேவர்த்திப்பானொருவனுண்டு; அவன் அகத்திலுள்ளாரெல்லாரையும் அடர்த்து வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு போரும்; அவன் கிழக்கே கார்யமுண்டாய்ப் போனவளவிலே; நஞ்ஜியர், “அவன் போனபடியாலே அகத்திலுள்ளவர்கள் சிலநாளேக்குப் பிழைத்தார்களிறே” என்றாராம். அத்தைக்கேட்டருளி, “நம்மோடே யொருஸம்பந்தத்தைச் சொல்லி நாட்டை ஹிம்லிக்குமதில் நம்மைத் தேய்த்துத் தின்றுகிலும் இங்கே கிடக்கை அழகியதன்றோ?” என்ற ருளிச்செய்தார்.

விசேரதமேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (தான் அவனித்யாதி.) “அருள் செய்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்தலையாலேயித்யாதி.) “வந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமாய் (தன்னாற்றாமையித்யாதி.) “ஸாபாதினான தன்வழியாலே பெற்றபேறு பேறன்று” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்மிருபாலனுமித்யாதி.) நாடழியாமலுள்ளே பொகட்டு வைத்ததுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (பெரிய தேவப்பிள்ளையித்யாதி.)

ப்ரீதிகாரிதமாக அஸேஷாவஸ்தைகளும் உசிதமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுமன்றிறே இதுபேறாவது. “அவனே உபாயம்” என்று அத்யவலித்து, சாணம்புகச் செய்தேயும் பரமபக்தி பர்யந்தமாக ப்ரார்த்தித்தாரிறே, கைங்கர்யம் ரவிக்கைக்காக, பரபக்தி துடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமாக நடுவுபிறக்கிறவையடைய ப்ராப்யார்தர்க்கதமாகி ரதிறே இவர்க்கு.

ஓரதிகாரிக்கு உபாயத்தில் தலையாடியாயிருக்கும்; ஓரதிகாரிக்கு ப்ராப்யபக்திலுபகரமாயிருக்கும். (கூளி) உங்கள் பாட்டுக்கேட்கை அபேக்ஷிதமாயிருப்பதொருபோதுண்டிறே, அப்போதழைத்துக் கேட்கிறோம். (பாட்டுக்கள்) ஸிக்ஷாபலத்தாலுள்ளவையும், நீங்கள் கைவந்து பாடுமதெல்லாம் செவிதாழ்த்துகேட்டுத் தருகிறோம்.

ஆறாம் பாட்டு

கணமா மயில்காள்! கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்ற அணிமா நடம்பயின் ருடுகின்றீர்க்கடி வீழ்கின்றேன்
பணமா டரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகோள்
மணவாளர் நம்மை வைத்த பரிசிது காண்பினே.

பதவுரை:—கணம்—கூட்டமாயிருக்கிற, மா மயில்காள்!—சிறந்த மயில்களே! கண்ணபிரான்—கண்ணபிரானுடைய, திருகோலம் போன்று—அழகிய வடிவ போன்ற வடிவையுடையீராய்க் கொண்டு, அணி மா நடம்பயின்னு—அழகிய சிறந்த நாட்டியப்பழகி,

(ருசிமுன்னாக) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ப்ரீதிகாரிதமிய்யாதி.) (இது) மோக்ஷம். இவனுக்கு உத்தேச்யம் கைங்கர்யமாய், தத்வலித்த யர்த்தமாக ஈச்வரனை உபாயத்தினால் அத்யவலித்திருந்தால் ஈச்வரனை தத்வலித்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும், ருசிவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த மென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாதி.) பக்தியை அபேக்ஷித்தால் உபாயமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரபக்தியித்யாதி.) (ப்ரார்த்தித்தாரிறே) “பாஷ்யகாரர்” என்றபடி. பக்தி ஆருக்கு உபாயமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓரதிகாரிக்கித்யாதி.) ஓரதிகாரி-உபாஸகன் (கலையாடி)-முடிந்ததில். (ஓரதிகாரி) ப்ராந்நன் (உபகரமம்)-போஜநத்துக்குக் கூடாத்துப்பீபாலே கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவி. (கூளி)-அழைத்து.

ஆடுகின்றீர்க்கு—ஆடுகின்ற உங்களுடைய, அடி—திருவடிகளிலே, வீழ்கின்றேன்—வணங்குகின்றேன்; (இந்த ஆட்டத்தைநிறுத்துங்கள்.) பணம் ஆடு அரவு அணை—படமெடுத்து ஆடுகின்ற திருவனந்தாழ்வா னாகிற சயந்திலே, பற்பல காலமும்—காலமுள்ளதனையும், பள்ளி கோள்—பள்ளி கொண்டருளாதின்ற, மணவாளர்—அழகிய மணவா ளப்பெருமாள், நம்மை வைத்த பரிசு—எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த பெருமை, இது காண்மின்—இப்படி உங்கள் காலிலே விழும்படி யானதாயிற்று.

வ்யா:—ஆறும் பாட்டு. (கணமாமயில்காள்) கணமாய், நினைத்த காரியம்செய்து தலைக்கட்டுந்தனையும் அளவுடையிகோளாயிருக்கிற நீங்கள். “மாற்றோலைப்பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கின்றிரே” என்று அன்ம அனுகூலமாயிருப்பதொரு திரளிலே போய்ப்புகவேணு மென்று ஆசைப்பட்டவெனக்கு, ப்ரதிகூலமான திரள்கிடந்த வெள்ள மென்? || நின்றாடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலுக்கு ஸ்மார கமாய் நலிகிறபடி. (கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்று) ‡“மங்கல நல்வனமாலேமார்பிலிலங்க மயில்தழைப் பீலிகுடி, பொங்கிளவாடை யரையில் சாத்திப் பூக்கொத்துக்காதில் புணரப்பெய்து” எனலும் படியிருக்கும் க்ருஷ்ணனுடைய ஒப்பணைபோலே இருந்ததி!

(அணிமாநடப்பயின்று) கண்ணுக்கழகியாய், பாதத்திலே எழுதி அறியாமையாலே ஒருவராடியறியாதேகிடக்கும் கூத்துக்கள் எல்லாவற்றையுமாயி. (ஆடுகின்றீர்க்கு) ஒருக்காலாடிற்றய்த் தலைக் கட்டுகை அன்றிக்கேயிருக்கை. (அடிவீழ்கின்றேன்) இக்கூத்து மாற

ஆறும் பாட்டு. (கணமிய்யாதி.) ப்ரதிகூல்யம் எவ்வாகாரத்தாலே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நின்றாடிய்யாதி) இன்னம் ஒருவழி யாலே பாதகத்வத்தைக் காட்டுகிறார் (மங்கலநல்லிய்யாதி.) “கணம்”- திரள். அணி-அழகு, நடம்-கூத்து. (பாதம்) பாதஸாஸ்தரம். (அவனைப் பின்செல்ல)-அவன் நினைவைப் பின்செல்ல. “அணை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தம்முடம்போடேயித்யாதி.)

இவ்விடத்தில் மயில்களை ஸிஷ்யஸ்தானேயாக்கி, கடகையான நீ யடிக்கலாமோ? நாங்கள்தான் தரலாமோவென்ன அருளிச்செய் கிறார் (உங்களுக்குமித்யாதி.) (உங்களுக்கும் கால்தரவேண்டி.) என்றது-

வேணுமென்று உங்கள்காலிலே விழுகிறேன். “நாங்கள் உன் காலிலே விழுமத்தின்போக்கி, கூத்தை மாறவேணும், என்று எங்கள் காலிலே நீ விழுக்கடவதாகச் சொல்லக்கடவதோ!, இதுவும் ஒருவார்த்தையே!” என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக;

(பண்மியத்தி) செய்யலாவதுண்டோ? எல்லார்க்கும் அவனைப் பின்செல்லவேணும். தம்மைக்கிட்டினுரைத்தரிப்பிக்கக்கடவர்; நமக்கு யோகத்தை உண்டாக்கி உங்கள்காலிலே விழும்படி பண்ணினால், இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? தம்மோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமான பணங்களை யுடையராய், நித்யாநுபவத்தாலே களித்து வர்த்திக்கிற திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாக உடையவர். தம்முடம் போடே அணைய ஆசைப்பட்டார்க்கு உடப்பு கொடுக்குமவர். (பற்பல காலமும் பள்ளிகொள்மணவாளர்) அவர் அநாதிகாலங் கூடிப் பண்ணின க்ருஷிபலமன்றோ நான் உங்கள் காலைப் பிடிக்கிறது, பெரிய பெருமாள்போலே காணும் இவனை இப்பாடுபடுத்தினார்.

(நம்மையித்தியாதி) கலக்கவென்றொரு பேரையிட்டுத் தாம்வந்து என்காலே முற்படப்பிடித்தா, பின்னைப்போ நின்று இப்போது நான் உங்கள் காலைப்பிடிக்கும்படி அவர் பண்ணிவிட்டால் நாமாற் செய்யலாவதுண்டோ? உங்களுக்கும் கால்தரவேண்டி எனக்கும் உங்கள் கால் பிடிக்கவேண்டும்படியன்றோ அவர்பண்ணிவிட்டது. இப்புத்தியில்லையாகில் இவற்றின் கால் பிடியாளே. அவற்றுக்கும் கால் கொடுக்கவேண்டுகிறதிறே பாரதந்தரியத்தாலே; 171 “नित्याभिवृद्धि-परस्परनीचभावैः” (நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பரநீசபாவை:) என்னக்கடவதிறே. இவ்வண்ணுகில், கால்கொடுக்க முறையுள்ளது ஒருவனுக்கிறே. இவன் தன்னை இஷ்டவிதியோகார்ஹமாக்கிவைத்தால், பின்னை உங்களுக்கு நான் கால்தரவேண்டி என்றபடி. (இப்புத்தியில்லையாகில்) என்றது-ஈசுவரநியமநமென்கிற புத்தியில்லையாகிலென்றபடி. ஸிஷ்பன் பாரதந்தர்யத்தாலே கொடுத்தாலும் இவன் பிடிக்கலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யாபிவாஞ்சிதேத்யாதி.) அன்றிக்கே ஈசுவரபுத்தயதீநமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன (நித்யேத்யாதி.)

(இப்புத்தி) என்கிற வாக்யம் அநந்தராமநுஸந்தேயம். (இவ்வண்ணுகில்) இப்பாரதந்தர்ய புத்தியன்றுகில். (ஒருவனுக்கு)-ஆசார்யனுக்கு. “அவற்றுக்குட” என்ற வாக்ய விவரணம் (இவன் தன்னை)

அவர்கள் வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளுமித்தனையிறே. அம்மணியாழ்வான், ஒருவனுக்கு ஹரிதத்தைச் சொல்லி அவன்காலிலே தண்டனாகக் கிடக்குமாம், “நாம் ஒருவனை வைஷ்ணவனென்றன்றோ ஆதரிக்கிறது, நம் செஞ்சுறிக் த வைஷ்ணவனன்றோ இவன்” என்று; அத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, “அது அவன் செய்தானேயாகிலும் சரிஷ்யனுக்கு அநர்த்தம்” என்றாராம்; இவன் தண்டனிடாதவன்றாக அவன் இன்னொருதாகத் துடங்குமிறே, அவிவேகியாகையாலே. “அதுவென்? இவன் விவேகியாயன்றோ தன்னையவனுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாக்குகிறது. அவனுடைய விநியோகப்பரகாரங் கொண்டு கார்யமென் நமக்கென்று, தன்னையங்கே நிவேதித்தன்றோ வைப்பது” என்றனும் பிள்ளான். || “மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினான்” என்னுதின்றதிறே அந்நினைவில்லாதாரை. பிள்ளை திருநறையூரையர், பட்டர் சிலவார்த்தை அருளிச்செய்யக் கேட்டு, “இற்றைக்கு முன்பு ஓராசார்யப்பக்கவிலும் இவை கேட்டறியோம்” என்றாராய், “பிள்ளாய்! முன்பும் இவ்வார்த்தை சொன்னாருண்டு காணும்; ஒருதிரயக்கைத் திருநாமத்தைக் கற்பித்துப் பிண்ணை அதின் வாயிலே கேட்டு அதின் காலிலேவிழுந்தாருமுண்டுகாணும்” என்றருளிச்செய்தாராம்.

என்று. கடகர் பிடிக்குமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச் செய்கிறார் (அம்மணியாழ்வானித்யாதி.) அவிவேகியான சரிஷ்யனைத் தண்டனிட்டால் அநர்த்தமாமென்று ஜீயருக்குக் கருத்து. விவேகியானவன் “ஆசார்யனுடைய விநியோகப்பரகாரங்கொண்டு கார்யமேது” என்றிருக்கையாலே அவனுக்கு அநர்த்தமில்லை. விவேகியானவனைத் தண்டனிடலாமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மடக்கிளியையித்யாதி.) (அந்நினைவில்லாதாரை) என்றது-அதுவர்த்தியாத போது வெறுக்கும் நினைவில்லாரை என்றபடி. சரிஷ்யனை வணக்கின மாத்ரமன்றிக்கே கொண்டாடவுமாம் என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளை திருநறையூரித்யாதி.) அரையர் பட்டரைக் கொண்டாட, பட்டர் இப்படிச் செய்யலாமோவென்று நடுங்க, அவரைப்பார்த்து. “பிள்ளாய்! முன்பும் இப்படிச்செய்தாருண்டு” என்று அரையாருளிச்செய்தாரொழைபடி.

ஏழாம் பாட்டு

நடமாடித் தோகைவிரிக்கின்ற மாமயில்காள் உம்மை
நடமாட்டங் காணப்பாலியேன் நாணோர் முதலிலேன்
குடமாடுகூத்தன் கோவிந்தன் கோயிறைசெய்து எம்மை
யுடைமாடு கொண்டானுங்கட்க் கினியோன்று போதுமே.

பதவுரை:—நடம் ஆடி—கூத்தாடிக்கொண்டு, தோகைவிரிக்கின்ற—
தோகைளை விரிக்கிற, மா மயில்காள்—சிறந்த மயில்களே! உம்மை—
உங்களுடைய, நடமாட்டம் காண—கூத்தைப் பார்ப்பதற்கு, பாலியேன்
நான்—பாவிபான நான், ஓர் முதல் இலேன்—ஒரு கைம்முதலான கண்
உடையேனல்லேன்; குடம் ஆடு கூத்தன்—குடக்கூத்தாடினவனான,
கோவிந்தன்—கோபாலன், கோயிறைசெய்து—ஸ்வதந்திரின்மிறுக்குகளைப்
பண்ணி, எம்மை—என்னை, உடைமாடு கொண்டான்—ஸர்வஸ்வாப
ஹாரம் பண்ணினான்; இனி—இப்படியிருக்க, ஒன்று—(என்முன்னே
கூத்தாடி என்னை ஹிம்ஸிக்கையாகிற) ஒரு காரியம், உங்களுக்கு—
உங்களுக்கு, போதுமே—சுகுமோ?

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (நடமாடித்தோகைவிரிக்கின்ற மாமயில்
காள்) தங்கள் காலிலே விழுப்படி இவ்வெளிமையட்டாளென்றறிந்த
வாறே, நாம் நினைத்தகாரியம்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஒருகுறை
யில்லை என்று வடிவைக்காட்டுவது, ஆடுவதானவளவன்றிக்கே, மயில்
கள் தோகையையும் விரிக்கத்துடங்கின. நடமாடி, அத்தால் வந்த
ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாகத் தோகையை விரிக்கின்ற மாமயில்
காள்!. என்னை நவிய உங்களுடையிலே கிடக்கிற பாதகவெள்ளமென்?

(உம்மை யித்யாதி) கண்ணுடையவர்களுக்கு நல்ல காட்சியிறே.
172 “ரம் மெ” (ராமம் மே) இத்யாதி. கடல்கொண்ட வஸ்து இனி

ஏழாம் பாட்டு. (நடமாடியித்யாதி) “தோகை”-பீலி. “நடமாட்
டம்”-கூத்தாட்டம். கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதி (தங்கள் காலிலே)
என்று, (நினைத்தகாரியம்) பாதிக்க நினைக்கை. (பாதகவெள்ளம்)-தோகை.
அன்றிக்கே, நடமாடி அத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே தோகையை
விரிக்கிறனவெனினுதல். (நல்ல காட்சியிறே) எனக்கு அவனைப் பிரிகை
யாலே கண் தோற்றுகிறதில்லையென்றபடி. அவன் பக்கலிலே கண்
போகையாலே காண்கைக்கு ஸாதகமான கண்ணில்லை என்ற
பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “ரம் மெ” (ராமம் மேயித்யாதி)

மீளப்புகுகிறதே? "மே" (மே) அக்கடலிலே இழியாதிருக்க மாட்டா
தார்க்கு ஏறப்போமோ? 172 "अद्यापि न निवर्तते" (அத்யாபி ந நிவர்த்ததே)
அவரைக் காணப்பெறாவிட்டால் அவரைப்பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய
உன்னைக் காண்கைக்கு நல்லகாலமே; இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை.
172 "न त्वा पश्यामि कौसल्ये" (ந த்வா பஸ்யாமி கேளஸல்யே)
பெருமாள் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதே, கைகேயிமுகத்திலே விழித்
தத்தால் வந்ததாபமெல்லாம் ஆறுப்படி உன்னைக்காணவேணுமென்று
ஆசைப்படா நின்றேன்; அது செய்ப்பெறுகிறிலேன். 172 "साधु मा
पाणिना स्पृश" (ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) இந்திரியங்கள்தான்
நித்யாதீந்திரிய வஸ்துக்களாகையாலே கார்யகல்ப்யமே. ரூபக்ர
ஹணபாவத்தாலே சக்ஷாரீந்திரியம் குடிபோய்த்ததென்றிருந்தேன்;
தவகிந்திரியம் கிடந்ததோ இல்லையாவென்று ஸ்பர்ஸித்துப் பார்க்க
வல்லையோ? 172 "साधु स्पृश" (ஸாது ஸ்ப்ருஸ) "கைகேயியோடே
க்ருதஸங்கேதனுய்ப் பெருமானைக் காடேறப் போகவிட்டான்; 'அவர்
கைகழியப்போனார், இனிமீளார்' என்றறிந்தவாமே, பொய்யே
கூத்தடிக்கிறான்" என்றிராதே, "இவனுக்கு இது ஸம்ஸர்க்கத்தாலே
வந்தது; ஐயோ! என் செய்வான் பாவி அசப்பட்டான்" என்னும்
நெஞ்சோடே கூட என்னை ஸ்பர்ஸிக்க வல்லையே.

(நானோர் முதலிலேன்) அவன் கூடவிருந்தால் போலேகாணும்
இவளுக்குக் கண்ணுள்ளது. விஷயத்தையுண்டாக்கினால் ப்ரயோஜந
மில்லை; கண்ணுண்டாய்க் காணவேணுமே. 173 "चक्षुर्देवानां"
(சக்ஷுர்த்தேவாநாம்) என்னக்கடவதி? (குடமாடுகத்தன்) அவன்

என் ஸ்வபாவத்தாலும் மீளாதென்கிறார் (அக்கடலிலே) என்று. "कौसल्ये
त्वां न पश्यामि" (கௌஸல்யே த்வாம் ந பஸ்யாமி) என்றாய், "न पश्यामि"
(ந பஸ்யாமி) என்று-இழவுபடுகைக்கும் காணவேண்டுகைக்கும் ஹேது
வேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள் முகத்திலேயித்யாதி.)

கண்ணுண்டாயிருக்க "முதலிலேன்" என்பாணென்னென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (அவன் கூடவித்யாதி.) அதாவது-அவனை விசிலே
ஷிக்கையாலே கண்ணில்லையென்றபடி. அன்றிக்கே, கண்ணுக்கு நிர்
வாஹகனானவனைப் பிரிகையாலும், கண்ணில்லையென்கிறார் (விஷ
யத்தையித்யாதி.) கூடவிருந்தால் கண்ணுண்டாய், பிரிந்தால் கண்
ணில்லாமையாலே, அவற்றினை கண் என்றதாய், அவன் கண்ணோ

தன் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாபவிப்பித்ததுகாணுங்கோள்; என் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாபவிப்பித்ததுமன்றியிலே தன்னை எல்லாரும் கண்டது பவிக்கும்படி குடக்கூத்தாடினான்; கண்களையுமுண்டாக்கி விஷயத்தையும் காட்டினான்; தான்கூட நிற்கையாலே கண்ணுண்டாமிறே. திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸையும் கொடுத்து வைஸ்வரூபத்தையும் காட்டி ஒப்போலே, தன்னங்கபங்கிகளை எல்லாருங்கண்டதுபவிக்கும்படி பண்ணினவன்.

(கோவிர்தன் கோமிறைசெய்து) பசுக்களுக்கும் இடையர்க்குங் கூட ஸுலபனுனவன், ஸ்வாதந்தரன் பண்ணும் மிறுக்கைப் பண்ணி. கோக்கள் பண்ணக்கடவ மிறுக்குக்களைப்பண்ணி. (எம்மையித்யாதி) என்னுடைமையான தநத்தைக் கொண்டானென்னுதல்; என்னுடை மையையும் தநத்தையுங்கொண்டானென்னுதல்; என்னை ஸர்வஸ்வாப ஹாரம் பண்ணினானென்னுதல். (உங்கட்கினியொன்று போதுமே) அவனல்லாத உங்களுக்கு என் முன்னேயாடி நலிகை போருமோ? (இனி) அவன் குடக்கூத்தாடுவதற்கு முன்னே ஆடினிகோளாகி லன்றோ ப்ரயோஜனமுள்ளது; சைதந்யம் நடையாடினால் பின் ஆடக் கடவதோ? அவனிற்காட்டிலும் உங்களுக்கு ஒருவாசி வேண்டாவோ? பிரம் நலிந்தாரையும் நலியக்கடவிகோளோ?

வெண்ண அருளிச்செய்கிறார் (சக்ஷுஸ்தேவாநாம் இத்யாதி.) (தன் ஸ்வரூபத்தை) தன் மேன்மையை. “எம்மையுடைமாடுகொண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற (என் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாபவிப்பித்தது) என்றது.

“மிறை”-மிறுக்கு. “கோ”-நிர்வாஹகனென்றபடி. “மாடு”-தநம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “உடை”-அவ்யயம். “உடை” என்று-ஸாகல்ய வாசி. இரண்டாலும் பரித்ததை அருளிச்செய்கிறார் (என்னை ஸர்வ ஸ்வாபஹாரமித்யாதி.) அவனல்லாத உங்களுக்கு-அவனைப்போலே, நலிகை ஸ்வபாவமல்லாத உங்களுக்கென்றபடி. ப்ராப்தியின்றிக்கே யிருக்கிற உங்களுக்கென்றமாம். அவனாடினால் எங்களுக்கும் ஆட வொண்ணாதவெண்ண-அருளிச்செய்கிறார் (சைதந்யமித்யாதி;) சைதந்யம் உங்களுக்குண்டானாலென்றபடி. (வாசிவேண்டாவோ) என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிரம் நலிந்தாரையுமித்யாதி.) நலிவுபட்ட என்னை நலிகை உங்கள் ஜ்ஞானத்துக்குப் போரா தென்றபடி.

....

....

....

எட்டாம் பாட்டு

மழையே! மழையே! மண்புறம் பூசியுள்ளாய் நின்ற
மெழு கூற்றினாற்போ லூற்று நல்வேங்கடத்துள் நின்ற
அழகப் பிரானார் தம்மை யென்னெஞ்சத் தகப்படத்
தழுவநின்று என்னைத் ததைத்துக்கொண் றோற்றவும் வல்லையே.

பதவுரை:—மழையே மழையே!—ஓமேகமே! புறம்—மேற்புறத்
திலே, மண் பூசி—மண்ணைப்பூசிவிட்டு, உள்ளாய் நின்ற மெழு கு
ஊற்றினால் போல்—உள்ளே இருக்கும் மெழுகை உருக்கி வெளியில்
தள்ளுமாப்போலே, ஊற்றும்—என்னை அணைந்து உள்ளேயுள்ள
உயிரை உருக்கியழிப்பவராய், நல் வேங்கடத்துள் நின்ற அழகப்
பிரானார் தம்மை—விலகாதுமான திருவேங்கடமலையிலே நிற்குமவ
ரான அழகியபெருமானே, என் நெஞ்சத்து அகப்பட தழுவ நின்று—
என் நெஞ்சிலே ஸேவைவைத்துக்கிறபடியே நான் அணைக்குப்படி
பண்ணி, என்னை-என்னை, ததைத்துக் கொண்டு—அவரோடே நெருக்கி
வைத்து (பிறகு), ஊற்றவும் வல்லையே—வர்ப்பிக்கவல்லையே?.

அவ. —எட்டாம் பாட்டு. கண்ணால் கண்ட பதார்த்தங்களை
எல்லாம் பாதகமாக்கி, பின்னையும் விடாதே மேகங்கள் நின்று வர்ப்பிக்
கப்புக்கதாய்க்கொள்ளீர். திருமலைநம்பி, இவ்விரண்டு பாட்டையும்
ஆதரித்துப் போருவராய், அவ்வழியாலே நம்முடையவர்கள் எல்லா
ரும் ஆதரித்துப்போருவர்கள்; இப்பாட்டையும் மேலிற்பாட்டையும்
அதுஸந்தித்து, கண்ணும் கண்ணீருமாய் ஒரு வார்த்தையும் சொல்
லாதே வித்தராயிருப்பாராம்.

வ்யா:—(மழையே மழையே) இவ்வீப்பைக்குக் கருத்து—மேகங்
கள் தூரப்போமே, அவற்றுக்குச் செவிப்படுப்படி கூப்பிடுகிறாள்.
(மண்ணித்யாதி) மண்ணைப்புறம்பேபூசி (மெழுகி) உள்ளில் மொழுக்கை
வெதுப்பியூற்றுமாப்போலே ஊற்றும். உடம்பிலே அணைந்து

எட்டாம் பாட்டு. (மழையித்யாதி.) “மழை”—மேகம். வர்ப்பா
காலத்திலே மயில்கள் முதலானவை ஆலிக்குமாகையாலே (பதார்த்
தங்களை) எல்லாம் பாதகமாக்கி என்றது. “புக்கதாய்க்கொள்ளீர்”-
புக்கதாவேனுப்போலே என்றபடி. வார்த்தைப்பாடு. ஆர்த்தயதி
ஸ்யம் தோற்றியிருக்கையாலே திருமலை நம்பி யீடுபட்டிருப்பாராம்
என்றபடி.

அகவாய் குடிபோம்படி பண்ணுமவராய்த்து. (நல்வேங்கடத்துள்ளின்று) உங்களுக்குச்சென்று கூடிக்கொள்ளலாம்படி அணித்தாக நிற்கிறவர்.

(அழகப்பிரானார் தம்மை) என்னை இப்பாடு படுத்துகைக்கிடான பரிகரத்தையுடையவர். (என்னெஞ்சத் தகப்படத்தழுவ நின்று) நெஞ்சிலே பரகாசமித்து அணைக்கக்கோலிக் கையை நீட்டி அகப்படக் காணாமையாலே நோவுபடுகையன்றிக்கே, நெஞ்சிலே பரதிபாவிக்கும் படியே நானனைக்குப்படி பண்ணி. உஷையையும் அநிருத்தனையுங் கூட விலக்கிட்டு வைத்தாப்போலே. (என்னைத்ததைத்துக்கொண்டு) என்னை நெருக்கிக்கொண்டு. (ஊற்றவும்வல்லையே) அப்போது இது தான் தேட்டமாயிருக்குமிதே.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கடலே! கடலே! யுன்னைக்கடைந்து கலக்குறத்து
உடலுள் புருந்துநின் னாற லறுத்தவர்க்கு என்னையு
முடலுள் புருந்துநின் னாற லறுக்கின்ற மாயற்கு என்
நடலைக ளெல்லாம் நாகனைக்கே சென்றுரைத்தியே.

பதவுரை:--கடலே கடலே!—ஓகடலே!, உன்னை—(தனக்குப் படுக்கையிடமாகவாய்த்த) உன்னை, கடைந்து—(மலையை இட்டுக்) கடைந்து, கலக்குறத்து—கலக்கி, உடலுள் புருந்து நின்று—(உனது) சரீரத்திலே புருந்திருந்து, ஊறல் அறுத்தவர்க்கு—ஸாரமான அமுதத்தை அபஹரித்தவராய், (அவ்வாறாகவே) என்னையும் உடலுள் புருந்து நின்று—என் உடலிலும் புருந்திருந்து, ஊறல் அறுக்கின்ற—என் உயிரை அறக்குமவரான, மாயர்க்கு—எப்பெருமானுக்கு, (விண்ணப்பம் பண்ணுபடி) என் நடலைகள் எல்லாம்—என் துக்கங்

தருவடாந்தத்தில் சமீபித்த அர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே காட்டுகிறார் (உடம்பிலேயித்யாத்.) (பரிகாரம்)-அழகு. “என்னெஞ்சத் தகப்படத் தழுவநின்று” நெஞ்சிலேயகப்படும்படி பாஹ்யத்திலும் தழுவும்படி பண்ணி என்றபடி. நெஞ்சிலே அகப்பட்டபடியே பாஹ்யத் திலும் தழுவும்படி பண்ணி என்றபடியும். “ததைத்துக்கொண்டு”—பாதித்துக்கொண்டென்றபடி. “ஊற்றவும்”—வாஷிக்கவும். தழுவநின்று என்னைத் ததைத்துக்கொண்டு—என்னெஞ்சத்தகப்படத்தழுவும்படி பண்ணி நின்று ஊற்றவும் வல்லையே” என்று கரியை.

கனையெல்லாம், நாக அணைக்கே—அவர் படுக்கையான திருவனந்தாழ் வானிடத்தில் சென்று—நீ போய், உரைத்தியே—சொல்லுவாயா? (சொல்லவேணும் என்கை.)

அவ.—ஒன்பதாம் பாட்டு. அநந்தரத்திலே கடலானது ஒதங்கிளரத் துடங்கிற்று.

வ்யா:—(கடலே கடலே) இங்கு இரட்டிக்கிற தென்னென்னில்; இவள் ஒருக்கால் வார்த்தைசொன்னால் அது கேளாதே கோஷியா நிற்குமாய்த்து. அதின்த்வநி அபிபூதமாய் மேலே கேட்கும்படி கூப்பிடுமாய்த்து. (உண்ணைக்கடைந்து கலக்குறுத்து) நீ தான் என் செய்தாய்? தூசித்தலையிலே படைபறுப்பாரைப்போலே உண்ணை யன்றோ நெருக்கிக்கடைந்து கலக்கப்பண்ணிற்று. படுக்கையென்று பாராதேயன்றோ நெருக்கிற்று. இடங்கொடுத்தார் நெஞ்சிலே கல்லை இட்டு நெருக்கிச் சாறுபெறுத்துமவான்றோ.

(உடலுள் புகுந்து நின்று ஊறலறுத்தவர்க்கு) உண்ணைப் படுக்கை யாகக்கொண்டு, உண்ணோடே அணைந்து, பின்னையும் உண்ணை நெருக்கிக்கடைந்து, பசையறப்பண்ணினவனன்றோ? அவன் இரந்தார் காரியமோ செய்தது. (என்னையுமுடலுள்புகுந்து நின்றுஊறலறுக்கின்ற) இவளையும் அணைத்தாய்த்து அகவாயில் பசையறுத்தது. (மாயர்க்கு) இப்படி நெருக்கினானென்று பின்னையும் விடவொண்ணு

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கடலித்யாதி) (இரட்டிக்கிறதென்னென்னில்) என்கிற ஸங்கைக்குத் தாத்பர்யம்;-கீழே மேகமாகையாலே ஸஞ்சாரி த்வத்தைப்பற்றஇரட்டிப்புக்கூடும்; கடல்ஸ்தாயியாய்க்கொண்டு ஆஸந்ர வர்த்தியாகையாகையாலே இரட்டிப்பு என்? என்று. (நீதான் என் செய்தாய்)-உபகாரமன்றோ பண்ணினாயென்றபடி. (தூசித்தலையிலே படைபறுக்கை)-ஸந்ரஹத்தீகாடேவந்த படையை முதலிலே ஸம்ஹரிப்பாரைப்போலே மஹத்தத்வமான உன்னையுங்கடைந்தது. இத்தால் தன் வார்த்தை கேட்கைக்காக, அதுக்கு அவன் பண்ணின நலிவைச் சொல்லுகிறாள் (படைபறுப்பாரைப்போலே) என்ற; ஸ்வகீயனாய் அதுகூலனவனை விரோதிப்பாரைப்போலே என்றபடி. “கலக்கு உறுத்து”-மலையை உறுத்துக் கலக்கி. (சாறுபெறுத்துகை)-ஸாரம் வாங்குகை; மூக்குச்சாரம் போடுகை என்றுமாம். “ஊறல்”-ப்ராணன்.

திருக்கை. (என்னடலைகளெல்லாம்) நீபட்டதெல்லாம் படாநின்றேன்
காண் நானும். போவது, வருவது, கண்ணுறங்கா தொழிவது,
கூப்பிடுவது, விடமாட்டாதொழிவதாய்ப்படாநின்றதினே; இவனும்
நிற்பது இருப்பதாய், விழுவது எழுவதாய் அரதியாயினே படுகிறது.
(நாகணையித்யாதி) நீ அங்கேசென்றறிவிக்கையிலுண்டான அருமையே;
பின்னை நம்மாள் அங்கேயுண்டு. || “நாகணை மிசைநம்பிரான் சரணே
சரண்நமக்கு” என்றிறையிருப்பது.

பத்தாம் பாட்டு

நல்ல வென்தோழி! நாகணையிசை நம்பரர்
செல்வர் பெரியர் சிறுமா னிடவர் நாஞ் செய்வதென்
வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை
வல்ல பரிசு வருவிப்ப ரேலது காண்டுமே.

பதவுரை:—என் நல்ல தோழி!—எனது உயிர்த்தோழியே!,
நாகணையிசை—திருவனந்தாமுவானுகிற படுக்கையிலே சயனித்
திருக்கிற, நம்பரர்—நம்பெருமாள், செல்வர்—பெருஞ்செல்வம் படைத்
தவர்; பெரியர்—எல்லாரினும் மேற்பட்டவர்; நாம்—நாமோவென்றால்,
சிறுமானிடவர்—கூடாது மதுஷ்யராய் இரநின்றோப; (இப்படிப்பட்ட
காம்) என் செய்வது—என்னசெய்யலாம், வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர்—
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு கிர்வாஹகரான பெரியாமுவார், தங்கள் தேவரை—
தமக்கு விதேயராயிருக்கிற அப்பெருமானை, வல்ல பரிசு—தம்மால்
கூடியவழிகளாலே, வருவிப்பரேல்—அழைப்பராகில், அது காண்டும்—
அப்போது (அவனை) நாம் ஸேவிக்கப்பெறுவோம்.

அவ.—நிகமத்தில், (நல்லவித்யாதி) தோழியானவள் இவள்
தன்னிலும் கட்டில் இழவுபட்டு, ‘இவள்தனக்குப் பேற்றக்குடலாக
சாடுவுக்கு “ஊறலறுக்கின்ற” என்றத்தைப்பற்ற கீழ் உத்தசாடு.
(அவன் இரந்தாரகாரியமோ) என்றது—மேலுக்கவதாரிகை. “உடலுள்
புகுந்துநின்ற—உன்னைக்கடைந்து கலக்குமத்து—ஊறலறுத்தவர்க்கு”
என்றவயம். “மாயர்”—ஸௌந்தர்யாதிகளால் ஆச்சர்யபூதர். “நடலை”-
து:க்கம். திருவனந்தாமுவனைப் புருஷகரமாகப்பற்றினவிடமுண்டோ
வென்ன அருளிச்செய்குரர் (நாகணையிசையித்யாதி.)

|| திருவாய் 5-10-11.

நினைத்திருப்பது இரண்டை;-பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பையும், அவன் “ஆதுகூல்யமுடையாரை விடேன்” என்ற வார்த்தையையுமாய்த் து. அதுதன்னிலேயும் அதிசூங்கை பண்ண நின்றுள்;-இவள் ஜீவித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு ஒருவழி கண்டிலோம்; எவ்வழி யாலே இவளை தரிப்பிப்போம்’ என்றிருந்தாள்; அவளைப்பார்த்து, நீ அஞ்சவேண்டாகாண், ந ம க் கு ஜீவிக்கைக்கு ஒருவிரகுகண்டேன் காணென்கிறாள்.

வ்யா:- (நல்லவென்றோழி) என்னிலும் என்னிழவுக்கு நொந்திருப்பாய் நீயேயிறே. (நாகணையித்யாதி) அநந்தஸூரியாய் ச்ரிய:பதியுமாய் உயர்ந்தாரொருத்தராயிருக்கிறவரை, அதிகூதாராயிருக்கிற நம்மாலே செய்யலாவதுண்டோ? ‡ “அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனே” என்று ஸரணட்புகவொருப்பட்டவர், அதுக்குறுப்பாக ‡ “அகல கில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை உறைமார்பா” என்றும், § “நாகணையிசை நட்டிரான் சரணேசரண் நமக்கு” என்றும்—தம் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருந்தவை தன்னையும் இழவுக்குடலாகச் சொல்லிக் கைவாங்குட்படி கரணும் கண்ணஞ்சமுலையிட்டபடி. (நாகணையிசை) அநந்தஸூரியாயிருக்கைக்கு மேற்படவில்லையிறே ஒருவனுக்கு ஏற்றத்துக்கு.

(ந ம ப ர ர்) அநந்யபரமான வாக்யங்களாலே ப்ரலித்தமான பரத்வத்தையுடையவர். 174 “नारायणपरमं” (நாராயணபரம்பரம்) இத்தாதிசுளில் சொல்லுகிறபடியே. (செல்வர்) ஸ்ரீய: பதிகள். || “அணை வதரவணமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” 175 “ह्रीं ते लक्ष्मीं

நிகமத்தில்; இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தம், புருஷகாரத்வேனவும் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வேனவும் இரண்டு வகையாலும் தோற்ற வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. (அதுதன்னிலேயும் அதிசூங்கைபண்ணாநின்றாள்) என்றது-“குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்று-அவ்விரண்டிலும் அதிசூங்கை பண்ணாநின்றொன்றபடி. பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பை, கீழே அதிசூங்கைபண்ணிற்று; தன்னையிட்டு இவ்ருத் தெளிகிறது அர்த்தஸ்திதியைப்பற்ற என்று தாத்பர்யம்.

‡ திருவாய் (6-10-10). § திருவாய் (5-10-11). || திருவாய் (2-8-1).

पन्थौ” (ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீர்ஸ பத்ந்யௌ) என்கிறபடியே. ஆகையாலே (பெரியர்) நமக்கும் அவர்க்கும் பர்வதபரமானுக்களோட்டை வாசிப்போரும். (சிதமானிடவர்) தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிது அணைய நிற்கையுமன்றிக்கே, † அஜ்ஞராய் அவனோடணைய நிற்கையும் அன்றிக்கே, அதிசூத்ராரான மதுஷ்யர். (நாம் செய்வதென்) முன்பே ஒருவார்த்தை சொல்லிவைத்தார் என்றதைக்கொண்டு நம்மாலே அவரை வளைக்கப்போமோ?

ஆனால் நாம் இழந்தேபோயித்தனையெவென்ன நமக்கு இழக்க வேண்டாகாண். 176 “त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम” (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிங் கார்யம் ஸீதயா மம) என்றவனுக்குச் சொல்லவேண்டுவதும் ஒருவிஷய முண்டுகாண். நீ பின்னையும் பேற்றுக்குடலாக நினைத்திருந்ததென்னென்ன (வில்லியித்யாதி—தங்கள்தேவரை) ஸர்வஸாதாரணமாக இருக்கும் வஸ்துவென்று பற்றக்கடவதன்று, ஆசார்யனுக்கு விதேயம் அவ்வஸ்து, அவன் வழியாலே நமக்குக்கிடக்குமென்றிருக்க அடுக்கும். ஸம்பந்தம் நமக்கும் அவனுக்கும் ஒக்குமென்று நினைக்கலாகாது; ஸம்பந்தம் நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயிறே இந்நாள்வரை கிடந்தது. “தங்கள் தேவரை” என்று-தன்னோடுவறுத்துப் பெரியாழ்வாரோடே சேர்த்துச்சொல்லுகிறான். பெரியாழ்வாருகந்தவரென்றாய்த்து உகந்தது; த்ரிபுராதேவியார் வார்த்தையை நினைப்பது.

(ஸ்ரீய:பதியுமாய்) அத ஏவ (உயர்ந்தாரொருத்தராய்) என்றபடி- “நம்” என்றப் ப்ரலித்தியை “பார்” என்ற பதத்துக்கு விஸேஷணமாகக் கீழே அருளிச்செய்து, “நம்-செல்வர்” என்று கூட்டித் தாத் பர்யம் (அணைவதித்யாதி.) (நம் பார்) நம்-ப்ரலித்தி. திருவந்தாழ்வான் அவ்வறுபவத்துக்குத் தண்ணீர்த்துருட்பாகவொண்ணாதென்று தன் ஜ்ஞாநத்தையமைத்து அஜ்ஞனாய் அசித்வத்பாதந்த்ராயிருக்கையாலே (அஜ்ஞராய் அவனோடணைய நிற்கையும்) என்கிறது. “ப்ராஜ்ஞராய் அவனோடு அணைய” என்றும் பாடமுண்டு.

பெரியாழ்வாரை கடகத்தேவந சொல்லுகிற பக்ஷத்திலே நோக்காக மேலுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனுவித்யாதி) (ஒரு விஷயம்)-மஹாராஜரைப்போலே அபிமதமான விஷயம்; பெரியாழ்வார், (சொல்லவேண்டுவதும் ஒரு விஷயமுண்டுகாண்) என்றது

† (பா) ப்ராஜ்ஞராய்

(வல்லபரிசுவருவிப்பரேல்) ஒரு பூவையிட்டு வரப்பண்ணவுமாம்; ஒரு இசையைச்சொல்லி இசைவிக்கவுமாம்; கிழியை அறுத்து வரப்பண்ணவுமாம்; திருமஞ்சரத்தைச்சேர்த்து அழைக்கவுமாம்; திருக்குழல்பணியைச் சேர்த்துவைத்தழைக்கவுமாம்; அன்றிக்கே, திருவந்திக்காப்பிட்டு அழைக்கவுமாம்; “வெண்ணையனைந்த குணுக்கு” “ஆனிரைமேய்க்க நீபோதி” “இந்திரனோடு பிரமன்” இத்தயாதிகள் அநேகமிறே. அன்றிக்கே, நான் தம்மை முன்னிட்டப்போலே, தமக்கு புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம். (அதுகாண்டுமே) அவ்வழியாலே பெறக்கடவோம். 177 “पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद” (பிதாஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத) என்னுமர்ப்போலே. 178 “त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये” (த்வத்பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே) என்று-ஸரணம்புக்குவைத்து ப்ரபத்தி பண்ணினோம் நாமாகையாலே, அதுவும் போட்களைக் கூடுமென்று அக்குறைதீர, நாதமுநிகளை முன்னிட்டப்போலே, இவளும் பெரியாழ்வாரை முன்னிடுகிறாள்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

“विष्णुः चित्ते यस्य” (விஷ்ணு: சித்தே யஸ்ய) என்று கொண்டு; “அநந்தன் பாலம்” இத்தயாதிப்படியே-அவர்களையும் காற்கடைக்கொண்டு இவர் ஹ்ருதயத்திலே விரும்பி வர்த்திக்கும்படி அபிமதவிஷயமான பெரியாழ்வார் கடகத்வேர உண்டுகொணென்றபடி. பெரியாழ்வாரை உபாயத்வேர செல்லுகிறபகூடம் தோற்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையுமித்தயாதி.) (அஜ்ஞராய் அணைந்தவர்கள்-இடைச்சிகள்) “தங்கள்” என்று விஸேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வஸாதாரணத்தயாதி.) இதெல்லாம் புருஷகாரத்வபகூத்திலே. (ஸர்வஸாதாரணமாகவிருக்கும் வஸ்துவென்று பற்றக்கடவதன்று) என்ற வாக்ய விவரணம் (ஸம்பந்தமித்தயாதி.) (அவனுக்கும்)-ஆசார்யனுக்கும். அவனோபாதி நமக்கும் ஸம்பந்தமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்தம் நித்யமாயித்தயாதி.) உபாயத்வபகூட (பெரியாழ்வாருகந்தவரென்றாய்த்தித்தயாதி.) த்ரிபுராதேவியார் “காடிச்சால் முலையில் தேவதையாகிலும், எம்பெருமானார் பற்றினால் எங்களுக்கும் அதுவே யமையும்” என்ற வார்த்தை. (அதிஸங்கைபண்ணி என்றது-“கொல்லையாக்கியை” என்றவிடத்தில்; அங்கு-ஸ்வகதம்; இங்கு-பாகதம்.)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

தா மு க் கு ம் ப் ர வே ச ம்

—:(0):—

அவ;—அ வ ர் இரண்டுவார்த்தை சொல்லாரென்றும், அது தான் தப்பிற்றுகிலும் தப்பாததொன்றுண்டு;-நமக்குப் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பானது நம்மை பலத்தோடே ஸந்திப்பித்தல்லது விடாதென்றும் அத்யவலித்திருக்கச் செய்தேயும், அவன்றன் வந்து உதவக்கண்டிலன்; அர்ஜுநன் கையிலிடுகளாலே உளையவேவுண்டு சரதல்பத்திலே கிடந்த ஸ்ரீ பீஷ்மரைப்போலே, ஸ்மாரகபதார்த்தங் களாலே போரநோவுபட்டுக்கிடக்கிற தஸையைக் கண்டு, “இவளுக் கோடுகிறது இன்னதென்றறியவேணும்” என்று தாய்மார்தோழிமார் அந்யபரைகளாயிருப்பார் அடையப்புகுந்து திரண்டுகிடக்க, அவர் களைப்பார்த்து, “நான் அத்யவலித்திருந்தபடி கண்டிகோளே, என் தஸையிருந்தபடி கண்டிகோளே, இவ்வளவிலே அவன் வந்துதவின படி கண்டிகோளே, அவன் ஸ்வபாவமிருந்தபடி கண்டிகோளே” என்று இன்னதாய், பின்னையும் “தன்திறத்திற் பெண்களிலே சில ருக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவாதொழிகிறானல்லன்” என்று வருந்தி ஒருபடி தரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறாள்.

முதல் பாட்டு

தா முகக்கும் தங்கையில் சங்கமே போலாவோ?

யாமுகக்கு மென்கையில் சங்கமு மெந்திழையீர்!

தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்

ஆ! முகத்தை நோக்காரா லம்மனே! யம்மனே!

பதவுரை:—ஏ ந் து இழையீர்!—ஆபரணங்களை அணிந்துள்ள மாதர்களே! யா ம் உகக்கும் என் கையில் சங்கம்—நான் உகந்து தரித்துக்கொண்டிருக்கிற என் கையில் வளைகள், தாம் உகக்கும் தம் கையில் சங்கம் போலாவோ—தான் உகந்து தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

அரு:—தாமுகக்கும் ப்ரவேசே; “கிட்டுகித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டும்” என்றத்தைப்பற்ற (நான் அத்யவலித்திருந்தபடி) என்றது. “கழல்வளையேயாக்கினர்” என்ற தத்தைப்பற்ற (என் தஸையிருந்தபடி கண்டிகோளே) என்றது. “இத் தெருவே போதாரே” என்றதைப்பற்ற (இவ்வளவிலே) என்றது. “உண்ணாதுறங்காது” இத்யாதியைப்பற்ற (அவன் ஸ்வபாவமித்யாதி.) “கண்ணாலம் கோடித்து” இத்யாதியைப்பற்ற (பின்னையும்) என்றது.

தன்கையில் சங்கோடு ஒவ்வாதோ? தீ முகத்து—கொடிய முகங்களை யுடைய, நாக அணை மேல்—திருவனந்தாழ்வானாதிர படுக்கையின் மேலே, சேரும்—பள்ளி கொண்டருளாநின்ற, திரு அரங்கர்—ஸ்ரீரங்க நாதன், முகத்தை—(என்னுடைய) முகத்தை, நோக்கார்—நோக்கு கின்றாரில்லை; ஆ!—ஐயோ!; அம்மனே! அம்மனே!!—அந்தோ! அந்தோ!!.

அவ:—முதற்பாட்டு. (தாமுகக்குமித்யாதி) “இவ்வவஸாதத் தில் வந்து நீர் உதவாதொழிந்ததென்?” என்று கேட்டால், இன் னத்தாலேயென்று † நமக்கு மறுமாற்றமாகச்சொல்லலாவதொன்றுண் டென்று நினைத்திருக்கிறாரோ, கேளிகோள். என்னுகப்பில் குறையுண்டாயோ?, தம் உகப்பில் குறையுண்டாயோ?, தம் முடைய ரக்ஷணத்தில் குறையுண்டாயோ?, என்னுடைய ‡ ரக்ஷயபாவத்தில் குறையுண்டாயோ? எத்தாலே “நானுதவிற்றிலன்” என்று சொல்ல விருக்கிறார்? தம்கையில் குறையில்லை, என்கையில் குறையில்லை, இனி என் சொல்லுவதாக விருக்கிறார்.

“ஸ்வதந்தராயிருப்பார்தாம் தாம் நினைத்தது செய்துதலைக்கட்டு மத்தனையன்றோ?” என்று சொல்ல நினைத்திருக்குமதுவும் வார்த்தை யல்ல; “பாதந்தராயிருப்பார், செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது, நிர்ப்பந்திக்கக் கடவர்களோ?” என்று நினைத்திருக்குமதுவும் வார்த்தை யல்ல; “நம்கையிலுள்ளதொன்றும் கொடோம், பிறர்கையிலுள்ளது

அரு:—முதற்பாட்டு. (தாமுகக்குமித்யாதி) “ஏந்திழயீர்-தாமுகக் கும் தங்கையிற் சங்கமேபோலாவோ யாமுகக்கு மெங்கையிற்சங்கமும்- தீமுகத்தநாகணைமேற்சேரும்திருவரங்கர்-முகத்தை நோக்காரால்-ஆ- அம்மனே அம்மனே” என்றவயம். ஸ்திரீகளைப்பார்த்து ந்யாயம் கேட்டதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. பதங்களைக் கடாஷித்துக்கொண்டு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வவஸாதத்திலித்யாதி.) (இன் னத்தாலே) என்றது-என்குறையாலேயாதல்; தம் குறையாலேயாதல். அவதாரிகையை விவரிக்கிறார் (என்னுகப்பில் குறையுண்டாயோவித் யாதி.) (என்னுகப்பு)-வளையிழந்து அவன் வளையையாசைப்படுகை. (தம் உகப்பு)-என்வளையைக் கைக்கொள்ளுகை. (ரக்ஷணம்)-கோயிலிலே சேருகை. (ரக்ஷணபாவம்) “முகத்தைநோக்காரால்” என்றிருக்கை. இவற்றால் பவிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்கையிலித்யாதி.)

† (பா) தமக்கு

‡ (பா) ரக்ஷணபாவத்தில்

கொள்ளக்கடவோம்” என்று நினைத்திருக்கும்தாவும் வார்த்தையல்ல; “வன்மையுடையார் செய்தபடி கண்டிருக்கும்த்தனையன்றோ மென்மையுடையார்” என்று நினைத்திருக்கக்கடவரல்லர். “உம்முடைய கையில் வளைநீர்கொடாதொழிகிற தென்?” என்று கேட்டால் “நானுகந்திருக்கையாலே” என்று சொல்ல நினைத்திருக்கிறாரோ?; அதுபின்னை பிறர்க்கில்லையோ? கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமான அழகைப்போலே காணும் இவள்தான் கனக்கண்டு கிடக்கிறது; “நாமும் கனக்கண்டு கிடப்பது இத்தையன்றோ” என்று சொல்லவிதே அவரும் நினைத்திருப்பது; அது தமக்காகக்கண்டதோ? 70 “न ते रूपं-नायुधानि-भक्तानां” (ந தே ரூபம்-நாயுதாநி-பக்தாநாம்) என்றன்றோ இருப்பது.

வ்யா:- (தாமுக்கு மித்பாதி) “நாமுகந்தது நம்கையிலே கிடக்கு மித்தனை; பிறருகந்ததும் நம்கையிலே கிடக்குமித்தனை. நாமுகந்ததும் கொடோம். பிறருகந்ததும் கொடோம்” என்று நினைத்திருக்கும்து அழகோ? உகந்தாருகந்தது பெறுதல், உடையாருடையது பெறுதல் செய்யவேண்டாவோ?; உகந்தாருகந்தது பெறுப்போது தன்கையிலுள்ளவை என்கையிலே வாவேணும்; உடையாருடையது பெறில் என்கையிலவை என்கையிலே கிடக்கவேணும்; இரண்டும் ஸம்ச்சலே ஷத்தை யொழியக் கூடாதிதே.

“தாமுக்கும் தன்கையிற் சங்கமேபோலாவோ யாமுக்குமென்கையிற் சங்கமும்” என்றது-தன்கையிற் சங்கத்தைத் தாமுக்குமாப்போலேயன்றோ என்கையிற் சங்கமும் யாமுகப்பதென்று அர்த்தமாய், என்வளைகொண்டால் தவ்வளைதன்னைத் தாவேண்டாவோவென்று இவளுக்கும் கருத்தாக, அதுக்கு அவன் கருத்தை அறுவதித்து உத்தரம் சொல்லுகிறார் (ஸ்வதந்த்ரராயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) கீழை விவரிக்கிறார் (சங்கையிலுள்ளதித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) வன்மை-புருஷஸ்வபாவம். (மென்மை)-ஸ்த்ரீஸ்வபாவம். (அதுபின்னை பிறர்க்கில்லையோ) என்றது-உம்முடைய சங்கிலாசை எனக்கில்லையோ என்ற படி. இவள்தான் சங்கை ஆசைப்பட்டிருக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமித்யாதி.) (இத்தையன்றோ-பாஞ்சஜந்யத்தையன்றோ.)

இத்தால்-“எனக்கிஷ்டமான என்கையில் வளைதாராவிட்டால், தமக்கிஷ்டமான தன்கையில் வளையாவிடும் தாவேண்டாவோ” என்று

“வெள்ளை விளிசங்கிடங்கையில் கொண்ட விமலன்” என்று ஒரு சங்குபெற ஆசைப்பட்டவென்னை, “தாண்டொண்ட சரிவளைகள்” என்று ஒருஜாதியாக இழக்குப்படி பண்ணுவதே! “ஈச்வராஜாதி” என்று ஒருஜாதி உண்டாகிலிறே தங்கையில்வளையோடு ஸஜா தீய முண்டென்று சொல்லலாவது. (தங்கையில் சங்கமேபோலாலோ யாமுகக்கு மென்கையில் சங்கமும்) தங்கையில்வளை ஆபரணமாய்த் தோற்றுகையாலே, அவன்கையில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் ஆபரணமாய்த் தோற்றுகிற வித்தனையல்லது, ஆயுதமாய்த் தோற்றுகிறதில்லைகாணு மிவளுக்கு. நாரீணு முத்தமையாய் வளையிட்டாப்போலே, அவன் புருஷோத்தமத்வத்தக்கும் வளையிட்டானென்றிருக்கிறாளாய்த்து.

(ஏந்திழையீர்) ஏந்தப்பட்ட இழையையுடையீர்!-தரிக்கப்பட்ட ஆபரணத்தையுடையீர். ப்ளையத்திலும் தப்பிக்கிடப்பாரைப்போலே நீங்களெங்கே தப்பிக்கிடந்திகோள்? 179 “मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया” (மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா) என்று இருவராயிருப்பாரை எல்லாம் பிரித்தானென்றிருந்தாரிறேபெருமாளி; அப்படியே “வளை கையில் தொங்கினொருவருமில்லை” என்றிருந் தாள்போலே காணும். நீங்கள் தப்பிக்கிடந்தபடி எங்கனெயென் கிறாள். அவனோடுகலந்து பிரிந்தபடியால் ப்ராத்தேஸிகமாகமாட்டா தென்று தோற்றியிருந்ததாய்த்து. ஆபரணமிழந்தார் வழக்கு

இவளபேஷிக்க, அவன் “ஸ்வாதந்தர்ய கார்யமான பலத்தாலும், தன் வளையில் தனக்குண்டான ஆசையாலும் கொடோம்” என்றதக்கு உத்தரம் சொன்னாளாய்நின்றது கீழ்; மேல் இரண்டாமர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (தாமுகக்குமிய்யாதி.) “தாமுகக்கும்-என்கையில் சங்கமே போலன்றோ யாமுகக்கும்-தங்கையில் சங்கமும்” என்றந்வயித்து. “தாமுகந்த சங்குகொண்டாராகில் நானுகந்த சங்கு தரவேண்டாவோ” என்று இவளுக்குக் கருத்தாக, அவன் கருத்தையறுவதித்து அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார் (நாமுகந்தது நங்கையிலித்த்யாதி.)

நியாசைப்படக் கொள்ளவன்றோ அவன் கொண்டது; உனக்கு வெறுப்பென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்(வெள்ளை விளிசங்கித்த்யாதி.) ஆசைப்பட்டவளவன்றிக்கே அதிகமாகக்கொள்ளுகையாலே வெறுப்பு. தாமும் அநேகத்தை ஆசைப்படவொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய் கிறார் (ஈச்வராஜாதிய்யாதி) ஸங்காபரிஹாரம் பண்ணுவாராய், பதோபா

ஆபரணம் பூண்டிருந்தார் பக்கவிலே கேட்குமித்தனையே; குறைவாளர் வழக்கு, குறைவற்றார் பக்கவிலையே கேட்பது; யுவாக்கள் வழக்கு ஸம்பாவின பக்கலன்றே கேட்பது; யுவாக்கள் பக்கவிலையே கேட்பதும். “நீயும் சிலநாள் வைத்துக்கொண்டிரு” என்பார் பக்கலன்றே கேட்பது.

ஆண்களோபாதியே இவளுக்கோடுகிற தஸையறியாமைக்கு இவர்களும். (தீயித்யாதி) இவர்களை விடர்!, நம் தஸையை அறிவானொருவனாய் வைத்து அவனுக்கு உடம்பு கொடுக்கிறவனைச் சொல்லீர். விச்சேஷத்தால் வரும் வ்யஸநமறியானித்தனைபோக்கி, ஸம்ச்சேஷாஸம் அறியாமையில்லையே; ஸம்ச்சேஷந்தான் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் பிரிந்தார் படுமதுபடுமவனாய்த்து.

இப்படிப்பட்டவன்றான் அவனுக்கு முகம் கொடுக்கக்கடவனோ?, என்னை ஒழிய அவன் போகத்திலே அந்வயிக்கப்படுகால் போகியானதான் உடம்பு கொடுக்கக்கடவனோ? பெரியாழ்வாரோபாதியாகவிறே நினைத்திருப்பது. தான் வெறுத்திருக்க, பிரந்தகத்தற்றார், புக்ககத்தற்றாரோடே கைவைத்தால் சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறானிறே. 180 “पितुर्निदेशं नियमेन कृत्वा” (பிதர்நிதேஸம் நியமேந க்ருத்வா) இவ்விடத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொள்வது.

தானம் பண்ணுகிறார் (தம்சையில் சங்கமேயித்யாதி). அது திவ்யாயுதமன்றோ, அத்தையபேக்ஷிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தங்கையில் வளையித்யாதி.) ஆபரணமாய்த் தோற்றுகைக்கு ஜ்ஞாபகமே தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாரீணமித்யாதி.)

தானிழக்கையாலே எல்லாரும் இழந்ததாக நினைத்தபேருண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் “मयूरस्य चने” (மயூரஸ்ய வநேயித்யாதி.) எல்லாரும் இழந்தாரென்றிருக்கைக்கு ஹேது, தன்னிழவாலேயாதல்; அவனெடுப்பாலேயாதல். இவர்களைக் கேட்பானென், வேறுசிலரைக் கேட்கவொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம் இழந்தாரித்யாதி.) ஸம்ச்சேஷமறியாதே “நீயும் சிலநாள் அவன் வளையைக் கொண்டிரு” என்பார் பக்கல் கேட்கவொண்ணாதென்றபடி.

அவன் விச்சேஷ துக்கமேயறியானேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விச்சேஷத்தாலித்யாதி.) ஸம்ச்சேஷ ஸுகமறிந்தால் விச்சேஷ துக்கமறியுட்படி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ச்சேஷந்தா

(திமுகத்து) நொந்தாரை “ஐயோ!” என்று தண்ணளி பண்ண வேண்டியிருக்க எதிர்விழிக்கவொண்ணாதபடி நெருப்பை உமிழ்ந்தாப் போலே யிராநின்றதாய்த்து. அவர் தமக்கும் இவனோடு ஒரு குரு குலவாஸம் பண்ணவேண்டி இருந்தது வெட்டிமைக்கு. அன்றிக்கே, தான் படுக்கையிலே சாயப்புக்கால் விரோதி போக்குகைக்கு வேறே ராயுதந்தேடவேண்டாதபடி இருப்பானொருவனாய்த்து. உகவாதார்க்கு வந்து கிட்ட வொண்ணாதபடியாயிருக்கை. கிட்டினாருண்டாகில், † “வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறருகி மாண்டார்” என்று முடிந்து போய்படி இருக்குமவனென்னுதல். (சேரும்) அவர்படி விஸஜாதீ யமாய் இராநின்றது. இருவர்க்குப் படுத்தபடுக்கையிலே தனியே சாயவல்லராவதே!. (திருவரங்கர்) ஆர்த்தராஷ்டணம் பண்ணப்போந் தவர் அத்தைமறந்து படுக்கை வாய்ப்புக்கொண்டாடி சாய்ந்துகிடந்து உறங்காநின்றார். இவ்வளவில் பரமபதத்திலே இருந்தாரென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ?

(ஆ) கெட்டேன்!. (முகத்துநோக்காரால்) பிரிந்தால் கழற்ற வேண்டுவது ப்ரணயித்வமன்றோ. கண்ணோக்கமும் தவிரவேணுமோ?. (அம்மனே அம்மனே) பிரிந்து ஆற்றாதஸமயத்திலே அதுஸந்தித் தால் நாரீர்வருப்படி இருக்குமவர், “புலி, ஸர்ப்பம்” என்றப்போலே நினைக்கவும் பயாவஹமாய்படியாவதே!; இவர் படி இருந்தபடியென்? இவர் ஸ்வபாவம்போய், வேறுபட்டபடியென்?. 181 “आसन्नो हि भीष्मः” (ப்ராப்தபலோ ஹி பீஷ்ம:) என்று-முடியுமளவில் முகத்திலே விழிக்கலாவதும் ஆண்களுக்காய்க் கொள்ளீர்.

னித்யாதி.) பிரிந்தார் படுமது படுமவனுயிருக்கையாலே விச்சேஷ துக்கமறியுமென்றபடி. கீழ் “திமுகத்து” என்று வெறுப்பாகச் சொல்ல லாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பெரியாழ்வாரித்யாதி.) அவர் தம்மை வெறுத்ததேதுக்காகவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான்வெறுத் தித்யாதி.) நான் ஈச்வரனோடே வெறுத்திருக்க, பெரியாழ்வார் அவ னோடேகூடியிருக்கையாலே, “தங்கள் தேவர்” என்று அவனோடே கூட்டி வெறுக்கக்கூடும், அந்த ந்யாயம் இங்குமென்றபடி. (பிதர் நிதேஸம்) என்கிறவாக்யம் தெரியாது. அம்மனே! அம்மனே!” என்று-பயாவஹமான சொல்லு.

இரண்டாம் பாட்டு

எழிலுடைய அம்மனைமீர் ! என்னரங்கத்தின்னமுதர்
குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர் கோப்பூழில்
எழுகமலப் பூவழகரெம்மாநூர் என்னுடைய
கழல்வளையைத் தாமும் கழல்வளையே யாக்கினரே.

பதவுரை:—எழில் உடைய—அழகையுடைய, அம்மனைமீர்—தாய்மார்களே!, அரங்கத்து—திருவாங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, என் இன் அமுதர்—என்னுடைய இனிய அமுதம் போன்றவராய், குழல் அழகர்—அழகிய திருக் குழற்கற்றையையுடையவராய், வாய் அழகர்—அழகிய திருவதாரத்தையுடையவராய், கண் அழகர்—அழகிய திருக்கண்களையுடையவராய், கோப்பூழில் எழு கமலப்பூ அழகர்—திருநாபியிலுண்டான தாமரைப்பூவாலே அழகு பெற்றவராய், எம்மாநூர்—எனக்குஸ்வாமியான அழகிய மணவாளர், என்னுடைய—என்னுடைய, கழல்வளையை—‘கழல்வளை’ என்று இடுகுறிப்பெயர் பெற்ற கைவளையை, தாமும்—அவர்தாம், கழல்வளையே ஆக்கினர்—‘கழன் ரெழுகிறவளை’ என்று காரணப்பெயர் பெற்றவளையாக ஆக்கினார்.

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (எழிலுடைய வம்மனைமீர்) ஆபரண மிழந்தார் வழக்கு ஆபரணம் பூண்டாரைக் கேட்குமித்தனையிறே என்றாப்போலே, எழிலிழந்தார் எழிலிழவாதாரைக்கேட்குமித்தனையிறே. (அம்மனைமீர்) எழிலுண்டாக்கிக் காட்டவேண்டுமவர்களுக்கிறே எழிலிழந்தமை சொல்லுகிறது. தன்தன இருந்தபடி. 182 “सौमित्रे शोभते पम्पा” (ஸௌமித்ரே ஸோபதே பம்பா) என்னுமாப்போலே. (என்) தேவஜாதிக்குப் பொதுவான அம்ருதம்

இரண்டாம் பாட்டு. (எழிலித்யாதி) “எழில்”-அழகு. “எழிலுடைய வம்மனைமீர்” என்று-அவர்களுடைய எழிலுடைமை சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணமிழந்தார்வழக்கித்யாதி.) அதாவது-கீழிற்பாட்டிலே தனக்கு ஆபரணமான சங்கு இழக்கையாலே, “ஏந்திழையீர்” என்றும், இங்கும் “எழிலுடைய” இத்தியாலே-அர்த்தாத் தன்னெழிலிழந்தமை லித்தமாகையாலே சொல்லுகிறது; ஆனால் தாய்மாரோடே தான் எழில் இழந்தமைசொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எழிலுண்டாக்கியித்யாதி.) (எழிலுண்டாக்கிக்காட்டவேண்டுமவர்களுக்கிறே) என்றது-தான் எழிலிழந்தாலும் தாய்மார் கௌரவமாகையாலே, எழிலிழந்தோமென்று

போலன்று; இவனுக்கு ஸ்வம்மான அம்ருதமாய்த்து. (அரங்கத்து) இது ஸ்வர்க்கத்திலேயிருக்கும் அம்ருதமன்று. (இன்னமுதர்) ஸரீரத்துக்கு ஸ்தைரயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் அம்ருதமன்று.

(குழலழகரித்யாதி) கண்ணுலே பருகும்ருதம். அம்புக்கு நேர்நிற்க வொண்ணுதாப்போலே, நோக்குக்குநேர் நிற்கவொண்ணாமே திருக்குழலிலே ஒதுங்கினாள்; அது வாய்க்கரையிலே போரவீசிற்று; அதுக்குத்தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழப்புக்கவாரே, நடுவே வயிறு பிடியாய்த்துக்காணும்; நடுவே வழிபறித்தது திருநாபிகமலம்; காமியியிறே, (அம்மாநூர்) 183 "जितन्ते" (ஜிதந்தே) என்னுமாப்போலே, ஸ்வாபாவிமான ஸேஷிதவத்துக்குத் தோற்றுச்சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல.

(என்னித்யாதி) "எழில்கொண்டார்" என்று அவர்க்கு இத்தை எங்ஙனேநாம் குற்றமாகச்சொல்லும்படி? ப்ரணயிதவத்தில் ஏதேனும் தப்பநின்றாராகிலன்றோ நம்மாஸவர்க்குக் குற்றஞ்சொல்லலாவது; ஏக கண்டரானவர்க்கு நாம் என்னகுற்றம் சொல்லுவது. அவர் பிரிந்தாலும் கழலாதபடி திண்ணியவனே தேடியிட்டோமானேம் நாம். அவர்

காட்டலஜ்ஜித்து எழிலுண்டாக்கிக் காட்டவேண்டுமவர்களுக்கிறே என்றபடி. அன்றிக்கே, "எழிலுண்டாக்கி" என்றது-தன் ப்ராவண்யம் தாய்மாருக்கு மறைக்கவேண்டியிருக்கச் சொல்லுகிறதென்றபடி. அப்படி மறைக்கவேண்டும் விஷயத்திலும் ஆற்றாமையாலே ஸ்வதஸையச் சொன்னபேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் "सौमित्रे" (ஸௌமித்ரேயித்யாதி.)

வாயாலே பருகும்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (கண்ணுலே பருகும்ருதம்) என்று, "கண்ணழகர்-குழலழகர்-வாயழகர்" என்றர் வயம். இருந்தபடியே அர்த்தமருளிச்செய்யாமல், * கண்ணை முன்னாகச்சொல்லுகிறது அர்த்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற. ஸ்வரூபகுணமிருக்க, விக்ரஹகுணத்திலேயிழிவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காமியியிறே) என்று. (வார்த்தையல்ல) (ஜிதந்தே) இத்யாதிவத், அழகுக்குத்தோற்று "அம்மாநூர்" என்கிறுளென்று பூரிப்பது.

எழில்கொண்டமாத்ரமன்றிக்கே வளையும் கழலப் பண்ணுகையாலே வ்யங்க்யமாகச் சொல்லுகிறாள் (எழில்கொண்டாரித்யாதி). (ஏதேனும் தப்பநின்றார்) என்றது-வ்யங்க்யம்; (ஏக கண்டர்) என்றது-வ்யங்க்யம். இத்தைக்காட்டுகிறார் (அவர் பிரிந்தாலுமித்யாதி.)

இதினுடைய நாமத்தைமெய்யாக்கினார். விச்லேஷத்திலும் தொங்கும் வளை தேடியிட்டோமானேம் நாய்; அவர் ஒருகூணமும் தொங்காத படியாக்கினார். “தாமும்” என்ற அழகுபாரீர்; இது அங்கும் ஏறப் பெற்றதில்லை; அவர் கையில் வளைகழன் ததாகில் இவள்கையில் வளை தொங்குமிதே. அவர்க்கும் இச்செல்லாமை உண்டென்றறிந்தால் இவள் கையில் வளைகழலாதாய்த்து; சலிக்கிறபடி. “நீயொருத்தியும் இழந்தாயாகச்சொல்லுகிறதென், இங்ஙனையன்றோ எல்லாரும் இருப்பது” என்ன; என்னையொழிய ஆரேனும் வளையிழந்தாருண் டோவென்கிறாள்.

முன்றும் பாட்டு

பொங்கோதம்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும்
அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்றவெம்பெருமான்
செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்
எங்கோல் வளையா லிடர்தீர்வ ராகாதே.

“கழல்வளை” என்றது—“வெள்வளை” என்னுமாப்போலே வளைக்குப் பேரென்றருளிச்செய்வர். (மெய்யாக்கினார்) என்றது “न नामतः केवल-मर्थतोपि” (ந நாமத: கேவலமர்த்ததோபி) இதிற்யாயேன யோகருட மாக்கினாரென்றபடி. விவரணம் (தொங்கும்வளையித்யாதி.) இத்தால் தாத்பர்யம்-விச்லேஷஸமயத்தில் வளையைக் கழல்பண்ணி, அவ்வழி யாலே தன்பக்கல் எனக்கு ப்ராவண்யமுண்டென்று எல்லாருமறியும் படிபண்ணினாராகையாலே நம்மோடு ஏககண்டரென்றபடி.

நான்கழலாதே இட்டவளையைக் கழல்பண்ணினானென்றால் சலம் பண்ணினானென்று அர்த்தமாகவுங் கூடுமாயிருக்க, ஐககண்டயத்துக் குடலாகச் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்ன (தாமும் என்ற அழகு பாரீர், என்கிறார்) “தாம்கழல்வளை” என்னலாயிருக்க, “தாமும்” என்று ஈடுபாடு தோற்றச்சொல்லுகையாலே என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே, என்னுடைய கழல்வளையையே தாம் கழல்வளையாக்கின ரென்றாய், வெறுப்பிலே தாத்பர்யம் (இது அங்குமித்யாதி.) இது-கழலுகிறவிது. (சலிக்கிறபடி) என்ற ஸுப்தார்த்தம் மணிக்கட்டுக்குக் கீழ் கழலாமல் சலிக்கிறதென்றபடி. “என்-கழல்வளை” என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (நீயொருத்தியுமித்யாதி.)

பதவுரை:—பொங்கு-அலையெறியா நின்றன, ஒதம்-கடலாலே, சூழ்ந்த-சூழப்பட்ட, புலனியும்-இப்பூமண்டலமும், விண் உலகம்-பரமபதமும், ஆதும் சோராமே-சிறிதும் குறைவு படாதபடி, ஆள் கின்ற-நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கிற, எம் பெருமான்-ஸ்வாமியாய், செங்கோல் உடைய-செங்கோல் செலுத்த வல்லவராய், திரு அரங்கம் செல்வனார்-கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவரான ஸ்ரீமான், என் என்னுடைய, கோல்வளையால்-கைவளையாலே, இடர் தீர்வர் ஆகாதே-தங்குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நிறைவுபெறுவரன்றோ.

அவ. — மூன்றாம் பாட்டு. உன்பக்கலாகப்பாலேயன்றோ அவன் உன்கையில் வளையொண்டதென்ன; தம்முடைய ஐச்வர்யத்திலே ஒரு குறையுண்டாய், அது பூரிக்கவேண்டி, இதுதொழியச் செல்லாமை இடர்பட்டு, இது பெற்ற பின்னை அது தீர்ந்தாராயிருந்தாரோ?, என்னை இடர் விளைக்கக்கூகச் செய்தாரித்தனையன்றோ என்று வெறுக்கிறாள்.

வ்யா:—(பொங்கோதம் சூழ்ந்த புலனியும்) ஒதங்கிளர்ந்த கடலை வேலி யாகவுடைய பூமியும். மர்யாதையில் ஒன்றுக்குறைந்ததில்லையிறே அங்கு; பூமிக்குமேலே விஞ்சுவாராத் திகச்செய்தேயும் கரையேறமாட் டாதே கிடக்கிறதிறேகடல். (விண்ணுலகும்) ஒருமர்யாதையில்லாத த்ரிபாத்விபூதியும். (அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற) உபய விபூதி யிலும் ஒருகுறைபிறவாமே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற. அழிந்த வன்று தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், உண்டாக்கினவன்று தன்நிலையிலே நிறுத்தியும் நடத்தும் இவ்விபூதியை; நித்யஸம்சுலேஷத் தாலே ஸத்தையைக்கொடுத்து நோக்கும் அவ்விபூதியை. (எம்பெரு மான்) என்னையொரு மூன்றாம் விபூதியாக ஆளாநின்றான். ஸப்தாதி களாலே களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் இவ்விபூதியை; தன்னை அறுபவித்துக் களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் அவ்விபூதியை; நான் இங்குள்ளார்க்கும் கூட்டன் றிக்கே அங்குள்ளார்க்கும் கூட்டன் றிக்கே, ..நடுவே நோவுபடும்படி பண்ணிவைத்தான் என்னை யொருத்தியையும்.

மூன்றாம் பாட்டு. (பொங்கோதமித்யாதி) (அங்கு) இங்கு மர்யாதை தப்பிக்கிடக்கிறதென்று கருத்து. “ஆதும்” ஒன்றும். (ஸப்தாதிகளாலேயித்யாதி) தாத்பர்யாந்தாம்.

(செங்கோலுடைய திருவாங்கச்செல்வனார்) தம்முடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் (ஸ்வ) ஸங்கல்பத்தாலே நடத்துமது போராதென்று கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தவர். பெரிய பெருமாளோ பின்னை உபய விபூதியையும் ஆளுகிறாரென்னில்; அல்ல, அவரிட்டதோரேவலாள். (திருவாங்கச்செல்வனார்) பெரிய பெருமானுமல்லர் காணும். (எங்கோ லித்யாதி) தமக்கொரு குறையுண்டாய், என்கையில் வளையொழியச் செல்லாமே குறைப்பட்டு, அவ்விடர் தீர்க்கைக்காகக்கொண்டாரோ? எனக்கு க்லேஸ்த்தை விளைக்கைக்காகச் செய்தாரித்தனையன்றோ? கழலாதபடி திண்ணிதாக இட்டவளையையும் கொண்டார்; கோல்வளையையுங்கொண்டார்.

நாலாம் பாட்டு

மச்சணிமாட மதிளாங்கர் வாமனனார்
பச்சைப்பசுந்தேவர் தாம்பண்டு நீரேற்ற
பிச்சைக்குறையாகி யென்னுடைய பெய்வளைமேல்
இச்சையுடையரே லித்தெருவே போதாரே.

பதவுரை:—மச்ச-மேல்தளங்களாலே, அணி-அலங்கரிக்கப்பட்ட, மாடம்-மாடங்களையும், மதிள்-மதிள்களையுமுடைய, அரங்கர்-திருவாங்கத்திலே எழுந்தருளியிருப்பவராய், வாமனனார்-(முன்பு) வாமநாவதாரம் செய்தருளினவராய், பச்சைப் பசுந்தேவர்-பசுமைதங்கிய தேவரான பெரியபெருமாள், தாம்-தாம், பண்டு-முன்பு (மஹாபலியிடத்தில்), நீர் ஏற்ற பிச்சை குறை ஆகி-நீர்த்தாரை ஏந்திப்பெற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாகி, (அக்குறையைத்தீர்ப்பதற்காக) என்னுடைய-என்னுடைய, பெய் வளை மேல்-(கையில்) இடப்பட்டுள்ள வளைமேல், இச்சை உடையரேல்-விருப்பமுடையவராகில், இத்தெருவே-இத்தெருவழியாக, போதாரே-எழுந்தருளமாட்டாரோ?

அவ. — நாலாம் பாட்டு. அல்லாதாரெல்லாம் வளையிட்டிருக்கச் செய்தே கையில் வளைகொண்டது உண்பக்கலுக்கப்பாலேயன்றோ; அது

(பெருமானுமல்லகாணும்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-செங்கோலாய்த்தென்றபடி. “செங்கோல்” ஆஜ்ஞை. “எம் கோல்வளை” என்பது அழகிய வளை. கோல்வளை-வளைவிசேஷம். (திண்ணிதாக இட்டவளையும் கொண்டார்) என்றது-கீழிற்பாட்டிலது.

ஹர்ஷஹேது வித்தநையல்லது ஸோகஹேதுவாகவற்றேவென்ன; ஒம்; உகப்பு ஒன்றிலேயாய், மற்றையதிலின்றிக்கேபாகாதே இருப்ப தென்கிறாள். “தாம் விரும்பியிருக்கும் வளை” என்று, அதுகொண் டாகிலும் எங்கள் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கவேணும் என்றிருந்தோம். அதுதொழியத் தம்ஸத்தை நோக்கவரிதாய், அதிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி அதைக்கொண்டாய் இருக்குமாகில், எங்கள் ஸத்தை கிடக்கவேணுமென்று கண்வட்டத்தே இத்தெருவே யாகிலும் ஒருக்கால் போகாரோ?

வ்யா:—(மச்சணிமாடமித்யாதி) மச்சுக்களாலே அலங்க்ருதமான மாடங்களையும் அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுமுடைத்தான கோயிலிலே வந்து தம்முடைமை பெறுகைக்காகத் தாம் அர்த்திக ளாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிறவர். (மச்சணிமாட மதிளரங்கர்வாமந னார்) மாடமெடுக்கவும் மாளிகைகொடுக்கவும் கற்றாரித்தனைபோக்கி, ஒருக்காலும் ப்ரணயித்வத்தில் புதியதுண்டிலர்காணும். (வாமநனார்) சிறியவன்பெற்ற செல்வமிதே; எத்தைச்செய்வனென்றறியானே. (வாமநனார்) சத்திரமேந்தித் தனியொருமானியாய் உத்தரவேதியில் நின்ற ப்ரஹ்மசாரியையிதே இவள் தான் ஆசைப்படுகிறது. (பச்சைப் பசுந்தேவர்) அழைத்து அறுபவித்திலொண்ணு, விடவொண்ணாத படியாயிருக்கைவடிவழகு. 184 “மேஷ்யாம்” (மேகச்யாமம்)–“கைகேயி வயிற்றிற் பிறப்பால் வந்த தாபமாறுங்கிடர், அவ்வழகிய வடிவிலே விழிக்கப்பெற்றேனாகில்” என்றானிதே ஸ்ரீ பரதாழ்வான். அன்றிக்கே,

நாலாய் பாட்டு. (மச்சணியித்யாதி) “பண்டுநீரேற்ற” என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உகப்பொன்றிலேயித்யாதி.) கிழ்வாக்ய விவரணம் (தாம் விரும்பியித்யாதி). “இத்தெருவே போதாரோ” என் றத்தைப்பற்ற அவதாரிகார்தாமருளிச்செய்கிறார் (தாம் விரும்பியித் யாதி.) “மச்சு” மேல்தளம். (எத்தைச் செய்வன்) என்றது-அல்பனுக்கு வந்த ஐச்வர்யமாகையாலே மச்சு முதலானதும் கட்டத்துடங்கினார் என்றபடி.

“பச்சைப்பசுந்தேவர்” -- கலப்பற்ற உத்கர்ஷத்தையுடையவர். “பச்சைப்பசும்” என்றது-ஸ்யாமமான திருமேனி என்று அர்த்தார்தா விவக்ஷயா (அங்குவைத்து) என்று. இந்த இரண்டாமர்த்தத்திலே (த்யோதநாதியென்று.)

கலப்பற்ற பாதேலதை. § “அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த” என்னக்கடவதிறே. (தேவர்) த்யோதநாதி குணயோகத்தையுடையவர். (தாம் பண்டு நீரேற்ற) † “கொள்வன் நான் மாவளி” என்று அதுபெற்றன்றித் தரித்தானாய், || “ஒண்டாரை நீரங்கைதோய நிமிர்ந்திலை” என்கிறபடியே உகதபூர்வகமாகக்கொண்ட. (பிச்சைக்குறையாகி) மஹாபலிபக்கல் பெற்றுக்குறையுண்டாய், அது என்கையாலே பெறவேணுமென்னும் இச்சையாலே. (என்னுடைய பெய்வளை மேலிச்சை உடையரேல்) அம்மண்ணோபாதி இச்சையும் என்வளையிலே உடைய ராகிலென்றுமாம். ‡ என்கையில் வளையாலே குறைநிரப்ப வேணும்

‡ தாமிரந்த மண்ணில் வீறும் என்கையில் வளையில் வீறும் தாம் சொல்லக்கேட்டிருக்குமத்தனையிறே நாம்; நாமிரந்த பூமியார்க்கு ஆபரணமாகவற்று. இடப்பட்டவளையின்மேலே; ஸ்ரிய: பதியாய், கொடுத்து வளர்ந்த கையையுடையராயிருக்கிறவர் தாம் கழஞ்சு மண்பெறுகைக்குத் தம்மை. லூர்பாளராக்கி, அதில் பண்ணின விருப்பம் என்பக்கலிலே பண்ணி இருந்தாராகில்; என்கையில் வளையாலே குறைதீரவேணுமென்னும் இச்சையுண்டாகில். (இத்தெருவே போதாரே) என்கண்வட்டத்திலே நடந்தாலாகாதோ?; தன்னுடைமையல்லாததைக் கொடுத்து ஒளதார்யம் கொண்டிருக்கிறவனைப் போலே இருப்பனோநான். “ஒன்று நூறுயிரமாகக்கொடுத்துப்பின்னுமாளும் செய்வன்” என்றிருக்குமளவன்றோ நான். [கொண்டாணையல்லால் கொடுத்தாரை யார்பழிப்பார்] தன்னதல்லாதவற்றைக்

(பிச்சைக்குறையாகி) ஏற்ற பிச்சையிலே குறையுண்டாய், அத்தை நிரப்ப இச்சையுடையரென்னுதல்; அன்றிக்கே, பிச்சை ஏலாமையாலே குறைப்பட்டு, அக்குறைதீர மண்ணேற்றப்போலே, என்வளையையிரவாதபோது குறையுண்டாய், குறைதீர இச்சையுடைய ரென்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அம்மண்ணித்யாதி.) (அம்மண்ணோபாதி) என்ற வாக்யத்தில் அர்த்தாந்தரத்துக்குச்சேர அந் வயிக்கும்போது “நீரேற்ற பிச்சையிலே குறையானுப்போலே” என்றந் வயிப்பது என்றருளிச்செய்வார்.

§ திருவாய் (3-5-5). † திருவாய் (3-8-9). || முத-திருவ-79. ‡ “தாமிரந்த” என்பதுமுதல் “யதோபாஸநம் பலமாகையாலே” என்னுமளவாக அதிகபாடம் காண்கிறது.

என்னும் இச்சையுண்டாகில். (இத்தெருவே போதாரே) “நத்தெரு
வின் நடுவே வந்து” என்கிறபடியே-எங்கள் தெருவிலே எழுந்தரு
ளாதோ பின்னே? அஸூரனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்த நடையை
இத்தெருவிலே நடந்தாலாகாதோ?

கொடுத்தவனைக் குறைசொல்லுவாரில்லை. “தனக்குக் கொடுத்தவனுக்கு
அபகாரத்தைப்பண்ணுவதே, இவன்தன்னில் க்ருதக்நரில்லை” என்ன
நிற்பார்கள். தன்னதல்லாதவற்றைக் கொடுத்தவனையன்றோ நெல்லிலே
வைத்துத்தெரிக்க வேண்டுமென்கிறார்.

நம்முடைய ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே அவனுடைய ஒளதார்ய
மும்; அவனுடைய வஸ்துவையிறே அவனுக்குக் கொடுக்கிறது; ஆனால்
ஆத்மஸமர்ப்பணம் குற்றமோவென்னில்; “என்னது” என்றிருந்த
வன்று “அவனுக்கு” என்று கொடுக்கப்ராப்தம்.ப்ரமித்தவன்றாய்த்துக்
கொடுக்கப்ராப்தியுள்ளது. உணர்த்தியுண்டானவாதே 185 “अथा
किन्तु समर्पयामि ते” (அதவா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே) என்னுந்
திரை. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் அவனுடைய ஸ்வரூபகுணங்களோ
பாதி அங்கே தோற்றக்கடவதாய்த்து இது; அவனுடையப்ராப்யத்வத்
திலேகதேசமாய் அந்வயிக்குமத்தனை. ஆத்ம யாதாத்யஜ்ஞானம்
முன்னாகப்பற்றினால் அனுபவஸமயத்திலும் ஆத்ம யாதாத்யஜ்ஞாநம்
முன்னாகவிறே அதுபவிப்பது. * பதோபாஸநம் பலமாகையாலே.

ஐந்தாம் பாட்டு

பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் போற்கையில்நீரேற்று
எல்லாவுலகும் அளந்துகொண்டவேம்பெருமான்
நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கநாகணையான்
இல்லாதோம்கைப்போருளும் எய்துவானெத்தளனே.

பதவுரை:—பொல்லா குறள் உரு ஆய்-ஹிலக்ஷண வாமநருபியாய்,
போன் கையில்-அழகிய கையாலே, நீர் ஏற்று-பிணை பெற்று, எல்லா
உலகும்—ஸகலலோகங்களையும், அளந்துகொண்ட—தன்வசப்படுத்திக்
கொண்ட, எம்பெருமான்—ஸ்வாமியாய், நல்லார்கள் வாழும்—நன்மை
மிக்க பெரியோர் வாழ்கிற, நளிர் அரங்கம்—குளிர்ந்த திரு
வரங்கத்தில், நாக அணையான்—திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக

உடையாரான பெரியபெருமாள், இல்லாதோம்—அகிஞ்சனையான என்னுடைய, கைப்பொருளும்—கைம்முதலான வஸ்துவையும் (சரீரத்தையும்), எய்துவான் ஒத்து உளன்—கொள்ளைகொள்வான் போலிராநின்றான்.

வ்யா:— அஞ்சாம்பாட்டு. (பொல்லாக் குறளுருவாய்) கண்ணெச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறாராதல்; அழகிலே விஜாதீயதையாலே “அழகிது” என்னில், நாட்டிலழகோடொக்க நினைக்கக்கூடுமென்று “பொல்லா” என்கிறாராதல். (குறளுருவாய்) கோடியைக் காணியாக்கி னுப்போலே பெரிபவடிவழகையெல்லாம் இவ்வடிவிலையமைத்து அது பவிக்கலாம்படி அடக்கினபடி. (பொற்கையில் நீரேற்று) அழகிய கையிலே நீரையேற்று. அவனுக்குப் பொற்கலத்தில் பிசைநயாய்த்தே.

(எல்லாவுலகுமளந்துகொண்ட) பாஸ்வாபஹாரத்துக்கு அடியிடுகிறபடி. ஒன்றைக்கொள்ளப்படுக்கானுகில் கொடுத்தவர்களுக்குப் பாதாளமே கதியாம்படியிறே கொள்ளுவது; * இறைப்பொழுதில் பாதாளம் கலவிறுக்கை கொடுத்துகந்தவனிறே. தனக்கு இரப்பிட்டவர்களைக் குழியிலே தள்ளி ஹ்ருஷ்டமாவனிறே. (எம்பெருமான்) அச்செயலாலே என்னை அநந்யாஹையாக்கினவன். || “மூவடி மண் கொண்டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலா கிப் பொன்பயந்தேன்” என்கிறபடியே அச்செயலிலேகாணும் இவள் ஈடுபட்டது.

(நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்) அநந்யபாயேஜநர் வர்த்திக்கிற தேஸும். † “மறைப்பெருந்தீவளர்த்திருப்பார் வருவிறுந்தை அளித்திருப்பார், சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவாங்கமென்பதுவே” என்னக்கடவதிறே. அத்தேஸ வாஸந்தானே வாழ்ச்சி. † “வேங்கடத்தைப்பதியாக வாழ்வீர்கள்” என்னக்கடவதிறே. (நளிரரங்கம்) நளிர்-குளிர்த்தி. ச்ரமஹரமாய் தாபத்ரயங்களும் தட்டாததேஸும். (நாகனையான்) அநந்தஸாயி. என்னையொழியவும் படுக்கை

அஞ்சாம்பாட்டு. (பொல்லா வித்யாதி) (கோடியைக் காணியாக் குகை)—கோடித்ரவ்யத்தையிட்டு ஒரு ரத்நத்தை வாங்கி, அத்தை மார்பிலே வைத்ததுபவிக்கை. (அடியிடுகிறபடி) என்றது-சாடுவுமாய். “கைப்பொருளுமெய்துவானொத்துளன்” என்றதிலும் நோக்காயிருக்க

* பெரியாழ்-திரு 4-9-7. || பெரியதிருமொ 9-4-2. † பெரியாழ்-திரு 4-8-1. † நாச்-திரு 8-9.

பொருந்துவதே! (இல்லாதோம் கைப்பொருளும்) அப்படுக்கையிலேற
பாக்யமில்லாத என்கையில்; மஹாபலியைப்போலே தம் அபேக்ஷிதம்
பூர்ணமாகக் கொடுக்கைக்கில்லாதவென்னுதல்; தம்மையொழியத்
துணையில்லாதவென்னுதல் (கைப்பொருளும்)-கைமுதலும். (எய்து
வாடுதலுள்ளே) இது கைக்கொள்ளுவான்போலே இராநின்றான்.

வ்யாக்யானாதரத்தில் வார்த்தை;—(நளிரரங்கம்) இத்தேஸுத்
திலே வர்த்திக்கிறவன்சுமீர் ஸ்த்ரீகாதுகர் செய்வுத்தைச் செய்கிறான்.
ஒரோ ப்ராதேஸுங்களிலே ஸுக்ருதிகளடங்கலும் வர்த்திக்கும்
தேஸுமாயிருக்கும். (நல்லர்கள்) ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணி
வர்த்திக்கையன்றிக்கே பலாதுபவப்பண்ணி வர்த்திக்கும் தேஸுமாய்த்து.
ப்ரார்ப்ய வஸ்து ஸுலபமாய் நித்யஸந்திதி பண்ணுகையாலே அதுபவ
மாய்ச் செல்லாநிற்கும்; அத்தேஸுத்தில் வாஸத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கு
அதுபவமொழியவுண்டோ? “பரமபதம் வரில் செய்வதென்?” என்று
நடுங்குவர்கள் போலே காணும் அவ்வுரில் வர்த்திக்கிறவர்கள்;
§ “இச்சுவை தவிரயான்போய் இந்திரலோகமானும் அச்சுவை
பெறினும் வேண்டேன்” என்னும்படியே.

பட்டரை, முதுகில் புண்ணாலே நொந்துகிடக்கச்செய்தே அருள்
பாடிட்டு, பெருமான், “வாராய்! அஞ்சினுயோ” என்று கேட்டருள்;
“நாயன்தே! எனக்குச் செய்து தந்தருளாததரமில்லை, இங்கேயிருக்கச்
செய்தேயும் பரமபதம் என் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி பண்ணி
யருளிற்று; அதிலொரு குறையுமில்லை. இங்கே குளிர்ந்தமுகத்தையும்
திருநாமத்தமுப்பையும் முறுவலையும் இழக்கவென்றால் அடியேன்
அஞ்சேனோ?” என்றார். ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி, ஓரள
விலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியை நெகிழ ஒருவார்த்தை சொன்னா
ராய், “நீ கடக்கவர்த்தி” என்றருளிச்செய்ய; அவரும் படைவீட்டிலே
ராஜஸேவைபண்ணித் திரிந்தாராய், பின்பு இவருடைய சரமஸமயத்
திலே இவருடைய அத்யவஸாய மறியவேணுமென்று, “நீநினைத்துக்

கிறது. “பொற்கை” - அழகியகை. “அளந்த” என்றத்தைப்பற்றி
அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி.) “நளிர்”-குளிர்ந்தியும் நடுக்க
மும். “எய்துவான்”-கிட்டுவான்.

கிடக்கிறதென்?" என்று கேட்டார்களாய்; "ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத் தின் ஸம்பந்தம் பரமபதப்ராப்திபண்ணித் தந்தல்லதுவிடாது; அங்கே போனால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் முகம் நப்பெருமாள் திருமுகமண்ட லம்போலே குளிர்ந்திருந்த தில்லையாகில் முறிச்சுக்கொண்டு வருவதாக நினைத்திருந்தேன்" என்றாராம்;-186 "न च पुनरावर्तते" (ந ச புனராவர்-ததே) என்கிற மர்யாதையை இடறிப்போரவேணுமே (என்றாராம்.)

(நளிரரங்கம்) தாபத்ய மாறுகைக்குப் பரமபதம் தேடிப்போக வேண்டா. (நாகணையான்) ப்ராப்யவஸ்துவை அதுபவிக்கும்போது படுக்கையிலேகண்டு அனுபவிக்கலாயிருக்கை. (இல்லாதோம் கைப்பொருளும்) வேணுமாகில் அவன் பக்கலுள்ளதுகொள்ள ப்ராப்தம்; "தன்னது" என்றிருக்கிறவென்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுகிறது ஏதுக்காக? தம்மையொழிய ஆச்யயில்லாத எங்களுடைய கைப்பொருளுண்டு-உடப்பு; அதுபோலே காணும் ஸோஷித்தது. "இல்லாதோம்" என்ன நிர்க்கச்செய்தே, "கைப்பொருள்" என்பா னென்னென்னில்; அவன் விரும்பியிருக்கும் வழியாலே. (எய்து வானொத்துளனே) தம்முடம்பை ப்ராப்யமென்று நினைத்திருப்பார் அது பெறுகைக்குப் படும்பாடத்தனையும், தாம் என்னுடம்பை ப்ராப்ய மென்று, அது பெறுகைக்குப் படாநின்றார் தந்தாமுக்கில்லாதது பெற்றாப்போலே.

ஆறாம் பாட்டு

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரிநீர்
செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கச்சேல்வனார்
எப்பொருட்டும் நின்றார்க்கு மெய்தாது நான்மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றாரென் மெய்ப்பொருளும்கொண்டாரே.

பதவுரை:—காவிரி நீர்—காவிரியின் தீர்த்தமானது, செய்புரள ஓடும்—பயிர் நிலங்களிலெல்லாம் ஓடிப்புகளும் படியான நீர் வளம் மிகுந்த, திரு அரங்கம்—திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற, சேல்வ-
னார்—ஸ்ரீமானாயும், எப்பொருட்டும் நின்று—எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தராத்மாவாய் நின்று, ஆர்க்கும் எய்தாது—ஒருவர்க்கும் கைப்படாமல், நால் மறையின் சொல்பொருள் ஆய் நின்றார்—நான்கு வேதங்களிலுள்ள சொற்களுக்கும் பொருளாய் நிற்பவருமான பெரியபெருமாள்,

முன்னமே-ஏற்கனவே, கைப் பொருள்கள்-கையிலுள்ள பொருள்களை எல்லாம், கைக்கொண்டார்-கொள்ளை கொண்டவராயிருந்துவைத்து, (இப்போது) என் மெய்ப்பொருளும்—எனது சரீரமாகிறவஸ்துவையும், கொண்டார்—கொள்ளைகொண்டார்.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (கைப்பொருள்களிட்யாதி) கைமுதலுள்ளனவையும் முன்னே கைக்கொண்டார். (காவிரிநீர் செய்ப்புரளவோடுந் திருவரங்கச்செல்வனார்) அசேதநமான ஜலமுங்கூட ரக்ஷய வர்க்கத்தை ரக்ஷிக்கும் தேஸுமாய்த்து. தாம் பரமசேதநர், தேஸுமது, அத்தேஸுவஸ்த்துக்கும் என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணுகைக்கும் தமக்கென்ன சேர்த்தியுண்டு?

(எப்பொருட்கும் நின்று) ஒரு லேடுவிச்சி குரங்கு (இடைச்சி) இவர்களுக்கு ஸுலபனாய்நின்று. (ஆர்க்குமெய்தாது) எத்தனையேனு மதிசுயிதஜ்ஞாநரோயகிலும் ஸ்வயத்நத்தால்ப்ராபிக்க நினைப்பார்க்கு துஷ்ப்ராபராய். (நான்மறையிட்யாதி) வேதைகஸமதிகம்பராய்நின்றார். †“வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு” என்னக்கடவதிறே. (என் மெய்ப்பொருளுந் கொண்டாரே) ஆத்மாத்மீயங்க ளிரண்டையும் கொண்டார்.

§ வ்யாக்யாநாந்தரத்தில் வாக்யம்:— (கைப்பொருளிட்யாதி) இவளுக்கு முலைப்பாலோடேகூடப்புகுந்ததிறே பகவத்ஸம்பந்தம் 187 “सृष्ट्वं वनवाय” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) போலே, பிறக்கிற போதே வளையிழந்துகொண்டுபோலேகாணும் பிறந்தது; இத்தனையும் சொல்லத்தகுப்படி யோக்யவஸ்துவிறே. 17 “वास्यात्प्रभृति सुनिधयः” (பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நித்த:). அவ்வயத்தில் தரித்து வ்யதிரோகத்தில் தரியாமை இவளுக்கு ஸத்தாப்ராயுத்தமாய்த்து.

(காவிரியிட்யாதி) ஸாதநம் ஸாத்யத்தோடு தோள்திண்டியாய் வ்யபிசரியாத தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவர், ஸாதநாதுஷ்டானம் பண்ணி பலம் விபலித்தல், ப்ரபல கர்மப்ரதிருத்தமாய் நிற்பல் செய்கையன் றிக்கேகைப்புகுந்து வர்த்திக்கிறதேஸும். விளையுமதிலே விளைவிக்கும்து வவ்வால்நாற்றியாக வந்து விழாநிற்குமாய்த்து. உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுகிறவனும் ஸ்வீகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, தானே உபாயமாக

† பெரியாழ்திரு (4-3-11). § சென்ற பாட்டில் ‘வ்யாக்யாநாந்தரத்தில் வார்த்தை’ முதல் இதுவரை வ்யாக்யாநாந்தர வாக்யம் என்பர்.

வேண்டுகிறது, பலத்தோடு வ்யபிசரிபாததொன்று உபாயமாக வேண்டுகையிறே. உபாயபுத்தி பண்ணுகிற இவன்பக்கல் உபாயபாவம் கிடையாதே. பலத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்திகளானவற்றிற்கெல்லாம் உபாயபாவமில்லையே. காரண ஸரீராதர்க்கதமானதிலேயிறே உபாய பாவம்கிடப்பது. அவ்வூரில் ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லி வாழ்கிறவர்.

(எம்பொருளிடையாதி) ஒரு குரங்கு, வேடுவிச்சி (இடைச்சி) இவர்களுக்கு ஸுலபனய்சின்று. 188 “सुग्रीवं शरणं गतः” (ஸுக்ரீவம் ஸரணங்கத:) 189 “सुग्रीवं नाथमिच्छति” (ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி) என்கிறபடியே தான் சொல்லுகையன்றிக்கே அருகுநின்றருங்கூடச் சொல்லலாம்படி தம்மைபமைத்துவைக்கை. 189 “लोकनाथः पुरा भूत्वा” (லோகநாத: புரா பூத்வா) லோகநாதனுவிது மஹாராஜர்பக்கல் பாரதந்த்ரியத்துக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணிப்படி. இப்பாரதந்த்ரியம் குணமாகைக்கு வேண்டும் ஸ்வாதந்த்ரியமேயாய்த்து உள்ளது. எளிய வன் தாழ்நின்றால் அது குணமாகாதிறே. 189 “इच्छति” (இச்சதி) எல்லாரும் தந்தாமுக்கில்லாதத்தை ஆசைப்படுமித்தனையிறே. அநாத னிறேயிவன். இடைச்சிக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாப்படி நின்றும், வேடுவிச்சிக்குக் கிட்டி அஸாதாரணர் பண்ணும் பரிசர்பைகள் பண்ணலாப்படி நின்றும் போரும்படியும்.

ஒருநாள் பரத்வமே பிடித்து ஸௌலப்பத்தளவும் செல்ல உபபாதித்தருள, அத்தைக்கேட்டு எம்பார், கண்ணும் கண்ணீருமாய் வித்தராயிருக்க, அவரைப் பார்த்தருளி, “அவனுடைய ஸௌலப் பத்தைச் சொன்னவாறே நாட்டார், ‘இத்தனை எளியவனோ’ என்று கைவிட்டுப்போனார்கள், பாக்யஹாநியாலே, ‘அறப்பெரியவன் இப்படி எளியவனாவதே’! என்று நெருங்குகைக்குடலாய்த்து உமக்கொரு வர்க்கும்” என்றருளிச்செய்தருளிராரம். 190 “वानरेन्द्रस्य प्रसाद-मभिकाङ्क्षते” (வானரேந்தரஸ்ய ப்ராஸாதமபிகாங்க்ஷதே) 191 “एतद्भूतं

ஆறும்பாட்டு. (கைப்பொருள்களிடையாதி) “எப்பொருள்”-எல்லாப் பதார்த்தங்களும். “ஆர்க்கும்”-எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும். “எய்தாது”-கிட்டாது; நான்மறையாகிற சொல்லுக்குப் பொருளாய் நின்றொன்றபடி. “மெய்ப்பொருள்”-ஆத்மா. “கைப்பொருள்”-ஆத்மீயம். ஆக, கீழ்ச்சொன்ன கைப்பொருளும் ஆத்மீயங்கள்.

मम" (ஏதத்வ்ரதம் மம) 192 "न त्यजेयं कथञ्चन" (ந த்யஜேயம் கதஞ்சந)
என்றதாக்கு "இருவரும் ஸரணாதபரித்ராணம் பண்ணுகிறார்கள்"
என்று பட்டர்; இவர், 188 "सुग्रीवं शरणं गतः" (ஸுகரீவம் ஸரணங்கதः)
என்றார்; அவன் 193 "राघवं शरणं गतः" (ராகவம் ஸரணங்கதः)
என்றான்; இனி யாரையார்விட? விபீஷணனை ஸ்வீகரிக்கையாவது-
பெருமானை அவன்கையிலே காட்டிக்கொடுக்கை என்றிருக்கிறாவர்.
அவர்முதிரந்நக நமக்குடலென்றிருக்கிறாய்த்து இவர்;-நாம்முன்பே
ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினோம்; இனியது தலைக்கட்டுமித்தனையிறேனென்கிறார்.

(ஆர்க்கு மெய்தாது) எத்தனையேனுமதிஸயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்
மாதிகளுக்கும் கிட்டவரியனையிருக்கும். || "பெண்ணுலாட்சடையி-
னானும்" இத்யாதி. (ஆர்க்கு மித்யாதி) ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நின்று
எய்தானென்றுமாம். (நான்மறை யித்யாதி) வேதார்த்தம்; வேதப்ராதி-
பாத்யன. (என்னித்யாதி) ஒலைப்புறத்திற் கேட்டுப்போரும் வஸ்து
கண்ணுக்கிலக்காய் வந்துகிட்டி இட்டடிட்டுக்கொள்ளும் உடம்பைக்
கொண்டு; தன்னை புஜிக்குமவர்கள் ஸ்வரூபங்களைவிட்டுத் திருமேனியை
விரும்புமாப்போலே, தானும் ததீய விஷயத்தில் ஸ்வரூபாதிகளைவிட்டு
உடம்பையாய்த்து விரும்புவது. இருவரும் உடம்பையாய்த்து விரும்பு-
வது. திருமாலையாண்டான், "ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை த்யாஜ்ய
மென்றுகேட்டுப்போராநிற்கச்செய்தேயும்; இத்தை விடவேண்டியிருக்-
கிறதில்லை; ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசிரயிக்கைக்குறுப்பாமென்று
ஆதரியாநின்றேன்" என்றாராம்.

ஏழாம் பாட்டு

உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலையூடறுத்துப்
பெண்ணுக்கையாப்புண்டு தாமுற்றேபேதெல்லாம்
திண்ணார்மதிள்கூழ் திருவரங்கச்செல்வனார்
எண்ணுதேதம்முடைய நன்மைகளையெண்ணுவரே.

பதவுரை:—திண் ஆர் ம தி ள் கூழ்—(மஹா ப்ரளயத்துக்கும்
அழியாதபடி) திண்மை பொருந்திய மதிள்களாலே சூழப்பட்ட, திரு-
அரங்கம்—கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, செல்வனார்—சரிய:பதி-
யானபொருமாள், (ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்த போது). பெண்

ஆக்கை ஆப்புண்டு-(சீதையென்கிற வெரு) பெண்ணின் சரீரத்தில் ஆசைப்பட்டி, உண்ணாது-உண்ணாமலும், உறங்காது-உறங்காமலும், (வருந்தி) ஒலி கடலை-(கிரைக்கிளப்பத்தாலே) கோஷிக்கின்ற கடலை, ஊடு அறுத்து-இடையறும்படி பண்ணி, [அணைகட்டி] தாம் உற்ற-(இப்படி) தாம் அடைந்த, பேது எல்லாம்-பைத்தியத்தை எல்லாம், எண்ணாது--மறந்துபோய், (இப்போது) தம் முடைய-தம்முடைய, நன்மைகளே-பெருமைகளையே, எண்ணுவார்-எண்ண நின்றுர்.

வ்யா:-ஏழாம் பாட்டு. (உண்ணாது) 34 “न मांसं राघवो भुङ्क्ते न चापि मधु सेवते” (ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே நசாபி மது ஸேவதே) என்கிறபடியே பார்த்துப் பரிந்துட்டுமவள் போனால், இனி யார் அவரைப்பரிந்துட்ட. *மாமலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டானிறே. அவள் போனால் இவனுக்கு ஊணில்லையிறே. (உறங்காது) 35 “अनिद्र-स्सततं रामः” (அநித்ரஸ்ஸததம் ராம:) என்கிறபடியே கண்ணுறக்கமற்று ஊனுமுறக்கமுமற்று 188 “सुग्रीवं शरणं गतः” (ஸுக்ரீவம் ஸரணம் கத:) என்று-கண்ட காபேயர் கால்களிலே விழுந்து. (ஒலிகடலை யூடறுத்து) ஒதம் கிளர்ந்த கடலை ஊடறுத்து. கூற்றுடைத்தடைத்து. 194 “समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति” (ஸமுத்ரம் ராகவோராஜா ஸரணம் கந்துமர்ஹதி) என்று-ராசுஸனுக்கு ஸிஷ்யராய்ப்புக்கு, அவன் சொல்லக் கடலைச் சரணம்புக்கு. (பெண்ணாக்கையாப்புண்டு) பிராட்டிவடிவிலே பத்தராய். ஒரு பெண்கொடியாலே கட்டுண்டு. (தாமுற்றபேதெல்லாம்) தாம்பட்ட எளிமையெல்லாமெண்ணாதே. (திண்ணரித்யாதி) த்ருடமாய் ஒங்கியிருப்பதான மதிளாலே சூழப் பட்ட *திருவரங்கந் திருப்பதியிலே வாஸமாகிற செல்வத்தையுடைய வர். 195 “धैर्येण हिमवानिव” (தையேந ஹிமவானிவ) என்னக்கடவ தமக்கு தையயில்லாமையை எண்ணாதே. (தம்முடைய நன்மைகளே

ஏழாம் பாட்டு. “ஊடு”-நடு. “ஆக்கை”-ஸரீரம். (பார்த்து)-நோக்கி. அவனுக்கு ஊணோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மாமலரித்யாதி.) “பேது”-து:க்கம். அர்த்தாத் அருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ரீவமித்யாதி) “தாமுற்றபேதெல்லாம்” என்று அவனுடைய எளிமை சொல்லுகையாலே, அதைப்பற்ற (ஸுக்ரீவம் ஸரணம்கத:) என்றும் (ராசுஸனுக்கு ஸிஷ்யராய்ப்புக்கு) என்றும் சொல்லுகிறது. (கூற்று

எண்ணுவரே) நம்மைப்பிரிந்தார், நோன்பு நோற்பது, காமன்காலிலே விழுவது, கூடலிழைப்பது, இத்தாதிக்களைச் செய்யாநிற்பரென்று தம் முடைய வீறுகளை எண்ணுகிற்பர்.

வ்யாக்யாநாந்தரத்தில் வாக்யம்:—(உண்ணுது) தேஹயாத்நர தான் பேணிநாரோ? தமக்குள்ளது பிறர்க்காக்குகை குற்றமோ. (ஆக்கையாப்புண்டு) உடம்பாராய்ந்து அதுக்கவ்வருகு போகமாட்டாதே. (தாமுற்ற) வலிஷ்ட ஸிஷ்யன் பட்டபடி பார்த்தால் அறிவுதழை யாத பெண்பிறந்தார்க்கு எத்தனைபடவேணும்? தம்பிக்கன்றோ சொல் லுவது அபிமதாலாபம். (எண்ணுதே) ஊரும் மதிநுமாய் வாழப் புகூல் பட்டது மறப்பார்களோ. (திருவரங்கச் செல்வனார்.) ஐச்வர்யச்செருக்கிறே.

....

....

எட்டாம் பாட்டு

பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்குப் பண்டோருநாள்
மாசுடம்பில்நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம்
தேசுடையதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார்
பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும்பேராவே.

பதவுரை:—பண்டு ஒருநாள்—முன்னொருகாலத்தில், பாசி தூர்த்து கிடந்த—பாசிபடர்ந்துகிடந்த, பார்மகட்கு — ஸ்ரீபூமிய்பிராட்டிக்காக, மாசு உடம்பில் நீர் வாரா மானம் இலா பன்றி ஆம்—அழுக்கேறின சரீ ரத்தில் ஜலம் ஒழுகாநிற்கும் வெட்கமில்லாத வாராஹ வடிவு கொண்ட, தேசு உடைய தேவர்—தேஜஸ்ஸையுடைய கடவுளாகிய, திரு அரங்கச்செல்வனார்—ஸ்ரீரங்கநாதன், பேசி இருப்பனகள்—(முன்பு) சொல்லியிருக்கும் பேச்சுக்களானவை, பேர்க்கவும் பேரா—(நெஞ்சில் நின்றும்) பேர்க்கப்பார்த்தாலும் பேரமாட்டாதவை.

அவ:—எட்டாம் பாட்டு. “தாமுற்றபேதெல்லாம் எண்ணுதே, தம்முடைய நன்மைகளையெண்ணுவர்” என்று—நீயிவ்வனே இன்ன தாகக்கடவையோ?, இழந்தவை மறந்து வருந்தியாகிலும் குணஜ்ஞா

றுத்தடைத்து) என்றது—கூறிட்டடைத்தென்றபடி. அதாவது—இரு கூறுகப்பண்ணி: “ஆக்கை”-ஸரீரமாதல்; கொடியாதல். “திண்”-வலி. “எண்ணம்”-நினைவு.

....

....

நத்தாலே தரித்தி நக்கவேண்டாவோவென்ன; நானும் மறந்து தரிக்க
லாமோவென்று பாராநின்றேன்; என்னால் பறக்கலாயிருக்கிறதில்லை
என்கிறான்.

வ்யா:- (பாசினூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்டு) பூமியானது ப்ரளயங்
கொண்டு நீர்ச்செழும்பேறிக்கிடந்ததாய்த்து; இதுதான் இதுக்கு
அபிமாநிதியான ஸ்ரீ பூமிபிராட்டி உடம்பிலேறின அழுக்காயிருக்கு
மிதே, இது அவளுக்கு ப்ரகாரமாகையாலே. ரவிகராயிருப்பார்
ப்ரணயிசிகளுடப்பு அழுக்கேறியிருக்கத் தங்கள் உடம்பு பேணிக்குளித்
திரார்கள்நே; அப்படியே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியுடம்பு அழுக்கேறினவாநே
தானும் நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இரூபாதவடிவைக் கொண்டாணய்த்து.
(பண்டொருநாள்) அன்றுமொருநாள்; இன்றுமொருநாளேதான்.
(மாசித்யாதி) அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை “அழுக்குடம்பு”
என்று சொல்லுமவர்கள் உடம்பளவிலுமன்றிக்கே, தோஹாத்மாபிமா
நம்பண்ணி உடம்பையே விரும்பியிருக்குமவர்கள் உடம்புக்குமவ்வருகே
யாம்படியாக்கினான். “உடம்பழுக்கேறிற்று” என்று லஜ்ஜிக்கவேண்டாத
ஜந்மத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொண்டது.

(மானமிலா) 196 “अहं वो वाग्धवो जातः” (அஹம் வோ பாந்தவோ
ஜாத:) என்றும், 197 “आत्मानं मानुषं मन्ये” (ஆத்மாநம் மாநுஷம்
மந்யே) என்றும் சொல்லுமளவன்றிக்கே, தாராகத்ரவ்யங்களும் வேறு

அவ:- எட்டாம் பாட்டு. (பாசியித்யாதி) “பேர்க்கவும் பேராவே”
என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தாமுற்றபேதெல்லாமித்யாதி.)
பாருக்கன்றோபாசி, “பார்மகள்” என்று பூமிப்பிராட்டியைச் சொல்
லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானித்யாதி.) “ஸம்
ச்சலேஷித்த அன்றுமொருநாள், விச்சலேஷித்த இன்றுமொருநாள்”
என்று ஈடுபாடு. “அழுக்குடம்பு” என்று சொல்லுமவர்கள்-முமுகூக்
கள். (மாசுடம்பு) முதலிலே தேஹந்தன்னை “அழுக்குடம்பு” என்று
கழிக்கிற முமுகூக்களுடைய தேஹத்தையும், மேலெழுந்த அழுக்கைப்
போக்கிக்கொண்டிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய தேஹத்தையும்போலே
அருசிப்பட வேண்டாதபடி ருசியையுடைத்தாய், அழுக்குதானே
போக்யமாம்படியான உடம்பைப் பரிக்ரஹித்தென்றபடி. “நீர்வாரா”-
நீர் ஒழுக. (அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை-அவ்வருகேயாம்படி
யாக்கினான்) என்று அந்வயிப்பது.

பட்டு அஜ்ஜாதிக்கடைத்தவையே தாரகமுமாய், ஸ்வபாவமுமப்படியே யாம்படியாகவாய்த்து அவற்றோடே தன்னை ஸஜாதீயமாக்கினபடி. முத்தக்காசை அமுது செய்யப் பண்ணுர்படியிறே தாழவிட்டபடி. மாயாம்பருகத்தைக் கண்டு அல்லாத ம்ருகங்கள் மோர்ந்துபார்த்து வெருவியோடிற்றினவிறே; அப்படியன்றிக்கே, ஸஜாதீயங்கள் மோந்து பார்த்தாலும் “நம்மினம்” என்று மருவும்படியாயாய்த்து. (மானமிலா) ஈச்வராபிமாநம் வாஸநையோடே போனபடி. (பன்றியாம் தேசுடைய தேவர்) ஆபிரிதார்த்தமாகத் தன்னையழிய மாறுகையால் வந்த தேஜஸ்ஸு. † “தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு” என்கிறபடியே-இச்சா க்ருஹீதமான வடிவாகையாலே எறித்திருக்குமிறே ரக்ஷகத்வம்.

(திருவாங்கச் செல்வனார்) “அவ்வவதாரத்துக்கு உதவினோமில்லை” என்கிற இழவுதீரும்படி கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவர். (செல்வனார் பேசியிருப்பனகள்) செல்வர் சொல்லுக்கஞ்சாரே. விபூதி விஷயமாகவும் ஆச்ரிதர் விஷயமாகவும் சொல்லியிருக்குமவையென் னுதல்; அன்றிக்கே, “நின்னைப்பிரியேன் பிரியலுமாற்றேன்”. என்றாப் போலே, கூடியிருந்தபோது சொன்னவை என்னுதல். (பேர்க்கவும் போராவே) இவற்றை மறந்து பிழைக்கவென்று பார்த்தால் நெஞ்சில் நின்று பேர்க்கவும் பேருகிறதில்லை. தாமுற்றபேதெல்லாம் எண் ணாதே, தம்முடைய நன்மைகளே எண்ணி அவர் நம்மை மறந்தாலும் || “கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்கும்” என்னும்படியே நம்மால் மறந்து பிழைக்கப்போகிறதில்லையென்கிறாள்.

“பன்றியாம்” என்கிற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் “அஹ் வோ” (அஹம் வோ இத்யாதி.) “தேசு”-அழகு. “தேவர்” என்றதுக்கு-ரக்ஷ ணத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸினுடைய ஆதிக்கத்தைச்சொல்லி, இதுக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி.) (எறித் திருக்கை) அதிசயித்திருக்கை. (எறிப்பு) ப்ரகாசம். (செல்வர் சொல் லுக்கஞ்சார்) என்றது-ஐச்வர்யவானகள் வேண்டினதெல்லாம் சொல் லுவர்களென்றபடி. முந்தினது விபூதி விஷயம். பூயுத்தரண நிமித்தமாக; பூமிப்பிராட்டி விஷயமாக என்றபடி; (ஆச்ரித விஷயம்) “अभयं सर्वभूतेभ्यः” (அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:) “सिद्धभावेन संप्राप्तं” (மித்ரபாலேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்றவை.

† திருவாய் 6-4-7.

|| திருவாய் 5-3-5.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கண்ணுலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக்கைப்பிடிப்பான்
திண்ணாந்திருந்த சிசுபாலன்தேசழிந்து
அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக்கைப்பிடித்த
பெண்ணாளன்பேணுமார் பேருமரங்கமே.

பதவுரை:—கண்ணுலம் கோடித்து—கல்யாண முயற்சிகளை
யெல்லாம் நன்றாகச் செய்துமுடித்து, கன்னிதன்னை—கல்யாணப்
பெண்ணை ருக்மிணிப்பிராட்டியை, கைப்பிடிப்பான்—பாணிக்ரஹ
ணம் செய்துகொள்ளப்போவதாக, திண் ஆர்ந்து இருந்த—ஸம்சய
மில்லாமல் நிச்சயமாக நினைத்திருந்த, சிசுபாலன்—சிசுபாலனானவன்,
தேச அழிந்து—அவமானப்பட்டு, அண்ணாந்திருக்க ஆங்கு—ஆகாசத்தை
நோக்கிக்கிடக்குப்படியாக நேர்ந்த அச்சமயத்திலே, அவளை—அந்த
ருக்மிணிப்பிராட்டியை, கைபிடித்த—பாணிக்ரஹணம் செய்தருளினவ
னாய், பெண்ணாளன்—பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் துணைவன் என்று
ப்ரஸித்தனை பெருமான், பேணும்—விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கிற,
ஊர்—திவ்யதேசத்தினுடைய, பேரும்—திருநாமமும், அரங்கம்—திரு
வரங்கமாம்.

அவு;—ஒன்பதாம் பாட்டு. என்னுடைமையடையக் கைக்கொண்டா
னென்றான்; தாம் படுமவற்றைப் பாராதே பிறர்படுமவற்றையே பாரா
நின்றனென்றான்; காண் அவனை மறக்கவென்று புக்கவிடத்தில் எனக்கு
அவன் குணசேஷத்தங்கள் மறக்கவொண்ணாதபடியாயிராநின்றதென்
றான்; ருக்மிணிப் பிராட்டியுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி அவ
ளுக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து, இவளுக்கு உதவினவிது
பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் உதவினபடியன்றோவென்று அவ்வழியாலே
தரிக்கிறான்; அர்ஜுனனுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை நாமெல்லாரும்
விச்வஸித்திருக்குமாப்போலே ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் ஒருவ
னைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தை அவனோட்டையார்க்கெல்லாம்
பொதுவிறே.

வ்யா:—(கண்ணுலம் கோடித்து) முன்பு நெடுநாள் தேடிற்றெல்
லாம் தோழிப்புழுக்கவிலே நேர்ந்தானாய்த்து. (கன்னிதன்னைக் கைப்
பிடிப்பான்) “புதுப்பூமொக்கவேணும்” என்று ஆசைப்படுமாப்போலே.

(திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன்). நாம் ஆத்மாபஹாரத்தைப் பண்ணி யிருக்குமாப்போலே, ஸர்வேச்வரனுடைமையைத் தன்னதென்று புத்திபண்ணித் தருட்சித்தனாயிருந்தாயிற்று. திண்ணார்ந்து-திண்மையுடையனாய். (தேசழிந்தண்ணார்ந்திருக்கவே) மணவாளப்பிள்ளையா யிறுமாந்து பதர்க்கதிர்போலே, கவிழ்ந்து - பார்க்கமாட்டாதே யிருந்தபடி.

(அண்ணார்ந்திருக்க) தன் தேஜஸ்தெய்வமழிந்து க்ருஷ்ணனாலே பரிபூதனாய் ஒருதிக்கிலும் பார்க்கமாட்டாதே இவ்விருப்பிலேயிருந்தா னாய்த்து. (ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த) “முன்புள்ள சடங்குகள் அவன் செய்தானாகில் புரளி அதுஷ்டிக்கவேணுமே” என்றுதான் பாணிக்ர ஹணம் பண்ணினாய்த்து. (பெண்ணாளன்) அவனொருத்திக்குச் செய்ததன்றே; அஜ்ஜாதிக்காகச்செய்த செயலிறே. (பேணுமார்) அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். (பேருமாங்கமே) அவ்வூரின் பேரும் பெரியபிராட்டியார்க்கு ந்ருத்தஸ்தானம்.

பத்தாம் பாட்டு

சேம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம்பணித்த
மேய்ம்மைப்பேருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்
தம்மையுடையாரைத் தாமுகப்பரென்னும்சொல்
தம்மிடையேபோய்யானால் சாதிப்பாராரினியே?

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கண்ணலமித்யாதி) ஒருவனுக்குச் செய்தால் எல்லாருக்கும் செய்ததாமேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ர்வ ஸாதாரணரித்யாதி.) தேசுழிப்புழுங்கலாவது-விவாஹத்தில் மூன்றாம் நாள் அம்மானகத்தில் அவர்களெல்லாருக்கூடி பொங்கல் ப்ராஸாதப் படிகை. “தேசுழிந்தண்ணார்ந்திருக்க” என்று விசேஷிக்கையாலே முன்பு அண்ணார்ந்திருந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மணவாளப்பிள்ளை யித்யாதி.)

“அண்ணாத்தல்”-செயல்மாட்சி. ருக்மிணிப் பிராட்டியைக் கைப் பிடித்தானாகில் “அவளையுடையவன்” என்னதே “பெண்ணாளன்” என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய் கிறார் (அவனொருத்திக்கித்யாதி.) பெண்ணாளன் பேணுமாரினுடைய பேருமாங்கமென்றபடி. “பேரும்” என்கிற ஸப்ததாத்பர்யம்-அவனும் பெண்ணாளன், ஊரின் பேரும் அரங்கமென்றாய், பிராட்டிக்கு ந்ருத்த ஸ்தானமாகையாலே பெண்களுக்கெல்லாம் பொதுவென்றபடி.

பதவுரை:—சேம்மை உடைய—(மனமொழிமெய்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாகிற) ஆர்ஜவகுணமுடைய, திரு அரங்கர்—ஸ்ரீரங்கநாதர், தாம் பணித்த—(முன்பு) தம்வாயாலே அருளிச்செய்த, மெய்ம்மை—ஸத்யமானதும், பெரு—பெருமை பொருந்தியதுமான, வார்த்தை—சாமச்சலோகரூபமானவார்த்தையை, விட்டேசித்தர்—(என்திருத்தகப்பனாரான) பெரியாழ்வார், கேட்டு—(குருமுகமாகக்) கேட்டு, இருப்பர்—(அதில்சொல்லியிருக்கிறபடி) நிர்ப்பரையிருப்பர்; தம்மை உகப்பாரை தாம் உகப்பர் என்னும் சொல்—“தம்மை விருப்பினவர்களைத்தாமும் விருப்புவர்” என்ற பழமொழியானது, தம்மிடையே—தம்மிடத்திலேயே, பொய் ஆளுல்—பொய்யாய்ப் போய்விட்டால், இனி—அதற்குமேல், சாதிப்பார் ஆர்—(அவர் தம்மை) நியமிப்பார் ஆர்? (யாருமில்லை.)

வ்யா:—நிகமத்திலு; (செம்மையுடைய திருவரங்கர்) மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் மூன்றுபடியாய் இருப்பாரை ஒருங்கிடுகைக்கு, தாம் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருப்படிப்பட்டிருக்குமவர். 198 “सुहृदं सर्वभूतानां” (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம்) என்கிற படியே—ஸூபநமான ஹ்ருதபத்தை உடையராயிருப்பர். குற்றஞ் செய்தாரையும் விடமாட்டாதே, “न त्यजेयं” (நத்யஜேயம்) என்று வார்த்தைசொல்லுமவர், அது தன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாக்கிக் கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளிணர். (தாம்பணித்த) நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டவர் தாம் அருளிச்செய்த.

(மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை) யதார்த்தமுமாய், சீரியதுமாய், ஸூலபமுமான வார்த்தையாய்த்து. அதாவது—“உன்காரியத்துக்கு நானுளேன், நீ ஒன்றுக்கும் கரையாதே, உன் ஸர்வபரத்தையும் என் தலையிலே ஸமர்ப்பித்து நிர்ப்பரனாயிரு” என்று திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்தவார்த்தை. “பிள்ளை அர்ஜுநனுக்கன்றோ சொல்லிற்று, இவர்க்கென்” என்னிலு; அவன் ஸர்வஸமனாகையாலே

நிகமத்திலு; “செம்மை” அழகு. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (ஸுஹ்ருதமித்யாக்ரி.) “பெரு” என்கையாலே (சீரியதுமாய்) என்றது. “வார்த்தை” என்கையாலே—ஸூலபதை. “பிள்ளை”—க்ருஷ்ணன். (இரண்டும்)

“என்கார்யம் என்னால் செய்யவொண்ணாது” என்றிருப்பார்க்
கெல்லார்க்குமாக அடியிலே சொன்னவார்த்தையிறே; ஆகையாலே
இவர் கேட்டிருக்கக் குறையில்லை. (கேட்டிருப்பர்) அவ்வார்த்தையைக்
கேட்டபின்பு உபாயத்தேவந விலங்கின துரும்பு நறுக்கியறியார்;
ப்ராயத்தேவந வேண்டிற்றெல்லாம் செய்வர்.

(தம்மையுசப்பாராத் தாமுகப்பரென்னும்சொல்) நாட்டு
வார்த்தை;—“நீ ஆர்க்கு நல்லே” என்றால், “நல்லார்க்கு நல்லன்”
என்றொருவழக்குச்சொல்லுண்டு; “நல்லார்க்குத்தீயருண்டோ”
என்றுமுண்டு; இவை இரண்டும் (தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்
பாராரினியே) தாமே இத்தை அந்யதாகரிக்கப் புக்கால், “இங்ஙனே
செய்யக்கடவதல்ல” என்று தம்மை நியமிக்க வல்லாருண்டோ? உண்
டானால் தான்செய்வதென்? “உப்மை உகந்தவனை நீருமுகக்கவேணும்”
என்று கட்டியடித்து உகப்பிக்கவோ?

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாந் திருமொழி

மற்றிருந்தீர்கள் ப்ரவேசம்

—:(0):—

அவ:—மேல் சொல்லி என்? பகவதவிசுலேஷத்தால் நொந்து
இவள் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதிரண்டாய், அவ்விரண்டி
லும் தான் அதிசங்கைபண்ணி, “அத்தலையாடேபேறு” என்றறுதி
யிட்டு, “அதுபார்த்திருக்க வொண்ணாது, அத்தலையில் ஸ்வாதந்தர்
யத்தாலே; ஆனாலும், கேவலம் ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றிக்கே ஆசரித
பாரதந்தர்யமென்று மொன்றுண்டு அவனுக்கு; ஆன பின்பு பெரியாழ்
வாராளிலும் அவனுக்கு அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாது; அவர்
ஸம்பந்தம்கொண்டு நமக்குப் பெறுகைக்கொருதட்டில்லை” என்று

என்றது-அந்வயவ்யதிரேகத்தாலே சொன்ன லோகவார்த்தையான(நல்
லார்க்கு நல்லர்) என்றதும், (நல்லார்க்குத் தீயருண்டோ) என்றதும்,
ஆக, இரண்டுவார்த்தையுமென்றபடி. (உகப்பிக்கவோ) நியமிப்பா
ருண்டானாலும் வலிய உகப்போமோவென்றபடி.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கொண்டு அத்யவலித்திருந்த இவள் பின்னையும் அவன்றன் குண திகனுமாய் ஸவிபூதிகனுமாயிருப்பானொருவனாகையாலே, ஆழி த விஷயத்தில் தன் ஸ்வாதந்தர்யம் நடத்துகையாவது - இவற்றையிழக்கை; இவற்றையிழக்கக் காரியம்செய்யான். இனித்தான் அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் நமக்குப்பேற்றுக்குடவித்தனைபோக்கி இழவுக்குடலோ? காரியம்செய்வானாக நினைத்தபோது அதுக்கு நிவாரகரில்லையித்தனை யன்றோ?" என்று அத்தையும்பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்போபாதி பேற்றுக்குடலாக அத்யவலித்தாள்;

இப்படி அத்யவலித்திருக்கச் செய்தையும் அவன் சடக்கென வந்து நன்னாற்றாமை பரிஹரிக்கக்கண்டிலன்; ஆனாலும் அவன் வரு மளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவல்ல பாக்ருதியன்றே; கடுகப்பெற்றக்கொடு நிற்கவேண்டுமபடியிறே இவளுடைய த்வரை; தன் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த செயலாகிறது அவன் வரப்பார்த்தி ருக்கையே; அவ்வளவல்லவே இவளுக்கு இப்போது ஓடுகிறது. "ஸ்வரூபஹாநி வரப்பொறுத்ததே; தன் ஸ்வரூபத்தோடு சேராதா கிலும் அத்தைப்பொறுத்து அவன் முகத்திலேழிக்கவேணும்" என்றுபார்த்து, அதுக்குக்கால்நடை தாராதபடி பலஹாநியிக்கது;

அரு:—மற்றிருந்தீர் ப்ரவேஸே. (மேற்சொல்லியென்) மேல் பல சொல்லுகிற ப்ரமேயமேதென்றபடி. (பகவத்விச்லேஷத்தால்) என்று தொடங்கி, (அத்யவலித்திருந்த இவள்) என்னுமளவும் கார்த்திகோடல் ப்ரமேயம். இரண்டிலும் அதிஸங்கைபண்ணினால் ப்ரதம பர்வத்தை விடுகைக்கு ஹேதுவேது, சரமபர்வத்தைப் பற்றுகைக்கு ஹேதுவே தென்ன; இரண்டு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையாலே யித்யாதி.) (அத்யவலித்திருந்த இவள்) என்றது—“நல்லவென் தோழி” என்கிற பாட்டைக் கடாஷித்தது. இப்படி சரமபர்வத்தைப் பற்றினவள் திரியவும் தாமுக்கவிலே ப்ரதமபர்வதத்தைப்பற்றுவா னென்னென்ன; விடுகைக்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்தரியந்தானே அவஸ்தாபேதத்தாலே பற்றுகைக்குடலாய்த் தோற்றப்பற்றினொன்னு மத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் அவன்றனித்யாதி.)

“பாசுதூர்த்துக்கிடந்த” இத்யாதியைப்பற்ற (குணதிகனுமாய்) என்றது. “பொங்கோதம்” இத்யாதியைப்பற்ற (ஸவிபூதிகனுமாய்) என்றது. (பேற்றுக்குடலாக அத்யவலித்தாள்) என்றது “பெரு

இனி, தன் தஸையை அதுஸந்தித்தார்க்கு ஈஸ்வரனோபாதியும் பெரியாழ்வாரோபாதியும் தன் காரியம் செய்யவேண்டுமென்றாய்த் துத்தான் நினைத்திருப்பது. தனக்குக் கால்நடைதாராதாய்த்து; அவன் தன் தஸையறிந்துவந்து முகங்காட்டுவானொருவனன்றிக்கே இருந்தான்; இனித்தன் கண்வட்டத்திலே நின்று தன் தஸையை யறிந்து கால் நடைதருவார்க்குத் தன் காரியம்செய்கை பரமிதே. “அவன் வர்த்திகையாலே ப்ராப்பமான தேஸபரிஸரத்திலே என்னைக் கொடுபேய் நீங்கள் பொகடப்பாருங்கோள்” என்கிறாள்.

முதல் பாட்டு

மற்றிருந் தீர்கட் கறியலாகா
மாதவ னென்பதோ ரன்புதன்னை
உற்றிருந் தேனுக் குரைப்ப தேல்லா
ழுமையரோடு சேவிடர்வார்த்தை
பெற்றிருந்தானே யொழிய வேபோய்ப்
பேர்த்தொரு தாயில் வளர்ந்தநம்பி
மற்பொருந்தா மற்களமடைந்த
மதுரைப்புறத்தென்னை யுய்த்திமீன்.

பதவுரை:—மற்று இருந்தீர்கட்டு — (என்னுடைய தசைக்கு) மாறுபாடாக இருக்கின்ற உங்களுக்கு, அறியல் ஆகா—அறியமுடியாததாய், மாதவன் என்பது ஓர் அன்பு தன்னை—மாதவன் விஷயமான அபிரிவேசத்தை, உற்றிருந்தேனுக்கு—அடைந்திருக்கிற எனக்கு, உரைப்பது எல்லாம்—நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம், ழுமையரோடு சேவிடர் வார்த்தை—ழுமையுடன் செவிடனுக் கூடிவார்த்தை சொல்லிக் கொள்வதுபோல் வீணானது; (இப்போது எனக்குச்செய்யத்தக்கது எதுவென்றால்;) பெற்றிருந்தானே ஒழிய போய்—மெய்நொந்து பெற்ற தாயான தேவகியைவிட்டொழித்து, பேர்த்து ஒரு தாய் இல்—வேறொரு தாயாகிய யசோதையின் க்ருஹத்திலே, வளர்ந்த—வளர்ந்தவனும், வார்த்தை” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்வர். ஆனால் “தம்மையுட்பாரை” என்று வெறுப்பானெண்ணென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அத்யவலித்தித்யாதி.) (கண்டிலன்) ஆகையாலே வெறுத்தாளென்றபடி.

மல் பொருந்தா மல் களம் அடைந்த—மல்லயுத்தபூமியிலே மல்லர்கள் வந்தசேர்வதற்கு முன்னே தான் முற்பாடனாய்ப்போய்ச் சேரந்திருப்பவனுமான, நம்பி—கண்ணபிரானுடைய, (நகரமாகிய) மதுரை—மதுரா புரியினுடைய, புரத்து—ஸமீப்பாதேசத்திலே, என்னை—என்னை, உய்த்தியேன்—கொண்டு சேர்த்த விடுங்கள்.

அவ:—முதற்பாட்டு. “அத்தலையாலே பேறென்றறதயிட்டால், அவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கலைனுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதுகாண்” என்ன; “எந்தஸையை அறியாதே சில சொல்லுகிறவுங்களுக்கும் எனக்கு வார்த்தைசொல்லப் பார்ப்தியில்லை, உங்கள் வார்த்தையைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்கைக்கும் எனக்குப் பார்ப்தியில்லை” என்கிறாள்.

வ்யா:—(மற்று) வேறாயிருந்தீர்கட்கென்னுதல்; “மற்று—உரைப்பதெல்லாம்” என்று மேலேகொடுபாய் அந்வயித்தல். (இருந்தீர்கட்கறியலாகா) ஏகதேஸுவாஸமே போராது காணுங்கோள், எனக்கு ஓடுகிற தஸையறிகைக்கு. நானிருந்த தேஸத்திலே நீங்களுமிருந்திகோளென்னு, எனக்கோடுகிற தஸை உங்களால் அறியப்போகாது. 199 “भक्त्या शास्त्राद्विधि जनार्दनम्” (பக்த்யா ஸாஸ்த்ராத்வேத்மி ஜநார்தநம்) என்னக்கடவதிறே. 199 “मायां न सेवे” (மாயாம் ந ஸேவே) இத்யாதி. “ஸாஸ்த்ரத்தில் வாஸனை உனக்குமெனக்குமொக்கும், புத்தியோகத்திலும் எனக்குக் குறையில்லை, இங்ஙனே இருக்கச் செய்தே உனக்கு அர்த்தம் உள்ளபடி ப்ரகாஸிப்பாநின்றது, எனக்கு நீ சொல்லக்கேட்கவேண்டி இராநின்றது, இதுக்கடியென்” என்ன; “நான் வஞ்சநபரனல்லேன். சலதர்மங்களறுஷ்டித்தறியேன், ஸுத்தஸ்வபாவனாயிருப்பன், நீ கற்ற வரியடைவுகொண்டு அறிய விரும்புதி, நான் அங்ஙனன்றிக்கே பக்திஸஹக்ருதஸாஸ்த்ரங் கொண்டறியவிரும்பன், லித்தாஞ்ஜநமிட்டு பதார்த்த தர்ஸநம் பண்ணுவாரைப்போலேகாண் என்படி” என்றானிறே.

முதற்பாட்டு. (மற்றித்யாதி) “ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையிலே இத்யாதி.) மற்று—வேறு; வேறாயிருக்கை—தன்னைப்போலே த்வரா நிஷ்டராயிருக்கையன்றிக்கே, அத்யவஸாயநிஷ்டராயிருக்கை. (என்னித்யாதி) “என் தஸையறியாதே சில சொல்லுகிற உங்கள்

(மாதவனித்யாதி) ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டே னாகில்தான் ஆறியிரோனோ? மாதவன் விஷயமான அன்பென்னுதல்; மாதவனாகிற அன்பென்னுதல். “அன்பு” என்றும் “அன்புக்கு ஆஸ்ரயம்” என்றும் தோற்றுகே, அன்புதானென்னலாய்த்திருக்கிறது. 200 “तेन ते तमनुव्रताः” (தேந தே தமநுவ்ரதா:) என்கிறபடியேதான்முந்தற இத்தலையிலே அன்பைப் பண்ணி, பின்னையாய்த்து இத்தலையில் அன்பைவிளைத்தது. § “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ” என்னுமாப்போலே, ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலகாணமான விஷயத்தையிறே இவள் தானாசைப்பட்டது; அப்படிப்பட்ட வைலகாண்யமுள்ளது சரிய:பதிக்கிறே. அவன் பக்கலிலேயாய்த்து இவள் அன்பைப் பண்ணிற்று.

(அன்புதன்னையுற்று) அவனைக்கிட்டி என்னுதல்; அவன் விஷயமான பக்தியை மறுபாடுருவவுடையேனாய் என்னுதல். † “நிறந்த னாடுபுக்கு” என்னுமாப்போலே. (இருந்தேனுக்கு) இப்படி அவனை யொழியச் செல்லாமையுண்டானால் அவனிருந்தவிடத்திலே சென்று கிட்டவிறேயடுப்பது; அதுக்குக் காலநடை தாராதபடி இருக்கிற எனக்கு. (உரைப்பதெல்லாம்) அங்கேசென்று கிட்டவாசையுடைய வெனக்கு நான்சென்று சேராமைக்குறப்பாகச் சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம். (மற்று-உரைப்பதெல்லாம்) அவனோடு கிட்டாமைக்குச் சொல்லும் வார்த்தையெல்லாம். (உமையரோடு செவிடர்வார்த்தை)

நிலையும் என்னிலையும்பார்த்தால், உங்களுக்கும் எனக்கும் வார்த்தை சொல்லப் ப்ராப்தியில்லை” என்று வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். (கேட்கைக்கும் எனக்குப் ப்ராப்தியில்லை) என்றதுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே இரண்டாமர்த்தத்துக்கு அறுகுணமாக “இருந்தீர்கட்கறியலாகா” என்றது. ஒரிடத்தையிருந்தாலும் பக்தியில்லாவிட்டால் அறியப்போகாதென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் (பக்த்யாஸாஸ்த்ராதித்யாதி.) ந்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான் (ஸாஸ்த்ரத்தித்யாதி.)

அவனை அன்பு தானாக இப்போது சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தேநேதேதமித்யாதி.) (அன்புதானென்னலாயிருக்கு) என்றதுக்குப் ப்ரமாணம் (கோலமலர்ப்பாவைக்கித்யாதி.) முந்

என்தனையே அறியாத உங்களுக்குத் தோற்றினபடி சொல்லுகைக்குப் பரிசுமில்லை. எனக்குக் கேட்கைக்குப் பரிசுமில்லை. ஊமைக்கு வ்யவ ஹாரயோக்யதையிலை, செகுடர்க்குக் கேட்கைக்கு யோக்யதையிலை, “உனக்கேடுகிறதனை ஒருவருக்குமறியவொண்ணுதென்று சொல்லுவானென், உனக்கு இத்தனையே விளைத்தவன்றனக்குத் தெரியாதோ?” என்ன; தாய் செல்லாமையறியாதவனோ கலந்தார் செல்லாமையறியப்புகுகிறான். (பெற்றிருந்தாளையொழிய) அநந்தவ்ரத மநுஷ்டித்துப் பின்னைப்பிள்ளை முகத்திலே விழிக்கவேணுமென்ற க்வே ஸப்பட்டுப் பெற்றபு, பின்னைப்போகவிட்டு இழந்திருந்தாளாய்த்து. (போய்ப்பேர்த்து) இவள் இரக்கத்தாலே இழவு பொறுக்கமாட்டாமே கண்ணும் கண்ணீருமாகவிருந்தாள்; அவன் முலைச்சுவடறியாமையாலே கால் தாழவும்மாட்டாதே போனான். (பேர்த்தொருதாய் இல்லவளர்ந்த) வேறொருதாய் க்ருஹத்திலே வளர்ந்தானாய்த்து. பெற்றவள் இழ வோடேயிருக்க, அவளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி தாயானமையிலொரு வாசி தோற்றதபடியாய்த்து வளர்ந்தது. அவள்தானும் || “திருவிலேனென்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநக்கையசோதை பெற்றாளே” என்றாள். / “தொல்லையின்பத்திறுதிக்கண்டாள்” என்னக்கடவதிறே.

(பெற்றிருந்தாளையித்யாதி) தன்னையொழியச் செல்லாமையுடையாரை நலிகை அவனுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த்து. † “தாய்முலையித்யாதி”. இகிறே ஊடினார் வார்த்தை. முலைகொடுத்தல்லது தரியாதாளாய்த்து. தனக்கு ஜீவநஹேதுவாய்த் தான்வந்து முலையுண்

தினவர்த்தத்திலே “மாதவன் விஷயமான அன்பு” என்று விஸேஷிக்கிற தென்னென்ன (ஸர்வப்ரகாரேத்யாதி.) “ஊற்று” கிட்டி. (அவனைச் செல்லாமை)-அவனையொழியச் செல்லாமை. “செவிடரோடே, ஊமையர் சொல்லுமாப்போலே” என்றநவயிப்பது. (அநந்தவ்ரதம்)-சாடு; அநந்தமான வ்ரதமென்று த்வநி. தன்னையொழியச் செல்லாமையுடையாரை உபேக்ஷித்து நலிவுபண்ணுமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் (தாய் முலையித்யாதி); சந்தைக்கர்த்தம் (முலைகொடுத்தல்லதித்யாதி.)

|| பெருமாள் திரு 7-5.

/ பெருமாள் திரு 7-8.

† பெருமாள் திரு 6-4.

ஹைமயாலே முலைக்கண்ணெறித்து அவளிருக்க, தன்மொக்த்யம் தோற்றத்தனக்கு விநாஸத்தைப் பலிக்குமதான விஷத்தையுண்டு, அத்தாலே “பாவபந்தமுடையார்க்கும் பாவதோஷமுடையார்க்கும் வாசியறியாதானெருவன்காண் இவன்” என்று கண்டார் இகமூப்படி நின்றான். (நம்பி) சாலப்பூர்ணனாய்த்து.

(மற்பொருந்தாவித்யாதி.) தன்னுடம்போடே அணையவேணும் என்னுமாசையுடைய நானிருக்க, இத்தனை போது புறப்பட்டு முரட்டு மல்லரோடே அணைக்கைக்குப் போகாநிற்கும். மல்லரானவர்கள் மற்பொருளைக்கு யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டுங்காட்டில், தான் யுத்த பூமியிலே சென்று கிட்டுமாய்த்து. அவன் மல்லருடம்போடேயணைவதற்கு முன்னே இடையிலே நான்சென்று கிட்டிக்கொள்ளும்படி என்னை மதுரையின் பரிஸரத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்.

இரண்டாம் பாட்டு

நாணியினியோர் கருமமில்லை
நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்,
பாணியாதென்னை மருந்துசெய்து
பண்பெண்டாக்க வறுதிராகில்,
மாணியுருவாயுலகளந்த
மாயனைக்காணில் தலைமறியும்,
ஆணையால் நீரேன்னைக்காக்கவேண்டில்
ஆய்ப்பாடிக்கே யென்னையுய்த்தீமீன்.

பதவுரை:—இனி-இனிமேல், நாணி—வெட்கப்பட்டு, ஓர்கருமம் இல்லை—ஒருபயனுமில்லை, நால் அயலாரும்—ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும், அறிந்தொழிந்தார்—(எனது செய்தியை) அறிந்துகொண்டார்கள்; (ஆதலால் இனி வெட்கப்பட்டுப் பயனில்லை.) பாணியாது—காலதாமதமின்றி,

மல்-மிடுக்கு. “மற்பொருந்தாமற்களமடைந்த” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்; மற்பொருந்தா-என்னிடத்திலே பொருந்தாதே, மற்களம்-மல்லருடைய யுத்தபூமியையடைந்தவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, மல்லாலே பொருந்தாதேயிருக்கிற களமடைந்தவனென்னுதல். அதாவது-அவர்கள் கிட்டுவதற்கு முன்னே என்றபடி. மற்பொருந்தாமல்-மல்லரானவர்கள் பொருந்துவதற்கு முன்னேயென்னுதல்; மல்லரோடே பொருந்துவதற்கு முன்னேயென்னுதல். “களம்”-யுத்தபூமி.

மருந்துசெய்து—வேண்டும் பரிஹாரங்களைச் செய்து, என்னை—, பண்டு பண்டு ஆக்க உறுதிர் ஆகில்—இப்ப்பாதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான ஸம்ச்லேஷ தசைக்கும் முற்பட்டதான பவத்விஷய வாஸனையையே அறியாத தசையிலிருந்த நிறத்தைப்பெற்றவளாகச் செய்ய நினைப்பீர்களாகில், நீர்—நீங்கள், என்னை—, ஆணையால்—ஸத்யமாக, காக்கவேண்டில்—காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்களாகில், என்னை—, ஆய்ப்பாடிக்கே — திருவாய்ப்பாடியிலே, உய்த்தியேன் — கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கள், (அவ்விடத்தில்) மாணி உரு ஆய் உலகு அளந்த மாயனை காணில்— (மாவலியினிடத்தில்) வாமநருபியாய்ச் சென்று (தீர்விக்ரமனாகி) உலகங்களையெல்லாம் அளந்துகொண்ட பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்றால், தலை மறியும்—(இந்த நோயானது) தலை மடங்கும்.

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. எல்லாம் செய்தாலும் இப்படித் துணிந்து முடுகநிற்குமது அவனுக்கு அவத்யாவஹம்; நீ அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கக்கடவையோ? உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ? என்ன;

வ்யா:—(நாணியினியோர் கருமமில்லை) நாணி நான் என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்குகிறவித்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? நானுக்கையாவது-லஜ்ஜிக்கையிறே. லஜ்ஜித்து மீளவேண்டுவது இன்னமும் சிலநாளிருந்து அவ்வஸ்துவை லபிக்கவேனுமென்றிருப்பார்களே. லஜ்ஜைபோகையாவது-முடிகையிறே. முடியுமளவானாலும் ஜீவித்திருப்பார் செய்யுமது செய்யப்ப்போமோ? ஸத்தை கிடக்கிலிறே லஜ்ஜை நோக்கலாவது; ஸத்தையழியாநிற்கச்செய்தே நோக்குவதொரு லஜ்ஜையுண்டோ? தர்மியை அதுபந்தித்திறே லஜ்ஜையிருப்பது; தர்மிலோபம் பிறக்குமளவானால் இனி நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ? (இனி) இவள்தான் ஆமளவும் நோக்கிப்பார்த்தாள் போலேகாணும்.

இரண்டாம்பாட்டு. (நாணியித்யாதி) (உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ) உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தையும் நோக்கவேண்டாவோவென்றபடி. “நாணியினி” என்கிறவிடத்திலே இனிக்கு நாலுநாற்பார்யம். அதாவது-அவன் வந்து முகங்காட்டாத பின்பு நாணி நான் என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்குகிற வித்தால் என்ன ப்ரயோஜன முண்டென்னுதல்; (ஸ்த்ரீத்வத்தை) என்றது—

இனியொருகாரியமில்லை என்கைக்கு இப்போது உனக்கு வந்த தென்னென்ன; (நாலயலாரு மித்யாதி) இதுதான் பிறாறியாமைக்கே தான் பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது; இதறியாதார் சிலருண்டாய், பரிஹரிக்கவேணுமே. இவள்தான் முந்தாவறியாமே பரிஹரித்து, அந்தாரம் அதுக்கு அசலிலுள்ளாரறியாமல் பரிஹரித்து, இப்படிப்போரா நிற்கச்செய்தே ஓரசலறிந்து, மற்றவசலறிந்து, அவ்வளவிலடங்காதே அவ்வூரிலவர்களறிந்து அதுதான் புறவெள்ளமிட்டு, அவ்வழியாலே எங்குள்ளார்களும் அறிந்தார்களாய்த்து. (அறிந்தொழிந்தார்) இவள்தான் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் போலே “பகவத்விஷயம் ஒருவராலறியலாகாது” என்று மறைத்துக்கொடுப்போருமவளொருத்தி போலேகாணும்.

நம்பிதாம் ஒருதிண்ணையிலே ஒருவரும் அறியாதபடி பகவத் குணாதுஸந்தாம் பண்ணியிருப்பர்; எம்பெருமானார் எழுந்தருளி “நம்பிமடமேது” என்றுகொண்டு தண்டனிட்டவாமே, அங்குள்ளார், “எம்பெருமானார், நம்திருக்குருகைப்பிரானகத்தை நோக்கித் தண்டனிடாநின்றார்” என்ற பின்பிறே நம்பியுடைய பரபாவம் அங்குள்ளாரறிந்தது. ஆழ்வானும் ஆண்டானும் ஓராறுமாஸம் ஸேவித்திருந்த ஸந்திவேஸத்தைக்கண்டு போரும்போது ஒருவார்த்தைக்கேட்டுப் போருவர்களே; ஆழ்வான் ஒருவிசை ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று போரப்புகா நிற்கச்செய்தே, ஆழ்வானே, “நம்மாழ்வார் † ‘அடியேனுள்ளான்’ என்றபடி கண்டாயே” என்று பணித்தாராம்; “அடியேன் க்ருதார்த்தனே” என்று போந்தானும்; “என்னுள்ளான்” என்று—

ஸத்தையை என்றபடி. நாணமில்லாதபோது ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கவொண்ணாதோவென்ன; (லஜ்ஜைபோகையாவது முடிக்கையிறே) என்று மேலே இருக்கிற வாக்யத்தை இவ்விடத்திலே யோஜித்துக் கொள்வது. அன்றிக்கே, முடியுமளவான பின்பு லஜ்ஜிக்கவேண்டாவென்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நானுகையாவதித்யாதி.) முடியுமவஸ்தையானாலும் பரிஹரிக்கவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முடியுமளவித்யாதி.) (முடியுமளவானாலும்) என்று துடங்கி, (இவள்தானுமளவும்) என்ற வாக்யத்தளவும் உத்தரோத்தரவிவரணம். அன்றிக்கே, ஜீவிக்கையிலுண்டான நைராச்யந்தோற்ற

† திருவாய் (8-8-2).

அஹமர்த்தத்தை நிச்சயிக்கிறவிடத்திலே, “அடியேன்” என்று—
ஸோஷத்வத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறதிறே. ஜ்ஞாநாநந்த
லக்ஷணமுமாய், ஜ்ஞாநகுணகமுமாய், அசித்வபாவ்ருத்தமுமாயிருக்கு
மென்னுமிடத்தை மூன்றாம் பதத்தாலே நிரூபியா நிற்கச்செய்தே,
முன்பே பாடக்ரமத்தாலே ஸோஷத்வத்தையிட்டுச் சொல்லவேண்டும்
படியிறே சேஷத்வம் / ஸ்வஸ்வரூபமாயற்றபடி.

“நீ கைவாங்கினுயென்னு, உன்னிடையாட்டத்திலே நாங்கள்
கைவாங்கப் பாரோமே, ஆந்தனையும் ஹிதம்சொல்லி நோக்கத் தேடு
வுதோமிறே, எங்களுக்கு உண்பக்கலுண்டான நஸ்யாலே” என்ன;
என்னை மெய்யே நோக்கப்பார்க்கிறிகோளாகில், தன்னுடைமை பெறு
கைக்காகத் தன்னை இரப்பாளனுக்கினவனை என் கண்ணுக்கு இலக்
காக்கப்பாருங்கோள். பாணித்தல்-தாழ்த்தல். தாழாதே எனக்கு
வேண்டும் பரிஹாரம் பண்ணி. (பண்டு பண்டாக்கவுறுதிராகில்)
ஸம்ச்சலேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப்பூர்த்தி எனக்குண்டாக்கப்பார்த்தி
கோளாகில். கலக்கப்புக்கவன்று தொடங்கி ‡ மெலிவுக்கேயிறே
க்குஷிபண்ணிற்று.

(மாணியுருவாய்) “உண்டு” என்று இட்டபோதோடு “இல்லை”
என்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து

“இனி நானிக்கருமயில்லை” என்கிறாளாதல்; இத்தையருளிச்செய்கி
றார் (இவள் தானித்யாதி.) இதுக்கு முந்தின அர்த்தத்தைப்பற்ற
பாகாராந்தரேணபேதமுண்டு; அங்கு-ப்ரகாஸம்; இங்கு-ஸ்வகதம்.

அன்றிக்கே, “நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார், இனி-நாணி-ஓர்
கருமயில்லை” என்னுதல்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் (இனியொரு
காரியமில்லையித்யாதி.) (இவள்தான் முந்தற) தாயார் முந்தற.
அறிந்துவிட்டாரென்கையாலே-மறைத்தது தோற்றுகிறத. (ஸந்தி
வேஸம்)-கம்பீரம். “அடியேன்” என்றால் சேஷத்வந் தோற்றப்படி
யென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி.) சேஷத்வம்
போலே ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் நிரூபகமன்றோ என்ன அருளிச்செய்கி
றார் (ஜ்ஞாநாநந்தேத்யாதி.) (மூன்றும்பதம்)-மகாரம். (பாடக்ரமம்)
அகார உகார மகார மென்கிற வடைவிலே, “பண்டு”-விச்சலேஷத்துக்
குப் பூர்வமான ஸம்ச்சலேஷம். அதுக்குப்பண்டு-கந்திகாவஸ்தை.

/ (பா) வஸ்துக்கு நிரூபகமாய்

‡ (பா) மேலிழவு

போம்படி இரப்பிலே தகணேறின வடிவையுடையனாய். (உலகளந்த மாயனைக்காணில்) தரைலோக்யத்தையுமளந்துகொண்ட ஆச்சர்ய பூதனைக்காணில், குணஜ்ஞானத்தாலே ஜீவித்திருக்குமவஸ்தை இல்லை யென்றது. (தலைமறியும்) துடருகிற பாம்பைத் திரியவிடுவிக்குமாப் போலே, (ஆணையித்யாதி) உங்களாணையே! நீர் என்னை நோக்க வேண்டிலென்னுதல்; நான் தெரிந்திருந்து உங்களுடைய ஆஜ்ஞாது வர்த்தநம்பண்ணுப்படியாக என்னை நோக்கப்பார்க்கிலென்னுதல்.

(ஆய்ப்பாடிக்கே என்னையுத்திடுமின்) அவன் தீம்புக்குப் பெற்றதாய் பெருநிலைநிற்குமுறிலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் பொகடப்பாருங் கோள். || “அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பி ஆயர் மடமக் களை” என்றிறே அவள் சொல்லுவது; இத்தையிறே / “அஞ்சவுரப்பா ளசோதை ஆண்டவிட்டிருக்கும்” என்கிறது. ‡ “உந்தமடிகள் முனி வர் உன்னை நானென்கையிற் கோலால், நொந்திடமோதவுக்கில்லேன்” என்னுமவள் ஸந்திதியில். § “படிநுபலசெய்திப்பாடி யெங்கும் திரி யாமே என்பிள்ளையைப் போக்கினேன்” என்று அவன் தீம்புசெய்யப் பெறாததுக்கு வயிறுபிடிக்கிறுளிறே.

[அஞ்சவுரப்பாளசோதை] இவன் தீம்பிலே புண்பட்டபெண்கள், “இவன் தான்றோன்றியல்லனே, இவனுக்கொரு தாயுண்டே, அவ ளுக்கறிவிப்போம்” என்று முறைப்படச் சென்றால் அஞ்சம்படி பொடியாள். அவன் தீம்பிலே ஸதஸாகமாகப் பணைக்குப்படியாகவாய்த்துப் பொடிவது. சிரித்துக்கொண்டு, || “அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பி” என்னும்; இவன் இங்கிதஜ்ஞனாய் :: “இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவே செய்துவிழிக்கும்” என்றபடியே-அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே நின்றவர்களும் தானுமறிந்ததாகச் சில தூர்த்தக்ருத்யக்களைப்பண்ணும்; (ஆண்டவிட்டிருக்கும்) அவனை ஆண்ட மடிக்கவிட்டு ஆந்தசிர்ப்பரையாயிருக்கும். “என்மகனுக்குத் தோற்றுச் சிலர் வந்து முறைப்படப்பெறுவதே” என்று பெறப்பேறு பெற்றாளாய் க்ருதார்த்தையாயிருக்கும்.

ஸம்ச்சிலேஷாவஸ்தையை அபேக்ஷியாதே அதுக்குப் பூர்வாவஸ்தையை அபேக்ஷிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கலக்கப்புக்கவன் றித் யாதி.) “தலைமறியும்”-ஆற்றாமையால் வந்த வ்யாதி திரும்பும்.

|| பெரியதிரு (10-7-11). / நச்சு-திரு (3-9). ‡ பெரியதிரு (10-4-8). § பெரியாழ்திரு (3-2-6). :: திருவாய் (1-7-5).

மூன்றாம் பாட்டு

தந்தையும் தாயுமுற்றரும் நிற்கத்
தனிவழி போயினுள்ளென்னும்சொல்லு
வந்தபின்னைப் பழிகாப்பரிது
மாயவன் வந்துருக்காட்டுகின்றான்
கோந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக்
குறுப்புசெய்வானோர் மகனைப்பெற்ற
நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே
நள்ளிருட்கணென்னை யுய்த்திடுமின்.

பதவுரை:—தந்தையும்—“தமப்பனார், தாயும்—தாய்மாரும், உற்றரும்—மற்றுமுள்ள உறவினரும், நிற்க—இருக்கும்போது, தனி வழி போயினான் என்னும் சொல்லு—(இவன்) தாண்டோன்றியாகத் தெருவிலே புறப்பட்டான்” என்கிற வார்த்தையானது, வந்த பின்னை—உலகில் பரவினபிறகு, பழிகாப்பு அரிது — அப்பழியைத் தடுப்பது முடியாது; (நான் தனிவழி போகாதிருக்கவும் முடியவில்லை; ஏனென்றால்) மாயவன்—ஆச்சர்யசேஷிதங்கையுடையனான கண்ணபிரான், வந்து—எதிரேவந்து, உரு காட்டுகின்றான்—தன் வடிவைக்காட்டி இழுக்கின்றானே; (இப்போது நீங்கள் செய்யவேண்டியதென்னவென்றால்) கோந்தளம் ஆக்கி பரக்கழித்து குறுப்புசெய்வான் ஓர் மகனைப்பெற்ற—(பெண்ணைக்) குடிசெடுத்துக் குறுப்புசெய்யும் பிள்ளையைப் பெற்றவனான, நந்தகோபாலன் — நந்தகோபருடைய, கடைத்தலைக்கே—திருமாளிகை வாசலிலே, நள்ளிருட்கண்—நடு சிசியிலே, என்னை உய்த்திடுமின்—என்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்.

அவ:—மூன்றாம் பாட்டு. இவனும் நம்மோபாதி பெண்பிறந்தாளொருத்தியன்றே; இவளைவிடாய். தமப்பனார் நியமிக்கைக்கு ஸ்க்தனாயிருக்கச்செய்தே நியமிப்பதேயிருக்கிற ஸ்ரீ நந்தகோபன் வாசலிலே கொடுபோய்ப் பெருகடுங்கோளென்கிறான்.

வ்யா:—(தந்தையும் தாயும் உற்றரும் நிற்க) பழிவிளைந்தால் பழி பரிஹரிக்கைப் பணியுடைத்து. நீங்கள் தான் பழி பரிஹரியாமலிருக்க வல்லவர்களல்லீர்களே. இனி அதுவும் பிறக்கக்கொள்ளப் பின்னை நின்று மிறுக்குப்படாதே, ஏற்கவே பரிஹரிக்கப்பாருங்கோள்.

எனக்கு விளம்பம் பொறுக்கலாய்த் தாழ்த்துகிறேனல்லேன்; உங்களைப் பார்த்துக்கால் தாழ்த்துகிறேனித்தனை; அதுதான் இனிச்செய்யப் போகாது; ஆனபின்பு, ஏற்கவே பரிஹரிக்கப்பாருங்கோள். கடகரை யொழியத்தனியே புறப்பட்டுப்போகைக்கு மேற்பட்ட பழியில்லை. “தாய் தமப்பன் உறவுமுறையாரென்கிற இவர்களைவிட்டுத் தனிவழி போயினான்; நாயகன்பின்னே போகையுமன்றிக்கே தானே தனியே போயினான்” என்கிற இந்த சொல்லு நாட்டிலே வார்த்தையானால், பின்னைப் பரிஹரிக்கப்போகாது. 201 “वयोस्या ह्यतिवर्तते” (வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே) என்னக்கடவதிறே.

மேலும், “இப்பேற்றையன்றோ பெறவிருக்கிறது” என்று வரும் நானே நினைத்து ஆறியிருக்கப்போகாது. “முன்பிழந்ததும் இப்பேற்றையாகாதே!” என்று வெறுக்கவேணும், இதுதான் பழியென்று புத்தி பண்ணிப் பரிஹரிக்கவும் வேணுமென்றிருந்தாயாகில், முதலிலே இது பிறவாதபடி க்ரமப்பாப்தி பார்த்துப் பொறுத்து எங்களுக்காக இருந்தாலோவென்ன; (மாயவன் வந்து நக்காட்டுகின்றான்) ஒரு தாய் தமப் பனைப்பார்த்து ஆறியிருக்கலாப்படியோ அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகள் வந்து நலிகிறபடி. நானும் ஆந்தனையும் பாராநின்றேன், அவன் உருவெளிப்பாட்டிலே முற்பாடனாக நின்றான். 202 “एषा स्थित्वा बहिर्गृह” (த்ருஷ்ட்வா ஸ்தித்வா பஹிர்குரும்) என்கிற விடத்துக்கு பட்டரருளிச்செய்யப்பட்டபடி;—“திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ண ஸம்சுலேஷத்தில் இவளைப்போலே புதியாரில்லை” என்று. அதாவது—

முன்றும் பாட்டு. (தந்தையுமித்யாதி) “பழிகாப்பரிது” என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பழிவிளந்தாலென்று துடங்கி, ஏற்கவே என்னுமளவாக.) நீ தனிவழி போனால்ன்றோ பழிசொல்லுவது, இவ்வளவும் தாழ்த்து நீதான் மேலும் தாழ்த்தாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி) தானே போகை பழியோவென்ன ஸ்வாபதேஸம் (கடகரையித்யாதி.) பரிஹரிக்கப்போகாமைக்குத் த்ருஷ்டார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (வயோஸ்யாஹி இத்யாதி.)

பெருமாள் தான் வெறுப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மேலும் இப்பேற்றையித்யாதி.) உரு வெளிப்பாடானாலும் ஆறியிருந்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வேத்யாதி.) புதியளாகையாலே என்றபடி. பழையளானால்

குருதர்ஸநம் பண்ண வல்லளானுளே; 203 “ययौ च काचित् प्रेमान्धा”
(யயௌசகாசித்ப்ரேமாந்தா) என்கிறதிறே.

ஒருத்தி போனாளென்கிறது; வழிகாட்டினாரொன்றால்; ப்ரேமத்
தாலே நெஞ்ச இருண்டது; அந்த இருட்சி வழிகாட்டப்போனாள்.
204 “गुरवः किं करिष्यन्ति” (குரவ:கிங்கரிஷ்யந்தி) இத்யாதி. † [துவலம்
புரியித்யாதி] பலவகைப்பட்ட அரண்களிலே பெண்களைக் கொடுப்புக்குக்
கட்டிக்கொடு கிடந்தார்கள்; உறவுமுறையாரிட்ட அரணையும் கடந்து,
காத்துக்கிடக்கிறவர்களுையுமுறக்கிச் செவியிலே வார்த்தை சொல்ல
வல்லதொரு தூதுபோனான்; குழலோசை செவிப்பட்ட வநந்தாம்
முலைகளுணர்ந்து, பெண்களை எழுப்பி, “குழலோசைவந்தது; நாம்
† போதுங்கொல்” என்ன; அவர்கள், “காத்துக்கிடக்கிறவர்கள்
‡ உணருங்கிடாய்” என்ன; “ஆனால் நீங்கள், அவர்களுறங்கினால்
வாருங்கோள், நாங்கள் முன்னே போகிறோம்” என்றன. [குது
கவிப்ப] என்று இவற்றைச் சேதநஸுமாதியாலே சொல்லும்போது
அங்கனே ஆகவேணுமிதே. [இளங்கொங்கை] சொற்கேளா ப்ரஜை
களாய்த்து. [காவலும்கடந்து] கூடூத்ர பாஷாணங்கள் கிடக்க,
மேலே நீர் போமாப்போலே. நீர் வெள்ளமானால் மலைமேலுமோடும்;
அப்படியே இட்ட அணையை ஒன்றாக சீனையாமைக்கு ஹேது-கௌதூ
ஹலத்தின் மிகுதியிறே. அப்படியே தாய்தமப்பனை நாக்குவனைக்கப்
பண்ணின வடிவழகிருக்கிறபடி.

(கொந்தளம்) சிலுகிடுகை. பாக்கழிக்கை-பழிவிளைக்கை (குறும்பு
செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற) ஸ்ரீநந்தகோபர், தம்முடைய ராஜ்யத்
திலே வன்னியமடிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பிள்ளைபெற்றாராய்,
அதுகண்டுகோளே அவன் இவனை சியமியாதே இருக்கிறபடி. “நந்த
கோபாலன் கடைத்தலை” என்றால் ப்ரவலித்தமிதே-பட்டர் அருளிச்
செய்வரென்று; இவனாலே புண்பட்ட பெண்களடையக் கட்டணங்க
குருதர்ஸநம் பண்ணாமல் போனவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (யயௌசகாசித்யாதி.)

ஆறியிருக்கப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம் (குரவ: இத்யாதி.)
(தூதுபோனான்)-போகவிட்டான். “அசேதநங்களான முலைகள், எழுப்
புகை முதலானவற்றைச் செய்யவற்று” என்னைக்கு ஜ்ஞாபகஸுப்த

† பெரியாழ் திரு (3-6-1). † (பா) போவோம்; போருங்கோள்.
‡ (பா) உறங்கிடு.

ளும் கையும் பசும் துவலுமாயாய்த்து அவர் வாசல். விஷம் தீர்ப்பார் வாசல்போலே. (நள்ளிருட்கணென்னையுய்த்திடுமின்) நடுவான இருளிலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். நீங்கள் வெளியிலே கொடு போய்ப் பொகட்டு, அவன் பித்ராதிசுருக்கு லஜ்ஜித்துப் புறப்பட மாட்டாதிராமே, இருளிலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள், *இரு ளன்ன மாமேனியாகையாலே தன்னிறத்தோடு விகல்பிக்கலாமிருளிலே புறப்பட்டு அவன் அணைக்கலாம்படி. (மகனைப்பெற்ற நக்தகோபாலன்) இவனைப் பெறுகைக்கு நோண்புநோற்றவனிறே.

தான் பண்ணின துஷ்கர்மபலம் தானே அதுபவிக்கும்படி அவன் வாசலிலே பொகடுங்கோள். அங்கே பொகடச்செய்தே பின்னையும் உங்களுக்குப் பழி வரவிராதே கொள்ளுங்கோள். வெளியிலே கொடு போய்ப்பொகட்டு அவன் உறவுமுறையார்க்கு லஜ்ஜித்துப் புறப்பட மாட்டாதே இருக்கும்; அவ்வளவிலே நான் முடிவன்; பின்னையும் உங்களுக்குப் பழிவாராதபடி பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்.

நாலாம் பாட்டு

அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டான்
அவன்முகத்தன்றி விழியேனென்று
சேங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச்
சிறுமானிடவரைக்காணில் நாணும்,
கோங்கைத்தலமிவைநோக்கிக் காணீர்
கோவிந்தனுக் கல்லால்வாயில்போகா
இங்குத்தை வாழ்வையொழியவேபோய்
யமுனைக்கரைக் கென்னையுய்த்திடுமின்.

பதவுரை:—அம் கைத்தலத்திடை—அழகிய திருக்கைத்தலத்திலே, ஆழி கொண்டானவன்—திரு வாழியை ஏந்தியிருப்பவனான கண்ண பிரானுடைய, முகத்து அன்றி விழியேன் என்று—முகத்தில் தவிர (மற்ற பேருடைய முகத்தில்) விழிக்கமாட்டேனென்று, சேம் கச்சு ஆடைகொண்டு—நல்ல கஞ்சுகமாகிற ஆடையினாலே, கண் ஆர்த்து—கண்களை மூடிக்கொண்டு, சிறு மானிடவரை காணில் நாணும்—சூழ்தா

மேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (குதுகலிப்பவித்யாதி.) (நாக்கு வளைக்க) பழிசொல்ல; அபஹவிக்ஷப்பண்ணின என்றும் (பசும் துவல்)-வைவர்ண்யம்.

மதுஷ்யர்களைக் கண்டால்வெட்கப்படா நின்ற, கோங்கைத்தலம் இவை—இக்கொங்கைகளை, நோக்கி காணீர்—(தாய்மார்களே!) நீங்கள் உற்றுநோக்குங்கள்; (இக்கொங்கைகளானவை) கோலிந்தனுக்கு அல்லால்—கண்ணிராணைத்தவிர்த்து, வாயில் போகா—மற்றொருவருடைய வீட்டு வாசலை நோக்கமாட்டா; (ஆகையாலே) இங்குத்தை வாழ்வை ஒழியபோய்—நான் இவ்விடத்திலே வாழ்வதையொழித்து, என்னை யமுனை கரைக்கு உய்த்தியேன்—என்னை யமுனை நதிக்கரையிலே கொண்டு போட்டுவிடுங்கள்.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (அங்கையித்யாதி) முலைகளினுடைய ஸங்கல்பவாக்யம் இருக்கிறபடி. பூ(டு)வளைக்காரரைப்போலே யாய்த்து முலைகளின்படி. ராஜாக்கள் தலையில் பூமாறில் குத்திக்கொள்வார் சிலருண்டு; அப்படியே கையில் திருவாழியொழிந்தவன்று அவன் தானேவரிலும் வேண்டேன். வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படி அழகியகையிலே கல்பகதருபணைத்துப் பூத்தாப்போலே யாய்த்துக் கையில் திருவாழி இருப்பது. வெறுப்புறத்திலே கொல்ல வற்றாய்த்துத் திருக்கைதான்; அதுக்குமேலே திருவாழியையும் தரித்தான். பரதிகூலரைக் கை கழியப்போய்க் கொல்லும்; அதுகூலரைக் கைமேலே இருந்துகொல்லும்;

(செங்கச்சித்யாதி) சிவந்த கச்சைக்கொண்டு கண்ணை மறைத்த தாய்த்து முலைகள். (சிறுமானிடவரை) பெருமானிடவரு முண்டு போலே காணும். 205 “मानुषीं तनुमाश्रितं परं भावं” (மாநுஷீம் தநு-மாச்சரிதம் பரம்பாவம்) என்னக்கடவதிதே. (காணில் நாணும்) சமைய வளர்ந்த முலைகளானவை உள்ளே குடிபுகும். 206 “स्वानि गात्राणि

நாலாம் பாட்டு. (அங்கையித்யாதி) கீழே திருவாழியைச் சொல்லு மிடத்தில் பரிஷதோற்றச் சொல்லி, வெறுப்பிலேயாக்கித் தாத்தாயார் தரம் (வெறுப்புத்திறலையித்யாதி.) “விழியேன்” என்றது உத்தமம்.

“கண்”-முலைக்கண். “சிறுமானிடவர்” என்று-ஸம்ஸாரிகளைச் சொல்லுகையாலே, ஈசுவரனை (பெருமானிடவர்) என்கிறது. ஈசுவரனுக்கு மாறுஷத்வமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மாநுஷீம் தநுமித்யாதி.) (பரம்பாவம்) பெருமை; பெரியமானிடவரென்கைக்கு பரமானம். லஜைகையாலே ஒடுங்கினபேருண்டோவென்ன இனைய

लज्जया” (ஸ்வாநி காத்ராணி லஜ்ஜயா)-ஒருவர்க்கொருவர் அம் பேற்றுப்பெறப்படுகிற ராஜ்யம், இவர்கள் கையிலே படுகிற பாடிநே இது. பரதனை, “கொல்லுவன், குத்துவன்” என்றாப்போலே இளைய பெருமாள் † முனிதஸ்தீரச்சிலவார்த்தைசொல்ல; பெருமாள், பலபடி களாலும் மாற்றிப்பார்த்தார்; பின்னையும் மீண்டிலர்; 207 “वाढसित्येव वक्ष्यति” (பாடஸித்யேவ வக்ஷ்யதி) என்று-“அதுவோ? பிள்ளைக்கு ராஜ்யச்சரத்தையேடுகிறது; ‘பிள்ளாய்! நீ அத்தைத் தவிர்’ என்று நான் சொன்னவாறே, தலைச்சுமையோபாதிபொகட்டுப்போகிறது” என்ற வாரீறே, இளையபெருமானைக் / கண்டுவிட்டதில்லை. 208 “गात्रैः शोकाभिकर्षितैः” (காத்தரை: ஸோகாபிகர்ஸிதை:) என்கிறபடியே, அவற்றைக்கொண்டே அணையவேணும். அல்லாதார் செய்தபடி செய்ய, “இச்சிறுப்ராஜைகள் கண்ணில் கண்ணநீரைப் பாரிகோள்” என்னுமாப்போலே. (இவைநோக்கிக் காணீர்) அவனை நினைத்து இவை வீக்கிபடிபாரிகோள்.

(கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா) பசுக்களின் பின்னே போய்த் தீம்பிலேகைவளரும் க்ருஷ்ணனுக்கல்லது, வழியேபோய்

பெருமாள் ஒடுக்கினாரென்கிறார் (ஸ்வாநிகாத்ராணி இத்யாதி.) (இவர்கள்) என்றது-இளையபெருமானையுர், பரதாழ்வானையும். பரதாழ்வான் ஊரினின்றும் வர, இளையபெருமாளெதிர்க்க, அவ்வளவிலே பெருமாள், அவன் விரோதியாய் வரவில்லையென்று சிலசொல்லா நிற்கச்செய்தேயும் கேளாமையாலே, § “ஆனால் பரதனை நாம் கூட்டிக் கொண்டு போகிறோம்” என்றவாறே நடுக்கினாரென்றபடி. (பாடஸித்யேவவக்ஷ்யதி) என்றது-பரதாழ்வானை நாமழைத்தால் “ஓம்” என்று சொல்லிவருவாரென்றபடி. “கொங்கைத்தலமிவை நோக்கிக் காணீர்” என்றது-எப்படியிருக்கிறதென்ன; பிராட்டி திருவடிக்குக் காட்டி. னாப்போலேயிருக்கிறதென்கிறார் (காத்ராரித்யாதி.) (அல்லாதார்) என்ற வாக்யம் தாத்பர்யந்தரமாதல். தாத்பர்யபேதமுண்டான பக்ஷத்தில் முந்தின தாத்பர்யத்திலே, “நோக்கிக்காணீர்” என்றதுக் கர்த்தம் (அவனை நினைத்தித்யாதி.)

“கோவிந்தன் வழியொழிய என்வழியே வரவில்லை” என்கிறது எப்படியிருக்கிறதென்ன; பெருமானைவிட்டுத் திரும்புகிறபோது † (பா) (முதிர) / (பா) கண்டதில்லை § அரும்பதவுரை சரியன்று.

வழிவந்து ஏகதாரவாதனயிருக்கும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு வழி-
போகாது. 209 “मम” (மம) அச்வஹ்ருதயமறிகைக்குத் தன்னைத் தான்
மதித்தபடியாலே “मम” (மம) என்கிறான். [து] இற்றைக்கு முன்
பின்றிக்கே இற்றைக்கே உள்ளதொரு விசேஷமாய்த்து இது. 209
“अश्वः” (அச்வா:) என்கருத்திலே நடந்து போனவை. 209 “निवृत्तस्य”
(நிவ்ருத்தஸ்ய) பெருமானே எழுந்தருளுவித்தக் கொடுபோகிறபோது
போய்த்தின். 209 “न प्रावर्तन्त वर्त्मनि” (நப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி)
வழிசெய்து கிடக்கிற பெருவழியைவிட்டுக் + காடுபாயத் தொடங்கிற்
பின். (இங்குத்தையித்யாதி) அடிச்சவடு உருவெளிப்பாடாய் அது
பவிக்கலாம் இங்குத்தை ஸம்ருத்தியைவிட்டு அடிச்சவட்டைக் கண்
னாலே கண்டதுபவிக்கலாம் தேஸுத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்
கோள். * தூயபெருநீர் யமுனையிறே. தானுமவனுமாய் ஜலக்ரீடை
பண்ணி விளையாடக்காணும் நினைவு.

ஐந்தாம் பாட்டு

ஆர்க்குமேன்னேயி தறியலாகாது
அம்மனைமீர் ! துழதிப்படாதே
கார்க்கடல்வண்ண நென்பானோருவன்
கைகண்டயோகம் தடவத்தீரும்,
நீர்க்கரைநின்ற கடம்பையேறிச்
காளியனுச்சியில் ஈட்டம்பாய்ந்து
போர்க்களமாக நிருத்தம்செய்த
போய்கைக்கரைக் கேன்னையுத்திமீன்.

பதவுரை:—அம்மனைமீர் — தாய்மார்களே! என்—என்னுடைய,
இதுநோய்—இந்த வியாதியானது, ஆர்க்கும்—எப்படிப்பட்ட ஞானி
களுக்கும், அறியல் ஆகாது — அறியமுடியாதது; (ஆனால்) துழதிப்
படாதே—(இது அப்பட்ட நோயா! என்று) நீங்கள் துக்கப்படாமல்,
நீர்க்கரைநின்ற—களிங்க மடுவின் கரையிலிருந்த, கடம்பை ஏறி—கடம்ப
ஸுமந்தரர் “குதிரைகள் என்வழியே வரவில்லை” என்றுப்போலே
யிருக்கிறதென்கிறார் (மமலித்யாதி.) துஸுப்தார்த்தம் (இற்றைக்கித்
யாதி.) “யமுனை” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தூயபெரு
நீரித்யாதி.)

+ காடுபோகத்

மரத்தின் மேல் ஏறி, காளியன்உச்சியில்—காளிய நாகத்தின் படத்தின்மேலே, ஈட்டம்பாய்ந்து—ஒரு நர்த்தனவகையாகப் பாய்ந்து, போர்களாம் ஆக—அப்பொய்கைதானே யுத்தகளமாய்படியாக, நிருத்தம் செய்த -- நர்த்தனம் செய்யப்பெற்ற, பொய்கைகரைக்கு — மடுவின் கரையிலே, என்னையுத்தியேன்—என்னைக் கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள். கார் கடல் வண்ணன் என்பான் ஒருவன் — நீலக்கடல்போன்ற திருநிறத்தனான கண்ணபிரான், தடவ — (தனது திருக்கைகளால்) தடவினால், தீரும்--(இந்த நோய்) தீர்ந்துவிடும்; கைகண்ட யோகம்— (இதுதான்) கைமேலே பவிக்கக்கூடிய உபாயம்.

அவ:—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆர்க்குமித்யாதி) நோவறிந்து அதுக்கீடாகப் பரிஹாரம் பண்ணவேணுமிதே என்று அதிலே துக்கப்படத் தொடங்கினார்கள்; உறவுமுறையாரென்ன உங்களுக்கு என் நோவு அறிப்போகாதென்கிறாள்.

வ்யா:—(ஆர்க்குமித்யாதி) இந்நோவு விளைத்தவனுக்கும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது. || “இசைப்பின்றி நீரணங்காடு மிளந்தெய்வமன்றிது” என்னக்கடவதிறே. 210 “यस्यामतं तस्य मतं” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்) என்றதுக்குள்ளே புக்கானிறே அவனும். தன்னைப் பரிச்சேதித்தாலிறே என் நோயைப் பரிச்சேதிக்கலாவது.

(என்னோய்) ஸ்ரீபரதாழ்வான் மோஹித்தவத்தைக்காண, அவனருகுநின்ற மந்தரை கைகேயிக்கு மோஹிக்கவொண்ணாதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆர்க்குமித்யாதி) “ஆர்க்கும்” என்றதுக்குத் தாற்பர்பாரந்தரம் (இந்நோவு விளைத்தவனுக்குமித்யாதி.) அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் அறிப்போகாதென்னுமத்தை ப்ரமாணத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இசைப்பின்றி நீரித்யாதி.) அதாவது—தேவதாரந்தரமடியாக வந்ததோவென்று கலங்குகையாலே என்றபடி. ஸர்வஜ்ஞனன்றோ ஸர்வேச்வரன், அவனுக்குப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் “यस्यामतं” (யஸ்யாமதமித்யாதி) (புக்கானிறேயவனும்) என்றது “सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद” (ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத) என்கையாலே என்றபடி. ஆகையாலே தன்னைப் பரிச்சேதித்தாலிறே என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

“என்னோய்” என்கையாலே—“அவர்களுக்கில்லை” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ பரதாழ்வானித்யாதி.) அவன்

211 “अस्य राजकुलस्याद्य त्वद्गोत्रं हि जीवितं” (அஸ்ய ராஜகுலஸ்யாத்ய த்வதநீநம் ஹி ஜீவிதம்) “பெருமாள் காடேறப்போனார், சக்ரவர்த்தி தஞ்சினான். இனி நீ நோக்குமித்தனையிறே எங்களை” என்கிறார்களல்லர்; “உன் முகத்தில் பயிற்பைக்கண்டு போனவர், உன்னையிழக்க மாட்டாமையாலே மீள்வர்” என்னுமிது பற்றாசாகவிதே நாங்கள் ஜீவித்திருப்பது.

212 “पुत्र व्याधिर्न ते कश्चित्” (புத்ர வ்யாதிர் ந தே கச்சித்) நின்றப் போலே நில்லா, ரஸவாதிகள் போமாப்போலே மோ ஹித்துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டார்கள். “பிள்ளாய்! உனக்கோடுகிற நோயென்” என்று கேட்கிறார்கள். ராமவிரஹம் ஸர்வஸாதாரணமாய்த்து; தங்களுக்கும் உண்டாயிருக்க “உனக்கோடுகிற தஸையென்?” என்று கேட்கும் படியாய்த்து இவன் மோஹித்த சடக்கு. தங்களளவிலேயாகிவிதே இவனுக்கும் அதுவேயென்று நினைத்திருக்கலாவது. 213 “अपि वृक्षाः” (அபி வ்ருக்ஷா:) என்னுமாப்போலே, மாங்களும் வாடாநிற்க, இவனைக் கேட்கவேண்டாவிதே. ஒரு வ்யக்திகதமான விஸேஷமுண்டானால் அந்த வ்யக்திதன்னையே கேட்டறியவேணுமிதே. (என்னோய்)† “தெய்வ நன்னோய்” என்னுமாப்போலே, இவள்தனக்கும் ஆதாவிஷயமாய் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதகாணும் இந்நோய்தான். (அம்மனைமீர்) பெற்ற ப்ராப்திகொண்டறிவோம் என்றால் அறியப்போமோ? உங்களுக்கும் இப்போதாகப் பாகம்பிறந்தது, முன்பு பாலைகளாயன்றோ? (துழதிப்படாதே) து:க்கப்படாதே. (துழதி)-து:க்கம். இது நீங்களறிந்த வகையாலே பரிஹரிக்கப்பார்த்திகோளாகில் உங்களுக்கு துக்கமே ஸேஷித்துவிடுவது.

மோ ஹித்தானோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஸ்ய ராஜகுலேத்யாதி) ரஸவாதிகள் ரஸகுளிகை கொடுத்தாப்போலே அது பவிக்குமோ பவியாதோவென்று தாங்கள் பற்றின த்ரவ்யம் தக்குகைக்கு ஸீக்ரமாக ஒளிப்பார்கள். அன்றிக்கே, பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தமுடையவர்களன்றோ, ஆனபின்பு அவர்களுக்கு அறியவொண்ணாதோவென்ன (அஸ்யேத்யாதி) என்னவுமாம். கெடுக்கைக்கு ஹேதவந்தாம் (தங்களளவிலேயாகிவிதே) என்று. தங்களைப் பற்ற அவனுக்கு அதிகமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அபிவ்ருக்ஷா: இத்யாதி.) (இவனைக்கேட்க) இவனுக்குச் சொல்லவேணுமோ என்றபடி. இவன்

† திருவிருத்தம் 53.

“நீ கைவாங்கினாயென்ன நான்களும் கைவாங்கமாட்டோமே, நான்கள் உன்னையிழக்கமாட்டோமே, நீ பரிஹாரமாக நினைத்திருந்த தென்” என்ன; கேள் என்று சொல்லுகிறாள் (காக்கடலித்யாதி) கருங்கடல்போலே ஸ்ரமஹர்மான வடிவையுடையனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டு. நோவுக்கு நிதானத்தைச் சொல்லிச் சொல்லுகிறாளாய்த்து. பரிஹாரத்தை இவர்கள் தான்களும் அடியேபிடித்து இவள் தன்பக்கவிலே கேட்டறியவேண்டுமடியாய்த்துக் கலங்கினபடி. (ஒருவன்) நீங்களும் பரிஹாரத்திலே இழியுமத்தனை போக்கி, உங்களுக்கும் அடி ஆராயப்போகாதாய்த்து. (கார்க்கடல் வண்ணனென்பானொருவன்-தடவத்தீரும்) கைகண்டிருந்திறே இவள்தான் சொல்லுகிறது. (யோகம்) ப்ரயோகம். இவள்முன்பு சொல்லிப்போரும் வார்த்தைகளிலே ஒன்றிறே இப்போது சொல்லுகிற பரிஹாரமுமென்னவொண்ணாது; கைகண்டவுபாயம். யோகம்-உபாயம். 214 “कौन्तेय प्रतिजानीहि” (கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி) இவ்வர்த்தத்தில் நம்மைப் பார்த்திருக்கவேண்டுவதில்லைகாண், நீ ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணு. 215 “प्रतिज्ञां कुरु” (ப்ரதிஜ்ஞாம் குரு) என்கிறபடியே. (மே) நம்மையறியாயோ நீ? 214 “न मे भक्तः प्रणश्यति” (நமே பக்த: ப்ரணஸ்யதி)

றன்னையே கேட்கவேணுமோ, தங்களுக்குத் தெரியாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வ்யக்திகதமானவிய்யாதி.) “என்னேயிது” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தெய்வரன்னேயித்யாதி.)

தாத்பர்யாந்தரம் (உங்களுக்குமித்யாதி.) (பாலைகளாய்) நீங்களும் பால்யத்திலே த்வரையையுடையராயன்றோ விருந்திகோள்; ஆகையாலே என்விஷயமார்க து:க்கப்படவேண்டாவோ என்றபடி. நீங்களறிந்தவகையாவது; தேவதாந்தரமடியாக வந்ததோ என்றறிந்தவகை என்றபடி. (ஸோஷித்து விடுவது) ஆகையாலே கைவாங்குங்கோளென்றபடி.

நிதானம் இவள் சொல்லவேணுமோ, தான்களையறியார்களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரிஹாரத்தையித்யாதி.) (அடியேபிடித்து)-நிதானமே பிடித்து. “தடவத்தீரும்” இதுகைகண்டயோகம். யோகம்-ப்ரயோகமாதல்; உபாயமாதல். ஸ்வாபதேஸத்திலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் தப்பாத உபாயமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வமருளிச் செய்கிறார் (கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹித்யாதி.) (ஆண்டையார்) ஆச்ரயித்த பழையார். (துயருழந்தார்) பாபப்பண்ணினார். ஸவாஸநமாகக் கழிந்துகின்றது-ஆர்த்த விஷயம்.

நம்மைப்பற்றினார்க்கு ஒரு காலமும் அநர்த்தம் வாராதுகாண்;
216 “अग्निना सिञ्चेत्” (அக்நிநா ஸிஞ்சேத்) போலே அஸங்கதம்.
†[ஐரோதயருழந்தார் இதுயாதி] பகவத் ஸமாச்சரயணம் பண்ணினாரில்
217 “अवश्यमनुभोक्तव्यं” (அவச்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிற பாபபலங்
கள் அதுபவித்தாருண்டென்று கேட்டறிவாருண்டோ? துயருழந்தா
ரில், துன்புற்றாருண்டோ—துன்புற்றாராரோ? பாபங்களைப் பண்ணி
வைத்து நம்மை ஆச்சரியத்துப் பின்னும் அதினுடைய பலாதுபலம்
பண்ணினாருண்டென்று கேட்டறிவாருண்டோ? பகவத்ஸமாச்சரயணம்
பண்ணினாரில் முன்பு கைவந்தபடி திரிந்தார்களேயாகிலும், அவன்
திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவாறே இவை தானே ஸவாஸநமாகக்
கழிந்துகிற்றல், அன்றிக்கே உகவாதார்மேலேயேறிடுதல், அன்றியே
தன்மேலே யேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்யுமித்தனை. 218 “उरसा
प्रतिजग्राह” (உரஸா ப்ரதிஜக்ராஹ) போலே.

(நீர்க்கரையித்யாதி) இங்கேயிருந்து எனக்குப் பரியாதே, அவ
னுக்குப் பரியலாம் தேசுத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்.
(நீர்க்கரைநின்ற கடம்பையேறி) முதலிலே தொடங்கி பயாவஹமாய்
யிருப்பதொன்றாய்த்து. முதலிலே விஷஜலம் தாரகமாக முளைத்து
வளர்ந்ததிதே. ஆரவாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு சென்று காளிய
னைக் கிளப்பி, அவன் கிளம்பினவாறே அவன் தலையிலக்காகப் பாய
லாம்படி கடம்பிலே உலாவேறினாய்த்து. (காளியனுச்சியில் நட்பம்
பாய்ந்து) பாய்கிறபோதே காளியன்தலைகாலாகப் பாய்ந்தான்.

(போர்க்களமித்யாதி) “இதுக்கு பட்டரூளிச்செய்ய நான்
கேட்டேன்” என்று அருளிச்செய்வார்;—“காளியன் தலையிலே க்ருஷ்
ணன் பாய்ந்தான்” என்று கேட்டார் கேட்டவிடங்களிலே ஆழ
விழுந்ததாய்த்து; பொய்கையளவும் கால்நடை தந்துபோய்ப் புக

(முதலிலே தொடங்கி) என்றது—சாடு. அதாவது—கடம்பிலே
ஏறினதும் பயாவஹமென்றபடி. அது எப்படியென்ன (முதலிலே)
என்று. (தலைகாலாக) சாடு. தலையிலே காலாக என்று அர்த்தம்;
அவன் தலைமேலாகவென்று த்வநி.

“போர்க்களமாக” கேட்டார் கேட்டவிடங்களிலே படுகளப்பட்டு
ஈடுபடுப்படி. உத்தேச்ய விஷயத்தில் ஆபத்து ஈடுபடுத்துமென்னு
† மூ.க-தருவ 27.

வல்லாரில்லையாய்த்திறே. அநந்தாழ்வான், எம்பெருமானாரைக் காண வேணும் என்று வாராநிற்கச்செய்தே, வடகரையளவிலே வந்தவாரே “திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்” என்று சில ஏகாங்கிகள் தலைகளை யும் சிரைத்து ஏறினார்கள்; அவர்களைக்கண்டு ஸ்ரீரம்பி குஹதாஸர், மரத்திலேயேறி விழுவதாக ஏறினாராய், “தெளிந்து ஏறின நீ சாவ மாட்டாய்காண், போந்திழி” என்றானும். (பொய்கைக்கரை என்னை யுய்த்திடுமின்) இங்கே தெளிவோடேயிருந்து க்லேஸுப்படாதே மோஹித்துக்கிடக்கலாம் தேஸுத்திலே பொகடுங்கோள்.

ஆறும் பாட்டு

கார்த்தண்முகிலும் கருவிளையும்
காயாமலரும் கமலப்பூவும்
ஈர்த்திடுகின்றன வென்னைவந்திட்டு
இருடிகேசன் பக்கல்போகேயென்று
வேர்த்துப்பசித்துவயிறசைந்து
வேண்டடிசிலுண்ணும்போத்தேன்று
பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கேள்ளும்
பத்தவிலோசனத்துய்த்திடுமின்.

பதவுரை:—கார்—மறை காலத்திலுண்டான, தண்—குளிர்ந்த, முகிலும்—மேகமும், கருவிளையும்—கருவிளைப்பூவும், காயா மலரும்—காயாம்பூவும், கமலம் பூவும்—தாமரைப்பூவுமாகிற இவைகள், வந்திட்டு—எதிரே வந்துகின்ற, இருடிகேசன்பக்கல் போகு என்று என்னை ஈர்த்திடுகின்றன—“கண்ணபிரான்பக்கலில் நீயும் போ” என்று என்னை வலிக்கின்றன; (ஆகையாலே,) வேர்த்து—“பசுமேய்க்கிற ச்ரமத்தாலே வேர்வையடைந்து, பசித்து—பசியினால் வருந்தி, வயிறு அசைந்து—வயிறு தளர்ந்து, வேண்டு அடிசில் உண்ணும்போது ஈது என்றும்—வேண்டிய ப்ராஸாதம் உண்ணவேண்டிய காலம் இது” என்று, பார்த்திருந்து—(ரிஷி பத்னிகளின் வரவை) எதிர்பார்த்திருந்து, நெடுநோக்குக்கோள்ளும்—

மதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (அநந்தாழ்வானிய்யாதி.) “நீர்க்கரை” இத்தயாதிக்குக்கீழே ஒரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (இங்கே தெளிவோடே யித்தயாதி.)

நெடுங்காலம் கடாக்கித்துக்கொண்டிருக்குமிடமான, பத்தலிலோசனத்து—பத்தலிலோசனமென்கிற ஸ்தானத்திலே, உய்த்தியேன்—(என்னைக்) கொண்டு சேர்த்துவிடுங்கள்.

வ்யா:—(கார்த்தண் முகிலும்) கார்காலத்தில் குளிர்ந்த முகிலும், கருவிளைப்பூவும், காயாமலரும். மேகத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பக்கவள், ஒன்றும் போராமையாலே பலவற்றிலேயும் கதிர் பொறுக்குகிறாள். (கமலப்பூவும்) அவையவ ஸோபைக்கு. (சர்த்திடு கின்றனவென்னை வந்து) பற்றியிழாநின்றன. என்சொல்லியென்னில், (இருடிகேசன்பக்கல் போகேயென்று) 219 “लक्ष्मणेन गतां गतिं” (லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்) என்கிறபடியே-கரணங்கள் உடையவன் பக்கலிலே போனால் அவற்றின்பின்னே போகையிறே உள்ளது. 220 “यस्यात्मा शरीरं” (யஸ்யாத்மா ஸரீரம்) அன்றோ. 221 “करणाधिपाधिपः” (கரணாதிபாதிப:) என்னக்கடவதிறே. பரமஸேஷியைக் கண்டால் பின்னை த்வாரஸேஷிகளளவிலே நில்லாதிதேயவை.

ஆறாம் பாட்டு. (காரித்யாதி) “கருவிளை”-காக்கணம். “இருடிகேசன்” என்றதுக்கு, (ஹ்ருஷீகாணீந்த்ரியாண்யாஹஸ்தேஷா மீஸோ யதோ பவாந் ஹ்ருஷீகேஸு இதிக்க்யாத:) என்கிற வசநத்தைப் பற்ற (உடையவன்பக்கலிலே) என்றது. ஆத்மாவன்றோ அவற்றுக்கு உடையவனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்யாத்மா ஸரீரமீத்யாதி.) அதாவது-இவன் அவனுக்குச் ஸரீரமென்றபோதே இவனுடைய ஸரீரத்துக்கும் உடையவனவனிறே என்பபடி. இவனுக்கு ஸ்வாமியான வழியாலும் அவனேயுடையவனென்கிறார். (கரணாதிபாதிப: என்னக்கடவதிறே) என்று. “ஆகையாலே, பரமஸேஷியைக்கண்டால்” என்று கூட்டுவது. (லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்) என்கிறபடியே கரணவத்பாதந்தாரான இளையபெருமாள் போனவழியே பெருமாள் போனப்போலே, நீயும் உன் கரணங்கள் போனவழியே போவென்ற படி. “இருடிகேசன்” என்கையாலே-கரணம்போனது வரித்தம்; த்வாரஸேஷி-சாடு. இந்த்ரிய த்வாராஸேஷியான அவனளவில் நில்லா தென்றார்த்தம்; ராஜாவைக்கண்டால் வாசல் ப்ரதானியளவில் நில்லா தென்று த்வரி; பரமஸேஷியான ஈச்வரனைக் கண்டால் அந்தர்யாமித் வேர த்வாரஸேஷிகளான அக்நீந்த்ராதி தேவதைகள் பக்கலிலும் நில்லாதென்றும் த்வனிக்கிறது.

(வேர்த்தித்யாதி) நானே சென்று முறைகெடப் பற்றினேனா
காமே முறையே சென்று பற்றினேனாகப் பாருங்கோள். என் செல்
லாமை பரிஹரிகைக்காகவன்றிக்கே, அவன் செல்லாமை பரிஹரிக்
கப்போனேனும்படி பண்ணப்பாருங்கோள். (வேர்த்து) பசுக்களைக்
கொண்டுபோனால் காதம் இருகாதம் அவ்வருகே கைகழியவிட்டு,
அங்கே ரிஷிகளுடைய ஆசிராமங்களிலே சேமம் வேண்டிவிட்டு அவர்
கள் க்ரியாப்ரதாநராயிருந்தவாறே, பத்நீஸாலைகளிலே வேண்டிப்
போகவிடும்; அவர்கள் சேமம் கொடுத்துவிட்டால் அதின் வடிவு
பார்த்துத் திருமேனியெங்கும் வேர்த்துப் பசித்துத் தடுமாறி வேண்
டடிசிலாய்த்து. ப்ரயோஜநாந்தரபாரிடுமவற்றைக் குழியிலே கால்
கழுவினாரோபாதியாக வாய்த்துக்கொள்வது. பெரியாழ்வார் பெண்
பிள்ளையிடுமதுபோலே, || “இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்
பெறில் நான் ஒன்று நூறுயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாரும்
செய்வன்” என்னுமாப்போலே பெரியாழ்வார் மகளாயிழந்திராதே
ஒரு பட்டை சோற்றைக் கொண்டுபோயாகிலும் கிட்டுவோமென்கி
றாள். (பத்தவிலோசனத்துய்த்திடுமின்) சோறு பார்த்திருந்தவிட
மாய்த்து. “பத்தம்” என்று சோற்றுக்குப்பேர். “விலோசநம்”
பார்வை. சோறுபார்த்திருக்குமிடத்திலே என்பபடி.

ஏழாம் பாட்டு

வண்ணந்திரிவும்மனங்குழைவும்

மானமிலாமையும்வாய்வேளுப்பும்

உண்ணலுறமையுமுள்மேலிவும்

ஓதநீர்வண்ணனென்பானோருவன்

(அவன் செல்லாமை) பார்த்திருந்து கெடுநோக்குக்கொள்ளுகை.
(சேமம்)-தனிகை. (வேண்டடிசில்)-வேண்டியிட்ட சோறு. வேண்டடி
சில்-ராகப்ராப்தமாய் வந்தவடிசில். ப்ரயோஜந ப்ரயுக்தமானத்தையு
ம் ராகப்ராப்தமானத்தையும் கொள்ளும் ப்ரகாரமேதென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரபாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.)
(குழியிலித்யாதி)குழியில் கால்கழுவினார்-பித்தருக்கள் நிமித்தமாக வரிக்
கப்பட்டாப்போலே தானும் விதிப்ரேரிதனாகக் கொள்ளுமென்றபடி.
(பத்தம்)-சோறு. (விலோசநம்)-பார்வை. பெரியாழ்வார் மகளா
யிருந்துவைத்து இத்தை இழந்திராதே ரிஷிபத்திகளைப்போலே நாமும்
பட்டைச்சோற்றைக்கொண்டு கிட்டுவோமென்றபடி.

|| நாச்-திரு (9-7).

தண்ணந்துழாயென்னுமலைகொண்டு
 சூட்டத்தணியும்பிலம்பன்றனைப்
 பண்ணழியப்பலதேவன்வென்ற
 பாண்டிவடத்தேனையுத்திடுமின்.

பதவுரை:—வண்ணம் திரிவும்—(என்னுடைய) மேனிநிறத்தின் மாறுபாடும், மனம் குழைவும்—மனத்தளர்ச்சியும், மானம் இலாமை-யும்—மானங்கெட்டுப்போன படியும், வாய்வேளுப்பும்—வாய்வெளுத்துப்போன படியும், உண்ணல் உறுமையும்—ஆஹாரம் வேண்டியிராமையும், உள் மேலிவும்—அறிவுசுருங்கிப்போனதுமாகிய இவையெல்லாம், (எப்போது தணியுமென்றால்) ஒதம் நீர் வண்ணன் என்பான் ஒருவன்—கடல் வண்ணனென்று ப்ரவரித்தனாய் ஒப்பற்றவனான கண்ணபிரானுடைய, தண் அம்துழாய் என்னும் மலை கொண்டு சூட்ட—குளிர்ந்து அழகிய திருத்துழாய் மலையைக்கொண்டு வந்து சூட்டுமளவில், தணியும்—நீங்கும்; (அத்திருத்துழாய் மலை உங்களால் இங்கே கொண்டு வந்து கொடுக்க முடியாதாகில்) பலதேவன்—பலராமன், பிலம்பன் தன்னை—பரலம்பாஸுரனை, பண் அழிய—ஸந்திபந்தங்கள் உருக்கொலையும்படி, வென்ற—கொன்று முடித்த இடமாகிய, பாண்டிவடத்து—பாண்டிரமென்னும் ஆலமரத்தினருகில், என்னை உய்த்திடுமின்—என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. உனக்கு இவ்வபாவார்யதாபாவம் எத்தாலே தீரக்கடவதென்ன, அது இன்னதென்கிறாள்;—அவன் வெற்றி மாலையிட்டு நிற்கிறவிடத்திலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள் என்கிறாள்.

வயா:—(வண்ணம்திரிவும்) நிறத்தினுடைய அர்யதாபாவமும், லாபாலாபங்களுக்கு இடையக்கடவதல்லாத நெஞ்சினுடைய நெகிழ்ச்சியும், எல்லாவளவிலுமுண்டான ஸ்திரீத்வாபிமாநம் வாஸநையோடே குடிபோகையும், § “வாய்ப்புறம் வெளுத்து” என்கிற படியே போக்ப்தரவ்யங்களைக் குறைக்கையினாலே வாயிலுண்டான வெளுப்பும், வேறேயொன்றும் தாரகமாயிருப்பதில்லாமையாலே ஸ்ரீரத்திலே பிறந்த பலஹாநியும், இவையெல்லாவற்றுக்கு மடியான ஜ்ஞாநஸங்கடமும். (ஒத நீர் வண்ணனென்பானொருவன்) இவை § நாச்-திரு 1-8.

யெல்லாம் இப்படிபண்ணி வேறுபடுத்தின வடிவழகிருக்கிறபடி. ஒதம் கிளர்ந்தகடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையானொருவன். (ஒருவன்)-இதாவிஸஜாதீயன்.

(தண்ணந்துழாய் இத்யாதி) அவன்றான் இதாவிஸஜாதீயனாய் இருக்குமாப்போலேயாய்த்து அம்மாலையின்படியும்; அத்தைக்கொடுவந்து ஸ்பர்ஸிப்பிக்க இதுதணியும். (பிலம்பனித்யாதி) ப்ரலம்பாஸுரன், கட்டழிந்து, ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து ஸீதிலனும்படியாக நம்பி மூத்தபிரான் வென்ற பாண்டரவடத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப் பாருங்கோள். இளையபெருமாள் இந்த்ராஜிதவதம் பண்ண, அந்த வெற்றி-பெருமானதானாப்போலேயாய்த்து இங்கும். நம்பி மூத்த பிரானுடைய வெற்றியும் க்ருஷ்ணனதாயிருந்ததிதே. அவன் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும்பண்ணி மாலையிடும்போது அவன் தனியே நில்லாமே நானுமொக்கநின்று மாலையிடும்படியாக என்னை அங்கே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்.

எட்டாம் பாட்டு

கற்றினம்மேய்க்கவும் மேய்க்கப்பெற்றான்

காடுவாழ் சாதியுமாகப்பெற்றான்

பற்றியூலிடையாப்புமுண்டான்

. பாலிகள் ! உங்களுக்கேச்சுக்கோலோ ?

ஏழாம் பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) (அதின்தென்கிறுள்) என்றது-இன்னத்தாலே என்கிறுளென்றபடி. இதிலுடைய உபபாதம் (அவன் வெற்றிமாலையித்யாதி.) ஜ்ஞாநம் உள்ளேயிருக்கையாலே “உள்” என்று-ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநஸங்கடம்-ஜ்ஞாநஸங்கோசம்.

இடையர்க்குக் கருமுகை மாலையிருக்கத் திருத்துழாயென்பா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், அவன்றானித்யாதி.) (பாண்டிவடம்) வடம்-ஆலாய், பாண்டர வடமென்று பேரையுடைத்தான கன்றுகள் மேய்க்கிற ப்ரதேஸம். அவதாரிகையில் சொன்ன தாத்பர்யம் தவிரவும், தாத்பர்யாந்தரம் (அவன் வீராபிஷேகம்) என்று. வீராபிஷேகம் அபிமந்யுவினது; விஜயாபிஷேகம்-அர்ஜுநனது. அபிமந்யுவிற்கு விஜயாபிஷேகமில்லையிதே.

கற்றன பேசிவசவுணதே
காலிகளுய்ய மழைதடுத்துக்
கோற்றக்குடையாக வேந்திநின்ற
கோவர்த்தந்தென்னை யுய்த்தியேன்.

பதவுரை:—(கண்ணபிரான்) கன்று இனம்—கன்றுகளின் திரள் களை, மேய்க்கவும் மேய்க்கப்பெற்றான்—மேய்ப்பதையே தொழிலாகப் பெற்றவனுமானான்; காடு வாழ் சாதியும் ஆகப் பெற்றான்—(வீட்டை விட்டுக்கழிந்து) காட்டிலேயே தங்கிவராமும் படியான சாதியிலும் பிறக்கப்பெற்றான்; பற்றி—(வெண்ணெய்களாவில்) பிடிபட்டு, உரலிடை—உரலிலே, ஆப்புமுண்டான்—கட்டுப்படவும்பெற்றான்; (ஸௌலப்ய காஷ்டையான இச்செயல்கள்) பாலிகாள்—குணத்தையும் குற்றமாகக் கொள்ளும் பாவிக்களே! உங்களுக்கு—உங்களுக்கு, ஏச்சுக்கோலோ—துஷணத்துக்கோ உடலாயிற்று? (இதுவரையில் நீங்கள் இழிவாகச் சொன்னவைநிற்க: இனியாகிலும்) கற்றன பேசி வசவு உணதே—நீங்கள் கற்ற கல்வினைப் பேசி (என்னிடத்தில்) வசவுகேட்டுக்கொள்ளாமல், காலிகள் உய்ய மழை தடுத்து—பசுக்கள் பிழைக்கும்படி பெருமழையைத்தடைசெய்து, கோற்றக் குடை ஆக—வெற்றிக்குடையாக [குறையற்ற குடையாக] ஏந்தி நின்ற—(கண்ணபிரானால்) தரிக் கப்பட்ட, கோவர்த்தனத்து—கோவர்த்தன மலையினருகே, என்னை உய்த்தியேன்—என்னைக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து விடுங்கள்.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (கற்றினமித்யாதி) கெடுவாய்! நீ இங்ஙனே கிடந்து படாநிற்கிறதென்?, பசுக்களை மேய்க்கை நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்ததென்னலாம்படி கன்றுகளின் பின்னே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திரிவானொரு பாலனுமாய், ஒரூரிலே தங்குகையுமின்றிக்கே பசுக்களுக்கு நீரும் புல்லுமுள்ள விடத்தே தங்குவானொருத்தனாய், எளியராயிருப்பார் செய்வுத்தைச் செய்து எளியத்ரவ்யங்களை புஜித்து இப்படி திரிவானொருவன்காண். அவனைப் பெறுகைக்கோ நீ இப்படி படுகிறதென்ன; (கற்றின

எட்டாம் பாட்டு. (கற்றினமித்யாதி) “மேய்க்கவும்” மேய்க்கிலும். கற்றினம் மேய்க்கை தொடக்கமானவை ஏச்சாகையன்றிக்கே குண திக்யத்துக்குக் குடலாக அருளிச்செய்கிறார் (வானிளவாசித்யாதி.)

மிய்யாதி) *வானிளவரசாயிருக்குமவன் § “திவத்திலும் பசுநிறை
மேய்ப்புவத்தி” என்கிறபடியே பசுக்களை மேய்க்கையையுந் தான்;
அதுதன்னிலும் ஸ்வரகூணத்தில் அந்வயமில்லாத கன்றுகளை
மேய்க்கையே மிகவும் பெறப்பேறு பெற்றானாக நினைத்திருந்தான்;
இவனுக்கொரு ஜம்மில்லைகாணென்னும் இழவுதீர்ப் பசுக்களுக்குப்
புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காட்டைத்தேடி அங்கே தங்கும்படியான
ஜம்மமாகவும் பெற்றான்.

(பற்றியித்யாதி) வெண்ணெயைத் தனக்கு தாரகமாகக்கொண்டு,
அதுதானும் நேர்கொடு நேர்கிடையாமே களவுகண்டு புஜிக்கப்பட்டு,
அதுவும் தலைக்கட்டமாட்டாமே ஓரபலை கையிலகப்பட்டு, அவள் வர
விழுத்து ஒன்றோடே கட்டக்கட்டுண்டு, 222 “संसारवन्धस्थितिमोक्ष-
हेतुः” (ஸம்ஸாரபந்த ஸ்திதிமோக்ஷஹேது) ஆன தான் ப்ரதிக்ரியை
பண்ணமாட்டாதே நின்றான். சக்ரவர்த்தித் திருமகன் காடேறப்
போனவிடத்திலே பிதாவாலே உபேக்ஷிக்கப்பட்டானென்று உகவா
தார்க்குச் சொல்லலாயிருப்பதொன்றுண்டிறே; அதுவுமில்லையாய்த்து
இவனுக்கு. (பாவிதாள்) மஹாபாபத்தைப் பண்ணினிகோளோ? (உங்க
ளுக்கு ஏச்சுக்கொலோ) உங்களுக்கு குணமே குற்றமாகைக்கு நீங்கள்
ஸிஸுபாலன் பிறந்த முஹூர்த்தத்திலேயோ பிறந்தது? எங்கள் வர்க்
கத்திலுள்ளார் || “எத்திறம்” என்னுமது உங்களுக்கு ஏச்சுக்குடலாவதே!

(கற்றன்) நீங்கள் உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லி என்
வாயாலே தக்கன கேளாதே, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களும்
தத்ப்ராயரான இடையரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி மழைபால் வந்த நலிவைப்
பரிஹரிக்கைக்காக மலையையெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ற
னாய்த்து; தண்ணைப்பேணாதே பராகூணம் பண்ணுமிதுவே யாத்ரையா
யிருப்பானொருவன். (காலிகளித்யாதி) தலைக்காவலாகவைத்த இந்த்
ரன்றானே பாதகனாக, அவனால் வந்த நலிவைப் பரிஹரிக்கைக்காக

/ “கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த” என்றத்தைப்பற்ற (கன்றுகளை
மேய்க்கையே மிகவும் பெறப்பேறித்யாதி.) (இழவுதீர) “ஜம்மில்லை
தாண்டோன்றி” என்கிற இழவுதீர. கட்டுண்டது குணமானபடி
எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தித் திருமகனித்யாதி.)

* பெரியாழ்திரு 3-6-3. § திருவாய் 10-3-10. || திருவாய் 1-3-1.
/ திருநெடு-16.

ரக்ஷணத்துக்கு (பரிகரமாகக்கொண்டு) அவன் கோவர்த்தரத்தை தரித்துக்கொண்டு நின்றான்; அவன் தனியே நில்லாமே நானும் ஒரு தலை தாங்கும்படி என்னை அங்கேகொடுப்பாய்ப் பொகடப்பாருங்கோள்.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கூட்டிலிருந்து கிளி எப்போதும்
கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்றழைக்கும்
ஊட்டக்கோடாது சேறுப்பனாகில்
உலகளந்தான்! என்று உயரக்கூவும்
நாட்டில் தலைப்பழியெய்தி உங்கள்
நன்மையிழந்து தலையிடாதே
சூடியார் மாடங்கள் சூழ்ந்துதோன்றும்
துவராபதிக்கென்னை யுய்த்திடுமீன்.

பதவுரை:-கிளி-(நான் வளர்த்த) கிளியானது, கூட்டில் இருந்து-கூட்டில் இருந்துகொண்டு, எப்போதும்—ஸதாகாலமும், கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைக்கும்—கோவிந்தா கோவிந்தாவென்று கூவா நின்றது; ஊட்டக்கோடாது—உணவுகொடாமல் (பட்டினி கிடக்கும்படி), சேறுப்பன் ஆகில்—துன்பப்படுத்தினேனாகில், உலகு அளந்தான் என்று—உலகளந்த பெருமானே! என்று, உயர கூவும்—உரக்கக்கூவாநின்றது! (இந்தத் திருநாமங்கள் எங்காதினில் விழுப்போதே நான் மோஹித்து விழாநின்றேன்; ஆகையால்,) நாட்டில்—இவ்வுலகில், தலை பழி எய்தி—பெருத்த அபவாதத்தைச் சம்பாதித்து, உங்கள் நன்மை இழந்து—உங்களுடைய நல்லபேரைக் கெடுத்துக்கொண்டு, தலை இடாதே—(பிறகு ஒருவரையும் முகம் நோக்கமாட்டாமல்) தலை கவிழ்ந்து நிற்கவேண்டாதபடி, சூடு உயர் மாடங்கள் சூழ்ந்து தோன்றும்—தலையுயர்ந்த மாடங்களால் கூழப்பட்டு விளங்குகின்ற, துவராபதிக்கு—தவாரகையிலே, என்னை உய்த்திடுமீன் — என்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்.

வ்யா:—(கூட்டிலித்யாதி) இவள் விரஹத்தாலே தரிப்பற்று நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே வளர்த்த கிளியானது, முன்பு கற்பித்து “உங்களுக்கு ஏச்சுக்கொளே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம்(எங்கள் வாக்கத்திலுள்ளாரித்யாதி.)

வைத்த திருநாமத்தை, இவளுக்கு ஸாத்மியாத தஸையிலே சொல்லிக்கொண்டு அங்கேயின்கே திரியத்தொடங்கிற்று; “இதுதான் ஸ்வரமாக ஸஞ்சரிக்கும்போதன்றோ நம்மை நலிகிறது” என்று பார்த்துக் கூட்டிலே பிடித்தடைத்தாள்; அங்கேயிருந்து “கோவிர்தா கோவிர்தா” என்னத் தொடங்கிற்று. (கோவிர்தா கோவிர்தா) நாராயணாதி நாமங்களுமுண்டிறே; இவள்தான் || “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” என்று கற்பித்துவைக்குமிறே; அது மர்மமறிந்து உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றது. இவன்றான், பசுக்களைவிட்டுக் கொண்டு தண்ணீர்ப்பேணாதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக அவற்றின் பின்னேபோம் தனிமையிலேயாய்த்து இவள்தான் நெஞ்சருகிக்கிடப்பது; இப்போது அந்த மர்மமறிந்து சொல்லாநின்றதாய்த்து. “இது சோற்றுச் செருக்காலேயிறே இப்படிச் சொல்லுகிறது, அத்தைக் குறைக்கவே தவிருகிறது” என்று பட்டினியே விட்டு வைத்தாள்; “ஊண்டங்க வீண்டங்கும்” என்றிறே இவள் நினைவு. விண்ணப்பம் செய்வார்கள்மிடற்றுக்கு எண்ணெயிட்டுப் பட்டினி விட்டுமிடற்றில் கருமாற்றிப் பாடுமாப்போலே, உயரப்பாடுகைக்கு உடலாய்விட்டது. அவன் திருவடிகளைப் பரப்பினவிடமெங்கும் இது த்வநியைப் பரப்பாநின்றது. க்ருஷ்ணாவதாரத்தை விட்டு அவ்வருகே போந்ததாகில் அத்தோடு போலியான ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைச் சொல்லியாய்த்து நலிவது.

(நாட்டிலித்யாதி) நாட்டிலே தலையான பழியை ப்ராபித்து. “நாட்டார்க்கு துக்கநிவர்த்தகமாய் நமக்கு தாரகமான திருநாமம்

ஒன்பதாம் பாட்டு. (கூட்டிலித்யாதி) (நாமங்களுமுண்டிறே) “அத்தைச் சொல்லவில்லை” என்று பூர்ப்பது. அத்தைச் சொல்ல அறியுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவள்தானித்யாதி.) (கற்பித்துவைக்குமிறே) “அத்தைத் தவிர்து” என்று கூட்டிக்கொள்வது. கோவிர்தையொழியச் சொல்லாதது வாமநனைச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணாவதாரத்தை இத்யாதி.)

“தலையிடாதே”-லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிடாதே. “சூட்டு” என்று லக்ஷணையாலே நெற்றியாய், மேல்தளங்களின் கொடுங்கையைச்

இவளுக்கு மோஹமேதுவாகாநின்றது, இது என்னுய்த் தலைக்கட்டக் கடவவதோ!" என்று நாட்டிலே தலையாயிருப்பதொரு பழியைப் பாரித்து. (உங்கள் நன்மையிழந்து தலையிடாதே) "அவன்றானே வருமளவும் பார்த்திருந்திலன், இவள் தானே போவதாகவொருப்பட்டாள்" என்று உங்கள் நன்மையையிழந்து கவிழ்தலையிடாதே. (சூட்டியாதி) நெற்றிகளுயர்ந்து தோன்றுகின்றன மாதங்களால் சூழ்ந்து தோன்றுகின்றன ஸ்ரீமத்தவாரகையிலே கொடுபேய்ப் பொகடுங்கோள். பதினொருயிரத்தொரு மாளிகையாகவெடுத்து, என்னை அதிலே வைத்து அவன் அவர்களோடொக்க அதுபவிக்கும்படியாக, என்னையங்கே கொடுபேய்ப் பொகடுங்கோள்.

பத்தாம் பாட்டு

மன்னுமதுரை தொடக்கமாக

வண்துவராபதி தன்னளவும்

தன்னைத்தமருய்த்துப் பெய்யவேண்டித்

தாழ்குழலாள் துணிந்ததுணிலைப்

போன்னியல்மாடம் போலிந்துதோன்றும்

புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்கோதை

இன்னிசையாற்சொன்ன சேஞ்சொல்மாலை

ஏத்தவல்லார்க்கிடம் வைகுந்தமே.

பதவுரை:—தாழ் குழலாள் — தாழ்ந்த கூந்தலையுடையளாய், போன் இயல் மாடம் போலிந்து தோன்றும் புதுவையர் கோன் விட்டு சித்தன் கோதை—பொன் மயமான மாதங்களினால் விளங்கித்தோன்றுகின்ற ஸ்ரீவில்லி புத்தூரிலுள்ளார்க்குத் தலைவராகிய பெரியாழ்வாருடைய (திருமகளான) ஆண்டாள், துணிந்த துணிலை—கொண்ட அத்யவஸாயம் விஷயமாக, இன் இசையால் சொன்ன—இனிய இசையுடன் அருளிச்செய்த, மன்னு மதுரை தொடக்கம் ஆக வண்துவராபதி தன் அளவும்—ஸ்ரீமதுரைமுதற்கொண்டு ஸ்ரீத்வாரகை

சொல்லுகிறது. நெற்றியாலே-உயர்ந்த புலிமுகத்தாலே. (உயர்ந்த நெற்றி)-புலிமுகம். (என்னை அதிலே வைத்தவன்) என்றது-முன்பே வைத்தவனென்றபடி.

வரைக்கும் (சொல்லப்பட்ட) சில திவ்யதேசங்களில், தன்னை—ஆண்டா ளாகிற தன்னை, தமர்—தன் உறவினர், உய்த்து பெய்ய வேண்டி—கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டி, துணிந்த துணியை—கொண்ட உறுதி விஷயமாக, இன் இசையால் சொன்ன—இனிய இசையுடன் அருளிச்செய்த, சேம் சொல் மாலை—அழகியசொல் மாலையாகிய இத் திருமொழியை, ஏத்தவல்லார்க்கு—ஒதவல்லவர்களுக்கு, இடம்—வாழுமிடம், வைகுந்தம்—பரமபதமேயாம்.

வ்யா:—நிகமத்தில். (மன்னுமதுரையித்யாதி) அவ்வளவு போலே பூமியுள்ளது. “மதுரைப்புறத்து” என்று தொடங்கி, “வண்டுவராபதி-உய்த்திடுமின்” என்கிறாள். தன்னை உறவுமுறையார் உய்த்துப் பெய்து கொடுபோய்விடவேண்டி. (தாழ்குழலாள் துணிந்த துணியை) தன்மயிர் முடியைப்பேணுமையிலே தோற்று அவன் / தன் வழிவரும் படியிருக்கிற இவள்தான் துணிந்த துணியை.

(பொன்னியலித்யாதி) ஸ்ரீமத்த்வாரகையில் மாளிகையோடொக்கு மாய்த்து இவ்வூரும். இனித்தான் பண்மிக்கு பாவபந்தம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லென்று தோன்றியிருக்கிறவற்றை அப்பலிங்கவல்ல வர்கள், தனக்குக் கால்நடை தாராத தஸஸலே தேபரிகரைப்பார்த்து நீங்கள் என்னைக் கொடுபோங்கோளென்ன வேண்டாதே, அவனது மதிப்படியே ஆதிவாஹிககணம் நடத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே போய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே அநுபவிக்கப்பெறுவர்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று.

நிகமத்தில். “அவ்வருகு பூமியில்லை” என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமே தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மதுரைப்புறத்தித்யாதி.) சொல்லுக்குச் செம்மை-பாவபந்தத்தோடே சொல்லுகை.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அவ.—இவள் தஸையை அதுஸந்தித்தார்க்குக் கால்நடை தந்து போகலாம்படியாயிராதிறே; வருந்திப்போனார்களே யாகிலும் இவளை ஒருகட்டணத்திலே கிடக்கலாம்படி பண்ணிக் கொடு போகவும் வேணுமே; என் தஸையைபறிந்து பரிஹரிக்கப் பார்த்திகோளாகில் அங்கே ஸ்பர்ஸமுள்ளதொன்றைக் கொடுவந்து என்னை ஸ்பர்ஸிப்பித்து என் ஸத்தையை நோக்கப்பாருங்கோளென்கிறாள்.

அவ:—முதற்பாட்டு. “நீ தான் மெய்யே நோவுபட்டாயோ? இப்படி நோவுபடக்கடவதோ? உன்குடியை நோக்கவேண்டாவோ? அவனுக்கு வரும்பழியைப்பரிஹரிக்கவேண்டாவோ?” என்ன, “நீங்கள் ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லும் வார்த்தை என் தஸைக்குச் சேருவதொன்றல்ல, என்னை உண்டாக்கவேணுமென்னும் நினைவு உங்களுக்குண்டாகில் அவன்பக்கலுள்ள தொன்றைக்கொடுவந்து என்னை ஸ்பர்ஸிப்பித்து நோக்கப்பாருங்கோள்” என்கிறாள்.

முதல் பாட்டு

கண்ணனென்னுங் கருந்தேய்வம் காட்சிப் பழகிக்கிடப்பேனைப்
புண்ணிற் புளிப்பெய்தாற் போலப் புற நின்றழகுபேசாதே
பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமானரையிற் பீதக
வண்ணவாடை கொண்டென்னை வாட்டம் தணிய வீசீரே.

பதவுரை:—கண்ணன் என்னும்—ஹீக்ருஷ்ணனென்கிற, கரு தேய்வம்—கரியதொரு பரதேவதையினுடைய, காட்சி—காட்சியிலே, பழகிக் கிடப்பேனை—பழகிக்கிடக்கிற என்னைக்குறித்து, (ஓ! தாய்மார்

அரு:—கண்ணன் ப்ரவேஸே. கீழில் திருமொழியிலே—அவன் ஸம்பந்தமுள்ள தேஸத்திலே கொடுபோங்கோளென்றவள், இத்திரு மொழியிலே “வாட்டத்தணியவீசீர்” என்றதுக்குக் கருத்தென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவள் தஸையையித்யாதி.) (பண்ணிக் கொடுபோகவும் வேணுமே) “அத்தாலே அவர்கள் கொடுபோகாநிற்க அவர்களைப்பார்த்து (என் தஸையைபறிந்து)” என்று கூட்டி நிர்வ ஹிப்பது. “காட்சிப்பழகிக்கிடப்பேனை” என்றத்தைக் கடைசித்து (நீ தான் மெய்யே நோவுபட்டாயோ) என்றது. “புண்ணில் புளிப் பெய்தாப்போல்” இத்தபதியைப்பற்ற (இப்படி நோவுபடக்கடவதோ) என்றது. (ஒரு ப்ரயோஜனம்)—பழிபரிஹரிக்கை.

களே! நீங்கள்) புறம் நின்று—வேறாக இருந்து கொண்டு, புண்ணில் புளி பெய்தால்போல—புண்ணில் புளி ரஸத்தைச் சொரிந்தாற் போல், அழகு பேசாதே—நன்மை சொல்வதைத் தவிர்த்து, பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத பெருமான் அரையில்—பெண் பிறந்தாளுடைய வருத்தத்தை அறியாதவனான கண்ணபிரானுடைய திருவரையில் சாத்திய, பீதக வண்ண ஆடை கொண்டு—பீதாம்பரத்தைக்கொண்டு வந்து, வாட்டம் தணிய—(என்னுடைய) விரஹதாபம் தீருப்படி, என்னை வீசீர்—என்மேல் வீசுங்கள்.

வ்யா:—(கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வம்) “க்ருஷ்ணன்” என்றால் தன்னை உகப்பார்க்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹமாக்கி வைக்கு மென்றிறே ப்ரலித்தி; இப்போது அது தவிர்த்து, மறுஷ்யத்வே பரத்வமே லித்தித்துவிட்டது. க்ருஷ்ணனென்றால் நாம் நினைத்திருந்தவை எல்லாம்போய், தான் பிறரைக் கும்பிடுகொள்ளத் தொடங்கினான். நம்மைப் பெறுகைக்குத் தான் நம்வாசலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷையத் துவளுகையெல்லாம்போய், முகம்தோற்றமேநின்று வயிறு வளர்த்துப் போவாரோபாதியானான். கால்தறையிலே பாவாதபடி நின்று முகத்தை மாறவைத்து ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டுபோம் தேவதை களோபாதியானான். க்ருஷ்ணனென்றால் உகப்பார்க்கு பவ்யனென்று சொல்லுவது ஒரு ஸப்தமாத்ரமாய், முன்புத்தைநிலையே அர்த்தமாய் விட்டது. ஸ்வரூபம் மாறாதினால் ஸ்வபாவமும் மாறாதினாலாகாதோ? இந்நிறம் எப்போதுமொக்யப் படுகுலையடிக்குமது தவிருகிறதில்லை;

முதற்பாட்டில்:—(கண்ணனித்யாதி) கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வத்துக்கு ப்ரகாரபேதேந தாத்பர்யங்களருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனென்றிலித்யாதி வாக்யங்களாலே.) (நாம் நினைத்திருந்தவை)-தன்னை அவன் கும்பிடுகை. “தெய்வம்” என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (நம்மைப் பெறுகைக்கித்யாதி.) தெய்வம்-பரத்வமாதல்; தேவதைகளினுடைய ஸ்வபாவமாதல். முந்தினது (க்ருஷ்ணனென்றிலித்யாதி, தொடங்கினானென்னுமளவும்.) பிந்தினது (நம்மை என்று தொடங்கி, ஆனானென்னுமளவும்.) முந்தின விவரணம் (க்ருஷ்ணனென்றிலித்யாதி.) “என்னும்” என்கிறது-ப்ரலித்தியாதல்; சப்தமாத்ரமாதல். (முன்புத்தை நிலை) பரத்வம். கருமையைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபம் மாறாதினாலித்யாதி.) ஸ்வரூபம்-ஆச்ரிதபார

க்ருஷ்ண ஸுப்தார்த்தம் மெய்யாய்விட்டது. இவன் பவ்யனென்னு
மது வடயக்ஷு ப்ரலித்திபோலே யாய்த்து. உசப்பார்க்கெளிய
னென்னுமது † விக்ருதியாய், § ப்ரக்ருதிவத் பாகித்தே விட்டான்.

(காட்சிப்பழக்கி கிடப்பேனை) முன்புகண்ட காட்சியை ஸ்மரித்து
அது கைம்முதலாக ஜீவித்துக்கிடப்போமென்றால் அதுவுமொன்றாத
படி அவ்வழி புல்லெழுத்து போய்த்து. (கிடப்பேனை) “கிடந்த
கிடையிலே பாடோடிக்கிடந்தாளாகாதே’ என்று அகளங்க நாட்டாழ்
வான் வார்த்தை” என்றறளிச்செய்வர். இப்போது அவனை அணைக்க
வல்ல இவனுக்குத்தேட்டர், இடம்வலம் கொள்ளுகையாய்த்து. 123
“येतु” [யே து] சக்ரவர்த்தி-போக்கை அதுமதிபண்ணினான்; ஸ்ரீகௌஸ
லையார் மங்களாஸாஸநம் பண்ணிவிட்டார்; அவ்வளவன்றிக்கே,
பத்தொன்பதாம் பாஷையாய்த்துத் தோழன்மார்படி. 223 “रामस्य
सुहृदः” (ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:) தாய் தமப்பனுக்கு மறைத்தவையும்
வெளியிடும்படி உட்புக்கவர்களிறே தோழன்மாராகிறார். தங்களைப்
பேணாதே அவனுக்கே நன்மையெண்ணிப் போந்தவர்கள் படுகுலைப்
பட்டார்க்கொன்கிறது. 223 “सर्वे ते” (ஸர்வே தே) ஒரு விபூதி
யாக ஸாம்யாபத்தி பெற்றிருக்குமாப்போலே; 223 “सूहृदः”

தந்தர்யம். விவரணம் (இந்நிறமித்யாதி.) இத்தால் பஸீதம் (க்ருஷ்ண
ஸுப்தார்த்தமித்யாதி.) (க்ருஷ்ணன் என்றால் உசப்பார்க்கு) என்ற
வாக்ய விவரணம் (இவன் பவ்யனித்யாதி வாக்யதவ்யமும்.) (விக்ருதி
யாய்)-விகாரமாய்-வேறாயென்றபடி. (ப்ரக்ருதிவத்) (ஸ்வபாவம்)-
பரத்வமென்றபடி.

(பாடோடி) என்றது-ஒரு பார்ச்வத்திலே பெருமல் கிடக்கை;
பஸீதம் (இப்போதித்யாதி.) இப்படி பாடோடிக்கிடந்தபேருண்டோ
என்ன; பெருமாளுடைய தோழன்மார் கிடந்தாரென்கிறார் (யேது
இத்யாதி.) துஸுப்தார்த்தம் (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி.) லோகத்திலே
உள்ளது பதினெட்டு பாஷையாகையாலே எல்லாரையும் பற்ற இவர்க
ளுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகைக்காக (பத்தொன்பதாம் பாஷை
யென்கிறது.) கீழ்-தாய் தமப்பனில் ஸுஹ்ருத்துக்கு ரூபியாக அரு
ளிச்செய்து, அவயவார்த்த விவக்ஷயா தாத்பர்யாந்தரம் (தங்களை
இத்யாதி.) (ஸாம்யாபத்தி) ராமவிச்லேஷத்தில் எல்லார்க்கும் து:க்க

† விக்ருதி-செயற்கை.

§ ப்ரக்ருதி-இயற்கை.

(முடசேதஸ:) ஸுஹ்ருத்துக்களாகில் எழுந்திருந்து காலேக்கட்டி மீளாதொழிவானென்னென்னில்; அறிவுகலந்தால் செய்யுமத்தை நெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில்லாதபோதும் செய்யப் போகாதிறே. அறிவு கெடுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; 223 “शोकभारेण चाक्रान्ताः” (ஸோகபாரேண சாக்ரான்தா:) மலை அமுக்கிணுப்போலே ஸோகம் அமுக்காநிற்கச்செய்வதென்? 223 “शयनं न जहृस्तदा” (ஸயநம் ந ஜஹுஸ்ததா) படுக்கையை விட்டெழுந்திருந்தார்களாகில் மீட்டுக் கொடுபுகுந்த வாசியன்றே; தாந்தாமே படுக்கையிற் கிடந்து போந்த வர்களன்றே. (புண்ணில்) புண்ணின் விவரத்திலே புளியை ப்ரவேஸிப்பித்தாப்போலே.

(புறம் நின்று) வாசலுக்குப்புறம்பு ஒன்று சொல்லாதே கொள்ளுகோளென்கிறாள்ல்லள்; என்னையும் அவனையும் சேர்க்கும் கூற்றிலே நின்று வார்த்தை சொல்லுமதொழிய மீட்கும் கூற்றிலே நின்று வார்த்தை சொல்லாதே. என்னையும் அவனோடே சேர்க்கைக்கிடான வார்த்தை சொல்லுகையன்றிக்கே, எனக்கு அவன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைக் குலைக்கைக் கிடான வார்த்தை சொல்லாதே. அழகு சொல்லாதே. இப்போது மீட்கப் பார்க்கிறவர்கள் அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்களன்றே; “இப்போது, இவ்வாற்றாமையைப் பரிஹரித்தால் மேல்வரும் நன்மைகளைப்பாராய்” என்று அவற்றைச் சொல்லாசில்லாதே. (பேசாதே) இது ஸ்ப்தமாத்ரமாய் அர்த்த ஸ்பர்ஸியன்றென்றிருக்கிறாள். நீங்கள் இதில்படுகிற நேர்த்தியைச் செயலிலே நேரப்பாருங்கோள்.

(பெண்ணின் வருத்தமிய்யாதி) “உங்களிரண்டு தலைக்கு மொத்த உகப்புக்கு நாங்கள் சில யத்நம் பண்ணும்படி இருந்ததோ” என்ன; உகப்பு ஒத்தாலும் ஆணும் பெண்ணுமென்கிற வாசியில்லையோ?; “முலையெழுந்தார்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிறே”

மொத்திருக்கை. படுக்கையில் கிடந்தவர்களெல்லாம் எழுந்திருக்க வில்லையோ லோகத்திலென்ன (தாந்தாமையித்த்யாதி.) அதாவது—சோகபாரத்தாலே கிடந்தவர்களாகையாலே ஸ்வவஸம்ல்லவென்றபடி. “அழகு”-நன்மை. (உகப்பு ஒத்தாலும்) அவன் என்னை அறியா நென்றபடி.

என்று பட்டராளிச்செய்தாராகப் ப்ரவரித்தமிதே. ஸாந்தீபிநிஸிஷ்யனை யிதே பிறர்மிடியறியானென்கிறது. (பெருமான்) 224 “हीनो यदनया प्रभुः” (ஹீனோ யதநயா ப்ரபு:) என்கிறபடியே. அவனுக்கு நம்மையொழியச் செல்லுவதானாலும் நமக்கு அவனையொழியச் செல்லாதே; நம்ஸத்தை நோக்கவேணுமே; போகத்துக்காகிலிதே அவர்வேண்டுவது; ஸத்தைநோக்குகைக்கு அங்குத்தை ஸப்பந்தமுள்ள தொன்றுஅமையுமே; அத்தைக்கொண்டுவந்து என்னை ஆச்வலிப்பியுங்கோள். அவன்றான் இத்தனைபோது பசுக்களையும் விட்டுக்கொண்டு போகாநிற்குமே; பிறரை நலிகைக்காகத் தான் காட்டுக்குப்போகைக்கு உடைதோலுட்கு திறேபோவது; § “கறையினார் துவருடுக்கை” என்கிறபடியே திருப் பிதாம்பரத்தை யிட்டுவைத்துப் போமே.

(அரையில் பீதகவண்ண வாடைகொண்டு) “மேலிட்டவுத்தரி யமாநாலாகாதோ” என்று நஞ்சியர்கேட்க; “ஸ்வேதகந்தலுப்பதை போலேகாண்” என்றருளிச்செய்தாராம். (என்னை யித்யாதி) என்னையும் அவனையும் சேர்த்து போகத்திலே நிறுத்துங்கொள்ளென்றால் அது இப்போது உங்களால் செய்யப்போகாதிதே. ஆனாலும், வாட்டத்தை அகஞ்சரிப்படுத்தலாமே; அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள்; அவனுடைய திருப்பிதாம்பரத்தைக்கொடுவந்து என்மேலே பெய்கட்டு என் ஸத்தையை நோக்கப் பாருங்கோள்.

ஆனால் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ அறியானேவென்று வ்யாக்யாதா ஈடு பட்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸாந்தீபினி இத்யாதி.) ஸாந்தீபினி யிடத்திலே எல்லாம் கற்றுக்கேட்டு ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தேயும் வெறுப்பாலே அறியானென்கிறாள். இவளைப் பிரிந்து அவன் பெருமானாயிருக்கிறது எப்படியிருக்கிறதென; பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்து ப்ரபுவாயிருந்தாப்போலே என்கிறார் (ஹீனோயதநயா இத்யாதி.) மேலுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு நம்மையித்யாதி.) பீதகவாடை சாத்திக்கொண்டன்றோ இருப்பது, அத்தைக் கொண்டுவரப்போமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன்றானித் தனை போதித்யாதி.) பிறரை நலிகைக்காக-பெண்களை நலிகைக்காக,

இரண்டாம் பாட்டு

பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட பரமன் வலைப்பட்டிருந்தேனை
வேலால் துன்னம் பெய்தாற்போல் வேண்டிற்றெல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிரைமேய்த் தாயனாய்க் குடந்தைக்கிடந்த குடமாடி
நீலார் தண்ணந்துழாய் கொண்டேன் நெறிமேன் குழல்மேல் சூட்டிரே.

பதவுரை:—பால் ஆலிலையில்—பால் பாயும் பருவத்தையுடைய
ஆலந்தளிரிலே, துயில் கொண்ட—கண்வளர்ந்தருளின, பரமன்—
பெருமானுடைய, வலை—வலையிலே, பட்டிருந்தேனை—அகப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்து, வேலால் துன்னம் பெய்தால்போல்—
வேலாயுதத்தை யிட்டுத் துளைத்தாற்போல் [கொடுமைமாக], வேண்-
டிற்று எல்லாம் பேசாதே—உங்களுக்குத் தோன்றினபடியெல்லாம்
சொல்வதைத்தவிர்த்து ஆயன் ஆய்-இடைப்பிள்ளையாய், கோலால்—
(இடைச்சாதிக்கு உரிய கோலைக்கொண்டு) நிரை மேய்த்து-பசுக்கட்
டங்களைமேய்த்தவனாய், குடந்தை கிடந்த—திருக்குடந்தையில் திருக்
கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், குடம் ஆடி—குடக்கூத்தாடினவனுமான
கண்ணபிரானுடைய, நீல் ஆர் தண் அம் துழாய் கொண்டு—பசுமை
பொருந்திக் குளிர்த்து அழகிய திருத்துழாயைக் கொண்டு வந்து,
நெறி மேன்—நெறிப்புக் கொண்டதாயும் மிருதுவாயுமிருந்துள்ள,
என் குழல்மேல்—என்கூந்தலிலே, சூட்டிர்—சூட்டுங்கள்.

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (பாலாலித்யாதி) 225 “कथं न्वयं
शिशुः शेते लोके नाशुमुपागते। शाखायां वटवृक्षस्य पल्लवे” (கதந்ந்வயம்
ஸிஸு-ஸ்சேஸேதே லோகே நாஸுமுபாகதே! ஸாகாயாம் வடவ்ருக்ஷஸ்ய
பல்லவே) என்கிறபடியே-பால்பாயும் பருவத்தையுடைத்தான இளந்
தளிரிலே; * “இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த” என்னக்கடவாதினே.
(துயில்கொண்ட) யஸோதைப் பிராட்டியுடைய தொட்டிலிலே ரக்ஷக

இரண்டாம் பாட்டு. (பாலாலித்யாதி) “பாலாலி” பாலமான
ஆலிலை என்றபடி. யஸோதாஸ்தநந்தயத்துக்கு அகடிதகடநாஸாமர்த்
யம்-பிறந்தவுடனே போகையும், பூதநாதி நிராஸநமும். எடுத்த பதத்
துக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபாரித்யாதி.)
ஸ்வப்ரயோஜநபார்-“உங்களுக்கொன்றும் பவியாத” என்றால் திருப்பு
வர்கள்; இவள் பரப்ரயோஜந பரையாகையாலே எது சொன்னாலும்

முண்டான விடத்தில் கண்வளர்ந்தருளுமாப்போலே கண்வளர்ந்தரு
ளிஞனுப்த்து, ஸப்ரமாதமான ஸ்தலத்திலே ஆலிலையிலே. (பாமன்)
அகடிதகடநா ஸாமர்த்தத்தில் வந்தால் யஸோதா ஸ்தநந்தயமு
மொப்பன்று வடதளஸாயிக்கு. (வலைப்பட்டிருந்தேனை) பெரியாழ்வார்
மகளிநே. பரிவரில்லாத விடத்திலே சாய்ந்தானென்று அ தி லே
நெஞ்சை வைத்திருக்கையாலே கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே சிறைப்
பட்டிருந்தேனை.

(வேலாலித்யாதி) ஸ்வப்ரயோஜனபாராயிருப்பார்க்குச் சொல்லு
மாப்போலே சிலவற்றைச்சொல்லாதே. வேலால்துன்னம் பெய்தாப்
போலென்னுதல்; வேல் உள்ளே கிடக்கத் துன்னம்பெய்தாப்போல்
என்னுதல். புண்ணிலே புளியைப் ப்ரவேஸிப்பித்தால் எரியுமித்தனை
யிறே; இதாசிறுது புண்ணைப் பெருப்பிக்குமித்தனையிறே. எனக்கோடு
கிறதஸையறியாதே உங்களுக்குப் ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லாதே.

(கோலாலித்யாதி) “அவனுக்கு என்வருகிறதோ” என்று அஞ்
சினவெனக்கு அவனுக்கு ரகஷ்யுள்ளவளவும் சொல்லிப் பரிஹரிக்க
வேண்டாவோ?; அவன்றானே ரகஷ்கனென செயலைச் சொல்லியன்றோ
எண்ணைப் பரிஹரிப்பது. கூத்தரியனாய்ப் பிறந்து கையிலே வில்லைப்
பிடித்து ரிஷிகளைநோக்கும் அவனைப்போலல்ல. (குடந்தைக்கிடந்த
குடமாடி) / “சீராரகுட மிரண்டேந்திச் செழுந்தெருவே யாராரெனச்
சொல்லியாடும்” என்கிறபடியே-அவன் தன் வடிவழகை எல்லாரும்
அதுபவிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணிக்குடமாடின ஆயாஸந்
தீரத் திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்தானுப்த்து.

திரும்பாளென்றபடி. (வேலால்) “ஆல்” என்று மேலும் இடமுமாய்
வேலின் மேலே புராரந்தாப்போலே என்று இரண்டாமர்த்தம். பாத
கத்வம் கீழேயும் சொல்லிநே, இங்கு வாசியேதென்ன அருளிச்
செய்கிறார் (புண்ணிலே இத்யாதி.) (எனக்கோடுகிற தஸையறியாதே)
என்றது அவனுக்குப் பரிவரில்லைபென்று எனக்கோடுகிற தஸையறி
யாதே என்றபடி. (ரகஷ்யுள்ளவளவும்) என்றது-பசுக்களோ ரகஷிக்கை
யாலே அவன்றனக்கும் அவன்றானே ரகஷ்கனென்றிருக்கிறாளென்ற
படி. (அவனுக்கென்வருகிறதோ) என்ற வாக்யம் “பாலாலிலே”
இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமாய், “கோலாலிதிறை” இத்யாதியிலேநோக்
காகத் தாத்பர்யார்தரம் (அவன்றானே ரகஷ்கனெனவித்யாதி.)

(நீலார்தண்ணந்துழாய்கொண்டு) பசுமைமிக்கிருந்துள்ள திருத்
துழாயைக்கொண்டு. இதுக்குப் பசுமையாவது-அந்நயப்பரயோஜநரி
டுமதாகை. அதாவது-பெரியாழ்வாரிடுகை. வாயாலே மங்களாஸா
ஸநம்பண்ணக் கையாலே இடுகையிறே. மிக்க சீர்த்தொண்டரிட்ட
பூந்துளவிறே. தொண்டர்; சீர்த்தொண்டர்; மிக்க சீர்த்தொண்டர்.
தொண்டராகிறார்-கூழாடப்பட்டவர்கள்; சீர்த்தொண்டராகிறார்-உபாஸ
கர்; மிக்க சீர்த்தொண்டராவார்-பெரியாழ்வார்போல்வார். பரயோஜ
நாந்தாபரரிடுவது- 226 “देहि मे ददासि ते” (தேஹி மே ததாமி தே)
என்கிற பாவதோஷத்தாலே பெரியெழுந்து வெந்துகிடக்கும்.
(நெறிமென்குழல்மேல்) நெறித்து மிருதுவானகுழலென்னுதல்.
அன்றிக்கே, பேணுக்குழலென்னுதல்.

முன்றும் பாட்டு

கஞ்சைக்காய்ந்த கருவில்லி கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால்
நெஞ்சுருகுவ வேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேளை
அஞ்சேலென்னு னவனொருவனவன் மார்வணிந்த வனமாலை
வஞ்சியாதே தருமாகில் மார்வில்கொணர்ந்து புரட்டரே.

பதவுரை:—கஞ்சை—கம்ஸனை, காய்ந்த—துலைத்தவனாயும், கரு
வில்லி—பெரியவில்போன்ற புருவத்தையுடையனாயுமிருக்கிற கண்ண
- பிரானுடைய, கடைக்கண் என்னும்—கடைக்கண்ணாகிற, சிறைக்-
கோலால்—சிறையையுடைய அம்பாலே, நெஞ்சு ஊருருவ—நெஞ்சுமுழு
தும், வேவுண்டு—வெந்து போகப்பெற்று, நிலையும் தளர்ந்து—
நிலைமைகுலைத்து, நைவேளை — வருந்துகின்ற என்னை நோக்கி,
அஞ்சேல் என்னுனவன் ஒருவன்—‘பயப்படாதே’ என்றொரு வார்த்தை
யும் சொல்லாதவனாய் விஜாதியனை, அவன்—அப்பெருமான், மார்வு
அணிந்த—(தனது) திருமார்பில் சாத்தியருளின, வனமாலை—வன
மாலைபைய, வஞ்சியாதே—மோசம்பண்ணாமல், தரும் ஆகில்—கொடுத்

பெரியாழ்வாரிடுமது அந்நயப்பரயோஜநமென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபக
மேமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வாயாலேயித்யாதி.) நெறித்தல்-
செறிந்திருத்தல்; கூச்சக் கூச்சாக நிற்பல். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு
“மென்குழல்” என்று-அல்பமான குழலென்றாய், அத்தாலே-(பேணுக்
குழல்) என்று பலிக்கிறது.

தருள்வனாகில், கோணர்ந்து — (அம்மாலையைக்) கொண்டுவந்து, மார்வில்—(என்னுடைய) மார்பிலே, புரட்டி—(நெஞ்சினுள் வெப்பம் தீருமாறு) புரட்டுங்கள்.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (கஞ்சைக்காய்ந்த) “வில்விழவு” என்று ஒரு வ்யாஜத்தைபிட்டு அழைத்துத் தப்புவினைந்ததென்று மாதலையக் கண்ணநீர் விழவிட்டு இழவுகொண்டாடியிருப்பானாகக் கம்ஸன்கோல, அவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணினான். (கருவில்லி) ஆண்பிள்ளை; அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலிகைக்கு வில்போலேயிருக்கிற புருவத்தையுடையவன். (கடைக்கண்ணனும்) முழுக்கப் பார்ப்பது அந்யபரையிறே; சோலையைப்பார்ப்பானாப்போலேயாய்த்து அந்யபரரைப் பார்ப்பது 227 “तादृश्यः खलु मुक्तकण्ठमपरां पश्यन्ति न स्वीकृतान्” (தாத்ருச்ய: கலு முக்தகண்டமபராந் பச்யந்தி ந ஸ்வீக்ருதாந்) என்னக்கடவதிறே. புருவத்தை வில்லாகவும் கண்ணை அம்பாகவும் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிதே.

(சிறைக்கோலால்) சிறையையுடைய கோலால். கழிசிறைவரும் போது தெரியாது; பட்டுக்கொடுக்கக் காணுமித்தனை. கண்கண்டியுக்க வெண்ணுதையிருக்கை. “நோக்குகிறோம்” என்று நோக்கிவிறே கண்ணுக்கு எட்டாதபடி போகலாவது. (நெஞ்சுருருவ) தோற்புரையே போமதல்ல; நெஞ்சிலேபட்டு அவ்வருகேபோய்த்தது. (கிளையும் தளர்ந்து) ஏவுண்டதினெற்றம் அவ்வளவுபோருமென்னில்; நாலடிபோய் விழுகையன்றிக்கே, நின்ற நிலையிலே விழும்படியாக வாய்த்து அவனுடைய நோக்கு விதையிருப்பது. “ஸத்வித்யா நிஷ்டர், தஹாவித்யா நிஷ்டர்” என்னுமாப்போலே அவனுடைய நோக்கு வித்யாநிஷ்டரிதே இவர்கள். (நைவேண) ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து ஸிதிலையாய்க் கிடக்கிறவெண்ணை.

மூன்றாம் பாட்டு. (கஞ்சையித்யாதி) கருமை-பெருமையாய், பெரிய வில்லி என்று முந்தினது. கடைக்கண்ணாகவேணுமோ, முழுக்கண்ணாகப் பார்க்கவொண்ணாதேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முழுக்கப் பார்ப்பத்யாதி.) நாயகியாகையாலே, மஹாப்பாபுவானவன் மான விச்சோலையைக் கடைக்கண்ணாலே போக்யமாகப் பார்க்குமாப்போலே சற்றே கடைக்கண்ணாலே பார்க்கை. கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார். (தாத்ருச்ய இத்யாதி) (தாத்ருச்ய:) என்றதுக்கு, கீழ்க்ரந்தாதி தெரியாமையாலே, (பச்யந்தி) என்கிற தர்ஸந

(அஞ்செலென்னுன்) தன்முகமான அப்புதைத்த உறைப்புத் தான் அறிந்தால் “அஞ்சாதேதொள்” என்று வந்து அணைக்கவேண்டாவோ? (அவனொருவன்) தன்கையிலர்பு பட்டவன் படுகிற நோவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாதே, 228 “सजातवापः” (ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:) என்று-கண்ணரீர் விழவிட்டானுமொருவன்; இது தானே போது போக்காகவிருக்கிற இவனுமொருவன். (அவன் மார்வணிந்த வனமாலே) ஒருமாலே பெறவேனுமென்றல்ல இவனுக்கு நிர்ப்பந்தம்; அவன் மார்விலே ஆசைப்பட்டு இட்டமாலேனெனுமென்றாய்த்து. (வஞ்சியாதே தருமாகில்) நீங்கள்சென்று அறிவிக்கக்கொள்ளாத தன்னுடைய ஸ்மிதத்தாலும் வீக்ஷணத்தாலும் நீங்கள் சென்ற காரியத்தை மறப்பித்து வஞ்சியாதே தருமாகில்; உங்கலையும் எண்ணப்படுத்திற்றுப் படுத்தாதே தருமாகில். (மார்விக்கொணர்ந்து புரட்டிரே) புண்பட்ட விடத்தே பரிஹரிக்கவேனுமிதே; நெஞ்சுருவ வேவுண்டிறே கிடக்கிறது; அவன் தன்னுடனே பரிமாற நினைத்து ஆசைப்பட்ட தெல்லாம் மாலையிலிட்டுச் சொன்னபடி என்றான் !

கர்த்ருத்வாறுகுணமாக “தர்த்ருச்ய:” என்றதுக்கு ஸ்திரீகளைச் சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்வர். (அபரான்-ஸாதாரணந், முக்தகண்டம் பச்யந்தி; ஸ்வீக்ருதாந் அஸாதாரணந் முக்தகண்டம் ந பச்யந்தி) என்றபடி. “வில்லி” என்றால் புருவத்தையுடையவனென்று சொல்லுமே வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புருவத்தையித்பாதி)

கழிசிறை-சாடு. சிறகையுடைய கழி-அர்த்தம்; க்ஷுத்ரன்-த்வநி. கழிசிறை-கழுநுடைய சிறகென்றபடி. “கடைக்கண் என்னும் சிறைக் கோலால்” என்று விஷ்ணுவித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வரும்போதித்யாதி.) (சின்றிலையிலே) என்றது-நோக்குக்கு விஷயபூதையான தான் நின்ற நிலையிலே என்றபடி.

“அஞ்செலென்னுன்வனொருவன்” என்றபோதே-அஞ்செலென்னுமொருவனான சக்ரவர்த்தித்திருமுகனில் வ்யாவ்ருத்தி (தன்கையிலித்யாதி.) இத்தால் பவிதம் (உங்கலையும்) என்றது. அதாவது-தன்னையும் ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளாலேயிறே வஞ்சித்ததென்றபடி. (அஞ்செல்) அஞ்சாதே. தன்னுடனெயென்றது-ஆண்டானே; அவன் தன்னுடனே என்றது ஈச்வரனோடே என்னவுமாம். மாலையிலிட்டு ஸம்ச்சேஷத்தை மறைத்துச்சொன்னபடி. என்றான் ! என்றபடி.

நாலாம் பாட்டு

ஆரேயுலகத்தாற்றுவார் ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்
காரேறுழக்கவழிக்குண்டு தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை
ஆராவமுத மனையான்ற னமுதவாயிலாறிய
நீர்தான் கொணர்ந்து புலராமே பருக்கி யிளைப்பை நீக்கீரே.

பதவுரை:—ஆயர்பாடி—திருவாய்ப்பாடி முழுதாயும், கவர்ந்து
உண்ணும்—கொள்ளைகொண்டு அதுபவிக்கிற, கார் ஏறு—ஒரு கருத்தி
காரைபோன்ற கண்ணன், உழக்க-துன்புறுத்த, உழக்குண்டு-(அதனால்)
துன்பப்பட்டு, தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை—பலவகையான நலிவு
களையடைந்து நொந்துகிடக்கிற என்னை, உலகத்து — இவ்வுலகத்
திலே, ஆற்றுவார் — தேறுதல் சொல்லி ஆறச்செய்பவர், ஆரே—
ஆருண்டு? (யாருமில்லை;) (நாங்களிருக்கிறோமே அம்மா! உனக்கு
என்னசெய்யவேணும்? என்று தாய்மார் கேட்க;) ஆரா அமுதம் அனை
யான்தன்—எவ்வளவுபுதுபலித்தாலும் த்ருப்தி பிறவாத அம்ருதம்
போன்ற கண்ணபிரானுடைய, அமுதம் வாயில்—அம்ருதம்சூரக்கிற
திருவாயில், ஊறிய — ஊறிக்கிடக்கிற, நீர்தான் — ரஸத்தையாவது,
புலராமே கொணர்ந்து—உலராமல் (பசையோடே) கொண்டுவந்து,
பருக்கி-அதை நான் பருகுப்படிபண்ணி, இளைப்பை நீக்கீர்—(எனது)
ஆபாஸத்தைப் பரிஹரிக்கப்பாடுங்கள் (என்கிறார்.)

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (ஆரேயுலகத்தாற்றுவார்) 14 “तत्तस्य
सदृशं भवेत्” (தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்) என்றிருப்பார்க்குத்தான்
ஆற்றப்போமோ? 229 “रामस्य व्यवसायज्ञा” (ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா)
என்றும், 230 “एतद्व्रतं मा” (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்றும், 231 “अव-
गाहार्णवं स्वप्स्ये” (அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே) என்றும் சொல்லு
கிறபடிகளை அறிந்திருக்குமவளாகையாலே தரித்திருந்தாள்; ஆரா
லேஸமுடையாரை ஒருநாளும் விடேனென்றும், அவர்களை விட

நாலாம் பாட்டு. (ஆரேயித்யாதி) பிராட்டி தான் தரிக்கைக்கு
ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞேத்
யாதி.) (அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே) என்றது-ப்ரணயிதவத்தைப்
பற்ற. ஆகையாலே தரிக்கைக்குடலாயிருக்குமதொழிய, (ஏதத்வ்ரதம்
மம) என்றது தரிக்கைக்குடலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(ஆராலேஸமித்யாதி.) (மித்ரபாவேந) இத்யாதி. சொல்லிவைத்த

வேண்டிற்றுகில் நானுள்ளனாகேனென்றுமிதே அவர் சொல்லிவைப்பது; 232 “अप्यहं जीवितं ज्ञानं” (அப்பஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்) என்றிருக்குமவரிதே.

229 “लक्ष्मणस्य च धीमतः” (லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:) அவர் தம் முடைய / சொல்லாலே மாயாம்பருகத்தினை பின்னே “அதுமாயை” என்றறியாதே பிடிக்கவொருப்பட்டபோதும் “இது மாயாம்பருகம்” என்று சொல்லும்படி அவ்வளவிலும் தெளிந்திருக்கும் இளையபெருமாள் படியை அறிந்திருக்கையாலும்; 229 “नात्यर्थं भुज्यते देवी” (நாத்யர்த்தம் க்ஷுப்யதே தேவீ) அவர் தலையாலே சுமக்கும்படி வல்லபையாய்ப் போந்தவளாகையாலே சேஷாபஹேதுக்களுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் சூதுபிதையாய்த்திலன்; ஸந்தாநாஸம் பிறக்குமளவாயிருக்கச்செய்தேயும் தரித்திருந்தான்; 229 “गङ्गेव जलदागमे” (கங்கேவ ஜலதாகமே) நிரந்தரமாக வர்ஷதாரை விழாநிற்கச்செய்தேயும் கங்கை தெளிந்திருக்குமாப்போலே.

(ஆயர்பாடி யித்யாதி) ராமாவதாரத்தில் குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்திருந்தாப்போலே இருக்கப்போமோ, க்ருஷ்ணனுடைய தீம்பிலே புண்பட்டவர்களுக்கு? பஞ்சலக்ஷுர்குடி உண்டிதே திருவாய்ப்பாடி அஞ்சலக்ஷுர்குடியிற் பெண்கள்பக்கல் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை; யெல்லாம் ஒருமடைசெய்து ஒருத்திபக்கலிலே பண்ணினால் பிழைக்கப் போமோ? (தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை) அவன் கண்ணற்றுக் துக்கைத்துப்பரிமாற அத்தாலே ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து “இனியொரு அவயவியாக்கிக்காணவொண்ணாது” என்னும்படி. மங்கிக்கிடக்கிற என்னை.

(ஆராவமுதமனையான்) இவளுடைய விஸய கரணியும் ஸந்தாந கரணியுமிருக்கிறபடி. (தன் அமுதவாயிலித்யாதி) “மார் வில் தெங்கேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அப்பஹமித்யாதி.) (சேஷாபஹேதுக்களுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும்) என்றதின் விவரணம் (ஸத்தாநாஸமித்யாதி.)

“காரேறுழக்க வழக்குண்டு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ராமாவதாரத்திலித்யாதி.) கவர்ந்து-கரஹித்து, கவர்ந்துண்கை-பஞ்சலக்ஷுந் குடியிற் பெண்களுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்து அவர்களை அறுப / (பா) ஏவலாலே

கொணர்ந்த புரட்டிர்” என்றது-எல்லாம் பெற்றதில்லையெய்யாகிலும். அவனுடைய ஒரோ அவயவத்திலுள்ளத்தைக் கொடுவந்தாகிலும். (புலராமேபருக்கி) இது சருகாய்ப்போகாமே அந்நீரைக் கொடுவந்து தெளித்துப் பருகுப்படி பண்ணி. உமிழ்நீர் மருந்தாகத்தீருங்காணும் என்றோய். (இளைப்பை நீக்கியே) அவ்யவதானேந் என் தயைக்கு அவனைக்கொடுவாலேனுமிதே; அது செய்யவொண்ணாத பின்பு இத்தாலே என்னிளைப்பைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு நிற்கப்பாருங்கோள். வாய் மருந்திட்டுத் தீர்க்கவேண்டும் நோயிதேயிது.

ஐந்தாம் பாட்டு

அழிலும் தோழிலு முருக்காட்டா னஞ்சேலென்னு னவ நேருவன்
தழுவிமுழுசிப் புருந்தென்னைச் சுற்றிச்சுழன்று போகானால்
தழையின் பொழில்வாய் நிரைப்பின்னே நெடுமாலாதிவருகின்ற
குழலின் துளையாய் நீர்கொண்டு குளிர முகத்துத் தடவீரே.

பதவுரை:—அழிலும்—அமுதாலும், தோழிலும்—தொழுதாலும், உரு காட்டான்—தன் வடிவைக் காட்டாதவனாய், அஞ்சேல் என்னான் அவன்—(உருவைக்காட்டா விடலும்) ‘அஞ்சேல்’ என்ற சொல்லும் சொல்லாதவனாயுமுள்ள, ஒருவன்—ஒருமஹாதுபவன் [கண்ணன்] புருந்து—இங்கேவந்து, என்னை தழுவி முழுசி—என்னை நெருக்கியிணைந்து, சுற்றிச் சுழன்று—முன்னும் பின்னும் சூழ்ந்து கொண்டிருந்து, விக்கை, “உழக்க”-துவக்க. “அமுதமனையான்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவளுடையவித்யாதி.) திருப்பவளத்தநீர் இவளுக்கு இரண்டு கரணியும்;-ஊல்யகரணி-உள்ளில் வேதனையைப் போக்குகிறது; ஸந்தாநகரணி-மேலே ஸமாதாநப்பண்ணி அவயவங்களைப் பொருந்தப்பண்ணுகிறது. (எல்லாம் பெற்றதில்லையெய்யாகிலும்) என்றது-எல்லா அவயவங்களோடு ஸ்பர்ஸித்த மாலையாகிய விட்டாலும்; ஏகாவயவ ஸ்பர்ஸமான திருப்பவள ஜலத்தையாகிலும் கொண்டுவாருக்கொளென்றபடி. “பருக்கி”-தெளித்தென்னுதல்; பருகும்படிபண்ணி என்னுதல். வாய்மருந்தாவது-விஷய பாவணரான வைத்யர்கள், ஆரேனும் மாகுதாராதிகளுக்குப் பாம்பு முதலானவை கடித்தால் தத்பரிஹாரார்த்தமாக அவர்கள் வாயிலே உமியவேனுமென்றால் அவர்கள் ஜீவித்தாலமையுமென்று அவர்களும் அநாமதி பண்ணினால் அவர்கள் அப்படியே உமியவர்கள், அத்தைச்சொல்லுகிறது.

போகான்—போகாமலிருக்கிறான்; ஆல்!—ஐயோ! தழையின் பொழில் வாய்—பீலிக் குடைகளாகிற சோலையின் கீழே, நிரை பின்னே—பசுக்கூட்டங்களின் பின்புறத்திலே, நெடுமால்—வ்யாமுத்தனு கண்ண பிரான், ஊதி வருகின்ற—ஊதிக்கொண்டுவரப்பெற்ற, குழலின் துளைவாய்—புல்லாங்குழலின் தவாரங்களிலுண்டாகிற, நீர்கொண்டு—நிரைக்கொணர்ந்து, முகத்து—என்னுடைய முகத்திலே, குளிர தடவீர்—குளிர்த்தியாகத்தடவுங்கள்.

அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு. (அழிலுமித்யாதி) எனக்கே கூற யிருக்குமது கிடையாதாகில் வெறுந்தறையிலே போகிறவற்றையாகி லும் கொடுவந்து ஆச்வலிப்பிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறான்.

வ்யா:—(அழிலும் தொழிலு முருக்காட்டான்) ஏதேனுமொன்றை ப்ரயோகிக்கிலும் உருக்காட்டுகிறிலன்; ப்ரஹ்மாஸ்தா ப்ரயோகம் பண்ணிலு முருக்காட்டுகிறிலன். (அழிலும்) கண்ணரீர் விழுந்தவள விலும் தன்னைகாட்டுகிறிலன். (தொழிலும்) அதுக்கவ்வருகேயொரு சீலை நின்றாலும் தன்னைக்காட்டுகிறிலன். (தொழிலு முருக்காட்டான்) தொழு தார்க்கு ஸ்வம்மோதான் இவ்வஸ்து. 233 “भक्तानां” (பக்தாநாம்) என்றிருக்கிற வடிவைக் காட்டுகிறிலன். அவனுடைய ஆத்மாபஹார மிருக்கிறபடி. 234 “चोरेणात्मापहारिणा” (சோரேணாத்மாபஹாரீணா) என்னக்கடவதிறே. பக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டுக்கும் வாசியறுத்தார்

அஞ்சாம் பாட்டு. (அழிலுமித்யாதி.) (எனக்கே கூறயிருக்குமது) என்றது—வாகம்ருதத்தை. வெறுந்தறையிலே போகிறவை—குழலின் துளைவாய் நீர். அழுகை-பக்தி. தொழுகை-ப்ரபத்தி. ப்ரபத்தியை-ப்ரஹ்மாஸ்தாமென்கிறது. உரு-வடிவுப், அழகுப். (அழிலும்) என்ற துக்கு பக்தியாக்கி, (ஏதேனுமொன்றை) என்றது—அதினுடைய ஸ்வரூப விரோதித்வம் தோற்றுக்கக்காக. “ஏதேனும்” என்ற வாக்ய விவரணம் (கண்ணரீர்) என்றது. “ப்ரஹ்மாஸ்தாம்” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் (அதுக்கவ்வருகே) என்றது. இத்தால் பஸிதம் (பக்தி ப்ரபத்திகள்) என்றது. தன் விக்ரஹத்தைக் காட்டா திருந்தால் அது ஆத்மாபஹாரமாமோவென்ன; ஏதேனுமாக, பிறரத்தைக் கொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய் கிறார் (சோரேணேத்யாதி.) ஸ்வரூப குணங்களிருக்க “உருக்காட்

களும், விஃரஹமே உத்தேச்யமென்னுமிடத்தை வெளியிட்டார்களும் ஆழ்வார்களிறே. இப்பக்திதான் கர்த்தவ்யமாய் ஸாதநபுத்யா பண்ணுகை யன்றிக்கே தன்னடையே தவிரவொண்ணாதாய் வரும தென்றும், விஃரஹத்துக்கவ்வருகு தேட்டமன்றென்றமறியுப்படி பண்ணினார்கள் இவர்களிறே. ஆகையாலிறே காமிகள் பாசுரத்தை ஆசைப்பட்டு அம்முகத்தாலே அதுபவிக்கிறது.

(அஞ்சே லென்னொவனொருவன்) பிள்ளைகள்! பிறப்படியறியா தொழிகிறார் வேணுமாகில்; தன்படி அறியாமை இல்லையே; நம்மைப் பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்களென்று கடுகவந்து அணைத்துக் கொண்டு நிற்கவேண்டாவோ இவனுக்கு. (அவனொருவன்) ராமாவதாரத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று; க்ருஷ்ணாவதாரம் தன்னையும் வ்யாவர்த்திக் கிறது காணும் இப்போது. “கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வம்” என்னையாலே-ஒருக்திமாத்ரமாய் முதன்மையே யாய் த்து நிலை நின்று போருவது. (தழுவி) தனக்குப் பிரிவாலுண்டான விடாயெல் லாம் மாறும்படி ஸர்வாங்க ஸம்சுலேஷத்தைப்பண்ணி. 235 “सुगान्द परिपश्यजे” (ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே) என்கிறபடியே. அக்ரூரனைக் கண்டதில்லை என்னக்கடவதிறே. (முழுசி) அத்தைவிடா ஓரவயவத் திலே நின்று சுழிசுழிக்குமாய்த்து. (புகுந்தென்னைச் சுற்றிச்சுழன்று) இது விட்டுப் புறம்பு போகமாட்டாமையாலே சூழச் சூழ [வந்து]

டான்” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விஃரஹமேயித் யாகி.) பக்திதான் உபாயமாகாதோ, ஸ்வரூபகுணங்கள் தான் உத்தேச்ய மன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்பக்திதானித்யாகி.) இதுக்கு நியாமகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலிறே) என்று.

ராமாவதார வ்யாவ்ருத்தி மூன்றாப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்ற படி. “உருக்காட்டான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து “அஞ்சேலென் னான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பிள்ளைகள்) என்றது. (க்ருஷ்ண வதாரத்தன்னையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்- க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸௌலப்யைகவிஷயமாகையாலே அத்தையும் வ்யா வர்த்திக்கிறதென்றபடி. உபபாதநம் (கண்ணனென்னும்) என்று. கருந்தெய்வமென்னையாலே என்றதுக்கு-“தெய்வம்” என்றுசொல்லுகை யாலே என்றபடி. (ஒருக்திமாத்ரமாய்) என்றது. கண்ணனென்று

அங்கேவாராநிற்கும். (போகானால்) இது தனக்குப் போக்குவிட்டல்
லது தரிக்க வொண்ணாமையாலே புறப்பட்டுப் போகாநிற்கும்; இது
வாய்த்து ஸப்ச்லேஷ க்ரபமிருக்கும்படி. இப்படி செய்கிறிலனென்
னுதல். அன்றிக்கே, உருவு வெளிப்பாட்டாலே நலிந்து விட்டுப்
போகிறிலனென்னுதல்.

(தழையின் பொழில்வாய் நிரைப்பின்னே) † “தழைகளும்
தொங்கலும் ததுப்பி” என்கிறபாட்டின் படியாய்த்து வந்துதோற்றும்
போதிருப்பது. தழை-பிளி. பசுக்கள் வருப்போது முற்குழையிலே
வாராதே கடைக்குழையிலேயாய்த்து வருவது. பசுவில் பசுக்களின்
பின்னேபோன விடாயெல்லாம் தீருப்படி சேலை செய்துகொண்
டாய்த்து வருவது. பெருங்குளம் கலக்கிடுப்போலே காணும்!
அத்தனைபோதும் பெண்கள் படுமலமாப்புக் காண்கைக்காக, “ஒரு தாய்
தம்பபனுக்குப் பிறக்கையாலே அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யப்
போனேன்; பிரியேன்; பிரியில் தரியேன்” என்று, இவர்கள்தானே
சென்மு அணைக்க வேண்டுப்படி தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் குழலின்
த்வதியிலே தோற்றும்படியாகவாய்த்துக் குழலாவது. (குழலின்
துளையாய் நீர்கொண்டு) இது தன்னையும் புதைத்துவிடவேண்டுப்படி
போலே காணும் இவளுக்கு. (குளிரமுகத்துத்தடவீரே) அந்நீரைக்
கொடுவந்து தடவி என்னினைப்பை நீக்கிக்கொடு நிற்கப்பாருங்கோள்.

பேர்மாத்ரமாயென்றபடி. “முழுசி” என்றது-மூக்காலே முழுசி என்ற
படி. போகான்-போகிறானில்லை. ஆல்-அசை. இது பூர்வாவஸ்தை.

(கடைக்குழையிலேயாய்த்து வருவது) என்ற இவ்வாக்யத்துக்கு
ஸேஷமாக (அத்தனைபோதும் பெண்களலமாப்புக் காண்கைக்காக)
என்று மேலேயிருக்கிற வாக்யத்தைக் கூட்டி. நிரவஹிப்பது. தழைப்
பின்னே வருவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களினித்
யாதி.) “நெடுமால்” என்றதுக்கு வ்யாமோஹத்திலே நோக்காகத்
தாத்தர்யம் (பெருங்குளமிய்யாதி.) அத்தனைபோதும் பெண்களல
மாப்புக் காண்கைக்காகப் பிரிந்துவரும்போது குளம் கலக்கிடுப்
போலே வருமென்றபடி. கலக்கத்தின் கார்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(ஒரு தாய் தம்பப்பனித்யாதி.) வாய்நீர் தன்னையும் ஒருக்காலேவிட்
டால் ஸாத்மியாமையாலே (புதைத்து) என்கிறது. புதைத்துவிடுகை-
சாடு. அல்பமாகவிடுகை-அர்த்தம். விராலே புதைத்துவிடுகை-த்வநி.

† பெரியாழ்-திரு (3-4-1).

ஆறாம் பாட்டு

நடையொன்றில்லா வுலகத்து நந்தகோபன் மகனென்னும்
கோடிய கடிய திருமாலால் குளப்புக் கூறுகோளப்பட்டுப்
புடையும் பெயரகில்லேன் நான் போட்கன் மிதித்தடிப்பாட்டில்
பொடித்தான் கோணர்ந்து பூசீர்கள் போகாவுயிரேன் னுடம்பையே.

பதவுரை:—நடை ஒன்று இல்லா உலகத்து—(ஏற்கனவே) வரப்பு
கொல்லாம் குலைந்துகிடக்கிற இவ்வுலகத்தில், நந்தகோபன் மகன்
என்னும்—‘ஸ்ரீநந்தகோபர் மகன்’ என்று ப்ரஸித்தனாய், கோடிய—
இரக்கமற்றவனாய், கடிய—சுயநலக்காரனான, திருமாலால்—ச்ரிய:பதி
யாலே [கண்ணானாலே], நான்—அபலையான நான், குளப்புக் கூறு
கோளப்பட்டு—மிகவுந்துன்பப்படுத்தப்பட்டு, புடைபெயரவும்கில்லேன்—
அப்படி இப்படி அசைவதற்கும் சக்தியற்றவளாய் நின்றேன், (ஆன
பின்பு,) போட்கன்—சுணைகேடனான அக்கண்ணபிரான், மிதித்த அடிப்
பாட்டில்—திருவடி பட்டு மிதித்த இடத்திலுண்டான, பொடி தான்—
ஸ்ரீபாததுளியையாவது, கோணர்ந்து—கொண்டுவந்து, போகாஉயிர்
என் உடம்பை—விட்டுப்பிரியாதவுயிரை உடைய என் உடம்பிலே,
பூசீர்கள்—பூசுங்கள்.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (நடையொன்றில்லாவுலகத்து) லோகத்
தில் மர்யாதையெல்லாம் குலைந்தாய்த்துக்கிடப்பது; அதுக்கு மேலே
ஒன்று பத்தாய்க் குலைந்தாய்த்து இவனைத் தோற்றி; அதுவெல்லாம்
நிலைநின்றதாங்கிடர் இவ்வளவிலேவந்து என்முகத்திலே விழிக்கப்
பெறில். (நந்தகோபன் மகனென்னும்) அவன் வயிற்றிலே இவனொரு
வன் எங்கனேவந்து தோற்றினபடி? † “எப்பெருமான் நந்தகோபாலா
வெழுந்திராய்” என்று—அவர்கள் பேற்றுக்குப்பரிகரமாக நினைத்திருப்
பதும் இவரை. § [நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்க
ணைன்னையுய்த்திடுமின்] என்று ஆற்றுமை கரைபுரண்டால் பொகடச்
சொல்லுவதும் அவர் வாசலிலே. ஸ்ரீநந்தகோபர் தாய், சிறியாத்
தாணப்போலே பரமதாரமிகராயிறேயிருப்பது.

ஆறம்பாட்டு. (நடையித்யாதி) “நடை-இல்லா, நடையொன்றில்லா”
என்று பிரித்துத் தாத்பர்யம் (லோகத்தித்யாதி) “நடை-நெறி.

† திருப்பாவை 17. § நாச்-திரு (12-3).

(கொடிய) - அவ்வளவல்ல; ஸ்வகார்யபரன். (கடிய) பிறர் நோவறியான். (திருமாலால்) பெற்றவர்களும் அங்ஙனையாய் வளர்த்தவர்களும் இங்ஙனையானால் நாம் இவனை வெறுக்கிறதென்? இழுவையாய்ப்போருகிற ப்ரகரணமாகையாலே பேற்றுக்குப் பரிகரமாகச் சொல்லலாமவற்றையெல்லாம் இழவுக்குப் பரிகரமாகச் சொல்லுகிறாள். § “அருளாத திருமாலார்க்கு” † என்னக்கடவதிறே. இதுக்கு- “புருஷகாரமாக அதுஸந்திக்கிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; பிள்ளாளை “இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று நான் கேட்டேன்; “இப்படி நம்மை நலிகைக்கு குருகுலவாஸம்பண்ணிற்று அவளோடேயன்றோ” என்று பணித்தார்; இத்தைப் பட்டர்க்கு விண்ணப்பம்செய்தேன்; “பேற்றுக்கடி அவளென்றிருந்தால் இழவுக்கும் அடி அவளென்று வெறுத்து வார்த்தைசொல்லத் தட்டுண்டோ” என்றார் என்று நஞ்சீபரருளிச்செய்யும்படி. (குளப்புக்கூறு கொள்ளப்பட்டு) கீழே “உழக்க உழக்குண்டு” என்றதிறே புறம்பு போக்கில்லாமையாலே. துறைத்தவிடந்தன்னிலே துறைக்குமித்தனையாய்த்து.

(கொடிய)-ஸ்வார்த்தபரன். (அவ்வளவல்ல)-அவ்வளவல்ல. நந்தகோபரைக் கொண்டடினவளவன்றிக்கே வெறுப்புமோர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பெற்றவர்களும் மித்யாதி.) “மணநோக்கமுண்டான்” என்று-அவள் நோக்கு இவனுக்கு ஊனாகையாலே பிராட்டியை (வளர்த்தவர்களும்) என்கிறது. இவர்களை வெறுக்கலாமோ வெண்ண அருளிச்செய்கிறார் (இழுவையாயித்யாதி.) இப்படி வெறுத்த விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அருளாத திருமாலித்யாதி.) (அதுக்கு)-பேற்றுக்கு. “குளப்புக்கூறு”-துறைத்துக் குளப் பில்கூறு கொள்ளப்பட்டது. மிதித்தவிடத்திலே மிதிக்கப்பட்ட தென்றபடி. “நான்” என்கையாலே-அவனன்றோ இப்படிப் ப்ராப்த மென்கிறது (நைவத்யஸாந் நமஸ்காந்) என்று. “புடையும் பெயரகில் லேன்”-இடம்வலம் கொள்ளமாட்டேன். “நமஸ்காந்” என்றவநந்தரம் “என்று” என்றுகூட்டுவது. இத்தால்-அவன் நோவுபடுகிறதறியாமையாலே நோவுபடுகிறுளென்றபடி. அன்றிக்கே, அதுதான் அவனுக்கில்லை. பரிஹாராரந்தரம் (அது செய்யாத போட்களாய்த்திவ

(புடையும் பெயரசில்லேன்) இப்போது இவளுக்கு அவனைக் காண்கையன்றய்த்துத்தேட்டப்; தான் இடம் வலங்கொள்ளலாய்த்து. (நான்) 236 “नैव दंशाच्च मशकान्” (நைவ தம்ஸாந் நமஸகாந்) அவனும் புடைபெயருகிறிலெனென்று சொன்னாண்டாகில் இவள் நோவு படாள்போலே. அது செய்யாத போட்கனய்த்து இவன். நம்மை இப்படி நோவுபடுத்திவைத்து இன்னமும் சிலரை நோவுபடுத்தப் போகாநிற்குமாய்த்து.

(போட்கனித்யாதி) அங்குப் போகிறவிடத்தில் அவர்களை வசீகரிக்கும்போது இப்பொடிகொண்டு காரியமில்லையிறே அவனுக்கு; நான் சொல்லுகிறவற்றைச் செய்யுங்கோள்;-பொடிபடத்தீரும். அவ்வடிப்பாட்டிற் பொடியைக்கொணர்ந்து பூசப்பாருங்கோள். அவனது ஒருவழியாயிருக்குமிறே; இவளுக்கு அதுதானையிறே வழி. (போகாவுயிரென்னுடம்பையே) ஸஸ்த்ர விஷாதிகள் தாரகமாவதே இவ்வுடம்புக்கு. அந்யார்த்தமாக நோக்கியிருக்கவேண்டுவார்க்குப் தார்தாம் முடிய விரகுண்டோ நினைத்தபடி. 237 “विपश्य दाता” (விஷஸ்ய தாதா) இவ்வளவிலே விஷத்தைத் தந்து நோக்குவானொரு உதாரணைக்கிடையாதோ. “237 शस्त्रस्य वा” (ஸஸ்த்ரஸ்ய வா) ஸஸ்த்ரம் தருவாரைப் பெற்றதாகில்தான் பொல்லாதோ?.

ஏழாம் பாட்டு

வேற்றிக் கருளக் கோடியான்தன் மீமீதாடவுலகத்து
வேற்ற வேறிறே பெற்றதாய் வேம்பேயாக வளர்த்தாளே
குற்றமற்ற முலைதனைக் குமரன் கோலப் பணைத்தோளோடு
அற்ற குற்ற மவைதீர அணையமுவக்கிக்கட்டிரே.

னித்யாதி.) “போட்கன்” —சுணைகேடன். இத்தை விவரிக்கிறார் (நம்மை இப்படியித்யாதி.)

“என்னுடம்பைவிட்டு உயிர்போகா” என்று ஸப்தார்த்தம். (தாரகமாவதே) அபேக்ஷிதமாகவேணுமேர் இவ்வுடம்புக்கென்றபடி. ஸஸ்த்ராதிகளை அபேக்ஷிக்கவேணுமோ, தானே முடியவொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்யார்த்தமாகவித்யாதி.) இத்தால்-ஒருத்தர் தாச்செய்கையன்றிக்கே தானே முடியவொண்ணாதென்று தாற்பார்யம். இவ்விடத்திலே 230 “न चास्य माता” (நசாஸ்ய மாதா) இத்தியாதியைக் கண்டுகொள்வது. இப்படி அபேக்ஷித்தபேருண்டோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (விஷஸ்ய தாதா) என்று.

பதவுரை:—கருளன் வெற்றி கோடியான் தன் மீமீது ஆடாஉலகத்து-
பெரிய திருவடியை வெற்றிக்கொடியாகவுடைய எம்பெருமானுடைய
ஆணையை மீறிச் செல்லக்கடவதல்லாத இவ்வுலகத்தில், பெற்ற தாய்—
அவனைப் பெற்ற தாயாகிய யசோதையானவள் (தனது புத்திரனை,)
வெற்றவெறிதே—ஒருவர்க்கும் பயனின்றியே, (பயனில்லையென்கிற
மாத்திரமேயோ?) வேம்பு ஆகவே--வேப்பங்காய்ப்பால் கைக்கும்படி
யாகவே, வளர்த்தாள்-வளர்த்துவராரின்றாள், குற்றம் அற்ற-(அவனைத்
தவிர்த்து வேறொருவனை விரும்புகையாகிற) குற்றம் இல்லாத, முலை
தன்னை—(என்னுடைய) ஸ்தனங்களை, குமரன்—பெளவனத்தோடு
சூடிய அப்பெருமானுடைய, கோலம் பிணைதோளோடு—அழகிய
தாயும் கற்பகக் கிளைபோன்றதாயுமுள்ள திருத் தோள்களோடே
அற்ற குற்றம் அவை தீர—(என்னைக் கைவிட்டு) அவற்றாக்கே அற்றுத்
தீர்ந்த குற்றம் தீரும்படி, அணைய அமுக்கி கட்டார்—அமுக்கியனைத்
துக் கட்டிவிடுங்கள்.

அவ:—ஏழாம் பாட்டு. (வெற்றியித்யாதி) 239 “न जीवेयं क्षणमपि”
(ந ஜீவேயம் ஸ்ஷணமபி) என்று-மேல்விழுந்து வந்தணைந்திலனாகிலும்
எனக்குப் பரபுத்தயதீனமாகவாகிலும் அவனை அணையப்பெறிலமையும்,
ஆனபின்பு அதைச் செய்யுங்கோளென்கிறாள்.

வ்யா:—(வெற்றியித்யாதி) தன்னாஜைஞயாலே ஸர்வத்தையும்
கீழ்ப்படுத்தி விஜயபத்வஜமெடுத்திறையிருப்பது, அம்மர்யாதை† குலைபு.
வன்று ஒரு காரியம் பார்க்கிறது; ஈச்வராஜை தான்நின்றவளவும்
வரநடக்கிறதிறே. || “அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார்வினைகெடச்
செங்கோல் நடாவுதிர்” என்றும், 240 “भीपास्माद्वातः पवते” (பீஷா
ஸ்மாத்வாத: பவதே) என்றும், 241 “मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिः” (மேகோத
யஸ்ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்தி:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே-தன்னாஜைஞ
தான் ஒருவரால் அதிகாமிக்கவொண்ணாதபடியிறே நடத்துவது;

ஏழாம் பாட்டு. (வெற்றியித்யாதி) “கட்டரே” என்கையாலே
(பரபுத்தயதீநம்) என்கிறது, “வேம்பேயாக வளர்த்தாளே” என்னு
மளவுக்கும் தாத்பர்யம் (தன் ஆஜைஞயாலே) என்று, மர்யாதை

(மீமீதாடவுலகத்து) தன் மேன்மைக்குமேலே போகக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற லோகத்திலே. “மீது” என்று-மேல். கருளக்கொடியான் தன் மேன்மைக்குமேலே ஒன்றில்லாத லோகத்திலே.

(வெற்றவெறிதே) பாயோஜந நிரபேக்ஷமாகப் பிறர்க்கு அநர்த் தத்தை விளைப்பாருண்டாகாதே! பரநர்த்தமேயோவிதுக்கு? மற் றதுமேதேனும் பாயோஜநமுண்டோ. (பெற்றதாய்) “நந்தகோபன் மகனென்னும்” என்று-பெற்ற தமப்பன் வெறுத்தாள்-கீழிற்பாட்டில்; இங்கு-பெற்றதாயாரை வெறுக்கிறாள். அவனை வெறுக்கிறதென்? அவனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் பரப்புண்டே. பசுக்களை நோக்கவேணுமிதே அவர்க்கு; ரக்ஷணத்திலே அன்பரரே அவர்; நம்மோபாதி யன்றோ அவரும்; அவனை நோக்குகையே பணியாயிருக்குமிவனைச் சொல்லீர்; இவள் அவனைக் கட்டுவது அடிப்பதாக, அவனும் அழுவது முலையுண்பதாகப்புக்கவாரே, இவள் பெற்றவளாகாதே யென்றிருந் தோம்; இப்போதைச் செயலைப் பார்த்தவாரே “வளர்த்துக்கொள்ளி யாகாதே!” என்று தோற்றியிராநின்றது. (வேம்பேயாக) வேம்பும் கரும்புமாக வளர்க்கையன்றிக்கே, வெறும் வேம்பேயாக வளர்த்தாள். அவன் வேம்பானது வளர்த்த பொல்லாங்கு என்றிருக்கிறாள். அவனை இன்னதாகிறதென்? இவளன்றோ இப்படி வளர்த்தாள்.

“அவன் வாராதொழிகிறான்; இழவுன்னது; நடுவே பெற்றதாயை இன்னதாகிறதென்?” என்ன (குற்றமித்யாதி) என் பக்கல்தான் குற்றமுண்டோ? (குற்றமற்ற முலை) அவன்வேம்பானால், † “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணாது” என்றிருக்கும் முலை;

குலையை-அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமும் இவளுடைய பாரதந்தர்ய மும் குலையை. முந்தின “மீ” என்றது-மேன்மையை; இரண்டாவது- மேலென்றபடி. “மீது” என்று மேலாக்கி மேன்மையைச்சொல்கிறது.

(அவனை)-நந்தகோபனை. (நம்மோபாதி) என்றது-கீழில் வாக்யத் துக்கு அறுகுணமாக. நமக்கு உத்தேச்ய வஸ்துவிலே பராக்ர யிருக்குமாப்போலே அவரும் தமக்கு உத்தேச்யமான பசுக்களின் மேலே பராக்ரயிருப்பவரென்னுதல். அன்றியே, மேலில் வாக்யத் துக்கு அறுகுணமாக, நாம் அவனை வளர்க்காதாப்போலே அவரும் அவனை வளர்க்கவில்லை என்னுதல்.

* அவரைப் பிராயந்தொடங்கித் துவரைப்பிராணை யாதரித்தெழுந்த வென்தடமுலை; * கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயிப்போகாமுலை. அந ஸூயை, பிராட்டியைப்பார்த்து “ஸ்திரீக்குப் பரதேவதை பர்த்தாவே கிடர்” என்ன; “அதுகொடுகாரியமென்?, பெருமாள் குணவார்களாய்க் கெட்டேன்; நமக்கு அவர்பக்கலுண்டான நிருபாதிக ஸ்நேஹம் ஸோபாதிகமாய்த் தோற்றுகின்றதிறே, குணங்களை வ்யதிரேகித்து அந்த தர்மியைப் பரகிபத்தி பண்ணவொண்ணுமையாலே” க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவற்றே இம்முலை. (குமரன்) இம்முலைக்குத் தக்க பருவத்தையுடையவன். (கோலப்பணைத் தோளோடு) நெஞ் சாய்த்துப் பெய்யாயிருப்பது; தோளுக்குக் குற்றமில்லை; அணைத்தே நிற்கவேண்டுமபடியாயிருக்கும். இவளோடே கைசெய்துவைத்தபடி, இப்போதும் “கோலப்பணைதோள்” என்னுமபடியிறே.

(அற்றகுற்ற மவைதீர) அத்தோளோடே யற்றதாய்த்து இம் முலைகள். இங்கே குடியிருப்பாய், அங்கே க்ருதஸங்கேதமாயாய்த் திருக்கிறது இவை. என்னைக்கூடாதே அங்கேயற்ற குறைதீரும்படி. (அணையவழுக்கிக் கட்டிரே) அணையவென்றால் அவன்றன் இறாய்க் கும்போலேகாணும். உஷையையும் அநிருத்தனையும் கூட விலங் கிட்டாப்போலே, அத்தோளையும் இம்முலைகளையும் கூட விலங்கிட்டு

“பெற்றதாய்” என்றுவைத்து, “வளர்த்தாள்” என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனை இத்தயாதி.) “இழவு உன்னது” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-உன் குற்றத்தாலேயன்றோ இழந்தாயென்றபடி. அவனை என்று இருக்கிறதுக்குப் ப்ரமாணத்வயம் (*அவரைப் பிராயமித்தயாதி.) அவன் எப்படியிருந்தாலும் விடாய் தீர்ந்தமைக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்பமருளிச்செய்கிறார் (அந ஸூயையித்தயாதி). குற்றமறுகைபாவது-வந்தபோது வருகிறானென்று ஆறியிராமை என்று இரண்டாமர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (க்ரமப்ராப்தி இத்தயாதி.) “வேம்பு” என்கையாலே-நெஞ்சில் பெய்தோற்றுக்கிறது. விசுலேஷித்தவள் தோளழகு சொல்லுவானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளோடே கைசெய்தித்தயாதி.) கை செய்கை-சாடு. ஸம்சுலேஷிக்கை-அர்த்தம். அலங்கரிக்கை-தவநி.

அற்ற குற்ற மவைதீர-அவனுக்கே அற்ற முலைகளை, விசுலேஷத் தால் வந்த குற்றந்தீரவென்று ஸுப்தார்த்தம். என்னைக் கூடாதே-

வைப்பாராக்கிடையாதோ? ஆனவளவுமிறே மீட்கப்பார்ப்பது.
ஸத்தாஹாநி பிறக்குமளவில் பின்னைச்சேர்க்கை பித்ராதிகள் தங்க
ளுக்கே பரமாயிருக்குமிறே.

எட்டாம் பாட்டு

உள்ளேயுருகி நைவேனை யுள்ளோ விலளோ வென்னுத
கோள்ளை கோள்ளிக் குறும்பனைக் கோவர்த்தனைக் கண்டக்கால்
கோள்ளும் பயனென்றில்லாத கோங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும்
அள்ளிப்பறித்திட் டவன்மார்விலேறிந்தேன் னழலைத்தீர்வேனே.

பதவுரை:— உள்ளே உருகி நைவேனை — உள் ளுக்குள்ளேயே
கரைந்து நைந்துபோகிற என்னைப்பற்றி, உளளோ இலளோ என்னுத—
'இருக்கிறா? செத்தாளா?' என்றும் கேளாதவனாய், கோள்ளை
கோள்ளி — என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டவனாய்,
குறும்பனை—(பெண்கள் திறத்திலே) பொல்லாங்கு செய்யுமவனான
கோவர்த்தனை—கண்ணபிரானை, கண்டக்கால்—(ஒருகால்) நான்
காணப்பெற்றேனாகில், கோள்ளும்பயன் ஒன்று இல்லாத—(ஆட்டுக்
கழுத்தில் முலைபோலே) உபயோகமற்றதான, கோங்கைதன்னை—
(என்னுடைய இந்த) முலையை, கிழங்கோடும் அள்ளி பறித்திட்டே—
வோர்முதலோடே பற்றிப்பிடுங்கி, அவன் மார்வில் எறிந்து — அந்த
க்ருஷ்ணனுடைய மார்பிலே எறிந்துவிட்டு, என் அழலை—என் துக்
கத்தை, தீர்வேன்—போக்கிக்கொள்ளப்பெறவேன்.

வ்யா—எட்டாம் பாட்டு. (உள்ளே யுருகிநைவேனை) அகவாயி
லோட்டமறியாமேதானிருக்கிறானோ? ஆறுகளும் குளங்களும் நிரம்பி
னால் மிக்க நீராய்த்து வழிந்து போவது; அப்படியே செயலாலும்
சொல்லாலுமறியலாய், விகல்பமாய் அகவாய் ஸூதில்யம் பேச்சுக்கு
நிலமல்ல. (உளளோ இலளோவென்னுத) ப்ரணயித்வம் குடிபோனால்

என்னைப்போலே விசுலேஷித்திராதே. நிஷேதிக்கிறவர்கள் காட்டுவார்
களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆனவளவுமித்யாதி.)

எட்டாம் பாட்டு—(உள்ளேயித்யாதி) * உள் ளுளவாருள்ளிற்றெல்
லாம் உடனிருந்தறியுமவனாகையாலே அகவாயிலோட்டமறியுமிறே
என்றபடி. "நைவேனை" என்பானென்? இன்னபடியென்று சொல்ல

நீர்மையும் குடிபோகவேணுமோ? (கொள்ளைகொள்ளி) என்பக்கல் தயைபண்ணத்தவிரந்தால் என்னிடையாட்ட மாராயாதொழிந்தால் (ஆகாதோ?) என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணவேணுமோ? (குறும்பனை) ஸ்ரீநந்தகோபன், தம்முடைய விஷயத்திலே குறும்படித்து மூலையடியே திரிகைக்கு ஒரு பிள்ளை பெற்று விட்டானாய்த்து. (கோவர்த்தனை) பெண்களை வெறுந்தறையாக்கும்; பசுக்களை ஒன்று நூறுயிரமாக்கும். (கண்டக்கால்) அவன் பசுக்களின் பின்னே கைகழியப் போகையாலே காண்கைதானரிது; வருந்திக்காணப் பெற்றதாகில்.

(கொள்ளும்பய நென்றில்லாத) அவன் பசுக்களின் பின்னே போகையாலே இம்முலைகள்கொண்டு கொள்ளுவதொரு பாயோஜன மில்லையாய்த்து. (கிழங்கோடும்) விலைகமுடையராய் லுருப்பார் “இதுக்கோராச்ரயமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்துவண்டு, அது தான் நித்யம், அழியாததொன்று” என்றிருப்பார்களிறே; 242 “अच्छ-अद्वय” (அச்சேத்யம்—அதாஹ்யம்) என்று சொல்லுகிற அது தன்னோடே பறித்தெறியப்பார்க்கிறாள். (அவன்மார்விலெறிந்து) அவன் மார்விலே கிடக்கிலும் தண்ணைப்படுத்திமுப்படுத்தும் அவனையு மென்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப் பறித்தெறியுப்போதும் விழுந்தறை அவன் மார்வாகவேணும். (என்னமுலைத்தீர்வேனே) அவன்றானே விரும்பிவந்து அணைக்கும்போதிறே போகத்துக்கு உடலாவது; இப்போது ஓடுகிற க்லேஸத்தைத் தவிர்க்கலாமிறே.

ஒன்பதாம் பாட்டு

கோம்மைமுலைக ளிடர்தீரக் கோவிந் தற்கோர் குற்றேவல்
இம்மைப் பிறவி செய்யாதே யினிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானேன்
சேம்மை யுடைய திருமார்வில் சேர்த்தானேனும் ஒருநானும்
மேய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே.
வொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார். (ஆறுகளுமித்யாதி.) விகல்பமாய்-அதிகமாய். கிழங்கோடு-கொங்கையாகிற பக்திக்கு ஆச்ரயமான ஆத்மாவோடு. (சொல்லுகிறவது தன்னோடே பறித் தெறியப் பார்க்கிறாள்) என்றது இப்படி சொல்லப்படுகிற வஸ்து தண்ணைப்பறித்தெறியப் பார்க்கிறாளென்றபடி. அவன்மார்விலே எறிந்தால் ஸுகஹேதுவாமத்தனையன்றே, “என்னமுலைத்தீர்வேன்” என்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன்றானேயித்யாதி.)

பதவுரை:—கொம்மை முலைகள்—(எனது) கிளர்ந்து பருத்த முலைகளினுடைய, இடர் தீர—குமைச்சல் தீரும்படி; கோவிந்தற்கு—கண்ணபிரானுக்கு, ஓர் குற்றேவல்—அந்தரங்கமான கைங்கர்யத்தை, இம்மைப் பிறவி—இத்த ஜம்மத்திலே, செய்யாதே—செய்யப்பெறாமல், இனி—இந்தப் பிறவி கழிந்தபின்பு, போய்—வேறொரு தேசவிசேஷத்திலேபோய், செய்யும்—செய்யக்கூடியதான, தவந்தான் என்?—தபஸ்ஸு ஏதுக்கு? செம்மை உடைய திரு மார்வில்—(அன்பர்கள் அணைவதற்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கையாகிற) செவ்வையையுடைத்தான (தனது) திருமார்பிலே, சேர்த்தானேலும்—(என்னை அவன்) சேர்த்துக்கொண்டானாகில், நன்று—நல்லது; ஒரு நான்கு—ஒருநாள், முகம் நோக்கி—என் முகத்தைப்பார்த்து, மெய்ம்மை சொல்லி—மெய்யே சொல்லி, விடைதான் தரும்—ஏல்—“நீ எனக்கு வேண்டாம், போ” என்று தள்ளிவிட்டமை தோன்ற விடைகொடுப்பானாகில், மிக நன்று—அது மிகநல்லது.

அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (கொம்மையித்யாதி “கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டு” என்கிறதென்? அது தனக்கிச்சரயமாயிருப்பதோராத்மவஸ்து உண்டானால் அதுக்கவ்வுருகேபோய்ப் பெறலாவ தோரதுபவமுண்டோ, அத்தைப்பெறப் பார்த்தாலோவென்ன; பெற்ற இவ்வுடம்போடே அதுபவிக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட நான் அத்தைவிட்டு அவ்வுருகேபோய் ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணவோ?

வ்யா:—(கொம்மை முலைகள்) சமையவளர்ந்து, சூக்ஷ்மகாலத்திலே ப்ராஜைகள் “சோறு, சோறு” என்றலைக்குமாப்போலே, “எனக்கடைத்த விஷயத்தைக்காட்டு காட்டு” என்று நெருக்குகிற இவற்றினிடரானது தீரும்படி. இவற்றினிடர் தீர்ந்ததாவது—கோவிந்தனுக்கானால்ய்த்து; அல்லாதபோது, இவளுக்கு நெஞ்சடையாமித்தனை. (கோவிந்தற்கு) ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்காகவொண்ணாது; பசுக்களின் பின்னே திரியுமவனுக்காகவேணும். (ஓர் குற்றேவல்) முலைபெழுந்தவ ளுடைய குற்றேவலிறே. தந்தாமுக்கடைத்த காரணங்களைக்கொண்டு பண்ணும் கைங்கர்யமிதே தான்—குற்றேவலாவது.

ஒன்பதாம் பாட்டு.—(கொம்மை முலையித்யாதி) (பெறப்பார்த்தாலோவென்ன) என்று ஸங்கை. முலையாலே குற்றேவலுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தந்தாமுக்கித்யாதி.) “ஒரு நான்கு மெய்ம்மைசொல்லி” என்று கூட்டி தாத்பர்யம் (என்றுமொக்கவித்யாதி.)

(இம்மைப் பிறவியெய்யாதே) 243 “गात्रैः शोकाभिकर्षितैः संस्पृशेयं” (காத்ரைச் ஸோகாபிகர்ஸிதை:-ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம்) என்னுமாப்போலே இவ்வுடம்போடேயணைய ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே, இனி அவ்வருகே போய் ஒரு ஸரீரபரிக்கரஹம் பண்ணிப் பெறும்பேறுகிறது-பஞ்சாக்கி மத்யஸ்த்தராய் நின்று தபஸ்ஸு பண்ணுவாரோபாதி என்றிருக்கிறாள். (செம்மையுடைய திருமார்வில்) அணைக்கப்புக்கால் இறையாத மார் வாய்த்து. (சேர்த்தானேலும்) அம்மார்வோடே சேர்த்தணைக்கையாய்த்துப் பேறுவது; அது செய்திலனையாகிலும். (ஒரு நான்கு மெய்ப்மைசொல்லி) என்று மொக்கப் பொய்யே சொல்லவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ?; ஒரு நாள் மெய்சொன்னாலாகாதோ?. இப்போது பொய்சொல்லுகையாவது-அருகேயிருக்கச்செய்தே பிரிய நினைக்கை. அகவாய் அங்கனே செல்லாநிற்க, “நினைப் பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன்” என்றாப்போலே சொல்லுகை.

(முகத்தோக்கி விடைதான் தருமேல்) நேர்கொடு நேர்முகம் பார்த்து “எனக்கு உண்பக்கலாதரம்போராத; உன்னையுபேக்ஷித்தேன்; நீபோ” என்று நம்போக்கை அறுமதிபண்ணுமாகில், அது மிகவும் நன்று. (சேர்த்தானேல்-நன்று, விடைதான் தருமேல்-மிக நன்று) தன் மார்வோடே அணையுப்படி ஸம்ச்சேஷிப்பித்தானாகில், நன்று-அழுகி; நீ வேண்டாபோவென்று முகத்தைப்பார்த்து அறுமதி பண்ணிவிடுமாகில் மிகவும் நன்று. கலக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால் பின்னையுமிருந்து நோவுபட்டு ஸம்ச்சேஷித்ததை ஆசைப்படுகைக்குடலிதே. நீவேண்டாவென்றால் முடிந்து பிழைக்கலாமே. பிராட்டியுடைய இரண்டாம் பிரிவுபோலே இருப்பதொன்றிதேயிது.

இவள் பொய்சொன்னாகச் சொல்லுகிறது எத்தையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்போ தியாதி.) அதாவது-பண்டு ஸம்ச்சேஷித்த ஸமயத்திலென்றபடி. கலக்கையை அபேக்ஷியாமல் பிரிவை அபேக்ஷிப்பாணென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கலக்கவேணுமென்றித்யாதி) அதாவது-ஸம்ச்சேஷித்ததை அபேக்ஷிக்கை. (இரண்டாம் பிரிவு)-கேவல துக்கமேயாய் முடிவுக்கு வேறுவாய்த்தென்றபடி.

“கொம்மை முனைகள்” என்று தொடங்கி, “திருமார்விற்கேர்த்தானேல் நன்று; அதுசெய்யாதே, ஒருநான்கு மெய்ப்மை சொல்லி

பத்தாம் பாட்டு

அல்லல் விளைத்த பெருமானே யாயர் பாடித் தணிவிளக்கை
வில்லி புதுவை நகர்நம்பி விட்டுசித்தன் வியன்கோதை
வில்லைத் தோலைத்த புருவத்தாள் வேட்கை யுற்று மிகவிரும்பும்
சோல்லைத் துதிக்க வல்லார்கள் துன்பக் கடலுள் துவளாநே.

பதவுரை:—வில்லைதோலைத்த-வில்லைத்தோற்சுடித்த, புருவத்தாள்-
புருவங்களை உடையவளாய், வில்லி புதுவை நகர் நம்பி விட்டு சித்தன்
வியன்கோதை—ஸ்ரீ வில்லி புத்தூர்க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாரு
டைய மகளாய், ஆச்சர்ய குணசாலிதியான ஆண்டாள், அல்லல்
விளைத்த பெருமானே—(திருவாய்ப் பாடிமுழுதும்) தீங்குவிளைத்து
அதனால் பெருமைபெற்றவனும், ஆயர் பாடிக்கு அணி விளக்கை—
திருவாய்ப் பாடிக்கு மங்களதீபம் போன்று ப்ரகாசகனுமான கண்ண
பிரானை, வேட்கையுற்று—ஆசைப்பட்டு, மிக விரும்பும் சோல்லை—
மிக்க அபிவிேசம் தோற்ற அருளிச்செய்த இப்பாசாங்களை, துதிக்க
வல்லார்கள்—புகழ்ந்து ஓதவல்லார்கள், துன்பம் கடலுள்—ஸம்ஸார
ஸமுத்தரத்தில், துவளார்—துவண்டு நோவு படமாட்டார்கள்.

வ்யா:—நிகமத்தில். (அல்லல் விளைத்த பெருமானே) 244 “वहवो
नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते” (பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணை:
புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) என்று-திருவயேயாத்நைய ராமகுணங்களிலே கையடி
யுண்டு மற்றொன்றறியாதிருக்குமாப்போலேயாய்த்துத் திருவாய்ப்
பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ணன் தீம்பிலே கையடியுண்டார்களாயிருக்கும்
படி. ஊரைமுலையடியே நடந்து “வெண்ணெய் பெண்கள் இவை
களவுபோய்த்து”, † “பாலும் பதின்குடங் கண்டிலேன்” என்று
சொல்லும்படி § பெரிய ஆரவாரத்தைப் பண்ணியாய்த்து வர்த்திப்பது.

முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகவுய் நன்று” என்று அந்வயம்.
“ஒரு நான்கு மெய்ம்மை சொல்லி திருமார்வில்சேர்த்தானேல் நன்று”
என்று கீழோடே கூட்டுதல். இர்தப்பகூதத்தில் (பிரிய நினைக்கை)
என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு.

பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் (கையடியுண்டு)-ஈடுபட்டு. (வார்த்தை-
பண்) வார்த்தை ப்ரகாரத்துக்கு, அடியாக-ஹேதுவாக. ப்ரபந்தன்
களிலே சொல்லுகிற ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஹேதுவாய்த்து அவன்
வ்யாபாரமென்றபடி. (இவன் தீர்புகள் கரும்பாய், ப்ரகாசத்தையும்)

†பெரியதிரு 10-7-2. §(பா)பெரியாழ்வார் வார்த்தைபண்ணடியாய்த்து.

(ஆயர்பாடிச் சுணியிளக்கை) இவன் தீப்புக்கு இலக்காகாதபோது ஊராக இருண்டாய்த்துக்கிடப்பது. ராமகுணங்கள் வேம்பாய் இவன் தீப்புகள் கருப்பாய், பரகாசத்தையும் பண்ணவாய்த்துத்திரிவது. (வில்லிபுதுவை யித்யாதி) இவளுடைய விருப்பத்தில் ஊற்றமாய்த்துச் சொல்லித் தலைக்கட்டப்பார்க்கிறது. இவ்வளவான பராவண்யாதி ஸயத்துக்கெல்லாம் வாய்த்தலை பெரிபாழ்வார் வயிற்றிற்பிறப்பாய்த்து.

(வில்லைத்தொலைத்த புருவத்தாள்) தன்னோடு ஸாய்மங்கொண்டாடியிருக்குமவையெல்லாம் அழிக்கும்படியாய்த்து அவயவஸோபையிருக்கும்படி. வில்தான் ஒப்பாகப் போராதபடியான புருவத்தை உடையவள். (வேட்கையுற்று மிகவிருப்புஞ்சொல்லை) அபிதிவேஸுமானது விஞ்சி, அதுதான் || “என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” என்கிறபடியே—ஆசிரயத்தளவல்லாதபடி அபிதிவேஸுத்தை உடைய ளாய்ச் சொன்ன அவளுடைய பாசுரத்தை. “பகவதநுபவம் வழிந்து புறப்பட்டசொல்” என்று தோற்றும்படியிருக்கை. (சொல்லைத் துதிக்கவல்லார்கள்) இவன் இப்போதாக இவளுடைய விருப்பத்தை ஸம்பாதிக்கவென்றால் செய்யப்போகாதே; அப்படி பாவபந்தமுடைய ளாய்ச் சொன்ன அவளுடைய பாசுரத்தைச் சொல்ல அமையும். (துன்பக்கடலுள் துவளாரே) ஸம்ஸாரமாகிற து:க்கஸாகரத்திலே ம்ருதுவாயிருப்பதொரு கொழுத்தை அக்தியிலே இட்டாப்போலே துவண்டு நோவுபடாதே, இவள்பட்ட க்லேஸுமே க்லேஸுமாக இவள் பாசுரமாதரத்தைச் சொன்னவர்கள் இவளாசைப்பட்ட பெருள் பெறுவார்கள்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றாம் திருமொழி முற்றிற்று.

என்ற ஸமுச்சயத்துக்குச்சேர “அணி விளக்கு” என்று பதத்தைப் பிரித்துக்கொள்வது. இவன்பேர்க்க இச்சேதனன் இப்பாசுரத்தைக் கற்றனென்றால்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பதினாாம் திருமொழி

பட்டிமேய்ந்து — ப்ரவேஸம்.

அவ:—ப்ராப்யப் பகங்களை நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யத்தை அப்போதே லபிக்கப்பெறாமையாலே கண்ணஞ்சுழலையிட்டுக் காமன் காலிலே விழுந்து, அநந்தரம் சிற்றிலிழைத்து, பணிரீராடி, கூட லிழைத்து, குயில்வார்த்தை கேட்டு, ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்னும் ஆசைபிறந்து, அப்போதே கிடையாமையாலே ஸலப்நா துபவத்தாலே தரித்து, அதுதான் விஸ்தமாயிராமையாலே அவ்வதுபவத்துக்கு தேஸிகரான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யாழ்வானை வார்த்தை கேட்டு, மேகதர்ஸனத்தாலே நொந்து அம்மேகங்களை வார்த்தைகேட்டு, ராமாவதாரத்துக்கு அங்குநின்றும் வந்த திருவடிதன்னையே தூதுவரவிட்டாப்போலே அம்மேகங்கள் தன்னையே தூதுவிட்டு, அவ்வர்ஷாவில் பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதிக்கவொருப்பட்டபடி சொல்லி, அவைதான் முருகின்று நலிந்தமைசொல்லி, பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பிலும் அவன் 245 “न त्यजेत्” (நத்யஜேயம்) என்ற வார்த்தையிலும் அதிஸங்கைபண்ணி, அவன் வார்த்தை பொய்யானாலும் “பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பு நமக்குத் தப்பாது பவிக்கும்” என்று அத்யவலித்து, அவன்படியாலும் இழக்கவேண்டாவென்று தெளிந்து, பின்னையும் இழவோடே தலைக்கட்டி அதுவும் பலியாமையாலே தானேபோக வொருப்பட்டுத் தனக்குக் கால்நடை தாராதபடி பலஹாநிமிக்குக் கால்நடை தருவாரை “என்னை அத்தேஸத்திலே கொடுபேய்ப் பொருங்கோள்” என்றும், “அது மட்டிக்கோளாகில் அவனோடு ஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு பதார்த்தத்தைக் கொடுவந்து என்னை ஸ்பர்ஸிப்பித்து ஆச்வலிப்பிடுங்கோள்” என்றும் நின்றது-ஐழ்;

முதல்தன்னிலே அவனே ரக்ஷகனென்று அத்யவலித்திருக்கும் குடியிலே பிறக்கச்செய்தேயும் தானே நோற்றுப் பெறவேண்டும்படியிறே இவளுக்குப் பிறந்தவிடாய். இப்படிப்பட்ட விடாயை உடைய

அரு:—பட்டிப்ரவேஸம். திருப்பாவையில் ப்ரமேயம் (ப்ராப்யப்ராபகங்களையித்யாதி.) “நல்லவென்தேழி” இத்யாதியைப் பற்ற (பெரியாழ்வாரித்யாதி.) (அவன்படியாலும் இழக்கவேண்டாவென்று தெளிந்து) என்றது-“செம்மையுடைய-மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை” என்றத்தைப்பற்ற. (பின்னையும் இழவோடே தலைக்கட்டி) என்றது-“தம்மையுட்பாரை” இத்யாதியைப்பற்ற.

ளாய் இவள்தான் ப்ராப்யப்ராபகங்களவனே என்னுமிடம் நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம்பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியாய்யத்துப் பிறந்த தஸை.

இவ்வளவாற்றாமை பிறக்கச்செய்தேயும் “அவ்வருகில் பேறு ஸாத்மிக்கும்போது இன்னம் இதுக்கவ்வுருகே ஒருபாகம் பிறக்க வேணும்; ஆமத்தில் சோறுபோலே ஆகவொண்ணது; பாம்பக்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும்” என்று அவன் தாழ்க்க; அநந்தரம் ஆற்றாமை கரைபுரண்டு பெறில் ஜீவித்தும் பெறாவிடில் முடியும்படியுமாய், நீர்ப்பந்தித்தாகிலும் பெறவேண்டும் படியாக; § “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்” என்கிறபடியே அவனும் வந்து முகங்காட்டி விஷயீகரிக்க; பிறந்தவிடாயும் அதுக்கதாருபமாகப் பெற்றபேறும் ஓராசரயத்திலிட்டுப் பேசவொண்ணாதபடி அளவிறந்திருக்கையாலே “கண்டிரே” என்று கேட்கிறவர்கள் பாசரத்தாலும், “கண்டோம்” என்று உத்தாம் சொல்லுகிறவர்கள் பாசரத்தாலும் தனக்குப் பிறந்தவிடாயையும் பெற்ற பேற்றையும் அந்யபதேஸுத்தாலே தலைக்கட்டுகிறார்.

இங்குப்பிறந்த பக்தியில் ஸாதநவ்யபதேஸுத்தைத் தவிர்த்தவித்தனைபோக்கி ஆசையையுக்குறைக்கவொண்ணாதே; அது குறைந்தாகில்முதலிலே ப்ராபகஸ்வீகாரந்தான் பிறவாதே. இனி இதினுடைய அருமையாலே செய்து தலைக்கட்ட அரிதென்னுமத்தைப்பற்றவும்

ப்ரபந்தகுலத்திலே பிறந்தவளுக்கு இத்தனை ஸ்வயந்தநங்குடமோ, கீழில் திருமொழிகளில் ப்ரமேயமெல்லாவற்றையும் நிகமிக்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முதல்தன்னிலேயேயித்யாதி.)

இத்தனை ஆற்றாமை பிறந்தால் முகங்காட்டாதிருப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வளவாற்றாமை இத்யாதி.) ஆசரயத்தில் ஒருக்தியாகப்பேச. வலித்தஸாதநகிஷ்டையானவளுக்கு ஆற்றாமை ஸாதநமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்குப் பிறந்த வித்யாதி.) ஆசைபிறவாவிட்டால் வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுகுறைந்தாவித்யாதி.) (பிறவாதே) ஸாதநமான இந்த பக்திதானே உபாயமாகையாலே என்றபடி. இப்படிப்பட்ட பக்தி தான் த்யாஜ்யமாகைக்கும் உபாதேயமாகைக்கும் ஹேதுவேதென்ன § திருவாய் (10-10-10).

ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஸ்வரூபத்துக்கந் தரூபமென் னுமத்தை பற்றவும் தவிர்த்ததித்தனைபோக்கி வஸ்துவினுடைய குணதிக்யத்தையும்தவிர்த்ததன்றே; ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாயிருந்துள்ள விஷயமே உபாயமாகிறது; அக்குணங்கள் தான் ப்ராப்யமாகையும் தவிராதே. 126 “सोऽश्नुते” (ஸோக்ஷுதே) என்கிறபடியே-அவ்வருகு போனாலும் அதுபாவ்யமாகிறது இக்குணக்களிறே.

பிறந்த பக்தியும் அந்த பக்திக்கதரூபமாகப் பெற்றபேறும் ஓர் ஆசிரயத்திற்கிடக்குமளவல்லாமையாலே “கண்டரே” என்று-கேட்கிறவர்கள் பாசரத்தாலும், “கண்டோம்” என்று-சொல்லுகிறவர்கள் பாசரத்தாலுமாகத்தான் பெற்றபேற்றைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. திருவாய்ப்பாடி வருத்தாந்தத்தைச்சொல்லுகையாலே அந்யாபதேஸுமாகையும் தவிராது; ஆனாலும் “விட்டுசித்தன் கோதைசொன்ன” என்கிறதுவும் தவிர்க்கவொண்ணாது.

முதல் பாட்டு

பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய்
இட்டெறிட்டு விளையாடி இங்கே போதக்கண்டரே
இட்டமான பசுக்களை யினிது மறித்துநீட்டி
விட்டுக்கொண்டுவீளையாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

அருளிச்செய்கிறார் (இனி இதனுடையவித்யாதி) ஸ்வயத்நத்தாலே வருமது த்யாஜ்யம், வஸ்து வைலக்ஷண்தத்தாலே வரும் பக்தி உபாதேயமென்றபடி. அன்றிக்கே, ஸாஸ்தாங்கள் இத்தை த்யாஜ்யமென்று நீவேதித்திருக்க ப்ரீ திருபத்வம் சொல்லுகிறபடியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதினுடையவென்று.) அதாவது-அவன் குணதிக விஷயமாகையாலே ப்ரீ திருபத்வம் கூடுமென்றபடி. குணதிக்யம் எல்லாவவஸ்தைகளிலுமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகேத்யாதி.)

தானன்றோ சொல்லுகிறார், இது அந்யாபதேஸுமானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியித்யாதி.) அதாவது-“விருந்தாவநத்தேகண்டமை விட்டுசித்தன் கோதைசொல்” என்கையாலே-அவர்களவஸ்தையை ப்ராப்தையான ஆண்டாள் சொன்னாளென்னலாயிறே.

பதவுரை:—ஓர் கார் ஏறு—(கண்ணபிரானென்கிற) கறுத்த காளையொன்றை, பட்டி மேய்ந்து—காவலில்லாமல் யதேச்சமாகத் திரிந்துகொண்டும், பலதேவற்கு—பலராமனுக்கு, ஓர் கீழ் கன்று ஆய்—ஒப்பற்ற தம்பியாய், இட்டறிட்டு—ஸந்தோஷத்துக்குப் போக்கு வீடாகப் பல வகையான கோலாஹலங்களைப் பண்ணி, விளையாடி—விளையாடிக்கொண்டும், இங்கே போத—இப்படிவர, கண்டிரே—பார்த்தீர்களோ? இட்டம் ஆன—(தனக்கு) இஷ்டமான, பசுக்களை—பசுக்களை, இனிது—தருப்தியாக, மறித்து—மடக்கிமேய்த்து, நீர்ஊட்டி—தண்ணீர் குடிப்பித்து, விட்டுக் கொண்டு—(இப்படியாக அவற்றை) மேயவிட்டுக் கொண்டு, விளையாட—(அப்பெருமான்) விளையாடாநிற்க, விருந்தா வனத்தே—ப்ருந்தாவனத்திலே, கண்டோம்—ஸெவித்தோம்.

அவ:—முதற்பாட்டு. (பட்டியித்யாதி) வானிளவரசாய், † “விண்ணாட்டவர் முதாவர்” என்று சொல்லுகிறவர்கள் நியமிக்க அவர்களாலே நியாயமாய், அவர்கள் சூட்டு நன்மலைகள் தூயன வேந்தித் தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்ககதரூபமாய்ப்படி போதுபோக்கியிருக்கிற வளவிலே, “திருவாய்ப்பாடியிலே வெண்ணெய் திரளாநின்றது” என்றும், “நப்பின்னைப்பிராட்டி ப்ராப்தயௌவநயானுள்” என்றும் கேட்டு அவ்விருப்பு உண்ட துருக்காட்டாதே இங்கே வந்தவதரித்து, ஸ்ரீ ப்ருந்தாவனத்திலே ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணி அத்தாலே தன்னி ரம்பெற்றுத் திரிகிறபடி.

வ்யா:—(பட்டிமேய்ந்து) பரமபுத்தில் கட்டுண்டிருப்பாரோ பாதியாய், ஸ்வைரஸஞ்சாரம்பண்ணுவது அவதரித்துப் பேரந்த விடத்தேயாய்த்து. § “‘வானிளவரசு’ என்கிறபடியே—திருவநந்தாழ் வான் மடியிலும், ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழிலும், பெரிய திருவடி சிறகின் கீழிலுமாய்த்து இத்தத்வம் வளருவது” என்றாய்த்து பட்டாராளிச்செய்வது. ஆனை கருப்பந்தோட்டத்தைப் புக்கால் திரியு ம்ப்போலேயாய்த்து இவனும் ஊரை மூலையடியே திரியும்படி. பரம

அரு:—முதற் பாட்டு. “பட்டி”—களவு. பட்டிமேய்கையாலே, “கார்” என்கையாலே *வானிளவரசில் வ்யாவ்ருத்தி. “வானிளவரசாய்” என்று நாரதாதிகள் சொல்லக்கேட்டென்றபடி.

† திருவிருத்தம் 2. § பெரியாழ்திரு (3-6-3).

பதத்தில் னூல்பிடித்துப் பரிமாறுவதுபோலன்றிக்கே, “வெண்ணெய் களவுபோய்த்து, பெண்கள் களவுபோய்த்து” என்னும்படியாக வாய்த்து மரயாதைகளை அழித்துக்கொண்டு திரியுப்படி. (ஓர்காரேறு) அபிமதலாபத்தாலே அத்விதியனாய்த் தன்னிறம் பெற்று மேனாணித் திருக்குமிருப்பு; பரமபதத்தில் உடப்பு வெளுத்துப்போலே காணுமிருப்பது.

(பலதேவந்தேகார் கீழ்க்கன்றாய்) வாஸநை இருக்கிறபடி. பெண்களானவிலே தீப்புசெய்த திரியுமவன் இவனளவிலே பவ்யனாயிருக்கும். தனக்கு அபிமதமான விஷயங்களிலே சேரவிடுகைக்கு கடகனுகையாலே அவன் நினைவின்படியேயாய்த்துத் திரியுப்படி. பெருமானும் பிராட்டியுமாய்ப் பள்ளிகொண்டருளுட்போது இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாயுணர்ந்து நின்று நோக்கி, 246 “**रममाणः**” (ரமமாண:) என்கிறபடியே இருவருமான கலவியில் பிறக்கும் ஹர்ஷத்தில் மூவராகச் சொல்லலாப்படி அந்வயித்து அவர்களுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு வர்த்தகராயிருக்குமாப்போலே, க்ருஷ்ணன் தீம் பாலே ஏறுண்ட பெண்கள் நெஞ்சில் மறத்தைத் தன் இன்சொல்லாலே பரிஹரித்து, 247 “**रमणावासिता गोप्यः**” (ராமேணாச்வாஸிதா கோப்ய:))

ஸூரிகளுக்குப் பாதந்தரனாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வானிளவரசென்கிறபடியே இத்யாதி.) ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுவது என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி.) (மூலையடியே திரியுப்படி) என்னுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி.) ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணப்போந்த விடத்தே இவர்க்குப் பாதந்தரராகவேண்டுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வாஸநையிருக்கிறபடி) என்று. வாஸநை-பரமபதத்தில் வாஸநை. (கீழ்க்கன்று) தம்பி. ஹேத்வந்தரம் (பெண்களளவிலேயித்யாதி.) இவர் கடகராகக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுமித்யாதி.) அதாவது — இளையபெருமானைப்போலே இவர்க்கு க்ருஷ்ணனிடத்திலே ஸர்வேச்வரத்வப்ராதிபத்தியுண்டாகையாலே கூடும்.

இவன் சேரவிடும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணன் தீம் பாலேயித்யாதி.) ஆனால் வரவுக்கு நியாமகமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன்றானித்யாதி.) க்ருஷ்ணன் நியாமகனாயிருக்கும் துக்கு ப்ரமாணம் காட்டாமல் நியாயனாயிருக்கும் துக்கு ப்ரமாணம்

என்கிறபடியே-அவர்களை ஆச்வஸிப்பித்துப் பொருந்தவிடுகையாலே இவனளவில் பல்யனாய்த்திருப்பது. இவன்றான் அவன் நினைவின் படியே திரியுமவனுமாய் ஓளவில் நியமிக்கவும் கடவனாய்த்திருப்பது. || “தன்னம்பியோடப் பிண்கூடச்செல்லான்” என்னக்கடவ திறே. இவன்றான் ஓடி பிற்படவிறே பார்பின் வாயிலே விழுந்தது.

(இட்டறிட்டு) இச்சேதநன் முத்தனனால் பகவதபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு 248 “एतत्सामगायत्रास्ते” (ஏத்த-ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று-ஸாமகாரம் பண்ணுமாப்போலே, அவன் ருன் இங்கே வந்தவதரித்து இப்பரிமாற்றத்தைப் பெறகையாலே வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் வ்யாபாரமிருக்கிற படி. கீழே “ஏறு” என்று-ஜாத்யுசிதமாகப் பண்ணும் வ்யாபார மிருக்கிறபடி. 249 “अवक्यनादः” (அவாக்யநாதர:) என்கிற தத்வம் ‘இட்டறிட்டு’ என்னும்படியிருப்பதே! என்று சிறியாத்தான் போர வித்தராயிருக்கும்” என்று அருளிச் செய்வர். (விளையாடி) அச்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் லீலையைச் சொல்லுகிறது. இதுதானேயிறே ப்ரபோஜநம். (இக்கேபோத) அங்கே போனாலும் பெறவரிய பரிமாற்றத்தை அவன் இங்கே பரிமாறக் காணப்பெற்றருண்டோ?

கண்டவர்கள் பாசரமாயிருக்கிறதமேல்;- இட்டமான பசுக்களை) யுவாக்களானவர்கள் அபிமதவிஷயத்திலும் கடகரை விரும்பியிருக்கு மாப்போலே, இவனும் பசுக்களையாய்த்து விரும்புவது. ஆகஸ்போக விட்டுக் குழலாதவேணுமே. “நீ தாழ்த்ததென்” என்று மாதாபிதாக்கள் கேட்டால் “பசுக்களின் பின்னேபோனேன்” என்று சொல்ல காட்டுகிறார் (தன்னம்பியோடவியாத்.) சியாம்யனன்றிக்கேயிருந்தால் வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன்றான் ஓடியித்யாத்.)

“இட்டிறு”-செருக்கால் வந்தவ்யாபாரம். இட்டறிடுகை-ஸப்திக்கை - ஆனால் ஏகஸப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்ன (கீழே) என்று. பசுக்களோ இஷ்டம், பெண்களன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யுவாக்களித்யாத்.) பசுக்கள் கடகராகையைத்விவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆகஸ்போகவித்யாத்.) இவை இஷ்டமென்

லாம்படி தனக்கு ஒதுங்க நிழலாயிருக்குமிதே அவை. (இட்டமான பசுக்களை) “திவத்திலும் பசு சிரைமேய்ப்புவத்தி” என்கிறபடியே பரம பதத்திலுங்காட்டில் பசுக்களை மேய்க்குமத்தையாய்த்து விரும் பியிருப்பது. அவ்விருப்பிலும் வாய் வெருவிக்கிடப்பதும் களுக்காண்ப துவும் இப்பசுக்களையாய்த்து.

(இனிது மறித்து) இருவராகக்கலந்து பரிமாறாதின்றால் எதிர்த் தலையினுடைய நாமக்ரஹணம் பண்ணினால் அது ப்ரீதியாயிருக்கு மாப்போலேயாய்த்து இவற்றின்பேரைச்சொல்லி அழைத்தால் அவற்றுக்கு ப்ரியமாயிருக்கும்படி. லோகத்திலே சேதநர் அஸங் க்பேபராயிருக்கச்செய்தேயும் எவ்லாருடையவும் நாமரூப வ்யாகர ணம் பண்ணுமாப்போலே. (நீருட்டி) அவற்றுக்குத் தண்ணீர் பருகுகை அபேக்ஷிதமானுல்தான் அரைமட்டுநீரிலே இழிந்து பின்னே கையைக்கட்டிக்குளிந்துகின்று தண்ணீர்பருகக்காட்டுமாய்த்து இவன், பின்னே அவையும் கூடக்குடிக்கும்; † “தடம் பருகு” கருமுகிவிதே. 250 “स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते” (ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே) காரயித்ருத்வமிருக்கிறபடி. § “கன்று மேய்த்து” இத்யாதி. தடாகத்திலே ஒரு மேகம்படிந்தாப்போலே யாய்த்திருப்பது.

கைக்குஹேத்வந்தரம் (நீதாழ்த்த தென்னித்யாதி.) இந்த ஹேதுத் வயத்தாலே இந்த இஷ்டதையின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (திவத்திலும்) என்று.

“இனிது மறித்து” என்றதுக்கு-அவற்றுக்கினிதாப்படி அழைத்து என்றுக்கித் தாத்பர்யம் (இருவராகவித்யாதி.) “பசுக்களை” என்று பஹுவசநமாயிருக்க, எல்லாவற்றையும் மறிக்கக்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலேயித்யாதி.) “நீருட்டி” என்றகாரயித்ருவத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவற்றுக்கித்யாதி.) அவன் குடிக்குமென்னுமதுக்கும், அத்தைக்கண்டு அவைகுடிக்குமென்னு மதுக்கும் ப்ரமாணத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் (தடம்பருகித்யாதி.) பசுமேய்க்கை இனிதாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கன்றுமேய்த்தித்யாதி.)

(விட்டுக்கொண்டு விளையாட) அபிமத வித்தியாலே தன் மேன்மை பாராதே, திருக்குழல் பேணாதே, திருப்பரியட்டம் பேணாதே, ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணாசிற்கும்; அவைமேய்ந்து தண்ணீரும் பருகுகையாலே பின்னைத்தனக்கொரு கர்த்தவ்யாம்ஸமில்லை. நிர பேக்ஷனுக்கிறே லீலைபில் அந்வயமுள்ளது, இந்த லீலைதானேயிறே ப்ரயோஜனமும். (விருந்தாவனத்தே கண்டோமே) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே கண்டாப்போலேயிருப்பதொன்றிறே திருவாய்ப்பாடியிலே காணுங்காட்சி. செருக்கராயிருக்கும் ராஜாக்கள் போகத்துக்கு ஏகார்தமான ஸ்தலங்களிலே மாளிகை சமைத்து அபிமத விஷயங்களும் தாங்களுமாய் புஜித்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே ஸ்ரீ ப்ருந்தாவரத்தில் பரிமாற்றம்.

இரண்டாம் பாட்டு

அனுங்க வேன்னைப் பிரிவுசெய்தாயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் குணங்கு நாறிக் குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனைக் கண்டரே கணங்களோடு மின்மேகம் கலந்தாற் போல்வனமாலை மினுங்க நின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—அனுங்க-நான்வருந்துப்படியாக, என்னை பிரிவு செய்து-என்னைப் பிரியவிட்டுப்போய், ஆயர்பாடி-திருவாய்ப்பாடியை, கவர்ந்து-ஆக்ரமித்து, உண்ணும்—அதுபவிக்கின்றவனாய், குணங்கு நாறி-வெண்ணெய் நசுத்தம் நாமவனாய், குட்டேற்றை—இளையரிஷபம் போன்றவனுமான, கோவர்த்தனை—கண்ணபிரானை, கண்டரே?—; மின் மேகம்-மின்னலும் மேகமும், கலந்தாற்போல்—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தாற்போலே, வனமாலை மினுங்க நின்று—(கறுத்த திருமேனியிலே மின்னல் போன்ற) வனமாலைதிகழப்பெற்று, கணங்களோடு—(தோழன்மாருடைய) கூட்டங்களோடுகூட, விளையாட-விளையாடாநிற்க, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

மேய்க்கிறவனுக்கு விளையாட்டுக்கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவைமேய்ந்தியாதி.) பலவேளையில் வைகுண்டத்திலே காணவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லித்யாதி.)

வ்யா:—இரண்டாம் பாட்டு. (அனுங்க) நான் ஜீவியாதபடியாகப் பிரிவை விளைத்து. “பிரியேன், பிரியிலுற்றேன்” என்று சொல்லி வைத்திறே பிரிவது. இன்னம் ஒருக்கால் காணலாமோவென்னும் ஆசையாலே ஜீவிக்கவும்கேண்டி முடியவும் பெறுதே நோவுபடுகிறபடி. (என்னை) பிரிவேயெருவாகப் பணக்கைக்குத்தான் என்றிருந்தானோ என்னையும். (ஆயர்பாடி கவர்ந்தண்ணும்) பட்டியேயும் படி தன்னைச் சொல்லுகிறது. அகங்களில் சிறை செய்துவைத்து அவற்றையே யாய்த்து விருப்பி அமுதுசெய்வது. தன்னை ஆசைப்பட்டாரை உபேக்ஷித்துப்போந்தான் இப்போது ஆசைப்பட்டிறே நோவுபடுகிறது.

(குணங்குநாறி) முடைநாற்றம் அறுபவிக்கவேணும்போலே காணும் இவள் தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது. 251 “दीक्षित” (தீக்ஷிதம்) திருமேனியிலே பூசின வெண்ணெயும், போர்த்தவுறுப்புத்தோலும், யஜமானவேஷம் தேர்ந்துப்படியாக விருக்குப்படி. “व्रतसंपन्न” (வ்ரதஸம்பந்நம்) ரிஷிசொன்னவளவன்றிக்கே, அவன் ஒரு பட்டினி விடச் சொல்லுமாகில் தாம் இரண்டு பட்டினிவிடுவர். “वराजिनधर” (வராஜிநதரம்) நல்ல பரியட்டங்கள் சாத்துமதின்றிக்கே வராஜிநதராராயிருப்பர். “शुचि” (ஸூசிம்) ஒருவரையும் ஸ்பர்ஸிக்கலாகாது. பிராட்டி யெருத்தியையும் செய்யலாவதில்லையிறே என்றால் அவள் தன்னை ஸ்பர்ஸிக்கிலும் அடுத்தடுத்து முழுகாநிற்பர்; இதுக்கெதிர்த்தட்டிறே § “கறையினார் துவருடுக்கை” இத்யாதி. அவன் விருப்பாதப்ராஹ்மசாரி நிறத்தாலென்ன பாயோஜனமுண்டு; இப்படியே குணங்குநாற்றமாய்த்து இவளுகப்பது. (குட்டேற்றை) அபிமதலாபத்தாலே மேனணித்திருக்குப்படி. (கோவர்த்தனை) பெண்களை வெறுந்தறையாக்கி, பசுக்களை அபிவ்ருத்தமாக்குப்-ஒன்று நூறாயிரமாக்கும்.

இரண்டாம் பாட்டு. (அனுங்கவியாதி) “அனுங்க” - நடுங்க. “அனுங்க” என்ற-விநாஸமாதல்; நோவுபாடாதல். அனுங்க வேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிரியேனியாதி.) இரண்டாமர்த்தத்திலே நோக்காகத் தாத்பர்யம் (பிரிவேயியாதி.) “ஆயர்பாடி”-ஆயர்பாடியிலுள்ள பெண்களை. “குட்டேறு”-இளரிஷபம். இப்படி ஜாத்யுசிதமான நாயகவேஷத்தை ஆசைப்பட்ட பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தீக்ஷிதயியாதி.)

(கணங்களோடு) தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே. (மின்னித்
யாதி) மின்னும் மேகமும். சேர்ந்தாப்போலேயாய்த்து. ச்யாமமான
திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் உஜ்வலமான வகமாலையசைந்து வரும்படி
யாக. மாலையிடுவான் இவனுக்கு பவ்யனாயிறேயிருப்பது. “கர்ப்ப
தாஸர்” என்னுமாப்போலே. (விளையாட விருந்தாவந்ததே
கண்டோமே) இம்மாலையிட்டால் விக்குதராயிருக்கும் திருவாய்ப்
பாடியிலே காண்கையன்றிக்கே, ஸ்ரீபுருந்தாவந்ததிலே ஸ்வைர
ஸஞ்சாரம் பண்ணி விளையாடக் கண்டோம்.

மூன்றாம் பாட்டு

மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணாளனை
ஏலாப் போய்களுரைப்பானே யிங்கேபோதக்கண்டேரே
மேலால் பரந்த வெயில் காப்பான் வினதை சிறுவன் சிறகென்னும்
மேலாப்பின்கீழ் வருவானே விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—மால் ஆய் பிறந்த நம்பியை—(பெண்கள் பக்கலுண்
டான) அன்பே ஒருவடிவாய்க் கொண்டு பிறந்ததென்னலாம் படியான
வனாய், மாலே செய்யும் மணாளனை—அன்பையே செய்கின்ற மண
வாளப் பிள்ளையாய், ஏலா போய்கள் உரைப்பானே—பொருந்தாத
பொய்களைச் சொல்லுமவனான கண்ணபிரானை, இங்கே போதக்
கண்டேரே?—; மேலால்—மேலே, பரந்த—பரவின, வெய்யில்—வெய்யிலே,
காப்பான்—(திருமேனியில் படாமல்) தடுப்பதற்காக, வினதை சிறுவன்
சிறகு என்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானே—கருடனுடைய சிறகாதிற
மேற்கட்டியின் கீழ் எழுந்தருளாகின்ற அப்பெருமானை, விருந்தா-
வனத்தே கண்டோம்—.

வ்யா:—மூன்றாம் பாட்டு. (மாலாய்ப்பிறந்த) பெண்கள்பக்கல்
வ்யாமோஹந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலேயாய்த்திருப்பது.
252 “सत्यं ज्ञानं” (ஸத்யம் ஜ்ஞானம்) என்னுமாப்போலே. (நம்பியை)

மாலாகாரர். என்னுமல் “மாலையிடுவான்” என்பானென்னென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (கர்ப்பதாஸரித்யாதி.) (மாலையிடுவான்) ஜ்யோதி
வாக்யத்வயத்துக்குத் தாத்பர்யம்—தானும் மாலாகாரர்மகளாகையாலே
தானிட்டமாலையும் சாத்திக்கொண்டு அவன் விளையாடு மென்றிருக்
கிறான் என்றருளிச்செய்வார்.

இதோருபலக்ஷணமாத்ரமாய், சொல்லிச்சொல்லாத குணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கை. (மாலேசெய்யும்) 253 “तेन ते तमुब्रताः” (தேந தேதமநுவ்ரதா:) என்னுமாப்போலே தன்னுடைய வ்யாமோஹத்தைக் காட்டியாய்த்து இத்தலைக்கு வ்யாமோஹத்தைவிளைப்பித்தது. (மணாளனை) தன்னுடைய செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறந்தான் அவன் போலேகாணும்.

(ஏலாப்பொய்களுரைப்பானை) ஒற்று மஞ்சளும் மாளிகைச் சாந்துமாய்வந்தால் “இதெல்லாமெங்கிலும்பெற்றாய்” என்று கேட்டால் “மற்றுண்டோ, நான் புறம்பறிவேனோ என்னும். மெய் சொல்லுகை தேட்டமாகில் ராமாவதாரத்திலே போகவமையாதோ. 254 “सत्वादी च” (ஸத்யவாதீ ச) என்னக்கடவதிறே 255 “यथा दृष्टार्थवचनञ्च” (யதா த்ருஷ்டார்த்தவசநஞ்ச) என்னக்கடவதிறே. உபாயமாய் பூதஹிதமு மாயிருக்கும் இரண்டுவார்த்தை சொல்லாமையாலே அப்போதே மெய்யாயிருக்கும்-பெருமாள் வார்த்தை; இவன் வார்த்தை விழுக்காட்டில் மெய்யாயிருக்கும். ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமிதே ஆச்சிரிதர்க்குத் தஞ்சம். ஏகரூபனாய், இரண்டு வார்த்தை சொல்லாதே ஆச்சிரிதரக்ஷணம்பண்ணும் அவன்; தன்னை யழியமாரிப் பொய்சொல்லிரக்ஷிக்கும் இவன். பகலையிரவாக்குவது, ஆயுதமெடேனென்று ஆயுதமெடுப்பது, எதிரிகள்மர்மங்களைக் காட்டி கொடுப்பதாயிதே ரக்ஷிப்பது. (பொய்களுரைப்பானை) ஒன்றுபோலே

மூன்றாப்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) மால்-ஈச்வரன். தர்மமியை தர்மமாகச் சொன்னவிடமுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யம் ஜ்ஞாநமித்யாதி.) மாலேசெய்யும்-“தன்பக்கலிலே மாலை உண்டாக்குகை.

“ஏலா”-ஏறு. தகுதியன்றிக்கே என்றபடி. “பொய்களுரைப்பான்” என்கைக்கு பொய் தேட்டமாயிருக்குமோ, மெய்யன்றோ தேட்டமென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மெய்சொல்லுகையித்யாதி.) க்ருஷ்ணன் பொய்சொல்லுவனோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதாத்த்ருஷ்டார்த்த வசநமித்யாதி) க்ருஷ்ணன்வார்த்தை பொய்யாகிலும் உபாயபூதனுடைய வார்த்தையாகையாலே ஹிதமுமாயிருக்கு மென்றபடி. பொய்யும் மெய்யும் ஹிதமாப்படி எப்படியென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு வார்த்தை யித்யாதி.) (விழுக்காட்டிலே)

யிருப்பது நூறுயிரம் பொய்யாய்த்துச் சொல்லுவது. இவன்பொய் தேட்டமாயிறே “இங்கே போதக்கண்டரே” என்கிறது.

(மேலா வித்யாதி) மேலேபாரந்தவெய்யிலே நோக்குகைக்காக “விநதை சிறுவன்” என்றபடி என்றான்! ஆண்டாள்” என்றருளிச் செய்வர் வித்தராய் அவனுக்குக் குடையிடுவான் இவளுக்கு பவ்யனாயிறேயிருப்பது; “கர்ப்பதாஸன்” என்னுமாப்போலே. (மேலாப்பின் கீழ்வருவானை) பெரியவுடையார் மேல்வையிலே படாதபடி ஸம்பாதி மறைத்தாப்போலே, இவனையும் பெரிய திருவடி சிறகின் கீழே நின்று விளையாடக்கண்டோம்.

நாலாம் பாட்டு

கார்த்தண் கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு படுத்தென்னை
ஈர்த்துக்கொண்டு விளையாடு மீசன்றன்னைக் கண்டரே
போர்த்தமுத்தின் குப்பாயப் புகர்மால் யானைக்கன்றேபோல்
வேர்த்து நின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—கார்-காளமேகத்திலே, தண்-குளிரந்த, கமலம்—தாமரைப்பூத்தாற் போன்றுள்ள, கண் என்னும்—திருக்கண்கள் என்கிற, நெடு கயிறு—பெரியபாசத்திலே, என்னை படுத்து—என்னை அகப்படுத்தி, ஈர்த்துக் கொண்டு—(தான் போமிடமெங்கும் என்னெஞ்சையும் கூடவே) இழுத்துக்கொண்டுபோய், விளையாடும் ஈசன்தன்னைக் கண்டரே?—; போர்த்த முத்தின் குப்பாயம்—போர்வையாகப் போர்த்த முத்துச் சட்டையையுடையத்தாய், புகர்—தேஜஸ்சையுடையதாய், கார்யத்திலே. “தன்னுடைய ஸ்வாமித்வமும் அவனுடைய தாஸத்வமும் தோற்ற” சிறுவன், என்றபடிபாரீர்” என்று நம்பிள்ளை ஈடுபடுவர்.

(விநதை சிறுவனென்றபடி என்றான்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்—ஆண்டாள் பரிவளாகையாலே, பெரியதிருவடி, தம்முடைய தாயாரை கத்ருவானவள் வெய்யிலிலே வைத்தபோது அவ்வெய்யில்தட்டாதபடி தம்முடைய சிறகாலே கவித்துக்கொண்டு தாயாரை நோக்கினதாக மஹாபாரதத்திலே சொல்லுகையாலே அதுதோற்றச் சொன்னபடி என்றான்! என்று வித்தராகிரூர் என்றருளிச்செய்வர். சிறகென்னும் மேலாப்பு-சிறகாகிற மேல்கட்டி.

மால்-பெரிதான, யாணை கன்று போல்—யாணைக்குட்டிபோலே,
வேர்த்து நின்று விளையாட—வேர்வையுற்று நின்று விளையாட, விருந்தா-
வனத்தே கண்டோம்—.

வ்யா:—நாலாம் பாட்டு. (கார்த்தண் கமலக்கண்ணென்னும்)
மேகத்திலே ச்ரமஹரமான தாமரைபூத்தாப்போலேயாய்த்துத் திருக்
கண்களிருப்பது. வடிவுதானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கச்செய்தே அதுக்கு
மேலே அவயவஸோபையும் துவக்கவற்று. 256 “मेघश्याम” (மேகச்யா-
மம்) என்னும்படியிறே வடிவுதானிருப்பது. “கைகேயி வயிற்றிலே
பிறந்த தாபமாறுங்கிடர் குளிர்ந்தவடிவிலே விழிக்கப்பெற்றேனாகில்”
என்றானிறே. (கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தி) திருக்
கண்களாகிற பாஸுத்திலே அகப்படுத்தி. (கமலக்கண்ணென்னும்)
விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, பரிமளம் தொடக்கமானவற்றை
உடைத்தாய், அகவாயில் அதுக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாஸத்தைப் பண்ணு
மதுவுமாய்த்துத் திருக்கண். (நெடுங்கயிறு) போன விடமெங்கும்
போய்த்தப்பாதபடி அகப்படுத்தவற்றையாய்த்திருப்பது. தப்பாதபடி
வளைத்துக் குளிர நோக்கி, என்னை அநர்யார்ஹையாம்படி பண்ணி,
என் கார்யம் என்புத்யதீந மல்லாதபடி என்னைத் தன் பக்கலிலே
இழுத்துக் கொண்டு, இதுவே லீலையாயிருக்கும் நிரபேக்ஷன்.
(காரித்யாதி) வடிவழகைக்காட்டித் திருக்கண்களால் நோக்கிக்
கொண்டிறே இவன் திரிவது. என்னைக் கண்ணழகாலே துவக்கி
நான் “அது அது” என்று வாய்வெருவும்படி பண்ணி, இதுதானே
தனக்குப்போதுபோக்காகக்கொண்டு நிரபேக்ஷனாயிராநின்றான்.

(போர்த்த வித்யாதி) முத்துச்சட்டையிட்டாப்போலே குருவெயர்ப்
பரும்பிப்புகரையுடைத்தான யாணைக்கன்றுபோலேயாய்த்து வேர்த்து
நின்று விளையாடும்போதிருப்பது. (வேர்த்து நின்று விளையாட விருந்தா
வனத்தே கண்டோமே) முதலிலே வேர்க்கக்கடவதன்க்கே இருக்கும்
பாமபதத்திலுமன்றிக்கே, தாய் தமப்பனுக்கஞ்சிவேர்க்கவுட மாட்டாதே
ப்ரபுவாய் மாலையிட்டிருக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலும் காண்கை
யன்றிக்கே, ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே காணப்பெற்றோம்.

நாலாம் பாட்டு. (காரித்யாதி) “கார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய
பேதத்தையும் காட்டாநின்றகொண்டு ஸ்வரபதேஸுத்திலே மீளவும்
அருளிச்செய்கிறார் (வடிவழகையித்யாதி.) “குப்பாயம்”-சட்டை.

ஐந்தாம் பாட்டு

மாதவன் என்மணியினை வலையில் பிழைத்தபன்றிபோல்
ஏதுமொன்றும் கொளத்தாராவீசன்றனைக் கண்டிரே
பீதகவாடையுடைதாழ்ப் பெருங்கார் மேகக்கன்றேபோல்
வீதியார வருவானே விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—மாதவன்-சரிய:பதியாய், என் மணியினை—எனக்கு
நீலரத்நம்போலே பரம்போக்யனாய், வலையில் பிழைத்த பன்றிபோல்—
வலையில்நின்றும் தப்பிப் பிழைத்த தொரு பன்றிபோலே (செருக்குற்று)
ஏதும் ஒன்றும்—(தன் பக்கலுள்ள) யாதொன்றையும், கொள தாரா—
பிறர் கொள்ளும்படி தாரா தவனான (ஒருவர் கைக்கும் எட்டாதவனான)
ஈசன் தன்னைக் கண்டிரே?—; பீதக வாடை—திருப்பீதாம்பரமாகிற,
உடை—திருப்பரிவட்டமானது, தாழ்—தாழ்ந்து விளங்க, பெருகார்
மேகம் கன்றுபோல்—பருத்துக் கறுத்ததொரு மேகக்குட்டிபோலே,
வீதி ஆர வருவானே—திருவீதிசிறைய எழுந்தருளும் பெருமானே,
விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

வ்யா:—அஞ்சாம் பாட்டு. (மாதவனென்மணியினை) தன்னுடைய
ரவிகத்வம் எனக்கு முடிந்தாளலாம்படி பவ்யனாயிருக்கிறவனை,
(வலையில் பிழைத்த பன்றிபோல்) முதலிலே அகப்படாததை அகப்
படுத்தலாம்; அகப்படுத்தப்பின்னத்தைப் பின்னை அகப்படுத்தப்போகா
திறே. ஆசைக்கு அகப்படாதொழிந்தால் பின்னை அகப்படுத்தப் பரிகர
மில்லை. (ஏதுமொன்று மித்யாதி) தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தாராதே
“இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் தன்னது” என்றிருப்பானொருவன்.

(பீதகவாடையுடைதாழ்) திருப்பீதாம்பரமானது தாழ்ந்தலைந்து
வர. (பெருங்கார்மேகக் கன்றேபோல்) பெருத்துக் கறுத்து அகவாயி
லுள்ள தடங்கலும் நீராலே நிறைந்திருப்பதொரு மேகக்கன்றுபோலே.
(வீதியாரவருவானே) அம்மேகமானது ஆகாஸப்பரப்படங்கலும் தனக்
கிடமாக்கிக்கொண்டு வருமாப்போலேயாய்த்து வீதியெல்லாம் தனக்
கிடமாகப்பண்ணிக்கொண்டு வரு ம் படி. (விருந்தாவனத்தே
கண்டோமே) † ஊரொப்பாகக்காணுமிடத்திலன்றிக்கே நமக்கேயான
விடத்திலே காணப்பெற்றோம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (மாதவனித்யாதி) “எட்டினேடி ரண்டெனும்
கயிறு” என்கிறபடியே, “வலை” என்று-கயிற்றைச் சொல்லுகிறது.

† (பா) ஊரார் பாக்கக் காணும்.

ஆறாம் பாட்டு

தரும்மறியாக் குறும்பனைத் தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல்

புருவ வட்ட மழகிய பொருத்தமிலியைக் கண்டிரே

உருவுகரிதாய் முகம்செய்தா யுதயபருப்பதத்தின்மேல்

விரியும் கதிரே போல்வானே விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—தரும் அறியா—இரக்கமென்பது அறியாதவனாய், குறும்பனை—குறும்புகளையே செய்யுமவனாய், தன் கை சார்ங்கம் அதுவேபோல்—தனது திருக்கையிலுள்ள சார்ங்கவில்லைப்போன்று, புருவவட்டம்—திருப்புருவவட்டங்களாலே, அழகிய—அழகுபெற்றவனாய், பொருத்த மிலியை—(அவ்வழகை அன்பர்கட்கு அதுபவிக்கக்கொடுத்துப்) பொருந்திவாழப் பெறாதவனான பெருமானே, கண்டிரே?—; உருவு கரிதாய்—திருமேனியில் கருமை பெற்றாய், முகம் செய்து ஆய்— திருமுகத்தில் செம்மை பெற்றாய் (இருப்பதனாலே) உதயபருப்பதத்தின் மேல் விரியும் கதிர் போல்வானே—உதயபர்வதத்தின் மேலே விரிகின்ற சூரியன் போல் விளங்கும் அப்பெருமானே, விருந்தாவனத்தே கண்டோமே—.

வ்யா:—ஆறாம் பாட்டு. (தருமமறியா) ஆந்ருஸம்ஸயமிருக்கும் படி முதலிலே வ்யுத்தபத்திபண்ணியறியான். 257 “आनुशस्यं परो धर्मः त्वत्त एव मया श्रुतः” (ஆந்ருஸம்ஸயம் பரோ தர்ம: த்வத்தேவமயா ச்ருத:) நீர் வரவிட்ட ஆளின்வாயிலே கேட்ட வார்த்தையன்றே; அதுக்கு முன்னம் தம்முடைய வாயாலேயருளிச்செய்ய என் செவியாலே கேட்டதன்றோ? இருவருமாகக் கலந்து ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளு மளவிலே “நீர் விருப்பியிருப்பதென்?” என்று கேட்க, “பிறர் நோவு படக்கண்டால் பொறுக்கமாட்டோம். அதுவேகாண் நான் விரும்பி யிருப்பது” என்றார். இருவரும் ஒன்றை நினைத்துக்கிடக்கிறார்கள்.

ஆர-நிறைய. 258 “पश्चाद्वा गोपसुतैः परीतो वेणुसुनानन्दितविश्वचेताः। संपूर्ण वीथि सविलासमायात् गोपालपालः कुलदैवतं नः॥” (பச்சாத் கவாம் கோப-ஸுதை: பரீதோ வேணுஸ்வநாநந்திதவிச்வசேதா: | ஸம்பூர்ய வீதிம்ஸ-விலாஸமாயாத் கோபாலபால: குலதைவதம் ந:.) இத்தேயத தநுஸந்தேயம்.

ஆறாம் பாட்டு. (தருமமித்யாதி) தர்மமறிந்தபேர்தானுண்டோ வெண்ணப் பெருமானறிவரென்கிறார் (ஆந்ருஸம்ஸயம்பரோதர்ம: இத் யாதி.) குறும்பன்-சாடு. வன்னியன்-அர்த்தம். இடையன் த்வரி.

“இக்கலவிக்குப் பிரிவுவரில் செய்வதென்?” என்று கேட்டாள் அவள்;
“நம்மைப் பிரிந்து நோவுபடவிடோங்காண் நாம்” என்றருளிச்செய்தா
ராணர் அவர். “मया अतः” (மயா ச்ருத:) “இது ச்ரவணமாத்ரமே
யாய்ப்போமித்தனையோ?” அதுஷ்டாக பர்யந்தமாகக்கடவதன்றோ”
என்று கேளீர். (குறும்பனை) ராஜபுத்ரர்களாகவேண்டாவோ ஆந்ரு-
ஸம்ஸ்யமுடையாராயிருக்குப்போது?

(தன்கையித்யாதி) புறப்பு ஒப்பில்லை. கையிலே வில்லிருந்தால்,
‘முகத்திலேயிருக்கக்கடவது கையிலேயிருந்ததீ!’ என்னுப்படியிருக்கும்;
புருவத்தைக்கண்டால் ‘முகத்திலேயிருக்கக்கடவதோ வில்லு. கையிலே
யன்றோவிருப்பது’ என்னுப்படியாயிருக்கும். ஸர்வதாஸாத்ருச்ய
மிருக்கும்படி. (பொருத்தமிலிசைய) இவ்வழகுண்டானால் ப்ரயோஜன
மென்?, உகந்தார்ப்பக்கல் ரஸம்தொங்கிலும் தொங்கான். (கண்டரே)
அவன் நம்மோடு பொருந்திற்றிலெனென்ன நமக்கு அவன்பக்கல்
ஆசையற்றிராதே. தன்னோடு பொருந்தாமை காரணவாய்த்து இவ
ளாசைப்படுகிறது.

(உருவித்யாதி) கண்டார்கண்குளிருப்படி இருண்ட வடிவை
யுடைத்தாய், யௌவனத்தால் வந்த புகராடுகையாலே முகம்செய்தாய்,
உதயபர்வதத்திலே தோற்றுகிற ஆதித்யனைப்போலேயிருக்கிறவனை.
259 “स्वयैव प्रमया मेरुमुदये विमलो रविः” (ஸ்வயைவ ப்ரபயா மேரு-
முதயே விமலோ ரவி:) திருவபிஷேகத்துக்கீடாகவொப்பித்து ஸிம்ஹா
ஸனத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸமயமாகையாலே எல்லாரோடும்
நப்பிளித்தின சொல்லைச் சொல்லித் தண்ணளியோடேயிருந்தபடி.

“தன்கைச்சார்ங்கம்” என்பாடுவென், வேறு வில்லில்லையோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புறப்பொப்பில்லையென்று.) (ஸர்வதா
ஸாத்ருச்யம்)-வடிவுமாத்ரமன்றிக்கே கார்யத்தாலுமென்றபடி.

(முகம்செய்கை)-தேஜஸ்ஸு ஒரு முகமாயிருக்கை. “உரு. வு
கரிதாய், முகம்செய்தாய்” என்கிற இரண்டு விஃஸுஷணமும்-கதிருக்கு
விஸுஷணம். இத்தால்-ப்ருந்தாவரத்தில் நெருஞ்சிற்பூ, பொன்
போலே இருக்கையாலும் திருமேனி கறுத்திருக்கையாலும் உதயகிரி
யிலே கறுத்த ஆதித்யன் உதித்தாப்போலே இருக்கிறதென்றபடி.
உதயகிரியிலாதித்யனை ஒப்பாகச் சொன்ன விடமுண்டோவென்ன

260 “तत्र गोविन्दमासीनं प्रसन्नादित्यवचंसं” (தத்ர கோவிந்தமாஸீநம் ப்ரஸந்நாதித்யவர்சஸம்) என்கிறபடியே. (விருந்தாவநத்தே கண்டோமே) திருவாய்ப்பாடியில் மத்யாஹ்நத்திலாதியனைப்போலேயாய்த் திருப்பது.

ஏழாம் பாட்டு

பொருத்த முடைய நம்பியைப் புறம்போ லுள்ளும் கரியானை கருத்தைப் பிழைத்து நின்ற அக்கருமா முகிலைக்கண்டரே அருத்தித் தாரா கணங்களால் ஆரப் பெருகு வானம்போல் விருத்தம் பெரிதாய் வருவானை விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—பொருத்தம் உடைய நம்பியை—பொருத்தமுடைய ஸ்வாமியாய், புறம் போல் உள்ளும் கரியானை—உடம்புபோலே உள்ளமும் கறுத்திராநின்றவனாய், கருத்தை பிழைத்து நின்ற—நான் எண்ணுமெண்ணத்தைத்தப்பிநிற்பவனாய், அக் கரு மா முகிலை—கறுத்துப்பெருத்த முகில் போன்றவனான அக்கண்ணபிரானை, கண்டரே?—; அருத்தி—(காம்யபலன்களை விருப்புமவர்களாலே) விரும்பப்படுகிற, தாரா கணங்களால்—நகூத்ர ஸமுஹங்களாலே, ஆரப் பெருகு—மிகவும் நிறைந்திருந்துள்ள, வானம் போல்—ஆகாயம் போலே, விருத்தம் பெரிது ஆய்—பெருங்கூட்டமாய், வருவானை—எழுந்தருளாநின்ற அப்பெருமானை, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

வ்யா:—ஏழாம் பாட்டு. (பொருத்தமுடைய நம்பியை) “பொருத்தமிலி” என்பது நாட்டில் பொருந்தாதாரளவில் நிற்குமதன்றோ? (நம்பியை) பொருத்தத்திலேயும் ஒரு குறைசொல்லலாமோ அவனை? (புறம்போலுள்ளுக்கரியானை) ஏகரூபனாயிருப்பானொருவனய்த்து. சகாவர்த்தித் திருமகளைப்போலே அகவாயொருபடியாய்ப் புறவாயொருபடியாயிருப்பானொருவனல்லன். (கருத்தையித்யாதி) புறப்பும்

அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயைவப்ரபயேத்யாதி.) (நப்பிளித்தினசொல்) சிரித்து விநோதம் சொல்லுகை. இத்தால்-ரூபஸாய்மமும் லிக் கே ஸௌலப்ப குணஸாய்மமும் சொல்லுகிறது (ஆதித்ய வர்சஸம்) என்கிறபடியே விருந்தாவநத்தே கண்டோமென்று பூரிப்பது.

ஏழாம் பாட்டு. (பொருத்தமித்யாதி) வெறுப்பாயிருக்கச் செய்தே “பொருத்தமுடையன்” என்னலாமோ, “பொருத்தமிலி” என்னவேண்டாவோவென்ன (பொருத்தமிலியித்யாதி.) நாட்டாரைப்

உள்ளுமிருக்கிறபடி. கலக்கிறஸமயத்திலே “பிரியேன், பிரியில் தரியேன்” என்று சொல்லிவைக்குமிதே நெஞ்சாலே பிரிவை நினைத்திருக்கச்செய்தேயும். அதை இவள் மெய்யென்று அத்தயவவலித்திருக்கச்செய்தேயும் இவள் நினைவைத் தப்பிக்கொடுநிற்கும். (அக்கருமா முகிலை) நினைவைத் தப்பினுனென்ன விடவொண்ணாதபடியிருக்குமாய்த்து வடிவழகு.

(அருத்தியித்யாதி) அர்த்தித்வத்தை விளைப்பதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருந்துள்ள தாராகணங்களாலே மிகவும் நிறைந்துள்ள ஆகாஸம் போலே. (விருத்தம் பெரிதாய் வருவானை) தேஜ: பதார்த்தங்களினுடைய திரள்போலேயாய்த்துத் தன்னோடொத்த தரத்தையுடைய ரான தோழன்மார் நடுவே வருப்படி. விருத்தமென்றது—ப்ருந்த மென்றபடியாய், மறுஷ்ய ஸமூஹத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, “ஆரப்பருகும்” என்று பாடமானபோது-மிக்க விருப்பத்தையுடைய ராய்க் கொண்டு மறுஷ்யர்களுடைய திரளாலே அபிரிவிஷ்டமாய்க் கொண்டு பார்க்கப்படாநின்றுள்ள மேகம்போலேயென்கிறது. 261 “न तर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः” (ந ததர்ப ஸமாயாந்தம் பச்ய-மானோ நராதிப:) என்னக்கடவதிறே. (விருந்தாவநத்தே) அத்திரளின் நடுவே சோலைபார்ப்பாரைப்போலே காண்கையன்றிக்கே, ஏகாந்தமாகக் காணப்பெற்றோம்.

பற்றவும் பொருத்தமிருக்கையாலே வ்யங்க்யமாக “பொருத்தமுடையன்” என்கிறது. “நம்பி” என்றது-வ்யங்க்யம். சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்குப் புறம்பு ச்யாமமாய் உள்ளுதையையுண்டாயிருக்கும். “கருத்து”-நினைவு. பிழைத்து-தப்பி.

தாராகணம்-நக்ஷத்ரகணம். சே த ந ர் ப்ரயோஜநார்த்தமாக நவக்ரஹங்களையும் அபேக்ஷிக்கையாலே(அர்த்தித்வத்தை விளைப்பதாய்) என்கிறது. “பெருகுவானம்” என்று முந்தினபாடம். தாராகண மென்று-நக்ஷத்ர ஸமூஹமாதல்; கணமென்று-மறுஷ்ய ஸமூஹமாதல். அப்போது, அருத்தித்து ஆராதேயிருக்கிற மறுஷ்யரென்றபடி. பார்க்கிறவர்களுக்கு மேகங்கள் போக்யமாமாப்போலே இவனும் போக்யமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நததர்ப்பஸமாயாந்த மித்யாதி.) (சோலையித்யாதி) சோலைபார்க்கை-சோலையை ஸமுதாயேந மேலெழப்பார்க்கை. அப்படியன்றிக்கே ஏகாந்தத்திலே ஸாவயவமாகக் காணப்பெற்றோமென்றபடி. விருத்தம்-வ்ருத்தம்.

எட்டாம் பாட்டு

வேளிய சங்கோன் றுடையானைப் பீதகவாடை யுடையானை
அளிநன் குடைய திருமலை யாழியானைக் கண்டரே
களிவண்டெங்கும்கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள்தடந்தோள்மேல்
மிளிரநின்று விளையாட விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—வேளிய சங்கு ஒன்று உடை யானை—வெளுத்த ஸ்ரீ
பாஞ்சஜந்யமொன்றை உடையனாய், பீதக ஆடை உடையானை—
பீதாம்பரத்தை உடையாகக்கொண்டவனாய், நன்கு அளி உடைய—
நன்றாகக்ருபையையுடையனாய், ஆழியானை — திருவாழியாழ்வானை
உடையனாய், திரு மலை—சீரியபதியானகண்ணனை, கண்டரே?—
களி வ ண் டு — (மதுபானத்தாலே) களித்துள்ளவண்டுகளானவை
எங்கும்—எப்புறத்திலும், கலந்தாற்போல்—பரம்பிணம்போலே, கமழ் பூ
குழல்கள்—பரிமளிக்கின்ற அழகிய திருக்குழல்களானவை, தடந் தோள்
மேல்—பெரியதிருத்தோள்களின்மேலே, மிளிர நின்று விளையாட—
(தாழ்ந்து) விளங்கநின்று விளையாட, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

வ்யா:—எட்டாம் பாட்டு. (வெளியசங்கித்யாதி) கடல்போலே
ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தாய்,
ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையனாயிருக்கிறவன்.
/“கையிலோர் சங்குடை மைந்நிறக்கடல்” என்னக்கடவதிறே. திருப்
பீதாம்பரமும் சிவப்பாலே திருமேனிக்குப் பரபாகமாயிருக்கும்பிறே.
(அளிநன்குடைய) அகவாயில் தண்ணளிமிக்கிருக்கும். அதுக்கு நிபந்
தநம், — (திருமலை) பிராட்டியோட்டை வாஸனை. (ஆழியானை)
ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடே சொல்லில் கண்ணெச்சிலாமென்று, பிரித்து
அறுபவிக்கிறாள்.

(களிவண்டித்யாதி) மதுபான மத்தமான வண்டுகள் பரம்பிணப்
போலே பரிமளிதமாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருக்குழல்களானவை

எட்டாம் பாட்டு. (வெளியசங்கித்யாதி) “அளி” - க் ரு பை.
† “கூராராழி வெண்சங்கு” என்னுமாப்போலே கூட அறுஸந்தி
யாமல் பிரித்து அறுஸந்திப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யேத்யாதி.)

/ பெரியதிரு (7-11-2). † திருவாய் (6-9-1).

திருத்தோள்களிலே நின்றலைய. (மிளிரநின்று விளையாட) திருக் குழலைப் பேணியிருக்கும் திருவாய்ப்பாடியிலன்றிக்கே ஸ்ரீபுருந்தா வரத்திலே காணப்பெற்றோம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு

நாட்டைப் படையென்று அயன்முதலாத் தந்த நளிர்மா மலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்றனைக் கண்டேரே காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளுமுடன்மடிய வேட்டை யாடி வருவானே விருந்தாவனத்தே கண்டோமே.

பதவுரை:—நாட்டைப் படை என்று—உலகங்களை ஸ்ருஷ்டியென்று, அயன் முதலா—பிரமன் முதலான ப்ராஜாபதிகளை, தந்த—உண்டாக்கின, நளிர் மா மலர் உந்தி வீட்டை பண்ணி—குளிர்ந்த பெரிய மலரை உடைத்தான திரு நாயியாகிற வீட்டை உண்டாக்கி, விளையாடும்—இப்படியாக லீலாரசுமதுபவிக்கிற, விமலன் தன்னை—பரம பாவன னான பெருமானே, கண்டேரே?—; தேனுகனும்—தேனுகாஸுரனும், களிறும்—குவலயாபீட யானையும், புள்ளும்—பகாஸுரனும், உடன் மடிய—உடனே மாளும்படியாக, காட்டை நாடி வேட்டை ஆடி வருவானே—காட்டிற் சென்று வேட்டையாடிவரும் அப்பெருமானே, விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

வ்யா:—ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாட்டையித்யாதி) சிறிதிடம் தானே கைதொட்டு ஸ்ருஷ்டித்து, இவ்வருகுண்டானவற்றை ஸ்ருஷ்டி யென்று சதுர்முகன் தொடக்கமான ப்ராஜாபதிகளையுண்டாக்கின, ச்ரமஹரமாய் இவ்வருகு கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் காரணமாகப் போரும் பரப்பையுடைத்தாய் செவ்விப்பூவையுடைத்தான திருவுந்தி யிலே ப்ராஹ்மாவுக்கிருப்பிடத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்து, இதுதானே தனக்கு ப்ராயோஜனமாகக்கொண்டு லீலாலாசுமதுபவிக்கிற. (விமலன்)

ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாட்டையித்யாதி) தனியே ஒருவனைப்படை யென்று சொல்லிற்றதுக்குச்சேர, “அயன் தன்னை” என்று பாடமாக வேணுமல்லது, “அயன் முதலா” என்றபோது “படையுங்கோள்” என்று பஹுவசநமாகவேணும்; அது இயலுக்குச்சேராத; ஆகையாலே “அயன் தன்னை” என்றால் அழகிதென்றபடி. “அயன் முதலாத் தந்த” என்றதுக்கு அதுகுணமாக “படையுங்கோள்” என்று

இதொழிய ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைக் கணிசியாமையால் வந்த ஸூத்தி. “படை” என்கிற ஏகவசநம்-தனியேயென்கிறது. “அயன் றண்ணைத் தந்த” என்று பாடமானபோது இவ்வருகுண்டான கார்ய வர்க்கத்தையடைய நீயுண்டாக்கென்று சதுர்முகனைத் தந்தவென்றாகப்பெரில் அழகிது என்று போரவிரும்பியருளிச்செய்வர்.

ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டோமாகில் மேலுள்ளது தானே செய்து கொள்ளுகிறனவென்று விடுகையன்றிக்கே, தானே கைதொட்டு வன்னியமறுத்துக்கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறதுமேல் (காட்டையித்யாதி) பைபல்கள் கிடந்த தூறுகளெல்லாம் புக்குத்தேடி, தேதுகன், குவலயாபீடம், பகாஸூரன் இவர்களடைய ஏகோத்யோகத்திலே நிரஸ்தர்போலே யிருக்கவாய்த்து அழியச்செய்தது. (விருந்தாவனத்தே) 15 “भर्तारं” (பர்த்தாரம்) என்கிறபடியே அணைக்கைக்கு ஏகார்தமானவிடத்திலே காணப்பெற்றோம்.

பத்தாம் பாட்டு

பருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த ப்ரமன்றன்னை பாரின்மேல் விருந்தா வனத்தே கண்டமை விட்டுசித்தன் கோதைசொல் மருந்தா மென்று தம்மனத்தே வைத்துக்கொண்டு வாழ்வார்கள் பெருந்தாளுடைய பிரானடிக்கீழ்ப் பிரியா தென்று மிருப்பாரே.

பதவுரை:—பரு தாள் களிற்றுக்கு—பருத்த கால்களையுடைய கஜேந்த்ராமூவானுக்கு, அருள் செய்த-க்ருபைபண்ணின, ப்ரமன் தன்னை—திருமலை, பாரின் மேல்—இந்நிலத்திலே, விருந்தாவனத்தே கண்டமை—ஸ்ரீ ப்ருந்தாவனத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றமையைப்பற்றி,

பஹுவசநமாகச் சொல்லாமல் ஏகவசநமாய்ச் சொல்லுவானென்னென்ன (படையென்கிறவித்யாதி.) ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜக கர்த்தா ப்ரஹ்மாவாய், அவனுடைய நியோகமடியாக இவர்கள் செய்கிறார்களாகையாலே ஈச்வரநியோகம் அவர்களுக்கு இல்லை என்று நினைத்து ஏகவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்வர் 262 “तत्रोत्पन्नः स तेनोक्तः प्रजाः सृज महामते” (தத்ரோத்பந்நஸ் தேநோக்த: ப்ரஜாஸ்ஸருஜ மஹாமதே) என்னக்கடவதிறே. (தனியே என்கிறது) என்றது - ப்ரஹ்மா ஒருவனைச் சொல்லுகிறதென்பபடி. “நளிர்”-குளிர்த்தி. “நாடி”-தேடி. “களிறு”-யானை.

விட்டு சித்தன் கோதை சொல்—பெரியாழ்வார் திருமகளான ஆண்டா ளருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை, மருந்து ஆம் என்று—(பிறவி நோய்க்கு) மருந்தாகக்கொண்டு, தம் மனத்தே—தங்கள் சிந்தையிலே, வைத்துக் கொண்டு—அதுஸந்தித்துக்கொண்டு, வாழ்வார்கள்—வாழ்முவர்கள், பேரு தாள் உடைய பிரான் அடி கீழ்—பெருமைபொருந்திய திருவடி களையுடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் கீழே, என் னும்— எந்நாளும், பிரியாது இருப்பார்—பிரியாமல் (சித்யாதுபவம் பண்ணப்) பெறுவார்கள்.

வ்யா:—நிகமத்தில். (பருந்தாளித்யாதி) பருத்துப்பெரிய காலையுடைத்தாய்; ஸரீரம்பெருத்ததனையும் பாடாற்ற அரிதாயிருக்குமிதே; அப்படிப்பட்ட ஆனையானது, தன்னிலமல்லாத வேற்று நிலத்திலே புக்கு முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டு இடர்பட, அதினுடைய ஆர்த்தத்வரி செவிப்பட்ட அநந்தரம் ஆயுதாபரணங்களை அக்ரமமாக தரித்துக்கொண்டு மடுவின்கரையிலே அராகுலையத்தலைகுலைய வந்து, அதுபட்ட புண்ணாறும்படி முகங்கொடுத்து, ரக்ஷகத்வத்தில் தன்னையெண்ணினால் பின்னை யொருவரில்லாத படியாயிருக்கிறவனை. 263 “परमापदमापन्नः” (பரமாபதமாபந்ந:) என்னுமாப்போலே. இதினுடைய விடாயடையத் தனக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலுண்டான படியும் அதினிடரைப்பரிஹரித்தபோலே தன்னிடரைப் பரிஹரித்தபடியும் சொல்லுகிறது.

(பாரித்யாதி) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலன்றிக்கே பூமியிலேயாய், அது தன்னிலும் திருவாய்ப்பாடியிலன்றிக்கே ஸ்ரீபுருந்தாவரத்தே கண்டமையை. (விட்டுசித்தன் கோதை சொல்) காட்சிக்குக் கைமுதலிருந்தபடி. (மருந்தாமென்று) இதுதான் ஸம்ஸார பேஷஜமென்று

நிகமத்தில். (பருந்தாளித்யாதி) இப்போது ஆனைக்கருள் செய்தத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமாபதமாபந்ந இத்யாதி) 265 “उक्त्या धनञ्जयविभीषणलक्ष्यया ते प्रत्याख्य लक्ष्मणमुनेर्भवता वितीर्णा। श्रुत्वा चरं तदनुबन्धमदावलिसे नित्यं प्रसीद भगवन् मयि रङ्गनाथ॥” (உக்த்யா தநஞ்ஜயவிபீஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர்ப்பவதா விதீர்ணம்। ச்ருத்வா வரந்ததநுபந்தமதாவலிப்தே

தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே வைத்துக்கொண்டு. 264 “न विभेति कुतश्चन” (ந பிசேதி குதச்சந) என்கிறபடியேயிருக்குமவர்கள், பரம ப்ராப்யமாய், நிரதஸ்ய போக்யமாயிருந்துள்ள திருவடிகளை உடைய வன் திருவடிகளிலே. (பிரியாதென்றுமிருப்பாரே) சிலரை “கண்டிரே” என்று கேட்கவேண்டாதே, என்று மொக்கத்தங்கள் கண்ணுலே கண்டு நியாதுபவம் பண்ணுமிதுவே யாத்ரையாகப் பெறுவர்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

நாய்ச்சியார்திருமொழி பதினாலாந்திருமொழி வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று.

நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத) என்கிறச்லோகம் கைம்முதலுக்கு ஸம்வாதம். “பெருந்தாள்” என்கையாலே-ப்ராப்யாதிக்யமும் போக்யதையும் சொல்லுகிறது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாய்ச்சியார்திருமொழி அரும்பதம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸூரயே நம:

நாயச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யான ப்ரமாணத் திரட்டு

1. உத்புல்ல பங்கஜதடாக்மிவோபயாநி

ஸ்ரீரங்கராஜமிஹ தக்ஷிணஸ்வ்யஸீமநோ: |

லக்ஷ்மீம்-விஹாரரஸிகாமிவ ராஜஹம்ஸீம்

சாயாமிவாப்யுதயிநீமவநீஞ்ச தஸ்யா: ||

[ஆங்கு மலர்ந்த தாமரைகளையுடைய தடாகம் போன்றுள்ள ஸ்ரீரங்க நாதனை ஆச்ரயிக்கக்கடவேன். வலதுபக்கத்திலும், இடதுபக்கத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் வினையாட விருப்பமுள்ள அன்னப்பேடை போன்றுள்ள திருமகளையும், மேன்மேல் வளர்ந்துவரும் அவளுடைய நிழல்போன்றுள்ள பூமிப்பிராட்டியையும் அடையக்கடவேன்.]

2. ஏவம்பூதபூமிநீளாநாயக

[பெரியபிராட்டியைப் போலே யிருக்கும் பூமிநீளாதேவிகளின் நாயகனே,]

3 ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:

[(பரமபுருஷன்) எல்லா நறுமணங்களையுமுடையவன்; எல்லா நற்சுவைகளையுமுடையவன்.]

4. நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்

பாரார்த்யம் ஸ்வம் ஸுருதிஸ்தஸிரஸ்ஸித்தமத்யாபயந்தீ |

ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே

கோதா தஸ்யை நம இதமிதம் பூய ஏவாஸ்து பூய: ||

[யாதொரு ஆண்டாள் நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய ஓங்கிப் பனைத்திருந்துள்ள திருமுலைத்தடங்களாகிய மலைத் தாழ்வரையிலே உறங்குபவனாய், தன்னாலே சூடிக்களையப்பட்ட மாலையிலே கட்டப் பட்டவனாயிருக்கும் க்ருஷ்ணனாகிற லிம்ஹத்தை உணர்த்தி, நூற்றுக்கணக்கான வேதாந்த வாக்யங்களினால் லித்திக்கிற தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தை அறிவித்து பலாத்கரித்து அதுபவிக்க]

1. ர-ஸ்த (1-63). 2. ஸரணாகதிகத்யம். 3. சார் (3-14-2). 4. பட்டர் அருளிய திருப்பாவைத் தனியன்.

ருளோ, அப்படிப்பட்ட ஆண்டளின் பெருநாட்டு மறுபடியும் மறுபடியும் இந்த இந்த 'நம:' என்கிற உத்திகள் ஆக்வேண்டும்.]

5. வ்யாஸம் வஸிஷ்டநப்தாரம் ஸுத்தே: பெண்ணாத்தரமகல்மஷம் | பராஸ்ராத்மஜம் வந்தே ஸுகதாதம் தபோந்நிதம் ||

[வலிஷ்டமஹரிஷின் பிள்ளையின் பேரரும், ஸுத்திமஹரிஷியின் பேரரும், பராசரரின் பிள்ளையும், சுகரின் தந்தையும், குற்றமற்றவருமான வியாஸரை வணங்குகிறேன்.]

6. ஸ்திரியோ வருத்தாஸ் தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ராத: ஸமாஹிதா: | ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஸஸ்விந: ||

[(அயோத்தியிலுள்ள) ஸ்திரீகளும், வயோதிகர்களும், பெண்களும் காலையும் மாலைமும் கூடியிருந்து (தேவசத்ருக்களை வென்று) புகழ்படைத்த ராமனுக்காக எல்லா தேவர்களையும் வணங்குகிறார்கள்.]

7. நமோஸ்து வாசஸ்பதயே

[வாசஸ்பதிக்கு நமஸ்காரம்]

8. யயேள ச காசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ச்வமலிலம்பிதம் |

[அன்பினால் அறிவுமழுங்கியவளான ஓர் ஆயர்சிறுமி கண்ணனுக்கருகில் விரைவில் வந்தாள்]

9. ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம்

[ஆண் பெண் அன்புக்குக் காரணமாகவும், விஷயங்களில் ஆசைக்கும், புத்ரமித்ராதிகளிடத்தில் பற்றுக்கும் உத்பத்திஸ்தாநமாகவும் ரஜோ குணத்தை அறிவாயாக]

10. ஸ ப்ராதுச்சரணேள காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: |

ஸீதாமுவாசாதீயஸா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் ||

[ரகுலத்தை உகப்பிப்பவனும், மிகுந்த கீர்த்தியை உடையவனுமான அந்த லக்ஷ்மணன், தமையனின் திருவடிகளை நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டு வலிதையையும், (ஆச்ரீதஸம்ரக்ஷணமான) பெரிய வ்ரதத்தையுடைய ராகவனையும் பார்த்துச் சொன்னான்.]

11. நமோஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணயை

தேவ்யை ச தஸ்யை ஜநகாத்மஜாயை

5. ஸஹஸ்ரநாமம். 6. ரா-அ (2-52). 7. ரா-ஸு (32-14)? 8. வி-பு (5-13-19). 9. கீதை (14-7). 10. ரா-அ (31-2). 11. ரா-ஸு (13-60) ஹநுமத்வாக்யம்.

[லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய ராமனுக்கு நமஸ்காரம்; ஜநகராஜன் திருமகளான அந்தப் பிராட்டிக்கும் நமஸ்காரம்.]

12. க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத் பச்யாம்யஹம் சுஹம் |
அந்தரேணஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் ||

[(ராமனிடம்) அபராதம் செய்த உனக்கு, கைகப்பி லக்ஷ்மணனை உகப்பிப்பதைத் தவிர வேறு பிராயச்சித்தத்தை நான் காண்கிறேன்ல்லேன்.]

13. அத்யந்த ஸுக ஸம்வ்ருத்த: ஸுகுமார: ஸுகோசித: |
கதம் ந்வபரராத்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே ||

[மிகவும் ஸுகத்திலே வளர்ந்தவனும், ஸுகுமாரனும், ஸுகத்திற்கே தகுந்தவனுமான பரதன் பின் இரவுகளிலே எப்படித்தான் ஸரயூநதி நதியில் குடைந்தாடுகின்றானோ?]

14. ஸுரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந: |
மாம் நயேத் யதி காகுத்ஸ்தஸ் தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத் ||

[ஸத்ருக்களின் பலத்தை ஒழிப்பவரான ஸ்ரீராமபிரான் லங்கையை பாணங்களாலே கலங்கச்செய்து என்னை அழைத்துப்போவாராகில் அப்படிச்செய்வது அவருக்கே தகுந்ததாகும்.]

15. தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் |
பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ||

[எதிரிகளை அழித்தவரும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகத்தை அளிப்பவருமான ராமபிரானைப் பார்த்து, விதேகராஜபுத்ரியான சீதை ஆநந்தங் கொண்டவளாய் உள்ளாள். தன் கணவரான அவரை நன்கு தழுவிக்கொண்டாள்.]

16. ததோ ராமோ மஹாதேஜா தநுராதாய வீர்யவாந் |
ப்ரவீச்ய ராக்ஷஸம் ஸைந்யம் ஸுரவர்ஷம் வவர்ஷ ஹ ||

[அதற்குப்பிறகு மஹாதேஜஸ்வியும் வீர்யவானுமான ராமன் வில் தாங்கி ராக்ஷஸஸைந்யத்தினுள் நுழைந்து சரமழை பொழிந்தான்.]

17. பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிவர்த்தந: |
ராமஸ்ய லோகராமஸ்ய ப்ராதூர் ஜ்யேஷ்டஸ்ய நித்யஸ: ||

12. ரா-கி (32-17). 13. ரா-ஆ (16-30). 14. ரா-ஸு (39-30)
15. ரா-ஆ (30-39). 16. ரா-யு (94-18). 17. ரா-பா (18-27).

[பக்திப்பெருஞ்செல்வம் நிறைந்தவனான லக்ஷ்மணன், எல்லா உலகையும் ஆரந்திக்கச்செய்பவனும், தன் தமையனுமான ராமனிடம் சிறுவயது முதல் எப்போதும் மிகவும் அன்பு பூண்டவனாயிருந்தான்.]

18. ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி: |
அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம் ஏஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமதுக் ||
தேவாந் பாவயதானே தே தேவா பாவயந்து வ: |
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத ||

[ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸர்வேச்வரன் யஜ்ஞங்களோடு கூட பிரஜைகளை (சேதனர்களை) ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்வருமாறு சொன்னார்:—“இந்த யஜ்ஞத்தினால் நீங்கள் விருத்தியடையுங்கள். இது உங்களுக்கு இஷ்டகாமங்களை அளிக்கட்டும். இந்த யஜ்ஞத்தால் தேவர்களை ஆராதியுங்கள். அந்த தேவர்கள் உங்களை விருத்திசெய்யட்டும். இப்படி ஒருவரையொருவர் த்ருப்தி செய்வித்துக்கொண்டு மேலான நன்மையைப் பெறக்கடவீர்கள்.”]

19. மச்சித்தா மக்கதப்ராண போதயந்த: பரஸ்பரம் |
கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ||

[என்னிடத்தில் நெஞ்ச செலுத்தியவர்களாகவும், என்னைப் பற்றி நிற்கும் ப்ராணனை உடையவர்களாகவும், (என் குணங்களை) ஒருவருக் கொருவர் அறிவித்துக்கொண்டும் (என் சேஷ்டிதங்களைச்) சொல்லிக் கொண்டுமிருப்பவர்களாகவும், என்னைச் சொல்லியும் கேட்டும் ஆரந்திக்கிறார்கள்.]

20. கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாஸிநம் |
ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி ||

[த்ரௌபதியானவள் வெகுதூரத்திலிருந்த என்னைக் குறித்து ‘கோவிந்தா!’ என்று கூக்குரலிட்டது (வட்டியினால்) வ்ருத்தியடைந்த கடனைப்போல் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்து அகலுகிறதில்லை.]

21. விந்ஷ்ட: பச்யதஸ் தஸ்ய ரக்ஷிண: ஸ்ரணாகத: |
ஆதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷித: ||

[ரக்ஷகனான அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவனால் ரக்ஷிக் கப்படாமல் அழிந்துபோன சரணாகதன் அந்த ரக்ஷகனுடைய எல்லாப் புண்ணியங்களையும் தான் எடுத்துக்கொண்டு (புண்யலோகத்திற்குச்) செல்வான்.]

22. தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸுரய: |
 திவீவ சக்ஷுராததம் ||
 தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே |
 விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் ||

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள். அப்பரமபதம், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிப்பவனும், ஆகாயத்திலிருப்பவனும், உலகிற்கெல்லாம் கண்ணுயிருப்பவனுமான ஸூர்யன்போல் ப்ரகாஸமுள்ளது. விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபதமிருக்கிறதோ, அதில் மேதாவிகளும், துதிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்களும், ஜாக்ருகர்களாயிருப்பவர்களுமான நித்யஸூரிகள் பிரகாசிக்கின்றனர்.]

23. ஏததிச்சாம்யஹம் ச்ரோதும் பரம் கௌதுஹலம் ஹிமே |
 மஹர்ஷே த்வம் ஸமர்த்தோ஽ஸி ஜ்ஞாதுமேவம்விதம் நரம் ||

[மஹரிஷியே! இவ்விஷயத்தை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு ஆவல் அதிகமாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட மனிதனை அறிய நீர் வல்லவராயிருக்கிறீர்.]

24. ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா: |
 ராமபூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரஸாஸதி ||

[‘ராமன், ராமன், ராமன்’ என்றே குடிகளுடைய பேச்சுகளிருந்தன. ராமன் ராஜ்யமானும்போது உலகம் முழுவதும் ராமமயமாயிருந்தது.]

25. பாலா அபி க்ரீடமாநா: க்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கஸ: |
 ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தா: சக்ருரேவ மித: கதா: ||

[வீட்டுவாயில்களில் கூட்டங்கூட்டமாக விளையாடும் பிள்ளைகளும், ராமனைப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டும், (அவன்விஷயமான) பேச்சுகளையே பேசிக்கொண்டுமிருந்தனர்.]

26. ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்
 [வடிவழகு, வண்மை, குணங்கள் முதலியவற்றால் ஆண்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் அபஹரிக்கும் ராமனை.]

27. ததைக்ஷுத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோ஽ஸ்ருஜத |

22. ருக்வேதம்; ஸாமவேதம் (3-18-2-4). 23. ரா-பா (1-5). 24. ரா-ய (131-102). 25. ரா-அ (6-16). 26. ரா-அ (3-29) 27. சாந் (6-2-3)

[அந்தப் பரப்ரஹ்மம் '(நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது.]

28. மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி ந ஸம்ஸய: |
ஸமர்த்தாவபி தேள யந்மாம் நாவேசேஷதே பரந்தபௌ ||

[ஸமர்த்தர்களும், எதிரிகளைத் துன்புறுத்துமவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னைக் கணிசியாமலிருப்பதிலிருந்து எனக்குப் பெரிய தோர் பாபமுள்ளதென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.]

29. ஸமேத்ய மந்த்ரயித்வா து ஸர்வே ஸங்கதபுத்தய: |
ஊசுச்ச மநஸா ஜ்ஞாத்வா வ்ருத்தம் தஸூரதம் ந்ருபம் ||

[குடிகள் அனைவரும் கூடி ஆலோசித்து ஒரே முடிவுக்குவந்தவர்களாய், தசரதனைக் கிழவனென்று மனத்தால் சிந்தித்து அறிந்து அவனிடம் உரைத்தார்கள்.]

30. கதா நு சாருபிம்போஷ்டம் தஸ்யா: பத்மமிவாநநம் |
ஈஷுந்நம்ய பாஸ்யாமி ரஸாயநமிவோத்தமம் ||

[அந்த தேவியினுடைய தாமரைபோன்ற திருமுகத்தைச் சிறிது நியிர்த்தி, கொவ்வைக்கனி போன்ற அழகிய திருவதரத்தை, மேலான ரஸாயனத்தைப்போலே என்று நான் பருகப்போகிறேன்?]

31. உபவாஸக்ருஸாம் தீநாம் நி:ச்வஸந்தீம் புந: புந: |
ததர்ஸு ஸுக்லபக்ஷாதேள சந்த்ரரேகாமிவாமலாம் ||

[பட்டினியால் மெலிந்தும், வருந்தத்தக்கவளாகவும், மறுபடியும் மறுபடியும் பெருமூச்சு விடுபவளாகவுமிருக்கும் வீராதேவியை, சுக்லபக்ஷத்தின் தொடக்கத்தில் அழுக்கற்றவளிற்கும் சந்திரகலையைப் போலே ஹனுமான் பார்த்தான்.]

32 & 33. ந மாம்ஸம் ராகவோ புங்கதே ந சாபி மது ஸேவதே |
நைவ தம்ஸாநந மஸுகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந் ||
ராகவோபநயேத் காத்ராத் த்வக்கதேநாந்தராத்மநா ||

[(தேவி!) உம்மிடத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் திருவுள்ளத்தையுடைய ராம பிரான் மாயிசம் உண்பதில்லை; மது அருந்துவதில்லை; (சரீரத்தில் ஊரும்) ஈக்களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும், பாம்புகளையும் சரீரத்திலிருந்து தள்ளுவதில்லை.]

28. ரா-ஸு (38-48) & (67-26). 29. ரா-அ (2-20). 30. ரா-ய (5-13). 31. ரா-ஸு (15-19). 32 & 33. ரா-ஸு (36-41, 42).

35. அநீதர்ஸ் ஸததம் ராம: ஸுப்தோ஽பி ச நரோத்தம: |
ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹரந் ப்ரதிபுத்யதே ||

[வீதையைப் பிரிந்த) ராமன் எப்போதும் தூக்கமற்றவராகவே இருக்கிறார்; நரசீரேஷ்டரான அவர் தூங்கினாலுமீ 'ஸீதே' என்னும் அழகிய சொல்லை உச்சரித்துக்கொண்டே விழித்தெழுகிறார்.]

36. ஜீவிதம் தாரயிஷ்யாயி மாஸம் தசரதாத்தமஜ |
ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவேயம் ஸத்யேநாஹம் ப்ரவீரி தே ||

[ஆர்யபுத்திரரே! நான் என் உயிரை ஒருமாதகாலம் தரித்தாதிப்பேன்; ஒரு மாதச்சிற்குமேல் உயிர்வாழமாட்டேன் என்று ஆணையிட்டு உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.]

37. சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி |
ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி வீநா தாமஸிதேக்ஷணம் ||

[வீதை ஒரு மாஸம் தரித்திருப்பாளாகில், வெகுகாலம் பிழைத்திருந்தவளாகிறாள்; கறுத்த கண்களையுடைய அவளைவிட்டு ஒரு க்ஷண நேரமும் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்.]

38. ததோ ராவணீதாயா: ஸீதாயா: ஸத்ருகர்ஸந: |
இயேஷ பதமந்வேஷ்டம் சாரணாசரிதே பதி ||

[சத்துருக்களைத் துன்புறுத்தும் ஹனுமான் சாரணர்கள் நடமாடும் ஆகாயமார்க்கத்தில் ராவணனால் எடுத்துச்செல்லப்பட்ட வீதையை அடியொற்றிச் சொல்ல விரும்பினான்.]

39&40. கிந்நு ஸ்யாச் சித்தமோஹோ஽யம் பவேத் வாதகதிஸ் த்வியம் |
உந்மாதஜோ விகாரோ வா ஸ்யாதீயம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா ||

[இது நெஞ்சின் மயக்கமாயிருக்குமோ? வாயுவின் சேஷ்டையாய்த் தான் இருக்குமோ? பித்தத்தினாலேற்பட்ட விகாரமாயிருக்குமோ? கானல் நீராய்த்தானிருக்குமோ?

42. அத்யந்தஸுகஸம்வருத்த: ஸுகுமார: ஸுகோசித: |
கதம் ந்வபரராத்ரேஷு ஸாயுமவகாஹதே ||

[மிகவும் ஸுகத்திலே வளர்ந்தவனும், ஸுகுமாரனும் ஸுகத்திற்கே தகுந்தவனுமான பரதன் எப்படித்தான் பின்னி ரவு நேரங்களில் ஸரயுவில் குடைந்தாடுகிறானே?]

35. ரா-ஸு (36-44). 36. ரா-ஸு (33-67). 37. ரா-ஸு (66-10).
38. ரா-ஸு (1-1). 39&40. ரா-ஸு (34-23). 42. ரா-ஆ (16-30).

43. அவச்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஸுபாஸுபம் ||
நாபுக்தம் சுசீயதே கர்ம கல்பகோடிஸுதரபி ||

[மனிதனால் செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களின் பலன் கட்டாயம் அனுபவிக்கப்படவேண்டும். நூறுகோடி கல்பங்களானாலும் கர்மம் அனுபவியாமல் கழியாது.]

44. அஞ்ஜலி: பரமர் முத்ரா சுஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிகீ
[வெகுசீக்கிரமாக பசுவானை உகப்பிக்கும். அஞ்ஜலி மேலான அடை யாளமாயிருக்கிறது.]

45. ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தாவநம் யயௌ |
விசசார வருதோ கோபைர் வந்யபுஷ்ப ஸ்ரகுஜ்ஜ்வல: ||

[ஒரு நாள் பலராமனைப் பிரிந்து க்ருஷ்ணன் ப்ருந்தாவனத்துக்குச் சென்றான். காட்டுப்பூமாலை அணிந்து இடையர்களால் சூழப்பெற்றவ னாய் ஸஞ்சரித்தான் அவன்.]

46. அதத்ரித சமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்த மஸ்வீக்ருத-
ப்ரணீத மணிபாதுகம் கிமிதி சாகுலாந்த:புரம் |
அவாஹந பரிஷ்க்ரியம் பதகராஜமாரோஹத:
கரிப்ரவரப்ரும்ஹிதே பகவதஸ் த்வராயை நம: ||

[சுஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடன், சேனைமுதலி யார் கொடுத்த கைலாகை மதியாமலும், கொண்டுரைப்பட்ட ரத்ன பாதுகையை ஏற்காமலும், 'இதுவென்! இதுவென்! என்று திவ்ய மஹிஷிகள் திகைக்கவும், வாஹனாலங்காரமில்லாமலும், பெரியதிரு வடியின் மீது ஏறாநின்ற எப்பெருமானுடைய வேகத்திற்கு நமஸ்காரப்']

47. ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்

[குழந்தாய்! (நாமரூபங்களுடன் காணப்படுகிற) இந்த உலகம் ப்ரளய காலத்தில் (நாமரூபங்களில்லாமையால்) ஒன்றாகவும், (தன்னைப்போல் வேறொன்றில்லாததால்) இரண்டற்றதாகவுமிருந்த 'ஸத்' எனப்படும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது.]

48. 27-வது ப்ரமாணம் சாண்க.

43. ப்ரஹ்மவைவர்த்தம்-ப்ரக்ருதிகண்டம் (26-90). 44. பரத்வாஜ ஸம்ஹிதை. 45. சி-பு (5-1-7). 46. ர-ஸ்த (2-57). 47. சாந்-தோக்யம் (6-2-1).

49. ஸ்தந்யம் தத் விஷஸம்மிச்சம் ரஸ்யமாஸீத் ஜகத்துரோ: |
[விஷங்கலந்த அந்த முலைப்பாலானது ஜகத்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு இனியதாயிருந்தது.]

50. ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹீரேஷா ஹி மமாதூலா |
யதீத்ருஸூரஹம் விப்ரைருபஸ்தேயை ருபஸ்தித: ||
[(முனிவர்களே!) நீங்கள் உகந்தருளுவீர்களாக. வந்து அடையத் தகுந்த பெரியோர்களான உங்களால் (நான்) அடையப்பட்டபடியால் எனக்கு இப்போதிருக்கும் லஜை மிக அதிகமாயிருக்கிறது.]

51. பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமாணேஸ் த்ரீபிரந்விதம் |
[ராமாயணகாவியமானது மூன்றுவிதமான அளவுகளுடன் கூடியதாய், படிக்கும்போதும், பாடும்போதும் இனியதாயிருப்பது.]

52. முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் யச்வேதத்வீபவாஸிநாம் |
நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||
[ச்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கு எது லக்ஷணமோ, அதுவே முக்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்; அதாவது:— எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; (அதனால்) ஆநந்திப்பார்கள்; வாயால் 'நம:' என்றே சொல்லும் தன்மையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.]

53. ஸ ஏகாகீ ந ரமேத
[ப்ரளயகாலத்தில்) ஒருவனாயிருந்த அந்த நாராயணன் ஆனந்தத்தை அடையவில்லை.]

54. ந ப்ரமாணீக்ருத: பாணி: பால்யே பாலேந பீடித: |
[என் சிறுவயதில் சிறுவரான உம்மால் நெருக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட அக்கை (இன்று) எண்ணிப்பார்க்கப்படவில்லை.]

55. ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்ய ராமஸ்யாபி ஸ்ரீரத: |
லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நோ பஹி: ப்ராண இவாபர: ||
[சைங்கர்யலக்ஷ்மியை உடைய லக்ஷ்மணன், ராமனுக்கு சரீரத்தைக் காட்டிலும் எல்லாப் பிரியத்தையும் செய்பவனாகவும், வெளியிலிருக்கும் மற்றொரு ப்ராணன்போலவும் விளங்கினான்.]

49. ஹரிவம்சம், விஷ்ணுபர்வம் (6-39). 50. ரா-ஆ (10-9).
51. ரா-பா (4-8). 52. பா-சாந்தி (344-45). 53. மஹோபசிஷத்.
54. ரா-யு (119-16). 55. ரா-பா (18-28).

56. நாவேவ யாந்தமுபயே ஹவந்தே

[(ஆற்றில்) படகிலே போகிறவனை இருகரையிலுள்ளாரும் அழைப்பது போலே, பரமபுருஷனை உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் அழைக்கிறார்கள்.]

57. க்ருஷ்ணராமௌ முதா யுத்தௌ மாலாகாரக்ருஹம் கதௌ !....

ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ |

தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்டோபஜீவந: ||

[பலராம கிருஷ்ணர்கள் மிக உகப்புடன் மாலாகாரர் மாளிகைக்குச் சென்றனர்; “அன்பில் விஞ்சியவர்களாய், ஸ்வாமிகளாயுள்ள இவ் விருவரும் என் குடிசைக்கு எழுந்தருளினர்; தன்யனை நான் அவர் களை அர்ச்சிக்கக்கடவேன்” என்று மாலைபை விற்று வயிறுவளர்க்கும் மாலாகாரர் சொன்னார்.]

58. தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ |

விஷ்டேணோ தேஹாநுபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநம் ||

[(பகவான்) தேவனாய் அவதரிக்கும்போது இப்பிராட்டி தேவரூபமெடுக்கிறாள்; அவன் மனுஷ்யனாகும்போது இவள் மனுஷ்யையாகிறாள். விஷ்டுனின் தேஹத்திற்குத் தகுந்ததாகத் தன் தேஹத்தை அமைத்துக்கொள்கிறாள் இவள்.]

59. பரித்ராணுப ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷக்ருதாம் |

தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ||

[நல்லோர்களை ரக்ஷிக்கவும், தீயவர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும் நான் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்.]

60. வ்யக்ராயாமத தஸ்யாம் ஸ கர்ஷமாண உலூகலம் |

யமலார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம கமலேக்ஷண: ||

கர்ஷதா வ்ருக்ஷயோர் மத்யே திர்யக்கதமுலூகலம் |

பக்நாவுத்துங்கஸாகாக்ரௌ தேந தேள யமலார்ஜுநௌ ||

[அந்த யசோதை தன் காரிபத்திலீடுபட்டிருக்கும்போது, கமலக் கண்ணன் உரையிழுத்துக்கொண்டு இரட்டை மருதமரங்களுக்கு நடுவில் சென்றான். மரங்களுக்கு நடுவே இழுத்தச்செல்லும்போது உரல் உருண்டுசென்றது. உயர்ந்த கிளை நுனிகளை உடைய அவ்விரண்டு மரங்களுந் அவ்வுரலாலே முறிக்கப்பட்டன.]

56. தைத்-ஸம் (கா-1, ப்ர-6, அது-12, பஞ்-3). 57. வி-பு (5-19-17).

58. வி-பு (1-9-145). 59. கதை (4-8). 60. வி-பு (5-6-16).

61. தா: கந்யா நரகேணஸந் ஸர்வதோ யாஸ் ஸமாஹ்ருதா: |
ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்த: காலே தாஸாம் மஹாமுநே ||
ஜக்ராஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருதக் கேஹேஷு தர்மத: |
ஷோடஸஸ்தீ ஸஹஸ்ராணி ஸுதமேகம் ததோ஽திகம் ||

[முனிவரே! நாகரஸூரனால் பிடித்துவைக்கப்பட்டிருந்த பதினாறு
யிரத்து நூறு கன்னிகளையும் ஒரேகாலத்தில் தனித்தனிபாக அவ
ரவர்களுடைய வீட்டில் (அவ்வளவு ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு)
க்ருஷ்ணன் கைப்பிடித்தான்.]

62. காலேந கச்சதா தேள து ஸப்தவர்ஷேள மஹாவ்ரஜே |
ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாலேள வத்ஸவாலேள பபூவது: ||

[ஆய்ப்பாடியில் காலம் செல்லச்செல்ல ஏழுவயது நிரம்பிய பலராம
கிருஷ்ணர்கள் ஸர்வலோகபாலர்களாயிருந்தும், கன்றுமேய்ப்பவ
ராயினர்.]

63. த்ரீணி பதா விசக்ரமே

[மூன்று அடிவைப்புக்களாலே (உலகை) ஆக்ரமித்தான் திரிவிக்ரமன்]

64. பரோ மாத்ரயா தநுவா வ்ருதாந | ந தே மஹித்வமந்வச்நுவந்தி |
உபே தே வித்ம ரஜஸீப்ருதிவயா: | விஷ்ணோ தேவ த்வம்
பரமஸ்ய வித்ஸே ||

[விஷ்ணுவே! மேலானவனான நீ மிகப்பெரிய உருவுடன் வளர்ந்தருளி
னாய். (அப்போத) உன் பெருமைபை அளவிட்டு அனுபவித்தார்
ஆருமில்லை. பூமியிலும், ஆகாயத்திலும் நீ வைத்த இரண்டடிகளை
யாமறிவோம்; இதற்கு மேற்பட்ட மூன்றாவது அடிவைப்பை நீயே
அறிவாய்போலும்!]

65. ஸ்ரீரங்கேஸ்ய ஸரணம் மமாஸி வாத்தயா—

வ்யாலோலத் கமல தடாக தாண்டவேந |

ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததாந:

திங்மாயித்யநுகஜகர்ஜமாஜகந்த ||

[ஸ்ரீரங்கநாதரே! கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரல் செவிப்பட்ட
வுடனே 'கெட்டேன் கெட்டேன்' என்று நொந்துகொண்டு, மாலை,
ஆபரணம் வஸ்திரம் ஆகிய இவற்றை முறையின்றியே தரித்துக்கொண்ட

61. வி-பு (31-17&18). 62. வி-பு (5-6-35). 63. யஜுர்-அஷ்டகம்-2,
ப்ர-4, பஞ்-51. 64. யஜுர்-அஷ்டகம்-2, ப்ர-8, பஞ்-16.
65. ர-ஸ்த (2-59).

வராய், பெருங்காற்றினால் அலையும் தாமரைத்தடாகம்போலே அழகிய வராய் எழுந்தருளினீர்; (இப்படிப்பட்ட தேவரீரே) அடியேனுக்குப் புகலிடம்.]

66. மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா |
வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: ||

[(ராவண!) நீ உன்னுடைய குடியிருப்பை விரும்பினாயாகில், கோரமான வதத்தை விரும்பாமலிருந்தாயாகில், இந்தப் புருஷச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீராமபிரானை நண்பனாகக்கொள்வது தகுந்தது.]

67. விதீதஸ் ஸ ஷறி தர்மஜ்ஞ: ஸரணுகதவத்ஸல்: |
தேந மைதீர் பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ||

[(ராவண!) ஸ்ரீராமபிரான் தர்மத்தை அறிந்தவராகவும், சரணமடைந்தவரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவராகவும் பிரலித்தமானவர். நீ உயிர் வாழவிரும்பினாயாகில் அவருடன் உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்.]

68. ஸ்வாபாலிகாநவதிகாதிஸ்யாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண
[இயற்கையானவையும், எல்லையற்ற பெருமையை உடையவையும் எண்ணிக்கையற்றவையுமான மங்களகுணங்களை உடையவனே!]

69. பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வதார்ஹாணம் ப்லவங்கம |
கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந் நாபராத்யதி ||

[வானர! பாபிகளாயினும், புண்யமுள்ளவராயினும், கொல்லத்தகுந்த வர்களாயிருந்தாலும் குணவானாயிருப்பவனால் அவன் விஷயத்தில் கருணை காட்டப்படவேண்டும், அபராதம் செய்யாதவன் ஒருவனு மில்லையே.]

70. ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாரி ந சாஸ்பதம் |
ததாஸி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே ||

[(உன்னுடைய) திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது உனக்காக இராது; (ஸ்வதந்த்ரமான அது ஆச்சரிதர்களுக்காகப் பரந்த்ரமாகவும் ஆகும் என்று தாத்பர்யம்) திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் உனக்காயிராது; திவ்யாயுதங்களும் உனக்காயிருக்கவில்லை; இருப்பிடமான வைகுண்டம் முதலியவைகளும் உனக்காயிருக்கவில்லை; (இவையெல்லாம் உன் அடியார்களுக்காயிருக்கும் என்று பொருள்) பக்தர்களுடைய உடை

66. ரா-ஸு (21-19). 67. ரா-ஸு (21-20). 68. ஸரணுகதிகத்யம்-5.
69. ரா-யு (116-44). 70. ஜிதந்தே (1-5).

மையான நீ, இப்படி ஆச்ரிதபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி
களை உடையனாயிருந்தபோதிலும், புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட
ஸர்வாதிகனாயிருக்கும் தன்மையுடன் விளங்குகிறது.]

71. விஸ்ருஷ்டம் பகதத்தேந ததஸ்த்ரம் ஸர்வகாதுகம் |

உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: ||

[பகதத்தனாலே விடப்பட்டதும், எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பது
மான அந்த பாணத்தை, அர்ஜுனனை மறைத்து, மாதவன் மார்பி
னாலே தரித்தான்.]

72. ந வாஸுதேவபக்தாநாம'ஸுபம் வித்யதே க்வசித் |

[வாஸுதேவனுடைய பக்தர்களுக்கு எங்கும் அமங்களமில்லை.]

73. ஸ்னிஹம் பவதி தர்மாத்மா ஸச்வச்சாந்திம் நியச்சிதி |

கௌந்தேய ப்ரதிஜ்ஞாநீஷுநீ ந மே பக்த: ப்ரணஸ்யதி ||

[(என்னை அடைந்தவன்) சீக்கிரமே தர்மாத்மாவாகிறான்; நிலையான
சாந்தியாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான். அர்ஜுனா! என்னுடைய
பக்தன் நசிக்கமாட்டான் என்று நீ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு.]

74. யதா த்ருப்தச்ச மாதங்க: ஸஸ்ச ஸஷுதோ வநே |

ததா த்விரதவத் ராமஸ் த்வம் நீச ஸஸுவத் ஸ்ம்ருத: ||

[கர்வங்கொண்ட யானையும், முயலும் காட்டில் கூடி வாழ்வதுபோல்,
ராமபிரான் யானைபோன்றவர்; நீசனே! நீ முயல் போன்றவனாவாய்.]

75. யதந்தரம் ஸிம்ஹஸ்ருகாலயோர் வநே

யதந்தரம் ஸ்யந்தநிகா ஸமுத்ரயோ: |

ஸுராக்ரஸௌவீரகயோர் யதந்தரம்

ததந்தரம் வை தவ ராகவஸ்ய ச ||

[காட்டிலுள்ள சிங்கத்துக்கும், நரிக்கும் எவ்வளவு வாகியுண்டோ,
எச்சில் நீருக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் எவ்வளவு வாகியுண்டோ, மேலான
மதுவுக்கும் இலந்தை ரஸத்துக்கும் எவ்வளவு வாகியுண்டோ
அவ்வளவு வாகி உனக்கும் ராகவனுக்குமுண்டு.]

71. பா-தி (33-18). 72. ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். 73. கீதை (9-31).

74. ரா-ஸு (32-16). 75. ரா-ஆ (47-45).

76. ந ச தேந விநா நித்ராம் லபதே புருஷோத்தம: |

ம்ருஷ்டமந்ருபாநீதமச்சாதி நஹி தம் லிநா ||

[புருஷோத்தமனான ராமனும் லக்ஷ்மணனில்லாவிடில் தூங்கமாட்டான்; தனக்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட நல்லுணவை அவனில்லாமல் உண்ணமாட்டான்.]

77. ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்மஸ் த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:

[இரக்கம் என்பதே மேலான தர்மம் என்று உம்மிடமிருந்தே நான் அறிந்தேன்.]

78. ஸம்போரம்போருஹமுக ஸகா ஸந். ஸஹாங்கச் ஸஸாங்க:

சூர்வந் ஸேவாம் வரத லிகலோ வ்ருத்தஹிநஸ் ஸுவக்ர:

த்வத்தபாதாப்ஜே ப்ரியமக நகச்சத்மநாஸ்தித்ய நித்யம்

ஸத்வ்ருத்தோ஽பூத் ஸ து தஸு குண: புஷ்கலோ நிஷ்களங்க: ||

[தாமரைபோன்ற திருமுகத்தையுடையவனாய் யஜ்ஞப்ரியனான பகவானே! [ஏற்கனவே] பாபமுடையனான-(களங்கத்தை உடையவனான)-அந்தச் சந்திரன் ருத்ரனுக்கு நண்பனாயிருந்துப், (தலையலங்காரமாய்) ஸேவைசெய்தும், வித்யையற்றவனாய்-மூளியாய்-நல்லொழுக்கமற்றவனாய்-உருண்டை வடிவமிழந்தவனாய் - ஆகி, நகங்கொண்கிற வியாஜத்தாலே உன் திருவடித்தாமரைகளை எப்போதும் அடைந்து, களங்கமற்றவனாய் (பாபமற்றவனாய்), பூர்ணனாய் (வித்யையுள்ளவனாய்), உருண்டை வடிவமுள்ளவனாய் (நல்லொழுக்கமுள்ளவனாய்), பத்தாகப் பெருகினவனாய் ஆனான்.]

79. சந்த்ரமா மநஸோ ஜாத: சகேஷா: ஸ உர்ய அஜாயத

[சந்திரன் மனத்திலிருந்து உண்டானான்; ஸுர்யன் சுண்ணிலிருந்து பிறந்தான்.]

80. ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந் |

தத் ததா ஹநுமந் லாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுவஹி ||

[கீர்த்திமானான ராமபிரான் உயிருடன் வாழும் என்னை கௌரவிக் கும்படியாக நீ வார்த்தைசொல்லவில்லையும்; வார்த்தைசொல்லிப் புண்ணியப்பெறுவாயாக.]

76. ரா-பா (19-29). 77. ரா-ஸு (38-41). 78. வ-ஸ்த-60.

79. புருஷஸூக்தம். 80. ரா-ஸு (39-10).

81. அஹம் ச ரகுவம்ஸ்ச லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல: |

வைதேஹ்யா தர்ஸநேநாத்ய தர்மத: பரிரக்ஷிதா: ||

[நானும், ரகுலத்திலுதித்த பாதனும், மஹாபலவானான தம்பி லக்ஷ்மணனும், நீ லீலையைக் கண்டதினால், (ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர் பாராமல்) தர்மத்தினாலேயே உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பெற்றோம்.]

82. அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா |

ந த்வம் ஸமர்த்தஸ் தாம் ஹர்த்தும் ராமசாபாச்ரயாம் வநே ||

[யாதொரு ராமபிரானிடத்தில் ஜநககுமாரியான லீலையிருக்கிறாளோ அந்த ராமபிரானுடைய தேஜஸ் அளவற்றதன்றோ. காட்டில் ராமனுடைய வில்லை ஆசிரயித்திருக்கும் அவளை அபஹரிக்க நீ ஸமர்த்தனல்லன்.]

83. யோ வஜ்ரபாதாஸநி ஸந்நிபாதாத்

ந சுக்ஷுபே நாபி சசால ராஜா |

ஸ ராமபாணபிஹதோ ப்ருஸார்த்த:

சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: ||

[எந்த ராவணன், வஜ்ரத்தின் அடியினாலும், இடி விழுவதாலும் கலங்காமலும், அசையாமலுமிருந்தானோ, அந்த வீரன் ராமபாணத்தால் அடிபட்டு; மிகவும் வருந்தித் தள்ளாடினான்; வில்லையும் கைவிட்டான்.]

84. பத்மஸௌகந்திகவஹம் ஸிவம் ரோகவிநாஸநம் |

தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநாமாருதம் ||

[லக்ஷ்மண! தாமரை செங்கழுநீர்ப் பூக்களின் மணத்தைக் கொண்டு வருவதும், கலப்பற்ற பசுந்தென்றலாயிருப்பதும், (என்னை அழியச் செய்வதன்மூலம்) துன்பத்தை ஒரேயடியாகப் போக்கவல்லதுமான பம்பாஸரஸ்வலின் கையிலுள்ள தோட்டங்களிலிருந்து வரும் காற்றை பாக்கியவான்களே அறுபவிப்பார்கள்.]

85. யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ |

ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் | ந பிபேதி குதச்சநேதி ||

81. ரா-யு (1-12). 82. ரா-ஆர (37-18). 83. ரா-யு (59-139).
84. ரா-கி (1-105). 85. கை-ஆ (9-1).

[எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன்கூடிய வாக்குகள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திருப்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்மாவின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பபப்படமாட்டான்.]

86. யதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி, ததேத: ப்ரேத்ய பவதி [இந்த உலகத்தில் உபாஸகன் எப்படி உபாலிக்குறானோ, அப்படியே மேலுலகம் சென்றபிறகு பலனை அனுபவிக்கிறான்.]

87. ஸ்வப்னேபி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் | பச்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்னோ஽பி மம மத்ஸரீ || [ஸ்வப்னத்திலும் நான் லக்ஷ்மணனோடு கூடிய வீரரான ராகவரைப் பார்ப்பேனாகில் உயிர்வாழ்வேன்; (ஆனால்) ஸ்வப்னமும் எனக்கு விரோதியாயன்றோ உள்ளது.]

88. ஏஷ ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: [இந்த ஜீவர்கள் உறங்குகையில் பரமபுருஷன் (இவர்களை ஸ்வப்னத்தில் அனுபவிப்பிப்பதற்காகப்) பதார்த்தங்களைத் தன் விருப்பப்படி ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு விழித்திருக்கிறான்.]

89. ஸ்வப்னேபி கேஸுவாதந்யம் ந பச்யதி மஹாமதி: | நித்ரா஽பி (ஸ்வப்னோ஽பி?) தஸ்ய நாயாதி புருஷார்த்தவிரோதிநீ || [மஹாபுத்திமானான அவர் ஸ்வப்னத்திலும் கேசவனைக்காட்டிலும் வேறு யாரையும் காண்பதில்லை. பகவதனுபவமாகிற புருஷார்த்தத்துக்குத் தடையாயிருக்கும் சித்தரையும் (ஸ்வப்னமும்?) அவருக்கு வருவதில்லை.]

90. த்வம் வயஸ்யோஸி மே ஹ்ருத்யோ ஹ்யேகம் து:க்கம் ஸுகஞ்சநௌ | ஸுகரீவம் ராகவோ வாக்யமித்யுவாச ப்ரஹ்ருஷ்டவத் ||

[“நீ என் மனத்துக்கினிய நண்பனானாய்; நம்மிருவர்க்கும் ஸுகதுக்கங்கள் ஒன்றேயாகும்” என்று ராமபிரான் ஸுகரீவனிடம் மகிழ்ச்சி மிகுந்த வார்த்தையைச் சொன்னான்.]

91. குஸஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹேஷ்யதி [பகவான் க்ருஷ்ணன் (இன்று) குஸஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்; (நாளேக்கலை) இங்கு எழுந்தருளுவான்.]

86. சாந்தோக்யம் (3-14-1). 87. ரா-ஸு (34-21). 88. கட (2-5-8). 89. இதிறாஸ முச்சயம் (32-128). 90. ரா-கி (5-18). 91. பார-உத் (73-1); யாநஸந்தி (9-1).

92. ஸாபாதபி ஸராதபி

[சாபத்தாலும், அம்பாலும் (காரியம் ஸாதிக்கவல்லேன்?).]

93&94 ப்ரஹ்ரேஷ்ணாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந |

அப்ரவீச்ச ஹரிச்சேஷ்ட: ஸீதாமப்ரதிஜல்பதீம் ||

கிம் த்வம் சிந்தயஸே தேவி கிந்நு மாம் நாபிபாஷஸே ||

[(ராமவிஜயத்தைக் கேட்டவுடன்) பேரானந்தத்தாலே பீடிக்கப்பட்ட சிதாபிராட்டி ஒன்றும் பேசாமலிருந்தாள். பதிலுரைக்காமலிருந்த தேவியைப் பார்த்து “தேவி! என்ன நினைக்கிறீர்கள்? ஏன் என்னிடம் வார்த்தை சொல்லவில்லை?” என்று ஹனுமான் உரைத்தான்.]

95. 82-வது ப்ரமாணம் காண்க.

96. அப்ரவீத் த்ரிதஸ்ச்ரேஷ்ட்டாந் ராமோ தர்மப்ருதாம் வர: |

ஆத்மநாம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஸூரதாத்மஜம் ||

[“நான் என்னை மதுஷ்யனாகவும், தஸூரதன் பிள்ளை ராமனாகவும் நினைக்கிறேன்” என்று தர்மவான்களில் மேலான ராமன் தேவச்ச்ரேஷ்டர் களைக் குறித்துச் சொன்னான்.]

97. தம் பஞ்சஸூதாந்யப்ரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி ஸுதம் மாலா ஹஸ்தா:

ஸுதமஞ்ஜநஹஸ்தா: ஸுதம் சூர்ணஹஸ்தா: ஸுதம் வாலோஹஸ்தா:

ஸுதம் பணஹஸ்தாஸ் தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்கூர்வந்தி ||

[அந்த முக்த புருஷனிடம் ஐந்துறு மதிமுக மடந்தையர் விரைகின்றனர்; நூற்றுவர் மாலையைக் கைக்கொண்டு, நூற்றுவர் மையைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் வாசனைப்பொடியைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் ஆடைகளைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் ஆபரணங்களைக் கைக்கொண்டும் அவனை ப்ரஹ்மத்தின் அலங்காரத்தினால் அலங்கரிக்கின்றனர்.]

98. யஸ்மிந் ப்ரயாதேஸஸாபூப்ருதோ஽த்வரம்

நநாம கேதாதவநிஸ் ஸஸாகரா |

ஸ வாமநஸ் ஸர்வஜகந்மயஸ் ஸதா

மமாஸ்து மாங்கல்ய விவ்ருத்தபே ஹரி: ||

[எந்த பகவான் அசுரவரசனான மாவலியின் யாகத்திற்குச் செல்லும் போது கடலுடன் கூடிய பூமி வருத்தத்தாலே வளைந்ததோ, ஸர்வ

93&94. ரா-யு (116-15&16). 96. ரா-யு (120-11). 97. கௌஷ்திகி (1-34). 98. விஷ்ணுதர்மம் (43-31).

ஐகம்மயனா அந்த வாமனன் எப்போதும் எனக்கு மங்களங்களைப் பெருகச்செய்யட்டுர்.]

99. 54-வது ப்ரமாணம் காண்க.

100. இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ |

ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹணீஸ்வ பாணிநா ||

[இந்த லீதை என் மகள்; உமக்கு ஸஹதர்மசாரிணி; இவளை அக்கிரியும். உமக்கு மங்களமுண்டாகுக. உம் கையாலே இவள் கையைப் பிடிப்பீர்.]

101. ஸீதா லாங்கலபத்தி:

[கலப்பையுமுத வழி லீதை எனப்படும்.]

102. ஏசமிஷே லிஷ்ணுஸ் த்வா நயது | த்வே ஊர்ஜே லிஷ்ணுஸ் த்வா நயது!...ஸகா ஸப்தபதீ பவ ||

[மணமகன் மணமகளைத் தன்செய்யால் பிடித்துக்கொண்டு, 'பகவான் லிஷ்ணு உன்னை ஒரு அடி அழைத்துச்செல்லட்டும். ஏழு அடி நடந்து என்னுடன் துணைவியாவாயாக' என்று உச்சரித்துக் கொண்டு அக்னியை வலம் வரும் மந்திரமிது.]

103. யோ஽ந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிணா ||

[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவனொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானோ, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தத் திருடனால் செய்யப்படாத பாபம் எது?]

104. கீத்ருஸம் தஸ்ய ஸம்ஸ்தாநம் ரூபம் ராமஸ்ய கீத்ருஸம் |

கதமுரு கதம் பாஹுலி லக்ஷ்மணஸ்ய ச ஸம்ஸ மே ||

[அந்த ராமபிரானுடைய அமைப்பு எப்படிப்பட்டது? உருவம் எப்படிப்பட்டது? துடைகள் எப்படியிருக்கும்? கைகள் எப்படி விளங்கும்? லக்ஷ்மணனுடைய இந்த லக்ஷணங்களையும் எனக்குச் சொல்லுவாயாக.]

100. ரா-பா (73-26). 101. அமரம்;வைஜயந்தி. 102. ஸாமவேதம்-மந்திர ப்ராஹ்மணம்-சார்தோகயம் (ப்ரா-1, கண்-2); யஜுர்-அஷ்டகம்-2, ப்ராச்ந-4, பஞ்-51. 103. பார-உத்யோ (42-35). 104. ரா-ஸு (35-4).

105. உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந்! ரூபமேதச்சதூர்புஜம்!

ஜாநாது மாஸவதாரந்தே கம்ஸோடியம் திதிஜந்மஜ: ||

[ஸர்வாந்தர்யாமியே! நான்கு திருக்கைகளையுடைய இந்த ரூபத்தை மறைத்துக்கொள்வாயாக. அஸுரனான இந்தக் கம்ஸன் உன்னுடைய அவதாரத்தை அறியவேண்டாம்.]

106. தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்!

பபூவ ஸ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ||

[சுத்துருக்களை அழித்தவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகத்தை அளித்தவனுமான கணவனைப் பார்த்து சீதாப்பிராட்டி ஆனந்தமடைந்தவளாய் ஸத்தை பெற்றாள். பர்த்தாவான ராமபிரானை நன்றாகத் தழுவினாள்.]

107. இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸுலயவே!

ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷயஸே-

ஸுபாத்த் ||

[மிகவும் ரஹஸ்யமானதும், விசேஷஜ்ஞானத்தோடு கூடியதுமான பக்திரூபமான இந்த ஜ்ஞானத்தை, அஸுலயையற்றவனான உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். இதையறிந்தால் எல்லா அசுபங்களிலிருந்தும் நீ விடுபடுவாய்.]

108. இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசக!

ந சாஸுச்சுருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோஸ்ப்யஸுலயதி ||

[(என்னால்) உனக்குச் சொல்லப்பட்ட இந்த சாஸ்திரம், தவம் செய்யாதவனுக்கும், (என்னிடமும் உன்னிடமும்) பக்தியற்றவனுக்கும், கேட்பதில் விருப்பமற்றவனுக்கும், என்னை எவனொருவன் தவேஷிக்கிறானோ அவனுக்கும், ஒரு போதும் உபதேசிக்கத்தக்கதன்று.]

109. 55-வது ப்ரமாணம் காண்க.

110. ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமானோ

யதா ந ஸௌமித்ரிருபைதி யோகம்!

நியுஜ்யமானோஸி ச யௌவராஜ்யே

ததோஸ்ப்யஷிஞ்சத் பரதம் மஹாத்மா ||

105. வி-பு (6-3-13). 106. ரா-ஆ (30-40). 107. கீதை (9-1).

108. கீதை (18-67). 110. ரா-பு (131-93).

[எல்லாப்படியாலும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் லக்ஷ்மணன்: யௌவராஜ்யபிஷேகத்துக்கு ஸம்மதிக்காதவனில், மஹாத்மாவான ராமபிரான் பரதனுக்கு யௌவராஜ்யபிஷேகம் செய்து வைத்தார்.]

111. ப்ராகேவ து மஹாபாக: ஸௌமித்ரிர் மித்ரந்தந: |

பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரரைலங்கிருத: ||

[மஹாபாக்யவானும், அநுகூலர்களை உகப்பிப்பவனும், ஸுமித்ரா புத்ரனுமான லக்ஷ்மணன், தமயனுக்குப் பின்செல்லுக்கக்காக முன்னமேயே மரவுரிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டான்.]

112. ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மமயோ மஹாந் |
ஈச்வரம் தம் விஜாநீம்: ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி: ||

[எல்லா அரசர்களுக்கும் பேரரசராய், ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாய், பெரிய வராய்விளங்குபவரானிஷ்ணுவே, அவரையே ஈச்வரரென்று அறிவோம், அவரே தந்தையாவர். ப்ரஜாபதியுமாவார்.]

113. பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந

[ரகுநந்தனா! நீயே எல்லா உலகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துபவன்.]

114. பவித்ராணாம் ஷுரி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்சயதே |

புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ மங்களாநாஞ்ச மங்களம் ||

[பரிசுத்தங்களுக்குள் கோவிந்தன் மேலான பரிசுத்தமாகச் சொல்லப் படுகிறான். புண்ணியங்களுக்குள் புண்ணியமாகவும், மங்களங்களுக்குள் மங்களமாகவுமிருப்பவனாவான்.]

115. அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் | அஹமந்நாதோ ஹமந்நாதோ-

ஹமந்நாத: |

[நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்போல் போக்யமாயிருப்பவன்; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம்; நான் (பரமாத்மாவுக்கு) அன்னம். நான் (பரமாத்மாவின் உகப்பாகி) அன்னத்தைப் புஜிப்பவன்; நான் அந்நத்தை புஜிப்பவன்; நான் அந்நத்தைப் புஜிப்பவன்.]

116. ததோ வானரராஜேந வைரானுகதநம் ப்ரதி |

ராமாயாவேதிதம் ஸர்வம் ப்ரணயாத் து:க்கீதேந ச ||

111. ரா-ஸு (33-28). 112. பா-ஆச்வ (43-13) 113. ரா-உத் (82-9).

114. பா-வநபர்வ (தீர்த்தயாத்ரா)-, 88-26). 115. தை-ப்ரு (10-6).

116. ரா-பா (1-61).

[அதற்குப்பின், மிகவும் துன்புற்ற வானரவரசனான ஸுக்ரீவன் வாலியுடன் விரோதம் வந்த வழியைச் சொல்லுவதற்காக, 'அன்பினாலே எல்லா விஷயங்களையும் ராமனிடம் சொன்னான்.']

117. க்ருத்ரராஜ்யம் பரித்யஜ்ய பித்ருபைதாமஹம் மஹத் |

மம ஹேதோரயம் ப்ராணாந் முமோச பதகேச்வர: ||

[மூதாதையர் வழிவந்ததான பெரியதான கமுகரசைத் துரந்துவிட்டு, இந்த ஜடாயு எனக்காகப் பிராணனை விட்டுவிட்டார்.]

118. யாம் கபீநாம் ஸஹஸ்ராணி ஸபஹுந்யயுதாநி ச |

திசுஷு ஸர்வாஸு மார்க்கந்தே ஸேயமாஸாதிதா மயா ||

[ஆயிரக்கணக்காகவும், பதினாயிரக்கணக்காகவும் பல வானரக் கூட்டங்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் எவனோத் தேடுகின்றனரோ, அவள் என்னால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்.]

119. உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச |

பரிஸுஷ்கபலாஸாநி வநாந்யுபவநாநி ச ||

[(ராமவிரகத்தால்) நதிகளும், குட்டைகளும், குளங்களும் வரண்டன. காடுகளும், தோட்டங்களும் காய்ந்த இலையை உடையவை யாயின.]

120. யதி த்வம் ப்ரஸ்திதோ துர்க்கம் வநமத்யைவ ராகவ |

அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நதீ குஸுக்ண்டாகாந் ||

[ராகவரே! நீர் கடக்கவரிதான காட்டிற்குப்புறப்பட்டு விட்டிராகில், உமக்கு முன்னால் (உம் திருவடி நோவாதபடி) தர்ப்பைகளையும், முட்களையும் என் காலால் மிதித்துக் கொண்டு நான் இன்றே செல்வேன்.]

121. கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யம் வாரி ஸ்ரவதி ஸோகஜம் |

புண்டரீகபலாஸுப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம் ||

[பிராட்டி! தாமரையிலையிலிருந்து தண்ணீர் விழுவதுபோல், உம் திருக்கண்களிலிருந்து துக்கத்தாலுண்டாகும் கண்ணீர் எதற்காகப் பெருகுகிறது?]

117. ரா-ஆ (68-23). 118. ரா-ஸு (30-3). 119. ரா-அ (59-5).

120. ரா-அ (27-6). 121. ரா-ஸு (33-4).

122. தேவதீர்யங் மனுஷ்யேஷு புந்நாமர் பகவாந் ஹரி: |

ஸ்த்ரீநாமநீ லக்ஷ்மீர் மைத்ரேய நாநயோர் வித்யதே பரம் ||

[மைத்ரேயரே! தேவர், தீர்யக் (ஊர்வன), மனுஷ்யர்கள், ஆகிய ஜீவராசிகளுள் ஆணையிருப்பது பகவான் ஹரியின் அப்சம் பெற்றது. பெண்ணையிருப்பது லக்ஷ்மியின் அப்சம் பெற்றது. இவ்விருவரைக் காட்டிலும் மேலானதில்லை.]

123. பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவாகுணகணாச்ச ஜ்ஞாந-
ஸுக்த்யாதயஸ்தே |

பரமபதமதாண்டாந்யாத்மதேஹஸ் ததாத்மாவரத! ஸகலமேதத்-
ஸம்ஸ்ரிதார்த்தம் சகர்த்த ||

[வரதனே! (விஷ்வக்ஸேனார், ஆதிசேஷன் முதலிய) பரிஜனங்களும், (சத்ரம், சாமம் முதலிய) பரிச்சதங்களும், ஆபரணங்களும் ஆயுதங்களும், ஜ்ஞானம், சக்தி முதலிய அந்தச் சிறந்த குணஸமுஹங்களும், ஸ்ரீவைகுண்டமும், அண்டங்களும், உன்னுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹமும், திவ்யாத்மஸ்வரூபமுமாகிய இவை எல்லாவற்றையும் அடியவர்களுக்கு ஆக்கிவைத்தாய்.]

123.* போக்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்கராகைஸ் ஸமம்
நிவ்ருத்தப்ரணயாதிவாஹநவிதேள நீதா: பரீவாஹதாம் |

தேவீ த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேவ்ய: ஸஹஸ்ரம் ததா
யாபிஸ்த்வம் ஸ்தநபாஹுத்ருஷ்டிபிரிவ ஸ்வாபி: ப்ரியம் ச்லாகஸே ||

[பெரியபிராட்டியே! பூமி, நீளை முதலான எந்த தேவியாராலே, உம் முடைய ஸ்தனபாஹுத்ருஷ்டிகளால்போலே எம்பெருமானை நீர் உகப்பிக்கிறோ, அந்த பூமி, நீளை முதலான கணக்கற்ற தேவிமார்கள் உமக்கும் எம்பெருமானுக்கும், விடவொண்ணாத புஷ்பசந்தநாதி களைப்போலே போகேபகரணமாயும் உங்களுடைய ஸம்ச்லேஷரஸம் தலைமண்டையிடுப்போது அதற்குப்போக்கு வீடாகவும் இருப்பார்கள்]

124. நஷ்டோ மோஹ: ஸம்ருதீர் லப்தா த்வத்பரஸாதாந் மயா஽ச்யுத |
ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ ||

[அச்சதனே! (விபரீதஜ்ஞானமாகிய) மோஹம் நசித்தது. உன்னுளால் உண்மையறிவு என்னால் அடையப்பட்டது, ஸந்தேஹம் நசுக்

123. வி. பு. (1-8-35). 123. வர-ஸ்த 63. 123* ஸ்ரீகுண (26).

124. கதை (18-73).

கப்பெற்றவனாயிருக்கிறேன். உன் வசனத்தின்படியே (யுத்தம்) செய்கிறேன்.]

125. அநுராகேண ஸூதில்யமஸ்மாஸு வ்ரஜிதே ஹரேள |

ஸூதில்யமுபயாந்த்யாஸு கரேஷு வலயாந்யபி ||

[கண்ணன் நம்மைப் பிரிந்துசெல்லும்போது, அவனிடம் அன்பினாலே நாம். மெலிவடைகிறோம். நம் கையிலிருக்கும் வளைகளும் உடனே கழல்கின்றன.]

126. ஸோடச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணு விபச்சிதா

[முத்தன் எல்லாக் கல்பாணகுணங்களையும், ஸர்வஜ்ஞனான ப்ரஹ்மத்துடன் கூட அனுபவிக்கிறான்.]

127. யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம் காத்ரை: ஸோகாபிகர்ஸிதை: |

ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம் ஸகாமாஹம் ததா குரு தயாம் மயி ||

[துன்பத்தாலே வாடிநிற்கும் என் அவயவங்களாலே நான் அந்த நரச்ரேஷ்டரான ராமபிரானை ஆசையுடன் தொடும்படியாக நீ என்னிடம் அருள்புரியவேண்டும்.]

128. நைஷா பச்யதி ராக்ஷஸ்ய: நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந் |

ஏகஸ்தஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி ||

[இப்பிராட்டி ராக்ஷஸிகளையும் காணவில்லை; இந்தப் புஷ்பங்களையும், பழங்களையும், மரங்களையும் காணவில்லை. ஒரே நினைவுகொண்டவளாய் ராமனையே காண்கிறாள்போலும்.]

129. ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி

[பரமாத்மாவேயன்றோ ஜீவனை ஆநந்திப்பிக்கிறான்.]

130. தேவாநாம் தானவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் |

ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ ||

[பக்தியுடைய தேவர்க்கும், பக்தியற்ற அஸுரர்க்கும், எப்போதும் பொதுவாகப் பற்றக்கூடிய தேவதையாயிருக்கும் உன் திருவடியிணையை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.]

125. வி. பு (5-18-29). 126. தை-ஆ (1-2). 127. ரா-பு (40-3).

128. ரா-ஸு (16-25). 129. தைத்-ஆந-7. 130. ஜிதந்தே-2.

131. ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ |

முஹு-ரீர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவீவோத்த்ருதேள ||

[ராகவரே! உம்மைப் பிரிந்த ஸீதையும் உள்ளாகாள்; (உம்மைப் பிரிந்த) நானும் ஸத்தை பெறமாட்டேன். (ஒருகால் ஜீவித்தாலும்) ஜலத்தைப் பிரிந்த மீன்போலே முஹுரீர்த்தநோமே ஜீவிப்போம்.]

132. கதே ஹி ஹரிஸார்தூல புநராகமநாய து |

ப்ராணாநாமபி ஸந்தேஹோ மம ஸ்யாந் நாத்ர ஸம்ஸய: ||

[வானரர் தலைவனான அதுமனே! நீ திருப்பி வருவதற்காகப் போனாலும் நான் உயிர்வாழ்வது ஸந்தேஹமாகும். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை.]

133. தத்ருஸூ ராகுஸா தீநா: ப்ராகாரம் வானீக்ருதம் |

ஹாஹாகாரம் பாகூர்வந்தி ராகுஸா பயமோஷிதா: ||

[மனம்வருந்திய ராகுஸர்கள் மதிள்களெல்லாம் குரங்குகளால் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். பயத்தால் மோஹித்த ராகுஸர்கள் 'ஐயோ ஐயோ' என்றனர்.]

134. யே து விஷ்டப்ய காத்ராணி க்ஷவேளயந்தி நதந்தி ச |

உத்தாய ச விஜ்ரும்பந்தே க்ரோதேந ஹரிபுங்கவா: ||

ய ஏநமநுகச்சந்தி வீரா: சந்தநவாஸிந: |

ஏஷைவாஸம்ஸதே லங்காம் ஸ்வேநாநீகேந மர்திதும் ||

[உடம்பை உயர்த்திக்கொண்டும், வலிம்ஹகர்ஜனை செய்துகொண்டும், சப்தித்துக்கொண்டும், கோபத்தினால் எழுந்து குதித்துக்கொண்டு மிருக்கும் சந்தனவனவாலிகளான இந்த வானர வீரர்களால் பின் தொடரப்படும் இந்த நளன் என்னும் வானரன், தன் ஸேனையாலேயே லங்கையை அழிக்கப்பார்க்கிறான்.]

135. மந்த்ரமுடவாத (பாத?)

[ப்ரமாணம் தெரியவில்லை]

136. மேகோதயஸ் ஸாகரஸந்நிவ்ருத்திர்

வித்யத்விபங்க: ஸ்புரிதாநி வாயோ: |

இந்தோர் விபாகோ கதமுஷ்ணரச்மோர்

விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரபவந்தி மாயா: ||

131. ரா-அ (53-31). 132. ரா-ஸு (39-22). 133. ரா-யு (41-99).

134. ரா-யு (26-20&22).

[மேகம் தோன்றுவது, ஸமுத் : அலைபொங்கித் திரும்புவது, மின்னல் தோன்றி மறைவது, காற்று அசுவது, சந்திரனின் வ்ருத்தி கூடியப் பிரிவுகள், ஸூர்யன் செல்வது ஆகிய இவையெல்லாம் விஷ்ணுவின் விசித்திரமான மாயைகள்.]

138. ஸ ஹி வீர்யோபபந்நச்ச சூபவாநநஸூயக:
பூமாவநுபாமஸ் ஸூநூர் குணேர் தசரதோபம: ||

[அந்த ராமபிரான் வீரியமுள்ளவன்; வடிவமுகுள்ளவன்; பொருமையற்றவன்; உலகிலேயே ஒப்பற்ற பிள்ளை. குணங்களாலே தந்தையான தசரதனை ஒத்தவன்.]

139. ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: |
கச்சத்வமேநம் ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபா: ||

[புருஷச்ரேஷ்டர்களே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும், தாயும் லக்ஷ்மீநாதனே. ஸரணமடையத்தகுந்த இவனை ஸரணமடையுங்கள்]

140. இதீவ தேவ் பஹுதா விலப்ய
ஸர்வாத்மநா ராமமநுஸ்மரந்த் |
ப்ரவேபமாநா பரிஸ்ருஷ்கவக்த்ரா
நகோத்தமம் புஷ்பிதமாஸஸாத ||

[இம்மாதிரியாகப் பிராட்டியானவள் பலபடியாக அழுது, ராமனையே நினைத்திருப்பவளாய், நடுங்குபவளாய், உலர்ந்த வாயை உடையவளாய், பூத்திருந்ததொரு சிறந்த மலையை அடைந்தாள்.]

141. பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயீ வர்ஷாநதம் ஸ்திதே |
ஸ்வயம் து ரூசிரோ தேஸோ க்ரியதாமிதி மாம் வத ||

[ககுத்ஸ்த வம்சத்தில் பிறந்தவரே! நீர் இருக்கையில் எப்போதும் நான் (உமக்கு) அடிமையாயிருக்கிறேன். நீராகவே “அழகிய தேசத்தில் பர்ணசாலை கட்டப்பட்டதும்” என்று என்னை ஆஜ்ஞையிடுவீராக.]

142. அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத் |
அந்யத் குஸூலஸம்ப்ரசநாத் ந சேச்சதி ஜநார்த்தந: ||

[ஒரு பூர்ணகும்பத்தைக்காட்டிலும் வேறென்றையோ, திருவடி விளக்குவதைக்காட்டிலும் வேறென்றையோ, சேஷமும் வினவுவதைக் காட்டிலும் வேறென்றையோ க்ருஷ்ணன் விரும்பமாட்டான்.]

138. ரா-அ (1-9). 139. பார-ஆ (192-56). 140 ரா-ஸ (28-17).
141. ரா-ஆ (15-7). 142. பார-உ (87-13).

143. பவாம்ஸ்து ஸஹ வைஷ்ணவா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே |

அஹம் ஸர்வம் - ஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே ||

[நீர் வைதேஹியா கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர்;
அடிமேல் நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், தூங்கும்போதும்
எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.]

144. காரணம் து த்யேய:

[காரணவஸ்துவே தியானிக்கத்தக்கது]

145. ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய சிந்தயேதாத்மநா ஹிதம் !

ஹிரிர் ஹிரிர் ஹிரிரிதி வ்யாஹரேத் வைஷ்ணவ: புமாந் ||

[வைஷ்ணவனாயிருப்பவன் விடியற்காலையிலேயே எழுந்து தனக்கு
நன்மையைச் சிந்திக்கக்கடவன்; ஹிரிநாமத்தை மூன்றுதடவை உச்ச
ரிக்கக்கடவன்;]

146. 39-வது ப்ரமாணம் காண்க.

147. அஹம் ஸிஷ்யா ச தாஸீ ச பக்தா ச பு ஷோத்தம |

[புருஷோத்தமனே! நான் உனக்கு சிஷ்யையாகவும், தாலியாகவும்
பக்தையாகவுமிருக்கிறேன்.]

149. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந |

தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஷிதம் ||

[நண்பனுடைய பாவத்தோடு நெருங்கின இவ்விபீஷணனை ஒருபொழு
தும் கைவிடமாட்டேன். அவனிடம் கோஷமிருந்தாலும் இருக்
கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்கவிரிப்பது நிர்திக்கத்தக்கதல்ல]

150. த்யேள: பதேத் ப்ருதிவீ ஸீர்யேத் ஹிமவாந் ஸகலீபவேத் |

ஸுஷ்யேத் தோயநிதி: க்ருஷ்ணே! ந மே மோகம் வசோ பவேத் ||

[க்ருஷ்ணனையே! ஆகாயம் கிழவிழக்கூடும்; பூமி சுக்கலாகக்கூடும்,
ஹிமாசலபர்வதம் தூளாகக்கூடும்; ஸமுத்ரம் வற்றக்கூடும்; என்
னுடைய வார்த்தை வீணாகாது.]

151. ஸ்க்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |

அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

143. ரா-அ (31-25). 144. அதர்வஸிகை. 145. வங்கிபுரத்துநம்பி
நித்யகர்ந்தம். 147. வராஹபுராணம். 149. ரா-யு (18-3).
150. பார-உத் (70-48). 151. ரா-யு (18-33).

[ஒருதடவை சரணமடைந்தவன்பொருட்டும், 'உனக்கு அடியேனாகிறேன்' என்று பிரார்த்திப்பவன்பொருட்டும், எல்லாப் பராணிகளிடத்தில்கின்றும் அபயமளிக்கிறேன். இது எனக்கு வ்ரதம்.]

151*. ஆநயைநம் ஹிச்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா |
விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்ரீவனே! இவனை அழைத்துவா; விபீஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அபயமளிக்கப்பட்டது.]

152. க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: |
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ||

[க்ருஷ்ணனேதான் உலகங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயகாரணமாவான்; அசைவனவும், அசையாதனவுமான உலகு க்ருஷ்ணனுக்காகவே ஏற்பட்டது.]

153. ததோகர்ஜத் ஹிவர: ஸுக்ரீவோ ஹேமபிங்கள: |
தேந நாதேந மஹதா நிர்ஜகாம ஹிச்வர: ||

[அதற்குப்பின் பொன்போன்ற நிறமுள்ள வானரச்ரேஷ்டனான ஸுக்ரீவன் கர்ஜித்தான். வானரர்களைவனான வாலி அந்தப் பேரொலியைக் கேட்டவுடன் வெளிவந்தான்.]

154. ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம் |
குகிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண: ||

[ஹம்ஸகாரண்டவபகூடிகள் நிறைந்த கோதாவரீநதியை வணங்குகிறேன். "வீரதையை ராவணன் எடுத்துப்போகிறான்" என்று சீக்கிரமாக நீராமபிரானிடம் சொல்லுவாயாக.]

155. 19-வது ப்ரமாணம் காண்க.

156. மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ: |
பந்தாய விஷயாஸங்கி முக்த்யை நிர்விஷயம் மந: ||

[மனிதர்களுக்குஸம்ஸாரத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் மனதுதான் காரணம். சப்தாதிவிஷயங்களில் ஈடுபட்ட மனம் ஸம்ஸாரஹேதுவாகிறது. விஷயங்களில் பற்றற்ற மனம் முக்திஹேதுவாகிறது.]

151*. ரா-யு (18-34). 152. பாரதம்-ஸபா (38-23). 153. ரா-பா (1-68). 154. ரா-ஆ (49-32). 156. வி-பு (6-7-28).

157. 27-வது ப்ரமாணம் காண்க.

158. அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம:
பரே தேவ ஏகீபவதி

[அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது; அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்
கிறது. தமஸ் மேலான தேவனிடம் ஒடுங்குகிறது.]

159. அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: |
ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந்! துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை: ||
தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயாந்தி பாரத ||

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தாநம் ஸூர்யனுடைய
வும், அக்நியனுடையவும் ஒளியை விஞ்சியது. அரசனே! அது தன்
னுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் காண
அரியது. பரதவம்சத்தில் உதித்தவனே! அங்குப்போய் மறுபடியும்
இவ்வுலகுக்குத் திரும்பிவருவதில்லை.]

160. வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந: |
அநாதிமத்யநீதநோ மஹத: பரமோ மஹாந் ||
தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்கசக்ரகதாதர: ||

[இந்த ராமபிரான் மஹாயோகியும் பழையவருமான பரமாத்மாவே;
இவர் ஆதிமத்யந்தமற்றவர்; பெரியவரான இவர், மஹானைக்காட்டி
லும், தமஸ்ஸைக்காட்டிலும் மேலானவர்; ஸர்வாதாரர்.]

161. வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தமாதித்யவர்ணம் தமஸ:
பரஸ்தாத் |

தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹபவதிநாந்ய: பந்தா வித்யதே஽பநாய||
[(வேதபுருஷனாகிய) நான் (ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில்) பெரிய
வனும், ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிப்பவனும், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட
வனுமான இந்தப் புருஷனை அறிகிறேன். அவனை இம்மாதிரி அறிப
வன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி
கிடையாது.]

162 ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சிரித்ய யதந்தி யே |

தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸநமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் ||

158. ஸுபால-2. 159. பார-ஆர(136-18&23). 160. ரா-யு(114-15).
161. பு-ஸூ (2-2). 162. கதை (7-29).

[கிழத்தனம், மரணம் என்பவை நீங்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்காக எவர்கள் என்னையடைந்து முயலுகிறார்களோ, அவர்கள் 'ப்ரஹ்மம்' எனப்படும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், 'அத்யாத்மம்' எனப்படும் ப்ரக்ருதி முழுவதையும், ப்ரஜோத்பத்தியாகிற கர்மம் முழுவதையும் அறிகிறார்கள்.]

162.* ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச: ||

[(பலஸாதனமான) எல்லா தர்மங்களையும், வாஸனையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடை; நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; துக்கிக்காதே.]

163 க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருஜ்ஞச்ச ஸாங்க்ரோஸ்ச ராகவ: |

ஸத்வ்ருத்தோ நிரஹக்ரோஸ:ஸங்கே மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத் ||

[அறிவாளியாகவும், நன்றிமறவாதவராகவும் பிரலித்தரான ராம பிரான் என் பாக்யஹானியால் இரக்கமற்றவராகிவிட்டாரென்று ஸந்தேஹிக்கிறேன்.]

164. ந மந்தராயா ந ச மாதூரஸ்யா

தோஷா ந ராஜ்ஞோ ந ச ராகவஸ்ய |

மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்

வநப்ரவேஸு ரகுநந்தநஸ்ய ||

[ராகவன் வனம் சென்றதற்கு மந்தரையினுடையவும், எந்தாயினுடையவும், தந்தையுடையவும், ராமனுடையவும் தோஷம் காரணமன்று. என் பாபமே காரணமாயிற்று.]

165. தத் ப்ருஹி வசநம் தேவி! ராஜ்ஞோ யதபிகாங்க்ஷிதம் |

கரிஷ்யே ப்ரதிஜானே ச ராமோ த்வீர் நாபிபாஷதே ||

[அம்மா! அரசர் விரும்பியதான அந்த வசனத்தைச் சொல்லுவாயாக. அப்படியே செய்கிறேன்; ப்ரதிஜனையும் செய்கிறேன். ராமன் இரண்டுவிதமாகப் பேசமாட்டான்.]

166. ஆர்த்தோ வா யதிவாத்ருப்த: பரேஷாம் ஸரணாகத: |

அரி: ப்ரர்ணந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ||

162.*கீதை (18-66). 163. ரா-ஸு (26-11). 164. ரா-அ (?)

165. (18-30). 166. ரா-யு (18-28).

[பயந்தவனாகவோ, பயமற்றவனாகவோ எதிரிகளுக்குள் ஒரு வன் சரணமடைந்துவிட்டானாகில், அவ்வெதிரி, நன்னெஞ்சையுடையவனாப் பராணனைவிட்டும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும்.]

167. தருணௌ நுபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ |
புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ ||

[(ராமலக்ஷ்மணர்கள்)வாஸிபமானவர்கள்; ஸௌகுமார்யத்தையுடையவர்கள்; அதிகமான பலமுள்ளவர்கள். தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களை உடையவர்கள்; மரவுரியையும் மான்தோலையும் உடுத்தவர்கள்]

168. விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித:

[விபீஷணனோடுவெனில் தர்மாத்மாவாயிருப்பவன்; ராக்ஷஸச் செயல்களற்றவன்.]

169. தாநஹம் த்விஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஸுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[(என்னை) த்வேஷிப்பவர்களும், கொடூரமானவர்களும், மனிதர்களுள் கீழானவர்களும், சபமற்றவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத்தில், அதிலும் அஸுரயோநிகளில் எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.]

170. தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ||

[என்னிடத்தில் எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதை விரும்புபவர்களும், என்னை பஜிப்பவர்களுமான அவர்களுக்கு, என்னை அடைவதற்கு ஸாதனைமான அந்த புத்தியோகத்தை அன்புடன் அளிக்கிறேன்.]

171. கைங்கர்யநித்யநிரதைர் பவதேகபோகைர்
நித்யைரநுக்ஷணவீநரஸார்த்ரபாவை: |
நித்யாபிவாஞ்சிதபரஸ்பரநீசபா வைர்
மத்தைவதை: பரிஜநைஸ்தவ ஸங்கஸீய ||

[கைங்கர்யத்திலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டிருப்பவர்களும், உன்னையே போகமாகக்கொண்டிருப்பவர்களும், எப்போதும், ஒருவருக்கொருவர் அடினமயாயிருப்பதை ஆசைப்படுபவர்களும் எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும், உன்னுடைய பரிஜனங்களுமான நித்யர்களுடன் கூடப் பெறுவேனாக.]

167. ரா-ஆ (19-14). 168. ரா-ஆ (17-24). 169. கீதை (16-19).
170. கீதை (10-10). 171. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்-77.

172. ராமம் மேடங்கதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே |

ந த்வா பச்யாமி கேளஸல்யே ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ ||

[ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது; இன்றளவும் திரும்பவில்லை; கேளஸல்யே! உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்; என்னை நன்றாகக் கையால் தொடு.]

173. சக்ஷுர் தேவநாமுத மர்த்யாநாம்

[நித்யஸூரி னுக்கும், மனிதர்களுக்கும் கண்ணாயிருப்பவன் பரமாத்மா.]

174. நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |

நரராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||

[நாராயணனை பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனை பரம்பொருள்; நாராயணனை பரஞ்சோதி; நாராயணனை பரமாத்மா.]

175. ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ

[பரமபுருஷனை! உனக்கு பூமிதேவியும் லக்ஷ்மீதேவியும் பத்னிகள்.]

176. த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம |

பரதேந மஹாபாஹோ! லக்ஷ்மணேந யவீயஸா |

ஸத்ருக்நே ச ஸத்ருக்ந! ஸ்வஹீரேண வா புந: ||

[ஈண்ட கைகளையுடைய ஸுக்ரீவனை! உனக்கு ஏதாவது அவமானம் நேர்ந்ததாகில் வீரதையால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? பரதனாலும், இளையவனான லக்ஷ்மணனாலும், சத்ருக்னாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? சத்துருக்களை அழிப்பவனை! என்னுடைய சரீரத்தினால் தான் என்ன ப்ரயோஜனம்?]

177. அக்ருத்ரிமத்வச்சரணரவிந்த-

ப்ரேமப்ரகர்ஷாவதிமாத்மவந்தம் |

பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய

ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா ||

[என்னுடைய நடத்தையை நினையாமல், உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் இயற்கையாயிருக்கும் மேலான அன்பிற்கு எல்லைநிலமா யிருப்பவரும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவரும், எனக்குப் பாட்ட னாருமாகிய நாதமுனிகளைப் பார்த்து என்னைக் க்ஷமித்தருளவேண்டும்.]

172. ரா-அ (42-34). 173. யக்ஷுர் (கா-4, ப்ர-6, அது-5-2). 174. நைத-நா-11. 175. பு-ஸூ-2-5). 176. ரா-யு(41-4). 177. ஸ்தோ-ர-6-5.

178. ந தர்மநிஷ்டோ஽ஸ்மீ ந சாத்மவேதீ

ந பக்திமாம்ஸ்த்வச் சரணூரவிந்தே !

அகிஞ்சநே஽நந்யகதி: ஸ்ரண்ய

த்வத்பாதமூலம் ஸ்ரணம் ப்ரபத்யே ||

[சரணமடையத்தகுந்த எம்பிரானே! அடியேன் கர்மயோகத்தில் நிலை நின்றவனல்லேன்; ஆத்மஜ்ஞாநமுடையேனல்லேன்; உன் திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியையும் உடையேனல்லேன். ஒரு உபாயமுமற்ற வனும், வேறு புகலற்றவனுமான அடியேன் உன் திருவடித்தாமரை களை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.]

179. மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா !

தஸ்மாந் ந்ருத்யதி ரம்யேஷு வநேஷு ஸஹ காந்தயா ||

[காட்டிலே ஆண்மயிலின் பிரியை ராக்ஷஸனால் அபஹரிக்கப்பட வில்லை. அதனாலேயே அழகிய காட்டில் தன் மனைவியுடன் கூட நடனமாடுகிறது.]

180. பிதுர்நிதேஸம் நியமேந க்ருத்வா

வநாந் நிவ்ருத்தச்சரிதவ்ரதச்ச !

ஸ்த்ரீபிஸ்து மந்யே விபுலேக்ஷணாபிஸ்

த்வம் ரம்ஸ்யதே வீத்பய: க்ருதார்த்த: ||

[தந்தையின் ஆஜ்ஞையை சரியாகச் செய்து முடித்துவிட்டு, (ஆச் ரிதஸம்ரக்ஷணமாகிற) விரதம் முடியப்பெற்றவராய், வரத்திலிருந்து திரும்பி, பயமற்றவராய், பயனடைந்தவராய், பெரிய கண்களையுடைய பெண்களுடன் நீர் விளையாடுவீர் என்று நினைக்கிறேன்.]

181. யம் யோகிந: ப்ராணவியோககாலே

யத்நேந சித்தே விநிவேஸ்யந்தி !

ஸ தம் புரஸ்தாத் ஹரிமீக்ஷமாண:

ப்ராணாந் ஜஹேள ப்ராப்தபலோ ஹி பீஷ்ம: ||

[எவனை யோகிகள் உயிர் போகும்போது முயற்சிசெய்து தம் நெஞ் சில் நிலைகிறத்துகிறார்களோ, அந்த ஹரியைத் தன் கண்முன்னே கண்டுகொண்டே உயிரைவிட்டார் அந்த பீஷ்மர். அவரன்றோ பலன் பெற்றவர்!]

178. ஸ்தோ-ர-22. 179. ரா-க (1-40). 180. ரா-ஸ (28-14).

181. பார-ஸாந்தி (46-139).

182. ஸௌமித்ரே ஸோபதே பம்பா வைதூர்யலிமலோதகா |
புல்லபத்மோத்பலவதீ ஸோபிதா விவிதைர் த்ருமை: ||

[லக்ஷ்மணா! வைதூர்யத்தைப்போலே பரிசுத்தமான ஜலத்தையுடைய தாய், மலர்ந்த தாமரை, நீலோற்பலம் ஆகிய புஷ்பங்களையுடையதாய், பல மரங்களால் பிரகாசிப்பதாயுள்ள பம்பாநதியானது மிகவிளங்கு கிறது.]

183. ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விச்வபாவந |
நமஸ்தே஽ஸ்து ஹ்ருஷீகேஸு மஹாபுருஷ பூர்வஜ ||

[செந்தாமரைக்கண்ணா! உன்னால் (இவ்வாத்மவஸ்து) ஜயிக்கப்பட் டது; (இது) என்னுடையதல்லவே; உன்னுடையதாயிற்றே, உலகை யெல்லாம் உண்டாக்கினவனே! இந்திரியங்களை நியமிப்பவனே! கொடுப்பதில் சிறந்தவனே! (இவ்வாத்மவஸ்து) எனக்காகை தவிர்ந்து உனக்கேயாகவேணும்.]

184. மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸ்திரஸத்வம் த்ருடவ்ரதம் |
கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகத: ஸோகநாஸநம் ||

[மேகம்போல் கறுத்தவனும், நீண்ட கைகளையுடையவனும், நிலையான பலத்தையுடையவனும், திருடமான விரதத்தையுடையவனும், உலகின் துன்பத்தைப் போக்கடிப்பவனுமான ராமபிரானை என்று நாம் காண்போம்?]

185. மம நாத யதஸ்மி யோஸ்மயஹம்
ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ |
நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்ததீ:
அதவா கின்று ஸமர்ப்பயாமி தே ||

[ஸ்ரீவஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணனே! எனக்கு யாதொன்று சொந்தமாயிருக்கிறதோ, யாவனொரு ஏன் இருக்கிறேனோ, அது முழுவதும் உனக்கே எப்போதும் சொந்தமானது என்று தெரிந்து கொண்ட புத்தியை உடைய அடியேன் உனக்கு எதைத்தான் ஸமர்ப் பிப்பேன்?]

186. ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்ம-
லோகமபிஸம்பத்யதே | ந ச புநராவர்த்ததே | ந ச புநராவர்த்ததே ||

182. ரா-கி (1-3). 183. ஜிதந்தே-1. 184. ரா-அ (83-8).
185. ஸ்தோ-ர-55. 186. சாந் (1-15-1).

[அந்த முழுக்ஷுவானவன் தன் ஆயுள் முடியும்வரையில் இப்படி வாழ்ந்து (ஆயுள் முடிந்தபின்) ப்ரஹ்மத்தின் உலகை அடைகிறான். மறுபடி இங்கு திருட்பிவருகிறதில்லை.]

187. ஸ்ருஷ்டஸ் த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே |
ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ: புத்ர ப்ராப்தி கச்சத் ||

[குழந்தாய்! நீ வனத்தில் வலிப்பதற்காகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாய்; உன்னுடைய ஸுஹ்ருத்தான ராமனிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டவனாயிருக்கிறாய்; உன் தமையனாகிய ராமன் நடந்துசெல்லுமையில், (அந்த நடையழகில் ஈடுபட்டு) (அவனை ரக்ஷிப்பதில்) கவன மில்லாமல் இருந்துவிடாதே.]

188. பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீத் சரண்யோ தர்மவத்ஸல: |
தஸ்ய புத்ர: ஸ்ரண்யச்ச ஸுக்ரீவம் ஸ்ரணம் கத: ||

[தர்மத்தில் பேரன்புகொண்டவரான எவருடைய தந்தையானவர் நெடுங்காலமாக சரணமடையத்தக்கவராயிருந்தாரோ, அவருடைய பிள்ளையாய், தாமும் சரணமடையத்தகுந்தவரான ராமபிரான் இப்போது ஸுக்ரீவனை சரணமடைந்தார்.]

189. ஏஷ தத்வா ச வித்தாநி ப்ராப்ய சாதுத்தமம் யஸ: |
லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி ||

[இந்த ராமபிரான் எல்லாருக்கும் எல்லாப்பொருள்களையும் கொடுத்தும், மேலான கீர்த்தியை அடைந்தும், முன்னெல்லாம் லோகநாதனாக இருந்தவர் (இன்று) ஸுக்ரீவனை நாதனாக விரும்புகிறார்.]

190. யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: |
ஸ ராமோ வாகநேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸுதமபிகாங்குகதே ||

[எவர் உகந்தாராகில் இந்த ஜநங்கெல்லாம் என்றுமுகப்பார்களோ, அந்த ராமபிரான் வானரத்தலைவனான ஸுக்ரீவனின் உகப்பை விரும்புகிறார்.]

191. 151-வது ப்ரமாணம் காண்க.

192. 149-வது ப்ரமாணம் காண்க.

193. ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: |
த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் ஸ்ரணம் கத: ||

187. ரா-அ (40-5). 188. ரா-கி (4-19). 189. ரா-கி (4-18).

190. ரா-கி (4-21). 193. ரா-யு (17-16).

[அப்படிப்பட்ட நான் அந்த ராவணனால் கடுமையாக நடத்தப்பட்டு, வேலைக்காரனைப்போலே அவமதிக்கப்பட்டு, என் பிள்ளை பெண்டுகளை யெல்லாம் விட்டு ராகவனை சரணமடைகிறேன்.]

194. ஏவமுத்தஸ்து தர்மஜ்ஞ: ப்ரத்யுவாச விபீஷண: |

ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஸ்ரணம் கந்துமர்ஹதி ||

[தருமமறிந்தவனான விபீஷணன், இப்படிச் சொல்லப்பட்டவனாய், “ராஜாவான ராகவர் ஸமுத்ரத்தை சரணமடையவேண்டும்” என்று பதில்சொன்னான்.]

195. ஸ ச ஸர்வகுணோபேத: கௌஸல்யாநந்தவர்த்தந: |

ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே தைர்யேண ஹிமவாநீவ ||

[கௌசல்யைக்கு ஆநந்தத்தை வளர்க்கும் அந்த ராமன் எல்லாக் குணங்களும் நிறைந்தவன்; காம்பீர்யத்தில் ஸமுத்ரம்போன்றவன்; தைர்யத்தில் ஹிமவானைப்போன்றவன்.]

196. நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யக்ஷோ ந ச தாநவ: |

அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாதோ நைதச்சிந்த்யமீதோந்யதா ||

[நான் தேவனல்லன்; கந்தருவனல்லன்; யக்ஷனல்லன்; அஸுரனுமல்லன்; நான் உங்களுக்கு உறவினனாகப் பிறந்திருக்கிறேன். என் பிறப்பு இதைத்தவிர வேறுவிதமாக (உங்களால்) நினைக்கத்தக்கதல்ல.]

197. 96-வது ப்ரமாணம் காண்க.

198. போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் |

ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சதி ||

[யஜ்ஞங்களையும், தவங்களையும் புஜிப்பவனும், எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேச்வரனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நண்பனுமான என்னை அறிந்து சாந்தியை அடைகிறான்.]

199. மாயாம் ந ஸேவே பத்ரம் தே ந வ்ருதாதர்மமாசரே |

ஸ்மத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஸாஸ்த்ராத் வேத்மி ஜநார்த்தநம் ||

[வஞ்சனையில் நான் ஈடுபடுவதில்லை. உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. வஞ்சிக்கும் தர்மங்களையும் நான் அறுஷ்டிக்கமாட்டேன். பரிசுத்த ஸ்வபாவனாயிருப்பேன். பக்தியோடுகூடிய சாஸ்திரத்தாலே ஜனார்த்தனனை அறிகிறேன் நான்.]

194. ரா-யு (19-30). 195. ரா-பா (1-17). 196. வி-பு (5-13-12).
198. கதை (5-29). 199. பா-உத் (68-5).

200. ஸர்வேஷாம் ஹி ஸ தர்மாத்மா வர்ணாகம் குருதே தயாம் ।
சகுர்ணம் ஹி வயஸ்தாநாம் தேந தே தமநுவரதா: ॥

[தர்மஸ்வரூபியான அந்த ராமபிரான், நாண்கு வர்ணத்தவர்களுக்கும், (சைசவம், பால்யம், யௌவநம், வார்த்தகம் என்னும்) நாண்கு பருவத்திலிருப்பவர்களுக்கும் மற்றெல்லாருக்கும் அருள்புரிகிறான். ஆகையால் அவனிடத்திலே அவர்களும் அன்பு பூண்டிருக்கிறார்கள்]

201. ந மே து:க்கம் ப்ரியா தூரே ந மே து:க்கம் ஹ்ருதேதி வா ।
ஏததேவாநுஸோசாமி வயோ஽ஸ்யா ஹ்யதீவர்த்ததே ॥

[எனக்கு இனியவள் வெகுதூரத்திலிருக்கிறாளென்று நான் துன்புறவில்லை; அவள் அபஹரிக்கப்பட்டாள் என்றும் நான் துன்புறவில்லை; அவளுடைய வயது கடந்து செல்கின்றதே என்பதற்கே துன்புறுகிறேன்.]

202. காசிச்சாவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் ।
தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா ॥
தச்சித்த லிமலாஹ்லாத ஸ்நீணபுண்யசயா ததா ।
ததப்ராப்திமஹாது:க்க விலீநாஸேஷ பாதகா ॥
சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூத்ரிம் பரப்ராஹ்மஸ்வரூபிணம் ।
நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா ॥

[கண்ணன் குழலாதுவதைக் கேட்ட ஒரு இடைப்பெண் வீட்டுக்கு வெளியே வந்து தந்தையைப்பார்த்து, வாசலிலேயே நின்றவளாய், கண்ணை மூடிக்கொண்டு கிருஷ்ணனையே நினைப்பவளாய் அவனை தியானித்தாள். அவனிடத்தில் நெஞ்சு சென்றதினாலே உண்டான பேராநந்தத்தாலே புண்ணியம் முழுவதும் கழியப்பெற்றாள்; அவனை நேரே அடையப்பெறாத பெருந்துன்பத்தாலே பாபங்களெல்லாம் அழியப்பெற்றாள்; (காரணமான புண்யபாபங்களை அனுபவித்துத் தீர்த்தபடியாலே) மூச்சடங்கப் பெற்றவளாய் முக்தியடைந்தாள் அவள்.]

203. யயௌ ச காசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ச்வமவிலம்பிதம் ।

[ஒரு இடைப்பெண் அன்பினாலே நெஞ்சிருண்டவளாய், (அந்த இருட்சி வழிகாட்டக்) குழலாதும் கண்ணனுக்கருகே சென்றாள்.]

200. ரா-அ (17-16). 201. ரா-யு (5-5). 202. வி-பு (5-13-20....22)
203. வி-பு (5-13-19).

204. குறணு மக்ரதோ வத்தும் கிம் ப்ரவீஷி ந ஈ: சுக்ஷமம் |

குரவ: கிம் கரிஷ்யந்தி தக்தாநாம் விரஹாக்ரிநா ||

[பெரியவர்களுக்கு முன்னால் இவ்விஷயத்தை நம்மால் சொல்ல முடியாதென்று சொல்லுகிறாய்? பிரிவாகிற நெருப்பால் வெந்து கிடக்கும் நம்மை நம் பெரியவர்கள் என்ன செய்து விடுவார்கள்?]

205. அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாச்சிரிதம் | .

பரம் பாவமஜாநந்தோ மம பூதமஹேச்வரம் ||

[பூதங்களுக்கெல்லாம் மேலான ஈச்வரனாய், மனிதவுருக்கொண்டிருக்கும் என்னை, என்னுடைய மேலான நிலையை அறிபாமல் மூடர்கள் அவமதிக்கிறார்கள்.]

206&207. உச்சயமானோ஽பி பரதோ மயா லக்ஷ்மண தத்வத: |

ராஜ்யமஸ்ஸைம் ப்ரயச்சேதி பாடமித்யேவ வக்ஷ்யதி ||

ததோக்தோ தர்மஸீலேந ப்ராத்த்ரா தஸ்ய ஷ்ரிதே ரத: |

லக்ஷ்மண: ப்ரவிவேஸேவ ஸ்வாநி காத்தாணி லஜ்ஜயா ||

[“லக்ஷ்மணா! ‘ராஜ்யத்தை லக்ஷ்மணனுக்கு கோடு’ என்று என்னால் பரதன் சொல்லப்பட்டானாகில், ‘அப்படியே தருகிறேன்’ என்றே உண்மையில் சொல்லுவான்.” தநும நெறி தவறாத தமயனால் இப்படிச் சொல்லப்பட்டவனும், தமயனின் நன்மையிலேயே ஈடுபட்டவனுமான லக்ஷ்மணன் வெட்கத்தாலே உடல். குன்றிப்போனான்.]

208. 127-வது ப்ரமாணம் காண்க.

209. மம த்வச்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி |

உஷ்ணமச்ரு ப்ரமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்திதே வநம் ||

[ராமன் காடு சென்றவுடன் திரும்பிய என்னுடைய குதிரைகள் உஷ்ணமான சோகக் கண்ணீரை விடாநின்றுகொண்டு :வழிதவறிச் சென்றன.]

210. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ: |

அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம் ||

[எவனுக்கு ப்ரஹ்மம் (அளவிட்டு) அறியப்படவில்லையோ, அவனுக்கு (அது) அறியப்பட்டதாகிறது. எவனுக்கு (ப்ரஹ்மம்) அறியப்பட்டதாகிறதோ, அவன் (அதை) அறியவில்லை. (அளவிட்டு) அறிந்தவர்

204. வி-பு (5-18-22). 205. கீதை (9-11). 206&207. ரா-அ (97-18&19). 209. ரா-அ (59-1). 210. கேந (2-3).

களுக்கு அறியப்படாததாகவும், (அளவிட்டு) அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது (ப்ரஹ்மம்).]

211&212. புத்ர வ்யாதிர் ந தே கச்சித் ஸரீரம் பரிபாததே ।

அத்ய ராஜகுலஸ்யாஸ்ய த்வததீநம் ஷரி ஜீவிதம் ॥

[பிள்ளைய் பரதா ! ஏதேனுமொரு வியாதி உன் திருமேனியை வருத்து கிறதா ? இன்று இந்த ராஜகுலத்தின் வாழ்வு உன்னைப் பற்றியன்றோ இருக்கிறது.]

213. விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஸிதா: ।

அபி வ்ருக்ஷா: பரிமலாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: ॥

[மஹாராஜரே ! உம்முடைய தேசத்தில் ராமனுக்கு நேர்ந்த துன்பத் தாலே வருந்துகின்ற மரங்களும், பூவோடு, முளையோடும், மொட்டோடும் கூட மிகவும் வாடின.]

214. 73-வது ப்ரமாணம் காண்க.

•215. கேளந்தேய த்வமேவாஸ்யமிந்நர்த்தே ப்ரதிஜ்ஞாம் குரு

[குந்திபுத்திரனே ! நீயே இவ்விஷயத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைச் செய்.]

216. அக்ரிநா ஸிஞ்சேத்

[நெருப்பாலே தெளிக்கக்கடவன்.]

217. 43-வது ப்ரமாணம் காண்க.

218. விஸ்ருஷ்டம் பகதத்தேந ததஸ்த்ரம் ஸர்வகாதுகம் ।

உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: ॥

[பகதத்தனாலே விடப்பட்டதும், எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பது மான அந்த பாணத்தை, அர்ஜுனனை மறைத்து, மாதவன் யார்பினாலே தரித்தான்.]

219. அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்

[நான் இன்றே லக்ஷ்மணன் சென்ற அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிச் செல்வேன்.]

220. யஸ்யாத்மா ஸரீரம்

[எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஆத்மா சரீரமோ....]

211&212. ரா-அ (87-8). 213. ரா-அ (59-4). 215. கீதாபாஷ்யம் (9-3). 216. பொருந்தாத வாக்யத்துக்கு உதாஹரணம். 218. பார-தி (33-18) 219. ரா-உ (107-3). 220. ப்ருஹ (5-7-22).

221. ஸ காரணம் கரணாதிபாதிப:

ந சாஸ்ய கச்சிஜ்ஜநிதா ந சாதிப: ||

[இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியான ஜீவனுக்கும் அதிபதியான அவனே காரணபுருஷன்; அவனைப் பிறப்பித்தவனும் ஒருவனுமில்லை; அவனுக்கு அதிபதியும் ஒருவனுமில்லை.]

222. ப்ரதாநகோக்ஷத்ரஜ்ஞபதிர் குணேஸ:

ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ்திதிபந்தஜேது:

[ப்ரக்ருதிக்கும், ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமியாய், குணங்கள் நிறைந்தவனாய், ஸம்ஸாரம் விடுபடுவதற்கும், நிலைநிற்பதற்கும், கட்டுவதற்கும் காரணமாயிருப்பவன் ப்ரமாத்மாவே.]

223. யே து ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதஸ் ஸர்வே தேமூடசேதஸ: |

ஸோகபாரேண சாக்ராந்தி: ஸயநம் ந ஜஹுஸ்ததா ||

[ராமனுடைய நண்பர்கள் அனைவரும் சோகபாரத்தால் அழுக்கப் பட்டு அறிவு மழுக்கியவர்களாய், படுக்கையைவிட்டுப் புறப்படவில்லை]

224. துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீநோ யதநயா ப்ரபு: |

தாரயத்யாத்மனோ தேஹம் ந ஸோகேநாவஸீததி ||

[இப்பிராட்டியைப் பிரிந்துவாழும் பெருமானான ராமபிரான் தன் தேஹத்தை தரித்துக்கிற்குரென்பதாலும் வருத்தத்தாலேயே வாடி அழியவில்லை என்பதாலும் ராமபிரான் அரிய காரியத்தைச் செய்தவராகிறார்.]

225. கதம் ந்வயம் ஸிஸு: ஸேதே லோகே நாஸமுபாகதே |

ஸாகாயாம் வடஸ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவே து ஸுசிஸ்மித: ||

[உலகமெல்லாம் நாசமடைந்தபிறகும், ஆலமரக் கிளையிலுள்ள இளந்தளிரில், இனிய புன்முறுவலுடன் கூடிய இக்குழந்தை எப்படிப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறத?]

226. தேஹி மே ததாமி தே

[தேவதையே! நீ எனக்குக் கொடுப்பாயாக; நான் உனக்குத் தருகிறேன்.]

227. தாத்ருச்ய: கலு முக்தகண்டமபராத்

பச்யந்தி ந ஸ்லீக்ருதாந்

221. ச்வே (6-9). 222. ச்வே (6-16). 223. ரா-அ (41-20).

224. ரா-ஸு (15-53). 225. பா-ஆ (188-94). 226. யஜு-ர்

(1-5-3). 227.

[அப்படிப்பட்ட உத்தமநாயகிகள் கணவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வர்களுையே முழுநேரக்குடன் பார்க்கிறார்கள்; அகப்பிடித்தவர்களை அப்படி நேரக்குவதில்லை; (ஊடக்கண்ணாலையே காண்கிறார்கள் என்றபடி)]

228. இத்யேவமார்த்தஸ்ய ரகுப்ரவீர:

க்ருத்வா வசோ வால்யநஜஸ்ய தஸ்ய |

ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: பரவீரஹந்தா

ராமோ முஹுர்த்தம் விமநா பபூவ ||

[மிகவருந்தியவனும், வாலியின் தம்பியுமான அந்த ஸுக்ரீவனின் வார்த்தையைக் கேட்டு வீரர்களான எதிரிகளையும் அழியச் செய்யும் ராமன் கண்ணீர் வரப்பெற்றவனாய், முஹுர்த்தநேரம் மனம் வெதும் பிணை.]

229. ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத: |

நாத்யர்த்தம் க்ஷுப்யதே தேவீ கங்கேவ ஜலதாகமே ||

[ராமனுடையவும், புத்திமானான லக்ஷ்மணனுடையவும் உறுதியை அறிந்தவளாதையலே, தேவியானவள், மழைகாலத்திலும் தெளிந்திருக்கும் கங்கையப்போலே, சிறிதும் கலங்கவில்லை.]

230. 151-வது ப்ரமாணம் காண்க.

231. அவகாஹயார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே ஸௌமித்ரே! பவதா விநா |

கதஞ்சித் ப்ரஜ்வலந் காம: ஸாமாம் ஸுப்தம் ஜலே தஹேத் ||

[லக்ஷ்மண! (உன்னைப் பார்ப்பதால் ஸீதையின் நினைவு வருகிறபடியால்) உன்னை விட்டுவிட்டு ஸமுத்ரத்தில் இரங்கித் தூங்கப்போகிறேன். மிகவும் ஜ்வலக்கும் அந்தக் காமாக்கனியானது ஜலத்தில் தூங்கும் என்னைக் கஷ்டப்பட்டே தவறிக்கும்.)]

232. அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணம் |

ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விஸேஷத: ||

[நான் உயிரையும், லக்ஷ்மணனோடுகூட உன்னையும் விடுவேனே ஒழிய செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை விடமாட்டேன்; அதிலும் விஸேஷமாகப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையை விடேன்.]

233. 70-வது ப்ரமாணம் காண்க.

234. யோ஽ந்யதா ஸந்தமாத்மாநமந்பதா ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந க்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிண ||

228. ரா-கி (24-24). 229. ரா-ஸு (19-4). 231. ரா-யு (5-9).

232. ரா-ஆ (10-19). 234. பார-உத் (42-35).

[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவ்வொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானோ, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தத் திருடனால் செய்யப்படாத பாபம் எது?]

235. ஸோடப்யேநம் த்வஜவஜ்ராப்ஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா |

ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே ||

[அந்த க்ருஷ்ணபகவானும், இந்த அக்ருரனை, கொடி, வஜ்ரம், தாமரை இவைகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட திருக்கையால் தொட்டு, இழுத்து, அன்புடன் நன்றாகத் தழுவிக்கொண்டான்.]

236. 33-வது ப்ரமாணம் காண்க.

237. ஸா ஜீவிதம் க்ஷிப்ரமஹம் த்யஜேயம்

விஷேண ஸஸ்த்ரேண ஸிதேந வஹி |

விஷஸ்ய தாதா ந ஷுரி மேடஸ்தி கச்சித்

ஸஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய ||

[அப்படிப்பட்ட நான் கூர்மையான ஆயுதத்தாலேயோ, விஷத் தாலேயோ உயிரை விடப்போகிறேன். (ஆனால்) ராக்ஷஸன் வீட்டில் எனக்கு விஷத்தையோ, ஆயுதத்தையோ தருவார் ஆருமில்லை.]

238. ந சாஸ்ய மாதா ந பிதா ந சாந்ய:

ஸ்நேஹாத் விஸிஷ்டோஸ்தி மயா ஸமோ வா |

தாவத் த்வஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம்

யாவத் ப்ரவ்ருத்தம் ச்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய ||

[அந்த ராமபிரானுடைய தாயும், தந்தையும் வேறு எவரும் என்னைக் காட்டிலும் அதிகமாகவோ, எனக்கு ஸமமாகவோ அன்புடையவ ரல்லர். தூதனே! என் கணவனுடைய முயற்சியைக் கேள்விப்படும் வரையிலேயே நான் உயிர்வாழ விரும்புகிறேன்.]

239. 37-வது ப்ரமாணம் காண்க.

240. பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே பீஷாதேதி ஸ உர்ய: |

பீஷாஸ்மாதக்ரிச்சேந்ந்ரச்ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம: ||

[இந்தப் ப்ரமாத்மாவினிடம் பயத்தினால் காற்று அடிக்கிறது; இவ னிடம் பயத்தால் சூரியன் உதிக்கிறான்; இவனிடம் பயத்தினாலேயே அச்சியும், இந்திரனும் ஐந்தாமவனான யமனும் (தங்கள் தங்கள் காரி யங்களிலே) விரைகின்றார்கள்.]

235. வி-பு (5-18-2). 237. ரா-ஸு (28-16). 238. ரா-ஸு (36-30).

240. தை-ஆந (8-1).

242. அச்சேத்யோசயமதாஹ்யோசயமக்லேத்யோஸேஸாஷ்ய ஏவ ச |
நித்யஸ் ஸர்வகத: ஸ்தாணுரேஸோசயம் ஸநாதந: ||

244. தே தழகர் மஹாத்மாநாம் பேரளஜாநபனதஸ் ஸஹ |
பஹ்வா ந்ருப கல்யாணகுண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே ||

246. ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாண வநே த்ரய: |
தேவகந்தர்வஸங்காஸாஸ் தத்ர தே ந்வயவஸந் ஸுகம் ||

247. ஸந்தேஸுஸ் ஸாமமதுரை: ப்ரேமகர்ப்பைரகர்விதை: |
ராமேணைவாஸிதா கோப்யோ ஹரிண ஹ்ருதசேதஸ: |

சுஹமந்நாத: ।

[முத்தாத்தமா (பரமாத்மாவையடைந்து) இந்த ஸாமத்தைப் பாடிச்
கொண்டிருக்கிறான், -ஹா வுஹா வுஹா வு; நான் (பரமாத்மாவுக்கு)

242. கீதை (2-24). 244. ரா-அ (2-26). 246. ரா-பர (1-31).
247. வி-பு (5-24-20). 248. கை-புருகு (10-6).

அன்னமாயிருப்பவன்; அன்னமாயிருப்பவன்; அன்னமாயிருப்பவன்.
நான் (பரமாத்மாவின் ப்ரீதியாகிற) அன்னத்தை புஜிப்பவன்; அன்
னத்தைப் புஜிப்பவன்; அன்னத்தை புஜிப்பவன்.]

249. அவாக்யநாதர:

[காம்பீர்யத்தாலே) ஒருவரிடமுற் பேசாதவனாகவும், (ஒரு வஸ்துவி
னிடமுட்) ஆதரம் அற்றவனாகவுமுள்ளவன் பரமாத்மா.]

250. யத் யதாசுரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந: |

ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததந்வர்த்ததே ||

[ஞானியானவன் எந்தெந்தக் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறானோ, அந்தந்
தக் கர்மங்களையே (ஞானமற்ற) மற்ற மனிதனும் அனுஷ்டிக்கிறான்.
அந்த ஞானி கர்மங்களை எவ்வளவாக அனுஷ்டிக்கிறானோ, அவ்
வளவையே லோகமும் அனுஷ்டிக்கிறது.]

251. தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் ஸாசிம் |

குரங்கச்சுங்கபாணிம் ச பச்யந்தீ த்வாம் பஜாம்பஹம் ||

[தீக்ஷிக்கொண்டவரும், விரதத்துடன் கூடியவரும், உயர்ந்த மான்தோலை
அணிந்தவரும், பரிசுத்தமானவரும், மான்கொப்பைக் கையிற் கொண்ட
வருமான உம்மைக்காணும் நான் உம்மிடமே பக்திசெலுத்துகிறேன்.]

252. ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம | யோ வேத நிஷிதம் குஹாயாம்

பரமே வ்யோமந் ஸோ஽ச்சநுதே ஸர்வாந் காமாந்

ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதேதி ||

[ஸத்யமும், ஜ்ஞாநமுமே விடிவாயி ருப்பதும், அளவற்றதுமான ப்ரஹ்
மத்தை எவனொருவன் ஹ்ருதயகுஹையிலுள்ளதாக அறிகிறானோ,
அவன் பரமபதத்தில் ஸர்வஜ்ஞான ப்ரஹ்மத்தோடு கூட எல்லாக்
கல்யாணகுணங்களையும் அதுபவிக்கிறான்.]

253. 200-வது ப்ரமாணம் காண்க.

254. ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ:

[ராமன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இனியதைச் சொல்லுவார்;
ஸத்யத்தையே சொல்லுவார்.]

255. யதாத்ருஷ்டார்த்தவசநஞ்ச

[கண்டபடியே உரைக்கையும் மெய்யாகும்]

249. சாந் (3-14-2). 250. கிதை (3-21). 251. ரா-அ (16-23).

252. தை-ஆ (1-1). 254. ரா-அ (2-32).

256. 184-வது ப்ரமாணம் காண்க.

257. ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்மஸ் த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:

[இரக்கமே மேலான தர்மம் என்று உம்மிடமிருந்தே என்னால் கேட்கப்பட்டது.]

258. பச்சாத் கவாம் கோபஸுதை: பரீதோ

வேணுஸ்வநாநந்திதவிச்வசேதா: |

ஸம்பூர்ய வீதீம் ஸவிலாஸமாயாத்

கோபாலபால: குலதைவதம் ந: ||

[பசுக்களின் பின்னே, இடைப்பிள்ளைகளால் சூழப்பெற்றவனாய், வேணு கானத்தினாலே எல்லாருடைய நெஞ்சையும் ஆந்திப்பிப்பவனாய், வீதியை நிறைத்துக்கொண்டு, நம் குலதைவமான கோபாலன் அழகாக வருவானாக.]

259. ததாஸநவரம் ப்ராப்ய வ்யதீபயத ராகவ: |

ஸ்வயேவ ப்ரபயா மேருமுதயே விமலோ ரவி: ||

[அந்த மேலான ஆஸநத்தை அடைந்தவுடன் உதிக்கும் சூரியன் தன் ஒளியாலே மேருமலையை ஒளிவிடச்செய்வதுபோல் அதை ஒளிவிடச் செய்தான் ராமன்.]

260. தத்ர கோவிந்தமாஸீநம் ப்ரஸந்நாதித்யவர்ச்சஸம்

[சூரிந்த சூரியனைப்போன்ற ஒளியை உடையவனாய், அங்கு எழுந் தருளியிருக்கும் கோவிந்தனை (உபாஸித்தார்கள்).]

261. கர்மாபிதப்தா: பர்ஜந்யம் ஹலாதயந்தயில ப்ரஜா: |

ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமானோ நராதிப: ||

[கோடையால் வாடிய குடிகள் களிப்பூட்டும் மழையைக் காண்பது போலே, எதிர்வரும் ராமனைக் கண்ட தசரதன் திருப்தியடையவில்லை]

262. தத்ர ஸுப்தஸ்ய தேவஸ்ய நாபௌ பத்மமபூந்மஹத் |

தஸ்யிந் பத்மே மஹாபாக வேதவேதாங்கபாரக: ||

ப்ரஹ்மோத்பந்நஸ் ஸ தேநோக்த: ப்ரஜா: ஸ்ருஜ மஹாமதே ||

[அந்த நாராயணன் அங்கு தூங்கும்போது நாயியில் பெரியதோர் தாமரை உண்டாயிற்று. அதில் வேதவேதாங்கங்களைக் கரைகண்ட பிரமன் தோன்றினான்.]

257. ரா-ஸு (38-41). 258 ரா-அ (3-36). 259 க்ருஷ்ண வானமுதம்.

260.

261. ரா-அ (3-30). 262. நாராஸிம்ஹபுராணம்

263. பரமாபதமாபந்நோ மஸா஽சிந்தயத் ஹரிம் ।

ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமந் நாராயணபராயணஃ ॥

[ச்லாக்யமான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கர்யஸ்ரீயை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான கதியாகக்கொண்டவனுமான அந்த கஜேந்திராழ்வான் மனத்தினாலே ஹரியை நினைத்தான்.]

264. ஆநந்தம் பாஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதச்சந

[ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்பட மாட்டான்.]

265. உக்த்யா தநஞ்ஜபலிபீஷணலக்ஷயயா தே

ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம் ।

ச்சுத்வா வரம் ததநுபந்த மதாவலிப்தே

நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத ॥

[அரங்கநகரப்படுகை! அர்ஜுனனையும், விபீஷணனையும் லக்ஷ்யமாகக் கொண்ட சரமச்சிலோகங்களைச் சொல்லி நம்பிக்கையூட்டி எப்பெருமானாருக்கு தேவரால் அளிக்கப்பட்ட வரத்தைக் கேட்டு, அவ்வெம்பெருமானாருடைய ஸப்பந்தமாகிற மதத்தால் கருவங்கொண்டிருக்கும் என்விஷயத்தில் எப்போதும் அருள்பாலிக்கவேணும்.]

நாயச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யான
ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.
ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்
பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை (அட்டவணை)

அ	உரஸா	71	சு	1
அக்திரா	216	ஊ	சாயாமிவா	1
அக்தரஸ்தே	120	ஊர்த்வம்மாஸாந்	ஜ	
அச்சேத்யோ	242	ஏ	ஜிதந்தே	183
அஞ்ஜலி	44	ஏகதாது	த	
அதந்திரித	46	ஏகமிஷே	ததோவாநர	116
அதவாகிந்து	185	ஏகர்து:க்கம்	தத்தஸ்ய	14
அத்யர்க்கா	159	ஏகாகீ	தக்ரகோவிர்த	260
அநஸூயவே	107	ஏதத்வரதம்	தத்ரோத்பந்ர:	262
அதித்ரஸ்ஸ	35	ஏதத்ஸாம	தத்விப்ராஸோ	22
அந்யத்பூர்	142	ஏவம்பூத	தமஸ:பரமோ	160
அபிவ்ருக்ஷ:	213	ஏஷஸூப்தேஷு	தமஸ:பரஸ்தாத்	161
அப்யஹம்	232	ஏஷஹ்யேவா	தப்ப்ரஹ்மாலக்	97
அப்ரமேயம்	95	ஏஷைவாஸம்	தருணௌ	167
அரி:ப்ராணாந்	166	ஃ	தாத்ருச்ய:	227
அவச்யமது	43	ருணம்ப்ரவ்ரு	தாநஹம்	169
அவகாஹ்யார்ண	231	க	தேநதேதம	200
அவாக்யநாதா:	249	கதமூரு	தேநநாதேந	153
அவ்யக்தம்	158	கதம்ந்வயம்	தீர்ணிபதா	63
அஸ்யராஜ	211	கரணாதிபாதிப:	தவத்பாத	178
அஹமந்ரம்	115	காரணந்து	தவந்ரீச	174
அஹம்ஸோ	196	கிந்துஸ்யாத்	தவயிகிஞ்சிக்	176
அஹம்ஸிஷ்யா	147	கிமர்த்தம்தவ	த	
அஹம்ஸர்வம	143	கிப்தவபிசிந்த	ததாமிபுத்தி	170
ஆ		குஸஸ்தலே	தீக்ஷிதம்	251
ஆகாயஸூக்ருதம்	21	கௌந்தேய	துஷ்கரம்	224
ஆத்மாநம்மாது	96	க்ருதாபராதஸ்ய	தேவத்வே	58
ஆநயைநம்	151*	க்ருஷ்ணஏவ	தேவாநாம்தாந	130
ஆந்ருஸம்ஸ்யம்	77	க்ருஷ்ணராமௌ	தேவாந்பாவ	18
இ		க்ரியதாமிதி	தேஹிமே	226
இயம்ஸீதா	100	ஃ	த்ருஷ்ட்வாஸ்தித்	202
இயேஷபத	38	காத்ரை:ஸோகா	த	
ஈ		குணேர்தசரதோ	தந்யா	84
ஈஷதுந்நம்ய்	30	குரவ:கிம்	தர்மத:	81
உ		க்ருக்ரராஜ்யம்	தாத்ரயேண	195
உக்த்யா	265	ச	ந	
உந்மாதஜோ	40	சந்ந்ரமா	நகச்சிந்	69
உபதப்தேதாதகா	119	சக்ஷூர்தேவா	நகச்சதம்	78
உபவாஸ	31	சாபஞ்ச	நகோததமம்	140
உபஸம்ஹா	105	சோரோணாத்மா	நசதேந	76

நசுபுநரா	186	ப்ராணநாமபி	132	ர	
நசுமாம்	108	ப்ராப்பலோஹி	181	ரஜோராகாத்	9.
நசுலீதா	131	வ		ரமமாணுவநே	246
நசாஸ்யமாதா	238	பஹலோந்ருப	244	ராகவப்ஸரணம்	193
நஜீவேயம்	37	பஹுஸ்யாம்	27	ராஜாதிராஜ:	112
நததர்ப்ப	261	பாலாபுரி	25	ராமசாபா	82
நதுராசுஸ	168	பாடமித்யேவ	208	ராமம்மே	172
நதேநுபம்	70	பால்யாத்	17	ராமஸ்யவ்ய	229
நத்யஜேயம்	149	பால்யேபாலேந	54	ராமேணுச்வா	247
நபிபேதி	264	போதயந்த:	155	ராமோத்விர்	165
நப்ரமாணீ	54	ப்ராஹ்மே	145	ராமோராமோ	24
நமாம்ஸம்	32	ஹ		ல	
நமேபக்த:	73	பர்த்தாரம்	15	லக்ஷ்மணேந	219
நமேமோகம்	150	பிஷாஸ்யாத்	240	லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி	55
நமோஸ்துராமா	11	ம		ல	
நமோஸ்துவாச	7	மச்சித்தா	19	வரதஸுகல	123
நவாஸுதேவ	72	மத்பாபமேவ	164	வயோஸ்யா	201
நாநயோர்	122	மநஏவ	156	வாசாதர்ம	80
நாராயணபரம்	174	மந்தரமூட	135	வாநரேந்த்ரஸய	190
நாவேவயாந்த	56	மமத்வச்வா	209	விதித:	67
நித்யாஞ்ஜலி	52	மமைவதுஷ்	28	விபிஷணஸ்து	168
நித்யாபிவாஞ்சித	171	மயூரஸ்ய	179	விஷஸ்யதாதா	237
நேமாந்	128	மாநுஷிம்தது	205	ஸ	
நைவதம்ஸார்	33	மாயாபந	199	ஸங்கேமத்	163
ப		மாஸுச:	162	ஸரவர்தம்	16
பரமாபத	263	மித்ரமௌப	66	ஸாபாதபி	92
பரோமாத்ரயா	64	மோச்யாமம்	184	ஸாகதாதம்	5
பச்சாக்கவாம்	258	மேகோதய:	136	ஸைதிஸ்ய	125
பாட்யேகேயே	51	ய		ஷ	
பார்த்தம்ஸஞ்	71	யதந்தரம்	75	ஷோடஸஸ்தரீ	61
பாவநஸ்ஸர்வ	113	யதாக்கரது	86	ஸ	
பிதாமஹம்நாத	177	யதாச்சுருஷ்டா	25	ஸௌகரீ	53
பிதூர்நிதேஸம்	180	யதோவாசோ	85	ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:	228
புண்யாநாமபி	114	யமளார்ஜுந	60	ஸதேவ	47
புத்ரவ்யாதி	212	யயௌசகாசித்	8	ஸத்யவாஜீ	254
பும்ஸாம்	26	யஸ்யப்ரஸாதே	190	ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்	252
பூர்வஜஸ்யா	111	யஸ்யாத்மா	220	ஸப்ராத:	10
ப்ரதிஜ்ஞாங்குரு	21	யஸ்யாமதம்	210	ஸமுத்ரம்	194
ப்ரஹர்ஷேணு	93	யஸ்மிந்ப்ரயாதே	98	ஸமேத்ய	29
ப்ராகாரா	133	யேதுராமஸ்ய	223	ஸம்ஸாரபந்த	222

ஸயத்ப்ரமாணம்	250	ஸுஹ்ருதம்	198	ஸ்வாநிகாத்	206
ஸாயுமவ	42	ஸேயமாஸாதிதா	118	ஸ்வோச்சிஷ்டா	4
ஸர்வகந்த:	3	ஸோசுநுதே	126	ஹ	
ஸர்வஸ்யஜகத:	62	ஸௌமித்ரே	182	ஹீநோயதநயா	224
ஸர்வாத்மநா	110	ஸ்ருஷ்டஸ்	187	ஹீரேஷாஹி	50
ஸர்வாந்தேவாந்	6	ஸ்தந்யம்நத்	49	ஹீச்சதே	175
ஸர்வேஷாமேவ	139	ஸ்திதோஸ்மி	124	ஈஷ	
ஸாதூநாம்	59	ஸரக்பூஷாம்	65	கூபிரம்	154
ஸீதாலாங்கல	101	ஸ்வப்நேபிகேஸ	89	ஜ்ஞ	
ஸுகாடம்	235	ஸ்வப்நேபியத்	87	ஜ்ஞாதமேவம்	23
ஸுக்ரீவப்நாத	189	ஸ்வயேவ	259		
ஸுக்ரீவஸ்ர	188	ஸ்வாபாஹிகா	68		

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
2	10	கிஸலேஷா	கிஸ்லேஷா
4	27	“स्वोच्छि	4 “स्वोच्छि
5	3	“शुक्रतात्”	5 “शुक्रतात्”
7	4	सर्वान्	सर्वान्
8	22	ப்ராயத்தை	ப்ராப்யத்தை
15	22	பர்த்தாராம்	பர்த்தாரம்
26	20	பாபடு	பாட்டு
50	13	नैव	नैव
89	6	தேவேத்வே	தேவத்வே
91	1	*யமளர்ஜுநௌ	யமளர்ஜுநயோ:
101	23	செல்லாநிற்கு	செல்லாநிற்கு
127	21	“एकं	90 “एकं
132	1	வ்வா	வ்வா
135	27	97	98
158	13	[விட்டுப்போனவரி]	அவ:-எட்டாப்பாட்டு அவ் வழகு இத்தாலே என்கிறான்,
163	15	மாஸதிதா	மாஸதிதா
169	20	தைப்பட்டு	பட்டு
184	14	அவன் ஆநந்தித்து	அவன் ஆனந்திப்பிக்க ஆநந்தித்து
201	2	இனைய	இனைய

209	5	148	149
„	6	151	151*
213	11	बोधयन्तः	बोधयन्तः
223	22	செய்கிறார்	செய்கிறார்
232	28	செய்கிறார்	செய்கிறார்
233	4	செஞ்சுறிந்த	நெஞ்சுறிந்த
243	10	பிதாமஹம்	பிதாமஹம்
244	2	தாமுக்கும்	தாமுக்கும்
261	20	वनवाय	वनवासाय
262	26	வாரநேந்தரஸ்ய	வாரநேந்தரஸ்ய
270	18	“न त्यजेयं”	149 “न त्यजेयं”
272	26	பர்வதத்தை	பர்வத்தை
284	29	ஆறியிருக்க்ப்	ஆறியிருக்க்ப்
306	9	123	223
314	23	मा	मम
322	31	230	238
337	12	अवाक्यनादरः	अवाक्यनादरः
342	10	सत्वादी	सत्यवादी
343	7	மேல்வையிலே	மேல்வையிலே
346	27	பச்சாத்	பச்சாத்

நம்மிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்

1. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திமாலா: மலர் 1. பரந்த ரஹஸ்யம், மாணிக்கமலை முதலிய எட்டு ரஹஸ்யகார்த்தங்கள். விலை ரூ. 1—8—0. தபால் கூலி அணு 3.

2. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர் 2. பெரிய வாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரரத்னவ்யாக்யானமும், சது:சுலோகீவ்யாக்யானமும், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானமும். பிரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது. விலை ரூ. 3. தபால் கூலி அணு 6.

3. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர் 3. திருப் பல்லாண்டு வ்யாக்யானம். பிரமாணத்திரட்டு, பதவுரை, அரும் பதவுரைகளுடன் கூடியது. விலை ரூ. 1—8—0. தபால் கூலி அணு 3.

4. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திமாலா: மலர் 4. முதல் திருவந்தாதி வியாக்கியானமும், பதவுரையும், அரும்பதவுரையும்,

ப்ரமாணத்திரட்டும் அடங்கியது. விலை ரூ. 1—14—0. தபால் கூலி அணா 4.

5. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீ ஸுலக்திமாலா: மலர் 224 மாள் திருமொழி வ்யாக்யானம், பதவுரை, அரும்பதவுரை, பிரம்மாணத்திரட்டுடன். விலை ரூ. 1—14—0. தபால் கூலி அணா 4. 5

6. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீ ஸுலக்திமாலா: மலர் 6. திருமலை வ்யாக்யானம், பதவுரை, அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது. விலை ரூ. 2—12—0. தபால் கூலி அணா 5. 3

7. பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீ ஸுலக்திமாலா: மலர் 7. திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வியாக்கியானங்கள், பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது. விலை ரூ. 1-10-0, தபால் கூலி அணா 3.

8. ஸ்ரீ ஸுலக்திமாலா மலர் 8: சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்: நாயன ராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது விலை ரூ 1-8-0. தபாற்கூலி 0-3-0.

9. ஸ்ரீ ஸுலக்திமாலா மலர் 9. பெரியவாச்சான்பிள்ளையார், ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும் அருளிய கத்யவ்யாக்யானங்கள். விலை ரூ 2—0—0. தபால் கூலி அணா 4.

10. அபயப்ரதராஜ விஜயம்:— பெரியவாச்சான் பிள்ளையின்மேல் ஏறிடப்பெற்ற தூஷணங்களை நிரலிக்கும் 'தூஷணநிராஸம்' என்னும் நூலும் பல வியாஸங்களும் அடங்கியது. விலை அணா 10.

11. ஸ்ரீ பாகவத தசமஸ்கந்த கீர்த்தனைகள் உத்தரபாகம். அநந்தபாரதிகள் இயற்றியது. குறிப்புகள் வியாக்யானங்களுடன். கலிகோ பைண்டு செய்யப்பட்டது. விலை ரூ. 4—0—0.

12. ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்: (தமிழ்) [ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத் தில் வெளிவந்தது] விலை ரூ. 2-4-0. தபால் கூலி அணா 4.

13. புருஷஸுலக்தவ்யாக்யானம் (தமிழ்) விலை அணா 12.

14. நாராயணஸுலக்தவ்யாக்யானம். (தமிழ்) விலை அணா 9.

15. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம். [ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத்தில் வெளிவந்தது] விலை ரூ. 1—8—0.

16. திருப்பாவை வியாக்கியானம் [ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனத் தில் வெளிவந்தது] விலை ரூ. 2—4—0. தபால் கூலி, அணா. 4.

17. பலதார மணம். விலை அணா 4.

18. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆறு வருஷ ஸஞ்சிகைகள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ

ஸுபதர்சனம்

213

ஆசிரியர்:- ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L, அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி.

பாரததேசம் முழுவதிலும் பாரத புகழையுடைய
ஸ்ரீஉ. ஸௌ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமிகளால் ஆறுவருடங்
களாக மிகச்சிறந்த முறையில் நடத்தப்பெற்றுவந்த இம்
மாதப்பத்திரிகை, தற்சமயம் அன்னார் குமாரரால் அம்
முறையிலேயே நடத்தப்பட்டு வருகிறது; ஏழாவது
ஆண்டைக் கடந்துகொண்டிருக்கிறது. இதுவரை 78-ஸஞ்
சிகைகள் வெளிவந்துள்ளன. விஷ்ணுபரத்வ நிர்ணயபரமான
ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த விஜயம், பெரியாழ்வார் ப்ரபாவம், கம்ப
ராமாயணவுரை முதலான பற்பல விஷயங்கள் தொடர்ந்து
வெளிவருகின்றன. பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய ஸ்ரீ
ராமாயண தனிசுலோகமும், நான்முகன் திருவந்தாதி
யும், எளியநடையிலையான விவரணைகளுடன் பத்திரிகை
யின் ஆறுவதாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்து வெளிவரு
கின்றன. இராமாயண நூற்றந்தாதிக்கு ஸம்ஸ்கிருத
சுலோகரூபமான மொழி பெயர்ப்பாயிருக்கும் ஸ்ரீராம
னுஜஸ்தோத்ரமும், தமிழ் அர்த்தத்துடன் வெளிவருகிறது.
மேலே கண்டவையெல்லாம் தனித்தனிப்புத்தகமாகச் சேர்த்
துக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் பத்திரிகையில் வெளியிடப்
படுகின்றன. வருடச் சந்தா ரூபாய் 3. ஏழுவடத்திற்கும்
ஒரே சமயத்தில் செலுத்துவோர்க்குச் சந்தா ரூபாய் 18.

